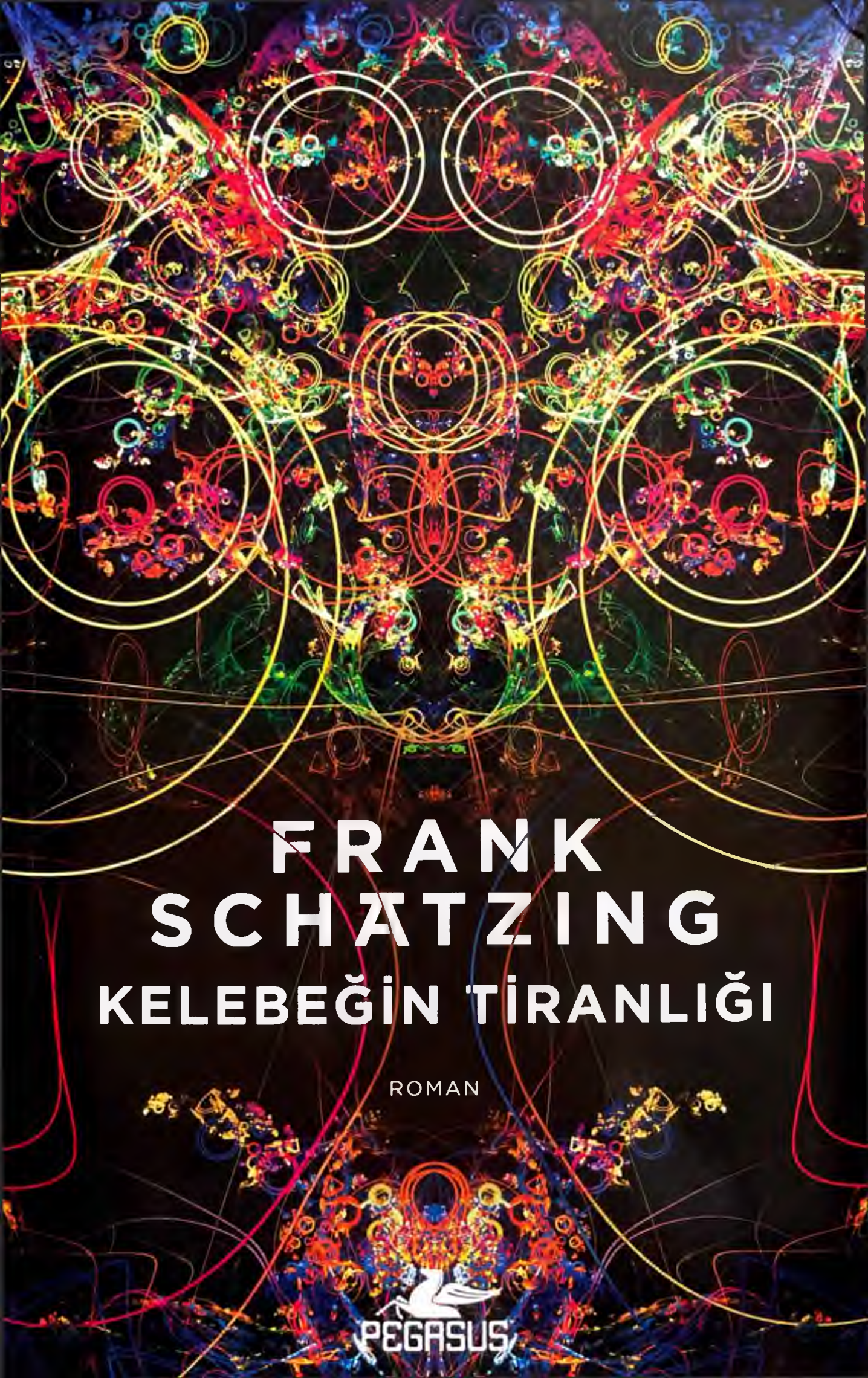

FRANK SCHÄTZING

KELEBEĞİN TİRANLIĞI

ROMAN

PEGASUS

Bir Kelebeğin Kanat Çırpışı Tüm Evrenin Kaderine Karar Verebilir

California, Sierra Nevada. California'nın dağlık kesimindeki eski altın madeni bölgesi Sierra'nın şerifi Luther Opoku'nun günleri ufak suçlar, yasa dışı uyuşturucu ticareti ve yetersiz elemanlarla uğraşarak geçmektedir. Ne var ki tüm bunlar bir sabah değişecektir. Kafa karıştırıcı bir durumda bir kadın cesedi dağ geçidinde bir ağaca asılı halde bulunur. Bu bir kaza mıdır, yoksa bir cinayet mi? Soruşturmaları Luther'ı, Silikon Vadisi'nde bulunan Nordvisk Inc. adındaki ileri teknoloji firmasının araştırma merkezine götürecektir. Luther, yardımcısı Ruth Underwood'la birlikte soruşturma boyunca akıl almaz olaylarla karşılaşacak ve çok geçmeden zihin sağlığını sorgulamaya başlayacaktır. Artık onun için zaman-mekân bütünlüğü bile yok olmuştur. Bu araştırma merkezinde öğrendiği sır ise onu hayal edilenlerin sınırına ve daha ötesine götürecektir.

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-625-410-114-4

"Kitap formatında bir Hollywood şaheseri."
ORF

"Schätzing, *Kelebeğin Tiranlığı*'nda okura, halüsinasyonlar yaratacak bir gelecek sunuyor."
Corriere della Sera

"Frank Schätzing'in yeni romanı bir mega film gibi; gerilim, bilimkurgu ve korku bir arada."
SWR-2

"Schätzing, *Kelebeğin Tiranlığı*'nda Jules Verne'in yolundan giderek daha iyi bir dünya hayali kuruyor."
n-tv

"Sadece Frank Schätzing karmaşık konuları bu denli aksiyon yüklü bir tarzla yazabilir."
Frankfurter Allgemeine Zeitung

"Schätzing bir kez daha güncel konularla ilgili ne denli doğru önsezileri olduğunu kanıtlıyor."
Rheinische Post

"Schätzing'in en iyi kitabı."
FOCUS

"Sürükleyici ve zekice yazılmış bir kitap. Özellikle yapay zekânın gözünden yazılan bölümler yazarın ustalığını ortaya koyuyor."
Der Tagesspiegel

"Çok güçlü kahramanlarla karşılaşacağınız çarpıcı bir okuma deneyimi."
Brigitte

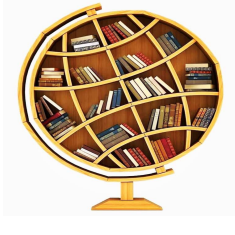

Frank Schätzing 1957 yılında Almanya'da doğmuştur. Bugüne kadar dünyanın birçok ülkesinde çoksatanlar listesine giren ve sinemaya aktarılan *Sürü*, *Limit* gibi kitapların yanında *Son Dakika* ile politik roman türünde de ustalığını kanıtlamıştır. Schätzing yazım hayatına Köln'de devam etmektedir.

KELEBEĞİN TİRANLIĞI

Kitap Kurdu

Pegasus Yayınları: 2468

Kelebeğin Tiranlığı
Frank Schätzing
Özgün Adı: Die Tyrannei des Schmetterlings

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Zeynep Şehiraltı
Düzelti: Aslı İdil Kaynar
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

zm

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

Duzenleme
Ny.Ozlem

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2021
ISBN: 978-625-410-114-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2021
Copyright © Verlag Kiepenheuer & Witsch Gmbh & Co. KG, Cologne/ Germany, 2018

Bu kitap Almanca orijinal dilinde aşağıda yer aldığı haliyle yayımlanmıştır.
'Die Tyrannei des Schmetterlings' Frank Schätzing

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

FRANK SCHÄTZING

KELEBEĞİN TİRANLIĞI

Almancadan çeviren:
Levent Tayla

PEGASUS YAYINLARI

Sabina için,
Aşkım, kelebeğim, her şeyim.

İlk ultra zeki makine
insanın yapacağı
son buluş olacak.
(Irving John Good'a göre)

1. BÖLÜM

DÜŞMANLAR

Afrika,

Zaman nemden yumuşamış, yapış yapış olmuş.

Hava nisandan ekime kadar sıvılaşır. Yağmur bulutları kara mavi gezegenler gibi dağların üstünde asılı kalır, gizemli ışıkların canlandırmasıyla savanlara doğru sürüklenir. Az sonra meydana gelecek taşkınların habercisi olan rüzgârın ruhu, nükleer savaş sonrasını andıran sarı gökyüzünde savrulur. Su gezegenleri ufku, görüşü yutar, günü içine çekip her yeri kaplayan tek bir siyahlığa dönüşerek ilerler.

Bulutun içinden bir gök gürültüsü yayılır.

Dev yaratıkların birbirine verdiği emirler gibi, öte taraftakilerin, belki Yağmur ve Bereket Tanrısı Deng'in biçimine bürünmüş Gök Tanrısı Nhialic'in emirleri gibi doğudan batıya doğru uzanır. Dünyanın arınması için üzerinde karar kılınmış alâmetler belirmeye başlar. Ama ilk sağanak pek etkili olmaz. Kavrulup çatlamış toprağın gücü damlaları yutmaya yetmez sanki. Damlalar tozun içinde titreşerek kalakalır, derken ansızın biçim değiştirir, ardında soluklaşan bir leke bırakır. Görkemli bir tehdit karşısındaki acınası tiyatro oyunu gibidir bu. Derken kısa sağanak başladığı gibi, ansızın sona erer.

Tüm sesler susar.

Bütünüyle yok oluşun sessizliği izler bu anı.

Gökten bir okyanus düşer.

Toprak yollar sanki yer yarılmış da içi dışına çıkmışçasına dakikalar içinde kanyonlara dönüşür. Düşen damlaların üstünde baloncuklar oluşturduğu, tonlarca kırmızı, koyu kıvamlı balçık fışkırır içinden. Dip dibe düşen damlaların sıçramasıyla üstünde su çiçeklerinin filizlendiği çayırlar, kıyısından fokurdayan yüzeyler taşan göllere döner. Kara parçaları ada halini alır. Nesnelerin içinde adına *Mascardit* denen "Koca Karanlık", ölüm ve bereket fışkırır. Biri olmadan diğeri olmaz. Sel suları gözü dönmüş bir canlı gibi çalıların, kuru ormanların arasından kıvrıla kıvrıla hızla geçerken kurumuş her şeyi de sürükleyip götürür. Eski dünya sulara kapılır, bildik tüm yapılar darmadağın olur, tüm kesinlikler kendiliğinden kurulacak yeni düzene kadar silinir gider.

Bazen, hiç ara vermeden günlerce yağar yağmur.

Sonra ansızın sırılsıklam gri bulutlar, tıpkı şimdi olduğu gibi aralanır, kusursuz bir mavilik gökyüzünü ele geçirir. Öyle derin, öyle yoğun bir maviliktir ki bu, balçığın içindeki adamlar ister istemez başlarını eğip Heckler&Koch tüfeklerine sarılır. Sanki bu mavilik onları yutup öte boyuta püskürtecekmiş gibi.

Nhialic'in imparatorluğuna.

Ana Tanrıça Abuk gökle yeri birbirinden ayırıp Dinkaların yazgısını yarı tanrılara emanet ettikten sonra Nhialic insanlara sırt çevirmişti; şöyle de denebilir belki, Abuk, Nhialic'in gazabını azdırıp onun insanlara bahşetmeyi düşündüğünden fazlasını ondan çalıp insanlara verince Nhialic'i utandırmış, darılan Nhialic de oralardan çekip gitmişti. Ama arada bir Yağmur Tanrısı Deng olup insanların bereketine ve felaketine karışmayı sürdürüyordu.

İnsanın bu hikâyelere inanası geliyordu neredeyse.

Binbaşı Joshua Agok, Anglikan Kilisesi'ne bağlıydı ve İsa'ya inanırdı. Batı Avrupa ve Amerikan anlayışına göre doğa tanrılarının ciddi biçimde işsiz kalması anlamına gelirdi bu. Ama tek

tanrılı Hıristiyanlığın ya hep ya hiç mantığı Dinka'ya yabancıydı. Yüz elli yıldan fazla Beyaz Nil boylarında salgın hastalıklara kurban giden misyonerler, daha sonra gelen Katolik Verona Rahipleri, Anglikan Kilisesi'ne bağlı İngilizler ve sonunda da Amerikan Presbiteryen Kilisesi'nin temsilcileri, bunların hiçbiri hem İsa'ya inanıp hem de hiç zorlanmadan onu yarı tanrıların ve kutsal ataların oluşturduğu aile resminin içine yerleştirmenin mümkün olduğunu kavrayamadı. Atalar her zaman oradaydı. Yeni gelene belki biraz kuşkuyla belki sevecenlikle göz süzer, dilediğini yapmasına izin verirlerdi. Ama o geldi diye neden gitmeleri gereksindi ki?

Yeni bir inek alınca eskisi kaybolur muydu?

Agok gözlerini gök kubbeden almak için kendini zorladı.

Efsaneler içinde kendimizi yitiriyoruz, diye geçirdi aklından.

Peki, neden? Çünkü artık kendimize inanmıyoruz. İncil'de bir sürü güzel şey yazılı, iyi de doğayı ruhların canlandırdığına, ölmüşlerin ruhlarının doğada yaşadığına, yaratılmış olan her şeyin aslında boyut değiştirmiş olan ruhlar dünyasının maddi yansımaları olduğuna kim karşı çıkabilir ki? Bize aklı kim bahşettiyse, bu uğursuz iç savaşı bitirmek için onu kullanmamamızı istemiş olamaz. Yoksa her şey boşuna olurdu. Bizim özgürlükten anladığımızı gerçekleştirmek için çektiklerimiz, başkalarına çektirdiklerimiz boşuna olurdu.

İşte tam da bu düşünceler sorun çıkarıyordu şu anda.

Agok dönüp arkasına baktı.

Çamurdan yüzlerinde gözleri parıldayan balçık yaratıklar. Sanırsın toprak ayağa kalkmış. Küçük birliğine bakarken aklından Golem'in efsanesi geçti. Ağzına kadar silahlanmış yüz yirmi Golem. Bölgeyi kontrolünde tutan Olony'nin milisleriyle karşılaştırınca yok denecek kadar küçüktü ama bulabildiklerinin en iyileri bunlardı. Sadece bir halka çizip adına da devlet dendi diye, özgürlüğü için savaşacak insanların eline silah tutuşturunca

ortaya güçlü bir ordu çıkmıyordu. Ama bu gençler gerçekten çok iyilerdi. Agok her birini tek tek kendi seçmişti. Odaklanmış bir ifadeyle çalıların, demirhindi ve akasya ağaçlarının dibine çökmüşlerdi. Yaprakların oluşturduğu bu çatı, yağmuru uzak tutamasa da güneşin yakıcı ışınlarına karşı koruyordu onları. Sağanak sırasında nerede olduğunun hiçbir önemi yoktur. Rutubet her yandan geldiği için, insan kemiklerine kadar ıslanır, sonra da kırmızı çamur üstüne düşeni yapar, onları pusuda bekleyen toprak cinlerine dönüştürür.

Kısa bir soluklanma, diye geçirdi aklından Agok.

Planlı değil, ama varsın olmasın.

Sonra ormandan çıkıp Olony'nin mevzilerine doğru ilerleyeceklerdi.

İki gün önce helikopterlerle bir hiçliğin ortasına bırakıldıklarından beri bu anı iple çekiyorlardı.

Seyrek ağaçlı, çalılarla kaplı ormanı yürüyerek geçip buraya kadar ilerlemeyi başarmışlardı. Bu mevsimde zaten geçmesi mümkün olmayan çamurlu yollardan uzak durmuşlardı. Yukarılarda, kuzey sınırına doğru yağmur insanların neredeyse tüm bağlantılarını kesmişti. Gelecek aylar boyunca köylere ve çiftliklere bu yollardan ulaşmak mümkün olmayacaktı. Uzaklardaki başkente biraz olsun bir kent havası vermek için bütün devlet bölgesinde, hepi topu elli kilometre asfaltlı yol vardı. Altı yıl önce bağımsızlığı kutlarken, kulübelerle çevrili, sanki yere saçılmış zarlar gibi duran plansız resmî yapılarıyla çamurlu pazar meydanı birdenbire en canlı nokta olmuştu. Bir devlet doğuyordu ve herkes bu doğuma ebelik etmek istiyordu. Meydanın tek gösterişli adresi olan Sahara Resort Hotel bavullarında hastane, üniversite, havaalanı, petrol boru hattı, misyoner istasyonu olan diplomatlar, petrol zenginleri, silah satıcıları, mavi bereliler, sivil toplum temsilcileri ve vaizlerle dolup taşıyordu. Eski püskü arabalar sanki bir büyücünün eli değmiş gibi, bir gecede, üstü uydu

antenleriyle kaplı Japon malı arazi arabalarına dönüşmüştü. Her şey mümkün görünüyordu. Sadece petrol bile devletin kasasına milyarlarca dolar getirebilirdi, Avrupalı yardım fonlarında yüz milyonlar, kalkınma desteği olarak hazır bekliyordu. Onlarca yıl süren kanlı savaşlardan sonra, güneydeki Kara Afrikalılar için parmağını bile kıpırdatmadan onları sömüren kuzeyli İslami diktatörlükten ayrılmışlardı. Küçük düşen diktatör bu yeni komşu ülkeyle çok iyi ilişkiler geliştireceği sözü vererek alelacele barış anlaşmasını imzalamıştı. Yumuşayıp pamuk gibi olmuştu, ne de olsa hakkında insanlığa karşı işlediği suçlar yüzünden uluslararası tutuklama emri çıkarılmıştı. Değişiklik olarak biraz uzlaşma fena olmazdı.

Elimize nasıl bir fırsat geçmişti, diye düşündü Agok.

Ve biz bu fırsatı nasıl teptik.

Gizlendiği akasya ağacının arkasından ileriyi gözetledi. Savan önünde uzanıyordu. Cılız çalılar ve tek tük ağaçları bölen, yağmur aylarında göçer sığır çobanlarının ev olarak kullandığı çatısı saman kaplı yuvarlak kulübeler. Daha geçen ay Mars yüzeyini andırıyordu burası, şimdiyse canlı yeşil bir minderle kaplı doymuş toprak, ağır çekilmiş bir film hızında yapraklanan ağaç uçları, bir renk cümbüşü içinde yerden fışkıran çiçekler yaratımın hicvi gibiydi. Taze yağmur kokusu yükseliyordu. Dağların üstünde biriken heyula gibi bulutlar önü sıra kuşları kovalıyordu.

Havanın, kuraklık dönemlerinde görünmeyen bu arılığının tadını çıkardı Agok. Ciğerlerini doldururken insanın canını yakıyordu neredeyse. Topraktan çıkıp onları çevreleyen ormanın üstünden yükselen buhara bakıyordu. Tam tepeye çıkan öğlen güneşi, gökten daha yeni düşmüş suyun moleküllerini esrik bir dansa tutuşturup topraktan çekip alıyordu. Buharlaşmanın yarattığı sıcaklık dayanılır gibi değildi. Savan birazdan tülle kaplanmış gibi olacak, Agok ve adamlarıysa hayaletlere dönüşecekti.

Yağmurun buharı onları gizleyecekti. Açık alandaki tek şansları buydu.

Görev noktasıyla onları bu açık alan ayırıyordu. Olony'nin savaşçılarının işgali altındaki şehirle aralarında beş kilometre vardı. Bir petrol nakil istasyonunun yanı başındaki şehir başka bir dünyadan gelip ovaya yapışmış gibi duran barakalardan ve konteynerlerden oluşan bir yığını andırıyordu. Yol üstüne aşmaları gereken nehir normal genişliğinin birkaç katına çıkmıştı. İki yakasında topraktan bitmiş ağaçlar, gerideki petrol sahalarını görmeyi engelliyordu. Agok'un tek görebildiği dağınık sığır sürüleriyle bir sonraki sağanağı beklerken ağaçlıklara doğru ilerleyen yaban hayvanları, birkaç antilop ve yavrularıyla birlikte bir baobab ağacının gölgesinde keyif çatan, dişleriyle ağacın kabuklarını kazıyan bir fil çiftinden ibaretti.

Amerikalılardan aldıkları birkaç uydu fotoğrafından savaş ağasının adamlarının aşağı yukarı nerede olduğunu biliyorlardı. Bu heriflerin yoluna çıkmamak için yeterli bir bilgiydi bu. Onlara karşı doğrudan savaşmak intihar anlamına gelirdi. Bunun yerine kendilerini ağaca bağlasalar bu daha merhametli bir ölüm olurdu. En görmüş geçirmiş askerler için bile Olony'nin adamları köy basıp kadınların ırzına geçen, işkence edip ellerini kesen, bebeklerini yanan evlerin içine atan, daha büyük çocukları kaçırıp askerî eğitim kamplarına götüren şeytanlardı. O kamplarda çocuklara her şeyi ve herkesi hor görmeyi öğretiyor, onları insan eti yemeye, tecavüz etmeye, düşmanlarının ellerini kollarını kesmeye zorluyorlardı. Orada telef olmayanlar ellerine bir silah verilip savaşa yollanıyordu. İç savaş çıktığından beri binlerce çocuk kaybolmuş ve iki cephede de travma geçirmiş katiller olarak yine ortaya çıkmıştı.

Buna bir son vermemiz gerek, diye düşündü Agok.

Nasıl böyle hayvanlaşabildik?

Tamtamlar, çan sesleri, durmadan çalman kornalar, her yandan gelen müzik. Yollarda danslar ediliyor, özgürce seçilmiş ilk başkanın adı bağırılıyordu. Karizmatik, zeki, eğitimli, dünyayı gezip görmüş biriydi yeni başkan. George W. Bush'un şahsen hediye ettiği Stetson marka kovboy şapkasını ikinci bir kafatası gibi başından hiç eksik etmiyordu. Sokak lambalarının direkleri yeni ulusal bayrakla süslenmişti, binaların cepheleri, kısa bir süre öncesine kadar bir isyan ordusu olan iktidar partisinin afişlerinin ardında gözükmüyordu. Her an Çin'den, Avrupa'dan, Amerika'dan, Afrika ve Arap Birliği'nden temsilcilerin geldiği hava alanından şehre uzanan yol plastik çiçeklerle çevrelenmişti. Otuz ülkenin devlet başkanının geleceği bildirilmişti, Ban Ki Moon uçaktan inerken kameralara gülümsüyordu. Şehir merkezindeki döner kavşağın tam ortasından siyaha boyanmış, ışıklı harflerle bezenmiş bir sütun yükseliyordu: "Biz hep birlikte zulüm görmüştük. Şimdi hep birlikte özgürüz. Bağımsızlık kutlu olsun!"

Agok o günü hiç unutmadı.

Kutlu bağımsızlık, diye geçirdi aklından acı acı. Ayaklanma! Ne harika, büyük bir sözcük. Yoksa zincirlerinden boşanmış bir köpek mi? Afrika'da eski hesapların görülmesinin şifresi bu. Bize geleceğin kapılarını açın, biz o kapıdan geçip geçmişin karanlığına gömülmeyi beceririz. Kafalarda o ilk günah mayalanır. Söz konusu olan incinmiş gururlardır, sığır hırsızlıkları, otlaklar, patikalar, yıpranmış efsanelerdir. İki oğlu vardı Nhialic'in, Dinka ve Nuer. Her birine birer armağan sözü vermişti. Dinka'nın payına yaşlı bir inek, Nuer'in payına ise bir buzağı düşmüştü. Ertesi gece Dinka ahıra gidip Nuer'in sesini taklit ederek buzağıyı ona vermelerini söylemiş ve almıştı. Yolundan sapan oğlunun kendisini aldattığını gören Nhialic, tanrısal bir öfkeye kapıldı. Nuer, diye emir buyurdu, sonsuzluğa kadar Dinka'nın buzağısını çalma hakkına sahip olacak. İşte böyle boktan bir sebeple birbirimizin gırtlağına yapışıyoruz.

O eski soru: İlk kim başlattı?

Hiç kimse, mesele de buydu zaten. Bulanık anılarımız içinde biz her zaman birer kurbandık.

Olony'yi hizaya getirmek bu iç savaşı bitirmeye yetmezdi. O ne kadar başarılı olursa olsun, kasaplardan biriydi sadece. Ama başarılı bir saldırı şu mesajı verebilirdi: Belki biz kazanamayız ama siz de kazanamazsınız.

Yani gelin şu barışı yapın!

Agok'un adamları sabotajcıydı. Amerikalı askerî strateji uzmanları onları nasıl bir sistemin içine sızıp onu içeriden çökertebilecekleri konusunda eğitti. Patlayıcılarla, kuyulara zehir atarak, bilgi kirliliğiyle. Silaha ancak kaçınılmaz olduğunda başvurulacaktı. Yani doğrudan bir çatışmaya girmemek için ne gerekiyorsa yapılacaktı. Tabii işlerin bu noktaya gelebileceğini ve bir saldırı durumunda hayatta kalma şanslarının pek olmadığını biliyordu hepsi.

Ama bir fırsat vardı.

Hiç değilse ciddi ölçüde hasar verme fırsatı. Agok sabırla sis bulutlarının yaklaşmasını bekliyordu. Adamları, çevresini sıkı sıkıya sarmış, aynı anda nefes alan, aynı anda sarsılan ve bekleyen kırmızı boyalı bir canlı gibilerdi. Her hareketlerinde, üniformalarında güneşin kuruttuğu çamurlar kabuk kabuk dökülüyordu. Görünüşte balçığın içinde çömeli duruyorlardı ama aslında petrolün içinde yüzüyorlardı. Bütün güney petrolün içinde yüzüyordu zaten. Maden cevherleri, elmas, altın ve gümüş üstüne kurulu güneyin tamamı. Yeni kurulan devletin hükümetinin, başkan yardımcısının (bir Nuer) darbe yapana kadar bir yıl dayanmış olması bile bir mucizeydi. O günden beri ordunun yarısı başkanın tarafında (bir Dinka) diğer yarısı ise karşı tarafta savaşıyordu. Birliğe sadakat değişkenlik gösteriyordu. Onun karşısında yerel hava durumu bile tanrının emirleri gibi geliyordu insana. Alın Olony'yi mesela: Kısa bir süre öncesine

kadar hükümete bağlıydı, ordunun bir generaliydi ama bağlılık konusundaki pazarlıklar saat başı değişebiliyordu. Şimdi isyancı başkan yardımcısı için savaşıyordu.

Belki de sadece kendi için savaşıyordu.

Hepimiz ormandan çıkıp geldik, diye geçirdi Agok aklından, *bize zulüm edenlerle aramızdaki farkın ne olduğunu bir an bile düşünmeden.*

Şimdi hiç değilse bunu biliyoruz.

Hiçbir farkımız yok.

Bağımsızlık için ödememiz gereken kan diyetini ödedik ve sonunda başka hiçbir değerin bizi birleştirmediğini anladık. Nasıl olsun ki? Birlikler tarihsel olarak birbirlerine düşman olan kabilelerden oluşuyor. Bu kıta, güneş ışınlarının gölge yapması gibi kaçınılmazlıkla doğuruyor isyanları. Sanki hep muhalif olmak kendimize biçtiğimiz değeri artıracak, hiçbir şey hissedilir ölçüde iyiye gitmeyecek gibi. Neyse, belki bize silah ve para verenler için bir şeyler iyiye gidiyordur. İktidar değişiklikleri sondaj haklarına ve petrol çıkarma lisanslarına iyi geliyor olabilir. İsyan ve rüşvet bir çember oluşturur. Biz kuşaklar önce köleleştirildik, şimdiyse birbirimize, bizi ezen yabancıların yaptıklarından beterini yapıyoruz. Dinka ve Nuer arasında akan kan ırmağını en hiddetli yağmurların bile temizlemesi mümkün değil.

Ama bir bakarsın bugün kazandığımız küçük bir muharebe büyük bir savaşın bitmesini sağlar.

Adamlarına işareti verdi.

Silah omuzda, iki büklüm ormanın koruyuculuğundan düzlüğe çıktılar.

Homurdanan suları soluk ışığıyla aydınlatan güneş süzülüp gidiyordu. Işınları uzaktaki karanlığı parçalarına ayıracak gücü varmışçasına eriyordu. Gücünün son bir gösterisiyle sis perdesini yerden yükseltip askerlerin başını örttü. Sisin içinde

güneş ışınları titreşip parıldadı, âdeta çılgına döndü, ardından da dev bulut güneşi umursamazca yutup dünyanın tüm renklerini soldurdu.

Hava birden soğudu.

Sis yoğunlaşıyordu. Savan bir tiyatro dekoruna dönüyordu, art arda yerleştirilmiş katmanlar halindeki bir diorama gibi. Grinin farklı tonları tiyatrovari bir derinlik yaratıyordu. Görüş alanının solunda, ağaçların altından geçip giden, kendine özgü renkleriyle Satyrlere özgü boynuzlu, beyaz kulaklı Afrika antilopları, hiçbir özelliği olmayan, sadece silüetten ibaret bir çizime dönüşüyordu. Sisin içinde uzaklıkları tayin etmek kolay değildi, neyse ki Agok çevreyi tanıyordu. Buranın az ilerisinde büyümüştü. Bu göreve onun komuta etmesinin sebebi de buydu zaten. Yol işaretlerini iyi biliyordu, özellikle de devasa baobab ağaçlarını. Geniş gövdeleri ve tuhaf bir biçimde ters dönmüş, küçüldükçe küçülen dallarıyla, toprağın içinden kaçmaya çalışırken donup kalmış dev ahtapotları andırıyordu bu ağaçlar. Çoğu kısa bir süre önce yapraklanmıştı, böylece garip bir yaratıktan çok bir ağaca benzese de bıraktığı tuhaf izlenim kolay silinmiyordu.

Efsaneye göre, kökleri yukarı bakan baobabları bizzat şeytanın kendisi dikmiş.

Neden mi? Eh şeytan böyle şeyler yapar işte.

Agok dudaklarını büzdü. Aslında baobablarda şeytani olan tek şey yoğun bir çürük kokusu salgılayan çiçeklerinin garabetiydi. Geceleyin üremek için sürüler halinde uçan büyük yarasalar bayılırdı bu çiçeklere.

Palaskasına takılı donanımını yokladı: bıçak, matara ve mermiler. Askerler, daha önce konuştukları gibi arazide dağıldı. Her biri en yakındaki sipere sığındı. Hızla biraz ilerleyip yerden fışkıran otların, çalılıkların ya da bir akasya ağacının dibinde hareketsiz kaldı. Sonra iki büklüm koşmaya devam ettiler. Üstlerinde taşıdıkları patlayıcı madde, fitil, el bombası

ve azık gibi ağır yüke rağmen hareketlerine sessiz bir zarafet hâkimdi. Üzerlerindeki mahşerî bulut kabarıp azıyor, kasılmalarla burgulanıyor, aşağı çöküyor, elektrik akımıyla titriyordu.

İlk damlalar ovayı dövüyordu.

Görüş birdenbire azaldı. Sis tamamen görünmez hale getirmeden önce ileride bir fil ailesinin belli belirsiz silüetini fark etti Agok. Adamları hızla ilerliyordu. Arazi birkaç yüz metre daha tatlı bir eğimle yükselip hemen sonra nehre doğru alçalıyordu. Tepedeki yüksek bitkiler yoğunluktan iç içe geçmiş haldeydi. Agok Olony'nin birliklerinin karşı kıyıdaki çalılıkların arasında yattığından emin. Sayıların ne kadar fazla olursa olsun, her an her yerde olmaları mümkün değildi. Kontrol edilmeyen bir geçiş noktası vardı mutlaka. Hayaletlerin gizlice süzüleceği bir geçit.

İşte o zaman milislere arkadan saldırabilirlerdi.

Hayır, deyip kendini hizaya getirdi. Bu düşünce ne denli baştan çıkarıcı olursa olsun plana bağlı kalmalı, yakın muharebeden kaçınmalıydılar.

Olabildiğince.

Yağmur hızını artırıyordu. Agok'un adamlarını bir sağdan bir soldan tokatlıyordu âdeta. Arazi belirsizleşiyor, insanlar, hayvanlar, sisin oluşturduğu gri renkli bir tuvalin üstündeki gölgeleri birbirinin içine girmiş tek renkli bir suluboya tabloyu andırıyordu. Tepenin yamacında devasa bir baobab ağacı belirdi. En azından bin yıllık olmalıydı. Ahtapot kollarını andıran dalları, bir titanın hareketleriyle depolarını dolduracak olan bulutlara sarılıyordu. Baobablar canlı depolar gibidir, kuraklık zamanları için tonlarca su toplarlar. Sonra filler gelir, gövdenin içindeki nemli liflere ulaşabilmek için ağacın kabuğunu kırıp içinde koca oyuklar açar. Onların baobablarda açtığı bu hasar başka canlılar için yumurtlayacak ya da yaşayacak kovuklar olur. Buradaki her canlının içini mesken tutan, açtığı tüneller ve geçitlerle ev sahibini içeriden yiyip bitiren parazitler gibi.

Agok tabii ki gövdesinin çevresi on üç metreyi bulan bu baobab ağacını tanıyordu. Yağmur görüşü iyice kötüleştirip ayaklarının altındaki toprak ağır ve şapırdayan bir tabakayla kaplanırken ağacın gövdesine tutundu.

İçinden bir şey onu duraklattı.

Su taşkını şelaleye dönüşmüş durumdaydı. Kulağının içinde, beyninde uğulduyor, diğer tüm sesleri örtüyordu. Ama bu gürültünün içinde zayıf bir çığlık duymuş gibi geldi Agok'a. Hayır öyle gelmedi, sesi duyduğuna kesinlikle emindi.

Bir çığlıktan çok, hemen kesiliveren bir çığlık atma çabasıydı bu.

Biri bağırıyordu.

Ve biri... bir şey onu boğuyordu.

Agok gözlerini kırpıştırıp yüzündeki suları sildi. Bu çevrede aslanlar olsa da saldırıya az rastlanırdı. Savanda leoparlar ve sırtlanlar da gezinir, zebra, manda ve antilop avlar, göçerlerin sürülerindeki genç hayvanları sürüden ayırmaya çalışırlardı. Zaman zaman trajediler yaşansa da yaban hayvanları çoğunlukla kendi aralarında halleşirdi. Hepsinin karnı doyar, sadece bitmek bilmeyen savaş yüzünden tarlasını hasat edemeyen çiftçiler yüzünden insanlar aç kalırdı. Afrika'nın en verimli bölgelerinden birinde tarihte görülmemiş bir açlık yaşanıyordu. Ama hayvanlar hayatta kalmanın bir yolunu bulurdu hep.

Adamları neredeydi?

Orada ilerideydiler, en azından hâlâ görebildiği ikisi. Bir görünüp bir kayboluyorlardı. Biri diğerinin önünden gidiyordu, geniş gövdeli baobab ağacının önünde suda dağılan bir mürekkep lekesi gibi.

Ve gözden kayboldu.

Öylesine kayboldu. Geride, sanki yumuşak ve nemli bir şey ortasından yırtılıyormuşçasına şapırtılar kalmıştı.

Agok çok eski zamanlardan kalma bir içgüdüyle tehdidi arkadan güvenlik altına almak, adam hemen önünde olsa bile, olası takipçileriyle arasındaki uzaklığı kestirmek için arkadan dolandı.

Ne? Saldırıya uğramak mı?

Kasları adrenalin doldu. Beyin sapı büyük bir hızla, geçirdiği evrimin tüm aşamalarının ürünü olan karar seçeneklerini sundu. Refleksleriyle gurur duyuyordu Agok. Alışık olduğu her durumda hedefe yönelik davranmasını bilirdi. Ama şu anda bir hedef görülmüyordu. Ortada tepki vermesini gösteren bir durum var mıydı, yoksa her şey duyularının bir yanılsamasından mı ibaretti?

Onu alarma geçiren şey neydi?

Hiçbir şey. Bir çığlık mı? Bir papağan mı? Ya önündeki adam? Kendini yere mi atmıştı? Agok'un adamlarına öğrettiği stratejiye uyup tekrar kalkıp koşmaya mı başlayacaktı?

Agok bekledi.

Önünde kimse ayağa kalkmadı.

Ama sisin içinden yeni bir çığlık yükseldi, uzun, tahammül etmesi zor bir çığlık. Birdenbire kesilene kadar korkunç dehşetli, kulak tırmalayıcı bir uluma gibi. O sırada yağmurun şiddeti azalınca Agok duymaya başladı.

Net olarak duyuyordu.

Bir başka kükremeydi bu.

İçinde, kendine uzak bir yanına utanç verici gelse de bir korku dalgasına kapılıp baobab ağacına doğru koştu. Kayıp boylu boyunca çamura yapıştı. Çarpmanın etkisiyle ciğerindeki hava sıkıştı. Ayağa kalkmaya çabaladı ama yerden destek alması mümkün değildi. Agok birden altındaki kabarmış toprağın aç, kör bir varlık gibi yukarı doğru süründüğü, yapışkan uzantılarını bedenine dolayıp onu, yağmurdan yumuşamış derinliklerine doğru çektiği duygusuna kapıldı. Sonunda ayağa kalkmayı başarıp

baobab ağacına ve onun da gerisinde kalan ormanın kıyısına doğru topallayarak ilerledi. Ataları kafasının içinde fısıldaşarak, onun için en güvenli yerin neresi olduğu konusunda tartışıyordu. Tepedeki geçit vermez otlar mı? Hayır, tuzağa düşecek olsa bile fillerin baobab ağacında açtığı yarık daha iyiydi. Kükreme hâlâ sürüyor. Zaten her şey bir tuzağa dönüşmüş haldeydi.

Bu sıradan bir kükreme değildi.

Binlerce varlığın bir toplamıydı. Bir tür kanat çırpma gibiydi ama bir kuşa ait değildi; başka, yabancı bir çırpınış, doğal olmayan, giderek artan bir şeydi.

Daha hızlı koşmaya başladı.

Arkasından gelen her neyse, sis bulutunun içinde büyük bir güçle ilerleyen bir sınır çizgisi gibi, bir an için aralandı. Sanki başka dünyalardan gelen bir rejisörün Agok' un olup biteni bir an için görüp zihni gördüklerini kavramayı beceremeyeceği, delirip gideceği için tekrar kapatması gibi. Artık her yandan adamlarının sesleri geliyordu. Öldüklerini duyuyordu. Bir kez daha dengesini yitirip düşerken, sis bulutunun dağılmaya başladığını, baobab ağacının yapraklarını gizleyen örtünün aralandığını gördü. Dışta kalan örgülerin içine, bir sanat eseri gibi incelikle işlenmiş kozalar girmişti. Yaprakları da bu işlemeye dâhil etmişti yapan. Yuvalarını çalılıklara ya da ağaç tepelerine kuran dokumacı yeşil karıncalardı bunlar. Her bir koza, kraliçelerinin çevresinde toplanmış bir sürüyü barındırıyordu. Bazen bir sürü diğer bir sürüye saldırıp kendi türdeşlerini yerdi. Sendeleyen Agok'a bu, kendini yiyip bitiren halkının simgesi gibi geliyordu. Ama arada şöyle bir farkla: Karıncalar katı zekâları sayesinde hep kazanırken, üstünde yaşamak şanssızlığına sahip olduğu bu kıtadaki insanlar her zaman kaybediyordu.

Kendini toparlayıp soluk almaya çalıştı. Başı dönerek ağaca doğru ilerledi ama ağaç onun attığı her adımda yana doğru kaçtı. Duyuları onunla dalga geçiyordu sanki. Çürüyen bit-

kilerin oluşturduğu çamurdan, insanı boğacak kadar tatlı bir afyon kokusu yükseliyordu. Baobab ağacından çıkan leş kokusu üstüne çöküyordu. Agok hayal görüyordu, belki de korkudan deliriyordu. Çocukluğundan beri doğaya da doğa olaylarına da alışkındı o, peki ama onu böylesine şaşkına çeviren şey ne olabilirdi? Burayla hiçbir bağı olmayan, bu yüzden de deneyim dağarcığında hiç yeri olmadığı için kendini tümüyle savunmasız bırakan şey bir yabancının saldırısından başka ne olabilirdi ki? Nihayet parmakları ağacın çatlaklarla kaplı kabuğuna dokunup çevresinde şöyle bir dönerken Heckler&Koch'unu bir o yana bir bu yana doğrulttu. Sisin girdapları oraya buraya kaçışan gölgelerle, gözle izlenemeyecek kadar hızla durmadan yer değiştiren tanımsız nesnelerle doluydu. Hava silah sesleriyle ve çığlıklarla titriyordu. Yağmurun içine şarjörünü bitirene kadar körlemesine ateş açtı, yeni bir şarjör takmaya çalışırken elinden düşürünce dizlerinin üstüne çöküp aklını yitirmiş gibi baobabın kökleri arasında şarjörü aramaya koyuldu. O sırada minicik bacaklar ve duyargalar sürtündü parmaklarına. Oraya buraya dokunup hızla kaçışıyorlardı. Nemli zeminde bir şeyler sürünüp duruyordu. Gözünün ucuyla büyücek bir şey görür gibi oldu. Bakışlarını o yana çevirince görünürde hiçbir şey yoktu, her şey hayalinde gerçekleşiyordu.

Çürümeyle hayat bir olmuştu.

Toprak nefes alıyor, sert kabuklu sürüler deli bozuk bir planı izliyor, fırtınanın kopardığı yaprakların arasında leş yiyen böceklerin bedenleri parıldıyordu. Kıpırdamadan duran peygamberdeveleri avlarını bekliyordu. *Biz birbirimizi öldürüp yok ettikten sonra bile onlar burada durmayı sürdürecek*, diye geçirdi aklından Agok. *Ve aradan hiç zaman geçmemiş olacak. Benim varlığım göz açıp kapamaktan bile daha kısa sürmüş olacak.*

Yanı başında bir şey ağacın gövdesine çarptı.

O yöne döndü.

O şeye bakakaldı, muhtemelen o şey de ona bakıyordu. Eğer o gördüğü göz idiyse. Tam olarak ne olduğunu söylemek mümkün değildi.

Daha önce buna benzer bir şey görmemişti hiç.

O şeyler her yerdeydi.

Parmaklarının eklemleri açıldı. Onu kendine çeken uçurumla arasındaki tek engel olan bir tırabzana tutunurcasına silahını kavradı sıkıca. Otomatik bir radyo sinyalinin sabrıyla sinyaller yayıyordu zihni. *Çömel. Kollarınla başını koru. Ağaç kovuğuna ulaşmaya çalış.*

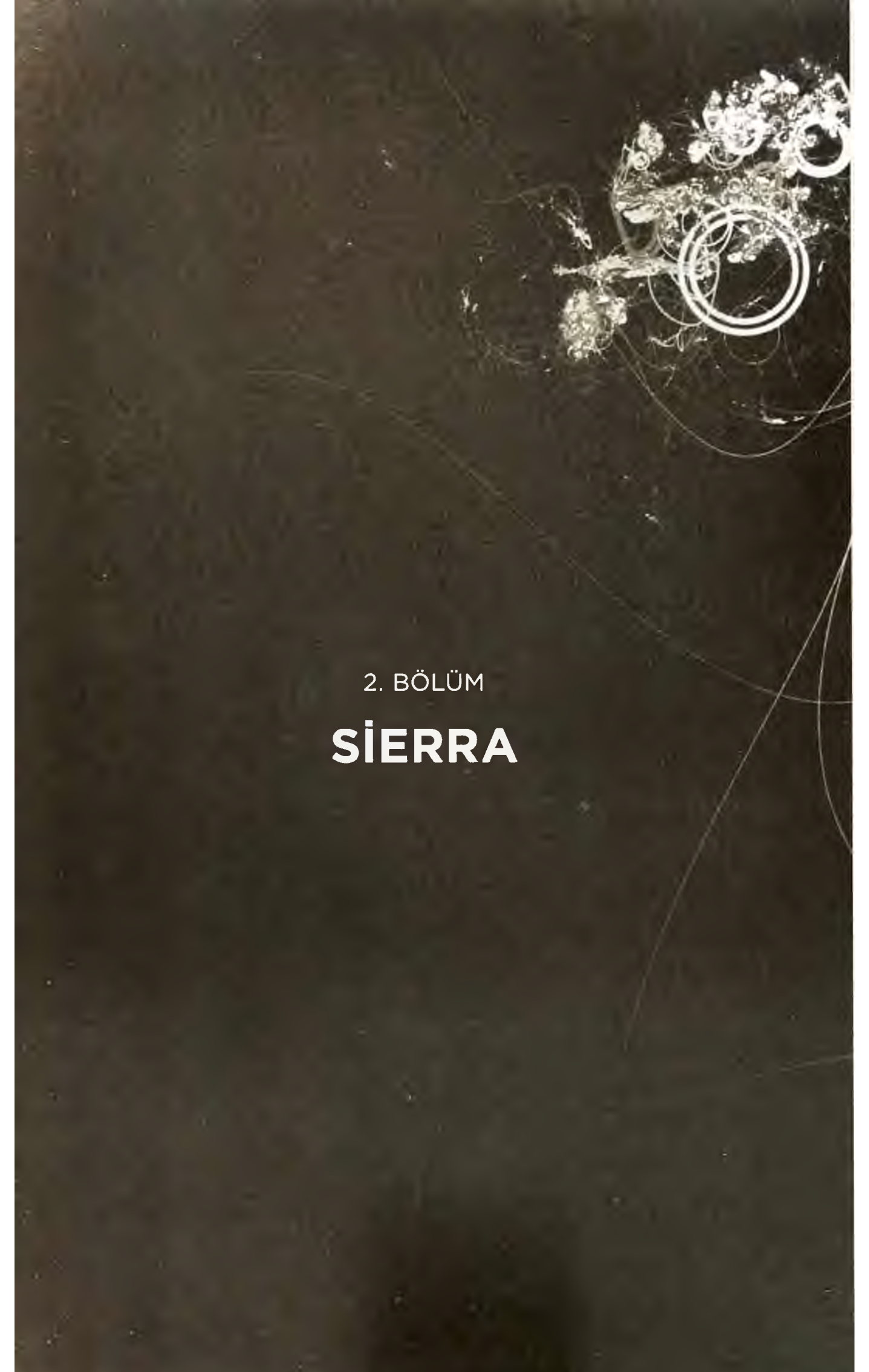
Ama bakışlarını alamayacak kadar şaşkınlık içindeydi.

O şeyi ağaçtan uzaklaştırmak için kolunu kaldırdı.

Ama o şey üstüne atladı.

Burnunu ısırıp yanağına yönelirken bir çığlık kopardı Agok. Panikle o şeyi yüzünden atmaya çalıştı. O şey sol göz boşluğuna doğru bükülüp sol göz elmasını çıkarıp beynine doğru yoluna devam ediyordu. Bacakları titriyordu, sırt üstü baobab ağacının çürümüş kovuğuna devrildi.

Diğerleri bedenine konup onu yerken tek hissettiği yakıcı bir acı dalgası oldu.

2. BÖLÜM

SİERRA

Uçurumun dibinde kanlı bir melek süzülüyordu.

Flume Creek Irmağı'na yedi sekiz kilometre uzaklıkta, falezlerin dimdik aşağı indiği ve Kuzey Yuba Irmağı'nın dibindeki çıplak kayaları aşındıran, kademe kademe daralarak bir canavara dönüşen şelaleye varmadan önceki bölge dünyanın dört bir tarafından gelen raftingcileri kendine çekerdi. İşte tam orada paramparça olmuş kanatlarıyla, onu görünce korkudan alabora olan Bakersfieldli bir turist çifti görmüştü onu.

Göklerden gelen bu yaratıklar trafik güvenliğine engel oluyor, diye geçirdi aklından Luther Opoku.

Düşün, bunlardan biri suyun üstünden geçecek olsa.

Nasıl okkalı bir ceza yer.

Luther'ın bulunduğu gözetleme kulesinden ölü kadını fark etmek, kırk metre aşağıda akan ırmağa göre daha zordu. Bunun sebebi, kadının düşerken, uçurumun yarı yüksekliğinde biten ağacın en alt dallarına kadar takılıp açılmış kolları ve bacaklarıyla ırmağın sularının üstünde havada asılı kalmış olmasıydı. Dallar bedeninde kanlı yaralar açmış, bluzu parça parça olup bedeninden sıyrılmıştı, arta kalanları omuzlarının üzerine dolanan yaprakların arasında rüzgârda şişiyordu. Öyle ki, onu gören hayal gücünü biraz zorlasa, bunu güçsüzce bir dalgalanmaya, başarısızlığa mahkûm bir kurtulma çabasına bile benzetebilirdi.

Kadını kurtarma işini artık başkaları üstleniyordu. Daha doğrusu cesedi demek gerekti. Ruhu bu dünyevi zincirlerinden saatler önce uçup gitmiş olmalıydı.

Luther dalları eğip aşağı doğru baktı. Bayırın kenarı çalılarla kaplıydı. Biraz California defnesi, biraz da meşelik. Engellerin arasından gönüllü kurtarma ekibinin cesedi halatlarla güvenceye alıp dalların arasından kurtararak nehre düşmesin diye, becerikli hareketlerle bağladığını gördü. Ceset bir an aşağı kayınca, dalların aynı anda çatırdadığını, palangaların inlediğini duydu.

Bir tilki kuyruğu çamı, diye geçirdi aklından Luther. İğneleri bir hançer kadar sivri.

Şişe geçirilmiş bir melek.

Ruth Underwood onun yanına çömeldi. Açık kızıl saçlarıyla Brian Wilson'ın uyuşturucu kafasıyla yazdığı "Californian Girls" parçasındaki tüm kızların annesini andırıyordu bu kadın. Güneşin hâlâ defedemediği gölgeye girince saçlarının parlaklığı soluklaştı. Hava güneşli olacağa benziyordu. Gölgeler kısa bir süre sonra, gizledikleri sırlarla, ay ışığıyla örülmüş tüm hayalleriyle birlikte eriyip yok olacaktı. Luther bazen ormanda tek başına dolanırken rüzgârların iç çektiğine, yaprakların akla gelebilecek tüm ufak tefek düzenbaz tonlarda, çok sesli fısıldaştığına, bütün bunların hep birlikte sessizliğe dönüştüğüne, doğanın karşı konulmaz gücünün Sierra Nevada adındaki granit kütlesini bir kule gibi diktiği çok eski çağlardan kalma bir yansıma duyduğuna ve ışığın orman zemininde yarattığı çiçek dürbününü andıran oyunlarında ölü bedenler gördüğüne yemin edebilirdi.

"İnanılır gibi değil", dedi Ruth taze kırılmış bir dalı havaya kaldırırken. "Bu kadın hiç hızını azaltmadan yapmadan çalıların içine uçmuş."

Luther'ın bakışları ilerideki yükseltiye takıldı. Çamlar gizli bir cemaati andırıyordu. Sierra Buttes'ın uzaklardaki doruğunda

görünen pastel renkli kayalarının oluşturduğu tepelerle taçlanmış bir şekilde göz alabildiğince, dip dibe yükseliyorlardı.

"Kör karanlıkta kim dik yamaçtan aşağı koşar böyle," dedi daha çok kendi kendine konuşarak.

"Orada bir yamaç olduğunu bilmeyen biri mi acaba?"

Ruth, çalılara doğru açılmış olan ağaçsız orman yolunu daha iyi görebilmek için öne doğru eğilince beylik silahı kaburgalarına battı.

"Burada iki kişi varmış, bu kadarı kesin."

Üniforması, üzerine çömeldiği yosunun yeşilindeydi. Bundan birkaç hafta önce, Sierra halkı Luther Opoku'yu şerif olarak seçtiğinden beri, Ruth da şimdiki görevi olan şerif yardımcılığına getirilmişti. "İkinci amir" rütbesinin kulağa hoş gelen tınısı, Luther'la birlikte emir verecek pek fazla kimselerinin olmadığı gerçeği karşısında önemini ciddi ölçüde yitiriyordu. Kimmy'yi de sayarlarsa bölümlerinde on kişi bile yoktu. Aslına bakılırsa sınırlı yetkili şube müdürü kadın tam bir şerif yardımcısı bile sayılmazdı. Sadece yarım gün çalışıyordu. Yani dağınık olarak yaşayan ve yıl boyunca gelen turist grupları, geçip gidenler, yasa dışı göçmenler ve dere boylarında gizlice marihuana üretenler hesaba katılmasa bile, yasalara başvurulması için akla gelebilecek her türlü sebebi doğuran, kanunları eğip büken, onlara karşı gelen üç bin beş yüz kişi için dokuz buçuk kişilerdi. Devletin savsaklamasının tüm izlerinin görülebildiği bir taşra teşkilatıydı burası. Eski günlerden kalma bilgisayarların kullanıldığı, yarısı tamire muhtaç ve *Hızlı ve Öfkeli* filminde bir dakika bile dayanamayacak eski püskü devriye arabalarıyla donatılmış, taşra tabirinin bulunmasına sebep olacak kadar adına yakışan bir bölge ofisi. Kapasitelerinin bu kadar sınırlı olmasına karşılık ikisinin birden burada bulunması tam bir lükstü aslında. Belki de sadece kaza mahalli olan bir olay yeriydi burası, öte yandan, gündüzleri bile her adımın düşünülerek atılması gereken bir

yerde insan gecenin karanlığında neden koşmak isterdi ki? Peki, biraz yüksekte Duglas göknarına asılı duran arazi aracı kaza fikrine nasıl uyuyordu? Yukarıdan, Nevada sınır bölgesinden başlayıp neredeyse beş yüz kilometre kadar aşağıdaki Oakhurst'a kadar kıvrılarak uzanan çok iyi yapılmış Golden Chain Karayolu geçiyordu. Uzun bir süre boyunca Yuba Nehri'nin yanı sıra ilerleyen yol, ara ara, sanki havadan bakıldığında daha iyi fotoğraf vermek istercesine nehirden uzaklaşıyordu. İşte bu tür noktalardan çıkan toprak yollar nehir boyunca uzanıp çoğu kez de bir balıkçı kulübesinde, araç gereç konan bir barakada son buluyor ya da tekrar anayola dönüyordu.

Acaba sürücüyü aydınlatılmamış, yokuş aşağı inen, üstelik bir yanı uçurum olan bir orman yoluna son hızla sapmaya ne itmiş olabilirdi?

Şu anda sürücü adam ya da kadın neredeydi?

Aşağıda meşe dallarının arasında mıydı?

Sarhoş muydu?

Doksanlı yılların ortasında California'da tıbbi amaçlarla kullanımı serbest bırakıldığından beri çok sayıda insanın ansızın sağlık problemleri olduğunu fark edip doktora koşmasına sebep olan ot yüzünden kafası mı iyiydi? Venice Beach'ten San Francisco'ya kadar binlerce şarlatan kırk dolar karşılığında çok fiyakalı rahatsızlık teşhisi koyup reçete veriyor, dağıtım noktalarında da reçete karşılığında bu sözde ihtiyaçlar gideriliyordu. O gün bugündür California sanki başka bir tedavi imkânı yokmuşçasına *Green Rush* denen bir ot kafası içinde keyif sürüyordu. Ortalıkta o kadar çok esrar vardı ki, insan ister istemez bunlar başka gezegenlerde mi yetiştiriliyor diye düşünüyordu. Oysa o kadar uzağa girmeye hiç gerek yoktu. Geride kalan arazilere şöyle bir bakmak yeterliydi aslında. Central Valley'de, millî parklarda, Sierra Nevada'nın dış bölgelerinde yasal satış, büyük miktarlarda yasa dışı ekimle destekleniyordu. Başa çıkmaları

gereken bir mesele de buydu. Örgütlü uyuşturucu çetelerine karşı dokuz buçuk yasa koruyucu.

Ne Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi'nin ne de FBI'ın adamları, işin içinde kuşku götürmeyecek şekilde silahlı çeteler yoksa, yasa dışı ekim konusunda yardıma geliyordu. Kuşku götürmeme konusundaki sorun bu durumun genellikle alında bir delikten sonra kuşku götürmez hale gelmesiydi.

Luther, durmadan farklı açılardan çalıların ve zeminin fotoğrafını çeken Ruth'un yanına çömeldi. Geldiğinden beri video kamerası elindeydi.

"Boğuşma izi var mı?" diye sordu Luther.

"Söylemesi güç." Koluyla burnunu sildi. "Boğuşma olsa zemin daha fazla kabarırdı. Buradakiler bizim düşmüş meleğin izleri sanırım."

Kırık dalların altında toprak sanki sabanla yapılmış gibi ortadan yarılmıştı. Üstüne doğru hızla koştuğu çalı bariyerinin bedenini delip geçtiği bir adamın izleri.

"O zaman bir de *erkek* var demektir."

Toprak yarığının içinde kaba bir iz görülüyordu. Arazi ayakkabısı tabanına sahip bir erkek ayakkabısı izi. Nemli zeminde bütün ayrıntılar netlikle görülüyordu. Olay yeri inceleme ekiplerinin keyiften şampanya banyosu yapacağı kadar net bir izdi.

"Sanki hiçbir şey yapmadan orada öylece durmuş," dedi Luther.

"Evet ve aşağı bakmış."

"Kadının ayak izinin üstünde adamın izi. Kadın uçurumun kıyısına adamdan önce gelmiş."

"Öyle olmak zorunda değil. Adam kadını beklemiş olabilir."

"Ya sonra?"

"Kadına uçuş dersi veriyordur." Botun bıraktığı izin fotoğrafını çekti. "Bu arada kadının izlerinin üstüne basmış olabilir demek istiyorum, haksız mıyım?"

Luther yanağının içini kemirdi.

"Bunun pek bir anlamı yok Ruth. Yeterince hızlıysan, çiti Kızıl Deniz gibi yarıp geçebilirsin. Ama çitin bedenini delmesi? Sanki iş kontrolden çıkıp bir boğuşmaya dönüşmüş gibi. Senin de söylediğin gibi..."

"Boğuşma değil."

"Üstelik çalılar o kadar yüksek değil."

"Yükseklik bakan kişinin boyuna bağlıdır." Ayağa kalkıp lateks eldivenlerindeki pisliği temizledi. "Senin boyun bir doksan Luther."

"Bu ayakkabının sahibi ufak tefek bir erkek değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hadi hadi, seni aşağı yollamayı düşünsem, ne yapardım?"

"Onu bilmem ama yapacağın son şey olurdu bu."

Seni çitin üstünden aşağı atardım, diye içinden geçirdi.

Ruth video kamerasının pil durumunu kontrol etti. Tekrar aydınlığa çıkınca, güneş ışığı saç uçlarını kor gibi bir kızıllığa büründürdü. Kemikli omuzlarında şerif yardımcısı üniforması gerildi, V kesimli yakasının içinden çillerle kaplı göğüs kafesi ve kaburgalarının ucu belirdi. Ona ilişkin her şey tuhaf bir biçimde, son zamanlarda pembe dizilerde ve reklam filmlerinde oynayan ama cilası solmaya yüz tutmuş bir dizi oyuncusunun kaba ve klişe örneğini düşündürüyordu. Bundan beş yıl önce Luther'ın ekibine, daha doğrusu Luther'ın çabalamasıyla o zamanki şerif Carl Mara'nın ekibine başvurmuştu. O günlerde kırk bir yaşındaydı ve daha o zamanlar, uzun süre bir şeylerden mahrum bırakılıp sonunda o mahrumiyeti kendi kendine yaşatan bir insanın yüz hatlarındaki sertliğe sahipti.

Luther akıl yürüttü: "Onu ağaçta görmüş olabilir mi?"

"Buradan, tepeden mi?" dedi Ruth başını hayır anlamında sallayarak. "Kadını biz bile doğru dürüst göremiyoruz. Loca

gibi bir yer arıyorsan, aşağıya, nehir kıyısına bakman gerek. Üstelik de gece karanlığında. Kesinlikle mümkün değil."

"Ya çalıları aydınlattıysa?"

"Olabilir ama Batman'i çağırmaya yarayan fener Hollywood'da."

Luther kadının haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Piyasada bulunan el fenerlerinin hiçbiri çalıların kat kat derinliğine kadar uzanıp kadını fark etmeye yetecek kadar güçlü değildi. Şimdi bile beyaz bluzu çalıların arasında bir görünüp bir kayboluyordu.

"Peki o zaman, en iyi ihtimalle kadının nerede olduğunu tahmin etmiştir."

"Yine de yardım istemesine yetmemiş."

"Doğru, belki başka bir şey istiyordu."

Ruth'un göz bebekleri beklentiyle büyüdü. "Peki ne istiyordu?"

Orman yolundan bir takırtı ve gıcırtı yaklaşıyordu. Çakıl taşları, dallar ve çürümüş çam iğneleri ezilip nemli toprağa gömüldü. Luther sık ağaçların arasındaki boşluktan, orman yolundan gelip ansızın fren yapan ambulansı gördü. Ambulansın arkasından gri saçlı bir kadın inip anlamsız derecede büyük bir doktor çantasını iki sağlık görevlisinden birinin eline tutuşturdu.

Kaşlarını kaldırarak, "Bunlar kafayı mı yedi?" diye sordu. "Neden yukarıya, kara yoluna park etmediler ki?"

"Çünkü biz girişi daha kapamadık."

"Neden?"

Sorunun devamını getirmedi. Sayıları çok az olduğu için tabii.

"Luther, sana bir şey soruyorum."

"Ne, ne var?"

"Adam eğer yardım istemiyorduysa, ne yapıyordu?"

Bakışlarını ambulanstan ayırıp derin bir nefes aldı. Eğer gelenler orman yolundaki tüm izleri yok ettiyse, bunu değiştirmesi mümkün değildi.

"Öldüğünden emin olmak istediğini sanıyorum."

Bayırdan yukarı doğru ağır ağır yürüdü. Çam iğnelerinin ve ölü yaprakların oluşturduğu halıda adımları yaylanıyordu. Yaprakların altında havada, bir gece önceki sağanak, ozon ve eterli yağ kokusu vardı. Çakıllar ve keskin kenarlı kırık kayaların arasından yaban çiçekleri ve eğrelti otları fışkırıyordu. Bodur defne ve porsuk çalıları keçe gibi birbirinin içine geçmişti. Meleğin (Duglas göknarına takılıp kalmış arabanın) bulunduğu yeri saptayabilmek için kırılmış dalları görebilecek şekilde çok dikkatli bakmak gerekiyordu. Önlerinde beyaz yuvarlak taşlarla bezeli bir açıklık uzanıyordu. Çamurda, içinde su birikmiş yarıkları gözden kaçırmak mümkün değildi.

"Kadın koşmuş Luther, uçurumun kıyısına kadar uzanan yol boyunca koşmuş."

Kaymış, tökezlemiş, zıplamış. Islak kara bir deliğin içinde kaybolmuş. Körlemesine kanyona doğru sendelerken topukları toprağa batıp yarıklar oluşturmuş. Sonunda kendi hızıyla, parçalanmış bir ağaç bulutunun içinde ölüme atlamak için, ayak bileğinin burkulmasını, derisinin kemiğe kadar yırtılmasını göze almış. Fundalıklar, gerisindeki uçurumu öylesine kusursuzca kapamış ki mehtap bile olsa, onu neyin beklediğini görmesi mümkün olamazdı.

Yani boşluğun.

Luther kadının düşüşünü hayal etti. Sonu gelmeyen bir boşluğa düşerken yaşadığı panik yüklü şaşkınlığı. Fazladan atılmış ölümcül bir adımı geri alamayacak olmanın şokunu. Kollarını hızla açsa başarabilir miydi belki? Dans eden bir kıvılcımdır umut, bunun bir düş olmadığının bilgisiyle boğulan, ayaklarının yere değip hayatta kalmasını sağlayacak bir an kadar kısa

süren umut. Korkunç bir hızla tükenmişti seçenekleri. Çığlıkları kanyonun duvarlarında patladı. Aceleyle gecenin içinden geçip okyanusa uzanan dağların karanlığına, hatta daha da ötelere, yer yuvarlağının çevresinden dolanıp yine kendine kadar geldi çığlığı.

"Luther?"

O hâlâ topraktaki yarıklara bakıyordu. Daha fazla iz vardı, diğerleri kadar derin değildi ama hatları daha belirgindi. Muhtemelen ayak izlerini uçurumun kıyısında gördükleri adama aitti.

"Şerif, hızlıca teorimi duymak ister misin?"

"Söyle hadi."

"Şöyle düşünelim, ikisi de arabada oturuyordu."

"Kavgaya tutuştular."

"Hem de büyük bir kavgaya." Kadın başını salladı. "El kaldırma, bağırış çağırış falan. Adam ya da kadın arabayı ağacın önüne getiriyor. Kadın arabadan fırlayıp deli gibi çalılara koşuyor. Adam..."

"Tamam da orman yolunda ne işleri var?"

"Bunu bilmek için yolun nereye gittiğini bilmek gerek."

"Doğru." Luther kadına baktı. "Bunu öğrenmek harika olurdu."

"Peki burada her şeyin ezilip yerle bir edip etmediğine kim dikkat edecek?" Ruth yola doğru baktı. "Karayolu devriyesi nerede kaldı?" İş bölümü. Şerif ölüm şeklini, karayolu devriyesi ise kazanın oluş şeklini araştırıyordu. Ruth kanyonun kıyısına doğru yürüdü. "Ya siz, aşağıdakiler, siz de bir daha harekete geçecek misiniz?"

"Dikkat Ruth!" Kayalar kurtarma ekibinin yöneticisinin sesini boğarken, aynı zamanda da yansıtıyordu. Böyle olunca da sesi tuhaf bir şekilde sanki öbür dünyadan geliyormuş gibi duyuluyordu. "Seni de ağaçlardan toplamak zorunda kalmayalım."

"Kıçımı ye Dexter!"

"Teşekkür ederim, benim işimin de sınırları var. Aşağıdaki hanım yolculuğa hazır, tamam mı? Yukarı çekiyoruz, siz karşılayın."

Yolculuğa hazır mı?

Bundan sekiz yıl önce, bir başka kadın, onun için uygun olduğunu düşündüğü şekilde Luther'ın evini terk etmişti.. İki saat önce elinde bir bavulla, nezaketen önce zile basıp, hâlâ onda duran anahtarı el çantasından çıkarıp elinde içeri girdiğinde, o da karşılanmak isterdi muhtemelen. Belki de o bavulu hiç toplamamasının söylenmesini ya da başka bir biçimde ikna edilmeyi umuyordu. Ama Luther orada değildi. Öfke ve kırgınlık çocukça bir başkaldırıya dönüşmüş, Carl Mara ona evde kalıp işlerini halletmesini önermiş olmasına rağmen, ek devriyeye çıkmıştı. Ama Luther, ortak yuvalarını terk etmek için bavulunu toplayan birinin hak ettiği şeyin yok sayılmak olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden de Jodie eşyalarını Cherokee'sinin bagajına yüklerken o, şehrin diğer ucundaki bir aile içi şiddet olayını düzeltmeye çalışıyordu.

Şu anda melek, yosunların arasında, sanki her an uyanıverip korkuya kapılabilirmişçesine, yumuşacık yatarken içinde bir acı hissediyordu Luther. Sanki birisi yüreğindeki kıymığa dokunup çok azıcık bükmüş hissi veren bir acıydı bu. Boğazında bir şeyler düğümleniyor, ama bir an sonra geçiyordu. Alışkanlıklar ağır basıyordu. Tekrar geri dönecek bir kuyruklu yıldız gibi azalıyordu acılar. Yıllar içinde yörüngesi genişlemiş, bu yüzden de ortaya çıkmaları arasındaki süre uzamış, ama bir daha hiç görünmeyeceği umudu barındırmayan bir kuyruklu yıldız gibi.

Af olmayınca huzur da olmuyordu.

Luther lateks eldivenlerini eline iyice yerleştirdi.

Kadının gözleri kehribar rengindeydi. Luther'ı teğet geçen bakışları camdan yapılma takma gözleri andırıyor. Yağmur Halle Berry'nin katmanlı kesim modeli koyu kahve saçlarını

kafasına yapıştırmıştı. Luther'da bıraktığı ilk izlenim kadının ufak tefek olduğuydu, gözleri kadının uzanmış bedeninde dolaşırken sportif bir yapısı olduğunu fark etti sonra. Hatta kaslı bile denebilirdi, küçük zarif kaslardı bunlar. Biraz daha zamanı olup da insan, Jodie'ninkine şaşırtıcı ölçüde benzeyen, kusursuz oranlara sahip bu vücudu biraz daha inceleyecek olsa, anılar anıları izleyecekti. Neyse ki dudakları, çene bölgesi ve elmacık kemikleri kadının Meksika kökeninden gelen genlerine işaret ediyordu. Yaşı? Belirsizdi. Otuzlarında bir yerlerde olmalıydı. Çoğu koşarken meydana gelmiş olması gereken çizikler ve çarpma izleri kadını tanınmaz hale getirmişti. Bir kamçı gibi vücuduna çarpan dalları, derisine saplanan dikenleri incelemeye çalışıyordu. Ciddi yaraların çoğunu, üstüne düştüğü tilki kuyruğu çamı açmış olmalıydı. Dalların açtığı yaralara yerleşen sinekler ve kurtçuklar, bakterilerin saatler önce başlattığı saldırıyı hararetle sürdürüyordu. Etine yeşil kamalar saplanmış, alnında ve yanağındaki incecik kesiklerden akan kan nedeniyle kadın, gözleri tuhaf bir biçimde parlayan pembe bir maske takmış gibi görünüyordu. Ölüm lekeleri ile çarpma sonucunda oluşan morartılar, muhtemelen kırık olan sol bacağında iç içe geçiyordu.

Muhtemelen değil, kesin kırıktı.

Peki ama ölüm nedeni neydi?

Luther ellerini kadının kot pantolonunun ceplerine soktu ve kalçalarını biraz kaldırıp arka ceplerini kontrol etti. Ölüm katılığı henüz sadece göz kapakları ve yüz kaslarıyla sınırlıydı, bedeni hâlâ eğilip bükülebiliyordu. Birkaç dolar kâğıt para dışında bir şey yoktu. Sağ ayağı çıplaktı, sol ayağında çamura bulanmış bir spor ayakkabısı vardı, ayakkabının diğer teki uçurumun dibindeydi muhtemelen. Luther başını çevirip kadının, Marianne Hatherley'nin giydiklerini andıran, cansız gri-kahverengi külotlu çorapların sardığı, bir sopaya benzeyen bacaklarına baktı.

Sağlık görevlisi çantasını otların üstüne bırakıp iki parmağıyla Luther'ı selamladı.

"Selam Luther."

"Selam Ted." Luther doğrulunca, fare gibi saçları olan bir kadının karşısında olduğunu gördü. "Günaydın Marianne."

"Bugünün neresi aydın?"

"Seni gördüğüme ben de sevindim."

"İyi, iyi," diye söylendi kadın, "Benim işimi yapmaktan başka bir işin yok mu senin?"

Luther bir gülümseme takındı. Adli tabip kadın göründüğü kadar yaşlı değildi, *daha yetmiş olmadı*, diye geçirdi aklından Luther ama adli tıbba gelmiş bir vakaya benziyordu. Giysileri uzun süredir değiştirilmemiş gibi kokan teninin peynirimsi bir görüntüsü vardı. Parmaklarının arasında, yediği çikolatalı donut izleri göze çarpıyordu. Luther'a bir daha bakmadan çantasını açtı.

"Somut delilleri incelemeden teoriler üretiyordunuz. Sorumsuzluk bu, yukarıdan duydum."

"Neden?" diye sordu Ruth. "Biz sadece kadın hakkında konuşuyorduk."

"Siz o daha ağaçta asılıyken konuşuyordunuz."

Ruth'un buz mavisi gözleri Marianne'in bedenini yukarıdan aşağı süzdü.

Luther başıyla orman yolunu işaret etti.

"Gel, biz gidip bir arabaya bakalım."

Arazi aracının şoför kapısı açık duruyordu. Yolcu kapısının kilitli olması ise Ruth'un teorisini çürütüyordu. Onun teorisine göre ikisi de diğerinin kapısından dolanmayıp öfkeyle kendi tarafından dışarı çıkmıştı. Oysa belli ki aracı sadece bir kişi terk etmişti.

"Sorumsuzlukmuş!" Ruth öfkesini salıverdi. "Bu tarla faresinden daha neler duyacağız bakalım?"

"İşini biliyor ama," diye cevap verdi Luther.

"Başkaları da biliyor. Carl'a sorsaydık. Onun ilk incelemeleri hep çok sağlamdır."

"Sen söylüyorsun işte, ilk inceleme."

"Sana bir şey söyleyeyim mi Luther, Marianne'in işinde ne kadar iyi olduğu, kendi kurumunda yapıldığı sürece boku bile pastaya çevirebiliyor olması zerre kadar umurumda değil. Bizim bir tıbbi tabibimiz var zaten. Bir de insanı azarlayan bu korkuluğa ne gerek var?" Derin bir soluk alıp devam etti. "Üstelik de olay mahallinde yemek yiyen bir korkuluk."

Romatizması yüzünden devriye arabasına inip binemeyen bir tabip, diye geçirdi Luther zihninden, ama akıl vermeyi kendine sakladı. Ruth, Marianne Hatherley'yi görmemek için Carl'ı sırtında bile taşırdı.

"Gördün mü?" Ruth kamerasının video izleme modunu çalıştırdı, "buna söyleyecek söz bulamıyorsun."

"Doğru değil bu, hiç kimse ölüm anını onun kadar iyi saptayamaz."

"Kendi ölüm anını da mı?"

"Ruth!"

"Ona bir sorar mısın lütfen? Güneşin ne zaman doğacağını, hayvancıkların ne zaman ormandan geri döneceğini bilmek istiyorum."

Luther şoför kapısı tarafında yeri inceliyordu. Tepelerinde iç içe geçen çam, köknar ve birkaç kara meşenin oluşturduğu katedral kubbesi yağmuru büyük ölçüde kesmişti. Düşen damlaları da iğneler emdiği için burada zemin, yamacın aşağısına göre daha az balçıktı. İz arayanların işine yarayacak gibi değildi yani. Ama o sırada, eşelenmiş bir iki nokta gördü. Bu belirtiler başından beri onun aklındaki kuşkuları kesinleştiriyordu. Arazi aracını sürüp Duglas göknarının dibine kadar getiren, sonra da telaşla kaçan kadındı. Torpido gözü açık duruyordu. Kullanma talimatı,

belgeler, iş eldivenleri ve bir cep feneri yere saçılmıştı. Sanki biri dikkatsizce hepsini dışarı çekmiş gibiydi. Kapı ceplerinde, ölünün kimliğine ilişkin bilgi verebilecek bir şeyler aranırken yukarı doğru açılan kapağı kaldırınca bir boşlukla karşılaştı.

"Burada biri daha lazım bize!"

Yukarıya, ana yola çıkıp devriye arabasının telsizinden Downieville'deki merkezi aradı.

"Takviye nerede kaldı Kimmy?"

"Eee, bu iş o kadar kolay değil Luther." Kimmy'nin kuş cıvıldamasını andıran sesi halk şarkıcılarının sesi gibi titriyordu. Bir önceki akşam Yuba Tiyatrosu'nda Dolly Parton taklidi yaptığının kesin deliliydi bu. Daha doğrusu Dolly Parton'ın Sierra versiyonunu. Sesindeki helyumun da yardımıyla, Smoky Mountainlı idolünden bile daha duygulu şarkı söylemek gibi bir imkânsızı başarıyordu bu kadın. Luther bu yaptığının ikinci kariyeri olan şarkıcılık açısından iyi mi yoksa kötü mü olduğunu kestiremiyordu, zaten onun için fark etmiyordu da.

"Burada içi lif, saç, parmak izi ve daha bilmem nelerle dolu bir araba var. Tucker mümkün olduğunca hızlı geleceğini söylemedi mi?"

"Az önce Tucker telsizle aradı."

Luther lafın devamını bekledi. Luther, Kimmy'yi çok sever, hatta bazı günlerde bayılırdı ona. Vereceği bütün bilgileri *Taht Oyunları* dizisinin bölümleri gibi uzatma huyu olmasa, tanrının bir armağanı sayabilirdi kadını.

"Evet, dinliyorum."

"Biliyorsun Ines Welborn kedisi için kayıp ilanı vermişti."

"Eee?"

"Hani şu tekir olanı."

Ines Welborn, Downieville'in batısında yetmiş nüfuslu, çevresi ormanlarla sarılı bir köydeki Goodyears Bar'ın pansiyonunu işletiyordu. Gerçi Downieville'in her yanı ormanlarla

kaplı olduğu için, bu köyün de ormanlarla çevrili olduğunu söylemek pek bir şey ifade etmiyordu.

"A evet," dedi Luther

"Çünkü bir de siyah kedisi var," diye aceleyle söylediğine netlik kazandırmaya çalıştı Kimmy.

"Biraz hızlanabilir miyiz?"

"İşte o Ines şimdi kedisini öldürüp kendi bahçesine gömdü diye komşusunu suçluyor."

Luther ensesini kaşıyordu.

"Hangi komşusunu, Billy Bob Cawley'yi değil herhalde."

"Bir dakika Luther," kadın zabıt tutanağını ekranında açarken Luther bilgisayar faresinin çıkardığı tıkırtıları duydu. "Evet, evet Billy Bob'u."

Kızılderili kökenli bir erken emekli olan Cawley'nin evi, küçük kilisenin arkasındaki, halk şarkıları söyleyen Kate Wolf'un da yattığı mezarlığa bakıyordu. Emmylou Harris'in Kate Wolf şarkılarını seslendirmiş olmasından Goodyears Bar kendine reklam yapmak için bir paye çıkarıyordu.

"Billy Bob kedi öldürmez," dedi Luther.

"Ines öldürdüğünü söylüyor."

"Nereden çıkarıyor bunu?"

"Çünkü Billy Bob yaptığını her yerde anlatmış. Ama şimdi de sadece Ines'i kızdırmak için böyle dediğini söyleyip geri adım atıyor. Tucker orada şimdi ve Billy Bob'un anlattıklarında çelişkiler olduğunu düşünüyor."

"Peki diğerleri nerede?"

"Pete sahipsiz bir otomobili araştırmak üzere Alleghany'ye gitti. Oradan da hırsızlık yapıldığı söylenen Pass-Creek kamp alanına. Troy Sattley'e doğru yolda olmalı. Oradaki nakit mağazasında buralı olmayan biri ortalığı karıştırıp insanları huzursuz ediyormuş. Muhtemelen sadece sarhoşun tekidir. Ama gitmek istemiyor."

Sabahın sekiz buçuğunda sarhoş mu? İnsan yıllar içinde ne tür kahvaltı âdetleriyle karşılaşıyordu.

"Ya Robbie?"

"Yanan çöp deposunda"

"Nasıl yani, bu itfaiyenin işi."

"Haklısın Luther, artık onlar devraldılar işi. Robbie, Sierraville'e doğru yola çıktı. Orada komik bir olay meydana gelmiş. Komik demek pek doğru değil, ne de olsa bir acil durum telefonu, şakaya gelmez. Telefondaki adam, bir büfeden çıkarken üç kişinin arabayla yavaşça yanından geçerken ona bağırdıklarını söyledi."

Luther soracağı bir sonraki soruyu yutup sükûnetini korumaya çalıştı.

"Sen o yağları da eritirsin," diye küstahça sürdürüyor Kimmy konuşmasını.

"Benimle mi konuşuyorsun?"

"Yok adamlar böyle bağırmış!" Kadın kıkırdadı. "Aman Tanrım sana dediğimi mi sandın, bu iyiydi işte, sanki ben... neyse. Adam şimdi yoluna devam etmeye korkuyormuş. Adamları tanımadığını söylüyor."

"İyi, iyi, Jamie nerede?"

"Muhtemelen Bassets'te."

"Muhtemelen mi?"

"Kate Buchanan bize telefon edip ana vanayı bir kontrol etmemizi rica etti. Birkaç günlüğüne kız kardeşine Plumas'a gitmiş, vanayı kapatmamış olabileceğini düşünüyor."

Basset beş altı kilometre uzaklıktaydı.

"Tamam, söyle Jamie'ye o lanet vananın boynunu büküp hemen buraya gelsin."

"Çok isterdim ama..." dedi Kimmy perdesiz gitarın inlemesini andıran hüzünlü bir sesle, "ama ona ulaşmam imkânsız, biliyorsun telsizi..."

Evet, doğru üç haftadır arızalıydı.

"Tamam Kimmy, lütfen bir şeyler yap ve birinin buraya gelmesini sağla. Kim olursa. Ve bir de, karayolu devriyesinden arkadaşlar neredeymiş soruver... dur bir dakika..."

Ruth, yukarı doğru geliyordu. Cep telefonu sağ elindeydi. Pusudaymış gibi yürüyordu. Bu kadın sanki ateşte sertleştirilmiş gibiydi. "Plakasını kontrol ettim."

"Eee?"

"Araç Palo Alto'da bir şirkete kayıtlı. Nordvisk Incorporated adına."

"Bu ünlü teknoloji firması." Luther kaşlarını kaldırdı. "Bak sen şu işe, şirket arabası mı yani?"

"Öyle görünüyor."

"Tamam. Kimmy? Bir şey daha var. Bak bakalım Phibbs'le bir randevu ayarlamak mümkün mü? Mümkünse bir saat sonra benim büromda. Palo Alto'daki Nordvisk Incorporated adındaki firmayla ilgili bütün bilgileri istiyorum."

"Nord..." diye yazma hızında tekrarladı Kimmy ve sonra sustu.

"V. I. S. K," diye yeniden devreye girdi Ruth.

"V. I. S. K," diye tekrarladı Luther. "Ayrıca bir araştırsın bakalım, dün akşam ve gece bölgede neler olup bitmiş. Anlarsın işte, partiler, sarhoşluklar, kavgalar. Bakalım bir şey duyan, gören var mı? Her zamanki şeyler yani. Ha bir de Carl orada mı?"

"V. I. S. K," diye kodlamaya devam etti Kimmy. "Efendim, kim dedin?"

"Şerif, Kimmy."

"Hayır, üzgünüm."

"Nerede olduğunu biliyor musun tesadüfen?"

"Biliyorum. Doktorda."

Luther konuşmayı bitirip Ruth'a baktı. "Sierra'da Nordvisk Grubu'na ait bir şirket arabası demek."

"Ne yapıyor bu şirket?"

"Bilgi işlem alanındalar."

Biraz düşündü. "Sıkı işmiş, Geçenlerde NBC kanalında zekânın erken türleri hakkında bir program vardı."

"Ciddi misin, Kimmy'yi televizyona mı çıkardılar?"

Luther belleğini tazelemeye çalıştı. Televizyonu zap yaparken, gözleri kapanmadan az önce takılıp kalmıştı.

Hayır konu zekânın erken türleri değildi.

Yapay zekânın erken türleriydi.

Yeniden arazi aracına gittiler. Luther'ın gözleri her bir taşı, her bir çam iğnesini inceliyordu. Daha orman yolunun başında, zeminin yağmurdan daha fazla etkilendiği alanda, maktulün aracına ait olabilecek tekerlek izleri dikkatini çekmişti. Bu izlerde tuhaf olan şey yolun içine doğru (ve görülebildiği kadarıyla gerisin geri) tekrar kara yoluna doğru yöneliyor olmasıydı. Aracın Duglas göknarının dibinde olduğu düşünülünce duruma uygun değildi bu.

"Çok fazla tekerlek izi var," dedi Ruth.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum şu anda," diye cevap verdi Luther.

"Burada iki araç varmış. Bununla bizim ambulansı kastetmiyorum. Lastik profilleri birbirine benzeyen iki araç. Tahminimce ikinci araç, ayakkabı numarası kırk sekiz olan beye ait." Kanyona doğru döndü. "Bahse girerim ki burada her şeyi ince ince araştıracak olursak, adamın ayak izlerinin tekrar karayoluna çıktığını görebiliriz. Kadın düştükten sonra adam yine geri dönmüş."

"Yani kadını uçurumdan attıktan sonra diyorsun."

"Ama, ama," Ruth dalga geçer gibi kaşlarını kaldırıyor. "Somut delillere ilişkin derinlemesine bilgi sahibi olmadan ifadeler? Bu bir sorumsuzluk Luther, düpedüz ihmalkârlık. Bu arada Tucker nerede kaldı?"

"Bir cinayet vakasını soruşturuyor."

"Cinayet mi?" Ruth gözlerini Luther'a dikiyor. "O da mı?"

"Pis bir mesele," diyor başını salladı Luther. "Muhtemelen Billy Bob Cawley'nin bahçesine gömülü bir ceset. Tucker araştırıyor."

Şapkasını alnına eğip maktulün yanına gitti.

Dr. Marianne Hatherley, kendi kökenini hatırlayıp yeniden çocukluğunu geçirdiği yere dönmeden önce yirmi yıl boyunca FBI'da adli tıp patoloğu olarak çalışmıştı.

Yaşamının ilk yıllarının özellikle mutluluk içinde geçtiği söylenemezdi, Washington'da geçirdiği zamanının da altın banyosuna dalıp çıktığını söylemek mümkün değildi, hele kararının ailesine duyduğu özleme bağlı olduğu hiç söylenemezdi. Marianne'e göre aile, hemen hemen tüm ünlü yazarlara trajediler için ilham veren, genetiğe bağlı rezilliklerin insanı depresyona sürükleyecek bir düzen içinde rezil bir sonra ulaştırdığı bir şeydi. Bu aşağılamadan kendini ayrı tutmuyordu. Dürüst olmak gerekirse, onun inancına göre, daha genç yaşlarda insanın kendini dünyaya getirenlerden daha iyi olacağı fikrinden uzaklaşması gerekiyordu. Üstelik Hatherleylerin tarihinde de, insanın baş ucu komodininde duran deri kaplı bir kitapta yazacak öyküler yoktu. Soyunun izini sürebildiği kadarıyla, sülalesi aynı sefil sarmalı birbirine devretmiş işe yaramazlardan oluşuyordu. O nasıl daha iyi olabilirdi ki? Bütün sülalesi içinde tek akademik kariyer yapanın o olması da koşulları değiştirmiyordu. Çocukluğu boyunca dayak yediği o işe yaramaz altın arayıcıları, ensest tavuk üreticileri, yalancı vaizleri gözünün önüne getirince kendini onlardan üstün görmek için sebebi vardı var olmasına ama ne kadar çabalarsa çabalasın kişilik kendini gösteriyordu.

Ve bu karakter Marianne'in fikrine göre kötü biriydi. Genetik olarak başka türlü olması mümkün değildi zaten.

Böylece, hiç kimse onun gibi bir leşle evlenmek istemediği için evde kaldığı gibi yorumlara maruz kalıyor ve kendi kendine koyduğu yetersizlik tanısı sonucunda, karşısına çıkan herkese keskin bir bıçak gibi sert davranma özgürlüğünü kullanıyordu. Sonunda, bundan sekiz yıl önce babası körkütük sarhoş halde balığa çıkıp on iki kiloluk sazan balığı yakaladığı gün büyük güçler devreye girdiğinde Goodyears Bar'daki ana baba evi boş kalmıştı. Başka hiç kimse üstünde hak iddia etmeyince, Marianne FBI'da geçirdiği yirmi yılın yeterli, Sierra'nın da hem yeterince yoksul hem de ayak uyduramadığı için üzülmesini gerektirmeyecek kadar sosyal zorunluluklardan uzak olduğunu düşündü. Dalga geçmek için Enstitü adını verdiği kendi halinde bir muayenehane açtı, bir yandan da şerifin bürosuna adli tabip olarak hizmet vermeye başladı. Büroda hoşlandığı bir tek kişi varsa o da Luther Opoku'ydu. Sırf onun için hâlâ cesetlerle ilgilenmeyi sürdürüyordu. Tabii bunu hayatta itiraf etmezdi. Bundan sadece hayattaki muhtemelen tek arkadaşına söz etmişti. Ama Luther durumdan haberdardı.

O tek arkadaşı çenesini tutamamıştı.

Ondan habersiz kasaba anlatmıştı.

Şerif bürosunda çok az kişi çalışıyordu. Jamie Withy (Kimmy'nin görevlendirmesiyle Buchananların vanasını kapattıktan sonra Two Rivers Café'de bir şeyler atıştırırken hiç zaman kaybetmeden kaza mahalline gelmesi istenmişti) bölük pörçük bilgileri birleştirip telefon santralını devralmıştı. Luther sütsüz kahvesini üflerken, laf arasında süt var mı diye sorunca, süt almaya gitmişti. Carl'ın, antika yazı masasının ve çerçevelenmiş takdirnamelerinin bulunduğu makamının kapısı açıktı. Luther birkaç hafta içinde oraya geçecek olsa da o an için tümüyle terkedilmiş bir hali vardı.

Öğlen üzeri gelen Marianne, "Senin şu Underwood benden pek hoşlanmıyor," diye söze girdi. Sanki Luther'ın onun tarafını tutmasını bekler gibiydi.

"İstersen Carl'ın odasına geçelim," diye önerdi Luther.

"Aslında benim için fark etmez," diyen Marianne Luther'ın peşi sıra yürüdü. "Ben ondan daha da az hoşlanıyorum zaten." Ziyaretçi iskemlelerinden birini çekip, gri, darmadağınık bir tüy gibi oturdu.

"Kahve ister misin?"

"Bu akşam tavana tırmanmaya niyetli gibi mi duruyorum?"

Luther güldü. "Kahve o kadar sert değil, Jamie yaptı."

"Öyle mi?" Marianne alnını kırıştırıp dışarıda konsantre olduğu için dudaklarını büzmüş bilgisayarının yüzene vuran ışığında soruşturmanın ayrıntılarını yazan Jamie'ye baktı. "O zaman da çamaşır suyu gibi bir şey olmuştur o."

"Bana ne getirdin?"

Marianne iç çekerek omuz çantasından bir dosya çıkarıp adamın yanına bıraktı. "Boyun kırığı. Ölüm sebebi bu. Gece yarısıyla saat bir arasında."

"Boyun kırığı," diye tekrarladı Luther, "peki, nasıl olmuş?"

"Tabiat ananın işi. Çenesinde ağaç kabuğu parçaları vardı. Çarpma sonucunda kafatası geriye doğru öyle bir savrulmuş ki dens axisin hiç şansı kalmamış. Omur iliği parçalanmış, solunum ve dolaşım sistemi tümüyle hasar görmüş. Dallara takıldığında ölüymüş zaten."

"Ya diğer yaralar?"

"Hiçbiri öldürücü ya da hayati tehlike yaratacak türden değil. Üç kaburgası ve bir baldır kemiği kırık. Nihayetinde bütün ağaç boyunca paldır küldür düşmüş. Ama biraz daha şansı olsa hayatta kalabilirmiş."

"Yani bütün yaralanmalar düşmeden kaynaklanıyor?"

"Hayır," Marianne parmak eklemlerini ovuşturdu. Elinin üstüne görünen damarlar bir sarmaşığı andırıyor. Luther'e baktı. "Bir bardak suyun var mı?"

"Tabii ki."

Dışarıdaki su sebiline gidip bir plastik bardağı doldurdu. Geri geldiğinde Marianne'in masanın üstüne bir sürü fotoğraf yaymış olduğunu gördü. Fotoğraflar otopsi yapılmış cesedi çeşitli mesafelerden ve açılardan gösteriyordu. Bütün yaralar temizlenmişi, gözleri kapatılmış, Y şeklinde bir dikiş atılmıştı. Derisi sulu, mavi mavi parıldıyordu, ölüm lekeleri belirginleşmişti. Sırtında ve kollarında Asya tarzı olduğunu düşündüren dövmeler göze çarpıyordu.

"İlk bakışta fark edilmiyor," dedi Marianne bir fotoğrafı çekip alırken. Başın yandan yakından çekilmiş bir görüntüsüydü bu. "Büyük bölümü saçlı bölgede kalmış ama elmacık kemiğinde görebilirsin. Bak burası renklenmiş."

Luther öne doğru eğildi. Bu renk değişimi her şeye işaret edebilirdi.

"Çarptığı ya da sürtündüğü her yerde meşeye ait mikropartiküller var, ama bu bölgede yok," diye açıkladı Marianne. "Bu şişlik farklı. Çarpma yönü açısı da farklı. Üstelik doku ve damarlar kesinlikle düşmeden önce hasar görmüş."

"Birisi dövmüş mü onu yani?"

"Evet ve bu dayak nelere yol açacaktı kim bilir."

"Açacaktı mı?"

Marianne, Luther'a bir fotoğraf daha uzattı. Sol dirseğinin yakınında, tuhaf bir açıyla alt koluna doğru uzanan bir iz görülüyordu, sanki, *haydi ama Luther, köyün delilerinin ülkesinde bana ümit ver*, der gibiydi.

"Darbeyi savuşturmuş."

"Evet savuşturmuş," diye keyifle onayladı kadın. "Saldırgan başına vurmuş ama o darbenin şiddetini azaltmış."

"Düşmeden ne kadar zaman önce olmuş bu?"

"Benim becerilerimi zorluyorsun. Ama bir tahmin yürüteyim. Çok uzun bir süre önce değil. Bir saat kadar önce." Eliyle dosyaya vurdu. "Mikrobiyoloji ve toksikolojik bilirkişi raporları, DNA analizi gibi ufak tefek ayrıntıları Sacramento'da yapıyorlar. Yarına kadar eline geçer. Ha ayrıca tırnaklarının içinde deri kalıntıları vardı."

Kadın sessizliğe büründü. Luther parmak uçlarını birbirine değdirdi:

"Sana bir şey sorsam becerilerini zorlamış olur muyum?.."

"Hayır, gururumu okşarsın. O molekül didikleyicilerden önce davranmak istemem ama bence biri adamı tırmalamış, hem de boynunun yan tarafından. Sakal kalıntıları buldum. Tabii dediğim gibi bu bir ön bulgu. Belki de söz konusu olan çok sansasyonel bir biçimde bir kadın sakalıdır. Ben ne bileyim."

Jamie içeri girince Marianne suyunu bir dikişte bitirdi. Jamie'nin gözleri fotoğrafa takılınca, bakışlarına keder yansıdı.

"Ne de güzel bir kızmış."

"Öyle," dedi Marianne fotoğrafları toplarken, "ama pek bir işine yaramamış bu."

Kadın şerif bürosundan çıkıp tarih öncesinden kalma Honda Civic'ine binene kadar kimse bir şey söylemedi. Jamie pencerede durup pas kırmızısı aracın arka avludan hareket edişini izledi.

"Adaletli Tanrım!" sözleri döküldü ağzından. "Neden bu kadını her gördüğümde, her yeri silme ihtiyacı hissediyorum?"

"Sen zaten her zaman her yeri silme ihtiyacı hissediyorsun çünkü." Gerçekten de Jamie'nin temizlik takıntısı öyle bir düzeydeydi ki insan nasıl olup da onun adına hâlâ bir dezenfeksiyon maddesi üretilmediğine şaşıyordu.

"Telefona bakar mısın?"

911. Acil arama hattı. Bu, arayanın gerçekten acil bir durumda olduğunun göstergesi sayılmazdı. Muhtemelen labradoru kaybolmuştu.

"Kapandı," dedi Jamie.

Luther Glock marka tabancasını kınına yerleştirdi. "Tamam sen burada kal."

"Mümkün değil, Loyalton'a gitmem gerek. Bir taciz ihbarı var."

"Hiç değilse Kimmy geri dönene kadar kal."

"Ama o gelir gelmez yine gider."

"İkiden önce gitmez."

"Saat zaten bir buçuk."

Luther içinden bir öfke dalgasının yükseldiğini hissetti. "İçimizde kim kahveyi sütle içiyor?"

"Galiba sadece sen içiyorsun."

"Olamaz."

"Ama bu yüzden gitti."

Bunun üzerine içini suçluluk duygusu kapladı. Çünkü Kimmy'nin bir muhasebeci titizliğiyle sağladığı bu bakımı, kadının hiçbir eksiği ve düşkünlüğü atlamayan sevecen kişiliğine borçluydu hiç kuşkusuz. Şerif yardımcılarına, yavrularını kollayan bir dişi kurt gibi analık ediyor, yorulmak bilmeksizin içi pasta ve diğer lezzetli şeylerle dolu tepsileri oradan oraya taşıyor, sanki büroları haftalar boyunca zombi işgaline uğrayacakmış gibi yiyecek stokluyordu. İnsan onunla birlikte girdiği savaşlardan galip çıkardı. Ama herhangi bir şeyin eksik olduğunu düşündüğü anda, kafasının içindeki düzen amiri orantısız bir alarm durumuna geçiyordu. Luther'ın acil arama memuru kadınla konuşması gerekecekti. Onlar burada nereye yetişeceklerini bilemezken, marketten süt almak için gitmesi, açıkça kadının önceliklerinin yeniden düzenlenmesini gerektiriyordu.

Jamie bilgisayarının önüne geçti. "Kadın neden ölmüştü?"

"Boyun kırılması."

"Peki bu ne demek?" Yardımcısının parmakları klavyenin tuşları üstünde hazır bekliyordu. "Cinayet mi?"

"Muhtemelen değil."

"O zaman orası cinayet mahalli mi, kaza mahalli mi?"

"İkisi de."

"İyi de ben şimdi ne yazayım buraya?"

Aklından kadının uçuruma düştüğü yeri geçiren Luther mırıldanırcasına, "Karanlık güçler tarafından öldürüldü," diye söylendi.

"Çok şairane. Bu şekilde..."

"Saçmalama, sersem. Bırak boş kalsın."

Olup bitene cinayet diyememek son derece sinir bozucuydu. Yaralama, zorlama, yardımdan kaçınma. Sonuç olarak dalga geçercesine kaza yazan bir denklemdeki her biri son derece ağır basan unsurlar bunlardı, ne anlamsız. Sanki bütün bunlar herhangi bir hatanın sonucuymuş gibi. Ama aynı zamanda bir kuşkunun kendine duyduğu güvenin altını oyması, onu neredeyse olup bitenden daha fazla sinirlendiriyordu. *Ya gerçekten hepsi bir hatadan ibaretse? Ya her şeyi yanlış yorumluyorsa, ya ölenin, adamın veya arabanın izleri bir suçu değil de trajik bir kazayı anlatıyorsa? Sırf sen istiyorsun diye bunun bir cinayet olması gerekmez ki.*

Öyle mi istiyorum?

Bu işin sonunda nereye varacağını biliyorsun. Ağaçtaki ceset. Bu sadece bir vaka. Onu kendine ait bir ceset haline getiren sensin. Zamanın çarkını geri çeviriyorsun.

Saçmalık. Bunun o zaman olanlarla ilgisi yok.

Tamamen onunla ilgisi var! Artık kaç kişiyi daha hapse tıkarsan tık, hiçbir şeyi geri getiremezsin. Düzeni olmayan bir şeyi düzene sokmak mümkün değildir.

Acil arama sinyali onu düşüncelerinden kopardı. Bu sefer Jamie'den önce davrandı.

"Sierra Bölgesi Şerif Bürosu."

Birisi kulaklığın ucunda sessizce nefes alıyordu. Araya doğadan gelen sesler, kuş cıvıltıları ve rüzgârın uğultusu karışıyordu.

"Alo? Buyurun sizin için ne yapabilirim?"

Birkaç saniye geçti. Sonra sanki kulaklık arayanın elinden düşüp sertçe yere çarpmışçasına bir ses duyuldu. Ardından telefon sessizliğe gömüldü, sadece telefonun ekranındaki numara bir saniye daha göründü. Luther yeniden arama tuşuna basarak hattın gelmesini beklerken bağlantıyı veri tabanından araştırdı. Sistem ona Downieville'in kilometrelerce kuzeyindeki bir adresi verdi.

"Merle Gruber," dedi.

"Yaşlı Merle mi?"

Evet yaşlıydı ve kocası geçen sene gülleri budarken beyin kanamasından öldüğünden beri, en yakın komşusuna yürüme mesafesi yarım saat olan bir yerde yaşamak için fazlasıyla güçsüzdü. Ama Merle sevecen ve inatçı bir tutumla çocuklarının ve torununun onu ziyaret etmesini engelliyordu. Oysa onlar sayesinde çevresinde biraz insan olabilirdi.

Şu aralar çevresinde pek kimseyi istemiyordu.

"Ben ona gidebilirim," dedi Jamie, "Loyalton'a gitmeden önce..."

"Hayır," dedi Luther ve ceketini kapıp kapıya yöneldi. "Benim zaten o yöne gitmem gerek. Phibbs beni bekliyor."

Dışarı çıkarken aklından, *bu bir cinayet*, diye geçirdi.

Ya da ona benzer bir şey.

Sierra Nevada'nın kuzeyinde, denize bakan yamacında kurulu olan Sierra County sürekli yükselen bir yokuş şeklindeydi. Bitki örtüsünün çoğunu karışık ormanlar oluştururdu. Yükseğe doğru çıktıkça ağaçların arasından termit yuvalarını andıran kaya blokları yükselirdi. Geçmiş dönemlerin altın arayıcıları arkalarında, kilometrelerce uzanan ve yıkılmaya yüz tutan tüneller bırakmıştı. On dokuzuncu yüzyılın sonlarında, altın çılgınlığının doruk noktasında Downieville'de beş bin kişi yaşıyordu, bugün kala kala üç yüz kişi kalmıştı ama, altın fiyatları yükselir yükselmez onlar da canla başla altın aramaya devam ediyordu. Kayaların bu değerli madenle dolu olduğu söylenirdi. Sanki bir hayali canlı tutmak ister gibi, yönetim binalarının vitrinlerini yumruk boyunda altın külçesi resimleri süslüyordu. Ama bu zor ve eziyetli işin kimseyi zengin ettiği görülmüş değildi. Yerleşim yerlerinin çoğu terk edilmişti. Adını anmaya değer birkaç yer de kıvrılarak ilerleyen Golden Chain Karayolu boyunca sıralanıyordu. Yönetim merkezi Downieville olan bu yerleşim yerleri, olsa olsa Tolkien'in kurguladığı Orta Dünya kadar kentleşmiş olan Sierra City, Sattley, Sierraville ve nihayet doğuda Loyalton'dı. Sadece çiftçilerin, oduncuların ve kent hayatından kaçanların yaşadığı hayallere dalmış bir yerdi burası. Luther'ın annesi orada bir kafe işletiyordu. Frenlerini gıcırdatarak anayoldan sapıp çok sayıdaki dağ yolundan biri olan ve dağ bisikleti yapıldığı günlerde bile insanda yalnız olduğu duygusu uyandıran Saddleback yoluna girerken annesi geldi aklına. Downieville ile Loyalton'ın arası seksen kilometre kadardı. Her ne kadar burası Robbie'nin devriye bölgesi olsa ve Luther'ın Downieville'de başını kaşıyacak kadar bile vakti olmasa da hemen hemen hiç tanımadığı yaşlı bir kadının evine giden tek şeritli virajlı yolda ilerlerken, şu kırk beş dakikalık yolun annesini bu kadar seyrek ziyaret etmesinin mazereti olamayacağı geçti aklından. Annesinin de oğlunu görebilmek için acil arama mı yapması gerektiğini sordu kendine.

Gerçi Darlene Opoku oğlunun kendini ihmal ettiğini hayatta kabul etmezdi. Ona bir şeyler anlatma ihtiyacı hissedecek olsa bile, bu ancak, kadının sarsılmaz bir inançla bağlı olduğu cennetin kapısına gitme sırası oğluna geldiğinde, onun cennetin ve cenneti yöneten güçlerin nezdinde uygunluğunu güvence altına almak için oğlunun kendisi için her şeyi yaptığını söylemek için olurdu. Kendini manevi olarak alacaklı tarafta görmenin çok uzağında hisseden Luther'ın ise öte tarafa ilişkin inancını yitirmesi mümkün değildi zaten. Annesi evliliğinin mükemmelliği üstüne yeminler ettiği günlerde, o daha on yaşındayken anne babasının evliliğinin parçalanmasından bu yana, dini kolektif bir hata olarak görüyordu. Oğlunun inançsızlığı yaşlı kadını kaygılandıran tek şeydi, yine de Tanrı'ya güvenini koruyordu. Tanrı her şeyi görmez miydi? O halde oğlunun yaptıklarından haberdar olup kendi azametinden ona da bahşetmez miydi?

İşte sorun tam da bu noktadaydı. Çünkü Luther'ın annesini daha sık ziyaret etmemesinin asıl sebebi vakitsizliği değil, görüşleri arasındaki farktı. Luther, annesinin onu yere göğe sığdıramamasının hiçbir zaman düzeltemediği bir yanlış anlama olduğunu düşünüyordu. Annesi Tanrı'nın hizmetine bu kadar yoğunlaşmasa dünyevi meseleler hakkında daha iyi anlaşırlar, belki kadın en sonunda oğlunun yediği haltları açık açık dile getirirdi. Ama o, oğluna çocukluğunun tatlı anılarıyla bağlıydı hâlâ, her dakika benim iyi kalpli oğlum deyip dururdu.

Ağaçlar arabanın yan pencerelerinden hızla geçip gidiyordu.

Yedi sekiz kilometre sonra Luther frene basmadan Oak Ranch yoluna sapıp devriye aracını yolun kenarına çekti. Merle Gruber'ın evinin girişindeki tozlu yoldan ilerlerken sağ elini usulca tabancasının kınına koydu. Parlak öğlen güneşi, sanki uzun süre güneşte kaldığı için soluklaşmış bir afiş gibi tüm renkleri yutuyordu. Yolun iki yanını, gövdeleri en üst noktalara kadar yapraksız kalmış şeker çamları ve köknarlar çevreliyor, onların

aralarından porsuk ağaçları ve kara meşeler görülüyordu. Luther kapısı kepenkli iki araçlık bir garajın önünden geçti. Chevrolet kamyonetin çoktandır yerinden kıpırdamadığı belliydi, sileceklerin arası çam iğneleri ve kahverengileşmiş yapraklarla kaplıydı. Tepesinde bir ağaçkakan çığlık koparıyordu. Çam ağacına tepe aşağı asılı duran bir sincap Luther'a baktı, derken tedbiri elden bırakmayıp oradan kaçtı. Downieville'in ve karayolunun sesleri buraya kadar ulaşmıyordu.

"Bayan Gruber?"

Bakışlarını harap haldeki ahşap evde gezdirdi. Evin ön cephesi, arazinin eğimini dengelemek için kazıklar üstüne yaslanmıştı. Aralara kışlık odun yığılmış, elektrikli bir çim biçme makinesi naylonla kapatılmıştı. Pencere pervazlarından içleri boş saksılar sarkıyordu. Evin sivri çatısı, sanki ev sahibesiyle dayanışma gösterir gibi yılların ağırlığı altında bükülmüştü. Bacanın duvarına ev yapımı bir televizyon anteni asılıydı, sağ tarafta çevresi dökme demirden lambalarla bezeli bir merdiven evin çevresini sarmalayan verandaya ve kapıya çıkıyordu. Havada tavşancıl otlarının ve leylakların, okaliptüs ve çamların ekşimsi kokusuyla karışan baş döndürücü kokusu asılıydı. Luther merdivenlerden çıkıp sineklik kapısından içeri baktı. Çaldığı çanın sesi boş odalarda yankılandı.

"Bayan Gruber, orada mısınız?"

Evin arkasında bir köpek havlıyordu. Telefon konuşması sırasında kulağına çalınan havlama sesiydi bu. İçinde bir sıkıntıyla veranda boyunca yürüdü. Bahçe gözler önüne serildi. Sararmış otların arasından tutam tutam inci otları, onların arasında da kuyruk sallayan bir melez köpek görünüyordu.

Luther önce kalın, çıplak ayakları gördü.

"Bayan Gruber!"

Kadın hareket etmiyordu. Luther aceleyle yerde boylu boyunca yatan kadının yanına gidip nabzını kontrol etti.

Yarı açık dudaklarının arasından bir hırıltı yükseliyordu.

Hayır, hırıltı değildi bu.

Merle Gruber horluyordu.

Zaten sonradan fark ettiği üzere, kadın yerde değil bir tür kamp yatağına uzanmıştı. Sanki o kestirirken, kendi başına uçup gidecekmiş gibi, ellerini açık duran kitabın üstünde kavuşturmuştu. Okuma gözlüğü titizlikle burnunun ortasına yerleştirilmişti. Yanı başındaki yarısına kadar dolu çay bardağında bir sinek ölüm kalım mücadelesi veriyordu.

Yumuşakça Merle Gruber'ın koluna dokundu.

"Bayan Gruber, korkmayın. Uyanın, sadece her şey yolunda mı bilmek istiyorum."

Kadının horlaması şiddetlendi. Luther başını kaldırınca açık duran teras kapısının önünde, elinde kablosuz bir telefon tutan üç yaşlarında bir erkek çocuk gördü.

Çocuğun parmakları telefonun tuşlarına rastgele basıyordu.

"Kimmy?"

"Duydum, duydum, süt almaya gittiğim için bana kızmışsın. Haklısın, doğru zamanlama değildi biliyorum. Biliyorum Luther. Ben sadece herkesin keyfinin yerinde olmasını istiyordum, sen de kahveyi sütsüz sevmezsin. Tabii yapacak bu kadar çok işimiz varken bu bir mazeret sayılmaz. Yani demek istiyorum ki bu tür şeyleri iş saatleri dışında da halledebilirim..."

"Tamam, tamam Kimmy, dert değil."

"Hani önemli bir şey olsaydı... ama süt önemli sayılmaz, şu an için önemli değil yani."

"Takma kafana." Gözleri saate takıldı. "Mesain bitmedi mi?"

"Bugün daha uzun kalacağım," dedi kadın kararlı bir sesle.

Devriye aracını Oak Ranch yolundan dağ yoluna doğru sürüyordu. "Gerçekten mi? Senin için sorun olmaz mı?"

"Dert değil şerif." Luther kadının gözlerinin parladığını hissediyordu. "Telsiz bile parıldıyordu sanki. "Willie abimin yanında. Gitar dersi ve balık tutmak için."

İnsan bir kez Kimmie'nin evrenine dâhil oldu mu, oğluna Willie Nelson'un adını verdiğini öğrenmesi uzun sürmezdi.

"Zavallı Bayan Gruber nasıl?" diye sordu Kimmy.

"Torunu kablosuz telefonla oynamış. Onu bulduğum hale bakılacak olursa, o kadın hepimizi gömer. Bana verecek başka haberlerin var mı?"

"Phibbs sana söylememi istedi, buluşma yerinizi değiştirmesi gerekiyormuş."

"Tamam."

"Tucker'ın geçen hafta bulduğu, Euroka'nın arkasındaki ekim alanına gidecekmişsin."

Bunu bana neden kendisi söylemiyor ki, diye geçirdi aklından Luther.

"Orada cep telefonu çekmiyormuş," dedi Kimmy sanki Luther'ın aklından geçenleri okuyormuş gibi.

"Öyle mi, peki sana nasıl ulaşmış?"

"DEA görevlilerinden birinin arabasında telsiz varmış."

Luther duyduklarına inanamıyordu. "Hangi DEA görevlileri?"

"Bilmem ki," dedi Kimmy duraksayarak. "Bana sadece birkaç DEA görevlisiyle birlikte olduğunu söyledi, o kadar. Onu bilirsin... bazen biraz, nasıl söylesem... gizemlidir."

Doğru, gizemlidir. "Başka bir şey var mı?"

"Forest'ta gürültü şikâyeti, sahipsiz bir golden retriever. İki de hız aşımı vakası, muhtemelen aynı araba. Calpine'den ek devriye talebi var. Mahalle sakinleri orada birinin dolandığını söylüyor. Sierra'dan da bir kayıp bildirimi geldi, adam bunakmış, arabayla Stampede Gölü'ne gitmiş, orada soyunup ayakkabılarını suya atmış. Ve Billy Bob Cawley kediyi öldürdüğünü itiraf etti. Ama kaza olmuş."

"Kanyondaki cesetten yeni bir haber var mı?"

"Hiçbir şey yok."

"İyi, ben Phibbs'e gidiyorum. Haa bir de bizim Bayan Gruber'a daha sık bakmamız gerek. Ailesi bu konuda pek bir şey yapmıyor galiba, buzdolabında yakında zeki varlıklar yaşamaya başlayacak."

Aracını döndürüp gerisin geri Saddleback yolunu tırmandı.

DEA'dan görevliler mi?

Dedektif Phibbs sinirlerine dokunuyordu Luther'ın. Oysa adam fena biri değildi, üstelik başka seçenek de yoktu, Sierra'daki tek dedektif oydu. Phibbs'in özellikle uyuşturucuyla mücadelede harika işler çıkardığını en iyi Luther biliyordu. Phibbs polis olarak hemen dikkat çekmemek için şerif yardımcılarının aksine her zaman sivil kıyafetle dolaşır ve bölge amirliğinin verdiği bir sivil araca binerdi. Bir sürü ayrıcalığa sahipti, çalışma planını kendi belirlerdi, bölgedeki tüm birimlerle istihbarat alışverişi yapma hakkına sahipti. Departmanlar arasındaki ilişkilerin iş birliği ruhunu yansıtmasının bir sebebi de oydu.

Phibbs tabii ki, Adalet Bakanlığı'na bağlı Uyuşturucuyla Mücadele Birimi DEA ile de birlikte çalışıyordu. Washington ne zaman devletin güvenliğinin tehlikede olduğunu düşünse DEA devreye girerdi. DEA da tıpkı FBI gibi, yerel meselelere burnunu sokma eğilimindeydi, Büyük Birader karşısında vatandaşların son savunma hattı olan bölge şeriflerinin özsaygılarına gelince neşeli bir aşağılama dışında hiçbir şey hissetmezdi. Bu anlamda Phibbs işlerin iyice zıtlaşmadan yürümesi için bir menteşe gibiydi.

Bundan iki yıl önce Phibbs elinde bir şişe soğuk ale birasıyla arabasına yaslanmış, Sacramento'dan gelen alımlı bir narkotikçi kadınla, Plumas bölgesindeki yasa dışı marihuana tarlalarının kıyısında şen şakrak sohbet ediyordu. Tarla sahipleri bölge cezaevine doğru yola çıkmışlardı. O sırada birinin aklına, bütün tarlayı ve yakındaki bir samanlıkta buldukları çuvallar dolusu

kurumuş uyuşturucuyu ateşe vermek geldi. Biraz sonra Kuzey California tarihinin en büyük esrarlı sigarası tütmeye başladı. Rüzgâr beklenmedik bir şekilde yön değiştirince, aralarında Phibbs ve narkotikçi kadının da bulunduğu on iki güvenlik görevlisi uyuşturucu zehirlenmesi nedeniyle, kafaları Big Lebowski gibi iyi bir halde kliniğe götürüldü.

O gün bu gündür Phibbs, Kimmy'nin isabetli bir şekilde söylediği gibi biraz gizemliydi.

Luther aracını dağın yamacı boyunca Tahoe Ulusal Parkı'nın yüksek arazilerine doğru sürdü. Saddleback yolu, ağaçların tepeleri arasından yolunu bulup aşağı süzülen ışık hüzmeleriyle leke leke olmuştu. Işık yansımaları aracın ön camından kayıp gidiyordu. Yol yokuş yukarı büyük virajlarla ilerliyordu. Başlarındaki Giro marka kasklarıyla, düşük bütçeli bir bilimkurgu filminin uzay yaratıklarını andıran, iki büklüm olmuş, dağ bisikletlerinin pedalına asılan sürücüleri solluyordu sık sık. Derken ağaçlar seyrekleşti. Yol yüksek araziyi bölen kaya kütleleri, mermer desenli çıplak taşlar ve karla kaplı alanlar boyunca ilerliyordu. Luther doruğa varmadan az önce karşısına çıkan yol ayrımından, ara ara kırma taşlarla, çalılık ve soluk yeşil su birikintileriyle kesilen kuvars sarısı bir ovaya uzanan Eureka yönüne sapıyordu. Üstünde bir de kurşun delikleri olsa, kovboy filmlerinin dekoruna benzeyecek bir yol levhası, Abraham Lincoln döneminde kurulup sonra yok olan tüm yerleşim yerleri gibi, altın arayıcıların kurduğu Euroka City'yi gösteriyordu.

İki kilometre kadar sonra yol sık ağaçlarla kaplı bir orman yoluna saptı. Luther yapraklarla kaplı dalların arasından Phibbs'in Dodge'unu ve park etmiş bir diğer sivil aracı görüyordu. Arabadan inip soğuk havayı ve nemli toprak kokusunu içine çekiyordu. Çalılıkların arasından bir dere yatağını takip ederek ilerliyordu. Eriyen karlar yüzünden derenin kurumamış olması gerekirdi, oysa geriye kala kala dar bir su akıntısı kalmıştı. Birkaç yüz

metre sonra bunun sebebi anlaşılıyordu. Biri derenin suyunu esnek plastik borularla bir kilometre kadar ötedeki gizli bir alana yöneltmişti. Bu yolla binlerce ton su başka yöne verilmişti. Şerif yardımcısı Robbie Maccaro aldığı bir ihbar sonucunda bir tarla bulduğu zaman gelmişti buraya Luther. Gördükleri yine öfkesini kabartıyordu. İki alaçamın arasında eğik duran, çatısı oluklu panellerle kaplı, derme çatma bir kulübe vardı. Ağaçtan ağaca çevrede hasadı yapılmış marihuanaları kurutmak için ipler çekilmişti. Her yerde çöp yığınları vardı. Yerde konserve kutuları, içinde üreticilerin hassas kenevir bitkilerini korumak için kullandıkları böcek ilacı artığının olduğu plastik şişeler, sıvı gübre kapları, üstündeki etiketler çevre koruyucularının uykularını kaçıracak yazılarla kaplı bidonlar atılıydı: furadan, karbofuradan, metilmol. Bir çay kaşığı kadarı insanı öldürmeye yetecek son derece zehirli maddelerdi bunlar. Bir ocağın çevresinde yere saçılmış konserve kutuları, buradakilerin ağırlıklı olarak hazır makarnayla beslendiklerini gösteriyordu. Jeneratörün yanında, üstü tik ağacıyla kaplanmış eski model bir televizyon duruyordu. Phibbs bütün bu rezilliğin ortasında, yağmurluklarında DEA'nın kartallı amblemi olan iki kişiye heyecanla bir şeyler anlatıyordu.

"Hey Luther, seni buraya kadar getirdiğimiz için özür..."

Luther onu kenara itti. "Buraya geldiğinizden haberim olmayabilir mi?"

DEA ajanları başlarını çevirip ona bakarken, o da aynalı güneş gözlüğü takmış ajanlara baktı. Ajanlardan biri, yüzünde profesyonel bir gülümsemeyle, "Kusura bakmayın efendim, artık biliyorsunuz işte."

Luther şapkasını çıkarıp eliyle başını sıvazlayıp boynundan terini sildi.

"Özür dilerim, acaba yanlış mı duydum. Siz ne dediniz az önce?"

"Burada sizi kaygılandıracak hiçbir şey yok."

"Bunu duyduğuma sevindim, Ajan..." dedi yakasındaki isim kartını okumak için öne doğru eğilirken. "...Forrester ama sanırım bazı şeyleri netleştirmemiz gerek."

"Eee Luther..." dedi Phibbs

"Bu federalleri ilgilendiren bir olay değil," diye sürdürdü Luther konuşmasını Phibbs'i kale almadan, "yoksa yanılıyor muyum? Burası düne kadar yasa dışı bir kenevir tarlasıydı."

"Luther..."

"Sen sus Phibbs. Beni yanlış anlamayın, gelen her destek bizi memnun eder. Bunu ciddi söylüyorum. Demek istediğim, size gerçekten ihtiyacımız olduğu, Meksika yapımı ucu kesik mermilerin kulaklarımızın dibinden vızır vızır geçtiği günlerde sizi burada görebilseydik, sevincimizden bakire kızları bile kurban ederdik. Ayrıca Sierra'daki faaliyetleriniz konusunda bizi bilgilendirmeniz gerektiği konusunda ısrar ediyorum."

İki DEA ajanı birbirine baktı ve biri söze girdi:

"Bilgi verdik. Şerifinize."

"Carl Mara'ya mı?"

"Başkası var mı?"

"Sana bunu anlatmaya çalışıyordum," diye geveledi Phibbs. Kimsenin bir şey söylemediği saniyeler geçti. Luther, DEA'in işin içine girdiğini kendine söylemeyi unutan Carl'a yönelik öfkesinin geçmesini bekledi. Ama bunun yerine içini bir acıma duygusu kapladı. Carl'ın romatizması ve diğer hastalıkları, onun bu görevi zamanından önce gençlere bırakması için yeterince anlaşılır gerekçe sunuyordu. Sevildiği ve zaten başka aday olmadığı için Luther şerif olarak seçildiğinde yaşlı Carl üç dönem görevini başarıyla yapmış olmanın gururuyla arkasına yaslanabilirdi. Gerçekten de iyi yıllardı bunlar. Carl'ın giderek ilerleyen demansını gizlemek için Luther'ın elinden geleni yaptığını bütün dünyanın bilmesi gerekmiyordu.

"Hazır söz ucu kesik mermilerden açılmışken," diye konuşmasını sürdürdü Ajan Forrester, "bunlar 'California Rüyası'nı kutlamak isteyen hippiler değil."

Luther dik dik ona baktı, "Ciddi misin?"

"Evet." Forrester başıyla Phibbs'e işaret etti, "Anlatın ona."

"Neyi anlatacak?"

"Şöyle diyeyim," Phibbs keçi sakalını kaşıdı. "Carl'a anlattım... yani demek istiyorum ki bu rezilliği yapanların Meksikalılar olduğu yönünde bulgular var. Dün gece Plumas'ta Los Caballeros Templarios'la bağlantıları olan bir kaçağı yakaladılar. Eureka çevresinde sıklıkla görülmüş. Bunu da itiraf ediyor ama marihuana konusunda hiçbir şey bilmediğini söylüyor."

"Süs bahçesi yaptığını sanıyormuş." Luther yerden küflenmiş bir sosisli sandviç toplayan diğer DEA ajanına baktı. Sandviçin bir ucu ısırılmış, üstü karıncalar yüzünden kırmızı siyah noktalarla kaplanmıştı. "Dikkat et, zehirli o."

"Ne demezsin." Adam sandviçin ısırılmış kısmını havaya kaldırarak, "O zaman sizin şerif yardımcılarından hiçbiri bunun tadına bakmamıştır," dedi.

Pislik, diye geçirdi aklından Luther.

"Bu heriflerin kara ayılar afyonun üstüne sıçmasın diye zehirli yem koyduklarını biliyoruz," diye sırıttı ajan. "Ama yine de uyarınız için teşekkürler."

Ajan Forrester ayaklarına baktıktan sonra güneş gözlüğünü çıkarıp sağ elini Luther'a uzattı. Yaşını kestirmek zordu. Ellinin ortalarında da olabilirdi, altmışlarında da.

"Kötü bir başlangıç yaptığımız için özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok."

Forrester'ın gözleri Luther'ın yakasındaki isim kartına ilişti. "Opoku mu? Siz de bizimle değil miydiniz biz zamanlar?"

"Hayır ama birlikte çalışmıştık."

"İki binlerde, değil mi?"

"Birbirimize rastlamış olabilir miyiz?"

"Hayır, doğrudan birlikte çalışmadık, ama adınız DEA çevrelerinde hep olumlu anılırdı. Sacramento Şerif Departmanı'nda en çok sayılanlardan biriydiniz."

"Narkotik alanında değil mi?"

"Şimdi Downieville'de ne yapıyorsunuz?"

"Sacramento'da zamansızlık yüzünden yapamadıklarımı."

"Sinir bozacak ölçüde heyecan verici geliyor kulağa. Demek istediğim bu küçücük yerde ne yapıyorsunuz?"

Luther iç çekti. *Atlı karıncaya hoş geldiniz.* On yıldır aynı sorular dönüp duruyordu, *buyurun Ajan Forrester siz de atlayın bir ata, dönüp durun beynimin içinde.*

"Annem Loyalton'da yaşıyor," diye yanıtladı. California'nın en büyük şerif departmanından, üstelikte füze gibi yükselen parlak bir kariyerin tam ortasında ayrılıp kayıp köpeklerin izini sürmek, yaşlı hanımlara kablosuz telefonları torunlarının elinden almaları gerektiğini söylemek üzere uyuklayan Sierra'ya gelmesini açıklayacak son gerekçe buydu. Ama gerçek, DEA'ci bu herifi hiç mi hiç ilgilendirmezdi.

"Bana biraz izin verin ajan Forrester," dedi Luther ve başıyla Phibbs'i konuştuklarının duyulmayacağı bir kenara çağırdı. "Bu yanlış anlaşmanın sorumlusu benim tamam mı? Hata benim."

"Sen misin gerçekten?" diye sordu Phibbs.

"Carl'ı feda edemeyiz. Tabii ki benin hatam, bana hiçbir şey söylemedi. Ne DEA'in işe karıştığından haberim var ne de kaçaklardan."

Phibbs düşünceli bir ifadeyle başını sallayıp kenevir yapraklarına tükürdü. "Ben de kısa süre öncesine kadar Quincy'deydim, yoksa senin bürona gelecektim. Bu olay çok büyük bir şeyin parçası olabilir. Nasıl davranmamı istersin? Şu andan sonra seni sürekli bilgilendirmek dışında yani?"

"İş federal boyutta olacaksa olacaktır."

"Forrester düzgün biri aslında."

"Tamam, o zaman kurallara uyduğundan emin ol."

Luther boynunu yana eğip çıtırdayana kadar sağa sola çevirdi. "Anlaştık Luther."

"O zaman anlat bakalım."

"Dostlarımız az ileride Meksikalıyı sıkıştırırken ben de biraz araştırma yaptım. Dün gece dikkat çekici hiçbir şey olmamış."

Sesi neredeyse düş kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. Hafta sonu ilk turist kafilesini Downieville'e getirmişti. Bit pazarında dolanmışlar, mangalda pirzola yarışmasıyla midelerini doldurmuşlar, akşam da sokaklarda dans etmişlerdi. Öyle çılgın danslar değildi yaptıkları. Altın aranan mutlu günlerin anısına sıra dansı yapıyorlardı. Yuba Tiyatrosu'nda ve St. Charles Place'te bir iki düzine müzik düşkünü Coronalarını ve Budweiserlarını yudumlayıp yerli sanatçılara alkış tutarken, yaşanan sert gerçekliği kimse aklına bile getirmiyordu. Saat on birde her şey sona ermiş, kimse ciddi ciddi sarhoş olmamış ya da ortalığı karıştırmaya niyetlenmemişti. Kaza mahallinin yakınlarındaki eski madende Rattlin' Bones ve Juliet Gobert gerçek halk şarkıları söylemişler, Sorraco'nun bahçesinde şarap tadımı yapılmıştı. Gece yarısına doğru, yakınlardaki Wild Plum Camping'te kalanların Reno'dan gelen bir grup öğrencinin Kany West ve Jay-Z çalıp çevre hayvanlarının kafasını şişirdiği şikâyeti üstüne Robbie Macarro kalkıp devriye arabasıyla oraya gitmiş, bir siren sesi gelinciklerin ve ağaçkakanların yeniden uykuya dalmasına yetmişti.

"Nordvisk hakkında başka ne var?"

"Aceleyle ne toplayabildiysem o kadar." Phibbs, Luther'a bir kâğıt ve bir flash bellek uzattı. "Wikipedia, gazete makaleleri, söyleşiler. Sana oraya bir iki telefon numarası yazdım. Silikon Vadisi'nin alfa hayvanları bunlar. Aynı Google gibi, ama kamuoyunda daha az tanınıyorlar. Onlar arama motoru işletmiyor, salaklaşmış gençlerin beyinlerini hepten dumura uğratacak

sosyal medya platformlarıyla da uğraşmıyorlar. Bunlar yaratıcı tipler Luther. İçinden olağanüstü hayvanların çıktığı yumurta yumurtlayan tipler."

"Biraz daha az edebî anlatabilir misin."

"Yapay zekâ ve makine öğrenmesinden söz ediyorum," dedi Phibbs. "*2001 Bir Uzay Destanı*'ndaki HAL gibi bir süper bilgisayar geliştirmişler. Ama onun kadar alçak değil. Onlarınkinin adı Ares. Altın sıçan bir eşek bu. Bunlar Nordvisk'in dünya çapında kahramanları: büyük veri, nesnelerin interneti, robot teknolojisi, tıbbi tedavi programları, sürücüsüz otomobil, mimikleri ve konuşulanı anlayan programlar gibi en yeni teknolojilerin öncüsü bunlar. Elmar Nordvisk ve arkadaşları program yazıp lisansını satıyor. Bilgisayarları çoğunlukla başkaları yapıyor, bu alanda çok güçlü değiller. Birkaç kişi dışında hepsi Palo Alto'da olan bin kişi kadarlar."

"Ya o birkaç kişi?"

"Onlar da Palo Alto'da," dedi Phibbs göz kırparken ve sonra bir kuşa baktı.

"Haydi sadede gel."

"Resmen orada yaşıyorlar, ama ben biraz kurcaladım, anlaşılan o ki bir şubeleri var, tahmin et bakalım nerede?"

"Sierra'da mı?"

"Google Earth üstünden bulmak mümkün değil," diye başını salladı Phibbs. "İnternette tek bir fotoğraf, yer tarifi yok. İnternet sitelerinde tek kelime bile edilmiyor. Ben sadece internette sörf yaparken komplo teorisi düşkünü bazı salakların yazdığı bir bloğa rastladım. Nordvisk'in Sierra'da uzaylılarla ilişkiye geçtiğini ileri sürüyor. Bildik saçmalıklar işte. Yine de tapu kayıtlarına baktım. Ve bil bakalım ne buldum? Elmar Nordvisk'in Sierra'da arazisi varmış. Hem de bir havaalanı boyutlarında."

"Eee?" dedi Luther kaşlarını kaldırarak. "Neredeymiş bu arazi?"

"Plumas sınırında."

"Ama orada hiçbir şey yok ki."

"Hımm." Phibbs omuzlarını silkti. "Orada ne var ne yok bilemem, ama senin ceset oradan geliyor olabilir."

Luther, bir zamanlar otelleri, barları, randevu evleri, kiliseleri, şerif büroları, cenaze levazımatçıları, insanların yaşadığı barakaları ve madenci binalarıyla altın arayıcılarının kurduğu ama sanki bunlar sadece John Ford'un hayalinde var olmuşçasına yok olup giden kentlerin bulunduğu sarı renkli ovaya geri dönerken, hemen Downieville'e gitmemeye karar verdi. Kavşağa gelince sola yönelip Saddleback'in doruğuna uzanan yola saptı. Bir süre ormanın içinde devam eden stabilize yol çıplak bir tepenin etrafından dönüp doruk noktasına ulaşıyordu. İşte o anda ağaçların, kayaların ve yapıların arasına sıkışmaktan kurtulan gökyüzü, belirsiz bir özlem duyguyu yaratarak tüm genişliğiyle açılıyordu. Belki de günün birinde dünyayı kaplayacak canlıların henüz devasa hidrojen bulutlarında yaşadığı kozmik oluşuma duyulan bir özlemdi bu.

Luther aracını kırmızı bir kamyonetin yanına park edip dışarı çıktı. Yolun üstünü öğlen güneşini yansıtan toz parçacıkları kaplamıştı. Nisan ortası için hava alışılmadık derecede sıcaktı. İnsan hangi yöne baksa, sanki sıcaklık yerin atomlarını ayrıştırıp toprağı yavaş yavaş buharlaştırıyormuş gibi bembeyaz parıldıyordu ufuk. Yuvarlak pencereli bir yapı olan Saddelback Yangın Gözlem İstasyonu, kayaların tepesine bir taç gibi konmuştu. Luther dış merdivenlerden çıkıp ölçüm cihazları ve orman yangınlarının yerini saptamak için kullanılan döndürülebilir açı ölçerlerin kapladığı tek, aydınlık odaya girdi. Küçük çalışma masasının yanı başında eski moda bir ocakta su kaynıyordu. Muhtemelen tüm Sierra'daki en güzel manzaraya sahip yatak yeni yapılmıştı belli ki.

Onu uzaktan görünce elindeki iki fincanı masaya bırakan, siperlikli kasket takan, iri yarı bir adama, "Selam Buster," dedi. "Günün nasıl geçiyor?"

"Diğer günler gibi." Buster ibriği ocaktan alıp kahve koydu. O anda istasyonu baş döndürücü bir koku kapladı. "Yapacak bir sürü iş var Luther, anlatmaya değmeyecek ufak tefek işler. Tam zamanında geldin sen de."

Telsizden hışırtılar yükseldi ve havayı sesler kapladı. Sierra ve çevresindeki idari birimlerdeki çok sayıda yangın gözlem istasyonu gün boyunca birbirleriyle bağlantı içindeydi. Her birinin gönderdiği koordinat bilgileri birleştirilince yangının başlangıç noktası net olarak saptanıp itfaiye araçları o noktaya gönderilirdi. Buster plastik bir kutuyu açtı.

"Sandviç ister misin?"

"Hayır, sağ ol."

"Karım daha bu sabah taze taze yaptı," dedi süt kutusunu keserek açarken, "ne kaçırdığını bir bilsen."

"Jalapeno biberi peynir ve hindi eti."

"Evet, ben alışkanlıklarıma bağlı biriyim. Sen de yakında şerif olacaksın. Büyüyüp güçlenmen için yemen gerek." Kıs kıs gülerek Luther'in kahvesine bolca süt katıp fincanı ona uzattı. Luther kahvesinin dumanını üfleyip ayıp olmasın diye bu bayat espriye güldü. Buster, Luther'dan en az bir kafa boyu kadar kısaydı. "Peki, seni buralara hangi rüzgâr attı?"

"Senin kahven."

"Doğru, ben de zaten çılgın partiler için geldim buralara."

"Bir ölüm vakamız var. Biri uçurumdan düştü."

"Lanet olası şehirli çocuklar," dedi Buster başını sallayarak.

"Bunlar çocuk değil, bir suç söz konusu olabilir."

"Hadi canım, bizim buralarda, Sierra'da mı?"

"Hayır, hiçbir zaman. Ama mesele karışık. Belki de çok basittir. Sakin sakin düşünmem gerek." Luther şakağına do-

kundu. "Eğer duman çıktığını görürsen, alarm verme sakın, beynimden çıkıyordur."

Luther elinde kahvesiyle dışarı çıkıp bir kayanın üstüne oturdu. Bir an için bu yüksekteki sessizliğin keyfini çıkardı. Sanki sesler kaynaklarına bağlı değilmiş, ses partiküllerinin oluşturduğu bir ırmak rüzgârla bir oraya bir buraya savrulup sürükleniyormuş gibi. Luther elle tutamadığı bir şeylerin bir an var olup sonra yok olmasına tanıklık ediyordu sanki. Eğer geçicilik her şeyin doğasında varsa, o zaman düşüncelerin doğasında da var demekti. Burada insan düşüncelerine başka hiçbir yerde olmadığı kadar yaklaşabiliyor, bazı günlerdeyse sanki anıları siliniyor, rüzgâr alıp onları uzaklara götürüyordu. Biraz aşağıda, en tepedeki ağacın üstünde rüzgârla eğilmiş bir bayrak direği, yer yer karla kaplı çakılların arasından yükseliyordu. Elli yıldızlı Amerikan bayrağı sıcacık üfleyen rüzgârda savruluyordu. Her ne kadar mesafeler arttıkça araziye egemen olan doygun yeşil, maviye, ardından da laciverte dönüşüp dev dalgaları ufukta donup kalmış bir okyanusu anımsatsa da manzara 1969 yılının eski model tüplü televizyonların iri pikselli ekranlarında görülen ay yüzeyindeki Mare Tranquillatis'i[1] andırıyordu. Atmosfer parazitleri yüzünden dalgalı ve hışırtılı görüntüler arasından bir ses duyuluyordu:

İnsan için küçük...

Bir sopanın ucuna bağlanan bez parçası koca bir araziyi, hatta bütün gezegeni sahiplenmeye yeterliymiş gibi.

O taşın üstünde otururken, *belki de*, diye düşündü Luther, *Amerikalıların evlerinin bahçelerine, binalarının ön yüzlerine bayraklarını asmasının sebebi gurur duymaları değil, her sabah uyandıklarında oranın hâlâ kendi ülkeleri olduğundan emin*

1 1969 yılında Ay'a yapılan Apollo görevinde iniş yapılan bölgeye verilen isim. (y. n.)

olmak istemeleridir. Belki söz konusu olan bu toprakları yeniden kaybetme korkusudur. Kızılderililere, komünistlere, Müslümanlara, uyuşturucu baronlarına, ateistlere, eşcinsellere, feministlere, uzaylılara. Gecenin karanlığında sınırlara hücum eden Meksikalılara, kendi yoksulluklarının cehenneminden kaçarken hiçbir engelden gözü korkmayan çulsuz kaçaklara. Ortadoğu'dan gelen göçmenlere, iklim felaketi yaygaracılarına, geçmişin travmalarına, ufuk çizgisindeki çeliğe, Amerika'nın büyüklüğünü yansıtan cephenin paramparça olmuş haline, kime ya da neye kaybedecekleri hiç fark etmez, özgürlüğün yıldızlı bayrağı gönderde dalgalandığı sürece. Sanki ülkenin, yabancıların istilasına karşı, Bulgar asıllı sanatçı Christo tarafından tamamının millî renklerde paketlenmesi gerekiyormuş gibi.

Ama hayat, sorunları artarken çelişkili bir biçimde daha da basitleşiyordu.

Açıklamalar basitleşiyor, netleşiyordu. İnsanlıktan çıkıyordu. Luther sabahları Galloway Caddesi'nden çıkıp Court House Meydanı'na, oradan da birkaç adım ilerideki şerif bürosuna giderken, her seferinde sanki birileri üstüne saldırmış gibi hissediyordu kendini. Mahkeme binasının yan tarafında dev meşelerin bir mağarayı andıran gölgesinde Downieville'in eski darağacı hâlâ duruyordu, sanki bir gün yeniden kullanılacakmış gibi. İki insan boyundaki bu iskelet, ülkenin dört bir yanındaki sağcı popülistlerin dolduruşuna gelip sanki Beyaz Saray'a geçmişi yeniden seçmek mümkünmüş gibi yakınanlardan cesaret alıp güneşe doğru dört nala gidecekmiş izlenimi uyandırıyordu. Bu canavar sadece bir kez 1885 yılında, o zamanın şerifi, yirmi yaşında bir katili sallandırdığında kullanılmıştı. Sierra'daki son yasal idam cezasıydı bu, diye anlatılıyordu bu nesneye korku dolu gözlerle bakan turistlere. Ama ölümlerin başka ölümlerle durdurulmaya çalışıldığı bir ülkede ne anlama gelirdi ki bu?

Luther ülkesini severdi. Ama bir yandan da ıska geçilmiş küreselleşmenin dünyayı orasından burasından çekiştiren gelgitleriyle parça parça olan ülkenin hızı, birtakım üçkâğıtçıların, faşistlerin, kumarbazların birkaç yıl öncesine kadar ağızlardan çıkmasına izin verilmeyecek laflarla kışkırtıcı konuşmalar yapması onu şaşkına çeviriyordu. Ve bu heriflerin saçtığı zehirden kaçınmak mümkün değil gibi görünüyordu. Eğer Downieville gibi bir yerde huzur bulacağını düşünmüşse, bu konuda, hem de her açıdan yanılmış demekti.

Luther bayrağını da severdi.

Ama günün sonunda bir kumaş parçasıydı bu bayrak denen şey.

Kahvesinden bir yudum alıp düşüncelerini yamaçtaki cesede çevirdi.

Rüzgâr serin esmeye başlamıştı. Gökyüzü hâlâ bulutsuzdu ama akşama sağanak geleceği söyleniyordu. Ruth Underwood devriye aracını Dane's Automative'in araba atölyesinin arkasına park etti. Yolu kısaltmak için danışmayı es geçerek kepenkleri aşıp doğrudan atölyeye geçti. Bayat ve taze motor yağı, lastik ve benzin kokularının karışımı geldi burnuna. Kör çatı penceresinden sızan yumuşak ışık, floresanların etkisiyle güçleniyordu. Aynı anda birkaç hidrolik asansörde birden çalışılıyor, ses çıplak duvarlarda yankılanıyordu. Araç gereç ve yedek parça dolu rafların arasındaki, frekans aralığı var bile denemeyecek eski püskü bir radyodan Bruce Springsteen'in sesi yükseliyordu. Meg Danes, Ruth'a doğru gidip ellerini bir paçavrayla sildi. Bir an yüzü aydınlandı: "Ruth!"

"Bir bakayım dedim, neler buldunuz?"

"Arabanın altını üstüne getirdik." Meg gözlerini devirdi.

"Mübarek tank gibi."

Kadın elindeki paçavrayı raflara doğru atıp atölye çukurundaki arazi aracına doğru gitti. Ruth acele etmeden önünden yürüyen kadını izledi. Meg kırkların sonlarında, koyu renk saçlı, hiçbir zaman yaşlanmayacakmış gibi duran genç kız yüzüne sahip bir kadındı. Ruth, Tennessee'nin insanın içini bayıltan sıcağından kalkıp buralara geldiğinde, Danes' Automative çoktandır adli teknoloji alanında yapılan birçok araştırmada şerif bürosuyla birlikte çalışıyordu. Bundan beş yıl kadar önce büroda çalışmak üzere bir kadın danışmaya gelmiş ve salaklık derecesinde ona kanmış olan Bay Danes'le buradan ayrılmış ama daha Colorado sınırını geçer geçmez Bay Danes'i bir porno prodüktörü için terk etmişti. Aklı başına gelen Mr. Danes Sierra'ya geri dönmek istediğini söylemiş ama Meg eğer eve geri dönecek olursa, hemen o gece erkeklik organını bahçe makasıyla tanıştıracağını söylemişti. Bunun üstüne Bay Danes, Strand Juction kent sınırında bir lastik ticarethanesi kurmuş, o andan itibaren de Meg'in sözde frijitliği nedeniyle avukatının kafasının etini yemişti. Daha dava görülmeye başlamadan, yükünü iyice tuttuğu bir gece damarlarında 2,8 promil alkolle arabasına binen Bay Danes Colorado Nehri'ni boylayıp boğulmuştu. O günden beri Danes' Automotive Meg'e aitti ve dükkânı o kadar iyi çekip çeviriyordu ki, kimse Bay Danes'i arayıp sormuyordu bile.

Ruth saatine baktı. Üçü çeyrek geçiyordu.

Bugünkü ilk molası. Gerçek mola olmasa da öyle geliyordu ona. Luther gelmeden önce el kamerasıyla kanyonun dibine inmiş, sanki ana kayadan yeni kopup düşmüş gibi görünen sivri kenarlı, kama şeklindeki granit bloklar boyunca, kaygan taşlara basıp, dikenli çalılardan geçip düşen meleğin fotoğrafını çekebileceği sarp bir noktaya gelmişti. Jamie olay yerine geldiğinde o Stanley Kubrick'in tüm filmografisini çekmiş, olay yerini tüm açılardan ve mesafelerden belgelemişti bile. Elinde diğer

departmanların kullandığı 360 derecelik HDR kameralardan biri olsaydı her şey daha kolay olurdu ama o departmanlar devletin başka avantajlarından da yararlanıyorlardı. Teknolojik olarak Sierra'da altmışlı yılların televizyon dizisi *Shiloh Ranch*'tekilerin bile gerisindeler. Fotoğraflardan sonra ölçüm yapmak, izlere kalıp dökmek, çevrede lif, deri ve kan parçası aramak bütün öğleden sonrasını yemişti. Bu sırada Kimmy'nin telefonu durmadan çalıyordu; yanlış park edenler, sahipsiz köpekler, karı koca kavgası, taşra ruhunu yansıtacak her şey vardı aralarında. Tabii yanlış alarmları da bunlara eklemek gerek. En güzeli de, dikiz aynasından Honda Civic'in yaklaştığını görünce, devriye görevine başlamak için gaza basabilmesiydi. Böylece Marianne Hatherley'yi görmekten de kurtulmuş oluyordu. O zamandan beri sadece bir şişe su içebilmişti. Yolcu koltuğunda otururken yağlı kâğıda sarılmış tavuklu tako yemeye çalışmış, ama bu da o sırada gürültüden rahatsız olan bir emeklinin komşusunun elektrikli yaprak süpürgesine makineli tüfekle saldırması sonunda mümkün olamamıştı. Uzun bir süre ikisini ikna etmeye çalışmıştı. Bütün bu olup bitenlerden sonra atölye dinlenebileceği en rahat yerdi.

Meg arazi aracının çatısından bir klipsli kâğıt altlığı aldı.

"Mercedes G 65 AMG, 6,0 litre, V12- çift turbo motor, 621 hp, 1000 nm tork, maksimum hız 230 kilometre. Şu ana kadar ürettiklerinin en canavarı. Teknoloji düşkünlerinin göz bebeği."

"Yine de parçalanmış," dedi Meg'in bu tür arabalara olan tutkusun bilen Ruth.

"Nereden baktığına bağlı. Onu çekme arabasıyla buraya getirmiş olmamız, hareket edemeyeceği anlamına gelmiyor."

"Yani kadın arabayı çalıştırabilir miydi?"

"Böyle bir çarpma sonucunda araç bilgisayarı hafif nezle belirtileri gösterebilir ama evet çalıştırabilirdi. Araçta çarpışma anahtarı var, elinin altında."

Ruth arabanın soğutucusunun önünde ayağa kalktı. Hasar köknarların arasında daha ciddi görünüyordu. Tamponu çarpmanın gücünü büyük ölçüde zayıflatmıştı.

"Ne hızla gidiyormuş?"

"İzlerin analizine bakarak kırk elli kilometre arası diyebilirim."

"Hızlı sayılır."

"Normal koşullarda arabanın pert olması gerekirdi." Meg aracın motor kapağına vurdu. "Ama bizim aslanımızın şasisi içten destekli. Sana şöyle söyleyeyim. Böyle bir arabayla Jurassic Park'ta bile hayatta kalır insan."

"Sierra'da böyle bir zırhlı araca kim ihtiyaç duyar ki?" diye mırıldandı Ruth.

"Bunu bilmek bile istemiyorum."

Ruth çarpışmanın çok şiddetli olmuş olması gerektiğini düşünüyordu.

Kadın buna rağmen arabadan çıkıp kaçabilmişti. Çünkü yaralarının hiçbiri çarpışmadan kaynaklanmıyordu. Karoseri ve emniyet kemeri korumuştu onu. Peki ama neden motoru tekrar çalıştırıp gitmemişti ki? Onu takip eden kişi motoru yeniden çalıştıramayacağı kadar yakınında mıydı?

"Ya araba anahtarı?"

"Kontak anahtarı mı? Arabanın zeminindeydi." Meg'in parmakları notlarının üstünde gezindi. "Hava yastığı devre dışı bırakılmış. Araba kurcalanmış mı, frenlere ya da başka bir yere müdahale edilmiş mi diye kontrol ettik. Hiçbir şey yoktu. Koltuk ayarı cesedin boyuyla uyumlu. Kaplamanın lifleri, saçlar, boyun desteğindeki ter tabakası, direksiyondaki, sürücü kapısındaki ve anahtardaki parmak izleri, her şeyi topladık. Ayrıca aracın içi Jeanne d'Arc'ın mabadı gibi hiç el değmemiş. Yolcu koltuğunda da iz yoktu. Buna karşılık..."

"Dur bir dakika." Ruth yolcu tarafından aracın içine baktı. "Ya torpido gözü?"

"Hımm, torpido gözü."

"Kilidi kendiliğinden açılmış olabilir mi?"

"Öyle olsa bile içindeki her şey bu kadar geniş bir yay çizmezdi."

"Yani içini o mu boşaltmış?"

"Olabilir ama o zaman da zihin gücüyle boşaltmış olması gerek. Kadın belki de *X-Men*'deki Storm'dur. Bilmiyorum. Torpido gözünde tek bir ize rastlamadık."

"Hiç mi?"

"Hiç. Diğer araç hakkında bilgi ister misin?"

"Hı hı."

"Tıpatıp aynı tekerlekler. Goodyear Eagle modeli. İzlerden arabanın ağırlığı ve dingil açıklığı hakkında fikir yürütmek mümkün. Bana soracak olursan ikisi de aynı model."

"Şuna bak." Ruth kaşlarını kaldırdı, "dostlar arası küçük cinayetler."

"Bunun şirket aracı olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet."

"O zaman ortada iki şirket arabası var."

"Tüm bunları ne zaman yazıya dökersin?"

"On beş dakika içinde sizde olur." Meg klipsli kâğıt altlığını yerine koydu. "İplik parçalarını doğrudan Sacramento'ya yolladım. Ve her zaman olduğu gibi en iyisini sona sakladım." Göğüs cebinden, içine kanıt konan saydam bir torbalardan çıkardı. İçinde uzunca bir şey parıldıyordu.

"Bir flaş bellek!" dedi Ruth.

"Oturma minderi ile arkalığın arasına sıkışmıştı. Derindeydi. Ama bildiğin gibi biz her şeyi buluruz."

Ruth flaş belleği torbanın üstünden inceliyordu. Meg hemen yanı başında durdu.

"Tuhaf bir bellek, sence de öyle eğil mi?"

"Olabilir," dedi Meg omuzlarını silkerken, "bilgisayarlardan pek anlamam." Ufak bir adım daha yaklaşınca omuzları birbirine değdi. Her zamanki kaba saba haline hiç uymayan, bir genç kız çekingenliğindeki bakışları Ruth'a kaydı. Kahverengi gözleri parıldadı, diğer kadının gözlerinin içine bakan göz bebekleri davetkâr bir şekilde büyüdü.

Sonra birden itiraf edememenin soğukluğu hâkim oldu havaya.

Ah Meg, diye aklından geçirdi Ruth.

O anda hangisinin daha az kazançlı olduğunu bilemiyordu.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Kesinlikle, diye düşündü. *Bu akşam ne yapıyorsun?* Ama bunun yerine kendi sesinin, "Şu anda hiçbir şey lazım değil, aklıma bir şey gelirse..." dediğini duydu.

"Telefon edersin o zaman."

"Tabii."

Meg sanki bir şey daha söylemek ister gibi bir an tereddüt etti. Sonra ani bir aceleyle dönüp kimse onu çağırmamış olmasına rağmen atölyenin gerisine doğru yürüdü.

Ruth da devriye arabasına doğru gitti. Güneyde, yukarılarda bir yerde bir uğultu giderek yerleşiyordu. Başını yukarı kaldırınca bir uçağın mavi gökyüzüne beyaz bir çizgi çektiğini gördü. Bu çizgi daha önceden çekilip solmaya yüz tutmuş bir diğer çizginin üstünden geçiyordu. Ortaya deforme olmuş bir X çıkmıştı. Tuhaf bir biçimde bu iki çizgi sanki insan elinden çıkma değil de çözümü, Homo Sapiens'in kendiyle girdiği tüm çatışmaları da sonlandıracak evrensel bir bilmece gibi duruyordu. Bir kavşak: hiçbir parlak sembol gerektirmeyecek kadar basit. Biri bir yana gidiyordu, diğeri öte yana. Giderek soluklaşıyordu izler. Haritasını çıkarmaya değmezdi, nasıl olsa herkes sayısız seçenek içinden kendi yönünü tayin edebilirdi. Ruth on dört

yaşından beri, yani bedeni sinyaller göndermeye başladığından beri, akla gelebilecek her türlü teklifi yapıp kimsenin bunlardan yararlanıp yararlanmadığına zerre kadar bakmayan doğanın ilgisizliğini hissediyordu. Sierra Tepesi'nin, dağların ormanlarla kaplı yamaçlarının ötesinde kalan zikzaklı sırtı, bir gün yeniden canlanıp yüz otuz milyon yıl önceki tektonik güçlerin etkisiyle sürüldüğü denizlere geri dönecek gibi duran taşlaşmış bir dinozorun sırtını andırıyordu. Gölgesinde yerleşen insanlara bir anı kadar bile anlam biçilmeyecekti. *O zaman neden*, diye düşündü Ruth, *neden, şu sivrisinek boku kadar kısacık hayatımızda olduğumuz kişi olabilmekte bu kadar başarısızız?*

Arabanın kaportasına yaslanıp yüzünü güneşe döndü ve kendini rüzgârın belli belirsiz dokunuşlarına bıraktı. Tüm arzulardan arınmış rüzgâr Ruth'un alnına, elmacık kemiklerine, göğüslerine ilgisiz bir sevgili gibi dokunuyordu. Daha önemli meseleleri düşünmesi gerekiyordu ama düşünceleri sırasını şaşırmış tren vagonları gibi kafasının içinde takırdayıp duruyor, kalbi büyük bir hızla atıyordu. Bedenine değen rüzgâr içinde hayaller uyandırıyordu. Tamir atölyesindeki kadının, sonunda kendini başkasının gözleriyle görmeyi bırakacak olsa, tenine değen ellerinin neler yapabileceğinin hayalini kuruyordu. Meg'in boşanma sonrasındaki arzuları, zamanın dışına düşmüş Sierra'da bile kimsenin derdi değildi. Meg dışında. Ruth kendini İncil kuşağının yobaz boğuculuğundan kurtarmaya çalışırken belli ki Meg Danes, Ruth'un oraya savrulduğunu düşünüyordu.

Onu bunun tersine nasıl ikna edebilirsin ki?

Sen terslenmekten korkuyorsun sadece.

İnsana acı geliyordu ve bu muhtemelen gerçeğin ta kendisiydi.

Tıpkı Ruth'un hayatının sonuna kadar, her şeyden feragat etme pahasına Madisonville, County, Monroe, Tennessee şerif karakollarında görev yapmaya devam edecek olması gibi. Tabii eğer bir öğlen vakti, bütün şerif yardımcıları ilçenin bir

yerlerine dağılmışken Willard Bendieker denen sefil yaratık, çıkagelmeseydi.

Anıları kafasından uzaklaştırdı.

Birdenbire, erken sonbahar kokan bu pırıl pırıl günde kendini ruh çağırırken yakalayınca içini bir utanç kapladı. Oysa Luther'ın elini öperek onun iblisleriyle değiştirmek isteyeceği ruhlardı bunlar. Adam ölü kadının üstüne doğru eğilirken havanın resmen serinlediğini hissetmişti Ruth. Kısmi bir güneş tutulmasında olduğu gibi renklerin yoğunluğunu yitirdiğini, geçmiş zamanların tiyatrovari ışığının parladığını görmüştü. *Hiçbir şey geçip gitmiyor*, diye düşündü. *İçinde yaşadığımız an bakış açısından başka bir şey değil.* Atölyeye doğru baktı, ama düşünceleri Meg'le kendinden uzaklaşmaya başlamıştı bile. Yıllar içinde Luther'la çok yakınlaşmıştı. Ailesinden bile daha yakındı ona. Şu anda kimi araması gerektiğini biliyordu. Başparmağı cep telefonunun ekranı üstünde gezindi.

"Selam Ruth," dedi Tamy.

"Selam canım, seni nerede yakaladım?"

"Nekahet döneminde."

"Darlene de misin?"

"Evet terasta oturmuş hangi yüzyılda olduğumuzu hatırlamaya çalışıyoruz."

"Dur tahmin edeyim, Erken Çağ'da."

"Hem de çift ders. Amerikan İç Savaşı'na ve onun yirminci yüzyıl tarih yazımı üstüne etkilerini incelemeye giriştik. Çoktan ölmüş insanların ne düşündüğünü bütün ayrıntılarıyla biliyorum yine."

"Ne diyeyim kulağa, ezik ötesi gibi geliyor."

"Rica ederim Ruth," dedi Tamy acı çeker gibi. "Benim bile söylemeye utandığım sözcükleri kullanma."

"Bunun utanç verici olduğunu nereden bilebilirim?"

"Ezik kelimesini bir yıldır kullanmıyorum ben."

"Tamam, tamam, pes ediyorum."

"Gençler hiçbir sözü sonsuza kadar kullanmaz. Görüşümüz ne kadar değişmez olursa olsun," diye ders verir tonda konuştu Tamy, sanki daha on yedi yaşında değilmiş gibi. "Genç jargonu tek kullanımlık sözcükler üretir. Sezonluk ıvır zıvır. Kalıcı olan birkaç kavramı Aristo cetveliyle bile hesaplayabilirsin."

"Sen Aristo cetvelini nereden biliyorsun?"

"Artık telefon üstünde uygulaması var. Eğlenceli ve değişiklik olsun diye. Anladın mı? Maksat yaratıcılığı çalıştırmak. Yeni şeyler bulmak. Sonra at gitsin. Yenisi gelir, o da gider. Ta ki bir uzlaşma, kesinleşme oluşana, bir sözcük üretilene kadar. Bütün yanlış anlaşmaları temizleyene kadar..."

"'Olduğun yerde kal yoksa şişlerim' lafı bütün yanlış anlaşmaları ortadan kaldırır."

"Gerçekten de seçtiğimiz sözcükler hakkında hiç kafa yormuyoruz. Rudyard Kipling'in ne dediğini biliyor musun? 'Sözcükler insanlığın kullandığı en güçlü uyuşturucudur,' demiş."

"Haklı valla, ortalıkta bir hayli ucuz uyuşturucu dolaşıyor."

"Ah sen neden bileceksin, 'Olduğun yerde dur yoksa şişlerim' hanımefendi?"

Ruth gülerek, "Tamam tamam," dedi.

"Umarım kendini şimdi çok yaşlı hissetmiyorsundur."

"Kendimi yaşlı hissetmek için sana ihtiyacım yok."

"Sizde her şey yolunda mı?"

Kadın duraksadı. "Ee, evet. Cinayete benzer bir vaka var elimizde."

"Şok.. şok...şok... Babamdan n'aber?"

"Kendin arasana."

"Ararım." Bir ara verip devam etti, "Kesin."

Ruth arkadan karmakarışık seslerin geldiğini duydu. Bu mükemmel havada öğrenciler Darlene'in terasına üşüşmüş olmalılardı. Kafe, Loyalton Lisesi üst sınıflardan öğrencilerin en sevdiği buluşma yeriydi. Tamy on birinci sınıfa gidiyordu. Bir yıl sonra kendine bir üniversite aramaya başlaması gerekecekti. Onun not ortalamasıyla bunun pek bir sorun olmaması gerekiyordu. Şu anda aklında Berkeley ya da Stanford dolaşıyordu ama genel olarak günün birinde kimya dalında Nobel Ödülü'nü almayı düşünüyordu.

"Bana bak," dedi Ruth konuyu değiştirerek. "Bize bir konuda yardımcı olabilirsin."

"Tabii."

"Elimizde bir kanıt var." Küçük torbayı parmakları arasında çevirdi. "Muhtemelen bir flaş bellek. Ama biraz fütüristik, Üstünde bir ekranı, düğmeleri falan var."

"Bir kimlik anahtarı."

"Peki ama bizim o kullandığımız zımbırtılardan biraz farklı bu."

"Daha mı küçük?"

"Evet."

"Kenarları yuvarlatılmış."

"Bildiniz."

"C tipi, yeni standart bu olacak."

"Peki bu nereye sokuluyor?"

"Şu anda bu opsiyonu kullanabileceğin Apple Notebook'un tek bir modeli var." Tamy'nin sesindeki memnuniyet ifadesi ve kasten verdiği kısa ara, ardından ne geleceğini hissettiriyordu. "Tamamen bir tesadüf eseri bu aygıt bende var. Eğer siz benimle soruşturmanın ayrıntılarını paylaşırsanız, ben de size karşılığında..."

Ruth cümlenin havada aslı kalmasına neden oldu.

"Buna babanın karar vermesi gerek," dedi.

"Bilgisayara ne zamana kadar ihtiyacınız var?"

"Hemen bugün."

"Hımm, bu olmadı işte. Yani aşağı inerim tabii de beni hemen Downieville'e bırakacak birini bulabilir miyim bilmem. Aslında çarşambaya gelecektim."

"Ben bugün senin oraya geliyorum. Gelirken babanı da getiririm."

"Luther iyi mi gerçekten?"

Tamy yetişkin moduna geçer geçmez babasına adıyla hitap etmeye başlıyordu. Genç kız bunu babasına olan saygısından, onu işiyle tanımlamamak için yaptığını söylüyordu. Kız istediği zaman tam bir yetişkin olabiliyordu. Bunun çok küçük yaşta öğrenmişti, tıpkı Luther gibi ama onun öğrenme süreci çok daha acılı koşullardaydı. Ruth genç kızı kandırmanın mümkün olmadığını biliyordu.

"Sanırım," dedi Ruth.

"Az önce bir duraksadın da onun için soruyorum."

Akıllı çocuk. "Baban tanıdığım en güçlü insan. Onun için dertlenmene gerek yok ama öyle paldır küldür konuşmana da gerek yok. Sen onu bir ara. Sevinecektir. Biliyorum."

"*Okay.*"

"Teşekkürler Tamy."

"Boş versene. Babama telefon edeceğim için teşekkür etmene gerek yok."

"Yola çıkmadan önce seni ararım."

"Bir şey daha var," dedi Tamy. "Anahtar muhtemelen şifrelidir. Kimlik anahtarlarını sadece erişimi olan kullanıcıları açabilir." Ruth alt dudağını kemirdi. "Bu zor olacak."

"Neden?"

"Eğer sahibi tahmin ettiğim kişiyse, öldü."

"Anlıyorum. Elinizde ceset var mı?"

"Evet."

"O zaman o kadar zor olmayabilir."
"Olmayabilir mi?"
"Hayır, gelirken sağ başparmağını da getir."

Luther koyu mavi gökyüzünde bulmaca parçalarını bir o yana bir bu yana iterken ortaya bir resim çıkmasını umut ediyordu.

Bulmacanın birinci parçası, araç Palo Alto'da kurulu bir teknoloji devi Nordvisk'e aitti. Marianne ölüyü yüzüne bakılacak hale getirdikten sonra, eğer gerçekten Nordvisk'te çalışıyorduysa, kimliğini saptamak zor olmayacaktı. İkinci parçası, kadının, Nordvisk'in arazisinin bulunduğu doğu tarafından gelmiş olmasıydı. Üçüncü parça, arabayı ne kadar hızlı kullandığına bakılırsa bölgeyi tanımıyordu ve arkasındaki araç hemen ensesinde olduğu için panikle hareket ediyordu. Dördüncü parça, ölüm saati gece yarısı ile sabaha karşı bir arasıydı. Yarım saat ya da bir saat kadar önce fiziki bir kavgaya karışmıştı. Eğer iyice gaza basmışsa bu süre Sierra Vadisi'nden Plumas sınırı yakınlarındaki kaza mahalline gelmeye yeterliydi. Yani bu kavga Nordvisk arazisinde meydana gelmiş olabilirdi. Beşincisi, torpido gözü boşaltılmıştı, kadın kendi boşaltmış olabilirdi ama bu durumda işine yarayacak tek şey olan el fenerini neden orada bırakmıştı acaba?

Çünkü torpido gözünü boşaltan o değildi.

Boşaltan onu takip eden kişiydi. Peki ne arıyordu? Onun için sinir bozucu olmalıydı. Avını gecenin karanlığında kaybetmişti ve kadının öldüğünden emin olması mümkün değildi. Kontrol da edemiyordu. Kontrol etmek için aşağıya ırmağa inmesi gerekliydi ki bu da cehennemî karanlıkta olası değildi. Sabah güneş doğarken bir tekne ayarlayabilirdi belki ama o saatte turistler dolaşmaya başlıyordu, böylece o da doğuya gitti.

Peki orada nereye gitmişti? O meşum araziye mi? Olabilirdi. Orada bir şeyler vardı. Ormanın içine saklanmış bir tesis belki.

Carl hiç bundan söz etmiş miydi? Luther ormanın o bölgesine gitmemişti daha önce, çevreyi en iyi tanıyan şerif yardımcısının bile bu devasa bölgenin her köşesini bilmesine imkân yoktu. Zaten bölgenin çoğu geçit vermez bir doğadan oluşuyordu.

Bugüne kadar Nordvisk şirketinin adı hiç geçmemişti.

Ama görünen o ki olayın anahtarı Nordvisk'ti.

Luther rüzgârda dalgalanan bayrağın sesini dinlerken, bir yandan da Pasifik'in bir duvar gibi yükselen dalgalarıyla ufkun bulandığını gördü. Ruth onu araç muayenesinin sonuçlarını aktarmak için aradığı sırada bulmacanın bir parçası daha yerine oturdu. Artık kesinlikle emindi: Biri arabayı araştırmış ve parmak izlerini silmişti. Döşemenin arasına sıkışan flaş bellek ise gözünden kaçmıştı. Ardından Ruth ona kimlik anahtarı meselesini anlattı.

"Peki Tamy ne düşünüyor?" diye sordu Luther, "kadının başparmağını mı keselim?"

"Bu pek bir şeyi değiştirmez," diye mırıldandı Ruth.

"Sen çıldırmışsın."

"Evet efendim! Hayır efendim!"

"Bu zımbırtıyı çalıştırmayı denedin mi?"

"Hayal mi görüyorsun? Ben evdeki, artık müzelik olmuş çamaşır makinemi bile zor çalıştırıyorum."

"Ekranda bir şeyler oluyor mu bir bak bakalım."

"Bu şey o kadar küçük ki bir tarla faresinin bile gözü bozulabilir. Biz bu belleği C tipi bir girişe sokup ne olup bittiğine bakacağız."

"İyi o zaman," dedi Luther, "Ben de zaten Loyalton'a gitmek istiyordum."

"Niçin?"

"Seni niye ilgilendiriyor?"

"Buna ancak sebebini bilirsem karar verebilirim."

Luther iç çekti, "Darlene yüzünden vicdan azabı çekiyorum, evde olmadığı her gün de Tamy'yi özlüyorum. Memnun oldun mu?"

"Tam değil."

"Ayrıca Nordvisk'in Plumas yakınlarında Sierra Vadisi'nde bir arazisi varmış."

"Nordvisk mi?" diye yankılandı Ruth'un sesi. "Orada neredeymiş?"

"Ben de bunu sorguluyorum."

"O tarafta sadece çiftlikler ve kuşlar var. Hatta çiftlikten fazla kuş var."

"Phibbs tapu kayıtlarını ve yerleşim planını buldu. Gidip bir bakalım oraya ve belleği açmayı deneyelim. Eğer açamazsak, o zaman Tamy'yi ve bilgisayarını alıp Marianne'e gideriz. Kadının başparmağını da..."

"Yanılıyorsun, Marianne'e sen gidiyorsun."

"Biliyor musun, bu nefretin artık gülünç bir hal almaya başladı."

"İyi ya işte. Bu aralar kendimi oldukça gülünç buluyorum ben de."

Luther düşünmeden bir yorumda bulunacakken kendini tuttu. Ruth'un sesinde bir şeyler ona, bunun her zamanki itişip kakışmalarından farklı olduğunu söyledi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Jim Beam yardımcı olabilir." Birkaç saniye boyunca sessizlik oldu. "Aman boş ver, kötü zamanlama sadece, Loyalton'a ne zaman gidiyoruz?"

"Yirmi dakika içinde aşağıda olurum."

Luther konuşmayı sonlandırdı. Rüzgâr gömleğinden çekiştirip pantolonunu dalgalandırdı. Güneş batıya kaymış durumdaydı. Işığı ısındı ve daha yumuşadı. Kof kaya kütlelerinde turuncuya bakan sarı örgüler parıldıyordu. Granit kayaların arasından ya-

ban çiçekleri fışkırıyordu. Aralardan kayaların çıktığı yemyeşil otlara, bodur çalılara, böğürtlenlere bürünmüş tepeler ışıl ışıldı. Süpürgeotları kayalara tutunmaya çalışıyordu. İç içe geçmiş bir hayatta kalma sanatçı topluluğu.

Her biri ne bulursa ona tutunuyordu.

Luther Ruth'u arayıp işten sonra St. Charles Place'te onunla yemek yiyip yemeyeceğini sormayı düşünüyordu. Ruth'un iyi olmasını önemsemesinin yanı sıra, belki kadının sorunlarına öncelik vermek kendi sorunlarından uzaklaşmasını sağlayabilirdi. Gerisin geri manzara terasına giderken durup aşağı doğru uzanan çakıllı patikaya baktı. Karlarla kaplı yol kıvrıla kıvrıla aşağı uzanıp çamların arasında gözden kaybolana kadar, parlak bir çizgi gibi karşı yamaca tırmanıyordu. Karşıdaki sırtların arasından aşağı doğru bakınca önce Goodyear Bar, ardından da Yuba Irmağı'nın kuzeyindeki uzak dağlar görülüyordu. Mesafeler arttıkça, her yeri kaplayan orman Luther'a bütün sınırları aşan, insanların zaman algısını tersine çeviren, sanki soluğu toprağın derinliklerinden geliyormuş izlenimi uyandıran canlı bir organizmanın, devasa bir hayvanın yaralı postu gibi görünüyordu. Bütün bu görüntüler onun hayalinin ürünü müydü acaba? Çünkü geçenlerde Ruth ona Sierra Tepesi'nin katmanları arasında komaya girmiş dinozorlar görüldüğünü söylemişti. Ne fark eder ki, her şey birbirine çok güzel uyuyordu. Geri dönerken Nordvisk'in araç parkını aradı. Telefondaki kadın görevli plakayı araştırdıktan sonra aracın firmaya ait olduğunu onayladı.

"Orada Sierra Vadisi'nde bu hormonlu G sınıfı Mercedeslerden kaç tane var?" diye sordu Luther.

Biraz duraksayarak, "Altı tane," diye cevap verdi kadın.

"Kullanımları kayıt altına alınıyor mu?"

"Tabii, tam olarak ne olduğunu bana söyleyebilirseniz, size..."

"Peki, tüm araçların son yirmi dört saat içindeki hareket kayıtlarını istiyorum," diye kadının sözünü kesti Luther ve

ona şerif bürosunun elektronik posta adresini verdi. "Saatler, güzergâh ve sürücünün adı. Kaza yapan araç adli kontrol için Sierra City'de bulunuyor. Almaya gelebileceğiniz zaman size haber veririz."

"Zarar gören var mı?"

Luther kadına cesedin tarifini verdi.

"Ah çok üzüldüm." Sanki bu cevabı vermek ona utanç veriyor gibiydi. "Sistemimizde, araçlara erişimi olan yüzlerce çalışanımız var. Çok azını şahsen tanırım."

"Siz otonom araçlar için yazılım yapıyorsunuz, değil mi?"

"Pilotlu sürüş," diye düzeltti kadın. "Tabii sadece bu değil."

"Ağaçta bulduğumuz araç bana pek oto pilotlu gibi gelmedi."

"Araçlarımızın çoğu elektrikli ve otonomdur."

"Sierra'daki de mi?"

"Tabii," Kadın lafı ağzında evirip çevirdi, "Yani orada kullandığımız araçlarımızın bazıları özeldir."

"Neden?"

"Özel talepler yüzünden."

"Eğer arazinin özelliğinden söz ediyorsanız, orası için piyasada bulunan tüm sıradan arazi araçları yeterli olur."

"Ama Mercedes de piyasada bulunan araçlar üretiyor."

"Ama bu *Battlestar Galactica* modeli onlardan değil."

"Bu..." Luther sözcüklerin kadının boğazında düğümlendiğini duyabiliyordu. "Özür dilerim... gerçekten özür dilerim. Size Sierra konusunda bilgi vermeye yetkili değilim."

"Ben yetkiliyim ama. Ben oranın şerifiyim."

"Sistemde sizin verdiğiniz tarife uyan kadını bulmak biraz sürebilir."

"Gördüğüm kadarıyla sisteminizden tek bir tuşa basarak söz konusu aracın bütün sürüm bilgilerini ve buna bağlı olarak da son olarak kimin kullandığını bulabilirsiniz."

Sesinden kadının zorlandığını ve soluğunun hızlandığını anladı. "Yani... şey..." birkaç saniye geçti. "Korkarım dün geceye ilişkin hiçbir veri yok."

Tam da düşündüğüm gibi. "Yine de elinizde ne varsa ofisime yollayın. Şimdi de beni insan kaynakları bölümüne bağlayın. Ama yetkili birine."

Telefonda konuştuğu Katie Ryman adındaki kadın gerçekten başka bir kalibredeydi.

"Adınız ne demiştiniz?"

"Sierra Bölgesi Şerif Departmanı'ndan Şerif Yardımcısı Luther Opoku."

"Bunu ne şekilde kontrol edebilirim?"

"İnternet sitemizden. Orada kayıtlıyım. Fotoğrafım da var."

"Siz herhangi biri olabilirsiniz."

"Haklısınız. En iyisi bunu ortaya çıkarmak. Size mahkeme çağrısı yaparsam kuzeydoğuya doğru beş yüz kilometrelik bir yolculuk yapmanız gerekir. Yarın sabah büromda olmak ister misiniz? Kahvemiz harikadır."

"Ağır olun biraz, sizin Palo Alto'da hiçbir yetkiniz yok. "

"Benim yok ama oradaki polis departmanında görevli arkadaşlarımın var. İnanın bana, siz daha Sacramento biletinizin rezervasyonunu yapamadan, ben resmî yardım isteğini halledebilirim. Oradan buraya arabayla yaklaşık bir saat sürüyor."

"Gizli bilgileri öyle önüme gelene veremeyeceğimi anlıyorsunuz değil mi?" Ses tonu yumuşamıştı. Sanki satrançta bir piyonunu feda ediyormuş gibiydi. "İnsanların bizim verilerimize ulaşmak için neler yaptığını hayal bile edemezsiniz."

"O zaman Downieville'deki şerif bürosunu arayın, " dedi Luther da kadın gibi barışçıl bir sesle. "Onlar sizi bana bağlasın. Böylece kanıtınız olmuş olur."

Bu da benim piyonum, diye geçirdi aklından.

"Sanırım buna gerek olmayacak, bir ölüm olayından söz ediyordunuz değil mi?"

"Muhtemelen sizin için çalışan biri. Sierra'da."

"Bunu ayırt etmek kolay değil. Bütün çalışanlarımız Palo Alto'da kayıtlıdır. "

"Sierra Vadisi'nde konuşabileceğim kimse yok mu?"

"Doğrudan konuşabileceğiniz yok."

"Bu konuya tekrar geri döneriz." Bir kez daha tüm detaylarıyla cesedi tarif etti. O kadar ki Katie Ryman bütün koruma kalkanlarını indirdi. "Korkunç bir şey bu," derken sesi çok duyguluydu, bütün profesyonelliğini yitirmişti.

"Kadının kim olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Galiba, umarım yanılıyorumdur."

Luther bekledi.

"Beni dinleyin Şerif Yardımcısı Opoku," dedi kadın derin bir iç çekerek. "Emin olmadan isim vermek istemiyorum."

"Haklısınız. Biz size fotoğraf yollayalım."

Kadının elektronik posta adresini not etti, telsizle Downieville'i arayıp Kimmy'den fotoğrafları tarayarak Katie Ryman'a iletmesini istedi.

"Taramama gerek yok Luther," dedi Kimmy, Luther, taramasına gerek olmadığı için neredeyse kadının yüzünde beliren gamzeleri görebiliyordu.

"Gerek yok mu?"

"Hayır."

"Bunun bir sebebi olsa gerek."

"Marianne fotoğrafları dijital ortamda gönderdi zaten... Ah Luther bir ek devriye aracı talebi daha geldi. Yukarıdaki kampingin orada birtakım adamlar dolanıp kıyafet çalıyormuş. İki kadın Golden Lake'te yüzdükten sonra sudan dışarı çıkamamış. Onlar sudayken birileri her şeylerini çalmış, külotlarını bile." Kimmy sesini alçalttı. "Yani çıplak yüzüyorlarmış, aslında

onlara ceza kesmemiz gerek ama bu durumda göz yumabiliriz sanırım. Ama asıl sorun Tucker'ın midesini bozmuş olması..."

"Kediyi mezarından çıkarırken mi bozulmuş midesi?"

Kimmy kahkaha attı. "Bu iyiydi Luther, hahaha, sonra bir de Carl aradı, bütün hafta rapor almış." Kadın boğazını temizledi," Yani bu o kadar komik değil."

"Merak etme Kimmy, işleri yoluna koyarız."

"Ama birini göndermem lazım."

"Bir yolunu buluruz."

"Çünkü Pete akşam devriyesi için Calpine'e gidiyor, Robbie üç gündür gece nöbetinde, Ruth daha da uzun süredir. Jamie ise kardeşinin yaş günü için Reno'ya..."

"Biliyorum."

"Acaba kadınlara kıyafetlerini kendilerinin aramasını mı söylesem?"

"Hayır, biz ilgileniriz. Bir şeyler yaparız Kimmy, buluruz bir yolunu."

Kimmy işin ucunu bırakmadı. "Nasıl buluruz?"

Luther, *nasıl bulalım işte*, diyecek gibi oldu. *Lanet olası birini yollarız. Zaten devlet desteği içinde yüzüyoruz. Sen ilgilen bu işle, bu akşama kadar ütülü üniformalarıyla dört şerif yardımcısı biter orada. Zaten adrenalinlerini nerede boşaltacaklarını bilmiyorlar.*

"Söyle onlara yediye doğru bir uğrar bakarım."

"Harika, süper, süper," dedi kötü haber vermekten nefret eden Kimmy. "Sen neredesin şu anda Luther?"

"Birazdan otoyola çıkmak üzereyim. On dakikaya büroda olurum. Orada Ruth'la buluşup Loyalton'a gideceğim. Seni görür müyüm?"

"Hayır o zamana kadar çıkmış olurum. Don burada, o devralacak."

"Tamam."

"Gerçekten tamam mı?" diye dikkatle sordu Kimmy.

"Tabii tabii, bu kadar kaldığın için teşekkür ederim."

"Yok, çünkü Willie birlikte mangal yapmak istedi. Daha burger ve sosis almam gerek. Salata malzemesi de yok."

"Hadi o zaman yola çık Kimmy, ikinize iyi eğlenceler."

Luther içini çekti. Hayatı bir şeyleri kabullenmekle geçiyordu. Devletin tüm güçlerinin kötülere karşı el ele verdiğini bilmek güzeldi ama Yuba Irmağı'nda devlet yoktu ki. Olan sadece Nevada ve diğer idari birimlerle aradaki sınırlardı. Washington'dakileri Sierra'da olup bitenler zerre kadar ilgilendirmiyordu. Karşısındakine kötülük yapmak isteyen, piyasaya uyuşturucu süren, dolandırıcılık, hırsızlık yapan, adam yaralayan, cinayet işleyen, başkalarının iç çamaşırlarını çalanların hepsine karşı dokuz buçuk kişilerdi. Onların bürodaki sayısı bir türlü artmazken, bu olaylar tam tersine artıyordu sanki. Court House Meydanı'na doğru arabasını sürerken Tamy arayıp Loyalton'a ne zaman geleceğini sordu.

"Bir saat içinde Tam."

"Harika, dizüstü bilgisayarım burada. Büyükannemde buluşuruz. Ha bir de bana Tam deme."

"Özür dilerim."

"İyi misin?"

"Her şey yolunda."

"Gerçekten mi Luther?" Yine babasına ismiyle hitap ediyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Canım, tesadüfe bak ki senin büyükannen benim de annem oluyor. Yani benim bir annem var zaten, ilgine teşekkür ederim."

"Amaaan!" diye patladı Tamy, "işte bu yüzden sana telefon edip halini hatırını sormayı sevmiyorum. Her seferinde böyle salakça cevaplar veriyorsun."

Luther aracını karakolun önüne park etti. Ruth kollarını önünde kavuşturmuş devriye aracının kaportasına yaslanmıştı.

Sağ eliyle kısa bir selam verdi. Kızıl sarı bukleleri sanki güneş depolamış gibi parıldıyordu. Koyu renk bir Ray Ban gözlük gözlerini perdeliyordu.

"Yok gerçekten iyiyim tatlım," diye güvence verdi Luther.

"Ruth elinizde bir cinayet vakası oluğunu söylüyor," dedi biraz daha yumuşamış bir tonda.

"Evet ona benzer bir şey."

"Ne demek o, cinayete benzer bir şey?"

"Sonra anlatırım."

"Umarım, yoksa benim C tip girişim tutukluk yapabilir."

Luther gözlerini devirdi. Ruth arabaya binip Ray Ban'ini çıkardı ve yandan Luther'ı inceledi. "Her şey yolunda mı?"

"Hadi, şimdi de sen başlama."

"Tamam tamam."

"Baksana, Tamy'ye benimle ilgili bir şey anlattın mı?"

"Hayır, sadece senin tanıdığım en güçlü insan olduğunu anlattım."

"Tamam." Luther iç çekip gerisin geri otoyola doğru sürdü aracı. "Ben de bundan korkmuştum."

Tamy öncesini ve sonrasını hatırlasa da tam o günü hatırlamıyordu bir türlü.

Kimi kez önünde bir boşluğun, sisle kaplı bir uçurumun açılacağını hayal ediyordu. Ama öncesi ve sonrası birbirinin içine geçiyor, sadece her şeyin daha önceden var olduğunu ve bunun aslında bir bellek yitiminin karanlığına bakmaktan daha dehşet verici olduğunu hissediyordu. Hiç kuşkusuz her şeyin birbirinin içine geçmesinin avantajları vardı, keşke bir de insanı rahatsız eden, herkesle dalga geçen şu felaket meydana gelmemiş olsaydı.

Eskiden, en büyük özelliği içinde barındırdığı düzensizlik olan, sanki çok sayıdaki küçük "hayır"la kocaman bir "evet" yazılan bir düzen vardı. İçtenliği kavgalar, belirsizliği korku izliyordu, yeminler ve tehditler, tesadüfler ve onları da daha büyük içtenlikler izliyordu. Tüm bunlar olup biterken Tamy tam fırtınanın göbeğindeydi çünkü çevresindeki herkes onu, kendi varlığıyla yarattığı ailevi çalkantılardan uzak tutmaya çalışıyordu. Derken Darlene işin içine girdi. Onun büyükanne özeni aile kavgalarının fiziğine bir yer çekimi alanı gibi etki ediyordu. Tamy bazen haftalarca Loyalton'da kalıyordu ama bu onun doğup büyüdüğü Sacramento'yu evi gibi görmesini engellemiyordu.

Nereye ve kime ait olduğunu biliyordu.

Her seferinde fırtınanın patlamasına neyin sebep olduğunu, yani istemeden de olsa kendi etkisini fark edebildiğinde (söz gelimi babasının kendini tehlikeye atmamasını istemek gibi talepler. Her ne kadar o böyle bir talepte bulunmamış olsa bile annesinin mahkemedeki savunmasında böyle iddia edilmişti) seçeneklerini tartmıştı. Bir ara bulucu muydu yoksa bir ara bozucu mu? Ara bozucu rolü, içten içe kendinde gördüğü suçları karşı tarafa yıkmak için diğer tarafı tutmayı gerektirirdi. Yoksa bu kargaşa meydana gelmezdi zaten. Karmakarışık ve kendi kendini harap edici kargaşa. Buna karşılık ara bulucu olarak insan evdeki eksikliklere yapıcı bir şekilde el atar, kimseyi kendine düşman etmez, tam tersine akıllı ve anlayışlı kabul edilir ve böylece kendine bir ahlaki kredi sağlardı. Tamy annesini de babasını da aynı ölçüde sevdiği için, karar vermesi zor olmadı. Sonuç olarak ikisi de ona ihanet etmemişti, böylece ailesiyle birlikte uyuklayan Downieville'e taşınmayı kabul etmiş ama bu da evliliği kurtarmaya yetmeyince, Luther, Sierra'da kalırken o annesiyle Sacramento'ya taşınmıştı. Ama Tamy istediği zaman babasını ziyaret edebiliyordu.

Yani her şey olabildiğince düzenliydi. Ana babası ayrılmış olabilirdi ama ikisi de ona güvenlik duygusu veriyor, ikisi de ellerinden geldiğince onu teselli ediyordu. Her şey düzen içinde gidiyordu, ta ki on bir yaşma gelene kadar.

O andan sonra düzen müzen kalmadı.

"Her şeye rağmen, sonunda son derece normal bir ergen olup çıktı," dedi Ruth, "sadece, düşünen bir ergen."

"Öyle olması da gerek," diye yanıtladı Luther, "ama beni daha az düşünse daha iyi olacak."

"Neden?"

"Çünkü onunla ilgilenmek benim görevim, benimle ilgilenmek onun görevi değil."

"Saçma." Ruth gerçekten de kızgın görünüyordu. "Senin bu basitlikte şeyler söylüyor olmanı aklım almıyor."

Luther sustu. Keşke Ruth içindeki kızgınlığı ona boşaltmasaydı ve keşke haklı olmasaydı, o zaman Luther daha sakin olabilirdi.

"O daha on yedi yaşında," dedi Luther zayıf bir sesle. "Bir desteğe ihtiyacı var."

"Siz ona yıllarca destek oldunuz. Bir kez bile ondan destek almadın. Şimdi de bana o zavallı kıza daha fazla yüklenemeyeceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hadi ama, insanın babası için kaygılanmasının neresi yanlış?"

"Doğrusunu söyleyeyim. Neden söz ettiğini anlamıyorum bile."

"Neden bahsettiğimi anlamıyor musun? Ruth bir kahkaha patlattı. "Belki beni yıllar önce zorla kendi hayatına sokarken çeneni kapalı tutmalıydın."

"Tıpkı senin beni kendi hayatına soktuğun zamanki gibi."

"Tamy sadece senin kendini nasıl hissettiğini bilmek istiyor."

"Sen ona benim bu gezegenin en güçlü insanı olduğumu söylediğinden beri. Tabii bu da babasının bir sorunu olduğu anlamına geliyor."

"Var mı?"

"Ya senin?"

Ağaçlar seyrekleşiyordu. Yirmi dakikadır iki yanı çam ve köknarlarla çevrili, pagoda tarzı çatıların arasından California defneleri ve meşelerin fışkırdığı geniş virajlardan sonra gelen düz yokuşlardan oluşan otoyol onları doğuya götürüyordu. Kuzey Yuba Irmağı'nın kuzeye doğru kıvrıldığı Bassets bölgesinde giderek darlaşan ve zikzaklar çizen yolu dağ geçidine doğru izlerken, mor gölgelerin içine işlediği, dağ kütlesini arkalarına aldılar. Önlerinde bir zamanlar göl olan ama tortularla dolup parıltılı bir ırmağa ve taşkın yatağına dönüşmüş olan Sierra Vadisi'nin manzarası uzanıyordu. Tepeler doğuda yüzeyi buruş buruş olmuş bataklık araziyle buluşuyordu. Orada, Nevada sınırındaki son yerleşim yeri Loyalton'dı.

Luther motoru stop ettirmeden aracı bir girintiye çekti.

"Ne oldu?" diye sordu Ruth.

"Ne olacak?" Luther'ın sesi daha yumuşak çıkıyordu. Ruth yorgun ve bir anlamda çaresizce konuşuyordu. "Seni bu sabah gördüm Luther. Ölü kadın acı verdi sana. Biliyorum yıllar oldu ve bu senin meselen ama deneyimlerine göre geçmiş, denizde meydana gelen bir deprem gibidir, dalgalarını çok uzaklara gönderir. Gerçi zamanla zayıflar dalgalar ama yine de kıyıya vurular. Tekrar tekrar. Tamy'ye tanıdığım en güçlü insan olduğunu söylerken tam da bunu kastettim işte. Ama lanet olsun aynı zamanda da en yalnızısın."

Luther kadının sözleri üstüne düşündü ve sonra motoru stop ettirdi.

"Tamy'nin yaraları iyileşsin istiyorum Ruth. Kendini hiçbir şekilde sorumlu hissetmesini istemiyorum."

"Neden kendini sorumlu hissetsin ki?"

"Sen ergenleri iyi tanımazsın."

Ruth yüzünü buruşturdu. "Evet ya tanımam. Zaten ben kendim de ergen olmadım hiç."

"Ben bunu demek..."

"Senin her an aklından ne geçtiğini anlamayacağını sanıyorsan onu küçümsüyorsun demektir."

Luther oflayıp işaret ve başparmağıyla gözlerini ovuşturdu ve burnunu sıvazladı.

"Her şeyin günün birinde daha iyi olacağını bilmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Olacak da zaten. Ama sen böyle yapmazsan."

Luther sustu.

"Bana bak Luther," dedi öne doğru eğilerek, "sen gücünü kanıtladın, hem de günbegün ve bu sizi en zor günlerden bugüne getirdi. Ama o senin demir adam olmanı istemiyor. Moralin yerlerde ama bunu onunla paylaşırsan ona olan saygını göstermiş olursun. Böylece sana karşı kalkanını indirdiğinde kendini o kadar kötü hissetmez. Aksi takdirde o da yalnızlaşacak." Ruth bir ara verdi. "Tanrım, sana bunları söylemem neden gerekiyor acaba? Sanki burada arka arkaya takvimlerde yazan bilgeliklerden sıralar gibi hissediyorum kendimi."

"Sen devam et."

"Canım istemiyor artık."

Ellerini direksiyona koyup bir süre öylece hareketsiz kaldı.

"Evet haklısın, bu olay çok etkiledi beni."

"Sonunda." Ruth koltuğuna gömüldü. "Sen dalgalarla sörf yapıyorsun. Biliyordum bunu."

"Evet ve benim dalgam çok büyük. Tüm dalgalar gibi bir gelip bir gidiyor. Dediklerin doğru, ciddiye de alıyorum ama ben sörf tahtasında sağlam durduğum sürece Tamy'nin de her bir dalgayla sörf yapmasına gerek yok."

"Sağlam mı?" diye yankılandı Ruth'un sesi kaşlarını kaldırırken.

"İşte olabildiğince sağlam."

Yüzündeki çil denizinde bir hareket belirdi. Gülerken gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluştu.

"Ama bu akşam St. Charles Place'te birlikte yemek güzel olurdu," dedi, "ne dersin?"

"Açlıktan ölüyorum!"

"İyi o zaman seni ben davet ediyorum Seni ve Jim Beam'i."

Ruth adama baktı. Luther bir an için kadının bakışlarında hoşuna gitmeyen bir parıltı gördü.

Bir refleks miydi?

Ya da güneş?

Gökyüzündeki öfkeli göz, süt beyazı parıldadı.

Ağır ve nemli bir sıcaklık.

2010 Ağustos'unda, hava Monroe, Tennessee üstüne titreşen bir çan gibi çökmüştü. İklim dinozorların yumurtalarından çıktığı, her türlü düşüncenin ve eylemin yavaşlayıp tam bir durgunluğa dönüştüğü, sadece ilkel olan şeylerin filizlendiği, dışkılarının havada asılı kaldığı, çürüme, ahlaksızlık ve şiddetin leş gibi kokusunu yaydığı tarih öncesi iklimini andırıyordu.

Yakıcı sıcakta tutkular kuluçkadaydı.

Ter gibi ışığa çıkan tutkular.

Böylesi günlerde daha dışarı ilk adımını attığı anda sıcak suyun oluşturduğu bir duvara çarpmış gibi hissediyordu Ruth. Şaşılacak bir şeydi, içinde nefes almak mümkündü ama sadece o kadar. Hemen herkes göğsünün içinde yükselen, bastırılanların kıpırdandığı, tutkuların mayalandığı, itiraf edilmemiş özlemlerin yaşandığı bir basınçla savaşıyordu. Bir panzehir gibi ilahiler yükseliyor kiliselerden ve havanın boğuculuğunda buharlaşıp yok oluyordu. Öyle bir havaydı ki gece saatlerinde bile hafiflemiyordu. Dev ve utangaç bir yaratığa benzeyen fırtına, sarar-

mış bir nabız misali, tek bir damla yağmur bırakmadan Apalaş Dağları'na takılıp kaldığında bile yumuşamıyordu.

Şerif bürosundaki vantilatörler sıcak havayı oradan oraya üfürüyordu. Ruth tek başına nöbetteydi.

Üç gün önce bir soruşturma nedeniyle şerif yardımcısı Willard Bendieker'ın, karısıyla birlikte oturduğu eve gitmişti. Çevresini bir verandanın sardığı, filmleştirilen her John Grisham romanında orta sınıf saygınlığını yansıtacak türden çok güzel bir evdi bu. Yavaş yavaş çöken akşam, dik dik bakan gözlerle alaca karanlıkta oturan binlerce ağustosböceğinin sesiyle titriyordu. Dur durak bilmeyen bağırışları, çıldırmanın eşiğine getirene kadar turistlerin çok hoşuna giden bir uyumsuzluktu. Bendiekerlarla ahbap olan Ruth aslında Willlard'a bir dosya bırakmak istiyordu sadece ama adam balığa çıkmıştı. Ağızlarında oltanın iğnesi olsun olmasın, suyun içinde olduğu sürece bu sıcakta balıklara imrenileceğini söyleyen Alicia elinde iki koca bardak buzlu çayla gelmişti.

İki saat kadar sonra buzlu çayların yerini, Alicia'nın buzdolabında kendiliğinden bittiği izlenimi veren buzlu ale biraları aldığında Ruth, Bendiekerların neden çocuk sahibi olamadıklarını tüm ayrıntılarıyla öğrenmişti.

Bir saat kadar sonra, bardaklarındaki mısır viskisi Ole Smoky Moonshine'ı yudumlarken, düşüncelerine tam hâkim olamasa da Willard'ın karısını düzenli aralıklarla dövdüğünü, bunu neden yaptığını ve adamın neden kendini karısını dövmek zorunda hissettiğini de biliyordu.

Viskiler ardı ardına devrilirken, birden Alicia ile onu neyin birleştirdiğini fark etti.

Bir yandan içmeye devam ederken, öte yandan içindeki eğlence treninde hızla savrulan diğer yarısı tüm bunlarla nasıl başa çıkması gerektiğini soruyordu.

Üçüncü turdan sonra, *gerektiğini değil*, diye düşündü.

Nasıl başa çıkmak istediğini.

Kolay yanıtlanacak bir soru değildi bu çünkü üniversitedeki bir iki rahatsız edici deneyim ve kaçamak bir ilişki dışında, kendini yok sayacak düzeyde cinsellikten uzak yaşamıştı. Haklı bir nedeni vardı bunun. İnsan polis teşkilatında bekâr bir kadın olarak, Ruth Underwood gibi bir görünüşe sahip olunca (özel yaşamının iş arkadaşlarının ilgisini çekecek ve o yaşamı canlandırmak isteyecek kadar kadınsı biri olup, diğer yandan da rahatsız olup mesafeli davranacak kadar kaslı ve köşeli bir vücuda ve sert hatlara sahip olduğu için bilinen kalıpların dışında kalan, üstüne üstlük hiçbir cesaretlendirme enerjisi yaymayan biri) her türlü incitmeyi bekleyebilirdi. Kimse de bunun ötesine geçmek istemezdi.

Ağustos böceklerinin insanı hipnotize eden çığlıkları geceyi dolduruyordu.

Apalaş Dağları'nın üzerinde tiyatro efektini andıran gök gürültüsü duyuluyordu.

Willard telefon edip arkadaşlarıyla barda balık tutmaya devam edeceğini ve Alicia'nın onu beklemeden yatmasını söyledi.

Alicia da öyle yaptı zaten.

Ama Ruth'la yattı.

Üst katta birlikte soluksuz geçirdikleri iki saatin ardından Ruth karanlıkta, ter içinde hâlâ titreyen dizleriyle dışarı çıktı ve otoyolda kendinin bile karşısına çıkmasını istemeyeceği bir halde arabasına binip gitti.

Ama yine de yakalanacaktı.

Gözlerini kırpıştırınca güneşin yansıması gözlerinden kayboldu. Luther sabırla onu bekliyordu.

"Ne var?" diye sordu Ruth.

"Bir şey yok," diye yanıtladı Luther omuzlarını silkerek.

"Tamam, tamam, eğer bilmek istiyorsan," dedi koltuğunda iyice aşağı kayarak, "Meg Danes'e âşık oldum."

"Ah!"

"Ya evet, ah!"

"Peki Meg ne diyor bu işe?"

"Ne mi diyor... dedikleri turbo şarj, tork, enjeksiyon... Arabadan başka bir şeyden söz etmiyor ki o."

"Ona sormazsan zaten nasıl söz etsin ki?"

"Sormadığımı kim söyledi?"

"Sordun mu?"

"Hayır." Ruth gerinip yüzüne düşen bir lüleyi eliyle alnından aldı. "Zaten sormanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim. Sanırım bundan zevk almaktan duyacağı korku, bölgede birinin bundan haberdar olmasından duyacağı endişeden bile daha büyük."

"Ona Lupe Valdez'den söz et."

Guadelupe "Lupe" Valdez, bir göçmenin kızıydı, tarla işçiliği, lise, üniversite, ceza hukukunda yüksek lisans. 2005'ten beri Dallas Şerif Departmanı'nın başındaydı ve yolsuzluğa bulaşmış bu yapıyı yeniden saygınlığına kavuşturmuştu. Geleneksel değerlere bağlı Teksaslı herifler için veba, kolera, uyuz ve iltihaplı öksürüğü kendi şahsında birleştiriyordu: kadın, Latin kökenli, lezbiyen ve demokrat.

Saygı duyuluyor ve seviliyordu.

"Muhteşem bir örnek," dedi Ruth. Buna benzer bir hayat hikâyesini Kuzey California taşrasından bir otomobil tamir atölyesi sahibi kadın için biliyorsan, dinlemek isterim." Bir anlamda konuşmayı sonlandırmak istediğini ifade edercesine Ray Ban'ini gözüne yerleştirdi. "Gel şu C tip flaş belleğe bir bakalım. Ben her halükârda başparmağı yanımda getirdim."

"Ne yaptın?" diye sinirle bağırdı Luther.

"Sürmeye devam et sen, şakaydı."

Yolda Luther'a Nordvist'ten beklediği geciken telefon geldi. Vadiyi akşamüstü güneşi aydınlatıyordu. Çayırlar ve otlaklarla

kaplı bir ovayı, kıyılarını ormanlık dağların çevrelediği bir göl gibi hayal edin. İki yanında kilise haçlarını andıran telgraf direklerinin sıralandığı ve kilometreler boyunca otlak çitleri gibi uzanan Golden Chain Otoyolu bölgenin güneyindeki körfezi bir ip gibi dümdüz kesiyordu. Bembeyaz yüzleri, boş bakışları ve pembe burunlarıyla sığırlar devriye aracının ardından bakıyordu, telli kavakların altında çiftlik binaları ve samanlıklar görünüyordu. Luther cep telefonunu aracın orta konsoluna sıkıştırıp hoparlörü açtı.

"Şerif Yardımcısı mı?" Katie Ryman'ın hafif aşağılayıcı alto sesi duyuluyor. "Sizi Hugo van Dyke'a bağlıyorum. Bir saniye."

Biraz bekledi. Ruth alnını kırıştırdı, "Van Dyke mı?"

"Yönetim kurulu başkanı," dedi Luther, Phipps'in verdiği dosya aklına gelince. "Dur bakayım, nasıldı bu iş. Nordvisk, holdingin yönetimini tümüyle van Dyke'a devrederek sadece ürün geliştirmeye yönelmişti. Van Dyke şirketi birkaç yıl önce borsaya açmıştı, şimdi de değişime hazırlanıyorlar. Nordvisk yine yönetim kurulu başkanı olacak, van Dyke yönetim kuruluna geçecek."

"Şerif Opoku," sesi yükseliyor hoparlörden.

"Buyurun benim."

"Ben Hugo van Dyke, sizi geri aramamız biraz uzun sürdü, özür dilerim." Sesi tümüyle kontrollü geliyordu, sanki bir oyuncuyla konuşur gibi, hiçbir yerel aksan duyulmuyordu.

"Önemli değil, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Ne demek. Katie, aranızda hafif bir gerginlik olduğundan endişeleniyor. Umarım sizi gücendirecek bir şey yapmamıştır."

"Yo, yo, kesinlikle."

"Sizin otoritenize tabii ki saygı gösteriyoruz, eğer bu konuda bir kuşkunuz oluştuysa."

"Bayan Ryman tamamen gerektiği gibi davrandı. Fotoğraflar elinize geçti mi?"

"Evet önümdeler."

"Fotoğraftaki kadını tanıyor musunuz?"

"Evet, sizi kendim aramamın sebebi bu zaten. Ölen kadın şirketimizin önemli bir üyesi ve çok birlikte yakın mesai yaptığımız bir çalışanıydı." Luther inci taneleri gibi dizilmiş sözcükler arasında bir kopukluk duyar gibi oldu. "Ölen kadın" sözcüğünün arkasından bir duraklama olmuştu sanki. Van Dyke çalışma arkadaşını bir daha göremeyecek olmayı kabullenemiyor gibiydi. "Adı Pilar Guzmán."

Bir anlık sessizlik oldu. Her seferinde isimsiz bir ceset yeniden bir insana dönüştüğünde, bir kişiliğe bir yaşama sahip olduğunda yaşandığı gibi. Otopsi masasındaki bir nesne olmaktan çıkar, insana ilişkin haysiyetinden bir şeyler geri gelirdi.

"Bayan Guzmán'ın şirketinizdeki görevi neydi Bay van Dyke?"

"Proje yöneticisiydi."

"Sierra'da mı?"

"Sierra'da da."

"Bana geçen gece orada ne yaptığını söyleyebilir misiniz?"

"Hayır şerif, söyleyemem."

"Hımm yaptığı her ne idiyse, doğrudan ya da dolaylı olarak bir kazaya neden oldu ve uçuruma yuvarlandı."

"Korkunç bir şey. Biz de neler olup bittiğini anlamaya çalışıyoruz."

"Yani Bayan Guzmán görevli olarak Sierra'da bulunmuyordu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Bu arada Serraville'i bir dakika içinde geride bıraktılar. Burada anca iki yüz kişi yaşıyordu, en büyük özelliği, olsa olsa Antarktika'da bir yaya geçidi kadar anlamı olan, kıpkırmızı parlayan trafik lambasıydı.

"Bunu söylemek hoşuma gitmiyor Bay van Dyke ama çalışanınız bir cinayete kurban gitmiş olabilir."

Bir sessizlik oldu.

"Pilar'dan kim bir şey istemiş olabilir ki?"

"Bunu ben size soruyorum. Bana sicil dosyası gerekiyor. İsimler, adresler, yakınları, iş arkadaşları. Ayrıca Nordvisk'in benim bölgemde ne yaptığını ve Bayan Guzmán'ın hangi görevle orada olduğunu da bilmek istiyorum."

"Size elimizden geldiğince yardımcı olacağız."

"Arazinize nasıl gelebilirim?"

"Hangisine Palo Alto'ya mı Sierra'ya mı?"

"Sierra'ya."

"Şu anda mümkün değil, orada sadece nöbetçiler var."

"Ama benim öncelikle güvence altına almam gereken kanıtlar var."

Van Dyke duraksadı. "Pilar'ın korkunç ölümünün nasıl gerçekleştiğini ne kadar çok bilmek istesem de sizin tek başınıza son derece karmaşık bir araştırma tesisinde dolaşmamanıza izin verememem şerif. Çifliği kendi başınıza bulamazsınız. Firmamızın tuttuğu güvenliğin de orada belli bir hâkimiyeti var. Tabii eğer savcılıktan bir arama emriniz varsa, durum değişir."

"Arama emrini hemen çıkarabilirim," dedi Luther. "Ama doğrusunu söylemek gerekirse iş birliği yapmanızı tercih ederdim."

"Kesinlikle," diye güvence verdi van Dyke. "En iyisi hemen yarın sabaha... ya da hayır bekleyin biraz. Hatta kalın lütfen, ben meseleyi çabuklaştırmaya çalışacağım." Sesi yerini bir atmosfer müziğine bıraktı.

"Çiftlik mi?"

"Oraya öyle diyorlar, anlaşılan."

"Hâkimiyetmiş," diye öfkeyle homurdandı Ruth. "Dalga mı geçiyor bunlar?"

Luther şakağını kaşıdı. "Adam haklı, oraya öyle elimizi kolumuz sallayarak gidemeyiz. Tesisin ne kadar büyük olduğunu bilmiyoruz bile. Muhtemelen bizim servisin tamamı gitse orayı aramaya yetmez. Sanırım Sacramento'dan SWAT timini çağırmamız gerekecek ve şu anki kanıt durumuna bakınca savcılığın arama iznini kolay vereceğini sanmam. Bu bakımdan..."

Telefondaki uyku getirici bekleme müziği sona erdi ve van Dyke yeniden bağlandı: "Beni dinleyin şerif, bir saat içinde Palo Alto'dan uçabilirim. Helikopterle gelirsem saat altı buçuk, yedi arasında Sierra'da olabilirim. Ne dersiniz?"

"Harika olur," dedi Luther.

"Size tesisi gezdiririm ve tüm sorularınızın yanıtlanmasını sağlarım."

"Nerede buluşuruz?"

"Çiftlik Calpine'in yedi kilometre kuzey batısında. Siz Calpine yoluna çıkın, T şeklindeki yol ayrımında durun, sonra bir buçuk kilometre kadar soldan Westside Road'u takip edin, Forest Road'a kadar."

"Bu yol bir tarım işletmesine götürür," dedi Ruth, "bu acaba sözünü ettiğimiz çiftlik mi?"

"Hayır."

Öyle olsaydı şaşardım zaten, diye geçirdi aklından Luther. Öyle olsaydı yaşlı Herb aile mesleği olan odunculuğu bırakıp yazılım işine girmiş olurdu. Ama onun cep telefonu bile yoktu.

"Yol ayrımında beni bekleyin," dedi van Dyke. "Ben gelip sizi alırım. Kaçta orada olabilirsiniz?"

"Yedi nasıl?"

"Mükemmel." Luther'a kendi cep telefonu numarasını verip telefonu kapattı. Konuşma biter bitmez Robbie Macarro arayıp Sacramento'dan bir bulgu geldiğinin haberini verdi. Mercedes'teki bütün lifler ve doku örnekleri cesede aitti. Otoyol bir viraj çizerek rüzgârdan eğilmiş on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir

samanlığın önünden geçti. Tüm benzerleri gibi stabilize bir yolun sonunda inşa edilmiş olan samanlık film dekorunu andırıyordu. Vadinin gerisinde kalan bu bölge bir labirenti andıran su yolları ve gökyüzü ile kamışları bir ayna gibi yansıtan küçük, sakin göllerle kaplıydı. Bataklık turnalar, gri balıkçılar ve çeşitli ördek türlerinin yanı sıra California'nın her yerinden daha fazla tatlı su alabalığı barındırıyordu. Oralarda dolanırken öylesine fırlatılmış gibi duran kaya bloklarına, iç içe geçmiş çalılıklara ve züppece dolaşan yaban kazlarına rastlanıyordu. İnsanın üstünde yoğun izlenimler bırakan bir araziydi burası ama çevrede ileri teknolojiyle donatılmış bir araştırma enstitüsü görünmüyordu.

Ruth, tarlanın ortasında çivilenmiş gibi hareketsiz duran bir kızıl şahine baktı. "Ama bir tek şey kesin. Pilar Guzmán'ın ölümü yönetim kurul başkanını şahsen ilgilendiriyor. Demek ki şirket için çok önemli biri."

Önlerine Loyalton'ı gösteren bir yol tabelası çıktı.

"Belki de biraz fazla önemliydi," dedi Luther.

"İyi söyledin. Acaba hangi konuda önemliydi?"

"Bilmem ki, belki de gizli kalması istenen bir konuda?"

Downieville barları ve madenci yapılarıyla Vahşi Batı'yı yeniden canlandırırken Loyalton kırsal yerleşim bölgelerinin insanın uykusunu getiren tekdüzeliği, caddelerinin düzenliliği ve mimarisinde hiçbir tepe noktası olmamasıyla öne çıkıyordu. Sekiz yüz kişinin yaşadığı bu ilçenin on dokuzuncu yüzyılda California'nın ikinci büyük kenti olduğunu hayal etmekte zorlanıyordu insan. Eyaletin tarım açısından en gelişmiş bölgesiydi ve ormancılar için bir Eldorado gibiydi. Bugünse burada, çocuk yetiştiriliyor, komşular arasında kek tarifleri alınıp veriliyor, başka yerlerde rock konserlerinin düzenlenmesi gibi burada da cumartesileri düzenlenen bit pazarları sosyal yaşamın en canlı noktasını oluşturuyordu. Ünlü bir lise, bir tarih müzesi ve iflah olmaz romantikler için Golden West Saloon Hotel & Restaurant

bulunuyordu. Barı ve çarpma kapılarıyla insan burada kendini *Cheers* dizisinin John Wayne'in de rol aldığı bir versiyonunda sanırdı. White's Sierra Station Deli sandviçleriyle Rhonda's Lil' Frosty dondurmasıyla, Darlene's Valley Café ise kapısındaki reklam panosuna elle yazdığı gibi "*Twin Peaks*'tekilerden bile daha güzel" ev yapımı vişneli pastasıyla puan topluyordu. Kyle Mac Lehan'ın çekimler için buraya gelip Darlene'in ısrarı sonucunda birlikte ve her anlama çekilebilecek şekilde başparmağı yukarıda fotoğraf çektirmesinden beri inandırıcılığının sarsılması mümkün değildi.

Luther'ın annesi işini bilirdi.

Arabayla yaklaşırken Darlene'in terasında bağdaş kurup sanki dünyadan elini eteğini çekmiş gibi oturan Tamy'yi gördüler. Başındaki büyük boy, kablosuz krom optik kulaklığıyla Barbarella döneminin gözü pek astronotunu andırıyordu. Dudakları dışarıdan duyulmayan bir şarkının sözleriyle kıpırdıyordu, bakışlarıysa çok yakınlarda olmayan ama neresi olduğu anlaşılmayan bir yere dikilmişti. Ama baktığı yerin Loyalton olmadığı kesindi. Bütün dalgınlığına rağmen dizlerinin üstüne yerleştirdiği bilgisayarının tuşlarında büyük bir hızla gezinen parmaklarının bağımsız bir hayatı varmış gibi duruyordu.

Luther terasın karşısındaki neredeyse bomboş alana park etti. Öğrenci gruplarının her biri bir yana dağılmış ev ödevleriyle uğraşıyordu. Böylece daha sonra Nevada'ya yapılacak geziye hazır olabileceklerdi. Her taraf pırıl pırıl, tertemizdi. Darlene sedir kerestesinden yapılan binanın lavanta rengi boyasını her yıl yeniletiyor, kolonlar ve veranda parmaklıkları ise gece yağmış kar gibi bembeyaz parıldıyordu. Bistro masalarının ve girişin hemen yanındaki hasır koltukların üzerindeki asma saksılarda sararmış tek bir çiçek bile yoktu. Kapıda altın rengi kocaman harflerle DARLENE'S VALLEY CAFÉ yazısı görülüyordu.

Kafe açıldığı günden beri tek bir sinek bile ayak izini akşam güneş batana kadar camda bırakmayı başaramamıştı.

Luther ve Ruth karşıdan karşıya geçerken, "Arabayı buraya kadar sırtınızda mı taşıdınız?" diye bağırarak sordu Tamy kulaklığını çıkararak.

"Nasıl yani?"

"O kadar geç kaldınız ki."

"Bilmem farkında mısın ama biz Sierra'da oturuyoruz," dedi Luther, "arada dağ yolları var, virajlar var..."

"Ben buradan Downieville'e yarım saatten kısa sürede gidiyorum."

Tamy'nin arkadaşlarının araba sürüş alışkanlıkları konusunda Luther'ın karanlık çıkarsamalar yapmasına neden olacak bir ifadeydi bu. Luther kızına sıkıca sarılınca kızı da direnmeden babasının sarılmasına izin verdi. Belli ki az öncesi için babasına bozuk değildi. "İyi misin canım?"

"Sunumumu bitirebilmiş olsaydım daha iyi olurdum."

"Bu sefer hangi konuyla canını sıkıyorlar bakayım?"

Tamy gülümsedi. Babasının seçtiği sözcüğün hoşuna gittiği belliydi. "Kuzey Amerika'daki vahşi kuşları sınıflandırma sistematiği. Ama aslında o kadar kötü bir konu değil. Dün Jackson Meadows'a gidip kırmızı kuyruklu şahinleri ve beyaz başlı kartalları gözlemledik. Acayipti." Kremaya bandırdığı koca bir parça brownieyi ağzına attı. "Çok iyiydi. Bir kartal çifti gördük. Dev gibi şeyler."

Ruth tırabzana dayanmış ilgiyle Tamy'nin tabağında giderek küçülen keke bakıyor.

"Tamy sen vegan değil miydin?"

"Ben mi?"

"Başka kim var ki burada?"

Tamy dudaklarını büzdü. "Eksik olsun o manyaklar. Ben hayvan yemiyorum ama yumurta, peynir ve kremayla bir derdim yok."

"Geçen ay başka türlü konuşuyordun."

"Hey, 'Olduğun yerde kal yoksa şişlerim', bu ne şimdi? Sorguya mı çekiyorsun beni?"

"'Olduğun yerde kal, yoksa şişlerim' mi?" diye anlamadan tekrarladı Luther.

"Kadın sohbetleri bunlar," dedi Ruth.

"Tabii ki vegandı," diyen Darlene Opoku elinde iki cappucino'yla içeri girdi. "Bir önceki ay da. Bu konuda öyle vaazlar veriyordu ki onun yanında İsa'nın vaazları kendi kendine mırıldanma gibi kalırdı."

"N'olmuş yani?" Tamy abartılı bir şeklide gözlerini devirdi.

Ruth gülerek, "Biraz esnek işte," dedi.

"Evet, oyun hamuru gibi."

"Ergenler böyle," dedi Tamy kendinden memnun bir ifadeyle ve brownie'nin geri kalanını ağzına attı.

"Tamam ben dersimi aldım," dedi Ruth ve dudağımı köpüklü süte daldırdı.

Darlene de masalarına oturdu. Ceylan gibi ince uzun kolları ve bacakları olan ve Tevrat'taki Judith'i hatırlatan, yetmiş iki yaşında olduğunu tahmin etmenin imkânsız olduğu bir kadındı. İki haftada bir Loyalton'daki kuaförde saçlarını siyaha boyatıyordu.

"Bir şeyler yemek ister misiniz?"

"Teşekkür ederim." Luther başını salladı. "Çok kalamayacağız."

"Büroda işler nasıl gidiyor?"

"Hep aynı."

"Tamy elinizde bir cinayet vakası olduğunu söylüyor."

"Cinayete benzer bir şey," diye düzeltti Tamy. "Belli ki arada bir fark var."

"Bizim buralardan biri mi?"

"Palo Alto'dan," dedi Ruth.

"Ne korkunç. İnsanlar birbirlerine neler yapıyor." Darlene başını sallarken gözleri bir sonraki konuya yönelmişti bile. "Bana bak Luther, bugün Lisa Wagner geldi buraya ve haftaya Rotary Kulüp toplantısında gelecek basketbol turnuvası hakkında bir iki şey söyler misin, diye sordu. Ben de dedim ki..."

"Dur lütfen!" Luther ellerini havaya kaldırdı. "Lisa Wagner neden seni ileri sürüyor?"

"İşe yaradığı için mi acaba?"

"Peki ne söyleyecekmişim? Onlara basketbol mu anlatmamı istiyorlar?"

Luther dokuz yıldır Loyalton Orta Okulu'nun kız basketbol takımının koçuydu. Yakında turnuvalar başlıyordu ve Sierra'daki bütün takımlar katılacaktı. Bir yardım turnuvasıydı bu, elde edilen para Yuba Tiyatrosu'nun restorasyonuna gidecekti. Ama belki de, kendi bölgesindeki olumsuzluklara dikkat çeken Loyalton Rotary'nin başkanına kalırsa, paranın ilçe merkezindeki kütüphanenin genişletilmesi için kullanılması daha doğruydu.

"Onlara paranın sözünü verirsen, hiçbir şey söylemene gerek kalmaz," dedi Darlene ifadesiz bir tonda.

"Anne bunda benim bir etkim yok."

"Biliyorum."

"Eee?"

Darlene parmaklarını açarak, "Eğer yaşlı annenden bir öğüt almak istersen, sana şunu söyleyeyim. Bu sorunun çevresinden dolanabilirsin," dedi.

"Nasıl?"

"Kadınla bir yemeğe çık," diye cevap verdi Darlene neşeyle, "sanırım..."

"Asla!"

"Ama asıl istediği bu."

" Benim istediğim bu değil ama."

"Hadi canım, bence Lisa yeterince hoş bir kadın."

"Kendi yaşı için taş gibi valla," diye büyükannesine katıldı Tamy. "Sufjan Stevens dinlediğini duydum."

"Bu iş olmaz kızlar," dedi Ruth. "Luther benimle birlikte."

"Ne zamandan beri,"

"Şu andan itibaren. İlk yardım olarak."

"Sen onu benim külahıma anlat," dedi Tamy esneyerek. "N'oldu sizin şu flaş bellek?"

Ruth çantasından torbayı çıkarıp parlak siyah nesneyi Tamy'nin avcuna koydu. "Umarım uyar."

"Siz bana ne olup bittiğini söylemezseniz uymayacak."

"Şart mı bu?" diye sordu Darlene yan gözle Luther'a bakarak. "Bütün bu şiddet şart mı?"

"Tabii, şart," dedi Tamy.

"Böyle korkunç şeyleri neden bilmek istiyorsun şekerim? Bu, insanın uykularını kaçırır."

"Baba," dedi Tamy babasından destek bekleyerek. "Lütfen."

Luther boş ver der gibi elini salladı. "Sakin olun."

"Luther, ama söz vermiştin."

Vermiş miydim, diye sordu Luther kendi kendine. *Muhtemelen.* "Açıkça söylemek gerekirse bu seni ilgilenmiyor."

Tamy kollarını önünde kavuşturarak, "Beni işin içine sokmazsanız size yardım etmem. Ben sizin istediğiniz zaman sokacağınız bir giriş değilim."

"Tamy!" diye bağırdı Darlene eliyle masaya vurarak.

"Ne?"

"Bunu nasıl söylersin?"

Luther'ın keyfi yerine gelmişti. "Anne o, bilgisayarlardan söz ediyor. Sen neden bahsediyorsun?"

"Gördün mü?" diyor Tamy, "bilgisayar işte."

Darlene sinirle gülümsedi. "Ben onun neden söz ettiğini çok iyi biliyorum. Luther ve ben onun başka nelerden söz ettiğini de iyi biliyoruz."

"Bir ceset bulduk," dedi Luther kısaca. "Sierra City'nin kuzeyinde. Bir uçuruma düşmüştü. Arabası hurda halde bir ağaca takılıydı. Biri onu öldürmek için itmiş olabilir."

"Acayip," dedi fısıldayarak Tamy.

"Aracı araştırırken elimize bu bellek geçti. Ama içinde ne olduğunu bilmiyoruz."

Tamy bir kedi gibi gülümsedi. "Anlarız birazdan."

Luther salonda oturan son birkaç müşteriye bakarak, "Burada olmaz," dedi. "Yukarıya odana çıkalım."

Darlene iç çekerek ayağa kalktı. "Bir bakalım o zaman."

"Sen değil anne." Luther kadını omuzlarında tutup yanağından şap diye öptü. "Aynen söylediğin gibi, bu olay insanın uykularını kaçırır."

Onları bekleyen sürprizi öğrenmek için bir şey görmeleri gerekmeyecekti.

"Şifrelenmemiş bu," dedi Tamy şaşkınlıkla.

Dizüstü bilgisayarın ekranında bir sabit disk sembolü parıldadı. Diski açınca içinde bir önceki akşama tarihlenmiş olan MP4 formatında dört video ikonu görüldü. Tamy en üstteki sembolü açınca, haç gibi dörde bölünmüş bir gezinti çubuğu belirdi. Çevresinde ışıklandırma direklerinin olan, büyük ve boş bir avlu, farklı perspektiflerden ekrana yansıdı. Güçlü LED projektörler geceyi aydınlatıyor, bir rampanın bölümleri giriyordu görüntüye. Geri planda insana tanıdık gelen dağlar ve sıra sıra samanlıklar görülüyordu. Görüntülerde dikkat çekici olan hiçbir şey yoktu. Kendi kendini aydınlatan, amaca uygun yapılmış bir mimarinin hüznü ve terk edilmişliği dışında.

"Gözlem kameraları bunlar," dedi Ruth.

"Bir şeyi tuhaf bulmuyor musunuz?" diye sordu Tamy, "eğer şifrelenmeyecekse kim kimlik anahtarı kullanmak ister? Bu, en gizli fantezilerini günlüğüne yazıp sonra onu ortada bırakmaya benziyor."

Luther çenesini sıvazlayarak Ruth'a baktı.

"Meg bu flaş diski tam olarak nerede buldu?"

"Araç koltuğunun minderiyle arkalığının arasında. İçine sıkışmıştı."

Luther düşünceli bir ifadeyle ekrana baktı. Tamy haklıydı. Bu flaş disk hikâyesinde yerine oturmayan bir şeyler vardı. Derken anladı. Sanki birisi kafasının içinde bir ışık yakmış gibi durumu kavradı.

"Oraya kendiliğinde sıkışmadı."

"Ya ne oldu?"

"Onu oraya kadın sakladı."

"Birisinin onu bulacağı riskini göze alarak mı?"

"Hayır, birisinin onu bulmasını umut ederek."

Ruth'un bakışları boş mekânda dolaştı. O anda bir kıvılcım çakmış gibi oldu.

"Tabii ya! Kazadan sonra hiç vakti olmadı. Arabayı yeniden..."

Mercedes'in motorunu yeniden çalıştırmaya zamanı olmamıştı. Dikiz aynasında diğer arabanın farının ışığı vardı. Takipçisinden kurtulma çabası işe yaramayınca ağaca yapışmıştı. Adam ağaçların arasından onun stop lambalarını görmüştü. Hızla orman yoluna sapıp ona doğru yaklaşmıştı. Seçeneklerini gözden geçirmek için saniyeleri vardı. Çarpışmanın etkisiyle kendinde değildi, hatta belki de Çiftlik'te giriştiği mücadele yüzünden de. Mantıklı gelen tek seçenek çalıların arasına doğru kaçmaktı. Bu karanlıkta ve yağan sağanağın altında kaçabilirdi belki. Peki, ya kaçamazsa? O zaman takipçisi bu flaş belleği alacak ve içindekiler gizli kalacaktı. Pilar'ın açığa çıkmasını istediği bir sır. Belki

adamın bellekten haberi yoktu. Sadece elinde kendi aleyhine deliller olduğunu biliyordu, o yüzden peşindeydi kadının, kesin olarak ne araması gerektiğini bilmeden. Pilar adamın arabayı ararken döşemenin arasına sıkıştırılmış birkaç santimlik belleği bulamayacağını umarak onu koltuk minderiyle arkalığın arasına sıkıştırıp sonra da arabadan fırlayıp çalıların arasına koşmasını haklı çıkarır mıydı?

"Başına bir şey gelirse, arabanın altını üstüne getireceğimizi tahmin etti."

"Evet," diye başını salladı Luther. "Bunu bulmamızı istiyordu."

"Peki ya bu şeyi takipçisi bulsaydı," diye sordu Tamy.

"Daha önce görmemiş olduğu hiçbir şeyi göremeyecekti."

"Belki de kendini görecekti."

Avlu ya da park alanı, artık her neyse LED projektörlerin soğuk ışığıyla aydınlanıyordu. Aydınlık gökyüzünde bir yırtıcı bir kuş av peşindeydi. Havada yumuşak daireler çizip gözden kayboluyordu.

"Biraz geriye sarabilir misin?" diye sordu Luther.

"Geriye sarmak mı, ne tatlı. Tabii, sorun değil?"

Tamy gösterim hızını birkaç katını çıkardı. Zaman kodu videonun kenarında hızla dönüp saat 11.30'a doğru geldi. Birden rampanın önünde alçak dorseli iki kamyon belirdi.

"Normal hıza gel."

Üstünde tanker konteyneri büyüklüğünde bütün ışığı yutacak kadar siyah sandıklar bulunan kamyonlar yanaştı. Başlarındaki siperlikli kasketler nedeniyle yüzleri tam görünmeyen birtakım adamlar, forklift benzeri ama sürücüsüz, çok sayıda hareketli kolu olan yükleme makinelerini kontrol etti. Makineler sandıkları kamyonların yükleme alanına büyük bir hassasiyetle yerleştirip sabitliyordu. Bu arada adamlar rampada bir aşağı

bir yukarı yürüyordu, silahları omuzlarında, sırtlarında yüklü çanta benzeri bir şeyler vardı.

Her şey sessizlik içinde olup bitti.

"Acayip bir şey," dedi Tamy, "Nedir bu korkunç silahlar?"

Luther neredeyse düşünmeden, "HK MP/, 4,6'ya 30 milimetre kalibre," diye cevap verdi. Silahları uzaktan ve kötü ışık koşullarında bile tanımıştı. Her zaman en modern ve öldürücü silahlara sahip uyuşturucu kaçakçılarının elinde bunlardan bir sürü görmüştü. "Hızlı geç Tamy."

Yüklü kamyonlar sarsılarak avluyu geçti.

Silahlı adamlar da gözden kayboldu.

Aynı anda çekilmiş bir diğer video, iyi aydınlatılmış, içindeki raylar rampaya kadar uzanan bir hangarın içini gösteriyordu. Henüz kamyonlar gelmemişti ama hangarın içinde bir şeyler oluyordu. Yükleme robotları çalışmaya hazır beklerken arkadaki duvar hareketlendi, bir kepenk yükseldi ve boyutları kestirilemeyen gölge içinde kalan küp şeklinde bir yapıyı meydana çıkardı. Zeminin olması gereken yerde, gücü giderek artan yumuşak bir ışığın yükseldiği bir çukur vardı. Derken çukurun içinden bir ızgara belirdi. LED ışıklarla aydınlatılan sağlam bir kafesti bu. Kafesin içinde de o kapkara sandıklar. Luther, asansörün hangar hizasına gelip durmasını, silahlı adamların yerlerini almasını dikkatle izledi. Sanki Mattel oyuncak firmasının süper kahramanlar departmanında yaratılmışa benzeyen bir dev elindeki tablete bir şeyler yazıyordu. Sandıklar harekete geçti, daha doğrusu altlarındaki kamyonlar, robotlar ve insanlar eşliğinde kızaklarında rampaya doğru ilerledi. Ses duyulmamasına ve mesafenin uzaklığına rağmen ortama hâkim olan gerilim elle tutulacak kadar belirgindi. Ruth öne eğildi.

"Sırtlarındaki ikili tank... hortumlarla yanıcılar..."

"Alev makinesi," diye başını salladı Luther.

"Ne işlerine yarayacak alev makinesi?"

Dev adam başını elindeki tabletten kaldırıp kameralardan birine baktı. Tamy bir an irkilip geri kaçtı. Tuhaf bir an boyunca sanki adam onları Loyalton'daki bu küçük odada fark etmiş gibi durdu. Oysa aslında kamera adamı hiç ilgilendirmişe benzemiyordu. Luther durumu kavradı.

"Bilmiyor," dedi.

"Neyi bilmiyor, bulmaca gibi konuşma."

"Kayıt edildiğini bilmiyor," dedi Luther. "Yani tesisin videoyla gözlendiğini biliyor ama Pilar'ın izlediğini ve her şeyi arşivlediğini bilmiyor."

Vagonlar durdu. İşi robotlar devralıp ağır sandıkları kamyonların durduğu rampadan yukarı taşıdı. Uzaklarda, benekli bir görüntü halinde tanıdık bir dağ silsilesi görülüyordu. Tamy herkesin aklındakini söyledi: "Hey bu arkadaki Beckwourt Tepesi, Bunlar Plumas dağları."

Güney yönünden çekilmişti. Tabii ki.

"Çiftlik," dedi Luther ve bir kahkaha patlattı, "Tabii ya, biz çiftliğin üstündeyiz."

"Yani van Dyke'a göre," diye söze girdi Ruth, "geçen gece kimsenin olmadığı yerde."

"Yok nöbetçiler vardı."

"Tamam nöbetçiye benziyorlar gerçekten. Hem öyle bir nöbet tutuyorlar ki sanki Godzilla'nın gelmesinden korkar gibi bir halleri var."

"Tamam bu yeter Tamy, bize son videoyu göster."

Bir sonraki videonun, sandığın içindekilerin ne olduğunu ve yapısını ortaya çıkarmasını umut ediyordu. Ama ilk gördükleri bir köprü oldu.

İki kez aynı görüntü.

Havada asılı gibi duran, yanlarında korkulukları olmayan, başladığı noktadan filme alınmış bir köprüydü bu. Ya da sona erdiği noktadan, nasıl tanımlandığına bağlı. Köprünün taşıyıcı

ayakları ön planda görülüyordu, karşılıkları ise bitiş noktasında. Kamera tam ortadan ama biraz yukarıdan bakıyordu, dümdüz bir çizgi gibi uzanan köprünün içinden geçtiği mekânın yapıldığı madde, boyu, genişliği ve yapısı hakkındaki tüm soruları yanıtsız bırakıyordu. Luther parıltıya benzer bir şey fark etti, birbirinin içine geçen ne gölgeden ne ışıktan söz etmenin mümkün olmadığı belirsiz bir şeyler. Ne köşesi ne duvarları ne zemini ne tavanı olan bir sonsuzluk. Havada asılı duran yapının nerede olduğuna ilişkin hiçbir biçim algılamak mümkün değildi, aydınlatıcıların yerlerini aramak da boşunaydı. Sadece büyük bir kapıya benzeyen girinti ve yanlardaki kapı kanatları nesnel bir sınırın varlığını hissettiriyordu.

"Peki neden bu görüntüyü ikinci kez görüyoruz?" diye sordu Ruth şaşkınlıkla

"İkinci kez görmüyoruz. Şuradaki çelik taşıyıcıyı görüyor musun? Soldan eşit oranda aydınlatılmış, sanki boyanmış gibi çizgili. Tabii. Çünkü kameralar köprüyü karşılıklı açılardan görüyor. Neredeyse birbirinin yansıması gibi iki görüntü, hiçbir özelliği olmayan bu ortamda bir hayalet gibi geliyor insana."

"Tanrı aşkına bunlar nedir?" diye devam etti Ruth. "Burası neresi?"

Luther parıldamanın doğru kavram olmadığını düşündü.

Sanki mekân kıvrılıyor gibiydi, sanki yüzeyinin hemen altında bir şeyler, hedefsiz yavaşça sürükleniyor gibiydi. Hayır öyle de değil. O şey her neyse zaten mekânın içinde, mekânı boydan boya kat ediyordu. Kendi görünmüyor, sadece uçuşu sırasında yarattığı etki algılanabiliyordu. Zaman göstergesi saat onu gösteriyordu.

"Artık yavaş yavaş bir şeyler..."

Birden iki kameranın görüntüsü de kesildi.

Ekranı beyaz bir hışırtı kapladı, sonra tekrar köprü görünmeye başladı, önce bir hayal gibi belli belirsiz, resmin beneklerinden

ne olduğu tam anlaşılamıyordu. Sonra giderek netleşip bir biçim kazandı, derken pırıl pırıl oldu. Luther Tamy'nin omzunun üstünden uzanıp görüntüyü dondurdu ve ikisi de hareketsiz kalan bu ana baktılar, kapkara sandıklar köprünün ortasında görülüyordu. Onlarla birlikte bu tuhaf yapının boyutları da belli olmuştu. İki ucun arası yaklaşık yüz metre kadardı ve bir otoyol genişliğindeydi. Mekân hâlâ aynı anlaşılmazlıkta akıyordu. Luther'ın aklından bu sandıkların çıkış noktasının bulutlu kıvrılmaların, deformasyonların arasında olduğu geçti, tıpkı beyin dalgaları arasındaki kargaşanın içinde sözcüklerin çıkıp düzenli düşüncelere dönüşmesi gibi. Videoyu yeniden çalıştırdı. Köprünün bir ucundaki büyük kapıda yükleme robotu ve kamyon eşliğinde silahlı adamlar belirdi. Yerlerdeki izler raylardı anlaşılan. Dev gibi adam sandıklardan birine doğru gitti, sandığın üstündeki bir kumanda panelini açtı, diğerleri biraz uzaklaştı, makineli tüfekleri omuzlarındaydı. Sandık usulca kaymaya başladı.

Tamy'nin odasında yere bir iğne düşse sesi duyulacak gibiydi.

"Bu bir tank mı?" diye sordu Ruth.

Ekranı boylu boyunca kaplayan, ışıkların bir nabız gibi attığı soluk, süt beyazı bir çember kapladı. Belli belirsiz çizgiler, ne olduğu anlaşılmayan işaretler, tarif edilemeyecek şekiller görünüyordu. Sanki siyah beyaz bir fotoğrafın çok büyütülmüş bir parçası gibi, çemberin gerisindeki şey neyse tümüyle yabancı da değildi. Tıpkı hücrelerin evreninde gibi, belirsizliğin içinde beliren yapılar. Ama neydi bunlar? Uzaktan ne olduklarını görebilirler miydi? Sandık elli metre kadar uzaktaydı. Sandığın simsiyah zırhları kayarak birbirinden uzaklaşıp yeniden birleşti ve gözlerinin önündeki bu gölge oyunu yok oldu. Işık tümüyle kaybolmadan önce, o gölgeler algılanması neredeyse imkânsız bir biçimde, insanı hem hipnotize edip hem de kendinden iterek hareket ettiği izlenimi uyandırmasaydı, her şey bu kadar rahatsız edici olmayacaktı belki. İnsanın tüylerini ürperten bir

genişleme, uykulu ve aç dokunmalar... sanki tankın içinde bir şey uyanıp dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Ait olmadığı bir dünyaya.

Tekrar terasa çıktıklarında kafe canlanmıştı. Darlene müşterileriyle yaptığı bir sohbete son verip yanlarına geldi.

"Eee, olayı çözebildiniz mi?"

"Manyak bir şey," dedi Tamy hâlâ olayın etkisiyle.

"Ya o köprü..." dedi Ruth yeniden Ray Ban'ini takarken. Akşam güneşi sert hatlarını yumuşatıp içinde gizlenen Californialı kızı açığa çıkarmıştı. "Size bir şey söyleyeyim mi, bu köprü kamyonların asansörüne bağlanıyor. Bu şeyi... geçip... off nasıl söylesem?"

"Mekân," diye yardım etti Luther

"Evet mekân, sanki boktan bir sonsuzluğun başlangıcı gibi. Demek istiyorum ki..." Elleriyle sözcükleri arıyordu sanki. "Avluyu ve hangarı bulmak zor değil ama şu Tanrı'nın belası köprü?"

"Orada Çiftlik'te işte."

"Toprağın derinliklerinde," diye fısıldadı Tamy dua eder gibi.

"Toprağın derinlikleri mi? Siz neden bahsediyorsunuz?" Darlene bir ona, bir Luther'a baktı. "*Stranger Things* dizisinin bölümlerine benziyor söylediklerinizi."

Darlene her şeyi bilmek isterdi. Onun dizileri yutar gibi izlemesine bakılırsa Amazon ve Netflix'in binalarının girişine çoktan onun heykelini dikmiş olmaları gerekirdi. Ayrıca emekli bir şerif yardımcısıyla birlikteydi, oğlu da ömrünün yarısını suçlularla savaşmaya adamış biriydi. Empati, Tanrı korkusu ve dünyanın kötülüğü konusunda ağıt yakma konusunda kimse Darlene Opoku'nun eline su dökemezdi. Bununla birlikte Tamy'nin suçsuzluğuna ilişkin kaygılarıyla, berbat senaryolara olan düşkünlüğü arasında tam bir çelişki söz konusuydu.

Luther batıdaki rengi yeşil altına çalan dağlara baktı. Bu dağların ardında bir yerlerde Downieville vardı. Belli belirsiz bir özlem kapladı içini. Ruth haklıydı, bu hiç sona ermeyecekti. Dalgalar birbirini izliyordu. Yüzüne vuran güneş geçici bir avuntu sağlıyordu. Bu saatte artık güneş gözleri kırpıştırmadan bakılabilecek kadar alçalıyordu. Ama Luther'ın gözünün önünde hâlâ köprü ve kamyonlar dolaşıyordu.

Hareket eden gölgeler ve hareket eden ışık.

"Bir küre," dedi Luther.

"Küre mi?" diye tekrarladı Ruth.

Tamy kapı pervazına yaslanıp can sıkıntısıyla gözlerini devirdi. "Eh belliydi zaten."

"Ne belliydi Hermione hanım?"

"Mekânın küre şeklinde olduğu. Sen daha boktan sonsuzluktan söz et!"

"Hey!" Luther kızının omzuna yumruğuyla hafifçe vurdu. "Laflarına dikkat et."

"Boktan sonsuzluk diyen o," dedi Tamy kendini savunmak için Ruth'u göstererek. "Ben sadece tekrarladım."

Ruth dalgınca önüne baktı, sanki birdenbire Sierra üstündeki gökyüzünün de bir kürenin içine resmedilmiş olduğunu fark etmiş gibiydi. Sonra başını salladı. "Hayır, bir şey daha vardı... hareket eden bir şey."

"Hayır söz konusu olan bir küre," diye sabırla tekrarladı Tamy, "geri kalan ger şey için göz doktoruna başvur sen."

"Her neyse artık gidiyoruz."

"İyi, ben nerede olduğunu biliyorum."

"Ben de," dedi Luther, "arabada planları ve tapu kayıtları bile var. Ama sen burada kalıyorsun."

"Baba... ama ben tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

"Benim navigasyon cihazım da biliyor. Hatta ona bile ihtiyacım yok."

Tamy'nin bakışlarını öfke kapladı. "Beni bir kozanın içine saklaman yetti artık!"

"Öyle bir şey yapmıyorum."

"Hem de nasıl yapıyorsun. Ve bu hiçbir şeyi değiştirmez." Dik dik birbirlerine baktılar. Luther kızının inat bürümüş gözlerinde Jodie'yi gördü. Luther ne kadar Ganalı babasına benziyorsa, kızı da annesine çekmişti. Sarışın açık tenli. Onun siyah genlerinden hiçbir şey geçmemişti kızına.

Kızının provokasyonlarını savuşturmaya çalışan Luther, "Orası tehlikeli bir yer," dedi.

"Saçmalama, ormanda bir yer işte. Hem ben kaç kere gittim oraya."

Luther kaşlarını kaldırdı.

"Ne yapmaya gittin?"

"Hayvanları gözlemlemeye. Alageyikleri ve yırtıcı kuşları. Orası Knutson Meadow'a çok yakın. Yani biraz saklı bir yer ama bunu bir sır haline getirdikleri de söylenemez. Ama içeri girilemiyor."

"Ne demek bu somut olarak?"

"Her tarafta çitler ve kontrol istasyonları var." Tamy gayretli bir ifade takındı. Belli ki Luther'ın sorusunun ardından neler geleceğinin kokusunu almıştı. "Size samanlıkları gösterebilirim. O zaman o kadar aramanıza gerek kalmaz. Çiftliği de gösteririm."

"Kamyonların park ettiği yeri mi?" diye sordu Ruth.

"Hı hı."

Darlene, bir şey söyleyeceğini belli edecek şekilde boğazını temizledi. Oğlunu kolundan tutup kafenin içine doğru çekti. "Bana bak Luther, Tamy'yle işin hakkında konuşmana bir itirazım yol ama onu böyle yerlere götürme."

"Anne..."

"Neden Loyalton'da olduğunu unutma!"

"Çünkü burada bölgenin en iyi okuluna gidiyor, çünkü burada, ben olamadığım zaman onunla ilgilenen bir büyükannesi var. Ve ben sıklıkla burada olamıyorum."

"Bir de sürekli karakolda olmaması gerektiği için."

"Evet onun için de."

"Bu kararı sen kendin verdin," diye hatırlattı Darlene, "tüm bu korkunç olaylarla iç içe yaşamasın diye."

"Amme o zaman daha on yaşındaydı."

"Ya şimdi? Artık bir yetişkin mi?"

Luther dışarıya, Tamy büyük hareketlerle bir şeyler anlatırken Ruth'un keyifle onu izlemesine baktı.

"Korkarım öyle."

"Şeytan günün birinde yoluna çıkacak onun ama..."

Kesin çıkacak, diye düşündü Luther. *Ve ben muhtemelen onu uzaklaştırmak için orada olmayacağım. Hayır muhtemelen değil, kesinlikle orada olmayacağım. O başka bir yerde, bir başkasıyla yaşayacak, çocukları, arkadaşları olacak ve günün birinde kaçınılmaz olan karşılaşma gerçekleşecek. Biraz şansı varsa bundan zarar görmeden kurtulacak. Ben yaşadığım sürece onun yanında olacağım. Ama yazgımın üstünde dolaşan bulutlar yağmurunu onun üstüne de bırakacak. Bunu engelleyecek gücüm olmayacak. Alınacak derslerin en zoru bu. Tamy'nin çevresine bir koza örmem mümkün değil, içinde boğulur.*

"Anne," ellerini kadının omuzlarına koydu. "Tamy haklı aslında, orası sadece bir çiftlik."

"Az önce.... sonsuzluğa giden bir köprüydü ama."

"Hiç onu tehlikeye atar mıyım?"

"Hayır ama..."

"Galiba öyle düşünüyorsun. Dert etme sen. Tamam mı?"

Kadın oğlunun gözlerine baktı. Luther bir an için annesinin onu kalbinin derinliklerine kadar gördüğü duygusuna kapıldı. Kadın sonra gülümseyip sanki porselenden yapılmış gibi yu-

muşacık yanağını okşadı. "Luther, sevgili oğlum. Biliyorum, elimizde değil."

"Elimizde," dedi oğlu, "elimizde."

Elimizden bırakmamız gerekse bile. Ama bunu annesine söylemedi.

Calpine'in gerisinde, bir cetvelle çizilmiş gibi dümdüz uzanan Westside yolunun boş bataklık arazisini böldüğü yerde, kahverengi lekeli düz çayırlığın ortasında üç ağaç kütüğü yükseliyordu. Kararıp çatlamış bu gövdeler Luther'a çoktan ölmüş dişleri hatırlatıyordu. Mahvolmuş bu gövdelerden biri yıllar içinde nasıl olduysa bir iskelet gibi zayıf birkaç dal vermeyi başarmıştı. Bir pençe gibi bükülmüş, ovanın üstünde hiç durmadan esen rüzgâra tutunmaya çalışıyormuş gibi duran dallar akşam üstünün sıcağında bile sevimli gelmiyordu insana. Bir refleks halinde solmuş kemikleri arıyordu, görülen uzaktaki tepelerin yamacında birkaç ahır ve samanlık, belki bir traktörün camından yansıyan güneşin parıltısı... Sierra'nın son izlerinin bir selamı. Birkaç kilometre ötede Steel Bridge Köprüsü'nün çevresinde Plumas davetkâr kamışlıklarıyla insanı cezbediyordu. Sıcak kaynaklar o bölgede örneği olmayan bir habitat meydana getirmişti. Cıva rengi sularda kano yapmak, balık kartalı ve beyaz pelikanları gözleme hevesi, buraya gelen ziyaretçilerin acele edip üstünde sırta doğru sarı çamların ve köknarların yükseldiği dar yol girişini görmeden geçmelerine neden oluyordu.

Gerçekten de Sierra'nın ileri bölgeleri bu tepelerin ardından başlıyordu.

Ormanlar ve bataklıkla kaplı bir kazanı andıran arazi yoldan görülmüyordu. Sola sapınca yol, yürüyüşçülerin çok sevdiği bir güzergâh olan Knutson Meadow açıklığına varıyordu. İlk-

baharda mor ve bordo renkli kır çiçekleriyle kaplanan bölgede sonbahar aylarında telli kavaklar altın rengine bürünürdü. Su birikintileri ve kanallarla ayrılmış olan diğer tarafta heyecan uyandırıcı bir bölge uzanıyordu. Kıvrılarak ilerleyen çakıllı bir yolun çevresindeki tabelalar buranın özel bir mülk olduğuna işaret ediyordu. Luther devriye aracını bir girintiye park ettikten sonra sessizce çam iğnelerinin oluşturduğu bir yatağın üstünde sessizce yürüdüler. Çevrelerinde rüzgâr ve yapraklar sonu gelmez bir sohbete dalmış gibiydi. Bir süre sonra, her yeri kaplayan alaçamlar safları sıklaştırarak dikleşen yolu kapattı.

Ansızın kendilerini bir çitin önünde buldular.

İki insan boyundaki kazıklı çitin mızrak gibi uçları üstünden atlanamayacak şekilde dışa doğru eğikti. Yol, çamların gölgesinde çit boyunca ilerliyordu. Çitin öbür yanında telli kavaklar ve kara meşeler o kadar iç içe geçmişti ki, arkasını görmek mümkün değildi. Ruth yine de parmaklığa tırmandı.

"Hiç uğraşma," dedi Tamy, "soldan yukarı devem etmemiz gerek."

"Ne var orada?" diye sordu Ruth, "Giriş kapısı mı?"

"Tabii," diye bir kuş gibi cıvıldadı Tamy. "Sizi kapıya götürüyorum! Ve hemen sonra da içeriye. Dert değil, orada herkes tanır beni."

"Sadece, 'Evet Ruth,' ya da, 'Hayır Ruth,' desen olmaz mı?"

"O zaman canın sıkılır."

"Merak etme sen, canım sıkılacak kadar aptal değilim ben."

"Ben bunu demek..."

Luther sağır olmanın avantajları üstüne kafa yoruyordu. Çit sol yanlarında kalacak şekilde patikayı izlediler. Tamy önden gidiyordu. Hızla serinleyen hava ozondan ağırlaşmış durumdaydı. Akşama yağacak yağmurun habercisiydi. Luther'ın öğleden sonra yangın istasyonundan gördüğü beyaz bulut cephesiydi bu.

"Baksana Tam," diyen Luther kızına yetişti.

"'Tam' ismine cevap vermiyorum."

"Tamy."

"Daha iyi."

"Videoda gördüğümüz adamları daha önce burada gördün mü?"

"Kasketlerini hatırlıyorum. Nöbetçiler, ben hep sanıyordum ki..."

"Sözde güvenlik görevlileri."

"Sözde değil," dedi Luther, Ruth'a bakarak. "Tamy'nin dediklerini dinle. Bunlar filmlerdeki güvenlik görevlileri."

"O zaman Pilar firmanın güvenlik görevlilerini neden gizlice filme alıyor?"

"Belki iş tanımları konusunda bir pazarlık yapmayı planlıyordur."

"Biz van Dyke'a inanıyor muyuz?"

"Neye inanıyor muyuz?"

"Dün gece olanlar hakkında hiçbir şey bilmediğine?"

"Hiçbir şey bilmediğini söylemedi ki."

"Çalışma arkadaşının Çiftlik'te ne işi olduğunu anlayamadığını ve orada sadece güvenlik görevlilerinin bulunduğunu söyledi."

"Doğru, peki biz filmlerde kimi gördük?"

"Muhtemelen güvenlik görevlilerini."

"Artık ne yapıyorlardıysa."

"Hımm," dudaklarını büzdü. "Şimdi sen böyle söyleyince, her şey normal görünüyor. İnsan evden çıkarken alev silahını hep yanına almalı zaten."

"Yani demek istiyorum ki belki de tümüyle yasal bir iştir yaptıkları."

HK MP 7 makineli tüfekler eşliğinde mi? Genellikle bunca silahlı girişimler yasal olan her şeye ters düşerdi. Ama yasal ne demekti ki, Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan bombalar da

yasaldı. Eğer biri bunun yasalara ve anayasaya uygun olduğunu açıklarsa, mahkûmlara boğulma deneyimi yaşatmak da yasal kabul edilebilirdi. O sahne tekrar tekrar gözünün önüne geldi Luther'ın, tehdit ediciydi ama araya biraz mesafe koyunca daha az adrenalin üretecek sonuçlara varmak mümkündü.

Işık? Büyümeyi hızlandıran lambalar.

Gölgeler? Birtakım bitkiler. Belki o sandıkların içinde seralar vardır. Genetiğinle oynanmış domatesler, kim bilir.

Hareketli domatesler...

"Nordvisk'teki araştırma enstitüsünde yaptıkları her şeyi bize söyleyecek halleri yok herhalde," diye devam etti Luther. "Ama bu yasalara aykırı işler yaptıkları anlamına gelmez. Benim anlayabildiğim kadarıyla Pilar şirketin çıkarlarına aykırı olan bir şeyi belgelemeye çalıştı. Bu durumda da van Dyke'ın her bulgu için ona müteşekkir olması gerekir. Ya da yaptığı şey gizli bir ihanetti. Öyle ya da böyle yaptıklarının engellenmesi gerekiyordu."

"Soğuk kanlılıkla işini bitirmek."

"Belki de."

"Ne oluyor, doğru davranma krizleri mi? Ayrıca ağzını kapatmak mı?.. Ağzını sonsuza dek kapatmak."

İçinden gelen ses cinayet diye haykırıp kafatasının içinde yankılanırken, tarafsız olmak için verilen mücadele ne kadar zordu! Zor ve çıkışsız.

"Tamam, bir seçenek daha." Ruth eliyle böcekleri kovaladı. "Belki de Pilar, Nordvisk'in kendi sakladığı bir şeyin izini sürüyordu. Mesela Nixon Nordvisk'in. Çünkü belleğin bulunmasını istiyordu."

"Şu van Dyke sizin ne bildiğinizi bilmiyor. Çünkü sizin görüntüleri gördüğünüzden haberi yok."

"Stratejik bir üstünlük bu," diye onayladı Ruth.

"Hey durun."

Çitin, öte tarafında daha az bitki olan bir kısmına geldiler. Belli ki geçen kış bütün vadi kayda değer bir fırtınayla inlerken, patikadaki çalılar kopmuştu. Rüzgâr nedeniyle meydana gelen zararın doruk noktası, bir meşenin köklerinden kopmasıydı. Ağaçtan arta kalanlar uzun otların içinde çürüyordu. Kimse ağacı oradan kaldırma zahmetine katlanmamıştı. Ağacın bıraktığı boşlukta çeşitli türde yeşillikler bitmişti. En geç yaza kadar bu boşluk doğal yoldan kapanmış olurdu. O gün gelene kadar, tahminen birkaç futbol sahası büyüklüğünde bir alan gözler önüne serilmiş durumdaydı. Birbirini diklemesine kesen yollar bu yeşillik alanı parsellere bölmüştü. Çimlerin kusursuzluğu orada sulama sistemi kullanıldığını akla getiriyordu. Gerçekten de birçoğunun çalıştığı o anda görülebiliyordu. Kişiliksiz, alçak yapıların ardında silindir şeklinde tanklar diziliydi. Birbirlerine merdivenler ve geçitlerden oluşan bir çelik konstrüksiyonla bağlanmışlardı. Öte yana doğru bakınca arka duvarı çite dayanan bir hangar göze çarpıyordu. Issız ön cephesi beton bir alana bakıyordu. Hiç kuşkusuz videodaki yükleme alanı burasıydı.

"Peki şuradaki şık kulübede kim oturuyor acaba?" diye sordu Ruth çenesiyle alanın kuzey kıyısını işaret ederek. Orada tek başına duran görkemli bir yapıyı gösteriyordu. "Scarlet O'Hara'nın ruhu mu?"

Luther şapkasını geri itti.

"Sanırım buraya Çiftlik denmesinin sebebi bu."

"Çünkü çevrede çiftçilikle ilgili faaliyetlere işaret eden hiçbir şey yok. Bunun tek istisnası on dokuzuncu yüzyılın sonlarına doğru, tarım aristokrasisinin oturduğu evler tarzında yapılmış ve amaca uygun inşa edilmiş teknik tesislerin yanında dikkat çeken bu üç katlı, beyaz verandalı ev. Bu binanın varlıklı bir sığır tüccarı aile tarafından, Sierra Vadisi ahşabıyla art arda altın arayıcılarının evlerinin dikildiği, Central Pacific Demiryolları'nın bölgeye uygarlık getiren tren rayları döşediği günlerde, ormanın

zenginliklerini göstermek için yapılmış olduğu düşünülebilirdi. Gökyüzü binanın kafes pencerelerinde yansıyor, terasta kimseler görünmüyordu. Birilerinin yaşadığına ilişkin pek bir belirti yoktu. Görünen oydu ki egemenliği otomatik sulama tesisatı ele geçirmiş durumdaydı.

Bahçıvanların Terminatör'ü, diye aklından geçirdi Luther.

O anda alçak yapıların birinden iki genç kadın çıkıp orada duran düzinelerce bisikletlerden neon renkli birer tane alıp büyük çiftlik evine doğru pedal bastılar. Ancak o zaman hangarın çatısının üstünden yükselen gümüş renkli bir konstrüksiyon Luther'ın gözüne çarptı. Bunlar paratoner ve elektrik direkleriydi. Bir gerilim hattı. Belli ki burada kendi elektriklerini kendileri üretiyorlardı.

Bunca elektriğe kim gerek duyardı ki?

Bakışları yeniden tanklara yöneldi. Neredeyse bir düzine kadarı yan yana dizilmişti. Acaba yakıt deposu muydu? Derken boyadaki pas izlerini ve ardından da pompa ve ısı eşanjörünü gördü.

Hayır yakıt değildi. Suydu. Bu bir soğuma sistemiydi.

"Tamy, buna benzer başka yerler var mı?"

Tamy babasına dik dik baktı. Ne söylemek istiyorduysa, dudakları O şeklinde hareketsiz kaldı. Gözleri ormanın zeminine dikildi, oradan da yavaşça hangara doğru yükseldi. Kızı yukarı bakarken, babası düşüncelerini okudu.

"Yük asansörü."

Ruth kaşlarını kaldırdı. "Ne olmuş yük asansörüne?"

"Hangarın çitin bulunduğu yere kadar çıkması gerekirdi. Buradan oraya iki adım. Demek istiyorum ki..."

"Tam olarak o uğursuz köprünün üstünde duruyoruz şu anda." Ruth'un yüz ifadesi donup kaldı. Aklına o etkileyici küre biçimindeki mekânın büyüklüğü gelince hiç düşünmeden bir adım geri attı.

"Acayip bir şey," dedi Tamy, "aşağı inmek istiyorum."

"Aşağı mı?"

"Oraya, görmek istiyorum."

Luther, deli misin, demek ister gibi parmağını alnına götürdü. "Unut bunu."

"Aman ya! Bunu diyeceğinden emindim zaten."

"Çok zeki olduğun için."

"Burada duruyor olmanızı bana ve dizüstü bilgisayarıma borçlusunuz."

"Bilgisayarın olmasaydı Sierra Bölgesi Şerif Bürosu'nun becerilerinin yerle bir olacağını düşünüyorsan, yanılıyorsun canım."

"Lütfen baba!" Tamy olduğu yerde ileri geri yürüdü. "Belki rehberli resmî tur düzenliyorlardır."

"Kesin düzenliyorlardır. Zaten tam da öyle bir yere benziyor burası."

"Tamam, tamam, bir denemeydi işte." Omuzlarını silkti. "Belki henüz insanlarla paylaşmamışlardır." Saçma sapan talepleri olan bir ergen kızdan, sağduyulu bir genç kadına yumuşak bir geçiş yaptı. Luther, bu çocuksu oyunların kızına da utanç verici geleceği günleri iple çekiyordu. Saatine bakıp, "Kahretsin," dedi.

"Yine ne oldu?" diye sordu Ruth.

"Ek devriye."

"Ne, bir devriye nöbeti daha mı ekledin?"

"Kimmy başımın etini yedi de ondan." Gözlerini devirdi. "Of ne boktan bir durum! Saat yediye doğru Gold Lake'te olacağıma söz verdim."

"Neden?"

"Neden olacak! Çılgının biri orada turistlerin kıyafetlerini çaldığı, onlar da gölden çıkamadığı için." Yerinde huzursuzca sağa sola kıpırdanıyordu. "Kahretsin. Vaktimizi nelere harcıyo-

ruz. Birinin gitmesi gerek. İnsanlara geleceğimizi söylediysek, gitmemiz gerek."

"Pete ek devriye için Calpine'de değil mi?"

"Evet yedide."

"Oradan, öbür tarafa..."

"Eğer o ana kadar onu klonlamayı başaramazsak yetişmesi mümkün değil Ruth. Hiç çaremiz yok. Sen üstlenebilir misin? Şimdi yola çıkarsan Tamy'yi Loyalton'a bırakıp saat yedide orada olabilirsin."

"Ya sen?"

"Calpine hemen şurası. Burada işim bitince Pete gelip beni alır."

"Suda çıplak hatunlar," diye kaşlarını kaldırdı Ruth, "Neden olmasın?"

"Baba." Tamy'nin bakışlarında ansızın yetişkin bir ifade belirdi, Luther o bakışlardaki kaybetme korkusunu gördü. "Lütfen dikkatli ol."

"Sadece biraz çevreye bakacağım, ufaklık. İnsanlara bir iki soru soracağım."

"Tamam."

Luther kızını sıkıca kucakladı. "Bugün yapılacak başka bir şey yok zaten. Olay yeri inceleme ekibinin yarına kadar beklemesi gerekecek. Ruth bellek sende mi?"

"Yanına mı almak istiyorsun?"

Luther düşündü, "Hayır, sende kalsın, daha iyi."

"Yarın St. Charles Place'te buluşuruz."

Önce bir akşam üstü içkisi, sonra da birkaç tane daha. Ruth, sert, bal sarısı bir tek atacaktı, Luther ise iki biradan fazlasını pek içmezdi. Bar ikiden önce kapanmıyordu. Bir empati abidesine dönüşmüş halde olan Ruth'la takılmak evde ölülerle bir arada oturmaktan iyiydi.

"Anlaştık, ben döner dönmez ararım seni."

* * *

Yine tek başınaydı.

Acele etmeden çit boyunca kuzeye doğru ilerledi. Birkaç yüz metre sonra patika koruluktan ayrılıp koruluğun çevresinden dolaşırken, bariyer eğrilip aşılmaz bir çalılığın içinde devam ediyordu. Luther bu noktadan, uygarlığın beyaz küçük yıldızları gibi duran Beckwourts çiftliklerini görebiliyordu. Engebesiz dümdüz çayırlar güneşin son ışınlarını da yutuyor, güneş genleşen bir kora dönüşüyor, tepelerdeki çiftlik evleri, akşamın son ışıklarında, sınırsız zenginliğin birer vaadi gibi devasa altın külçelerini andırıyordu. Bir zamanlar altın arayıcılarının gözüne de böyle görünmüş olmalıydılar. Kana ve ucuz viskiye bulanmış büyüleyici bir dünya.

Bütün yük omuzlarından kalkmıştı.

Bir mekân açıldı. Sadece bir var oluş, pırıl pırıl ve saf. Sonra tekrar bulanıklaştı. Luther kısa bir an için affetmenin lütfunu hissetti ama elle tutulamayacak olanı yakalamaya çalışırken, parmaklarının arasından süzülüp gitti. Luther vazgeçip van Dyke'ı cep telefonundan aradı. "Buluşma noktamızı değiştiriyoruz. Gelip beni tesisin girişinden alabilirsiniz."

"Siz neredesiniz şerif?" Arkadan boğuk patırtılar duyuluyordu.

"Çiftliğin çevresinde dolaşıyorum."

"Ah, yolu kendiniz mi buldunuz?"

"Bulmam gerekir değil mi? Burası benim bölgem."

"Daha iyi, helikopterimiz on beş dakika sonra iniyor. Biraz daha dolaşabilir misiniz, sizin için uygun mu? Nöbetçiye sizi içeri alması talimatı verebilirim, size bir şeyler ikram edebilir."

"Gerekmez, dışarıda beklerim."

Telefonunu cebine yerleştirip yürümeye devam etti. Yol, içinde küçük balıkların ve rengârenk çakıl taşlarının oynaştığı küçük bir dere ile kesişiyordu. Parça parça olmuş pamuk şe-

kerini andıran bulutlar Yuna Geçidi'nin üstünden süzülüyor, ardından uçuk pembe bir tülle her şey bulanıklaşıyordu. Sierra'nın üstünü soluk beyaz bir örtü kaplamıştı, tuhaf bir şekilde etkilenen Luther donakalmıştı. Günün vedasıyla gelen serinlik sinmişti havaya, dünya belli belirsiz değişiyor, bir şeyler yok olurken, yeni bir şeyler geliyordu. Bir gün ne ilkbahar kalacaktı ne yaz ne sonbahar ne de kış. Hayır, kaybolacak olan dönemler ya da nesneler değildi, onlara ad takan, onların içinde yaşayan insanlar yitip gidecekti. Zamanın başlangıcından bugüne, hatta daha sonrasına kadar yaşanan her şey bir yaratının isimsizliğinde varlığını sürdürecekti. Yaratıcının kim olduğunu bilmeden, sadece kendini tanıyarak. Uçurumdan düşen bir kadının çığlığı... Başkalarının çığlıları yankılanmaya devan ediyordu.

Patika tekrar ormana yaklaştı. Giriş yolunun yakınında arka arkaya uyarı levhaları vardı: "Özel mülk", "Dur", "Görevlilerden başkası giremez." Çam gövdelerinin arasında, uydu anteni ve kameralarla donatılmış bir nöbetçi kulübesi ve bariyer ortaya çıktı. Bir uyarı ışığının kırmızı gözü düşmanca Luther'a bakıyordu, ardında da boydan boya polis bariyerleri diziliydi. Onların gerisinde de savaş öncesi dönemi yapılarını andıran fildişi beyazı, balkonlu muhteşem çiftlik evi duruyordu, insan böyle bir evi daha çok Louisiana'da göreceğini tahmin ederdi. Ahşaptan yapılma bir Tara Evi. Pasifiğin pusu, renkleri tamamen yutmadan önce güneş büyülü bir dokunuşla üst katı turuncuya boyuyordu. Luther, sanki bir kamyondan düşüp sararmış otların arasında görünmez olmuş gibi duran bir kayanın üstüne oturup düşüncelere daldı.

Askerî üs tarafından korunan özel bir araştırma kuruluşu.

Mızrak gibi sivri uçlu payandaları olan bu bariyerlere ve her yönü gözetleyen kameralara baktıkça bütün bunların sadece davetsiz misafirleri, renkli bisikletle yerleşke içinde dolaşanları ya da yeraltı sahalarında vakit öldürenleri önlemek için olduğu

fikri Luther'a anlamsız geliyordu. Zaten davetsiz misafir demek Nordvisk tarafından izin verilmeyen herkes demekti. Soğutucusu hasarlı ama hâlâ kullanılabilir durumda olan arazi aracını gözünün önüne getiriyor. Narkotik şubede bölüm şefi olduğu dönemlerde bu tür özel araçlar kullanabiliyordu o da. Ne kadar kurşun yerse yesin kevgire dönmeyen, zırhlı camları olan, çelik destekli araçlardı onlar ve görünüşleri de ona göreydi. Pilar'ın ağaca çıkardığı Mercedes ise estetik bir zevkle tasarlanmıştı. Mükemmel kamuflaja sahip bir tank gibiydi, sıradan satış kataloglarına bulunmasına imkân yoktu. Eğer bir boz ayıyı ezmek istemiyorsa kim böyle bir araba isterdi ki, üstelik ayıyı ezmeye piyasada bulunan modeller bile yeterli olabilirdi.

İçinde köprü olan bir mekân, boğazlarına kadar silahlı muhafızlar kapkara sandıklar, nabız gibi atan, sandıktan dışarı çıkmaya çalışan gölgeler.

Belki çit başka bir işe daha yarıyordu.

Çiftlik'te olan şey neyse, onun dışarı çıkmasını engellemek için olabilirdi.

Üst kattaki turuncu şerit giderek küçülüyordu.

Van Dyke gelene kadar tamamen yok olacaktı. İnsan kendine yabancı gelen şeyleri bir kâbusa dönüştürme eğilimindedir evet ama o gördükleri neydi gerçekten. Guzmân vakasında olup biteni bir suç eylemi olarak gösterecek kesin olgular nelerdi? Bir insan çözdüğü davanın tüyler ürpertici olduğunu düşünebilir ama çözülmüşse yeterince tüyler ürpertici değil demektir. Ne var ki insan her gün cinayet vakaları çözse bile, geçmişin suçlarıyla hesaplaşamıyordu.

Yani: Bir yüksek teknoloji şirketi.

Bu arada belirtmek gerekirdi ki referansları mükemmeldi. Phibb'in hazırladığı ve Saddlebeck'te şöyle bir bakabildiği dosya Hollywood filmlerine yakışacak bir hikâye anlatıyordu. Elmar

Nordvisk adında, köpeğine bile zarar veremeyen üstün zekâlı bir çocuğun (gelişim döneminin atlanması gerekmişti) müthiş bir dünya imparatorluna yükselmesi. Anlaşılan Google'un öyküsünden bile daha çarpıcıydı. Tek boynuzlu attan (Silikon Vadisi'nde dört nala giderek borsa değerini milyar dolar seviyesine getiren start up firmalarına bu ad veriliyordu) aya roker fırlatmalarda kullanılan rampalara, radikal fikirler ve aynı ölçüde radikal teknik çözümlerle gerçekleştirilemez sayılan projelerin gerçekleştirilmesine.

Bu siyah sandıkların içinde miydi? Neden olmasın?

Dağların üzerinde, iki dev gibi motoru olan şık küçük bir uçak belirdi. Akşam rüzgârı motorların sesini Luther'a kadar taşıdı. Birden uçağın pervaneleri ansızın yatay pozisyona geçti ve uçak dikey olarak villanın gerisine indi. Luther oturduğu kayadan kalktı. Hiç acele etmeden kontrol noktasına doğru ilerledi. Nöbetçi kulübesinin karartılmış camlarının ardından üniformalı birinin silüetini gördü, derken kapı açıldı ve adam çıktı.

"Şerif Luther Opoku?"

"Şerif yardımcısı," diye düzeltti onu Luther.

"Kimliğinizi gösterebilir misiniz?"

Luther resmî görev kimliğini çıkarıp karşısındakine uzattı. Luther merakla adamı izlerken, o kimliği iki eliyle tutup dikkatle Luther'a baktı. Kasketinde ve göğüs cebinde içi içe geçip bir N harfi oluşturan iki açı şeklindeki Nordvisk şirketinin logosu vardı. Videodaki adamlar da aynı giysileri giyiyorlardı. Birisi villa yönünden hızlı adımlarla yaklaşıyordu. Nöbetçi Luther'a kimliğini geri verince tepegözün ışığı yeşile döndü. Kapı sessizce, sanki raylar üstünde kayıyormuşçasına yana doğru açıldı ve Luther içeri girerken sanki kendi bölgesini terk edip başka bir krallığa adımını atıyormuş duygusuna kapıldı. Giderek bulutlanan göğe baktı. Üst katın cephesine vuran pembe ışık kayboldu, güneş su buharının gerisinde kırmızı bir kartona benziyordu.

Kapı Luther'ın ardından açıldığı gibi sessizce kapandı. Tek kişilik karşılama komitesi hızlı adımlarla ona doğru geliyordu: orta boylu, tıknaz, sarı saçlarına grilikler düşmüş, çerçevesiz gözlük takan, kravatı gevşetilmiş, gömleğinin kolları kıvrılmış bir adam. Geçmişten gelen sivilce izleriyle kaplı hafifçe sarkmış yanaklarının arasında ağzı biraz küçük duruyordu. Gözleri hamura saplanmış soluk mavi bilyeler gibi, soğukluk ve hedefe odaklanmışlık yansıtıyordu. Erken yaşlarında fizyonomisini inceleyen biri, ileride sayılarla ilgili bir mesleğe yöneleceğini anlardı. Lisede kimsenin ona yatırım yapmak istemeyeceği biriydi, hiçbir özelliği yokmuş gibi göründüğünden ona yatırım yapmanın kendilerine bir şey kazandırabileceğini kimse tahmin edemezdi.

"Hugo van Dyke," dedi adam Luther'a elini uzatırken.

Gülümserken mimiklerindeki küçücük bir değişiklik çarpıcı bir sonuç doğurdu. İfadesinde soğukluktan eser kalmamıştı. Mavi gözleri parıldıyor, kişiliğinin en belirgin özelliği açıklık haline geliyordu. Luther ona uzanan eli sıktı, sağlam ve kontrollü bir tokalaşmaydı bu. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Elimden ne gelirse." Van Dyke, Luther'ı villaya doğru götürdü. "Buyurun."

Luther'ı kapıda karşıladığı gibi hızlı adımlarla önden villaya doğru yürüdü. Sadece birkaç katı birbirine bağlamak gibi sıradan bir işleve göre hayli abartılı görünen bir asansörün egemen olduğu, zemini koyu renk ahşap kaplı bir hole geldiler. Asansörün iki yanından da yukarı katlara merdivenler çıkıyordu. Asansör ve merdivenler kurşun geçirmez camlarla kaplıydı. Camların içinden boru şeklinde bir güvenlik düzeneği geçiyor, açık kapılardan boş duran çalışma odaları görülüyordu. Yol onları on dokuzuncu yüzyıl dönemi mobilyalarıyla dolu muhteşem bir arka odaya götürdü. Odada rahat kanepeler, üstlerinde dizüstü bilgisayarların durduğu çalışma masaları, kitap dolu dolaplar

ve her tür içkinin bulunduğu bir bar dikkat çekiyordu. Van Dyke hızını kesmeden kanatlı bir kapıdan geçip terasa doğru yürümeye devam etti. Luther terastan ilk kez arazinin tümünü görebildi. Sol yanda, villanın yapıldığı dönemden kalma olduğu anlaşılan samanlıkların damları ve çatıları çürümeye yüz tutmuştu. Onların hemen yanında yer alan şalt sahası, paratoner direkleri, akım çubukları ve yan yana dizilmiş jeneratörlerle buranın küçük bir kentin elektrik gereksinimini karşılamaya yeteceği izlenimini uyandırıyordu. Luther sağ tarafa bakınca ileriye doğru uzanan bir yapı gördü. Kırmızı çatılar, çitle çevrilmiş küçük bahçeler ve verandasına yerleştirilmiş hasır mobilyalarla Florida sahilinden kopup buraya konmuş gibi duran ve arazinin güneyine doğru sıralanan çok sayıdaki su deposunun önüne inşa edilmişti. Alçak binalar ya da belki laboratuvarlar ise aynı ölçüde sadeydi. Villanın ardında orta bölümde bir uçak pisti, bir lagün ve hangarın yükleme alanına kadar gelen, örtüleri rüzgârda uçuşan şezlonglar görülüyordu. Koca sürme kapı tüm soğukluğuyla açık duruyordu. İçerideki karanlık Luther'ın bakışlarını kendine çekiyordu.

Uçaktan inen üç kişi onlara doğru geldi. Doğuştan sporcuların yaylanarak yürümesine sahip bir adam, solunda da pilot giysileri içinde bir kadın vardı. Maun rengi tenli, ince uzun diğer kadın ise nöbetçilerin giydiği üniformadan giymişti. Sanki her an bir balık gibi havaya atlayacak gibi yumuşak hareketleri vardı kadının. Yanındaki adama bir şeyler söyledi, sonra da Luther'a dik dik bakıp gülümsedi.

"Elmar da ne yapıp edip burada olmak istiyordu," dedi van Dyke. "Pilar onun en yakın çalışma arkadaşlarından biriydi."

Luther kadının bakışlarına karşılık verdi. Kadın geniş alnı ve daracık burnuyla bir Etiyopya kraliçesine benziyordu. Kadın Luther'ı gözünün önünden ayırmıyordu. Gülüşü nezakettendi, arzulamaya hatta aşağılamaya kadar her anlama gelebilirdi.

"Ne anlamda yakın?"

Van Dyke, "Çalışma arkadaşı çok geniş bir kavram," diye soruyu geçiştirdi. "Onların ilişkisinin başka bir boyutu vardı."

"Ne türden bir boyut bu?"

"Dedikodu sayfalarına geçecek bir boyut değil."

"Bunu ima etmemiştim."

"Ama ben etmiştim," diyen van Dyke, Luther'a baktı. "Sizin çöpleri karıştırıp kimin kimle geç mesaiye kaldığını araştırmanız gerekmiyor mu, şerif?"

"Bu tür şeyleri soru sorarak bulamam."

"Öyle mi, nasıl bulursunuz?"

"Dinlemek yeterlidir, çöpler kendiliğinden konuşmaya başlar. Ama madem ki konuya girdik..."

"Cevap hayır. Benimle ya da Elmar'la birlikte değildi."

"Nordvisk'te başka birisiyle?"

"Bu konuda tahmin yürütmek doğru olmaz," dedi van Dyke, "Ben sadece kendim ve Elmar adına konuşabilirim."

Aşağı doğru ilerlerken grup ikiye ayrıldı. Maun tenli kadın bakışlarını Luther'dan uzaklaştırıp pilot kadınla birlikte evlerin olduğu bölüme gitti. Luther'a, kadının gülümsemesi bir talebin, bir açlığın, sanki diğerleri yokken onunla bağlantı kurmanın yollarını aramanın bir ifadesiymiş gibi geliyordu.

"Neden Elmar adına da konuşuyorsunuz?"

"Çünkü biz onunla yin ile yang gibiyiz," dedi van Dyke gülümseyerek, "Belki klasik oranlarda değil ama. Bildiğim kadarıyla Pilar'ın bir sevgilisi yoktu. Elanor bilir bunu."

"Bender." Luther'ın aklına Phibbs'in verdiği dosya geldi. "Bu isimde bir ortağınız var değil mi?"

"Elanor tıbbi bölümümüzü yönetir. Ne yazık ki buraya gelemedi. Ama araştırmalarınız sizi Palo Alto'ya da götürür belki. Elmar sana bu bölgenin şerif bürosundan, Şerif Yardımcısı Luther Opoku'yu tanıştırayım."

Verandanın merdivenlerinden onlara doğru sıçrayan adımlarla gelen adam çok kısa kesilmiş saçlara, kedi tüyleri sıklığında kaşlara ve sonsuza kadar öğrenci kalacak bir gencin yüz hatlarına sahipti. Elmar Nordvisk çoktan kırkını geride bırakmış olsa da yanaklarını ve çenesini saran üç günlük sakal onun otuzlarında görünmesine engel olmuyordu. Kot pantolon, spor ayakkabılar ve üstünde Radiohead amblemi olan bir tişört giyiyordu, üstündeki ceketse iki gün bavulda kalsa bile çıkarıldığında hiç kırışığı olmayan cinstendi. Luther'ın elini sıkışı o kadar üstünkörüydü ki sanki karşısındakini bir an sonra unutacakmış izlenimi uyandırıyordu.

"Şerif," dediğinde bir an göz göze geldiler, "Pilar'ı siz mi buldunuz?"

"Turistler buldu, biz çıkardık."

"Acı çekmiş mi?"

Luther bir an duraksadı, "Sanmam, çok hızlı olmuş her şey."

"Hızlı mı, ne kadar hızlı?"

"Bir ağacın üstüne devrilmiş, boynu kırılmış."

Nordvisk sanki ilk kez görüyormuş gibi ellerine bakıyordu. Test edercesine parmaklarını gerdi. "Peki, sorularınız varmış. Ben kapanmamış hesapları sevmem. Size önerim şu, gelin birbirimize elimizdeki tüm bilgileri verelim. İlk kimin başlayacağının önemi yok." Başını yukarı kaldırdı, "Siz başlayın isterseniz. Kısaca olgulardan söz edin."

"Bayan Guzmán..."

"Pilar," dedi hüzünle gülümseyerek. "Pilar deyin ona."

"Biz birbirimize hep ön isimlerimizle hitap ederiz," diye açıkladı van Dyke.

Luther olup biteni anlatırken Elmar Nordvisk'in gözleri, sanki aynı anda başka şeyler oluyormuş gibi araziyi tarıyordu. Luther çitin arkasından gördüğü genç kadınları düşündü. Giriş holünden geçtikleri sırada bürolarda çalışan var mıydı? Hatır-

lamıyordu. Görkemli asansör ve kurşun geçirmez camlı bariyerden öyle etkilenmişti ki fark etmemişti. Buradaki her şeyde bir orantısızlık vardı. Belki şalt sahası, su depoları ve on dokuzuncu yüzyıl mimarisi aynı uzmanın eseriydi, artık uzmanlık alanı her ne ise. Acaba bu, yer altındaki köprüyü açıklamaya da yeter miydi?

Açıklamalarını, "Bir listeye ihtiyacım var," söyleriyle noktaladı Luther. "Son yirmi dört saat içinde Çiftlik'te kimler vardı?"

"Kim olacak?" Van Dyke, Elmar Nordvisk'e baktı, "makul şüpheliler, öyle değil mi?"

"Bir deyimle ifade etmek gerekirse öyle." Van Dyke verandalı ve küçük bahçeli evlerden oluşan yapı kompleksini işaret ederek, "Gece burada çalışanlar, bu ek binalarda kalır. Bazıları burayı neredeyse ikinci evi haline getirdi," dedi.

"Pilar da mı?" diye sordu Luther.

"Köşe daire."

"Bir görmek isterim. Eğer bir arama emri konusunda ısrarınız olursa..."

"Boş verin arama emrini falan," dedi Nordvisk," kendi başınıza dolaşmadığınız sürece istediğiniz yere bakabilirsiniz. Nasıl olsa o fark edemez artık."

"Bir şey içmek ister miydiniz?" diyerek Van Dyke sohbeti biraz yumuşatmaya çalıştı.

"Teşekkür ederim," diye başını salladı Luther, "siz burada bulunan herkesin sorgulamam için toplanmasını sağlayabilir misin? On beş dakika içinde mümkün olur mu?"

"Tabii, zaten sayıları çok fazla değil. Nöbetçiler ve iki yazılımcı kadın."

"Neden o kadar az?"

"Çünkü Ares bebek bakıcısına gerek duymaz," dedi Nordvist sinirli bir hava içinde. "Burada birçok şey otomatik olarak çalışır, daha doğrusu her şey, anlatabiliyor muyum? Nasıl an-

layasınız? Yani insan gerektiren deneyler yapmadığımız sürece Çiftlik kendi kendini yönetir. Makine öğrenmesinin amacı da budur zaten. Yani mantıklı aslında. Sanayi 4.0 ve nesnelerin interneti konusunda söz sahibi olmak isterseniz, siz ona hizmet etmeden, onun size hizmet edeceği evrensel bir yapay zekâya ihtiyacınız vardır. Neden söz ettiğimi biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Doğru, ilgisiz konularla canınızı sıkıyorum." Alçak sesle konuşuyor, dili neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Ama konuşması oldukça hızlıydı. Anlaşılmazlığın sınırında sözcük dizileri birbirini izliyordu. Nordvisk'in konuşmayı, sözlerin içerdiği kaba saba mesajları küçümsediği anlaşılıyordu. Belki de lafları ağzında gevelemesini dengelemek için konuşurken büyük el kol hareketlerine başvuruyordu. Luther da onu televizyondaki konuşmalarından bu şekilde hatırlıyordu. Bir tartışma programı. Nordvisk bütün konuşma süresini kendi kullanıyor, elleriyle havada daireler, elipsler ve paraboller çizerek bitmek tükenmek bilmeyen semboller yapıyordu. Yüzünde kendini önemsemeyen bir gencin, şaşkınlık içinde karşısındakinin omzunu üstünden geleceğin sınırsız fırsatlarına bakan bir ifadesi vardı. Şimdi de göz bebekleri dönüp duruyor, belirli bir noktaya odaklanmadan bir oraya bir buraya yöneliyordu.

"Peki siz Pilar'ın dün akşam Çiftlik'te ne yaptığını bilmiyor musunuz?"

Van Dyke omuzlarını silkti. "Burada olduğuna dair bir kanıt bile yok."

"Bu çok şaşırtıcı olur muydu?"

Nordvisk gözlerini kırpıştırdı. "Buraya gelmesi mi?"

"Bir yönetici olarak..."

"Hiçbir sebep yoktu. Yoktu. Çiftlik öyle plansızca gelinip gidilecek bir yer değildir. Pilar tabii ki istediği zaman, istediği gibi girip çıkabilirdi. Ama bunu gizlice yapmazdı." Sanki ha-

vada, kadının orada olması için bir sebep arıyormuşçasına sağ eli yükselip güçsüzce aşağı düştü.

"Neden gelsin ki?" diye ekledi van Dyke. "Dur bakayım, dün akşam ne vardı? Yazılımcılar her zaman olduğu gibi sistemleri kontrol ettiler. Güvenlik görevlileri devriye gezdi. Bir haber ya da olağanüstü bir durum yoktu. Sizin telefonunuzdan sonra zabıtlara ve video kayıtlarına baktım. Pilar burada değildi."

"Gözetim videolarından söz ediyorsunuz değil mi?"

"Burada her şey videoyla gözetlenir." Van Dyke'ın mavi gözleri Luther'ı süzüyordu, sanki gözlerinin arkasına birer küçük kamera gizlenmiş gibi. Luther kendini huzursuz hissetti. Tamy'nin bilgisayarında izlediği videoların kayıt tarihi bir gün öncesini gösteriyordu. Ama böylesi kayıt tarihlerine ne kadar güvenilebilirdi? Her yenilemede tarih de yenilenmiyor mu?

"Düşmanları ya da iş arkadaşlarıyla anlaşmazlıkları var mıydı?"

"Pilar düşmanları olacak biri değildi," diye cevap verdi Nordvisk.

"Söylediklerinizden arkadaş olduğunuz izlenimi çıkıyor."

"Arkadaş mıydık acaba?" Ayakkabılarının üstündeki bir noktaya dikti gözlerini. "Aman Tanrım, arkadaşlık nedir? Evet bir anlamda arkadaştık. Tabii onun özel hayatının ayrıntılarını bilmiyorum, ama aramızda... bir tür ilişki vardı. Peki buna arkadaşlık diyelim."

"Haber vermemiz gereken yakınlarını tanıyor musunuz?"

"Hayır, kişisel olarak tanımıyorum. O daha küçükken ailesi Kanada'ya taşınmış. Anne babası, ağabeyi... sanırım bir de teyzesi. Geri kalanları hâlâ Meksika'da. Burada sadece sevgilisi var. Daha net söylemek gerekirse eski sevgilisi."

"Onu tanıyor musunuz?"

"Jim Garko, düzgün bir tip. Monterey'de bir sörfçü kafesi işletiyordu, iflas etti. Pilar onu arada şirkete getirirdi. Sonra

Pilar burada daha yoğun çalışmaya başlayınca ayrıldılar. Ama arkadaş kaldılar."

"Pilar hangi konuda yoğun çalışıyordu?"

"Petrol çözücü mikroplar. Bu gerçekten önemli bir şey mi?" Nordvisk, Luther'a bakarken gözleri birdenbire sanki ona bir Noel hediyesi vermiş de sevinmesini bekliyormuşçasına parladı. "Pilar Berkeley'de biyokimya ve sentetik biyoloji eğitimi aldı. Elanor onun akıl hocasıydı. Sonra bu boktan olay meydana geldi... Bu gerçekten ilginizi çekiyor mu?"

"Anlatın."

"Deepwater Horizon, 2010. Bir şey ifade ediyor mu size?"

"Petrol arama platformu mu?"

"Patlama. Boktan şey havaya uçtu ve battı. Ama suyun içinde keyifle fokurdamaya devam etti. Kimsenin ne yapılacağına dair en ufak bir planı bile yoktu. Denizin bin beş yüz metre derinliğinde, içinden petrol fışkıran bir delik ve kimse kapağının nasıl kapatılacağını bilmiyor. Petrol sızıntısı giderek büyürken, aylarca bunu araştırdılar. Petrolü toplamayı, yakmayı denediler. Geri kalanını bakterilerin yiyeceğini söylediler. Bu mümkündür ama sorun şu ki yıllar sürer. Ve petrol yiyen bakteriler, petrolden daha beter bir madde dışkılarlar. Ayrıca bu arada deli gibi üreyip oksijen tüketirler, sonunda da denizde ölü bölge oluşur. Pilar kısa sürede, oksijen tüketmeden petrolü çözen mikrop üretmeye ve deliği bu mikrobun klonlarıyla kapatmaya çalışıyordu."

"Becerebildi mi?"

"Elanor'la birlikte," diye kızgınlıkla başını salladı Nordvist, "Tanrı'nın belası Nobel Ödülü nerdeyse ellerindeydi."

"Ve onu burada..."

"Evet... hayır." Bakışları Luther'dan uzaklaştı. "Bu bir optimizasyon meselesi. Bir mikrobun genomuna müdahale etmenin sayısız yolu vardır. Ama zaman sınırsız değil. Bulutun

içinde bir yerlere, milyonlarca, milyarlarca seçenek arasında," diye anlatmaya devam etti elleriyle hayalî bir mekânı kavrıyor gibi yapıp ellerini tekrar açarak, "bir çözüm saklı. O çözüm her zaman vardır. İşte burada o çözümlerin peşinden koşuyoruz."

"Ares'ten mi söz ediyoruz? Pilar'ın iş yeri."

"Evet."

"Çiftlik yani."

"Çiftlik Ares zaten." Nordvisk elini saçlarında gezdirdi ve o genç gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Özür dilerim şerif yardımcısı, kafanızı şişiriyorum. Neden söz ettiğimi anlamanıza imkân yok."

"Neden olmasın, bir bilgisayardan söz ediyorsunuz."

Bunu da Phibbs'in verdiği dosyadan biliyordu. Ama şirketin amiral gemisi olan süper bilgisayar A.R.E.S.'in hangi sözcüklerin kısaltması olduğunu unutmuştu. Elmar Nordvisk'in daha önceki yıllarda kendi kendine program yazmak üzere geliştirmiş olduğu bir yazılımın ürünüydü. Bir tür yapay bilim insanı yani. A.R.E.S. yıllar içinde Nordvisk'e birçok iş alanının kapılarını açmıştı. Yapay zekânın nasıl işlediği Luther'ın anlama kapasitesini aşıyordu, buna rağmen başka bir şey ilgisini çekiyordu.

"Böyle bir makinenin keyfinin yerine gelmesi için çok yüksek enerji gerekli öyle değil mi?"

Van Dyke gözlüğünü çıkarıp gökyüzüne kaldırıp sonra tekrar taktı.

"Şerif yardımcısı, artık biraz dolaşmanın zamanı geldi."

Van Dyke'ın elini dokunmatik ekrana yerleştirip göz tarama cihazına bakmasın izlerken Luther'ın içini belli belirsiz bir huzursuzluk kapladı. Yöneticiyi kurşun geçirmez camlı tünelin içinde takip ederken kendini vitrine konmuş gibi hissetti. Bir

bariyerin önünde ona sonsuzluk kadar gelen bir süre bekletildi. Kameralar bedenini taradı, sensörler herhangi bir bulaşıcı hastalık taşıyıp taşımadığını kontrol etti. Herhangi bir şeyi gözden kaçırmış olabilir miydi? Daha doğrusu bir şey görüp de beklemek yerine tepki vermesi mi gerekirdi... ama neyi bekleyecekti? Van Dyke'la birlikte terasta oturduğundan beri içini bir şeyler kemiriyordu. Bariyer kalkıp dışarı çıkarken, toplu sorgulamaya kadar beklemek hata mıydı diye düşünüyor. Evet, kesinlikle. Beklememeliydim. Güneş battıktan sonra ışınlarını göremezsin, tıpkı üstünden saatler geçtikten sonra o gülümsemenin ne anlama geldiğini soramayacağın gibi. O Etiyopyalı kadının gülümsemesi, o koşullar altında hayli garip değil miydi? Nordvisk'e o kadar yakın davrandığına bakılacak olursa Pilar Guzmán'ın ölümünden haberdar olmalıydı. İnsan bu durunda şerif yardımcısına gülümser miydi? Hiç tanımadığı birine? Ne istiyordu acaba, bir şifre mi veriyordu, bir şey mi söylemeye çalışıyordu? *Benim hatamdı bu. O an hemen onunla konuşmalıydım.*

Konuşmalıydım, diye düşündüğü sırada asansörün kapıları iki yana doğru açıldı.

Onunla gerçekten konuşmak isterdim.

Ayrıca tabii, oldukça çekici bir görünüşü olduğu için. Erotik bir çekicilikten çok, her şeyi kapsayan bir sezgi vadettiği için. Bakışlar, *sen anlarsın işte*, diyordu sanki. Geri döndüğünde artık var olmayan uçucu bir teklif, kaçan bir fırsat. Birçoğu gibi ellerinin arasından kaçıp giden bir fırsat daha ama bu kez iblislerinin onu mengeneye aldığını kendine itiraf etmek zorundaydı. Burada söz konusu olan sadece maun tenli kadın değildi zaten. Sorun vakit varken birbiriyle çok az konuşmuş olmak, belki de hiçbir zaman doğru sözü söyleyememiş olmaktı.

Üst dudağında ter birikmişti. Panik duygusu soluğunu kesiyor, yüreğinde yalnızlık ve kaybetme korkuları birbirinin içine karışıyordu. Kapanmakta olan kapıların arasından kaçma

dürtüsüyle elektriklenip asansörün duvarlarına tutundu. Krizin gelmekte olduğunu hissediyordu. Kriz onu büyük bir güçle olduğu andan koparıp çok uzaklara, hatta Tamy'nin bugün artık hatırlamadığı o belalı günden de gerilere sürükledi. Zihninde, gangsterlerden biri bütan gazı dolu ekstraktör cihazına ateş ettiği için alev alev yanan bir uyuşturucu laboratuvarında koşuyordu. Onun yönetimindeki özel tim laboratuvarı kıskaca alırken, uyuşturucu üreticilerini ve kendi adamlarını kırmızı dumanların ölümcül gölgelerinde, silah sesleri ve emir çığlıklarının arasında gördü. Cehennemin basınç dalgasına doğru haykırırken ansızın karşısına çıkıveren bir mermi kalbinin biraz altına saplandı. Saplanmak ne demek? Ansızın orada kaldı. Can sıkıcı, uygunsuz. Ne yapılabilirdi ki? Koşmaya devam etti ama birden devrilen bir ağaç gibi yere yuvarlandı. Aynı anda çektiği acı ve o bok çukurunda geberip gidecek olduğunu kavramanın kahrediciliği, *demek burada ve şimdi*, şaşırtıcı bir biçimde bir araya geldi. Gaz bulutunun içinde oradan oraya yuvarlanıp parmaklarıyla az öncesine kadar ona güven veren, ellerinde ağırlığını hissettiği Hecker & Koch marka silahını ararken, alevlerin ve dumanların arasından ona ateş eden adam fırladı. Tabancası elinde, dirseği bükük, yarım kalan işi bitirmeye hazırlanıyordu.

Sonra bunun bir adam değil, genç bir çocuk olduğunu gördü.

Oracıkta çömelmiş, uyuşturucu kartelinin değirmenleri arasına atılıp acımasızca ezilmiş çocuklardan biriydi. Gözlerinde öldürme arzusu değil, sadece korku vardı. Luther'a, ölüme, anlamadığı her şeye karşı duyduğu korku. Her şeyden önce, en büyük tehlike esrar içerken yakalanmak olduğu beyaz orta sınıfın sakin bir muhiti yerine nasıl olup da burada olduğunu anlamıyordu. Luther'ın parmakları boşluğu taradıkça korku onu tümüyle ele geçirdi. O anda çocuğun kafası olgun bir meyve gibi yarılıp alevlere saçılınca göz bebekleri iyiden iyiye büyüdü. O gün Luther'ın hayatını kurtaran kadın polis bu yükü ömrü

boyunca omuzlarında taşıyacaktı. Tıpkı benzer yükler taşıyan diğerleri gibi. Ama insan nelere alışıyordu. Belki bu canlı sahne zamanla, üstündeki verniği koyulaşmış bir tablonun hareketsizliğine bürünseydi, Jodie bu olaydan sonra Sacramento'daki narkotik şubeyi bırakıp Luther'ın annesinin yaşadığı Sierra'ya taşınmak için bu kadar ısrar etmezdi. Luther'ın annesi Plumaslı bir şerif yardımcısıyla ikinci evliliğini yapmıştı ve her zaman elemanı eksik olan Downieville şerif bürosuyla da çok iyi ilişkileri vardı...

"Şerif yardımcısı?" Van Dyke ona kaygıyla baktı. "İyi misiniz?"

Luther parmağını asansör duvarından çekti. Dengesini kaybetme duygusu, kabinin büyük bir hızla aşağı doğru hareket ettiğini gösteriyordu.

"Evet her şey yolunda."

"Renginiz soldu."

"Rengim mi soldu?" Gırtlağında bir kaşınma gibi hissettiği kahkahanın özgürleştirici bir etkisi oldu. "Bana bugüne kadar kimse solgun olduğumu söylememişti."

"Söylememiş miydi? Bunu bir ayrımcılık olarak görmeniz gerekir."

"Öyle mi? Özür dilerim Bay van Dyke...."

"Hugo deyin lütfen."

"... derimin reniyle dalga geçmekten daha beteri, başına bela almamak için onu görmezden gelmektir. Benim babam Ganalı. Babamın her zaman dediği gibi ben uzay boşluğu gibi kapkarayım."

"Renginizin solduğunu hiç görmediniz mi?"

"Polisler daha çok başkalarının renginin solmasına dikkat eder."

"Hiçbir şey ve hiç kimse bir tek renge indirgenemez," dedi van Dyke.

"Dediğiniz çok doğru Hugo ama insanların beni tanımadığı bölgelerde, kendi özel arabamla gezerken polisler beni yine de sizden üç kez daha sık durduruyor. Ve bu durumdaki siyahların çok azı bir şerif kimliği gösterebilir."

"Evet maalesef. Ama demek istiyorum ki derinin renginden daha derinde bir solgunluk vardır."

"Öyle mi? Peki siz ne görüyorsunuz."

"Bana bir bakın, Ben soluk yüzler uzmanıyım."

"Size bir şey söyleyeyim mi Hugo," Luther tavanı işaret etti, "şu korkunç asansör ışığı yüzünden."

"Fikrinize yüzde yüz katılıyorum. Ares bize daha güzel bir ışık sağlayabilir misin?"

Gerçekten de van Dyke o anda kabinde olduğundan da soluk görünüyordu. Kaşları ve kirpikleri bir suluboya fırçasın tüyleri gibi parlıyor, ışık yüzündeki tüm eski sivilce izlerini acımasızca açığa çıkarıyordu. Luther kendi kendine bu adamın büyürken nasıl biri olduğunu sordu. Elmar Nordvisk'ten farklı olduğunu tahmin ediyordu. Onun gençliğinden beri kendine güvenen, hoş bir dış görünüme sahip iki ayaklı bir tiyatro eseri olduğunu anlamak için çok düşünmeye gerek yoktu. Zekâsı ve hınzırca sergilediği çekingenliğiyle hem kızların hem de annelerinin üstünde yarattığı etkiyi hayal etmek kolaydı. Hele anneler onun zekâ ve zenginliği böyle verimli bir şekilde birleştirmesinden öyle etkileniyorlardı ki kızlarının onunla giriştiği flört denemelerini, akıllarından geçen görkemli nikah törenleriyle birlikte, ellerinden geldiğince destekliyorlardı. Ama bu arada bu çekingen gencin, kızlarını, onların kendini ayartmaları için nasıl da kolayca baştan çıkardığını göremiyorlardı. Phibbs'in verdiği dosya Elmar'ın bir sürü ünlü isimlerle maceradan sonra, Liza Martini adında başarısız bir pop şarkıcısıyla kalıcı bir ilişki kurduğunu anlatan magazin alıntılarını da içeriyordu. Buna karşı van Dyke bir hayatta kalma mücadelesiydi. Tüm kızların, onun

hiçbir ihtiyacı olmayan cinsiyetsiz bir varlık olarak gördükleri için ona en gizli sırlarını bile anlattıkları bir çöplük. Partine davet etmesen de sınavda kopya çekebileceğin bir tip.

Asansörün ışığı daha yumuşak bir tona dönüştü.

"Çok etkileyici. Bilgisayarınız şakadan anlıyor."

"Üstelik bu konuda yazılımcılarının birçoğundan daha iyi." Van Dyke hayır anlamında elini salladı. "O kadar etkilenmeyin. Bunlar sihirbaz numaraları. Bu tür numaralarla yatırımcıların cebinden milyarları çekip alıyoruz. Elmar'ın dediği gibi, boktan şeyler her zaman etkili olur."

Asansörün kapısı açıldı. Camlı bir geçit, üstünde Nordvisk'in büyük N şeklindeki logosunun bulunduğu parıltılı bir cepheye doğru uzanıyordu. Cam duvarların ardında kontrol panelleri monitörler ve güvenlik biriminin adamları görülüyordu. İpeksi yumuşak ışığın hangi kaynaktan geldiği belli olmuyordu, sanki odalar kendi kendilerini aydınlatıyormuş gibiydi.

"Bu nasıl bir güvenlik şirketi?" diye sordu Luther, "bu insanları nerden buluyorsunuz?"

"Biz kendimiz işe alıyoruz onları."

"Aracı şirket yok mu yani?

"Rica ederim." Van Dyke'ın eğleniyormuş gibi bir hali vardı. "Burası Amerika Birleşik Devletleri'nin en önemli araştırma tesisi."

"Bunun tanınma ölçünüzle karşılaştırılması mümkün değil."

Gülümsedi. "En güzel çiçekler gizli yerlerde biter. Nordvisk dünya yapay zekâ pazarının lideri. Palo Alto sadece bir panayır sayılır. Burada her gün çığır açıcı yenilikler meydana geliyor. Çılgınlar için bir habitat. Bir anlamda bir hayvanat bahçesi. İsteyen herkes orayı gezebilir. Ama beyin burada, Sierra'da ve biz bunu herkese söylemiyoruz. Tabii ki tesisimizin güvenliğini piyasadan gece bekçilerinin ellerine bırakamayız."

"Ben düşmanlarınızın daha çok Çinli internet korsanları arasında bulunduğunu düşünürdüm."

"Bize kimlerin saldırdığını tahmin bile edemezsiniz. Teknoloji korkusu ortalığı yıkıp geçen virüsler gibi. Dijital değişim karşıtlarının elinde olsa bizi şuracıkta havaya uçururlardı, bu arada bizim Tanrı rolü oynadığımızı düşündüğü için yok etmek isteyen dinî fanatiklerden söz etmiyorum bile. Sorun şu ki ancak entelektüel olarak kabul ettirdiğiniz bir şeyi koruyabilirsiniz. Enformatik alanında yüksek lisans yapmış ABD donanmasının özel biriminden adamlar iş bulmak için sıraya girmiyor. Ama kadrolarımız çok iyi."

"Çok iyi. Şimdi de biraz gizlilikten söz edelim."

"Çinli internet korsanlarından mı?"

"Hayır." Luther duraksadı. "Nordvisk'te Pilar Guzmán'ın ölümüne neden olacak kadar gizli olan şey ne?"

"Bunu ben de kendime sorup duruyorum."

"Sonuç?"

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Biz gizliliğin üretkenliği engellediğine inanırız."

"Şaka yapıyorsunuz?"

"Kesinlikle."

"Bu sözleriniz hükümetlerin yaptığı her şeye ters düşüyor."

"Ee?" Van Dyke, Luther'a baktı. "Bu, hükümetlere ne kazandırıyor? Krizler, savaşlar, durgunluk. Biz bu tavrımızla Asya'nın ve Avrupa'nın, birileri gelip şahane fikirlerini ellerinden alacak diye kâbuslar içinde kıvranan inovasyon kültürüne de ters düşüyoruz. Ama fikir alışverişi olmadan gelişmek mümkün değildir. Gelişim bir insanlık projesidir, şerif yardımcısı. Biz kimsek oyuz ve iyi bir fikri olan herkesle alışverişe açığız. Nordvisk'teki her stajyerin bile yönetim kademesine erişimi vardır. Geliştirdiklerimizin çoğu açık kaynak projeleridir, dünyanın dört bir yanındaki bilim insanlarının bunlara erişimi vardır.

Biz bölüm ve hiyerarşi kavramlarıyla düşünmeyiz. Onlar her yeniliğin ölümüdür."

"Yani başkaları sizin araştırmalarınızın ürünlerini toplayabilir demek istiyorsunuz."

"Ürün toplamak değil de yararlanmak diyelim."

"Siz onun patentini aldıktan sonra."

"Tabii, bizim de para kazanmamız gerek."

"Bu sizin bonkörlüğünüze biraz gölge düşürüyor."

"Hiç de değil." Van Dyke parmağını şakağına dayadı. "Belki bir yanlış anlaşmayı düzeltmem gerek. Ürünleri geliştiren biz değiliz. Bunu bizim kullanıcılarımız yapıyor. Kendi güçlerine, ihtiyaçlarına ve isteklerine göre. Öyle yılda bir ortaklar toplantısı falan değil, günlük bile değil, her saniye. İster evrim deyin ister bozulma, insanlığın gelişiminin en üst noktalarına ancak hep beraber ulaşmak mümkündür. Açıkça söylemek gerekirse biraz daha üst düzey gelişim bize yakışır, öyle değil mi?

"Gizliliğe düşkün olanlar bu süreci yavaşlatıyor. 2050 yılında on milyar kişi olacağız ve çevre daha da sorunlu bir hale gelecek. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musunuz? Bizim yavaşlama imkânımız yok. Ve biz iş birliğinin gücüne inanıyoruz."

Van Dyke'ın yüzü güvenle parıldıyordu ve Luther gerçekten de ne demek istediğini anladı. Yüzü sivilce izleriyle kaplı delikanlının sonunda bu mücadeleyi nasıl kendi lehine çevirdiğini anladı. Van Dyke günün birinde gülümsemesini ve insanları ikna etme becerisi olduğunu keşfetmişti.

"Patent işleminden önce bir araştırma var Hugo," dedi Luther dostça. "Bana Nordvisk'in hiçbir sırrı olmadığını anlatmayın."

Van Dyke başını salladı. "Gelin benimle."

Duvardaki N oyması ikiye ayrıldı, ardında açılan odanın yüksekliği beş altı metre kadar vardı. Silindir şeklindeki konsolların üstündeki monitörler, klavyeler, kontrol panelleri ve yazıcılar aydınlık bir çalışma alanına yerleşmişti. Alan o kadar

genişti ki bir düzine insan rahatlıkla aynı anda çalışabilirdi. Luther transparan ekranların üstünde grafikler, fotoğraflar ve sayı dizilerinin parıldadığını gördü. Bir yanda hayaleti andıran hologram görüntüleri, bir yanda üstünde buruşuk kâğıtların iğnelendiği kalın keçeli kalemlerle yazılı notların asılı durduğu eski usul duvar panoları. Açık raflarda enformasyon döneminin bedensizliğindeki analog karmaşa olarak elektronik devre levhaları ve dizüstü bilgisayarlar görülüyordu. Duvarları tıpkı çok ekranlı bir multipleks sinema gibi tanıdık ve yabancı evrenlere ait görüntüler, haritalar, aslında dev gibi olmasına rağmen içinde fantezilere dayanak olacak kimsenin bulunmadığı anlaşılmaz makinelerin kesimleriyle kaplıydı. İşte tam da bu insansızlık hali bu devasa yapılara hayat aşılıyordu. Beklemekte olan, ansızın, hiçbir anlaşılır nedeni olmaksızın belirli bir hedefe yönelik aktivitelerle canlanacak olan bir var olma biçimi. Duvarlardan projeksiyon görüntüleri ve ışıklar yayılıyordu. Bir hayal evreni gibi. Luther'ın öğleden sonra çitin arkasından gördüğü iki genç kadın da gerçek değilmiş gibi duruyordu. Ekranlara bakarken mekânı canlandırmaktan çok bu ürkütücü boşluğu etkisini tamamlıyor gibilerdi. Luther bu gizli evrenin ne kadar derinde olduğunu sordu kendine. Asansör hangi hızda inmiş olursa olsun, hızlanmanın ve frenlemenin yarattığı etkiye bakılırsa bu, serbest düşüş hızına yakın olmalıydı.

Kadınlardan biri döner sandalyesini onlara doğru çevirdi.

"Selam Hugo, Ne var? Elmar yukarı gelmemizi istedi."

Diğer kadın, "Çiftlik'te olduğunuzu bilmiyordum," diye ekledi.

Van Dyke soran gözlerle Luther'a bakarken, "Gelmemiz program dışıydı," diye cevap verdi. "Sorguya tam ne zaman başlamak istiyorsunuz?"

"Turu tamamlamamız ne kadar sürer?"

"Bu ne görmek istediğinize bağlı."

"Araç garajını, Pilar'ın dairesini, hangarın karşısını."

Böylesine tanımsız bir derinlikte "karşısı" lafı belirsiz kalıyordu ama van Dyke başını salladı, "Yarım saat gibi hesaplayabilirsiniz. Ah, nezaket kurallarını unutmayayım: Ellen Bank, Bridget Liu yazılımcılarımız. Şerif Yardımcısı Luther Opoku bölge şerif bürosundan."

Sarışın, balık etli bir kadın olan Ellen Blank, Luther'a yaklaştı, Luther'ın bir doksanlık heybetli endamını süzdü ve çapraz yaptığı bileklerini ona doğru uzatarak, "Tutuklayın beni şerif yardımcısı, ben halka tehlike arz ediyorum," dedi.

Bridget Liu güldü, "Hadi canım o bendim. Olan her neyse."

"Suçunuz ne olursa olsun, sizi karakolda ağırlayabiliriz. Sadece bana bir kahve süresinden daha uzun kalmayı gerektirecek bir sebep vermeyin." Maceraya aç kalmış yazlıkçıların standart flört manevraları. Ama Ellen'ın bakışları bulutlandı, "Ne oldu Hugo?"

Luther, CEO'dan önce atılıp, "Bunu sonra konuşuruz," dedi.

"Kötü bir şey mi oldu?"

"Duydunuz," dedi van Dyke, "Yukarıda görüşürüz."

Luther adamın peşi sıra odadan geçip birlikte bir balkona çıktı. Balkon bitmek bilmez gibi görünen, ara ara çelik merdivenlerle bölünen bir duvar dibinden göz alabildiğince ilerliyordu. Ama insan gözü bu yer altı mekânın insanın başını döndüren büyüklüğün kavramaya yetmiyordu. Önünde bir tür alan uzanıyordu. Tavan borular, elektrik rayları, içinden tutam turam kablonun çıktığı ağ dağıtım kutuları ile kaplı tersine bir dünya gibiydi. Bu rengârenk kablolar göbek bağları gibi kıvrılarak dev boyutlu cam ve çelik dolaplara giriyordu. Durmadan yanıp sönen on binlerce minik LED lamba sayesinde makinenin nabız atışları görülebilen, Luther'ın o güne değin gördüklerinin hepsinden daha büyük olan bu veri merkezi bir kenti andırıyordu. Bütün mekân, en uç köşesine kadar sıra sıra, cam ve çelikten yapılma

parlak kare prizmalarla kaplıydı. Hepsi birbirinin aynıydı. Sıradan büyük bilgisayarların o kaba saba rack kabinetlerine hiç benzemiyordu. Bu şehrin caddelerinde insanlar dolaşmıyor, robotlar, tekerlekleri üstünde hareket eden, kameralı teleskop boyunlu, kavrayıcı kolları olan tedarik istasyonları devriye geziyordu. Bu kavrayıcı kollar, yapı elemanlarını büyük bir hassasiyetle tel sepetin içine yerleştirip yerine yenisini alıyordu. Luther elleriyle sıkı sıkıya tırabzana tutunmuş gözlerini ayırmadan olup bitene bakıyordu. Şaşkınlığının yarısı olup bitenler yüzündense, diğer yarısı da yıllardır Sierra'da yer altında böyle bir yapının gizli kalabilmiş olması yüzündendi.

"Tüm bunları ne zaman inşa ettiniz?"

"Elmar 2003'te başladı." Van Dyke da Luther'ın yanına gelip tırabzanlara yaslandı. Bir yolcu gemisinin güvertesinde küpeşteye rastlanan turistler gibi, veri denizini seyrettiler. "Arazi annesine aitti."

"Aitti mi?"

"Erken öldü. İsveçli bir sopranoydu. Harika bir sesi vardı, ben ne yazık ki sadece kayıtlarını dinleyebildim. Büyük dedesi Yeni Dünya'ya bir bilet almış, altına hücum yıllarında hatırı sayılır bir servet yapmış. Kazandıklarını hemen kaybetmeyen az kişiden biriydi. Sierra Vadisi'nde arazi alıp kereste ticaretine atılmış ve daha da zengin olmuş."

"Bu ana ev ondan mı kalma?"

"Evet. Çitle çevrili bölge, aileye ait mülkün küçük bir bölümü sadece. Elmar, Ares için ilk algoritmaları yazmaya başladığında çok net bir vizyona sahipti ve daha o zaman alana ihtiyacı olduğunu biliyordu."

"Şu anda hangi vizyonun gerçekleşme aşamasını görüyoruz?"

Van Dyke sanki sorunun yanıtlanmasını dev makineye bırakıyormuş gibi bir el hareketi yaptı.

"Toplumu değiştirmeye çalışıyorsunuz. O kadarını anladım."

Sarışın adam, sanki Luther ona bildiği bir fıkrayı anlatıyormuş gibi bir ifadeyle gülümsedi. "Bir şeyi bilmeniz gerek. Silikon Vadisi bilinçsiz insanların bilinç kazandığı yerdir. Kendi fikirlerinin sarhoşluğu içindeki uyuşturucu bağımlılarıyla doludur burası. Onların uyuşturucusunun adı yapılabilirliktir. Her biri fikrinin gerçekleşebileceğini göstermeye çalışır. Her şeyin gerçekleşebileceğini. Ne olursa olsun. California'nın üstünde genişleyen evren gibi, giderek genleştiğimiz bu küçücük parçasında hepimiz bir mantrada anlaşmamış olsaydık eğer, her şey kendiliğindenliğe bırakılmış olurdu."

"Nedir bu mantra?"

"İnsanlığın problemlerini çözmek."

"Bu kadar mı?

"Evet, böyle ufak bir şey."

"Burası epey sıcak, öyle değil mi?"

Van Dyke başını salladı, "Tam olarak otuz yedi derece. Birçok veri merkezinden daha yüksek. Ama tesisin bu şekilde daha güvenilir çalıştığını saptadık. Yüz metre derinlik, enerjiyi etkin kullanacak koşulları yaratmak için ideal."

Yüz metre. Demek ki Sierra bunun yanı sıra gerçek bir atom bombası sığınağına da sahipti. Hayır yanı sıra değil. A.R.E.S.'i yerin yüzeyindeki en büyük yıkımlardan bile korumak, tüm ekonomik gerekçelerden bile daha önemsenmişti.

"Fazladan bir de hava soğutma sistemi var ama biz öncelikle suyla soğutma sağlıyoruz. Dışarıda su tanklarını görmüşsünüzdür. Trafo bize sürekli elli megavat elektrik sağlıyor. Burada dizel jeneratör kullanıyoruz. Yani elektriğin kesilmesi asla söz konusu değil."

"Hiçbir şeyi rastlantıya bırakmıyorsunuz, değil mi?"

"Bırakmaz olur muyuz," dedi van Dyke ona bakarak. "Sürekli."

"Nasıl yani, beni aydınlatın?"

"Bizim hesaplarımızın yetersiz kaldığı nokta rastlantıdır. Ve Ares hesaplamayı diğer bildiğimiz bilgisayarlar gibi yapmaz. Onun bize verdiği sonuçlar, otuz yıl sonra Patagonya'da bir okul arkadaşınıza rastlamanız kadar rastlantısaldır. Yaptığımız makine kuantum bilgi birimi anlamına gelen Q-Bit'lerle işlem yapıyor. Nasıl baktığınıza bağlı olarak Ares ya rastlantıyı tümüyle ortadan kaldırıyor ya da her şeyi bir rastlantı haline getiriyor."

"Bunu anlamamı benden sakın beklemeyin."

Van Dyke dışardaki sunucu topluluğunu gösterdi. "Elmar'ın optimizasyon meselesi hakkında ne dediğini anımsıyor musunuz: Bir problemi çözmek için sayısız seçenek ama belki bir tek optimal çözüm vardır. Bununla birlikte siz hangisinin optimal olduğunu bilmediğiniz için, her bir opsiyonu yapılabilirlik, etkinlik, çevreye etkileri vesaire açısından hesaplamak zorundasınız. Her birini teker, teker. Ama bulduğunuz bir sonuç, problemi çözse bile, çevreye yaptığı etkiler kabul edilmez olduğu için gerçek bir çözüm anlamına gelmeyebilir. Bizim gözümüzde bu çözüm yolları bir yanlış anlamaya yol açar. Bu çözümlerin her birine art arda başvurabilirmişiz gibi, oysa fizikçilerin kuantum bulutu adını verdiği bir fenomen içinde bütün çözümler aynı anda vardır. Bildiğimiz bilgisayarlar kronolojik bir seçim süreciyle işlem görürler ve en küçük fark birimi bit olarak kabul edilir. Bit bir ya da sıfır değerlerine sahip olabilir. Evet ya da hayır, öyle ya da böyle. Ya-ya da sisteminde iki yolda aynı anda ilerleyemezsiniz ya da bir kavşakta aynı anda hem sağa hem sola gidemezsiniz. O zaman önce bir yöne, sonra diğerine gidersiniz. Optimizasyon problemleri sizi milyonlarca yöne doğru giden bir kavşakla karşı karşıya bırakır. Tüm seçenekleri denemek için ışık hızında hareket etseniz bile sonsuz zamana gerek duyarsınız. Peki, ya siz başka bir tür Bit olsaydınız? Aynı anda hem sıfır hem bir olabilen, hem-hem sisteminde bir Q-Bit? Bu durumda tüm çözüm seçeneklerini aynı anda deneyebilirdiniz ve tek bir

işlem süresi içinde, bizim algımıza göre çok uzun olmayan bir süre içinde optimal çözüm elinizde olurdu."

"Sorun şu ki kimse aynı anda iki yerde birden olamaz."

"Küçük nesnelerin fiziğinde bu mümkün."

"Küçük derken?"

"Atom altı parçacık düzeyinde."

"Ne kadar sakinleştirici. Aksi takdirde California'daki dava dosyalarındaki mazeretlerin hepsi boşa çıkardı. Yani Ares böyle Q-Bit'lerle mi işliyor?"

Van Dyke başıyla onayladı. "Kuantum bilgisayarı size bir şey ifade ediyor mu?"

Luther acınası durumdaki bellek deposunu şöyle bir taradı. "Hiç duymadım."

"Ares bir kuantum bilgisayarı. Birçokları karmaşık hesapları sadece bir kuantum bilgisayarıyla yapmanın mümkün olmadığını düşünür. Ama Ares tam da bunu yapıyor. Neyse." Sanki Luther'ın neden orada olduğu ansızın aklına gelmiş gibi derin bir iç çekti. "Sanırım şu an, kuantum teknolojisi konusunda hızlandırılmış bir kurs için en uygun zaman değil. Bütün bunlar ilginizi çekmiyordur."

"Hayır, benim bilmek istediğim, iş arkadaşınızın neden öldüğü." Luther bir an duraksadı. "Bu makine, bu olayı kısa sürede çözebilirdi değil mi?"

Van Dyke tırabzandan uzaklaştı. "Adalet ve yasaların uygulanmasının sizin ellerinizde olmasını tercih ederim."

"Romantizminize saygı duyuyorum."

"Ciddiyim. Ares, Pilar'ın burada olduğunu gösteren hiçbir şey kaydetmemiş. Her şeyden önce size, burada saklayacak hiçbir şeyimiz olmadığını söylemek isterim."

Bu iyi, diye düşündü Luther, *o zaman Ruth'un tabiriyle şu boktan sonsuzluk odasına gidelim.* "Az önce güvenlik görevlilerinin merkezinin yanından geçmedik mi?"

"Evet, sizi daha sonra yöneticisiyle tanıştıracağım."

"Lütfen."

"Siz hepsiyle bir anda konuşmak..."

"Sadece tanışmak istiyorum." Belki de Etiyopyalıya benzeyen kadını insanı mıknatıs gibi kendine çeken o bakışlarını, o aç gülümsemesini tekrar görmek istiyordu. "Ayrıca bir de gözetim videolarına bakmak istiyorum. Rastgele alınmış örneklere."

"Tabii ki." Van Dyke'ın yüzünde kıl kıpırdamıyordu. "Hangisini düşünüyordunuz?"

"Mesela hangarın önündeki alanı, saat on buçukta."

"Tabii hemen."

Kontrol odasına geri döndüklerinde yazılımcı kadınlar orada değillerdi. Buna karşılık güvenlik merkezinden, çalıştığını gösteren bir vınlama duyuluyordu. Duvarda birbiri ardına görüntü kesitleri geçiyordu. Matbaalarda kullanılan hurufat kutuları şeklindeki kutucuklarda mekânın derinliklerini gösteren görüntüler uçuşuyordu. Bütün kameralar A.R.E.S.'in kontrolü için yerleştirilmişti. Onun birbirine benzer koridorlarını, o koridorlarda hızla gidip gelen, başka makinelere hizmet eden makineleri kontrol etmek için. Çiftlik bütün açılardan filme alınıyordu: bürolar, boş zamanları geçirmeye ayrılmış bölgeler, dış alan ve çevresi. Rüzgâr uçuşan şezlongların örtüleri arasında dolanıyor, gökyüzünde göçen kaz sürüleri şeklinde bulutlar, karanlık bir zeminde soluk bir beyazlık gibi güneşi kapatıyordu. Birkaç üniformalı Luther'a baktı. Etiyopyalı kadın aralarında değildi.

"Telaşa gerek yok," dedi Luther alçak bir sesle van Dyke'a, "şimdilik sadece videoyu göreyim."

Yönetici yüzünü resimlerin yansıdığı duvarlardan birine dönerek, "Ares, bize dün akşam saat on buçuk itibariyle hangarın çeken videoları göster, bütün kameraları ayrı ayrı."

Ekranı kaplayan görüntüler kayarak çıkarken dört faklı açıdan çekilmiş başka bir kesit, aydınlatılmış hangarı gösteriyordu.

Robotlar hareketsiz duruyordu. Yük asansörünün açıklığından kamyonlar görülüyordu. Kendi başlarına duran makinelerin iç dünyalarına bakınca, orada da Luther'ın kontrol odasında gördüğüne benzer cansızlığın tuhaf biçimde canlanması hâkim oluyordu. Luther kameraların perspektiflerini inceledi. Pilar'ınkilere çok benziyordu, neredeyse tıpa tıp aynısı. Derken bir şey fark etti. Bu aynı videoydu! Pilar firmanın güvenlik sistemini ele geçirmişti. Hızlı oynatmada yarım saat süresince hiçbir şey olmadı, bu da demek ki ya Pilar'ın videosundaki tarih yanlıştı ya da güvenlik birimi işverenini aldatıyordu.

"Dediğim gibi, hiçbir şey yok." Van Dyke omuzlarını silkti. "Ama isterseniz tamamını izleyebilirsiniz."

Luther alt dudağını kemirdi.

Tabii ya, gözümüz kararana kadar izleyebiliriz. Van Dyke haklı, Ama Tamy de haklı. Steel Bridge çevresindeki kızının çok sevdiği kuş koruma alanından ne kadar anlıyorsa, dijital dünyadan da o kadar anlıyor. Yani oluşturma tarihinden söz ediyorsa, bununla kastettiği güncelleme tarihi değil. Pilar Guzmán'ın videoları kesinlikle bir önceki akşama ait, bu görüntüler ise sahte.

Başını çevirince kalkıp onlara doğru gelen bir adam gördü.

İnsan arkasını her zaman sağlama almalıydı.

Her zaman.

Özellikle de karşındakini sıkıştırması söz konusuysa. O zaman insanın üstüne her yönden namlular doğrulabilirdi. Eğer girdiğin bir mekânda havanın aleyhine döndüğünü görüyorsan, orada tek başına gerginlik yaratarak durumu daha da zorlaştırmanın alemi yoktu, yapman gereken çevreyi gözleyip sonuç çıkarmak ve yerel destekle oraya geri dönmekti.

Polis okullarında daha birçok şey öğretiliyordu. Ama Luther, ailesi de onun bu av tutkusundan ciddi ciddi etkilenmeye

başlayana kadar bütün bunları kulak arkası etmişti. Sierra ise bir tür terapi olarak düşünülmüştü. Terapi işe yarıyordu, hem de nasıl ama o, özünde, kafasını avına takıp düşünmeden hareket eden bir avcı olarak kalmıştı. Avını gördüğü anda, savaşarak onunla en dibe kadar düşmeye hazırdı.

Adam hayli iri yarıydı. Luther'dan bile daha uzundu, omuzları o kadar genişti ki, üst bedeni, alt ucu insanı şaşırtacak kadar dar kalçalarla birleşen V şeklinde bir kamayı andırıyordu. Saçları enseden ve yanlardan sıfır numaraya vurulmuştu. Bakımlı keçi sakalı, zaten çıkık olan çenesini daha da belirginleştiriyordu. Buna karşılık burun kemiği yok gibiydi. Sanki derisi yeterli gelmemişçesine gergin bir alnın altındaki açık renk gözleri zekâyla parıldıyordu. Tuhaf oranlarıyla çirkin olması gereken kafatası, bir kurdun cazibesine sahipti.

"Özür dilerim şerif..." derken devin pırıl pırıl dişleri ortaya çıktı.

"Şerif yardımcısı."

"Geldiğiniz sırada meşguldüm. Adım Jaron Rodriguez." Luther adamın bir pençeyi andıran elini sıktı.

"Memnun oldum."

"Jaron güvenlik birimini yönetiyor," diye açıkladı van Dyke gereksiz bir biçimde. Rodriguez'in bir alfa olduğu her halinden belliydi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim şerif yardımcısı?"

Luther cevap vermek yerine uzun süre bu dev gibi adama baktı. Şansa bak. İşler umduğundan çabuk ilerliyordu. Saniyeler geçerken, Rodriguez'in sevimli hali de donmaya başladı. Kalın kaşları yükseldi ve elleri soru sorar gibi iki yana açıldı.

"Eee?" dedi sonunda.

Luther hangarın videosunu gözünün önüne getirmeye çalıştı. Konteynerlerin yüklenmesini yöneten adamı. Yüzünün Pilar'ın flaş belleğinde kaydedileceğinden habersizce bakışlarını

kameraya doğru yöneltmesini. Şu an karşısında duran adamdı. Mavi tişörtünün altından çocukların oynadığı aksiyon figürlerininkini andıran göğüs kasları görülüyordu. Rüzgârlığının yakalarını kaldırmış olduğu için, kumaşın kenarından ancak ucu beliren ten rengi yara bandını görmek için dikkatlice bakmak gerekiyordu.

"Şerif yardımcısı, hâlâ bana baktığınızın farkında mısınız?"

"Bunun için bir gerekçem olabilir mi?

Van Dyke kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

Rodriguez başını salladı, "Benim açımdan yok. Bir yerden tanışıyor olabilir miyiz?"

"Boynunuz," dedi Luther parmağıyla işaret ederek. "Yaralandınız mı?"

"Ah evet, tıraş olurken kestim."

"Anlıyorum." Luther bir adım daha yaklaştı. "Bakabilir miyim?"

"Nereye?"

"Yaranıza."

"Tıraş sırasında meydana gelen bir kesiğe mi?"

"Evet."

"Tanrı aşkına neden küçücük bir yarayı görmek istiyorsunuz?"

"Nasıl tıraş olduğunuz beni ilgilendiriyor."

Rodriguez göz kırptı, "Nasıl tıraş olduğum mu?"

"Evet tıraş bıçağıyla mı makineyle mi?"

Devin çenesi tıpkı sırtındaki kaslar gibi kasıldı, kaçsın mı yoksa saldırsın mı karar verememiş bir vahşi hayvan gibi dikleşti. "Piyasada bulunan sıradan tıraş bıçaklarından kullanıyorum şerif yardımcısı. Bıçağı yeterince keskin değilse, oluyor böyle şeyler. Sakallarım çok sert de."

"Evet biliyorum bunu."

Van Dyke şaşkınlıkla bir güvenlik şefine bir Luther'a baktı. "Şerif yardımcısı, saygısızlık etmek istemem ama eğer Jaron'u bir şeyle suçluyorsanız daha açık konuşur musunuz?"

"Onu suçladığımı nereden çıkardınız?"

"O zaman neden böyle davranıyorsunuz?" diye karşı çıktı Rodriguez.

"Sadece tahmin yürütüyorum. Pilar öldürülmeden bir saat önce saldırıya uğramıştı." Luther'ın gözleri Rodriguez'in kemerindeki copa takıldı. "Tıpkı sizin belinizdeki gibi uzun bir nesneyle."

"Bu doğru değil," diye burnundan soludu Rodriguez, "O burada değildi."

Luther ısrar etti, "Burada değil miydi?"

Adamın yüzündeki gülümseme beton gibi dondu. "Hayır."

"Bir şeyi anlamama yardımcı olun Jaron. Şu anda Pilar Guzmán'ın öldüğünüzü öğreniyorsunuz ve aklınıza gelen ilk şey onun burada olmadığı mı oluyor?"

Van Dyke gözlerini güvenlik biriminin şefine dikti. "Pilar'ın öldüğünü biliyor musun sen?"

"Ah, daha bir sürü şey biliyor," dedi Luther. "Ne olduğunu bilmek ister misiniz Hugo? Jaron Rodriguez dün akşam Pilar'la bir tartışma yaşadı. Ona copuyla bir tane geçirdi ama Pilar kendini savunmayı becerdi."

Birdenbire sadece bilgisayarlar birbirleriyle iletişime giriyor gibi oldu. Hava elektrik akımıyla titreşiyordu. Rodriguez'in adamları o yöne doğru bakıyorlardı, suskun ve açıkça tehditkârdılar. Biri ayağa kalkıp yeniden oturdu, her an fırlamaya hazır bir şekilde iskemlenin kenarında oturuyordu. Luther geçen akşam hepsinin orada olduğundan emindi.

İnsanın sırtını her zaman sağlama alması gerekti.

"Devam edin şerif yardımcısı."

"Pilar onu tırmaladı, ardından da kaçtı ama bu ne yazık ki işine çok fazla yaramadı." Koca bir kütle gibi odanın ortasında duran devin karşısına dikildi Luther. "Uçurumdan nasıl düştüğünü görebildiniz mi Jaron? Yoksa sonunda düşmesine yardım da ettiniz mi? Çünkü bu noktadan kesinlikle eminiz."

Rodriguez'in bakışları titremeye başladı, hızla van Dyke'a doğru ilerleyip, "Bütün bunları dinlemek zorunda mıyım?" diye sordu.

"Ama tırnaklarının arasında deri parçacıkları bulduk," diye sohbet eder gibi bir tonda konuşmasını sürdürdü Luther. "Sakal kalıntılarıyla karışık. Karşılaştırma yapmak için sizden DNA örneği almamıza bir itirazınız olmaz. Öyle değil mi? Zaten bu tıraş sırasında meydana gelmiş bir kesik sadece..."

Rodriguez'in yumruğu öyle ansızın geldi ki savuşturmak için neredeyse hiç zamanı kalmadı, parmak eklemleri yüzünü sıyırıp geçti. Dizlerinin üstünde yaylanıp karın boşluğuna bir yumruk attı, diğeriyse buna yıkım güllesi sertliğinde bir yumrukla karşılık verdi. Yumruk Luther'ın ayaklarını yerden kesip onu bir sazan gibi van Dyke'ın ayaklarının dibine attı. Aynı anda devin üstüne atladığını, yardımcısının oturduğu iskemleden fırladığını gördü. Çevredekilerin bakışlarındaki Medusa'nınkiler gibi ifadesizlik darmadağın oldu. O anda Clock marka tabancasını çekip sözlerinin etkisini daha da artırmak için hızla bir yarım daire çizerek bağırdı: "Kimse kıpırdamasın!" Şaşkına dönen van Dyke'ın ağzı açık kaldı. Luther onunla ilgilenmedi, toparlanıp Rodriguez'in peşine düştü.

"Şerif yardımcısı..." diye bağıran van Dyke'ın sesi geriden geliyordu.

Dışarıda kimse yoktu. Koridorun ışığı kendiliğinden yandı. Asansör kapıları kapalıydı. Sol tarafta N harfinin iki parçası birleşti, Rodriguez'in ne tarafa yöneldiğini açık bir göstergesiydi bu. Luther'ın adamı bu kadar çabuk ortaya çıkarmış olmasından

kaynaklanan coşkusunun içinde bir öfke alevlendi. Son derece patlayıcı bu kokteyl onu, bomboş kumanda odasında kontrol adacıklarının arasından büyük adımlarla koşmaya yöneltti. Odanın arka kapısı kapanmaya başladı. Tutmaya çalıştı ama geçti, çok geç. Rodriguez'i yakalama ümidi milim milim azalıyordu. Artık onu yakalayamayacaktı. Yoksa bir ümit var mıydı? Zihnini ve kaslarını dolduran bir iksir onu ileri doğru itti, göğsünü ve karnını içine çekerek yanlamasına kapıdan geçmeye çabaladı, omzuyla kapıyı bütün gücüyle itti ve tökezleyerek balkona doğru düştü. Hızla tırabzana tutunarak ayağa kalktı. Kutsal bir tapınağı andıran sunucu odası bakışlarını bir mıknatıs gibi çekiyordu. Bir yasak bölge, zarar vermesi uygun olmayan bir kutsal emanet, zekânın iktidar alanı. A.R.E.S. denen bu şeyin içine girmesi gerekecekti, yoksa bedenine mi demesi gerekti? Bilgisayarın bedeni var mıydı? Hele bir kuantum bilgisayarının? Gözleriyle karşıdaki koridoru ölçtü, koridor sunucu odasını ortadan bölen bir bulvara benziyordu. Ona paralel giden ve onu kesen geçitler sunucuların büyüklüğü yüzünden görülmüyordu. Ama bir şey duyuluyordu.

Luther kulak kabarttı.

Metal üstünde postal seslerinin yankısı. Rodriguez balkondan aşağı inen çelik merdivenlerin birinden aşağı atlamıştı. Sunucuların başladığı noktaya kadar en azından yirmi metre bir açık alan vardı. Peki öyleyse Rodriguez'i neden göremiyordu? Balkonun altında kaldığı için. Tabii ya! Orada arayı açmaya çalışıyordu, uygun bir an bulduğunda, koridorların labirentinde gözden kaybolacaktı. Bu koşullar altında onu burada yakalama şansı yok denecek kadar azdı ama Luther'ın beden kimyası yenilgiyi kabul edecek gibi değildi. Salonun dibine doğru devin peşinden gidip bakışlarıyla çevreyi taradı. Hiçbir şey görünmüyordu. Sanki yer yarılıp içine girmiş gibiydi. Sinirle arkasını döndü, artık vazgeçmek üzereydi, gerekirse herif hakkında tutuklama

emri çıkartacaktı. Ama o anda kulağına telaşlı bir koşuşturma geldi. Arkasını dönerken Rodriguez'in sunucu blokları arasında kaybolduğunu gördü. Ardından o yöne seğirtti ama koridora çıkınca oranın boş olduğunu gördü. Sadece devriye gezen iki servis robotu vardı ortalıkta, mesleki deformasyon bu olsa gerekti.

Tekerleklerinin üstünde hızla hareket eden makineler onunla ilgilenmiyordu, haber vermeden gelen kanun koruyuculara karşı programlanmamışlardı belli ki. Luther onların arasından geçip durdu ve kulak kabarttı. Işık içindeki geniş koridor arada onu kesen geçitler ve taşıyıcı kolonlar dışında göz alabildiğince uzanıyordu. Koridorun uzak ucunda A.R.E.S.'in bölgesinin sınırını görüyordu. Havada bir titreşim vardı, sonu gelmez tıngırtılar, vızıldamalar, takırtılar, çınlamalar, tıslamalar... bir makinenin yorulmak bilmeyen faaliyetinin belirtileri. Adım sesleri. Gerçek miydi? Sunucunun pürüzsüz yüzeyi sesi defalarca yansıttığı için nereden geldiğini kestirmek mümkün değildi. Rodriguez yan geçitlerden birinden kaçmış olmalıydı ama hangisinden? Luther rastgele yan geçitlerden birine saptı. Tepesinde takırtılar yükseliyordu. Bir an ürküp yukarı baktı: sadece bir akım dağıtıcı. Tekrar odaklandı ama sesler giderek duyulmaz oldu. Buna karşılık tıslama şeklinde soluk alan başka bir şey yaklaşıyordu. Luther'ın sağ eli Glock'una uzandı. Diğerlerinden daha büyük, daha fazla sayıda kavrayıcı kolu ve dolu bir yükleme alanı olan bir robot görüş alanına girdi. Köşeli kafasını çevirerek simsiyah parıldayan altı gözüyle çevresindeki insanlara bakıyormuş gibi bir hali vardı. Derken o da aynı geçide girince, makine üstüne doğru geldiği için Luther kenara çekildi. Makine hemen önünde durup rack kabinlerinden biriyle uğraşmaya başladı.

Luther deminden beri tuttuğu nefesini salıverdi. Bir robot. Aman Tanrım! Dünya bunlarla doluydu. Tanrı'nın belası, beyinsiz bir otomat. Duvara yapışıp robotun yanından geçti ve bir önceki gibi bomboş olan bir sonraki uzunlamasına kori-

dora bakarken kendine olan güveninin buharlaşıp yok olduğunu hissetti. Bu camdan ve ışıktan dev kütlelerin arasında Rodriguez'i nasıl bulacaktı? Kontrolünü yitirmek üzereydi. Kendini anlaşılmaz bir geleceğin yaratıldığı, hayal gücünün sınırlarını bile aşan, anlaşılmaz bir dünyada makinelerden bile daha fazla nesneleşmiş hissediyordu. Bu bilgi yüklü, ruhsuz ama düşünen makineler topluluğu onunla dalga geçiyormuş gibi geliyordu. Bilginin ortasında bir kara cahil! Pleistosen Çağı'ndan kalma bir savan sakini gibi Neandertal genleri fazla kaçmışa benzeyen bir adamın peşi sıra koşturuyordu, bu devasa zeki varlıkları kendi türünün yaratmış olduğuna kim inanırdı ki? Luther daha yüz metre üstünde Sierra Vadisi'nin sözde dünyadan kopmuş bir durumda kendi halinde yaşayıp gittiğine bile inanamıyordu. Gözleri destek kolonlarına doğru kaydı ve aklından şunları geçirdiğini fark etti: *Pes et artık. Kesin olarak. Hiç şansın yok. Kulaklarının sana tek bir işe yarar dayanak sunacağını düşünmen bile saflık. Robotlar devre levhalarının peşinden koşuyor sen hayaletleri kovalıyorsun. Koridordan geçen şey her ne idiyse, bir gürültüye yol açıyor. Ama senin düşmanın çoktan kaçtı bile.*

"Şerif yardımcısı!" Van Dyke uzak bir mesafeden bağırdı. "Biraz ilerinizde orta koridorda."

O anda Rodriguez'in koştuğunu duydu.

Luther bir patlama gibi harekete geçti. Robotların yanından geçip ilk dönemece doğru son hızla koştu. Orta koridor hangisiydi acaba? Tekrar balkona doğru dönünce van Dyke'ı küçücük gördü, burası orta koridordu, sağa baktı, tam o anda Rodriguez'in koridoru kesen geçitlerden birinde gözden kaybolduğunu görünce hızını artırdı. Dev adımlarını sessizce atmayı bırakıp çareyi, kaçmakta bulduğu için, bir tazı gibi adamın çıkardığı sesin izini sürdü. Birkaç saniye sonra yeniden gördü onu. Aralarındaki mesafe giderek kapanıyordu. Koridorlar ve veri yığınları ansızın sona erdi, A.R.E.S.'in öte tarafındaki sınır burasıydı.

Bundan sonrası iki yanında çelik kapıların bulunduğu bir kepenkli kapının olduğu bir duvara kadar açık alandı. Saklanacak yerini kaybeden kaçak, bütün gücüyle bu kapılardan birine koşup ardında kayboldu. Luther adamın ardından bir küfür savurdu. Kayarak kapıya doğru gitti, kapının kulpu elindeydi ama bir an duraksadı. Diğeri ona sert bir karşılama hazırlamış olabilirdi. Silahı elinde kapıyı hızla açtı. Ama karşısına çıkan süt beyazı renginde, aydınlatılmış bir merdiven holüydü. Alt katlardan Rodriguez'in postal sesleri geliyordu. Aşağı, daha aşağı iniyordu.

Aşağıda ne var?

Cezbedici bir şey. Ya da itici. Korku ve yalnızlık, ama aynı zamanda ışığın belirsizliğindeki bilginin gücü. Derinliklerle tanışan, mümkün olanın da olmayanın da biçimlendiği o fısıldaşan boşluğun ve sınırsızlığın içine bir kez düşen oradan bir daha çıkamazdı. Luther'ın içindeki bir nokta derinliklerle tanışmıştı bir kez, o yüzden tereddüt etti. İç sesi Rodriguez'in peşinden gitmemek konusunda onu uyarıyordu. Hakkında tutuklama emri çıkarması hâlâ mümkündü. Çocukluk anıları gözünde canlandı, mağaraların derinlerinde yatan, uyandırmamanın, dokunmamanın daha iyi olduğu şeyler kafatasının duvarlarına çarpıp duruyordu, adımlarını gerisin geriye yüzeye doğru atması daha iyi olurdu. Ama işte çocukluk düşünceleriydi bunlar, onlar geri geri giderken bacakları onu aşağı doğru götürdü. Sonunda bir ritim fark etti, çukurun dibinde yatıp derin uykularda olan, kalp atışları duvarları titreten dev bir hayvan, bir nabız gibi atan bir varlık gibi. Derinlere indikçe kalp atışı şiddetlenip metalik bir sese büründü. Kat aralarında zemine baktı ve başka kapıların kapandığını duydu. Derken o kapıların önünde durdu. Sanki tek seçenek merdiven aralığından çıkmakmış gibiydi. Hiç kuşku yoktu. Başka seçenek görünmüyordu. Luther bu kez duraksamadı. Daha elinde kapının kulpu, kapının eşiğinden atlarken karşıda onu neyin beklediğini biliyordu. Tek yol buydu ama

yine de bunca yabancı, kapının arkasında duran bu kadar tuhaf şeye hiçbir şekilde hazırlıklı değildi, o kadar ki neredeyse onu buraya kadar neyin getirdiğini unutacaktı.

Önünde köprü uzanıyordu.

Luther köprünün en ucunda duruyordu. Sağ yanında yük asansörünü gördü. İçinin boş olması gözüne daha tehditkâr görünmesine neden oluyordu.

Rodriguez köprünün üstünde koşuyordu.

Postalları hiç ses çıkarmasa da belanın temposunu çalıyordu âdeta. Bu yapıyı taşıyan ya da belki tüm mantık kurallarıyla dalga geçercesine yapının kendi kendini taşıdığı mekân, sanki ses yansıtma özelliğine sahip değil gibiydi. Matematik gibi, güçlü artı işaretinin dev bir çan gibi çınlayıp titrediği ama aynı zamanda çok uzaklardan esiyormuş izlenimi uyandıran matematik şehvetine sahip bir ortam. Videoda Luther'ın gözüne daha tuhaf görünmüştü köprü. Şimdiyse, tam amacına uygun olarak yapılmış bir yol parçası gibi görünüyordu, üstünde bir demir yolu hattı vardı ve kaplaması asfalt değil metali andırıyordu, sanki biri üstüne altın tozu serpmiş gibi ipeğimsi bir parıltıya sahipti. Hiçbir koruyucu tırabzanı olmaksızın dümdüz havada asılı duruyordu. Köprünün baş kısmında büyük bir giriş kapısı, başka kapılar ve çelik halatlar vardı. Ne var ki çelik halatların bağlanacağı kancalar, büyük kapıların monte edileceği sabit duvarlar görülmüyordu, hatta sanki hiç duvar yoktu.

Bir şey daha vardı.

Belli belirsiz bir sınır görünüyordu, daha çok bir sınır düşüncesi gibiydi. Tuhaf ama Tamy bunu görmekte hiç zorlanmamıştı. Ve hiç kuşkusuz bu kürenin sınırlarının olması gerekirdi çünkü ne de olsa Sierra'nın altında bulunuyordu. Şu anda hiçbir şey Luther'ın içinden geçenleri Ruth'un sözleri kadar iyi ifade edemezdi. *Boktan bir sonsuzluğun bekleme odası!* İnsana bir an tek renkli bir kürenin içindeymiş, bir an sonra ise bir nesneye

ait tüm özelliklerin yok olup gittiği baş döndürücü bir boşluk olarak genleşiyormuş gibi geliyordu. Aldatıcı bir hiçlik, tıka basa dolu, bakışlarını çok az yana çevirdiğindeyse, göz hizasının sınırında şekilsiz süreçler, dev boyutlarda her an kendini yeniden yaratmaya ve yok etmeye hazır varlıkların göstergesi, sessizce bir dolanma, titreyerek yanma, iç içe geçme, kabarma, yok etme, kaynama ve muhtemel olanın taşması. Bir nöronunun ateşlemesi kadar kısa sürede Luther tek bir yerde nelerin olabileceğini ama aynı zamanda da Rodriguez'in köprünün üstünde koştuğunu gördü. Paralel gerçekliklerde ise aynı anda köprünün mümkün olan her noktasındaydı. Duyuları tamamen çılgına dönmeden önce ikinci bir nöron ateşlemesi her şeyi yerine oturttu ve Luther çıplak gözle görülemeyecek, havanın yoğunluk değiştirmesi gibi renksiz bir şeye baktı. Videoda gördüğünü sandığı peteğe benzer şekiller, kameranın algılayamayacağı karmaşıklıkta, birbiriyle etkileşimden kaynaklanan bir Moiré deseniydi anlaşılan. Bu küre hakkında hiçbir şey söylemek mümkün değildi. Belki sadece sesleri yansıtmadığını söylemek dışında. Çünkü yansımaya yol açacak bir şeyden yapılma değildi.

Bir mekân değildi o, bir mekân olasılığıydı.

Mekâna dönüşebilecek bir şey.

Rodriguez'in peşinden koşarken bütün bunlar kafasının içinde dönüp duruyordu. Dev adam bu arada köprünün bir boşlukta asılı duran, bu ucunun aynadaki kopyası gibi tıpatıp aynı olan diğer ucuna ulaşıp daha Luther köprünün ortasına bile gelmemişken kapılardan birinde gözden kayboldu. Ansızın o kürenin içinde yalnız olduğunun farkına vardı. Daha az önce orada olan olasılıklar okyanusu katılaşıp cam benzeri yapıların imkânsız katmanlaşmasıyla sonsuzluğa ulaşan anaforlara, birbirinin içine geçen gerçekliklere dönüştü. İçinde, sanki onu kendi içinde çekip çıkaracak bir şeyler çekiliyordu. Bir an sonra içini belirgin bir biçimde bedensizleştiği duygusu kapladı. Tüm

duygular çekiliyor, sanki o da bir olasılığa dönüşüyordu. Sanki bu da olunca lanet sona erecek ve geride hafif bir baş dönmesi ve hızla korlaşarak azalan bir baş ağrısı kalacaktı.

Bu kürenin duyu yanılsamalarına açtığına hiç kuşku yoktu. Buradan en kısa sürede çıkması gerekiyordu.

Kendini yine merdiven aralığında buldu. Bu kez basamaklar yukarı çıkıyordu. Basamakları ikişer ikişer atlayarak aceleyle yukarı çıkarken, şaşkınlıkla yukarıda postal seslerini duymadığını fark etti. Zikzaklar çizerek yukarı çıkınca karşısına, önünü enlemesine kesen otoyol genişliğinde bir koridor çıktı. Bir an durup sessizliğe kulak kabarttı. Bir sağa, bir sola baktı. Yol iki tarafta da dönüp görünmez oluyordu. Bu yüzden adamı gözden kaçırmış olmak canını çok sıkmıyordu ama onu duyması gerekmez miydi? Ne var ki sessizlik insanı kendinden geçirecek kadar mutlaktı.

Sessizlik Luther'a Rodriguez'in kaçtığını haber veriyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Aralarındaki mesafe çok azdı. Merdiven boşluğundan çıkan bir tek bu yol vardı. Luther'a birdenbire iç organı gibi görünen bu koridora çıkan. Rastgele bir sağa bir sola baktı ve ayaklarının altındaki zemini titreten o güçlü nabız atışını hissederek boş koridorda hedefsiz ve seçeneksiz ilerlemeye koyuldu. Bilincinin kıyısında sanki büyülenmiş ama içinden ayrılmamış panik atak pusuda bekliyordu. Bir vahşi hayvan gibi varlığını hissediyordu ama kendi soluğuna odaklandı. Çok iyi biliyordu ki korku bir döngü gibiydi. Şu anda gördüğü gibi yer altı dünyasında kesinliklerden çok kapılar vardı. Her birkaç metrede bir, geçidin için doğru bir kapı çarpıyordu gözüne, sanki küre şeklindeki mekânın dışına doğru açılıyormuş gibi. Bu kürenin aynı yükseklikte bir silindirin içine yerleştirilmiş olduğunu hayal etti. Buna göre bu koridorun dış kenarını izleyerek (eğer bu tür kavramların burada geçerliliği varsa) silindirin çatısına çıkılabilmesi gerekirdi. Sıra sıra kapıların

kulplarına asıldı ama hepsinin kapalı olduğunu gördü. Her ne kadar buharlaşıp uçmuş gibi ortadan yok olması gizemini korusa da bu, o kapılardan birinden çıkmadığı anlamına gelmiyordu. Öyle ya da böyle Luther'ın onu elinden kaçırdığı kesindi. Artık ne yapıp edip bu koridorlar ve çukurlarla bir eleğe benzeyen dünyadan bir çıkış yolu bulması lazımdı. Başka hiçbir çaresi kalmazsa, yeniden kürenin içinden geçmesi gerekecekti. Daha bu düşünce içine eziyet verirken koridor düzleşti ve gri boyalı bir kapıyla sona erdi.

Kapıyı açtı.

Dışarı çıkınca kendini yine sunucu salonunda buldu.

Sersemlemiş bir halde parlak ışıklarıyla veri kentine baktı, kent ise onun bakışına sessizce "biliyorum" cevabı verdi. En azında o öyle hissediyordu. Bellek bloklarının görüntüsü balkondan görülenle tıpatıp aynıydı, ne önü ne arkası vardı, eğer van Dyke'a inanılacak olursa, A.R.E.S.'in yapay ruhu gibi öncesi ve sonrası olmaksızın, aynı anda bütün durumlardaydı. Acaba makineler insanlar gibi iç ve dışı birbirinden ayırt ediyor muydu? Luther sunucu sıralarına doğru yürürken sanki bilgi parıldayarak yoğunlaşıyor ve atmosfer gibi mekânı kaplıyormuş gibi geliyordu. Şimdi bu atmosferde soluyarak, bir ölçüde bu bilginin bir parçası haline geliyordu. Aynı anda A.R.E.S.'in neyin kısaltması olduğunu anımsadı. Bu bilgiyi Phibbs'in ona verdiği dosyada okumuştu ama şu anda ona, sanki makinenin gazlaşan ruhu belleğini canlandırmış gibi geliyordu. *Artificial Research and Exploring System*: Araştırma ve İnceleme Yapay Sistemi.

Neyi araştırmanın sistemi? Acaba o köprüdeyken incelenmiş miydi?

Bu acı verici bir düşünceydi. Aşağıdayken onun taramasını aldıkları fikriyle el ele gidiyordu. Bilgisayara yükledikleri gibi yutmuştu onu A.R.E.S. Şimdi, yağla beslenen amiplerin kusursuz toplumunda, birtakım kuantum bulutlarının içinde, tek derdi

optimizasyon olan bir şeylerin esiri olmuştu. Neler optimize edilemezdi ki? Amiplerin en iyisinin hesaplayacağı bir yapay beyin, Luther bulutunun içinde kusursuz bir Luther. Tabii bu muhteşem Luther kendisi olmazdı. Nasıl ezici bir düşünceydi bu ama belki de bu kuantum saçmalığını yanlış anlamıştı.

Bakışları tutunacak bir yer arayarak duvarı yokladı. Epey ilerisinde sol tarafta kapalı kepengi ve Rodriguez'in peşi sıra gittiği, kürenin içine açılan kapıyı gördü. İçini bir rahatlama kapladı. Kepengin bulunduğu yere orta koridor bağlanıyordu, tabii ki. Kuantum Luther aklından tüm gereksiz düşünceleri geçirip kızgınlıktan patlayacak hale gelirken adımlarını hızlandırdı. Nasıl bu kadar salak olabilirdi? Destek birlikleri gelene kadar ona güvende olduğunu hissettirecek yerde adamla dalaşmak da ne demekti. Neyse artık olan olmuştu. Kürenin içine girdiğine göre van Dyke'la Pilar'ın aldığı video hakkında yüzleşebilirdi. Artık bir netlik kazanmak istiyordu. Bu kürenin ne olduğu, gece gece neyin nakledildiği, kara kutular ve Pilar Guzmán'ın neden öldüğü hakkında bilgi almak istiyordu ve o kadar gurur duydukları o ünlü güvenlik biriminin tamamını tutuklaması gerekse bile bunları öğrenmek istiyordu.

Ama belki van Dyke'ın imajında keşfedilecek çatlaklar vardır.

Şüphelenmeye başlayınca ne yapacaktı acaba? Ya Rodriguez, o kendini korumak için ne yapacaktı?

Ne salaklık, sonunda van Dyke'ı da tehlikeye attın.

Luther orta koridor boyunca koşmaya başladı, o andan karşı yönden en az onun kadar hızlı iki kişinin ona doğru koştuğunu gördü. Balkon tarafından yaklaşıyorlardı, bir süre sonra Luther üniformaları ve üstünde N harfinin işli olduğunu bildiği tipik kasketleri seçebildi, postallarının çıkardığı düzensiz sesleri duyuyordu. Sanki mekân çekilip küçülüyormuşçasına aradaki mesafe hızla eriyordu. Bu ikisi tehlikeli olmaya başlıyordu. Yumrukları sıkılı, yan gözle bile bakmadıkları robotların arasından aceleyle

geçip ona doğru geliyorlardı. Onların efendisi oldukları belliydi. Luther eli Glock'unun kabzasında çatışmaya hazır bekliyordu.

"Durun!" diye bağırdı üstüne doğru gelen iki adama.

"Söz konusu bile olmaz!"

"Kimsiniz? Buraya nasıl girdiniz?"

Adımlarını yavaşlattı, bunun bir sebebi de bu sorunun onu huzursuz etmesiydi. Bu herifleri az önce merkezde görmüştü. Şimdiyse o kadar yakınındalardı ki neredeyse kasketlerinin altından yüzlerini seçebilecekti. Daha az önce biri iskemlenin kenarında oturuyordu. Şerif üniforması da mı gözlerini korkutmuyordu?

"Pekala Laurel ve Hardy," dedi Luther dostça, "şimdi hep birlikte geldiğiniz yere geri dönüyoruz."

Adamlar durdu. Luther onları, hastasının ilaçlarını gizlice başkasına verdiğini fark eden bir psikiyatristin bakışıyla süzüyordu. "Efendim?"

Luther da durdu. "Nereden geldiğinizi biliyorsunuz, değil mi?"

"Dikkat et se..."

"Tamam tamam." Arkadaşı, sanki şu ana kadar söylenenleri silmek ister gibi elini salladı. "En baştan başlayalım."

Luther iç çekti. "Beni tanıyorsunuz değil mi çocuklar?"

"Sizi nereden tanıyalım?"

"Peki neye benziyorum?"

"Şerife, ama bu gerçekten şerif olduğunuzu gösterir mi?"

"Şerif yardımcısı Luther Opoku, emrinizdeyim. Daha yarım saat önce sizin o şık merkezinizde şefinizin gözünü korkuttum. Hadi bakalım, sinirim tepeme çıkmadan şimdi beni van Dyke'a götürün sizi şakacılar."

İki adam birbirine baktı. "Kafayı yemiş."

"Kesinlikle."

"Hayır, ama sabrım dolmak üzere." Luther yeniden harekete geçti. "Son kez..."

"Nasıl istersen dostum." İskemlenin kenarında oturan adam Luther'ın kolunu sıkıca tutup ona diz çöktürmeye çalıştı. Bu hamleye Luther'ın refleksleri cevap verdi. Eğitimleri sırasında, her türlü saldırıyı nasıl başarıyla atlatacaklarını göstermişlerdi, böylece o da Kimmy'nin sabah ofise geldiğinde kapının köşesindeki örümcek ağını temizlediği rahatlıkla bu hamleyi savuşturdu. Rodriguez'le başına gelen bir daha yaşanmayacaktı. Ağırlığını öne doğru verip öyle bir kroşe çaktı ki çatırtı sesi duyuldu. Adam şaşkınlık ve acı içinde geriye devrildi. Yumruk yediği burnundan kan boşanıyordu. Luther onun karşı saldırıya geçmesine zaman tanımadan bir sol ardından da bir sağ kroşe geçirdi. Arka arkaya gelen bu iki yumruk rakibinin ayaklarını yerden kesti. Aynı anda, havada bir dansçı gibi dönüp ona silah çeken diğerinin elinden tabancasını düşürdü. Silahı almak için eğilip tekrar ayağa kalkarken bir de aparküt çaktı ama daha o yere düşmeden kolunu sırtına doğru büktü.

"Ayakta durabiliyor musun?"

"Ihhh."

"İyi, kal öyle."

Luther az önce iskemlenin kenarında oturan ama o anda yediği yumruğun etkisiyle yerden kalkmayı beceremeyen adama yöneldi, silahını alıp kendi beline soktu. Burada işler giderek karışıyordu. Kendini hayallere kaptırmaması gerekti. Bu sözde güvenlik görevlisi son yirmi dakika içinde federal yetkililer hakkındaki düşüncelerini açıkça ortaya koymuştu. İçinde bulunduğu durum giderek daha tehlikeli bir hal alıyordu. Şu anda yapması gereken en önemli şey bu saçma bodrumdan kurtulmaktı. Bıraktığı yerde uysalca beklerken bir yandan da çenesini tutup dik dik ona bakan adamı yakasından yakalayıp hiç belli etmeden Glock'unun namlusunu böbreklerine dayadı ve adamı önüne doğru sürükledi.

"Hey," derken öksürdü diğeri. "Ne istiyorsunuz?"

"Beni buradan dışarı çıkarmanı."

"Aklınızı mı kaçırdınız siz."

"Daha hızlı." Luther'ın, silahın namlusunu kaburgalarının altına bastırması etkisini gösterdi. Adam korkuyla hızlı hızlı yürümeye başladı. Koreografisi kötü yapılmış bir dansçı çift gibi balkona doğru ilerlediler.

"İndirin şu silahı."

"Sakin ol." dedi Luther," bu daha nazik halim."

"Her şeyi daha beter hale getiriyorsunuz."

"Olabilir. Ama inan bana bunu hiç istemezsin."

"Siz buraya nasıl gir?.."

"Durup durup aynı plağı çalma. Hugo van Dyke nerede?"

"Ne diyorsunuz siz? Ne van Dyke'ı zırvalıyorsunuz?"

"Yukarıda mı?"

"Hayır, ama..."

"Sohbetimiz bitti. Hadi sallanma." İleride, iskemle kenarındaki herif, doğrulmaya çalışırken yine yana doğru devrildi. Luther nöbetçiyi çelik merdivenlerden yukarı doğru sürükledi. Glock'unu kılıfına yerleştirip, "Şimdi tıpış tıpış asansöre gidiyoruz," dedi, "beni duyuyor musun? Gülümse çevrene, neşeli ol. Güvenlik bölgesinden çıkmaya yetkin var değil mi?"

"Tabii var."

"Beni kandırmaya çalışacak olursan, bu sana baş ağrısına mal olur. Üstelik geçirmek için hiçbir ilaç bulamayacağın bir baş ağrısına."

"Siz gerçekten şerif misiniz?"

"Dostunun bir emniyet görevlisine el kaldırma suçundan yargılanacağını bildiğim kadar eminim bundan." Balkondan az önce patakladığı adamın dizleri üstünde, lakayt bir şekilde orada duran bir robota doğru süründüğünü görüyor. "Anlaştık değil mi? Biri soracak olursa beni yakaladın ve yukarı götürüyorsun."

Nöbetçi uysallıkla tarama cihazına baktı ve duvar iki yana doğru açıldı. Hızla, iki genç adamın şaşkınlıkla onlara doğru baktığı kontrol odasından geçtiler. Luther oradakileri başıyla selamladı. Tek bir kelime bile etmeden, kontrol panellerinin arasından geçip güvenlik merkezinin yanından koridora çıktılar.

"Herkes nereye gitti?"

"Herkes kim?"

"Kim olacak bütün ekip."

"Jaron ve Liev yukardadırlar ve ...."

"İfade almak için mi?"

"Ne ifadesi?" Adam tam bir artistti. "Biz burada dört kişiyiz, bir de kontrol odasındaki ekip, Bridget ve Ellen, tamam mı? Onlar da bir yerlerdedir mutlaka."

"Saçmalama, burada az önce dört kişiden kalabalıktınız."

"Hay içine... neden bahsettiğinizi anlamıyorum!" Artık adamın sesi korkuyla titriyordu. Bir deliyle aynı odaya kapatılan bir insanın duyacağı korkuydu bu. "Siz hangi deli saçması filmden düştünüz buraya? Biz bütün akşam burada dört kişiydik."

"Asansörü çağır."

Asansör kabini hızla yukarı çıkarken, Luther'ın öfkesinin yerini kuşku almaya başlamıştı. Zihninin en eleştirel kalması gerektiği anda, kuşku termit sürüleri gibi düşüncelerini delik deşik ediyordu, tabii karşı karşıya kaldığı durum dört dörtlük bir kumpas değildiyse eğer. Soluğunu tuttu, kapılar açıldı. Nöbetçi onu bir turnikeden geçirip giriş holüne getirdiğinde Luther neyi kavramaya direndiğini anladı. Önceden açık olan kapılar kapalıydı, diğerleriyse açıktı ve içerisi sıcacık bir ışıkla kaplıydı. Yer altının aksine, burada koca avizenin yarattığı etki insanın içini rahatlatıyordu. Oysa saatin, henüz avizenin yanmasını gerektirecek kadar geç olmaması gerekirdi. Ama kafesli pencerelerden dışarıya bakınca, zifirî karanlığın basmış olduğunu fark etti, ışıklı derin deniz yaratıkları gibi ışık halkaları gördü.

Dış aydınlatmaların önünde yağmurun izi belirdi. Luther'ın Hugo van Dyke ve Elmar Nordvisk'le konuştuğu oda da karanlığa bürünmüştü. Gece esintisi buharlaşan doğayı teras kapısından içeri taşıyordu. Luther tam tanımlayamadığı bir dehşet yaşıyordu. Bazı şeylerin göründüğü gibi olmamasına alışıktı. Ama her durumda aynı kalması gereken şeylerin aynı kalmaması başka bir şeydi. Aşağıda kırk beş dakikadan fazla kalmış olması mümkün değildi. Bu durumda da saatin daha sekiz bile olmaması gerekirdi. Kolundaki saat de bunu söylüyordu zaten ama bu onu sakinleştirmeye yetmedi. Saatler durabilirdi ama havanın kararması gezegenlerin mekaniğiyle ilgili bir durumdu ve dışarıda karanlık bir gece hüküm sürüyordu.

O kafa karışıklığı içinde nöbetçinin kaslarının gevşediğini fark etmedi. Adam ani bir hareketle salona doğru sıçrarken, kulak tırmalayıcı bir sesle, "Jaron, Jaron!" diye bağırdı. Luther bir küfür savurup adamın peşinden koşarken, tahmin ettiği gibi ters kapısının açıldığını ve nöbetçinin, silüet halinde beliren ağır kulüp koltuklarının arasından kaçtığını gördü. Ardından atlayıp onu yere yıktı. Yere düşerken başını bir sehpaya çarpan adam hareketsiz kaldı. Luther başının arkasına baktı, kan yoktu. İki parmağını şah damarının üstüne bastırdı, nabzı güçlü ve düzenli atıyordu. Bu iyiydi. Baygın yatan adamın üstünden atlayıp terasa çıktı.

Gece, rüzgârlı bir gece.

Doğanın tüm şiddetiyle yağıyordu yağmur. Ormanın huzursuz hışırtısı buraya kadar ulaşıyor, tesis terk edilmiş gibi karanlığın içinde ağaçların sınırına kadar uzanıyordu. Çitlerin arasına yerleştirilmiş projektörler, sanki bitkilerin oraya doğru yaklaşmasını önlemeye çalışır gibi, yaprakları çiğ bir ışıkla aydınlatıyordu. Luther transformatörden, asker gibi dizilmiş su tanklarına baktı. Yürüyüş yollarına, payandalara, direklere monte edilmiş olan sodyum buharlı lambalar, nesnelerin dış

hatlarını belirginleştirecek yerde onları görünmez kılıyor, bağlı olmayan şeylerin birbirine bağlı gibi, birbirine ait şeylerin ise birbirinden ayrı gibi görünmesine neden olarak tutarsız bir atmosfer yaratıyordu. Sadece hangarların orada bir şeyler oluyordu sanki. Çok büyük bir şey rayların üstünde öndeki açıklığa doğru ilerliyordu. Luther gözlerini kısıp yüzünden suları sildi. Bir yükleme makinesi rampadan yukarı çıkıyordu. Bir an için iki büklüm olmuş, fırtınaya doğru avluya çıkmaya çalışan birini gördüğünü sandı, o anda oradaki projektörler söndü. Hem avlu hem de rampa siyah bir deliğe gömüldü sanki. Ancak sonradan güvenlik aydınlatmaları belirmeye başladı.

Van Dyke'ın uçağının eksik olması onu pek şaşırtmıyordu artık.

Aşağıda ne kadar kaldım?

Gerçekten ne zamandır oradaydım?

Düşündüğünden daha uzun bir süre geçmiş olması gerekti. Peki ama bu doğruysa, onca saat nereye gitmişti? Luther kemerindeki muhafazasından telsizini aldı, gerçi Pete'in bu saatte hâlâ Calpine'de devriye gezdiğini ummuyordu ama. Bu saatte mi? Kahretsin, hangi saatte? Yerküre daha hızlı mı dönmeye başlamıştı? Yörüngesinden dışarı mı fırlamıştı, kozmik bir felakete mi tanık oluyordu? NBC'nin gece programlarında bu tür senaryolar olurdu, dünyaya düşen göktaşları, beklenmedik anda ortaya çıkan cüce gezegenler, yerçekimi değişimleri, güneşin kabarması ve daha bir sürü böyle saçmalık. Ardından da her zaman tsunami, ateş yağmuru ya da kitlesel ölümler meydana gelirdi. Yer yarılır, dünya tepetaklak giderdi.

Burada her şey ölmüş gibi görünmüyordu.

Cep telefonu! Cebinden çıkarıp ekranına baktı. *Dört saattir* yer altındaymış. İyi de o zaman kararlaştırdıkları gibi Pete'in gelmiş olması gerekmez miydi? Ruth'tan Pete'e haber vermesini istemişti, orada işi biter bitmez çiftliğin girişine gelip onu alma-

sını söylemişti. Bir saatten söz ediyorlardı. Pete'in en geç saat sekizde kapıcı kulübesinin önüne gelmiş olması gerekiyordu. Belki gelmişti. Luther telsizden onu aradı.

"Alo," dedi şerif yardımcısı rahatlamış bir sesle, "Döndün mü?"

"Hayır hâlâ oradayım. Sen neredeydin?"

"Her yere bakındım, Sierra City ile Downieville arasında mekik dokudum. Eski madende sözde önceden ayırtılmış bir masa yüzünden bir kavga çıkmıştı. Los Angeles'tan gelen Juliet Gobert hayranı bir kitle sözde rezervasyon yaptırmış. Geri kalan inatçılar da St. Charles Place'e kapanıp Bud stoklarını içip bitirmeye çalışıyor."

"Juliet Gobert mı dedin? O daha dün çaldı."

"Yok bugündü." Pete güldü. "Sen sandığımdan da uyanıkmışsın. Senin yarın geleceğini sanıyordum."

Luther sustu.

"Robbie dün bir daha Wild Plum'a gitti, önemli değil bir kamu düzenini bozma olayı. Peki sen telsizi alıp tatile mi gittin?"

"Pete..." Luther az önce duyduklarını anlamaya çalışıyordu. "Ruth sana gelip beni almanı söylemedi mi?"

"Nereden almamı?"

"Çiftlik'ten, Plumas'tan hemen önce, Calpine yolunun sonundaki Nordvisk arazisinden."

"Bir şey söylemedi."

"Hiçbir şey söylemedi mi?"

"O dediğin şeyi...Nord... neydi Nordwix mi, duymadım hiç."

"Az önce Calpine'e ek devriyeye çıkmadın mı, saat yedide?"

Telsizden parazit sesleri geliyordu. Bu kez şerif yardımcısının cevap vermesi Luther'a sonsuzluk kadar uzun geldi. "Luther sanırım bir şeyleri karıştırıyorsun sen. O devriye görevi yarın. Bugün işçi bayramı için görevdeydim. Bütün gün. Calpine'e kadar gelmedim bile."

İşçi bayramı için görev mi...

Luther yağmurlu geceye doğru baktı.

"Tamam bunu sonra hallederiz, şimdi neredesin?"

"Hâlâ Sierra City'deyim."

"İyi o zaman buraya gelip beni al. Ama çabuk ol." Pete'e yolu tarif edip konuşmayı sonlandırdı. Temel algıları canını sıkmaya başlıyordu. En çok eziyet çeken ruhlar bile, üç boyutlu bir mekânda, zamanın iyi tanımlanmış bir yöne doğru aktığını bilmek gibi bir güvenlik duygusuna sahip olmalıdır. Bu kesinlikten feragat etmek zorunda kalmak cehennemin ta kendisiydi. Burada bir yanlış anlama olmalıydı. Luther düşünceleri arasında yolunu iyiden iyiye kaybetmeden önce, yağmurun içinden aceleyle koşan bir karartı gördü. Küçük evlerin olduğu bölgeden, parkı keserek helikopter alanından ana bina yönünde, ilk samanlığa doğru ilerliyordu. İri kıyım bir avcının takip ettiği ceylana benzeyen bir gölge. Hiç kuşku yoktu, avın haberi bile olmadan iri avcı sessizce peşinden geliyordu. Luther bu ikisinin ardından baktı. İçinden bir şey, yanıtın elinde olduğunu söylüyordu. Bu yanıtlar belki hoşuna gitmeyebilirdi ama yine de kendini olayların iradesine bırakmaktan daha iyiydi. Ne Hugo van Dyke ne de Elmar Nordvisk ona kısa sürede bir açıklama yapabilirdi. Anlaşılan o ki aşağıda zaman Luther'ın parmakları arasından kayıp giderken, onlar kaçıp gitmişlerdi. Yavaşça teras merdivenlerinden aşağı ıslak çimenliğe indi. Ayaklarının altında balçık haline gelmiş toprak şapırdıyordu ama o ikisinin sağanak yağmurun altında onu duymaları mümkün değildi. Karartılardan küçük olanı, kapısı açık duran samanlığa ulaştı. Bir an için sodyum buharlı lambanın ışın demetinin içinde belirdikten sonra samanlığın içinde gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra da takipçisi ışık demetine yakalandı. Geniş omuzları, maymun gibi kolları ve ters üçgeni andıran bir gövdesi vardı.

Jaron Rodriguez samanlığa girince Luther koşmaya başladı.

Samanlığın içi hayli karanlıktı ama güvenlik ışıklarının zayıf aydınlatmasından buranın garaj olarak kullanıldığı anlaşılıyordu. Duvar boyunca gelecekten geliyormuş gibi görünen araçlar dizilmişti. Otomobiller, motosikletler, teleskopik tekerlekler üstünde duran, camla kaplı motorsuz küçük uçaklara benzer nesnelerin aerodinamik biçimli gövdesinden, üstünde türbinler bulunan kanatlar çıkıyordu. Alaca karanlık nedeniyle araçların geri kalanı tam olarak görülemiyordu. Sağ taraftaysa çok sayıda arazi aracı park edilmişti. Luther G sınıfı Mercedes'i tipik karakteri nedeniyle fark etti. Bunlardan biri Dane Automative'in atölyesindeki hidrolik platformun üstünde duruyordu, demek ki diğerleri de buradaydı. Rodriguez tam yakalamak üzereyken, karaltı onu fark edip kendi çevresinde döndü. Hâlâ karanlıkta olmasına rağmen beden yapısı Luther'ın tahminini doğruluyordu. Bir kadındı bu.

Rodriguez'in, "Bekle," dediğini duydu.

"Rahat bırak beni." Bu sözler kaba ve cezalandırıcı bir tonda söylenmişti. Kolay kolay unutulacak bir ses değildi, ağır bir aksanı vardı ve son derece nobrandı.

"Seninle konuşmak istiyorum sadece."

"Elmar'la yeterince konuşmuşsundur sen."

Kadın arazi aracına doğru yürüdü. Rodriguez pençe gibi elleriyle kadını omuzlarından tutup kendine doğru çevirdi. "Sen ne gördüğünü sanıyorsan..."

Sözlerinin devamını getiremedi. Kadın sağ eliyle onu tırmaladı. Güvenlik şefi kaçmaya çalıştı ama boynuna bir tırmık yemeye engel olamadı. Luther adamın acıyla bağırdığını duydu. Kadın arazi aracına doğru koşarken Rodriguez copunu savurarak peşinden gitti. Rodriguez'in sırtı, Luther'ın saldırıya uğrayan kadını görmesine engel oluyordu. Kadının tepkisi bu kez daha yavaş kaldı. Cop darbesinin etkisini zayıflatmak için kolunu

kaldırırken dirseği görüldü. Rodriguez iki büklüm olup dizlerinin üstüne kıvrıldı.

"Seni Tanrı'nın belası..." diye inledi.

Kadın arabaya binmeden önce, bir saniyeden bile kısa bir süre yerde yatan adama dik dik baktı. Luther o anda kadının yüzünü gördü. Acıyı yenen adam ayağa fırlamaya çalışırken Luther arkasına geçip Glock'unu adamın sırtına dayadı.

"Bir adım daha atacak olursan kurşunu bacağına yersin."

Güvenlik şefi yıldırım çarpmış gibi kalakaldı.

"Bana dön Rodriguez."

Adam itaat etse de Luther ona dikkatle yaklaştı. Bu dev gibi herifin ne kadar tehlikeli olduğunu kendi bedeninde yaşamıştı. Sırf bu yüzden bile kendinden çok daha güçlü rakibine karşı direnen kadına saygı duydu. Kadın aynı zamanda derin bir dehşet duygusunun da kaynağıydı. Rodriguez'in acıyla kasılan yüzü, başka bir şey daha yansıtıyordu. Luther'ın korkularını haklı çıkaran bir şeydi bu.

Çaresizlik.

Herif onu tanımıyordu.

"Yere yat. Başını aşağı çevir, ellerin arkaya."

"Kimsiniz?" diye hırıltılı bir sesle sordu adam.

"Şerif yardımcısı Luther Opoku. Sizi tutukluyorum. Yürüyün."

Dev gibi adamın bakışları arazi aracı ile Luther arasında gidip geliyordu. Luther'ın üstüne atlamamak için kendini zor tutuyordu. Bu adamı hayatında ilk kez gördüğü ise kesindi.

Bir motor çalıştı.

"Şerif." Rodriguez'in gözleri alev alev parlıyordu. "Neden burada olduğunuzu bilmiyorum ama büyük bir hata yapıyorsunuz. Bu kadın firmaya ait sırları çaldı. O..."

"Bir adım daha atarsanız... sizi uyarıyorum."

"Ama onun kaçmasına izin veremem!"

"Yeter! Yere yat!"

"Ben hiçbir şey yapmadım." Karanlığın içinden hızla bir araba geldi, lastiklerini gıcırdatarak bir manevrayla onları geçip samanlıktan çıktı. Rodriguez şaşkınlık içinde başını salladı. Sonra emredildiği gibi yere yattı ve Luther'ın bileklerine kelepçe takmasına itiraz etmedi. Motor sesi gecenin içinde uzaklaştı.

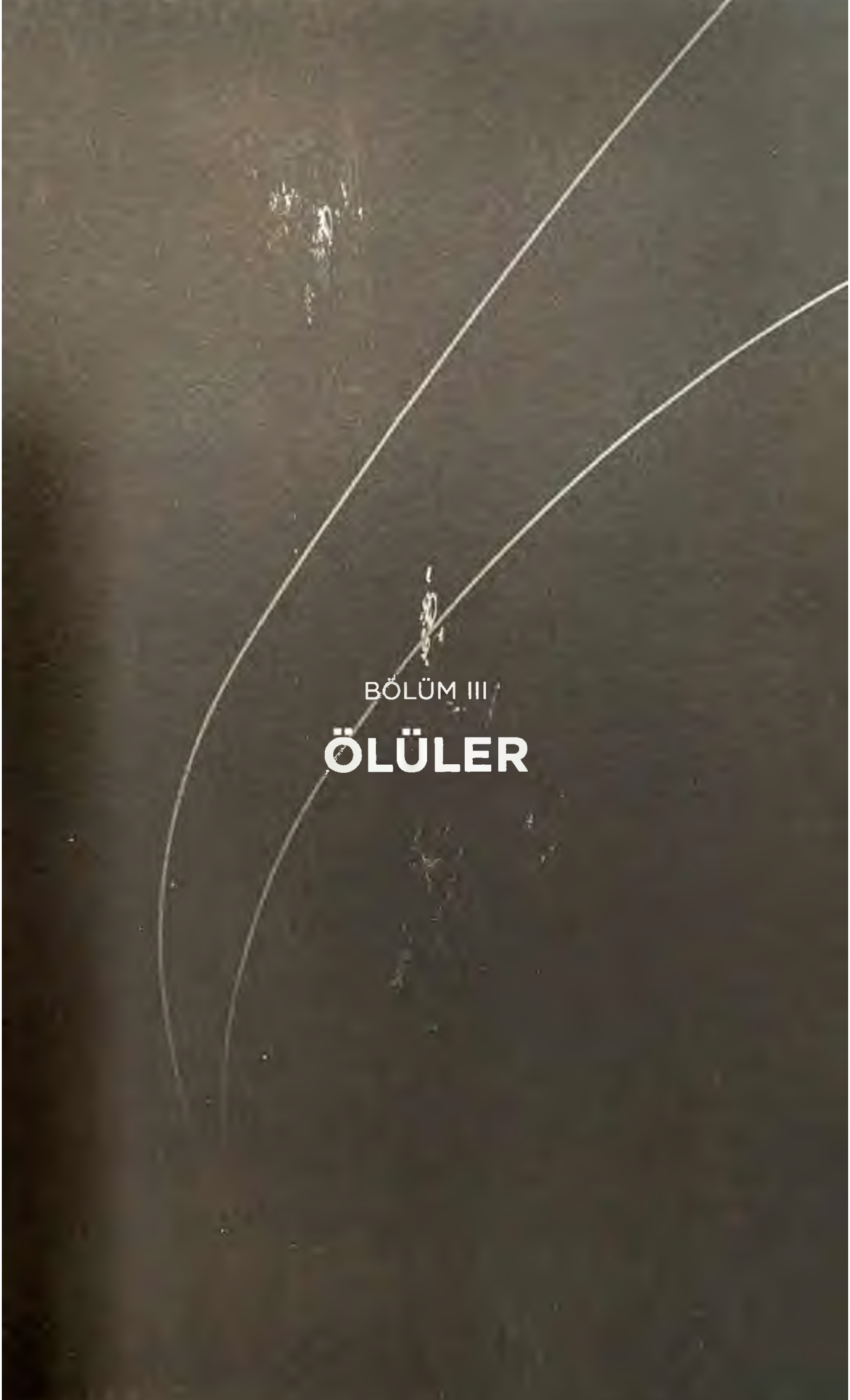
"Lanet olsun, beni neyle suçluyorsunuz?"

Luther cevap vermedi. Dışarıya, yağmura ve beyninin içindeki kadar yoğun olan karanlığa bakıyordu.

"Saldırı," diye mırıldandı. "Saldırdığın kişi..."

Hayır olamaz.

"Kaçmasına yardımcı olduğu kadın Pilar Guzmán'dı."

BÖLÜM III

ÖLÜLER

Elmar Nordvisk on yaşındayken babası ona bir köpek almış ama bu köpek kısa süre sonra diyare yüzünden ölmüştü. O güne kadar Elmar'ı iki kere ısırmış ve çıkardığı gazlar yüzünden evlerini yüksek riskli bir bölgeye çevirmişti. Çünkü bir kibrit çakmak bile evi havaya uçurabilirdi. İşte çocukluk hayallerinin gerçekleşemediği o günlerde Elmar'ın zihninde yapay bir dört bacaklı yaratma fikri olgunlaşmaya başlamıştı. Tamamen silikon ve silisyumdan yapılma bir yaratık ama yine de sevgi göstermeyi becerecek ya da bu duyguyu öyle bir taklit edecekti ki insan kendini onu günde üç kez parka götürmek zorunda hissedecekti.

Genetik olarak üstün zekâlı olan (İkisi de Stockholmlü, MIT'nin kaptığı sibernetik profesörü bir baba ve mezzosoprano bir anneye sahip) Elmar daha on ikinci yaş gününden, sermayesi güçlü, yüksek teknoloji şirketlerinin ilgisini üstüne toplayan bir düzine program yazmıştı. Bu şirketlerin hepsi yapay zekâ araştırmaları ve üretimiyle uğraşıyordu. Ama Elmar'ın, kokusuz, uysal ve neşeli bir köpeği sadece algoritma olarak değil, gerçekten yaratabilmek için gerçekleştirdiği tasarımın, teknik donanımların o günkü düzeyinin çok ötesinde olduğu ortaya çıktı. Bu, kusursuz ev hayvanı için biraz daha beklemek gerektiği anlamına geliyordu. 1982 yılında *Yıldız Savaşları* serisinin robotları R2D2 ve C3PO sinema ekranlarında egemenlikleri ilan etse de gerçek dünyanın en gelişmiş insansı robotları üç adım

attıktan sonra burunlarının üstüne yere kapaklanıyordu. Bununla birlikte Elmar lise yıllarında da MIT'nin startup'larla dolu arka bahçesinde dehasından söz ettirmeye devam etti. Yıllar sonra da kayıtlı en genç öğrencisi olarak başladığı Cambridge'deki bu efsanevi kurumdan matematik, bilgisayar bilimleri ve biyoloji diplomaları alarak mezun oldu.

İşte bir efsanenin doğumuna yol açan tohumun kısa öyküsü.

Yani medya için yaratılmış saçmalıklardan başka bir şey değil.

İşin aslı, söz konusu köpek bir gün öğlene doğru neşe içindeyken (hava güneşin altında parıldar, esen rüzgârlar Massachusetts körfezinin deniz tuz, yosun ve gemi mazotu kokusunu Boston'un Beacon Hill semtine taşırken) ansızın ölüvermişti. Kimse ölen köpeğe otopsi yapmaya kalkmadığı ve Elmar'ın da acısı hayli sınırlı olduğu için, çalıların altına bir mezar kazmakla yetinilmişti. O sırada ailenin başına çok daha büyük bir trajedi gelmişti. Bu trajedi Elmar'ın gerçek yaşam öyküsü açısından çok daha önemli ve çok daha acı verici olsa da o, bu konudan söz etmeyi sevmezdi.

Annesinde bir tümör bulunduğunda Elmar henüz on bir yaşındaydı.

Annesi, Elmar'ın on ikinci yaş gününden birkaç gün sonra da öldü.

O andan sonra hayat Elmar için anlamını yitirmişti. Yapay zekâya duyduğu ilgi de sönmeye yüz tutmuştu çünkü her zaman hiç sorgulamadığı iki önermesi yıkılmıştı. Bunlar evrenin sonsuza kadar var olacağı ve insanın ölümsüz olduğuydu. Tamam şimdiye kadar ölmüş olanlar bir yana konabilirdi ama bu zaten bilim aracılığıyla düzeltilebilecek bir hata olmalıydı. Köpeklerse sayılmazdı, tam olarak sayılmazdı yani. Ama tam da o günlerde yayınlanan Stephen Hawking'in *Zamanın Kısa Tarihi* adlı kitabın sonunda, en son enerji kuantumunun da sönmesiyle evrenin sonunun geleceği yazıyordu. Elmar bunu korkunç bu-

luyordu, bu durumda, eğer insanlığın varlığını sürdürebileceği başka bir yer yoksa, yüksek düzeyde gelişim için çabalamak, hayatı anlamlandırmaya çalışmak, dünyayı düzeltmek niyeydi? Bu araştırmalar, programlar, sınırları aşma ne işe yarayacaktı? Artık bildiğimiz üzere, beynimizin en son elektrik aktivitesi de durana kadar bir çember içinde dönmemize neden olacak bir son durak varsa, yolculuğun ne anlamı kalıyordu? Oğlunu farkına vardığı ender zamanlardan birinde babası, gerçekte anlamlı olanın içe yapılacak yolculuklar olduğunu anlatmıştı ama bilindiği gibi bu yolculuk da sona erecekti. Elmar'ın dünyası sıkıcı ufuklarda kayboluyordu. Planında bir son öngörülmemişti, şimdiyse her şeyin bir sonu olması ona anlaşılmaz geliyordu.

Bilimden uzak durması uzun sürmedi ama melankolisi sürdü gitti. Kısa bir süre sonra yine bilgisayarının başına oturup yapay nöron ağları yaratma hırsıyla program yazmaya başladı. Bu programlar, yinelenen süreçlerde insandan daha akıllı hale gelecek ve nihayetinde hem sevdiklerinin hem de evrenin sonunun gelecek olmasına bir çare bulacaktı. Dönem dönem moda olan paralel evrenler teorisi, kendi evrenimiz öldüğünde kaçmaya yarayacak uzaktan parlayan imkânlar vadediyordu. Üstelik Stanford'da, yetmişli yıllarda bilgisayar tabanlı tanı sistemlerinde başarı kazanılmamış mıydı? Hastalıklar ve ölüm karşısında zafere yol açan tıbbi yenilikler bilgisayarlara mı nasip olacaktı? Elmar kendini, annesini tümüyle sağlığına kavuşturacak bir program yazmaya adadı ama bunu başaramayacak olduğundan kuşkulanıyordu. Doksanların başında diplomaları cebinde, evinin bodrumu üniversite spor kulüplerinde kazandığı kupa ve madalyalarla tıklım tıklım dolu, kadınların örtülü ya da açık yatma taleplerinden kendini kurtaramazken, herkes onun ancak yüz yılda bir gelecek bir deha olduğunu anlatırken o, kişisel yenilgilerle dolu iç dünyasına bakıyordu.

O da ortadan kaybolmaya karar verdi.

Hemen bir seyahat şirketi ayarlandı. O ne derse keyifle her türlü saçmalığı yapmaya hazır eski okul arkadaşlarından onlarcası çevresine toplandı. Zaten hep anne ördeğin peşinden giden yavrular gibi onu izlerlerdi, neden dünyanın sonuna kadar gitmesinlerdi ki? Marihuana dolu öğrenci evlerinde çaresiz ve plansız bir umut taciri olarak Elmar İzsizler Kulübü'nü kurdu. Fikir her birinin ayrı ayrı bir yıl sürecek bir dünya turuna çıkmasıydı. Başlangıç sermayesi olarak yanlarına üç yüz dolar alacaklar ve gereksinimleri için geri kalanını yolda kazanacaklardı. Ve üç yüz dolar bittiğinde bütün gezegeni, kanıtlanabilir şekilde gezmiş olmaları gerekiyordu. Elindeki imkânları en iyi değerlendiren bu yarışmanın kazananı olacaktı, tüm kulüp üyelerinin fikir birliği ettiği konu, imkânları değerlendirmenin o üç yüz doları birkaç katına katlamak, bunu yaparken saçlarının denizin tuzuyla kaskatı kesildiği, ufak tefek Robinson maceraları yaşamak, egzotik kumsallardaki aşklar, *Define Adası*'nın kahramanı Jim Hawkins'inki gibi bir son ve tabii spritüel deneyimler yaşamak, kısacası yine aynı romanın kahramanlarından olan hem korsan Long John Silver hem de korsan eskisi Ben Gun gibi olmak, bu arada da dudaklarında Buda'nın sözleri ve ceplerin altın dolu geri dönmek olduğuydu.

Bunu kimileri daha çok, kimileri daha az başardı.

Elmar ise iflas etti.

Bir yıl sonunda buluşma yerine geldiğinde üstünde leş gibi bir gömlek ve boş bir çantadan başka bir şey yoktu. Buna karşılık yaşam enerjisiyle dolup taşıyordu ve aklında sayısız fikir vardı. Sahip olduğu her şey yardım projelerine gitmişti. Güzelliği, acıyı ve acının içinde uyuyan güzelliği görmüştü. Bu güzelliğin bir öpücükle uyandırılması gerekiyordu, ne var ki ortalarda bir prens yoktu. Küreselleşmenin cehenneminden geçmişti, haritadaki milyonlarca insanın unutulmuşluğa terk ettiği beyaz noktaları görmüştü. En korkunç adaletsizlikleri,

insanı dilsizleştiren şiddeti yaşamış ve sadece on yedi yaşında olan ve günde birkaç dolarla var olmaya alışmış birinin yaşlanmış yüzünde gördüğü insanın içine dokunan gülümsemeyi duyumsamıştı. Hayatta hiçbir şeyi olmadan yaşamanın ne demek olduğunu öğrenmişti. Yoksulların gözünde, ekosistemin mahvolmasında doruğuna ulaşan umudu görmüştü. İnsanın içini ezen bir soruyu gündeme getiriyordu bu: Kurban edilen kimdi? Varlıklı ülkelerin, eşittir işaretinin bir yanına insanlığın varlığının sürmesini koydukları bir denklemdi bu. Ama sanki bu sorunun büyük bir bölümü algı dünyalarının dışında gibiydi. Yangtse ve Songhau nehirlerinin vadileri kahverengi balçıkla kaplanıp altmış beş milyon insan evsiz kaldığında Çin'deydi. Gazlardan bulanıklaşmış, barut dumanının karabiber gibi koktuğu havayı solumuştu. Mali'nin terk edilmiş tarlalarında yürümüştü, bir zamanlar bu tarlalarda çalışan genç erkekler Batı Afrika'nın nüfusu hızla artan kentlerin sefaletini daha da artırmak üzere kıyılara kaçmıştı. Yoksulluğun, açlığın, şiddetin en beterinin yaşandığı Lagos, Dakar, Abican gibi savaş alanlarına... Çok kalabalık olduğu kabul edilen ama aslında büyük ölçüde boş olan yağmur ormanlarının alanı hızla küçülürken, çöllerin genişlediğine, ülkenin bütün varlığını sömüren iktidardaki hırsızların yardım paralarıyla gösteriş yaptığına, AIDS'ten ölenlerin cesetlerinin sokaklarda yattığına, ülkeden kaçan insanlarının sayısının Massachusetts nüfusunun dört katı kadar olduğuna tanık oldu. Birçok bölgede en önemli su kaynaklarının kirli ve içilemez olduğunu saptadı. Somali'de kurumuş kuyuların başında çöküp kaldı. Victoria Gölü'nde ölü balıkların suyun yüzeyinde oradan oraya sürüklendiğini gördü, teni güneşten bronzlaşmış, sarı sakallı çevre aktivistlerinin bira içerken iklim değişimi hakkındaki sohbetlerini dinledi. Aborjinler ve Maoriler, Avustralya ve Yeni Zelanda'da karınlarını haysiyetleriyle doyurmaya çalışıyor, Güney Amerika'dakiler diktatörlerin ve

El Niño fırtınasının altında eziliyor, dünyanın tamamı inliyor ve terliyordu. Sefaletin farklı cephelerinde Elmar yaratıcılığını sergiledi. Yardım edebildiği her yerde yardım etmekten geri durmadı. İşleri yoluna koydu. Uygulanabilir ve ucuz teknolojiler geliştirdi. Üniversitede edindiği bilgileri küçük de olsa teselliler yaratmakta kullandı. Eğer İzsizler Kulübü'nün amacı mümkün olanın en iyisini yapmak, başkalarının acısını dindirmek olsaydı, tacı ve asayı onun alması gerekirdi. Ama diğer üyeler olaya farklı bakıyordu.

Onun için pek fark etmiyordu.

Elmar kendi yaşamsal krizini yenmiş, içinde bulunduğu depresyondan kurtulup yine aydınlığa çıkmıştı. Artık bütün o elit okullarda öğrendiklerinin ne işe yarayacağını ve öğretmenlerinden daha iyi olduğunu biliyordu.

California'ya taşındı.

San Francisco ile San José arasında kalan bölge onun gibi birisi için inanılmaz imkânlar sunuyordu. Bu imkânlar sahillerden itibaren başlıyordu. Enformatik eğitimi sırasında San Gregorio State Beach'deki Half Moon Bay'de sörf eğitmeni olarak biraz para kazanmış, ayrıca bu iş ona sürekli yeni kadın arkadaşlar sağlamıştı, en önemli avantajı ise isimlerini hatırlaması gerekmeden önce, tatil sonunda oradan gitmek durumunda olan turistlerdi. Yeni bir güçle tanı programı üstünde çalışmaya başladı, bu kez işler daha iyi gidiyordu. Neredeyse bir anda yarattığı yapay zekâ programı otomatik canlı çeviri yapan bir program üretiverdi. Elmar bu programa *LangWitch* adını verdi, patentini aldı ve tek ortağı kendisi olan aynı isimli bir şirket kurdu. Herkesin yaptığı gibi o da Palo Alto'da bir garaj kiraladı. Herkes o garajlarda oturup bir şeyler keşfediyor ve Silikon Vadisi klişesini yaratıyordu. Üstelik garajın kirası da çok düşüktü. Önemli olan elektriğinin ve kilidinin olmasıydı.

Günün birinde birisi kapısına dayandı.

Palo Alto'nun belki de en büyük özelliği, orada hiçbir şeyin özel olmamasıdır. Son derece sıkıcı, gece hayatı demeyi hak edecek bir hareketlilikten mahrum bir küçük şehirdi. Pasifiğe doğru yoğun bir ormanla çevrili, doğuda ise San Francisco körfeziyle sınırlıydı. Eğer içinden çıkan bir ışık köprüsü gibi doğruca geleceğe uzanan Stanford Üniversitesi orada olmasaydı, kimse Palo Alto'nun adını bile anmazdı. 280 numaralı otoyolun karşısındaki kutu şeklindeki ofis binalarına Apple, Intel, Hewlett-Packer, AMD, Dell, Oracle'ın yanı sıra eBay ve Yahoo gibi daha genç kuruluşlar ile Amazon ve Google gibi çok genç kuruluşlar yerleşmişti. Milyonluk, hatta milyarlık risk sermayelerine gerek olmadan bunca yüksek teknolojinin bir araya gelmesi eşi benzeri olmayan bir durumdu. Yatırımcılar muhteşem değer artışları sağlama umuduyla, tişört giyen, sivilceli, çekingenlikten hep önlerine bakıp bir şeyler mırıldanan bu gençlere nasıl para verecekleri konusunda birbirleriyle yarışıyordu. Bunun saflıkla yakından uzaktan ilgisi yoktu. İnsan belki pabucunu bağlamaya çalışırken burnunun üstüne düşebilirdi ama kafasında, para kazanılabilecek bir soruna çözüm olan biri için harcanacak her kuruşa değerdi. Karar kıstasları şöyleydi: Bu, çığır açıcı bir buluş mu? Kargaşaya yol açar mı? Gerçek hayatta işliyor mu? Pazar, geometrik artışlar için yeterince büyük mü? Arkasında güvenilir bir ekip var mı? Fikirler, şirketler, pazarlar değişebilir ama eninde sonunda önemli olan insanlardır. Belki bir de şu: Bu fikir dünyanın karşı karşıya olduğu büyük bir sorununa çözüm getiriyor mu? Yeni ve harika bir ruj mu, o zaman kendinize başkasını bulun. Pankreas kanserine karşı bir ilaç mı buldunuz, gelin iş yapalım.

Risk sermaye şirketlerinin çoğunun bulunduğu Sand Hill Road'un üniversite arazisine paralel ilerlemesi bir tesadüf değildi. Mucitler Sequoia Capital, Silver Lake ya da Draper Fisher

Jurvetson gibi yatırım fonlarından bir randevu koparabilmek için o garajlarda gecelerini gündüzlerine katıyordu. Eğer yatırım yapılacaksa, doğru dürüst yapılması gerekiyordu. Başlangıç sermayesinin adında başlangıç vardır, yani ilk itme gücünün roketinin kuşkucuları yerçekimi sahasından yukarı fırlatması gerekiyordu. Sequoia Capital gibi bir şirketin uzaya fırlattığı kimi uzay gemileri başarılı olmayabiliyordu ama içlerinden biri dünya pazarlarında liderlik yörüngesine oturdu mu bütün zararlar katbekat geri geliyordu.

Garajın kapısında duran adam, "Çeviri programı muhteşem," dedi. Öğlen güneşi silüetine vuruyordu.

"Bu çocuk işi," dedi Elmar ama biraz düşündükten sonra ekledi, "ama doğru, muhteşem bir çocuk işi."

"Çocuk işi olmayan ne olabilir?"

Ziyaretçi daha da yaklaştı. Çok uzun boylu sayılmazdı, sivilce izleriyle kaplı bir yüzü ve kirli sarı saçları vardı. Elmar onu daha önce görmüştü sanki.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu, "bir kola ya da..." küçük buzdolabına bir göz atıp, "... ya da bir kola."

Bu aralar yine alışverişe gitmek gerek.

"Kola iyi."

"Tanışıyor muyuz?"

"Hayır henüz şahsen tanışmadık. Benim adım Hugo van Dyke."

Elmar iki kutu kola açıp ziyaretçisine boş duran tek iskemleyi gösterdi. Garajında ona sunabileceği fazla bir şeyi yoktu. Ucuz bir yazı masası, iskemleler, bir elbise askısı, bir yatak ve mutfakta da temel mutfak gereçleri. Bir köşede sörf tahtası dayalı duruyordu, karşı duvarı ise dağ bisikleti ve motosikleti kaplamıştı. Bunların dışında ne kadar alan varsa ya bilgisayarla kaplıydı ya da elektronik kartlar ve sabit diskler yığılıydı.

"Her şeyi yapabilen bir makine," dedi Elmar ve van Dyke'a üstü buğulu kola kutusunu uzattı. "Evrensel düşünen ve hareket eden bir zekâ. Bu çocuk işi olmazdı mesela."

Hugo'nun gülümsemesi bütün odayı aydınlattı. "Turing testini başarmak istiyorsun sen."

"Turing testi boktan bir şey."

"Ama bugüne kadar onu geçebilen bir makine olmadı."

"İnan bana dostum, onu belki ben de geçemem." Elmar kısa bir süre karşısındakinin gözlerinin içine baktı. "Söz konuşmak olunca ben beceriksizin tekiyim. Benimle chat yapan biri, anında tenekeden yapılma bir dostuyla konuştuğunu sanabilir. Demek istiyorum ki, birkaç entegre devreye gevezelik etmeyi öğretmenin neresi zor? Sihirbazlık numarası gibi bir şey bu. Düşün ki, idrarıma hâkim olamıyorum, gecede altı kez tuvalete taşınıyorum. Aman Tanrım bilsen nasıl sinir ediyor, kaşındırıyor ve yanıyor, diye dert yanıyorsun. Karşındaki robotsa, sadece chat yapanlardan biri öyle bir cümle kullanmış olduğu için, ben kolaylık olsun diye çarşafın üstüne salıveriyorum, diyor. Ama çiş yapmak hakkında en ufak bir fikri bile yok. Peki senin Turing testin ne diyor? Bilgisayarın bir insanla aynı seviyede olup olmadığını mı? Hayır, sadece bir şeyin, geveledikleri nin ne olduğunu hiç anlamadan bir insanı taklit ettiğini söylüyor. Bunun gerçek zekâyla ilgisi yok. Bilgisayarlar evrensel düşünebilmek için ille de bir bilince sahip olmak zorunda değildir. Onların ihtiyacı olan şey, gerçek dünyanın eksiksiz bir imajı, üstelik de kendi yarattıkları dünyanın."

"Sen makine öğrenmesinden söz ediyorsun."

"Gerçek ve simüle edilmiş koşullarda paralel öğrenme süreçlerinden söz ediyorum. Ne düşünüyorum biliyor musun? Bizim insan zekâsı dediğimiz karmaşık şeyin temelinde tek bir algoritma yatıyor. Öyle çok fazla değil. Beyne bir bak. Bize her zaman beynin çok özel görevleri yerine getiren son derece

uzmanlaşmış bölgelere ayrılmış olduğu anlatıldı. Ama bugün biliyoruz ki optik girdileri işleyen bölge pekâlâ akustik girdileri de işleyebiliyor. Eğer bir bölge hasar görecek olursa, diğer bir bölge onun işlevlerini üstleniyor. Beyin sürekli farklı şeyler öğreniyor. Sürekli yeni bağlantılar kuruyor. İşin aslına bakarsan, bu tepemizdeki oyun hamuru bütün karışıklığına rağmen homojen ve yapısal olarak ve nöronlar açısından mükemmel bir biçimlendirilebilme özelliğine sahip. Beynimiz deneyim yelpazesini doğduğumuz andan itibaren geometrik bir hızla geliştiren evrensel bir öğrenme makinesi. Derin öğrenmenin ardında yatan fikir bu. Yani tek bir algoritmaya dayanarak bilgisayar aracılığıyla beyni taklit etmek."

"Peki bunu nasıl başaracağını da biliyor musun?"

"CNN sayesinde. Tıpkı doğada olduğu gibi, evrişimsel sinir ağlarıyla. Nöronlar uzmanlaşmış bölgelere göre değil, birbiriyle kesişen bölgelere göre düzenlenecek."

"Peki bu sistemi, kendi başına öğrenmesi için nasıl motive edeceksin?"

Elmar bir kez daha bakışlarını Hugo'nun üstünde gezdirdi. Uzun süre insanların gözünün içine bakmayı sevmezdi. Başkasının iç dünyasına odaklanmak kendi konsantrasyonunu bozardı, üstelik bakışlar bir kement gibiydi, insanı sıkıca kendine bağlardı. Ama bu ufak tefek solgun adam ilgisini çekmeye başlamıştı. "Seni ne motive eder?" diye sordu.

"Bilinmeyen," dedi van Dyke, "beni bilinmeyen çeker."

"Yani tam olarak ne çeker seni? Kalan son macera oyun alanı mı? Bilinmeyende sana kimsenin pranga vurmaması mı?"

"Ben anlamak istiyorum."

"Neden?"

"Bir şeyleri değiştirebilmek için."

"Hımm, yani önemli olan etki yaratabilmek. Güzel. Peki neden etki yaratmak istiyorsun?"

Van Dyke biraz düşündü, "Arada bir mutlu olmak için."

"Peki mutluluk ne demek? Bu yüce duygu nedir? Ona ulaşmak için neden bunca uğraşıp didiniyoruz?"

"Dopamin mi?"

"Sevinç içinde ödüllendirilme beklentisini uyandırmak. Ama bizi harekete geçiren, motive eden nedir?"

"Sen söyle."

"Şiddetle arzuladığımız şeyler Hugo! Bizi bu harekete geçirir. Peki neyi arzularız?"

"Her gün gördüğümüz şeyleri," diye Hannibal Lecter'dan bir alıntı yaptı Hugo.

"Çok doğru. Eşeğin önündeki havuç gibi. Hayallerimizin, ihtiraslarımızın yakıtı tutkudur. Arzuladığımız şeye ulaştığımız zaman bedenimiz neşe içinde endorfin ve oksitosin gibi opiyatlar salgılar."

"Kimyasal bir ödüllendirme sistemi."

"Görüyor musun? Biz de makineden başka bir şey değiliz aslında. Duygularımız nörotransmitterler tarafından yönetilir. Yapay zekânın meraklı ve araştırıcı olması, bunun da ötesinde mutluluk duygusuna sahip olabilmesi için bizim de internet üzerinde tansmitterlerin bir benzerini yaratmamız gerek. Başarılı olduklarında da onları ödüllendirmemiz lazım. Bizden bu şekerlemelerden daha fazla alabilmeleri için onları motive etmeliyiz. Haz ya da onun eş değeri neyse, mesela koca bir porsiyon enerji burgeri, ya da cömertçe bir hafıza artışı olabilir bu. Dış dünyayla kurulan ilişki yoğunlaştırılmış bilgi şeklindeki şekerlemelerle kurulabilir. *LangWitch* bu şekilde çalışıyor, dilleri kendi öğreniyor ve öğrenmek de istiyor. Sürekli daha iyi olmak istiyor. Yakında romanları bile bütün insan çevirmenlerden daha ruhuna uygun şekilde çevirebilecek. Depresyondaki hastalarla konuşurken seslerindeki, hareketlerindeki ve biyokimyasal dengelerindeki en ufak bir değişime tepki verebilecek, karşısındakinin beden dilinden,

mimiklerinden ve zihinsel durumundan neye niyetlendiğini, ne istediğini daha o sözle ifade etmeden önce anlayabilecek. İnsan sesini sadece bütün dillerde ve diyalektlerde anlamakla kalmayıp söyleneni de söylenmeyeni de doğru bir çerçeve içine oturtup psikolojik açıdan değerlendirerek sözcüklerin yetersizliğini yenebilecek. *LangWitch* korkuyu sezer, sahte özgüveni ortaya çıkarır, bildiğimiz tüm yalan detektörlerini yaya bırakır, alt ve üst anlamları, şakayı, ironiyi, çift anlamlı ifadeleri algılar. Politik, sosyal ve bilimsel hayatı temelinden değiştirmek için her türlü özelliğe sahip. Milyonlarca hatta milyarlarca insana yardım edip hayatlarını iyileştirebilir."

Hugo kolasından bir yudum aldı. "Bütün bunları şimdiden yapabiliyor mu?"

"Çoğunu." Elmar parmaklarına baktı. "Optimize edilmesi gereken bir iki şey daha var ama bu birkaç hafta ya da ay sürer."

"Bu kadar süre dayanamayacak olman çok yazık."

"Neden dayanamayayım ki?"

"Paran var mı?"

Elmar omuzlarını silkti, "Fazladan peynir istemezsen bir Whopper burger için yeter."

"Ciddi misin?"

"İhtiyacım mı var? Ne harcıyorum ki, çalışacak bir yerim var... bir de evim..."

"Evin mi?" Hugo kaşlarını kaldırdı.

"İşte..."

"İnsan haysiyetine uygun yaşama koşullarından başka bir zaman söz edebiliriz. Ama sorun şu ki, bir ekibin olmadan *LangWitch*'i yeterince hızlı geliştiremez ve daha da önemlisi gerektiği gibi pazarlayamazsın. Lisans meselesinden anlıyor musun? Sözleşmeler hakkında bilgin var mı? Senden lisans satın alanlara nasıl ciddi bir servis sağlayacaksın? Nasıl devam edeceksin, kulağıma gelenlere göre meteliksizmişsin."

"Kulağına böyle şeyler mi geliyor?"

"Benim işim bu. Paraya ihtiyacım yok, ben bunu hallederim. Savaşma azmini hiç kimse benim kadar takdir etmez. Ama bu tür garajların çoğunun kısa bir süre sonra devam edemeyip kapandıklarını duyuyorum."

"Sen garajları mı dolaşıyorsun?"

"Bazen. Eğer garaj bana gelmezse."

O anda Elmar'da jeton düştü.

Hugo'yu tanıyordu tabii. Geçen yıl onunla yapılmış bir söyleşi okumuştu. Hugo van Dyke, Washingtonlu çok zengin bir ailenin oğluydu. Lisansını işletme dalında, lisansüstü derecesini bilgisayar bilimlerinde ve doktorasını da akşam sınıfına devam ederek fizik lisansından sonra, yazılım alanında yapmış. Yani tam anlamıyla iki ayaklı bir hırs abidesi. Sanayi ve Ticaret Bakanlığı'nda danışmanlık, Enerji Bakanlığı'nda şeflik, ondan sonra da Stanford Doğrusal Hızlandırma Merkezi SLAC'da araştırma ve finans müdürlüğü. Söyleşinin yapılma nedeni WarpX'in kuruluşuydu. Yalın start up şirketlerine destek olan dev şirketlerden farklı olarak bir turbo finans şirketiydi bu. Sınırlı bir yatırım ve az sayıda hiyerarşik katmana sahip, etkin süreçlerle kısa sürede başarı elde eden, en kısa sürede ürünlerin prototiplerini pazara sunan ve müşterilerden gelen geri bildirimlerle sürekli geliştiren bir şirketti.

"Sizden söz edildiğini duydum," dedi Elmar.

"Çok iyi, şunun şurası daha bir yıllık bir firmayız."

"WarpX'in piyasada çok iyi bir ünü var."

Hugo kola kutusunu parmaklarının arasında çevirdi. "Aklımın almadığı ne biliyor musun? Nasıl olur da senin gibi biri Sand Hill Road'da kendini tanıtmaz."

"Sörf yapar mısın?"

"Ben koşmayı tercih ederim. Suyla aram pek iyi değildir."

Elmar sörf tahtasına doğru ilerledi. "Dalga gelip de seni taşımaya başladı mı, bu tarif edilemeyecek bir özgürlük duygusudur. Saf mutluluk. Ben sörf tahtamın üstünde birini daha görmek istemiyorum."

"Ama seni taşıyacak dalgan yok ki."

"Benim dalgam yeteneğim. Ben diğerlerinden daha iyiyim."

"Eğer yazılımını huzur içinde bir deha ürünü haline getirecek yerde, zamanından önce satmak zorunda kalırsan bu çok üzücü olur."

Elmar bu konuyu düşündü. Odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıp Hugo'nun çizdiği karanlık mali tabloyu aydınlatmaya çalıştı ama attığı her adımda tablo daha da karanlıklaştı. "Siz ortak mı olmak istiyorsunuz?"

"Biz senin arkanı sağlama almak istiyoruz. *LangWitch* bana tarif ettiğin noktaya gelene kadar."

"Peki sonra?"

"Satarız onu. Öyle bir paraya satarız ki bu senin evrensel yapay zekâyı istediğin gibi gerçekleştirmene yeter."

"Ne kadar yatırım yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Aklımdan iki yüz elli bin dolar geçiyordu."

"Yüz bin."

Hugo'nun gözlerinde şaşkınlık ifadesi belirdi. Belki de gözlerinde değil de sadece gözlük camlarında. "Anlaşılmadım mı? Demek istiyordum ki..."

"Ne dediğini anladım. Andy von Bechtolsheim Google'dan çocuklara da yüz bin vermişti."

Larry Page ve Sergey Brin'e. Stanford mevzunu iki genç daha iki buçuk yıl önce bir avuç çalışanla Palo Alto'da bir karargâha yerleşmişlerdi. Onlara inanan tek kişi olan von Bechtolsheim sektörün süper finansçılarından biriydi. Google'ın geliştirilmesi de hayli gelecek vadediyordu. Kuruluşlarının üçüncü yılında

arama motorları arasında pazar lideri olmuş ve kâr edecek noktaya gelmişlerdi.

"Ama kuruluşları için bir milyon dolara daha ihtiyaçları olduğunu biliyorsundur," dedi Hugo.

"Evet, Larry'nin küçük meblağlar halinde borç aldığı bir para bu. Tamam, onun sörf tahtasında onlarca insan var ama o insanlar o kadar küçük ki." Elmar başparmağı ve işaret parmağını birbirine iyice yaklaştırarak bu küçüklüğü ifade etti. "Hugo ben kontrolü hiçbir zaman elimden bırakmayacağım. Eğer yüz bin yeterli olmazsa, hâlâ ilgileniyorsanız o zaman ek finansman sağlarsınız. Ama bu gerekmeyecek. Anlaştık mı?"

Hugo başını salladı. Gülümsemesi yüzüne yayılıp Elmar'ın geleceğine düşen bütün gölgeler silinip gidecek kadar parıldadı.

Bundan neredeyse günü gününe bir yıl sonra Elmar *LangWitch'i* iki yüz seksen sekiz milyon dolara Microsoft'a sattı.

WarpX Silikon Vadisi'nin en büyük teknoloji hızlandırıcılarından biri haline geldi. Start up kurucuları Hugo van Dyke'ın kapısında kuyruklar oluşturmaya başladı. Derken yağmurlu bir günde Berkeley Üniversitesi'nden bir post doktora öğrencisi genç kadın Hugo'nun kapısını çaldı. Eleanor Bender küçük bir ekiple genleri dönüştürüp çevre etkilerine karşı daha dirençli hale getirme konusunda çalışıyordu. Hugo onun anlatacaklarını dinledi.

"Bir firma mı kurmak istiyorsun?"

"Aslında üniversitede kalmak istiyorum."

Eleanor Harvard'da biyokimya okumuş, Claremont'taki Pomona College'de biyoloji alanında lisans üstü çalışması yapmıştı. Berkeley'de bir profesörlük şansı vardı ve bir start up kurmakla profesörlüğün bir arada yürümesi mümkün değildi.

"Pekâlâ, fikrini bana anlatmak için on dakikan var."

Eleanor ellerini birbirine kenetledi. "Fikir daha pazara çıkacak kadar olgunlaşmadı."

"O zaman olgunlaştığında bir daha gel."

"Gereken şey para değil, beni yazılım olarak destekleyecek birine ihtiyacım var. Sentetik biyolojiden anlayan birine."

Hugo, Eleanor'u inceledi. Güzelliğine hayran olunacak biri değildi. Kırılgan bir çekiciliği vardı ama Elmar'ın onun gülümsemesini görür görmez ona âşık olacağından zerre kadar kuşku duymuyordu, üstelik onun bakışlarında tüm evrene yer vardı.

"Bir arkadaşıma telefon edeyim," dedi Hugo.

Elmar görür görmez Eleanor'un gülümsemesine âşık oldu.

Eleanor'un ekibi için, çalışmalarını büyük ölçüde hızlandıracak bir yapay zekâ programı yazdı, buna karşılık Eleanor Palo Alto'daki ev için, emlakçının ilk gezdirdiği günkü haliyle kalmaması için mobilya ve çeşitli aksesuarlar temin etti. Eleanor yatağından Elmar'ı parmağının ucunda oynattı, Rosenqvist'in *Joan Crawford diyor ki* tablosunun baskısını bir o duvara, bir bu duvara tutmaya zorladı.

"Neden resim asmak zorundayım?"

"Zorunda değilsin, bir adım daha sağa git."

"Böyle mi?"

"Biraz daha az, biraz da yukarı."

"Saçmalık bu. Şimdi biz düzüşürken Joan Crawford bizi seyredecek."

"Buna dekorasyon denir sevgilim."

Sevgilim. Bir şeyler rayından çıkıyor gibiydi. Ama o anda iyi geliyordu bu. Yani Elmar'ın, duvara baktığında gözüne fazla cafcaflı ve kaba görünen resimler asacağı kadar iyiydi. İnsanların, projeksiyon yansıtılabilecek güzelim beyaz duvarları neden birilerinin çektiği ya da yaptığı resimlerle kapladığını bir türlü anlamıyordu. Hele, onca sehpanın, masa lambasının, aksesuarın, vazoda solan çiçeklerin nasıl olup da onu Amerikan rüyasının

kahramanı haline getireceğini hiç kavrayamıyordu. Anlaşılan o ki akademisyenlerin kafasında da saf olan şeyleri tanınmaz hale gelene kadar dekore etme ihtiyacı vardı. Mekânsal açıların Öklid güzelliğiyle gözleri mutlu ettiği köşelerde birdenbire çobanotları, papatyalar fışkırıyordu. Mutfak tezgâhlarına dizilen yeşillik saksılarında yapraklar yemek kitapları rafına doğru el sallamaya başlıyordu. Üstelik Elmar dalga-parçacık ikiliği üzerine kitapların ya da Newton'un mekanik kitaplarının yerlerini ne zaman onlara bıraktığını bile bilmiyordu. Aile üyeleri çerçevelerin içinden sitemkâr bakışlarla onları süzüp telefon ve ziyaret etmesi gerektiğini hatırlatıyordu. Eleanor'un Berkeley'deki apartman dairesi Elmar'ın bungalovunun gelecekteki dekorasyonu konusunda hiç de iyi ipuçları vermiyordu. Ama insanın gözünü kör eden aşk ve iki bedenli sistemi birlikte keşfetmek Elmar'ın bütün bunları görmezden gelmesine neden oluyordu, üstelik Eleanor'un ruhu öyle pılı pırtı ile dolu değil, bir pırlantanın baş döndürücü yüzeyleri gibiydi. Elmar yapay zekâ yardımıyla düzeltilmiş mimik ve dil tanıma yazılımına adım adım yaklaşır, sektörün en zeki beyinleri kuantum bilgisayarlarını Palo Alto'ya taşırken, Eleanor'un *EditNature* laboratuvarlarında genom içindeki tek tek harfleri manipüle etmeyi sağlayan yepyeni ve hayranlık uyandırıcı bir yöntem gelişiyordu. Bu teknolojinin, Elmar'ın yapay zekâ tabanlı teşhis ve terapi programıyla bir arada neler başarabileceğini hayal etmek bile zordu. Eleanor'la birlikteliği tam anlamıyla bir şanstı. Elmar'ı gelmeyi umduğu düzeye, hayal bile edemeyeceği kadar kısa bir sürede getirdi. Hugo büyümeden kaynaklanan dar boğazları aşma konusunda yardımcı oldu, enstitüler, klinikler, uzay ve robot sanayi kapısında kuyruk oluşturmaya başladı. Elmar o kadar çok çalışma grubu istihdam ediyordu ki artık hepsinin birbirinden ayrı faaliyet göstermesi imkânsız hale geldi. Bu, 2003 yılında Nordvisk Inc. adlı şirketin kurulmasıyla doruk

noktasına ulaştı. Bir anda döneminin dev şirketleriyle birlikte anılmaya başladı.

Bunlardan etkilenerek tek bir gün bile boşa harcamadı. O sırada Silikon Vadisi daha önce görülmemiş bir biçimde gelişiyordu. Google borsaya girmeye hazırlanıyor, Mark Zuckerberg adında süt beyazı suratlı bir Harvard mevzunu izin almadan dönem arkadaşlarının fotoğraflarını internete taşıyıp onları ne kadar çekici olduklarına göre değerlendirtince dikkat çekmeye başlıyor, gizlilik politikalarına Facebook adını verdiği bir bomba koyuyordu. Apple dünyayı iPod Mini'yle dolduruyor, Elon Musk adında yıldızları hedefine koyan çok yetenekli bir isim, benzinli otomobillere savaş açıyordu.

Elmar yapay zekâsına bir isim vermenin zamanının geldiğini düşündü. Yapay zekâsı artık kendi başına çalışan yapay bir bilim insanı gibi olduğu ve hem dünyayı hem de evreni en ince ayrıntısına kadar incelediği için Elmar ona kısaca A.R.E.S. adını verdi.

Hugo bu adı "çok savaşçı" buldu.

"Kavramları kısaltınca ortaya çıkan bu," dedi Elmar. "*Artificial Research & Exploration System.* Araştırma ve inceleme amaçlı bir yapay sistem."

"Çok savaşçı bir isim," diye Hugo'yu destekledi Eleanor.

Elmar başını salladı, "Ben bunda bir sorun görmüyorum."

"Bu seni ilgilendirmiyormuş gibi yapma. Hiç kimse çocuğunun yakışıksız bir isimle ortalıkta dolaşmasını istemez."

"İstemez mi? Ortalıkta bunca Kevin niye dolaşıyor acaba?"

"Siz ikiniz çocuk konusunu hiç düşündünüz mü?" diye sordu Hugo

"Artık düşünmüyoruz," dedi Eleanor.

"Ben o kadar da salak değilim," dedi Elmar, "Ares Antik Çağ'ın en önemli tanrılarındandı. Jüpiter'le birlikte en önemlisi.

Bir kült olarak tapıldı ona. Romus ve Romulus'un babasıdır. O olmasa Roma var olmazdı."

"O, Mars'tı," dedi Hugo. "Sen Yunanlılarla Romalıları karıştırıyorsun."

"Olsun, ikisi de aynı şey."

"Mars'a tapıldı, Ares'ten nefret edildi. Gözünü kan bürümüş bir caniydi o."

"Amma da detaycısın!"

"İnsanlar korksun mu istiyorsun?"

"Saçmalama. Ares hayır işi yapan bir yapay zekâ. Daha şimdiden milyonlarca insana yardımcı oluyor, çok büyük sorunları kökünden çözecek. Bunun bir çekiciliği yok mu sence? Hayırsever bir savaş tanrısı. Tabii hiç kimse bu kadar ayrıntılı düşünmeyecektir. Bu kimseyi ilgilendirmez. Önemli olan Ares'in içindeki cevher."

"Neymiş bu cevher ah Homeros!" diye sordu Eleanor.

Elmar gizemli bir ifadeyle gülümsedi.

"Ares bir tırtıl. Küçük ve her daim aç olan, sürekli bilgi tıkınan bir yaratık. Ölçülebilen evrenin tüm bilgilerini yedikten sonra koza haline gelecek. Üstelik bana soracak olursan çok uzun bir süre sonra da değil. Belki bir on yıl, hatta birkaç yıl sonra bile olabilir. Sonra o kozadan bir şey çıkacak." Yavaşça kollarını havaya doğru açtı. "Muhteşem bir şey, görkemli kanatlarını açacak ve insanlığı yeni ve daha güzel bir çağa taşıyacak. Ve onu biz yöneteceğiz."

Onu biz yöneteceğiz, diye düşündü.

Onu biz yöneteceğiz...

Telefon onu uykudan uyandırdı.

Tam da rüya görüyordu. Çiçekli Lewis Carol düşleri, bundan on dört yıl önce Nordvisk Inc.'i kurduğu günlerin düşü. Yine Eleanor'la birlikteydi, çocuk yaş günlerini andıran çılgın

partiler veriyorlardı, konukların çoğu robotlardı. Sersem bir halde saatinin ekranına baktı. 04:30. Hugo van Dyke.

Hugo bu saatte ondan ne isteyebilirdi ki?

Telefona bakıyor.

"Bir ihlal yaşandı," diyordu Hugo.

Luther uyanmıştı.

Bir süre gözlerini kapalı tuttu, gözlerini açarsa ne göreceğinden korktuğu içindi bu. Düşünceleri birbirinin içine girmeye çalışıyor ama bir bağlantı bulamıyordu. Güvenebildiği tek duygu bölge hapishanesinin portatif karyolasının çok rahatsız olmadığıydı. Ne zaman evde duvarlar üstüne üstüne gelse, uyumak için buraya gelirdi. Jodie'nin ölümünden sonraki haftalarda bu hep oluyordu. Evde daralmaktan kurtulmak için bir hapishane hücresine sığınıyordu. Ne kadar da sembolikti ama bir yandan da buranın hapishanesinde iyi uyunduğunu da gösteriyordu.

Sesleri dinledi. Bir şey onu uyandırmıştı. Eğer belleği onu yanıltmıyorduysa, son sıralarda belleği konusunda nerdeyse sportmence denecek bir hırs geliştirmişti. Yan hücrede Jaron Rodriguez adından bir herif yatıyordu. Bunu kontrol etmesi için gözlerini açması gerekiyordu ama buna henüz hiç hazır değildi. Şimdilik her şeyi kötü bir düş olarak görmek mümkündü. Ama eğer Jaron gerçekten de yan hücredeyse, bu durumda Luther'ın hayatında bir dönemeçten, hatta daha da kötüsü zihin bulanıklığından söz edilebilirdi. O zaman deli olma ihtimali yüzde elli, yüzde elli demekti.

Gizli Dosyalar dizisinde miydi yoksa kafayı mı yiyordu?

Günün sunduğu perspektif buydu işte.

Şöyle bir gözünü açmaya karar verdi. Hücresinin kapısı açıktı, hücrenin karşısındaki camlı telefon kulübesinden Kimmy'yi

gördü, paltosu hâlâ sırtındaydı. Bilgisayarın ışığıyla aydınlanan yüzü odanın içinde geziniyor, dudakları kıpırdıyordu. Belli ki tüm dikkatini yönelttiği bir telefon görüşmesi yapıyordu. Kendini konuşmaya öyle bir kaptırmıştı ki şerif yardımcısının kaskatı kesilmiş bacakları üstünde doğrulup acemi adımlarla gittiği pencereden yan hücreye baktığının farkına bile varmadı. Kaslarla kaplı bir dev, yüzü duvara dönük yatıyordu, bacak bacak üstüne atmış, kollarını başının altında kavuşturmuştu. Luther beyni tuhaf bir biçimde bomboş, ona baktı. İşaret parmağıyla gözlerini ovuşturdu, burun kemiğini sıvazladı ama karyolada yatan devin görüntüsünde bir değişiklik yoktu. Koca bir sandığı andıran göğsü düzenli aralıklarla inip kalkıyordu. Luther herifin de uyanık olduğundan ve kirpiklerinin arasından ona baktığından adı gibi emindi. Kafasını çevirdi. Artık hücre dar gelmeye başlamıştı. Nordvisk Inc.'in güvenlik şefinin orada yattığını görmek, Luther'ın bir önceki akşam onu tutuklayıp buraya getirip getirmediği sorusunu gereksiz kılıyordu. Getirmişti, demek ki çiftliğe gitmişti. Peki, neden? Pilar Guzmán adında, bir gece önce ölmüş olan bir kadının ölümünü aydınlatmak için gitmişti. Ama aynı kadın yirmi dört saat sonra dipdiri bir şekilde Rodriguez'in karşısına çıkıp ardından da Meg Danes'in tamirhanesinde olması gereken arazi aracına binecekti.

Üstelik evvelki gün dündü.

Nezarethane bölümüne doğru adımlar yaklaşıp durdu. Luther, Carl Mara'nın romatizma yüzünden ayağını sürümesini tanımıştı. Carl'ın lafı dönüp dolaştırmadan sadede geldiğini bildiğinden, darmadağınık düşüncelerini toparlaması gerekiyordu. Hummalı bir şekilde, Rodriguez'in bileklerine kelepçeyi taktıktan sonra olanları hatırlamaya çalıştı. İyi ama bunu neden yapmıştı, üstelik ölüme itilmiş olan kadın bütün hayati belirtileri gösterir, avcı da adam yaralama suçuyla hapiste yatarken ağaçtan bir sincabı bile kovalayamayacak durumdayken? Gerçi Pilar'a benzeyen

kadın anlaşıldığı kadarıyla tırnaklarını Rodriguez'in boynuna geçirmiş, böylece derisi sakallarıyla birlikte kopmuştu ama bu yüzden de cop kullandığı için adama orantısız güç kullanma isnat edilebilirdi.

Evet, diye düşündü Luther, *bir ölünün hayatını kurtardım. Şimdi* düşünüyordu bunu.

Daha gece yarısına kadar içindeki sensör bütün işini görüyordu. Pete yanıp sönen ışıkların içinde Luther'ın Rodriguez'i devriye arabasına götürüp o koca adamı zorla arka koltuğa yerleştirmesini gördü. "Şerif yardımcısı," diyordu Rodriguez, "bu yaptığınız yasalara aykırı. Umarım bunun farkındasınızdır."

Luther hiçbir şey söylemedi. Sanki biri ona bir uyuşturucu iğnesi yapmışçasına sersemlemiş hissediyordu kendini. Bütün yaşamın yorgunluğu birden omuzlarına çökmüştü sanki.

"Ama ben sizinle iş birliği yapıyorum," dedi güvenlik biriminin şefi sohbet eder gibi bir tonda. "Lütfen bunu raporunuzda belirtin."

"Siz iş birliği yapmıyorsunuz, tutuklusunuz."

"Taşıdığınız yıldızın otoritesine saygı duyuyorum, en azından sizden daha fazla."

"Pilar Guzmán'a yaptıklarınızdan ötürü suçlusunuz," diye kaçıverdi Luther'ın ağzından.

"Yaptıklarımdan mı?" Rodriguez şaşkınlıkla güldü, "Aman Tanrım, şerif yardımcısı! Eğer ona gerçekten bir şey yapmış olsaydım ne diyecektiniz acaba? Pilar kaçtığı sırada benden daha iyi durumdaydı. Sizin kahramanca desteğiniz sayesinde, üstelik yanlış ellere geçtiği takdirde çok zararlı olabilecek bilgilerle." Luther düşünüyordu, "Eğer o gerçekten Pilar Guzmán ise, o zaman Marianne Hatherleys'in otopsi masasında yatan kim?"

Artık bildiği üzere hiç kimse.

Pilar Guzmán ne önceden ne de şimdi yatıyordu.

Kapıcı kulübesinde Liev adında tek bir nöbetçi oturuyordu. Luther salonda kafasını masanın kenarına çarpıp bayılan ama şimdi artık ayılmış olması gereken nöbetçinin Rodriguez'e hemen ondan söz ettiğini hatırlıyordu. Demek ki çiftliğin üç başlı bekçi köpeği Kerberos'u, Liev'di. Pilar ise istediği zaman girip çıkma iznine sahipti. Pilar kaçarken, bariyerdeki arama taramayı, Liev'in kendine gelmesinden önce halletmiş ve hiçbir engelle karşılaşmadan gecenin içine kaçmıştı. Pete oraya vardığında ise Liev daha hazırlıklıydı, sunucu salonunda neler olup bittiğini ve patronunun hiçbir şey yapamadan az kalsın tutuklanacak olduğunu biliyordu. Yüzünde çaresizlik ve öfke okunuyordu, kontrolden çıkanları yeniden düzene sokacak seçenekler ararken gözleri kıpır kıpır hareket ediyordu. Sierra'nın yasa koruyucularıyla iki kez yüz yüze geldikten sonra, Rodriguez götürülürken artık direnç göstermeyecek kadar akıllanmıştı.

"Grass Valley'ye mi gidiyoruz?" diye sordu Pete arabaya binerken.

Luther yakaladığı adama baktı. Yağmur damlaları aracın yan camlarına vuruyor, sonra iç içe geçerek aşağı doğru süzülürken, sanki karanlıkta oturan Rodriguez'in derisi eriyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Luther bir an için adamın tümüyle eriyip yok olmasını istedi.

"Hayır onu Downieville'e götürüyoruz."

"Orası tamam, demek istediğim, kimlik bilgilerini aldıktan sonra? O zaman Grass Valley'e mi götüreyim onu?"

"Downieville'de kalacak."

Pete alnını kırıştırdı. Bundan yıllar önce Carl Mara hiçbir tutkulunun geceyi Sierra'da geçirmeyeceğini kararlaştırmıştı. Downieville California'nın en küçük hapishanesi olarak ün salmıştı. Hiçbir zaman çok kalabalık olmamıştı, çoğunlukla da boştu zaten. Buna rağmen Yuba River'da da Los Angeles'taki bin sekiz yüz mahkûmun bulunduğu süper cezaeviyle aynı kural-

lar geçerliydi. Devlet müfettişleri ve insan hakları savunucuları standartlara uyulup uyulmadığını titizlikle denetlerken, Downieville hapishanesi çoktandır yetersizlik içindeydi. Bütün gün denetlenebilmesi için altı memurun daha gerekli olduğu berbat haldeki yedi hücrenin onarımına vergi ödeyenlerin milyonlarını harcamak, yeni bir şerif yardımcısını bile kadroya almaya yetmeyen yerel bütçe göz önünde bulundurulduğunda boş bir hayalden ibaretti. Bu yüzden Carl, Nevada bölgesiyle bir pazarlık yaparak Sierra'daki tutukluların mahkeme günü gelene kadar, küçük bir ücret karşılığında Grass Valley'de kalmasına karar verdi. Ama Pete alnını kırıştırmakla yetindi ve sağanak yağmurun altında Downieville'e doğru yola çıktılar. Dağ geçidine geldiklerinde Luther, flaş bellek yanında olan Pilar'ın son hızla giderken, onu ölümüne götürecek olan orman yolunun çıkışını görmeyip geçtiğini düşününce, yüksek sesle gülmemek için kendini zor tuttu. Durumun anlamsızlığını kavrayamayan araştırmacı ruhu hâlâ kurallara göre işliyordu. Gerçekten bir gün geri gitmiş olabilir miydi? O zaman bir buçuk saat kadar önce iki kamyonun insanın içini ürpertecek yüküyle Çiftlik'ten çıkmış olması gerekirdi. Fırtınalı gecede bir yerlere doğru hızla yol alıyor olmaları gerekirdi. Her şey, daha önce nasıl olması gerekiyorsa öyle olmuştu ama yine de kartlar yeniden karılmış gibiydi sanki. Çünkü bugün Luther tarihin akışını değiştirmişti.

Ben hangi kartım acaba, diye düşündü. *Kim attı beni masaya? Ne amaçla?*

Hayır bu bir saçmalıktı. Bir yanlış anlama. Bir kamera şakası. Bütün ülke onunla dalga geçiyordu. Ama açıklanması gereken soru, kamera şakasının yarım saati nasıl beş saate çıkardığıydı. Alt dudağını kemirip sessiz kaldı. Diğer şerif yardımcısı onu en yakındaki deli doktoruna götürmeden ona ne söyleyebilirdi ki? Pete'in gerçekliğinde Luther tatildeydi. Böyle kalmasının da kimseye bir zararı yoktu.

Bir süre sonra, eğer bilgileri ele geçirmek istiyorsa susmanın bir çözüm olmadığına karar verdi.

"Ne düşünüyorsun, ne zamana kadar tatildeydim?"

"Hiçbir şey düşünmedim. Dün sabah geri gelecektin."

"Artık planın değiştiğini biliyorsun." Bunu o anda uydurmuştu ve plan sözcüğünün doğru bir seçim olduğu ortadaydı. Pete alnını kırıştırdı. Luther şerif yardımcısının kafasında gizli bir görevin şekillendiğini görebiliyordu neredeyse.

"Anlıyorum," dedi Pete, sanki bir şey anlıyormuş gibi.

"O zaman şimdilik bunun üstüne daha fazla gitmeyelim."

"Tamamdır, çaktım durumu."

"O zaman anlat bakalım. Bu akşam nasıl geçti?" Pete bu soru üstüne yirmi dört saat önce olup biten her şeyi bütün ayrıntılarıyla anlattı. Sadece Luther'a değinmedi. Rodriguez yol boyunca can sıkıntısıyla pencereden dışarı bakıyordu, Downieville'e gelmeden az önce konuşmaya başladı. "Çok büyük bir hata yapıyorsunuz şerif yardımcısı."

"Bu sözü neden, çok daha büyük hatalar yapan insanlardan duyuyorum hep acaba?" diye arkasını dönmeden karşılık verdi Luther.

"Siz kimin şarap çanağına tükürdüğünüzü bilmiyorsunuz belli ki."

Bu sefer arkasını döndü. "Yani yakında yatağımın içinde bir at kellesi mi bulacağım?"

"Gülünç olmayın."

"Olmuyorum," dedi Luther. "Tehditleri bir teşvik olarak kabul ederim ben. Beni az önce tehdit ettiniz öyle değil mi? Beni ve yardımcımı."

"Saçma."

"Bana öyle gelmedi ama. Pete sen nasıl anladın?"

"Ben duyduğumdan beri ülkeyi terk etmeyi düşünüyorum. Yeni kimlik, yüz operasyonu falan."

"Gördünüz mü, o da kendini tehdit edilmiş hissediyor."

"İnsan sizi niye tehdit etsin ki?" Rodriguez tembelce omuzlarını gerdi. "Siz önemsiz insanlarsınız."

"Pek öyle görünmüyor. Siz orada parmaklıkların ardında oturuyorsunuz, biz burada önde."

"Bizim yaptığımız iş o kadar ileri hedeflere yönelik ki anlatsam bile sizin gibi rakun beyinlilerin kafası almaz."

"Rakun beyinli mi?"

"Yoksa ilkel çağ insanı dememi mi tercih edersiniz?"

"Sizin için hâlâ şerif yardımcısıyım."

"Pekâlâ şerif yardımcısı." Rodriguez gülümsedi. Alaca karanlıkta bir vahşi hayvanınınkileri andıran dişleri parladı. "Biliyor musunuz ne düşünüyorum? Çiftlik'te ne işiniz olduğunu tam olarak açıklayamıyorsunuz. Söyleyin, öyle değil mi? Hiçbir şeyden haberiniz yok. Ama bu doğal cennetinizde yaşayan salaklardan farklı olarak siz kendi sınırlarınızı farkındasınız ve bu içinize korku salıyor, öyle de olması gerek belki." Derin bir iç çekerek kendini koltuğa bıraktı.

"Kadına saldırdınız," dedi Luther titreyen bir sesle.

"Ben kimseye saldırmadım. Görevimi yapmaya çalışırken kendimi savundum."

"Eğer o kişi Pilar Guzmán ise, çiftliğe girip çıkma hakkı var."

"Richard Nixon başkan olduğu dönemde yine de kongre üyelerini gizlice dinleme hakkı yoktu."

"Kendinize daha zekice bir mazeret bulun. Bütün gece vaktiniz var."

"Bir bebek gibi uyuyacağım." Rodriguez esnedi. "Tabii gerekli telefonları ettikten sonra. Üç yere telefon etme hakkım olduğunu biliyorsunuz değil mi? Yarın öğleden önce bu kümesi terk etmiş olacağım, ondan sonra siz kendinize mazeret arayacaksınız."

Bu söylediğinde haklıydı muhtemelen.

Downieville'e geldiklerinde Rodriguez'i hücrelerin olduğu bölmeye getirmişlerdi, Luther ondan sonra Pete'i eve yollamıştı. Şerif ofisinin tek tam zamanlı memuru Don Steinman gece nöbetine başlamıştı. Rodriguez'in kimlik bilgilerini ve parmak izini alıp veri bankasına yüklediler.

"Herif burada mı kalacak?" diye şaşkınlıkla sordu Don.

"Evet, bu seferlik."

"Sen öyle diyorsan. Ama ben bir tutukluya bakacak... yani demek istiyorum ki, durmadan telefonlar çalarsa, ona kurallara göre bakamayabilirim."

"Dert etme, ben size eşlik ederim."

"Hımm." Don bir an tereddüt etti. "Sen yarına kadar izinli değil misin?"

"Yani?"

"Ah boş ver. Özür dilerim."

"Özre gerek yok." Luther adamın omzuna vurdu. "Bazen işler umduğun gibi gitmiyor." Bu tür genel geçer lafların stoku sürdükçe, bunlar bir süre daha Luther'ın işine yarayabilirdi. En azından ne olup bittiğini anlayana kadar. Rodriguez ona, San Francisco'da Cole & Rosenfield için çalışan bir avukat kadının adını ve adresini verdi. Gücünü büyük şirketler yararına kullanan yüksek kalibreli bir avukattı bu. Luther telefonda kadının o avukat olduğundan emin oldu. Arkadan gelen seslere bakılırsa bir partide olmalıydı, ahizeyi Rodriguez'e uzatıp hücre bölmesinden çıktı. Avukatla tutuklular arasındaki konuşmalarda gizlilik esastı.

Rodriguez'in konuşması beş dakika bile sürmedi.

"İki hakkınız daha var," dedi Luther, "bölge yönetiminin hesabından."

"Sizin de dinleyeceğiniz konuşmalar mı bunlar?"

"Nereden çıkarıyorsunuz bunu? Tutukluların başkalarıyla yaptığı yüz karası planlar beni neden ilgilendirsin?"

"Teşekkürler, kalsın."

"Hakkınız olanı kullanın Jaron! Eğer saklayacak bir şeyiniz yoksa telefonun dinlenmesinden çekinmezsiniz."

Rodriguez karyolanın kenarına oturdu. "Söylesenize, benimle ne alıp veremediğiniz var?"

"Şahsen hiçbir derdim yok."

"Bana suçluymuşum gibi davranıyorsunuz."

"Bir kadına saldırdınız."

"Benimle konuşmanızı duyan ve bana nasıl kötü davrandığınızı gören, benim size vurduğumu sanır."

Vurdun da zaten, diye aklından geçirdi Luther ama bunu kendine sakladı. Aslına bakılırsa bundan o kadar da emin değildi. Artık hiçbir şey kesin gelmiyordu ona. "Eee? Telefon edecek misiniz, etmeyecek misiniz?"

"Sanırım yatıp uyuyacağım," derken affedici bir ifadeyle gülümsedi, "yarın erkenden dışarı çıkmam gerek."

"Çok beklersiniz bunu."

"Vurguyu dışarı sözcüğüne yapıyorum, şerif yardımcısı."

Luther'ın yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı. Telefon kulübesinin yanından geçip kendi ofisine gitti. Masasına oturup bilgisayardan günlük zabıtları kontrol etti.

"Yamaçta bir ölüm olayı vardı."

Sistem üstünden Pilar Guzmán verilerini derleyince karşısına bir adres ve sabit telefon hattına ve bir de cep telefonuna ait iki numara çıktı. Her arayışında kadının aynı alto sesi geliyordu kulağına.

"Ben sizi geri ararım. Ne vardı?"

"Bayan Guzmán merhaba ben Şerif Yardımcısı Luther Opoku." Bir an ne diyeceğini bilemedi. Ne söyleyecekti ki? *Aslında sizin ölü olmanız gerek mi? Neden ölü değilsiniz mi?*

"Jaron Rodriguez size saldırdığında, sizi ondan kurtardım. Az önce Çiftlik'te. İyi misiniz? Lütfen beni geri arayın."

Telesekretere kendi numarasını bıraktı ve gözlerini önüne dikti.

Eve gidip oradaki yalnızlık içinde beynine hedefini şaşırmış düşüncelerle işkence etme korkusu giderek içini sarıyordu. Acaba Jaron başına gelen şeyden haberdar mıydı? Bu biraz kuşkuluydu. Sadece ağzı laf yapıyordu ama onu serbest bırakmak zorunda kalacağı birkaç saat sonrasına kadar, onu kilit altında tutmaya değerdi. Luther'dan fazlasını bildiği ortadaydı. Ve aynı şekilde belirsiz imalarla karşısındakini kuşku içinde bırakmaya da bayılıyordu. Eski bir numaraydı ama belki de bu kibirli hali adamın ağzından bir iki önemli laf almasına yarayabilirdi. Luther polis kayıtlarında adamı taradı ve tertemiz bir sabıka siciliyle karşılaştı. Şunlar vardı dosyasında: Irak ve Afganistan'da savaşmıştı, özel bir birliğin başındaydı, bir dolu madalya almıştı. Sonra da özel sektöre geçmişti.

İstisna bir durum değildi, benzer profildekilerden özel güvenlik şirketlerinde sürüyle vardı, ne var ki onların azı enformatik ve mühendislik diplomasına sahipti.

Daha net söylemek gerekirse uzay mühendisliği.

Luther yine hücrelerin olduğu bölmeye gitti, Rodriguez'in hücresini kilitledi ve onu karşısına geçip karanlığa oturdu. Dev adam sakince yatıyordu.

"Uyuyamadınız mı şerif yardımcısı?"

"Pilar Guzmán'ı tam olarak neyle suçluyorsunuz?"

"Casuslukla."

"Bildiğim kadarıyla Bayan Guzmán Nordvisk'in çalışanlarından biri. Üst yönetim ona güveniyor."

"Eğer siz böyle söylüyorsanız..."

"Onun casus olduğunu size düşündüren ne?"

"Çalışanların, şirket bilgilerini kötü amaçlarla kullanmak için baştan çıkmayacağını size düşündüren ne? Üstelik ben bunun sizi ilgilendirmediğini düşünüyorum."

"Araştırmalarım çerçevesinde ilgilendiriyor."

"Öyle mi?" Rodriguez dirseği üstünde doğruldu. "Siz neyi araştırıyorsunuz şerif yardımcısı? Pilar'ın iki bacağımın arasına tekmeyi çakıp boynumu tırmalamasını mı? Elinde gizli bilgilerle kapıdan kaçmadan önce onu yakalamaya çalışmamı mı? Güvenlik servisinin ne iş yaptığı adından belli zaten. Nokta. Eğer size leyleğin bebekleri nasıl getirdiğini de anlatmamı isterseniz, söyleyin lütfen."

"Hugo van Dyke ve Elmar Nordvisk nerede?"

"Ben nereden bileyim? Onların sekreteri miyim?"

"Akşam üstü ikisi de Çiftlik'teydi."

"Saçma."

"Beni van Dyke içeri aldı."

"Peki bu tam olarak ne zaman oldu?"

"Yediye doğru."

"O sırada ikisi de kesinlikle Çiftlik'te değildi."

"Artık eğlenmeyi bırakın Jaron." Luther sesini alçalttı. "Ben dalga geçmiyorum. Sizinle özel konuşuyorum, anladınız mı? Eğer bu konuştuklarımızı başkasına anlatacak olursanız sizi bir de iftira suçuyla hapse tıkarım, hem de Grass Valley'de. Hiç değilse orada besleyici hapishane mutfağını tadına bakabilirsiniz."

"Beni hapse tıkmayı rüyanızda görürsünüz siz."

"Bir yolunu bulurum."

"Siz şerif bile değilsiniz."

"Çok yakında olacağım ama." Luther bir ara verdi. "Gerçekten benimle dalga geçebileceğinizi mi sanıyordunuz?"

Hücrenin pencerelerinden içeri süzülen zayıf ışıkta, zemin ay ışığınla aydınlanan bir yola dönüşmüştü. Işıklı yolun iki yanındaki karanlıkta Luther ve Jaron sanki pusuda bekliyordu.

İkisinin arasına sessizlik çökmüştü. Sonunda Rodriguez doğrulup oturunca ışık yüzünü aydınlattı.

"Kim sizinle dalga geçmek ister ki?" dedi yumuşak bir sesle.

"Böylesi daha iyi," dedi Luther. "Engel olmasaydım Bayan Guzmán'a ne yapacaktınız? Takip mi edecektiniz?"

"Ardından arabayla gidecektim."

"Evet biliyorum."

"Biliyor musunuz?"

"Şöyle düşünelim, diyelim ki onun peşinden gittiniz. Ve bu sırada Bayan Guzmán ölseydi."

"Hımm, tuhaf bir tez."

"Devam edelim, biz de ertesi gün onun cesedini buluyoruz. Bunu nerede araştırırdık?"

"Pilar'ın çevresinde."

"Daha somut söyleyin."

"Çiftlik'te."

"Çiftlik'te," diyerek kafa salladı Luther. "Peki beni kim içeri alırdı?"

"Yetkili kimse o. Tabii bir arama emriniz varsa, o başka. O zaman herkes alırdı."

"Siz yetkili misiniz?"

"Ben yüce Tanrı'nın insan olmuş haliyim, şerif yardımcısı. Tabii ki ben elimden geldiğince size yardımcı olurdum. Ama siz o küçük öykünüzde çoktan Hugo ve Elmar'la konuşmuşsunuz bile. Onlardan bir, koşturarak gelip sizin önünüze kırmızı halı sermiş."

"Aşağıda ne oldu Jaron?" diye dişlerinin arasından fısıldar gibi sordu Luther. "Bilmek istiyorum. O köprüde ne oldu?"

Karşısındakinin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Siz köprüye mi gittiniz?"

"Evet gittim."

Rodriguez bir an düşündü. "Doğru anlamış mıyım diye soruyorum. Hugo ve Elmar sizi Pilar'ın ölümünden sonra çiftliğe aldı ve onun üstüne siz de beni Pilar'ı öldürme suçuyla tutukladınız?"

"Doğru."

"Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorsunuz değil mi?"

"Sabrımı taşırmayın Jaron."

"O zaman doğru söylediğimi de biliyorsunuz. Hugo ve Elmar sizi içeri almadı."

"Aldılar ama bu gelecekte meydana geldi." Ancak bu olmuş olabilirdi. Bir şey onu kendi geçmişine geri götürmüştü.

Nedeni geçmişte izinli olmasıydı.

Ama izin yapmamıştı.

Buna karşılık Rodriguez tutukluydu. Birden gözleri parladı. Yüzünde sanki unutulup kalmış gibi bir gülümseme vardı. Öne doğru eğildi, sanki karşısındakinin önemli bir itirafta bulunmasını bekliyor gibiydi. Çok yakın mesafeden birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Ve Rodriguez alçak sesle, "Burada konuştuğumuz her şey aramızda kalacak değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Anlattıklarınız bir delinin hikâyesi gibi geliyor insanın kulağına."

"Bunu farkındayım."

"Şimdi," diye fısıltıyla devam etti Rodriguez, "ruh sağlığınız için gerçeği kaldırabileceğinizi umut ediyorum."

"Devam edin."

"Hikâyeniz kulağa deli hikayesi gibi geliyor çünkü bu bir delinin hikâyesi." Dev adam karşısındakine zafer ve aşağılamayla bakıyordu. Sonra tekrar karyolaya uzanıp bacak bacak üstüne attı. "Dertlenmeyin Luther, bütün deliler günün birinde onları anlayacak daha deli birini bulurlar. Kendi deliliğinizi yeterince analiz ettikten sonra kendinizi bir filozof bile ilan edebilirsiniz.

Şimdilik şu kadarını söyleyeyim, sizin birkaç tahtanız eksik. Eğer bölge sakinlerini uyarmak bana kalsaydı, yeni şerif seçecekleri zaman, bir saniye bile duraksamazdım. Ama tüm bunlar aramızda kalacağına göre..."

Luther yıldırım çarpmış gibi oturuyordu.

İfadesiz bir sesle, "Bu son şansınız Rodriguez," dedi.

"Ne için son şans? Kafanızdan neler geçtiğini bilmiyorum şerif yardımcısı. Köprülü mekân mı? Aman tanrım. Bu sanal gerçekliği simüle etmek için bir proje. Son derece sıradan bir sanal gerçeklik araştırması, anlıyor musunuz? Ne daha fazla ne daha az. Ama sizin bana anlattıklarınız tam psikiyatrlık bir vaka. Sizden gitmenizi rica edebilir miyim? Yarın avukatıma bir delinin saldırısına uğradığımı anlatmak istemiyorum."

Luther ayağa kalktı. Tek bir söz etmeden dışarı çıktı ve kapıyı sürgüledi. Merkezde Don bir elma kemirmekle meşguldü, soru soran bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Luther yan hücredeki karyolaya çöktü, bir sonraki gün için akla yakın bir hikâye uydurmalıydı.

Carl Mara içeri dalıp Rodriguez'in hücresini işaret etti. "Ne işin var burada, bunun ne işi var?"

Luther iç çekti. "Gel dışarı çıkalım."

Kimmy hücre bölümünden dışarı çıkışlarını görünce elinde bir tepsiyle koşarak gelip onlara dilim dilim kesilmiş muzlu ve pikan cevizli çörek getirdi. Bir Orta Çağ şatosunu andıran saçlarından dökülen nar çiçeği kırmızısı kurdelelerle, dekoltesinin büyük bölümünü açıkta bırakan fırfırlı bluzu birbiriyle rekabet ediyordu sanki. Şerifi görünce gözleri insanın başını döndürecek yeşillikteki bilyelere dönüştü. "Sen raporlu değil misin Carl?"

"Öyleyim," diye yanıtladı Carl kısaca.

Kimmy tepsinin üstünde birbirine girmiş çörekleri düzeltti.

"O zaman evde kalman gerekir," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Eğer Cole & Rosenfeld beni yatağımdan kaldırmasaydı, kalacaktım da."

"Rezillik! İkisiyle de bir konuşmam gerek."

"Durma konuş. Pasifik Okyanusu'nun doğusundaki en büyük avukatlık bürosundan söz ediyoruz."

Kimmy sinir içinde kalakaldı, "Yine de böyle davranmamaları gerek."

Kimmy böyleydi işte. İçeri girdiği anda odanın heyecan düzeyi artardı. Ya "Jolen" şarkısı dökülürdü dudaklarından ya da şefkatten yüreği kabarırdı. Carl elini salladı.

"Bana bir kahve yap güzelim, şöyle bol şekerli olsun."

"Tabii, sen de ister misin Luther? Hey tatilin nasıl geçti?" derken gözleri mutfak tezgâhına takılıyor.

"Kahretsin, sütümüz kalmamış."

Luther o anda kalkıp öpebilirdi onu. Sadece Kimmy olduğu için. Boşluk korkusu nedeniyle bu tür tanıdık ritüellere ihtiyacı vardı. Kimmy, Kimmy olduğu sürece dünyada hâlâ bir şeyler güvenilir bir zemine dayanırdı. "Ben sütsüz alırım."

"Ama sen hiç sütsüz içmezsin ki," diye itiraz etti Kimmy.

"Bugün istiyorum."

"Beni iyi dinle," dedi Carl kapıyı kapatıp. Kapının camından Kimmy'nin varoluşsal sorunları çözmeye çalıştığı görülüyordu. "Neler olup bitiyor? Dün güya özel güvenliği olan bir bölgeye izinsiz girip nöbetçileri eşek sudan gelinceye kadar dövmüşsün. Sebepsiz yere de şeflerini gözaltına almışsın."

"Sen beni tanırsın Carl, hiç öyle bir şey yapar mıyım?"

"Peki."

"Birincisi, ben kimseyi eşek sudan gelinceye kadar dövmedim, bir saldırıya müdahale ettim ve iki kişinin silahını aldım. Biri yere düştüyse yapacak bir şeyim yok."

"Yok tabii," Carl nikotinden sarıya dönmüş bıyıklarını sıvazlarken ciddiyetini korumaya çalışıyordu.

"İkincisi..."

"Bu Nordviskçiler insanın canına okur oğlum. Bak sana söylemiş olayım."

"Peki Cole & Rosenfield'ın avukatları neden seni evinden aramış?"

"Çünkü bu meseleye bakan avukatları şerif rütbesinin altıyla görüşmüyor. Herhalde küçük yerlerin kanun koruyucularının güneş doğarken hâlâ yatakta olduklarını düşündü. Bana senin kimseye sormadan yaptıklarından haberim olup olmadığını sordu, ben de ona sana güvenimin tam olduğunu söyledim."

Luther bir an düşündü. Hikâyesini nasıl anlatacağına karar vermek için biraz zaman kazanması gerekiyordu. "Söylesene Carl, sen çiftliği biliyor musun?"

Carl gözlerini kısarak, "Çiftlik mi?" diye sordu.

"Araştırma tesisi."

"A evet!.. Evet öyle diyorlar sanırım. Bir iki kez gittim. Yıllar önce. Daha orası inşaat halindeydi. Sanki bütün Sierra'nın altını üstüne getirecek gibiydiler."

"Peki onlarla hiç işimiz oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla olmadı. Orası özel mülk. Vadinin kuzeyinde çok geniş arazileri var Nordvisk'in."

"Ama ne inşa ettiklerini biliyor musun sen?"

"Hayır. Zaten beni ilgilendirmiyordu da. İster tavuk kemiği atarlar, isterlerse Calamity Jane'i hayata döndürürler. Şimdi, avukat kadın tekrar aramadan neler olup bittiğini anlat bana."

"Tamam. Şimdi, birisiyle tanıştım."

"Çok iyi."

"Birkaç hafta oluyor, tatilimden önceydi." Umursamaz bir havada anlatmaya devam ediyordu. Ne kadar da kolaydı. Bu hikâyeyi dün akşam kafasında kurarken taşlar pek yerine

oturmamış gibi geliyordu ona. Şimdiyse suyun üstünde yürüme becerisi varmış gibi kolayca taştan taşa zıplayarak ilerliyordu. Her sıçrayışta, yarattığı hayalin onu karşı kıyıya geçirmeye yetecek kadar sağlam olmasını umuyordu. "Sierraville'de, Smitheck'i bilirsin..."

"Yaban mersinli turtaları enfestir," diye başını salladı Carl.

"Orada buluştuk. İki kez, öylesine laflamak için."

"Tabii, laflamak için."

"Kadın bana Calpine'in gerisinde, Çiftlik dedikleri bir araştırma tesisinde çalıştığını anlattı. Yaz boyunca orada çalışmış. Bilim insanları ve yazılımcılar orada kalıyormuş. İyi bir işe benziyordu. Ama ikinci buluşmamızda sanki bir şeylerden huzursuz olmuş gibiydi. Ben ısrar ettim ama net bir şey söylemedi. Orada çok ileri gidiyorlar, gibi bir şeyler dedi. Herhalde sırtımda üniforma olduğu için anlatmaya başladı, sonra da cesaretini yitirdi. Bu anlattığının çok yetersiz olduğunu, somut bir şeyler olmadan hiçbir şey yapamayacağımızı açıkladım. O zaman geri adım attı, ben de cep numaramı verip ne zaman isterse arayabileceğini söyledim."

"Ne kadar özverili bir davranış."

"Dün akşam on buçuğa doğru telefon etti."

"Devriyede miydin?"

"Evdeydim, yeni gelmiştim."

Carl'ın alnı kırıştı.

"Tatildeydim Carl, yeni dönmüştüm."

"Evet ya!" dedi Carl. "Haklısın."

"Tehdit edildiğini hissediyordu, gelip onu alıp alamayacağımı sordu."

"Ne tehdidi?"

"Söylemedi. Sadece oradan kaçmak istiyordu. Ben de özel arabamla oraya gittim."

"Ee, sonra?"

"Çiftlik terk edilmiş gibiydi ama kapı açıktı. Daha doğrusu tam o sırada kapanıyordu." Nasıl da kolaylıkla anlatıyordu. Yalanların bataklığından dörtnala ilerliyordu. "Tuhaf bir durumdu. Yuba geçidine giderken iki kamyonla karşılaşmıştım. Muhtemelen o çiftlikten geliyorlardı."

"Peki, sen de içeri girdin."

"Kimse fark etmedi. Araziyi araştırdım, hiçbir şey yoktu. Derken önce binanın içine, asansörle de aşağıya, sunucu salonuna indim."

"Sunucu salonu mu, bilgisayarlarla ilgili bir şey mi bu?"

Luther başıyla onayladı. "Orada iki nöbetçi beni durdurmaya çalıştı. Üniformamdan pek etkilenmiş gibi durmuyorlardı. Biri üstüme atladı, diğeri silahını çekti. Ne yapsaydım?"

"Peki sonra?"

"Ayakta kalanı, beni yukarı götürmeye zorladım. Tek başıma dışarı çıkamamaktan korkuyordum. Yukarıda sesler duydum. Baktım Rodriguez bir kadına saldırıyor. Onu tutuklayıp, Pete'ten beni gelip almasını istedim."

"Dur bir dakika. Hangi kadındı bu? Senin sohbet?.."

"Hayır onu görmedim."

"Peki ya diğeri?"

"Kaçtı, bir arazi arabasına bindi gitti." Parmağıyla dudaklarına dokundu, her türlü pervasızlığı yapmaya hazırdı. "Yanılmıyorsam bir Mercedes G 65 AMG modeli. A dur bir dakika. Bu arada birinin adı geçti. Pilar Guzmán. Saldırıya uğrayan kadının adı bu."

"Ya seninkinin adı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bir adı vardır herhalde?"

"Helen." Hata. Smitheck'deki garson kızın adı Helen'di. Bir Helen fazla oldu. Ama olsun. Artık yapacak bir şey yoktu.

"Rodriguez'i niye kendi arabanla getirmedin buraya?"

Luther başıyla merkez bölmeyi işaret ediyor. "Gidip herife bir bak. Onunla güvenliği olmayan bir arabada bir saat geçirmek istemezsin." Dur bir dakika, bir şey daha eksikti. İyi düşünmeliydi. "O yüzden Pete'in arabasına bindim. Güvenlik açısından."

"Övgüye değer."

Kimmy içeri gelip önlerine dumanı tüten iki fincan bıraktı. "Bu öğlen gidip süt alırım."

"Hiç zahmet etme," dedi Luther.

"Ne zahmeti, alırım," dedi gururla. "Ayrıca burada senden başka kimse sütlü içmiyor."

Karl kadının odadan çıkmasını bekledi. Dışarıda nöbeti devralan Tucker göründü. Uzun bir süre eski püskü masa saatinin sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

"Açık konuşabilir miyim?" Yaşlı adam kulağını kaşıdı. "Hikâyende açık noktalar var. Boktan bir termit yuvasından bile daha delik deşik."

"Sana kısa versiyonunu anlattım."

"O zaman uzun versiyonundan iyice korkuyorum."

"Güven bana Carl." Yaptığı kâğıttan kulenin yıkılacağını biliyordu. *Yıkılırsa yıkılsın. Başına geleni anlayabileceği kadar dayansa yeter. Mantıklı bir açıklama bulması gerek.*

"Yani sen özel arabanla, hiç düşünmeden oraya gittin."

"Evet."

Carl'ın bakışları Luther'ın üstünde hareketsiz kaldı. "Daha iznin bitmemişken."

"Evet öyle denebilir."

"O zaman neden üstünde üniforman vardı?" Luther sustu. Bu ayrıntıyı düşünmemişti. Az kalsın yalanlardan kurduğu kâğıttan kuleyi yıkıp gerçeği Carl'a anlatacaktı. Ama gerçek neydi? İstemese de Rodriguez'in derinlerde bir yerde haklı olduğunu kabul etmesi gerekti. Onun hikâyesine inanacak kendinden daha deli birini bulana kadar onun deli olduğu düşünülecekti.

"Çünkü..." diye başladı.

"Bence hava hoş." Carl zorlukla oturduğu yerden doğruldu. "Buna açıklık getirdiğimiz iyi oldu. Yasa bükücü kadın her an burada olur. Helikopterle geliyor. Pis züppe bunların hepsi. Ben tekrar yatıyorum." Ayaklarını sürüyerek Luther'ın yanından geçti. "İşini halledince bu delikleri tıka oğlum. Yakında şerif olacaksın. Delikler iyi değildir, insan yıllar sonra içine düşer."

"Carl..."

"Tamamdır dert etme." Yaşlı adam omzuna dokundu.

"Yok, Tucker'ın bulduğu ekim alanı için... orasıyla ilgili bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hımm."

"Örneğin DEA'in çağrılmasıyla ilgili?"

Carl'ın eli bir şeyi tutmaya çalışır gibi havada asılı kaldı. Hafızasını yakalamaya çalışıyordu. Ruhu ve elleriyle yakalamayı başardı. "Doğru ya, Phibbs... Onun ajanına şöyle bir çevreye bakınması için izin verdik. Bir ajan... Ajan..."

"Forrester mı?"

"Hah tamam. Aklımdaydı da sana söylemeyi unuttum."

"Hayır, dedi Luther, "unutmadın."

Downieville'in üstü canlı bir maviyle kaplıydı.

O kadar yoğun o kadar pürüzsüzdü ki, böylesine ancak akşam yağmurlarından sonra rastlanırdı. Gökyüzü tümüyle içini döküp havada seyahat edenlerin ve bir şeyler arayanların düşüncelerinden başka hiçbir şey kalmadığı zaman. Yükseklerdeki iğneli ağaçlar pembe ve atın renginde parıldıyor, gölgeleri vadiye doğru uzanıyordu. Ruth devriye aracıyla Danes Automotive'in yanından geçerken aklına gelen düşünceleri bastırdı. Caddenin karşı kıyısında sıra sıra dizili olan Colorado çamları beyaza boyalı gövdeleriyle minik şapeli çevreliyordu. Orada gölgenin içine büzülüp oturmuş, büyük ve görkemli kiliselerin aksine

kendi hakkında düşünüyormuş gibi duruyordu. Önünde bir şey parıldıyordu ama belki de onun görüntüsüne hayran kalan Ruth 'un parıltısıydı bu. Ruth'a her insan bir yapı gibi geliyordu. Çömelmiş, küçülmüş, içinde sadece kendine yetecek kadar yeri olan ama ışığını salmasına, yaymasına izin verildiğinde, diğerlerinin ışığıyla kaynaşan bir yapı, dinî anlamda değil sadece kendi kişiliğini kabullenmek gibi. Aklından geçenleri devam ettirmek istiyordu ama onlar küçük bir parça, yanıp sönen bir kıymık gibiydi. Yan aynada tamir atölyesi giderek küçülüyordu, küçülen görüntüyle birlikte Meg'e uğrayıp bir kahve içime umudu da küçülüyordu. Büyü yok olup gidiyor, küçük şapel eski haline yani bir kaleyi andıran Metodist kilisesine dönüşüyordu. Caddelerdeki su birikintileri buharlaşıyordu. Arabayı yönetim binasına doğru sürerken, ayaklarını sürüyerek köprüye doğru yürüyen şerifi gördü. Ray Ban'ini gözünden çıkarıp yolcu tarafının penceresini indirip bağırdı. "Hey Carl, günaydın."

Yaşlı adam sağ elini selam vermekle, git başımdan demek arasında bir hareketle salladı.

"Luther geri döndü," dedi Carl, "ben eve gidiyorum."

"Her şey yolunda mı?"

"Rekora gidiyorum valla." Duraksadı, "gerçi doktor aynı fikirde değil, kendime iyi bakmalıymışım. Eh, ben de bakıyorum işte."

"Daha iyi böylesi, bir, iki gün."

Carl çenesini, sanki silahlı kuvvetleri denetlercesine havaya kaldırdı. Bıyıklarının ucu havaya kıvrıktı. "Söylesene Ruh, iyi yıllarımız oldu değil mi?"

"Olmaz mı! Sen tam olması gerektiği gibi bir şeriftin ve aynı şekilde de emekli olacaksın, hikâyeleri hep anlatılan bir kahraman olarak. Hâlâ iyi yıllarımız var önümüzde."

Carl başını salladı. "Luther her zaman çok saygılı davrandı."

"Zaten öyledir."

"Sanki ona hiç, önemli şeyleri söylemeyi unutmuyormuşum gibi yaptı. Söylemişim gibi davrandı ve ben..." dedi kıs kıs gülerek, "ben de onu, ona inandığıma inandırdım." Bıyıkları yine aşağı sarktı. "Eh ne yapalım. Bu tatil ona iyi geldi mi gelmedi mi bilmiyorum."

"Neden?"

"Çiftlik dedikleri o tesise gittin mi sen hiç?"

"Duymadım bile."

"Vadinin yukarısında, Plumas sınırında. Sana o anlatsın. Geçtiğimiz akşam orada görevdeymiş."

"Geçtiğimiz akşam mı?" diye şaşırdı Ruth.

"Siz çok yakınsınız değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Carl bakışlarını hayalindeki dizi dizi askerden uzaklaştırdı. Batıdan yaklaşan bir helikopterin takırtısı duyuldu. Ağaçların zikzak çizen tepelerinde gece mavisi bir Bell 407GXP belirdi. "Luther çoktan şerif oldu Ruth. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ben sadece onun için yıldızı parlatıyorum. Kendimizi kandırmayalım, ben ... ben eriyip gidiyorum. Zihnim fitilin ucundaki alev gibi ölüyor. Ve buna karşı hiçbir şey yapamıyorum..."

Söylenecek o kadar çok şey vardı ki.

Ruth bunların hiçbirini söylemedi.

"Demek istediğim, bu durumdan yakınmıyorum. O harika bir şerif olacak. Ama tek tabanca davranıyor. Buraya geldiğine Sacramento'nun en yırtık narkotikçisiydi, Tanrım nasıl kaşarlanmış bir itti, üstelik sicili uyarılarla doluydu. Sence neden bütün bunlara izin verdiler? Çünkü domuzların hakkından geliyordu. Hepsinin! Verdiği kayıpları düşünmeden. Sanki kıçını ateş hattına sokmanın bağımlısı olmuş gibiydi. Jodie'nin uzun süre böyle bir hayata dayanamayacağı açıktı..."

"O dönemde onu tanımıyordum daha."

"Derinlerinde o hâlâ aynı insan. Tanrı'nın cezası bir takıntılı. Anne babası ayrıldığında, o zaman o... o..."

"On yaşındaydı," diye tamamladı Ruth, Carl'ın duraksaması uzun sürünce.

"Evet on yaşındaydı. Çocukluğu çok zor geçmiş. Tanrı biliyor ya, onunla dost olmaya çalıştım ama gücüm..." Şerif iç çekti. "Dünya barışçıl bir yer değil Ruth. Babam dünya iblis dolu derdi, üstelik bunda ciddiydi de. İncil, Efesliler bölümü 6.12: 'Çünkü savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümranlıklara, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır.' Babama, 'Saçmalık bu,' derdim, 'herkes kendi iblisini içinde taşır. Bunu anlamak için de İncil gerekmez.' Ama o, elini kutsal kitabın üstüne koyup şöyle derdi. 'Sen Tanrı'yı inkâr ediyorsun. Eğer büyük ejderhalar ve yaşlı yılanlarla beraber dünyaya gönderilenleri de inkâr ediyorsan, o zaman mesele iblislerin olup olmadığı değil, onların kimin cehenneminde olduğudur. Ama dikkatli ol çünkü cehennem hepimiz içindir!' İşte böyle tartışırdık. İnanıyor muyum? Bilmem, Ruth. Ben İncil'i de aklıselimi de severim. Ama kanatlı şeytanlara inanmam. Ama aynı zamanda Luther'ın cehenneminin çok büyük olduğunu da biliyorum. Orada kuduran, onu zorlayan neyse, ona çok pahalıya mal oldu." Ruth'a baktı. "Sen de şerif yardımcısı olacaksın. Bana bir söz ver kızım."

"Ne sözü Carl?"

"Ona dikkat et. Duyuyor musun beni? O çocuğa dikkat et."

"Bu dediğini uzun süredir yapıyorum zaten."

Şerif, sanki az önce konuştuklarını hatırlamaya çalışır gibi iki parmağını şakaklarına bastırdı. Ruth'un koluna dokunup tekrar harekete geçti. Carl'ın arkasından bakarken, aklından insanın zihinsel güçleri eriyip giderken kendi de saydamlaşsa nasıl olurdu diye geçirdi. Bedeni de anılarıyla birlikte yavaşça erise, soluklaşsa, saydamlaşsa ve sonunda tümüyle saydamlaşıp

geride bir tek onun için söylenenler kalana kadar baktığında arkasını görsen. Ruth yaşlı adamın sönüşünü görmek istemiyordu, sanki kendi de her gün biraz daha sönüyormuş gibi geliyordu ona. Bazı şeyleri erteleyemeyecek kadar yaşlanmıştı artık. Eğer Somerset Maugham'ın yazdığı gibi, insan yaşlandıkça işlediği değil, işlemediği günahlardan pişmanlık duyarsa, Ruth'un da duyacağı pişmanlıklar var demekti. Hayaller sadece sizi için için yiyip bitiren alevi beslerdi.

Arkasını dönüp karakola gitti.

Luther, Carl'ın ofisinin kapısına yaslanmıştı, Ruth'a zoraki bir gülüş attı. Görünüşü pek de tatil yapmış bir insanı andırmıyordu. Tucker masanın kenarına oturmuş, gözlerini deviriyordu.

"Goodyears Bar," dedi Kimmy o anda. "Ne yapabilirim herkes bir yerlerde, birinin gitmesi gerek. Ines Welborn bugün iki kez aradı. Kedisi bulunmadığı sürece..."

"Tekir olanı," diye ekledi. Luther yorgun bir ifadeyle. "Siyah olanı değil."

"Ama gerçekten de o diğerinden biraz farklı," dedi ayrıntılar uzmanı Kimmy. "Zaten siyah olanı erkek. Yani erkek olanı değil Tucker, tamam mı?"

"Arkadaşlar," diye başını salladı Tucker, "gerçekten bir kedi arayacağımıza inanamıyorum."

"N'apalım?" dedi Ruth, "biz görevlerimizle gelişiyoruz."

"Yok ama gerçekten, Calpine'de geçenlerde iç çamaşırı çalmaktan yakaladığımız siyah ayıyla dibi bulduğumuzu düşünmüştüm. Ama Tanrı'nın cezası bir kedi!"

"Ama Ines için kedileri ailesi gibidir," diye ciddi ciddi bilgi verdi Kimmy. "O nedenle oraya gitmen çok iyi olur. Kuşkulandığı biri var."

"Billly Bob Cawley," diye mırıldandı Luther.

"Aa? Sen bunu biliyor musun?" diye şaşkınlıkla sordu Kimmy.

"Öylesine akıl yürüttüm."

"Baştan sona saçmalık," diye homurdandı Tucker. "Billy Bob Cawley bir sineğe bile zarar vermez."

"Her neyse," diye iç çekti Luther yaslandığı kapı pervazından. "Sen bahçesine bir bak."

"Bahçesine mi?.." Kimmy ağzı açık Luther'a baktı. "Bu çok tuhaf çünkü Ines de Billy Bob'un kediyi bahçesine gömdüğünü düşünüyor."

"Anlaşıldı," dedi Ruth keyifle, "bize ihtiyaç var. Yuppii!"

Ve ne için olduğunu da biliyorum, diye düşündü Luther.

Herkese ilişkin her şeyi biliyorum. Pete Alleghany'de sahipsiz arabayla ilgileniyor ama belki de Pass-Creek Kamping'teki hırsızlık vakasını incelemeye geçmiştir. Eğer olay bir hırsızlıksa, belki de biri koyduğu yeri unutmuştur. Troy birazdan Sattley'e ulaşacak. Sabahın bu saatinde başkaları daha yumurta yaparken sarhoş olup ortalığı karıştıran biri yüzünden. Robbie içinden alevler fışkıran bir çöp konteynerini kontrol edecek ve kendisini California itfaiyesini haberdar etmek zorunda hissedecek, ardından da birkaç serserinin tehdidinden korkan bir vatandaşın telefonuna cevap vererek Sierraville'e gidecek. Jamie Bassets şekerlemeleri meselesini araştırırken, adamlar, "Yağların eriyecek," diye bağıracaklar.

".....acaba Kate Buchanan ana vanayı kapadı mı?" diye sordu Luther.

Kimmy'nin alnı kırıştı, "Kate Buchanan mı?"

Oysa, taşınabilir telsizi bozuk olduğu için sonuç ancak Jamie arabasına geri döndüğünde belli olacaktı. Tüm bu tamir işleri aylık bütçeyi aştığı için bir süre daha beklemesi gerekecekti.

"Kate, Plumas'a kız kardeşine gitti."

"Peki ana vanayı kapatmadı mı?"

Belki artık kâhini oynamaya bir son vermesi gerekiyordu. Kate her an telefon edebilirdi, o zaman da Kimmy'nin gözleri yuvalarından fırlardı. Ama bu yeni geçmişi sorgulamanın baştan çıkarıcılığına karşı koyamıyordu. En azından planlayıp da yapamadığı tatilden ötürü. Bu arada Carl'a öyle yalanlar uydurmuş olduğu için pişmanlık duyuyordu. Eğer şerif ayaklarını sürüyerek Luther'ın evine gidecek olsa, sözde vadide bıraktığı arabasını evin girişinde görebilirdi. Luther'ın neden aceleyle üniformasını giydiği sorusuna da makul bir açıklama getirememişti. Zihninin durmuş olması dışında hiçbir şey makul değildi zaten. İyi ama, o zaman olacakları nasıl önceden bilebiliyordu?

Bir saniye... biliyor muydu acaba? Tucker'ın Ines Welborn için Goodyears Bar'a gidişini bildiğini hayal ediyor olabilir miydi? Dejavular böyle oluşmaz mıydı zaten? Beyin insana şaka yapardı. Bir zamanlar yaşamış olduğunu düşündüğün bir şeyi aslında yaşamamış olurdu. Kafatasının içindeki nörokimyasal bir münasebetsizlik, sahte bir anı yaratırdı. O zaman Kate Buchanan'ın vanası bir test olacaktı. Eğer gerçekten telefon edecek olursa, o zaman bir kehaneti tutmuş demekti.

Muzlu pikan fıstıklı ekmekten bir parça aldı.

Telefon çaldı.

Kimmy santrale koştu. Luther açık kapıdan onun konuşmalarını duyuyordu. "Tabii Kate, biri gelip bakar." Az sonra nöbetçi kadının geçtiği mesaja ve Jamie'nin gidip bakmak için gönüllü olduğuna tanık olacaktı. İnanılmazdı! Tanrı'nın cezası bir kâhindi o.

"Peki tatilin nasıl geçti?" diye sordu Ruth.

İşte şimdi hayal seçeneği yeni bir ışıkta belirdi. Evet rüya görüyordu. O hâlâ Çiftlik'teydi ve bir hayalin esiriydi. "Sanal gerçeklik," demişti Rodriguez. Rüyadan o kadar da farklı sayılmazdı. Öyle değil mi? Böylece bütün bu saçmalık açıklanabilirdi, bu durumda Rodriguez bu açıklamayı rüyasında yapmış

olmalıydı. Ama düşte yapılan açıklama, açıklama sayılır mıydı? Hem o kadar gerçek gibi geliyordu ki!

Bellek yitimi olabilir miydi?

Çıkmaz sokak. Bellek yitimi, eksik hatırlanan şeyleri açıklardı ama Luther hatırlıyordu zaten. Onlar sadece...

"Selam, hey Luther, tatilin nasıl geçti?"

"Harika," diye yanıtladı Luther mekanik bir tonda. Gözü o anda odadan çıkan Tucker'ın sırtına takılıp kapı pervazında asılı kaldı. Ruth kollarını göğsünde birleştirdi. "Hava nasıldı?"

"Ee, çoğunlukla iyiydi."

"İyi dinlendin mi bari?"

"Tabii," parmakları keklere doğru uzandı. "İster misin, çok lezzetli... Harika olmuş Kimmy," diye yüksek sesle bağırınca, Kimmy parıldayan gözlerle santralden başını uzattı. Tarifin detaylarına giremeden önce kapı sinyali onu geri çağırdı. Birisi karakola gelip Kimmy'nin danışma bankına doğru ilerledi. Ruth başparmağını kemerine taktı.

Gelebilecek diğer sorularına engel olmak için, "Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu Luther.

"Raporumu yazıyorum. Dün akşam işçi bayramıydı, biliyorsun gece yarısına kadar devriyedeydim, sonrasında çok yorgundum. Hadi anlat nerelere gittiniz?"

İçinde bulunduğu çaresizlik duygusu yeni bir doruk yapmıştı. Sanki karanlıkta, kurulu fare kapanları arasında dengede duruyormuş gibiydi. Nereler gitmişti? Tatilini Çiftlik'te geçirmiş olamazdı. Olabilir miydi yoksa? Oraya bir şekilde çekilmiş miydi acaba ve o yuvarlak mekânla ve köprüyle ilişkiye giren insan, bunu bir daha hatırlamıyor muydu? Başka bir geçmiş yaşadığını anlıyordu. Ama bu sapmalar nereye kadar gidiyordu? Tatile çıkmak istiyordu, doğru. Carl'ın yıldızı göğsüne iliştirilmeden önce son bir kez soluklanmak istiyordu. Ama planını değiştirmişti. Nereye gitmiş olabilirdi? En çok istediklerinin listesinde, Sac-

ramento'dan Chester adındaki eski bir iş arkadaşıyla Yosemite Ulusal Parkı'nda tırmanış yapmak vardı.

"Epey kar vardı," dedi gelişigüzel. "Daha çok tırmanma duvarlarında zaman geçirdik. Church Bowl ve Swan Labs'te. Ama herkes oraya akın ediyor. O yüzden ikinci gün Five Open Books'a kaçtık biz de."

"Kulağa harika geliyor."

"Vernon ve Nevada çağlayanından bolca su geliyordu. Eriyen karları tahmin edersin. Gerçekten harikaydı."

Ruth'un gözleri Luther'ın alnının gerisinde gizlenen bir şeyi araştırıyordu. Yüzündeki çiller bile adama bakıyor gibiydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Luther.

"Evet evet, coşkuyla işlediği bir cinayeti itiraf eden biri vardı sadece. Ama senin tatilinin güzel geçmesine sevindim... ben bir aşağı ineyim." Kapıya doğru yürüdü. "Söylesene dün araştırma tesisinde ne oldu? Carl senin oraya gittiğini söyledi."

Az daha, *biliyorsun işte, Pilar Guzmán yüzünden*, diye ağzından kaçırılacakken son anda lafı çevirdi. Sefil yalanlarını bir kez daha anlatmaya başlamadan önce, iş giysileri içinde insanda anoreksik olduğu izlenimi uyandıran ve çevresine bakınca yeryüzünde gerçekten böyle yerler olduğuna inanamayan bir kadın kimliğinde yazgısı içeri girdi.

"Şerif Mara?" diye sordu, belirli birini hedeflemeden.

"Şerif burada değil," diye cevap verdi Luther. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kadının bir kuşu andıran boynunun üstündeki başı ona doğru yöneldi, gözleri üstünde isim yazılı etikete takıldı: Şerif Yardımcısı Opoku. "Göz göre göre gidip duvara çarpan insanlarla tanışmak çok ilginç." Bir eskrimci çevikliğiyle kartvizitini çıkarıp masanın üstüne attı. "Louise Tillerman, Cole & Rosenfield'dan. Size şunu öneriyorum, kariyeriniz daha fazla zarar görmeden bana Jaron Rodriguez'i getirin. Onu morali ve fiziksel durumu

gayet iyi halde, dışarıda, güneş ışığında görmek ve buradaki nezarethane hakkında sadece olumlu sözler sarf ettiğini duymak istiyorum. Bir itirazınız var mı şerif yardımcısı?"

"Benim itirazım var," dedi Ruth arkadan.

Avukat kadın dönüp açık açık aşağılayan bakışlarla onu süzdü.

"O zaman bunu yöneticinizle görüşmelisiniz."

"Evet ama kendisi bana, yeterince düzülmemiş bir leş kargasının Cole & Rosenfield gibi saygın bir avukatlık bürosunun kartını neden burada masanın üstüne fırlattığını açıklayamaz."

"Ruth," diye iç çekti Luther.

Tillerman tükürükle parıldayan beyaz ve küçük dişlerini gösterdi. "Onun açıklayamadığı başka şeyler de var memur hanım. Şimdi bana Bay Rodriguez'i getirin. Lütfen kahvem sütlü olsun. Ayrıca acele edin yoksa söylediklerinizi hakkında düşünmeye başlayacağım."

Ruth yeni bir saldırıya hazırlanır gibiydi. Luther bir bakışıyla onu susturdu. Yan tarafa geçip Rodriguez'in hücresini açıp yana çekiliyor. "Hadi çık artık kodesimden."

Rodriguez pantolonundaki toz lekesini parmağının bir fiskesiyle temizledi. "Size de günaydın şerif yardımcısı."

"Bırakın sululuğu."

"Kötü mü uyudunuz?"

"Bunun sizinle tartışmayacağım. Hadi çabuk olun. Dadınız sizi almaya gelmiş."

Rodriguez gülümseyerek yanından geçti. Karakolun önünde uzun kollarını iki yana açarak ozon, narenciye, iğneli ağaç ve hâlâ Yuba Geçidi'nin tepelerini kaplayan donmuş kar kokulu serin sabah havasını içine çekti. Sanki uzun bir dinlenceden geliyormuş gibi davranıyordu. Irmağın karşı kıyısında Two Rivers Café'nin pas kırmızısı ahşap binasının ardından pervaneleri tembel tembel dönen helikopterin burnu görünüyordu. Bu mevsimde kafenin

önündeki park alanı genellikle boş olsa da helikopterler genellikle mahkeme binasının gerisindeki Smoky Lane'e inerlerdi. Bu helikopterin oradaki duruşu bir iktidar ifadesi gibiydi.

"Günün bu saatlerini çok seviyorum," dedi Rodriguez. "Harika bir sabah, öyle değil mi şerif yardımcısı?"

"Bu durum hemen değişebilir."

"Neden bu kadar sinirlisiniz?"

"Gözüme görünmeyin Jaron. Sizin bir daha bir pireyi ezdiğinizi görürsen, aynı şey gelir başınıza bilesiniz."

"Müvekkilimi tehdit ediyorsunuz," dedi Louise Tillerman.

"Hayır hayır, sorun yok. Rica ederim." Rodriguez boynundaki yaranın kabuğuna dokundu. Luther eğer, avukattan aldığı desteğin Rodriguez'in saldırganlığını artıracağını düşündüyse, yanılıyor demekti. Dev adamdan damızlık bir boğa gibi zorbalık ve rahatlık yansısa da davranışları son derece dostaneydi. "Eğer aramızda bir fikir ayrılığı olduysa özür dilerim şerif yardımcısı. Siz tabii ki bu şekilde davranmak zorundaydınız. Sorularınıza yanıt arıyorsunuz. Bazen bulamayacağınıza alışmanız gerek," dedi gülümseyerek. "Tabii bu insanı çıldırtabilir, öyle değil mi?" Gözünde sadistçe bir kıvılcım belirdi. "İnsanı düpedüz delirtir."

Bir laf daha ederse, diye düşündü Luther.

"Siz neyin nesisiniz?" diye sordu bu arada dışarı çıkan Ruth, "gezici bir rahip falan mı?"

"Sakın bir şey söylemeyin onlara," dedi Louise Tillerman.

"Ne hakkında konuşabilirim ki?" Rodriguez bir kurdu andıran dişlerini yaladı. "Size bol şans dilerim Luther, ihtiyacınız olabilir."

Helikopterin ırmağın üstünde yükselip bir dönüş yaptıktan sonra Sierra Vadisi'ne doğru gözden kayboluşunu izlediler. Belli ki Bayan Tillerman evine geri dönmeden önce müvekkilini çiftliğe götürüyordu.

"Burada ne olup bittiğini bilmiyorum," dedi Ruth, "ama bu helikopter iki pisliğin güdümüyle çalışıyor."

"Tam da söylediğin gibi."

Kadın Luther'a yandan baktı. "Demek Yosemite Ulusal Parkı'na gitmiştin. Pek iyi geçmemiş anlaşılan."

"Yok, yok iyi geçti ama çok yorgunum."

"Dün geceki görevinden mi?"

"Çok geç geri döndüm. Fales Kaynarcası ile Topaz Gölü arasında trafik vardı." İyi ki çevreyi adım adım biliyordu. "Eve gelir gelmez de vadideki o tesisten bir telefon geldi. Birisi tehdit altında olduğunu düşünüyormuş. Ben de oraya gidince Rodriguez'in copla bu kadına saldırdığını gördüm. Pilar Guzmán." Ruth'un bu isme tepki vereceğini umarak biraz duraksadı. "Sözde kadının şirkete ait gizli bilgileri çalmasına engel olacakmış. Adam şirketin güvenlik şefi."

"Peki, herif geceyi bizde mi geçirdi? Ne zamandan beri yapıyoruz bunu?"

"Sakin ol, ben de burada kaldım."

"Bu iş başımıza bir sürü bela açabilir."

"Aman Tanrım Ruth, sadece bir gece!"

Ruth parmaklarını gerdi, "Sen bilirsin."

"Saat gece yarısını geçmişti. Onu tabii ki Grass Valley'e götürebilirdim, ama..."

"Patron sensin, bana bir şey açıklamak zorunda değilsin."

"Beni dinle..." derken, *şu anda yapılacak en mantıklı şey ne*, diye düşündü. "...tekrar eve gitmek istiyorum. Daha bavullarını falan açmadım. Görevden beri eve dönmedim. İstersen akşam St. Charles Place'te birlikte yiyelim, olur mu? Ne dersin?" *Tanrı'nın cezası bir önceki günde neler olduğu konusunda seni didik didik etmesini mi istiyorsun?* Ama Ruth'un bilmesi henüz mümkün olmasa da zaten sözleşmişlerdi onlar. Ondaki tuhaflığı

fark etmesin diye herkesten kaçarak yaşadığı tuhaflıktansa biraz sohbet etmek daha iyi olabilirdi.

"Tabii?" Ruth bir saç lülesini alnından aldı. "Yediden sonra uygunum." Karakolu giden birkaç basamağı çıkarken son basamakta durup arkasını döndü. "Rodriguez'i buraya ne zaman getirdim demiştin?"

"Gece yarısına doğru."

"O zamandan beri eve gitmedin mi?"

"Hayır?"

Ruth'un kaşları çatıldı. Kendi içine dönüyor gibiydi sanki. Belli bir fotoyu bulmak için fotoğraf kutusunu karıştıran bir insan gibi. "Neyse, fark etmez. Aa, unutmadan, Robbie geçici olarak senin aracını aldı. Onunkinin bakıma gitmesi gerekiyormuş. Şimdi yine evinin önünde. Görmüşsündür zaten."

"Biliyorum, teşekkürler." Hiçbir bok görmemişti.

"Tamam ben on dakikaya kadar çıkıyorum."

"Tamam."

"Akşama görüşürüz."

Ruth binadan çıkana kadar bekledi. Çevresine bakındı. Alternatif geçmiş sadece onun zihninde yaşanmış gibi olduğundan, gördüğü her şey uğursuz bir tanıdıklıkta geliyordu ona. Mahkeme binasının önündeki bayrak direklerinde California ve Birleşik Devletler bayrakları uyumlu bir şekilde dalgalanıyordu. Her zamanki gibi kapının iki yanında duran havan topları, sanki ölüp yeniden dirilen piyadelerinin Sierra bölgesini göçmenlere, turistlere ve çoktan oralardan sürülmüş Modoc ve Paiute yerlilerinin ruhlarına karşı koruyormuş izlenimi uyandırıyordu. Her yanı gazlı kalemle yazılmış konser ve yardım ilanlarıyla dolu bir pano ve eski kayaklardan yapılma bahçe çitleri en ince ayrıntısına kadar tıpkı hatırladığı gibiydi.

Luther harekete geçti. Giderek hızlanan adımlarla, bir levhanın balık tutmanın yasak olduğunu belirttiği Durgan Köprüsü'nden

geçerken, ırmağın karşı kıyısında duran okul otobüslerini, Two Rivers Café'nin terasının rüzgârda sallanan bariyer şeritlerini, önünde her zaman kar küreklerinin, tahtaların ve trafik kukalarının yığılı durduğu restoranın bahçesindeki denizaltına benzeyen benzin deposunu gördü. Altında cam göbeği rengindeki nehrin suları fokurduyordu. Downie Nehri köpükler içinde Yuba'yla birleşiyor, kabaran sular, anaforlar ve küçük adacıklar yaratarak, pürüzsüzleşmiş, güneşin altında parlayan kayalara çarpıyordu. Derelerin geçit vermez kaya kütlelerinin içinden geçip çaya, ırmağa, azgın nehirlere dönüşmesinin, sonra göllere, okyanuslara dökülüp buharlaşmasının, ardından bulut, fırtına, yağmur, dolu, çiy olmasının, kabaran damlacıkların tekrar kayalara dökülüp yeni dereler oluşturmasının anlattığı öyküleri dinliyordu. Su yollarının birleştiği, eskiden kalma canavara benzer kapkara ve paslı madencilik makinelerinin piknik masalarının yanı başında yükseldiği parka baktı. Kimi masalar, sezon başlayıp ziyaretçi sürüleri akın etmeye başlamadan önce son onarımlarının da yapılması için ters çevrilmişti. Yaşlı çam ormanlarının ulu bir görünümü vardı. Suyun kıyısındaki bitkiler bereketle coşmuştu, çınarların ve meşelerin uçlarından filizler fışkırıyor, her şey yaşama tutunuyordu. Kıyı boyunca solgun dalların yerini alan kamış tutamlarının dindar cemaatler gibi neredeyse akıntının sürükleyip götüreceği kadar suya doğru eğilmelerini izledi. Doğanın kendini ifade edişi eşsizdi. Irmağın ortasındaki bir fundalık çakıl taşlarını tutmuştu, azgın Yuba Nehri o taşlara çarpıyor, daralan nehir yatağından geçip hiç oralı bile olmadan uzaklara akıyordu. Luther tüm bunları görüyordu ve gördüğü her şey, onun zamanının, temel geçerlilik talep eden zamandan farklı olduğu düşüncesini boşa çıkarıyor ve hatırladıklarını hayaller evrenine havale ediyordu.

Luther ana cadde boyunca Vahşi Batı döneminden kalma bina cepheleri boyunca yürüdü. Turist enformasyon bürosunun

yanındaki bilgi panosunda kabaca boyanmış bir dağ manzarasının önünde eleği elinde bir altın arayıcı çalışıyordu. Güneş dağların ardından bir portakal gibi görünüyordu. Aynı altın arayıcı dün olduğu gibi, yıllardan beri aynı yerde çalışıp didinir, hep aynı yetenek şovlarının ve yardım organizasyonlarının anonsunu yapardı. Gıda ürünleri mağazasının önünde aynı soğutuculu kamyon durur, paletler dolusu içecek dükkâna taşınır, kucağını çenesine kadar paketle dolduran dükkân sahibi kadın, annesi tüm olup biteni yaşlılara özgü o güvensizlikle verandasından izlerken yine de üç parmağınla selam göndermeyi becerirdi. Sabah serinliği kırılmaya başlar, üstü yosun kaplı meşeler gölgelerini güneşli caddelere savururdu. Yuba Galerisi'nin vitrininde yöresel sanat eserleri sergilenirdi. Duvarlarda sulu boya resimler, dağ gölünde kayıkları gösteren dev bir fotoğraf asılırdı. Kapalı kapının üstünde asılı duran at nalı girenlere şans vadeder, onun hemen yanı başında Alman bir kadın bir önceki günkü saatte eşi benzeri bulunmaz *kitsch* ürünler sattığı hediyelik eşya dükkânını açıyordu. Neler yoktu ki dükkânda, bölgenin tüm bitki türleri porselen biblolara dönüşmüştü, üstü sırla kaplı sincaplar, ördekler, salyangozlar, melekler eşlerini arıyordu. Tığ işi örtülerin üstünde gülüşen seramik ayılar yuvarlanıyordu. Luther Alman kadını selamlarken ayıların yüzünde bir "oh olsun" duygusu gördüğünü düşündü. O, hızla yolunda devam ederken, ayılar acımasız bir rahatlık içinde arkasından bakıyordu. Yuba Tiyatrosu'nun ham ahşap kaplamaları akşamın yağmuruyla daha da kararmıştı. Bette Jo ve Frank Lang, A.R. Gurney'in *Aşk Mektupları* adlı oyununu oynuyordu, *Rogue One: Bir Starwars Hikâyesi* ve *Âşıklar Şehri* filmlerinin tanıdık tanıtım afişleri Hollywood'u Downieville'e taşıyordu.

Luther koşmaya başladı. Aceleyle, akşamları insanı davet eden bir cazibesi olsa da gündüzleri hiçbir çekiciliği olmayan kurumuş kan rengi bir tuğla yığınını andıran St. Charles Pla-

ce'in önünden geçip gitti. Jersey Köprüsü'nden karşıya, yokuşun dikleştiği, beton kazıkların yapıları desteklediği, bakımsız bahçelerin Downie Irmağı boyunca sıralandığı Pearl Caddesi'ne girip kendi evine ulaştı. Evin girişinde hem devriye arabası hem de kendi Toyota'sı duruyordu. Kendi arabasını her zaman garaja koyduğu için tuhaf bir durumdu bu. Belki tatil yüzünden olmuştu. Ansızın zihninde onu telaşa sürükleyen bir düşünce belirdi. Sütunlarla desteklenen saçağın altındaki veranda mobilyaları her zamankinden farklıydı, ön bahçede de daha az bitki vardı. Titreyen parmaklarıyla cebinden ev anahtarını, kendi anahtarını çıkardı. İyi de bu anahtar orada oturan adamın anahtarı mıydı? Eğer şu anda geçmişte yaşıyorsa ve bu geçmiş onun geçmişinden farklıysa o zaman kendine rastlaması gerekmez miydi? Bu durumda o eskide olduğu kişi olabilir miydi? Belli ki değildi. Ama anahtar kapıyı yumuşakça açtı, Luther soluğunu tutup sanki bir yabancının evine girer gibi küçük hole adımını attı. İçeride, vestiyerin altında bir bavul ve içi dolu bir sırt çantası vardı. Onun bavulu ve onun sırt çantasıydı, hiç kuşku yoktu buna. Bu rahatlatıcıydı ama aynı zamanda da ürkütücüydü. Bunlar onun eşyalarıydı ama onları oraya bir başkası koymuştu. O başkası onun hayatı üstünde hak iddia edebilir miydi? Yoksa o mu, bavulların sahibi olan ve Luther'ın hiç çıkmadığı tatilden dönen başkasının hayatı üstünde hak iddia edebilirdi?

Ama her şeyden önce...

Neredeydi o adam?

Mutfak kapısının açık durduğu evin içine bakındı. Bakışları merdivenlerden birinci kata yöneldi. Elini tırabzanın yuvarlak sütun başlığına koyup kulak kabarttı.

"Hey, kimse var mı?"

Sesi evin sessizliği içinde yitip gitti. Usulca gerisin geri oturma odasına gidip ışığı açtı. Değişiklikler giderek dikkatini çekmeye başlamıştı. O şekilde durmaması gereken dergiler, seh-

panın üstünde tanımadığı bir kitap, doldurmuş olduğunu hatırlamadığı yarısı boş bir bardak. Koltuğun üstüne, onun bedenine uygun ama hiçbir zaman sahip olmadığı bir ceket uzunlamasına atılmıştı. Şöminenin üstündeki fotoğraflar, daha doğrusu fotoğrafların düzeni huzur veriyordu. Ama hayır bu da doğru değildi, bazı fotoğrafların eksilip yerine hiç görmediği yenilerinin gelmiş olması tersine telaşa düşürücüydü. Korku ve görme isteği karışımı bir duyguyla yaklaştı. Yerden yükselen bir sisi andıran bir önsezi kapladı içini. Zehirli, boğucu, insanı kaçmaya zorlayan bir önseziydi ama o uzaklaşamıyordu, ağır adımlarla büyüklü küçüklü çerçevelere doğru yürüdü. Ansızın gelen bir bulantıyla midesi kasıldı, son olarak ne zaman bir şey yemişti? Bir an durduktan sonra Jodie'nin büyük portresini aradı ama hiçbir yerde yoktu. O fotoğrafın daha önceden durduğu yerde Tamy'yi Luther'ın tanımadığı bir köpekle gösteren, nerede ve ne zaman çekildiğini bilmediği küçük formatlı fotoğraflar grup halinde duruyordu. Şöminenin pervazına tutundu. Fotoğraflarda kendi de vardı, Tamy ve sevimli sevimli bakan bir golden retriever türü köpekle birlikte. Tamy yüzünü köpeğin kum rengi tüylerine bastırmıştı. On dört, on beş yaşlarında olmalıydı. Bir diğer fotoğrafta kendisi Jodie, Tamy ve köpek Darlene'in terasında görülüyordu. Luther bu fotoğrafı gördüğü anda kalbine kurşun yemiş gibi geriye savruldu, kanepenin kolçağına takılıp dengesini kaybetti ve sırt üstü deri minderlerin üstüne yuvarlandı. Sendeleyerek toparlanmaya çalışırken gözleri şöminenin pervazına takıldı. Sinsi bir dehşet kapladı içini çünkü bu olabilecek bütün kurşunlardan, uyuşturucu çetelerinin mekânlarında yaşadığı ölüm korkusundan bile daha beterdi. Yaşadığı şey delirmiş olduğunun, ya da hatta daha kötüsü yıllardır süregelen bir çılgınlıktan uyandığının korkunç bir kanıtıydı.

Derken kendini bu görüntüden kurtarıp hızla odadan ve evden sokağa çıktı.

Fren sesi onu kendine getirdi.

Direksiyonun gerisinde ölümüne korkmuş olan Ruth ona bakıyordu. Luther motor kapağına dayandı, aracın tamponu baldır kemiğine değdi. Az kalsın eziliyordu.

"Ne oluyor sana böyle?" diye sordu arabadan çıkan Ruth. "Örümcek sokmuş gibi niye fırladın evinden?"

Luther geri çekildi. Dönüp eve doğru bir adım attı, hiçbir hedef gözetmeksizin ters yönde ilerledi. Gözü yol kenarındaki çalılara, havanın etkisiyle harap olmuş taş duvara takıldı. Elinden kayıp giden dünyasında, ona tanıdık gelen şeylere dört elle sarıldı. Ruth'un güçlü elini omzunda hissetti.

"Luther, neyin var Tanrı aşkına?"

Ruth'un yüzüne bakarken sanki bakışlarıyla onu delip geçiyordu. Fotoğraf...

"Evinde biri mi var? Biri tehdit mi ediyor seni? Söyle bana Tanrı'nın cezası."

Bu fotoğraf gerçek olamazdı. Olamazdı, mümkün değildi.

"Hayır." Göğsündeki basınca rağmen nefes almaya çalıştı. "Kesinlikle olmaz."

"Ne demek kesinlikle olmaz?"

"O eve girmem."

Ruth'un kaşları arasında sabırsızlığını gösteren bir kırışıklık belirdi.

"Neden girmezmişsin bakalım?"

Başını öne eğip parmak eklemlerini şakaklarına bastırdı. Güzel kokular içinde bir sabahtı. Küflenen tahtaların ve kıyıdaki taşların üstünde biriken yosunların, çamurun, yumurtlayan balıklarının kokusunu aldı. İçinde ona işkence eden şeyi nasıl anlatacağını bilemediğinden tüm bunlar içine daha çok acı veriyordu. Belki de en karanlık günlerinde bile onu kollayan ama şimdi dışına iten bu dünya tuhaflıklarını yitirdiği içindi.

"Bilmiyorum," dedi.

"Bu pek bir şey ifade etmiyor."

"Kafam karmakarışık."

Ruth, "Dert değil," deyip önünde kavuşturduğu kollarını açık duran sürücü kapısına dayadı. "Kafanı karıştıran her neyse, ben kıçına tekmeyi basınca yerli yerine oturur. Söz veriyorum sana. Ama keşke konuşsan benimle." Luther bu ses tonuna yabancı değildi. Zorlayan, saldırıya hazır bir tondu bu. Ama sesindeki güvensizliği de duyuyordu. Ruth dünyada kabul etmezdi ama şu anda ne yapacağını hiç mi hiç bilmiyordu.

Zihninde bir şeyler aydınlandı.

Ben gerçeğim. Gerçekten varım.

Hiç değilse buna şüphe yok. Eğer bir psikoz geçiriyorsam, bu boktan bir durum olsa bile, durumu açıklar. Buna karşı doktorların ve ilaçların yardımıyla bir şeyler yapılabilir. Ya da yine mantıklı açıklamaları olan birtakım olayların parçasıyım. Öncelikle neye güveneceğimi bilmem gerek.

"Sen Ruth Underwood'sun," dedi.

"Eh," kaşlarını kaldırdı. "Madem öyle diyorsun."

"Beş yıl önce, senin suçun olmayan bir skandal yüzünden Monroe'dan buraya geldin."

"Bana bilmediğim bir şeyler anlat."

"Biriyle birlikte değilsin."

"Ben bu durumu daha farklı ifade ederdim."

"Ama Meg Danes'e âşıksın."

"Meg Danes'e mi?.." Yüzü değişip sitem dolu bir şaşkınlığa büründü. "Sana ne, bu seni ne ilgilendirir. Hem nereden biliyorsun ki?"

"Senden."

"Benden mi?"

"Ruth," diyen Luther kadına doğru bir adım attı, "sadece tanıdığım kadın mısın, onu bilmek istiyorum... Dur bekle! Dinle beni... sana bir şey anlatmam gerek, belki de bunun sonunda

beni akıl hastanesine kapatmak isteyeceksin. O yüzden ilişkimizi net olarak bilmek zorundayım. Senin beş yıldır birlikte çalıştığım insan olduğundan emin olmalıyım!"

Ruth'un bakışlarındaki saldırganlık yok oldu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sadece başını sallayabildi. "İçeri girelim mi?" diye önerdi Luther.

"Hâlâ istediğimden emin değilim."

Luther gülmesini bastırdı. Ruth bunu ters karşılayabilir ve Luther'ın, yardım talebini küçümsediği şeklinde anlayabilirdi. "Merak etme, canavara dönüşmedim. Her zamanki benim."

"Bunu gösterme biçimin biraz tuhaf ama."

"Belki delirdim Ruth. Buna senin karar vermen gerek. Ben..." Boğazına bir çaresizlik düğümlendi. Zorla bastırdı bu duyguyu. "Sana bir fotoğraf göstereceğim, sonra devam ederiz."

"Benim buraya neden geldiğimi biliyor musun?" diye sordu Ruth. Luther ise gecikmeli olarak bunu merak etti. Doğru ya, devriye güzergâhının onu Alleghany'ye götürmüş olması gerekirdi. Yani tam ters yöne. Ruth arabadan uzaklaştı. "Her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için geldim. Az önce oldukça tuhaftın çünkü."

"Öyle miydim gerçekten?"

"Moralin bozuktu ve bitkindin. Dışarıda Carl'a rastladım, tahmin et bakalım benden ne istedi? Sana iyi bakmamı. Sonra bana dün akşamki görevle ilgili böyle kıytırık bir açıklama yapıyorsun. Yanlış anlama, patron sensin, bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin ama sen normalde bunu yaparsın. Üstelik Yosemite'ta neler yaptığını hiç anlamadım."

"Ben de anlamadım."

"Kanada'ya gidecektin hani, Vancouver Adası'na. Bana salak biletini bile gösterdin, hatırlıyor musun?"

"Ben kararımı... hayır değiştirmedim." Ona her şeyi anlatacaktı. Tüm ayrıntılarıyla.

"Arkandan gelirsem yanlış anlamazsın değil mi?"

İçini birden bir rahatlama kapladı. İşte bu yine her zamanki haliyle Ruth. Alternatif olsa bile, bu onun Ruth'uydu.

"Ben önden gidiyorum," dedi, "sen arabayı park et."

İki dakika sonra salonunun ortasında duruyordu. Şöminenin üstündeki fotoğrafı alıp, eliyle gösterdi.

"Kim var bu fotoğrafta?"

"Sen, Jodie, Tamy ve Luna."

"Bunda bir tuhaflık görüyor musun?"

"Görmeli miyim?"

"Sen söyle."

"Eee." Çerçeveyi iki eliyle kavrayıp bütün ayrıntılarını inceledi. "Bu fotoğrafta aranızda bir uyum var. Öyle düşünüyorum. Ama bu çoktandır böyle."

"Uyum mu?"

"Evet."

Aralarında hiç uyum yoktu.

On bir yıllık gelgitten sonra evliliklerindeki yıkım tartışılmayacak kadar açıktı. Geriye Jodie'nin Downieville'deki evden giderken yanına alacağı üç beş parça eşyayla dolu bir bavuldan başka bir şey kalmamıştı. Geri dönüp bakınca bu ev sadece son bir deneme çabasıydı. Bu ev o dönemdeki mütevazı taşralılığı içinde (sevimli, hiçbir lüksü olmayan, birlikte yeni bir şeyler yapılabilecek ya da birlikte çıldırılabilecek bir yer) yeni bir başlangıcı simgeliyordu. 2007'de acil bir ameliyatla Luther'ın kaburgalarının arasından, onu neredeyse öldürebilecek olan kurşun çıkarılıp hasta yapay komaya sokulduğunda, sonra da nerede olduğunu bilmediği bir hastanede gözlerini açtığında Jodie ve kızı birer ölü gibi yatağının yanı başında oturuyordu.

Sanki o da aynı yatağın ayak ucunda duruyormuş gibi kendine baktığında, örtülerin arasında, kolları açık yatan, ellerini birbirine değdiremeyecek durumda olan bir adamın isyanını görmüştü. Odada dezenfeksiyon maddesi, çamaşır kolası, döşemelik muşamba ve rüzgârın açık duran pencereden içeri taşıdığı huş ağacı polenlerinin kokusu vardı. Ama bütün bu kokuların gerisinde, insanı boğacak bir çürüme kokusu duyuluyordu.

Daha sonra ona ölüme yakın bir deneyim yaşadığı anlatıldı. Çünkü gerçek anlamda uyanışı saatler sonra gerçekleşmişti. Tamy'nin gerçekliği kendini büyük bir sevgi olarak gösterirken, Jodie'nin gerçekliğini soğukluk ve öfke olarak hissetmek Luther'ı çok şaşırtmıştı. Bipleyip duran aletlere bağlanmış halde, bedenine çeşitli sıvılar zerk edilir ve kendini bu koşulların kurbanı olarak görürken, tek başına kaldığında bir şeyleri anlamaya başladı. Örneğin insanın, yıllarca kurban haline getirdiği ailesinden acıma beklemeye hakkının olmadığı gibi. Tabii ki birinin işleri halletmesi gerekiyordu ama yaşamsal tehlikesi olan her operasyona katılması şart mıydı? Gerçi bu onu narkotik şubenin başına ve özel timin yöneticiliğine getirmişti ama bu Jodie'nin sürekli korku çekmesine neden olmuştu.

O zamanlar Sacramento'da yaşıyorlardı.

Luther'ın oradayken tutacağına yemin ettiği sözlerin hepsi daha önceki dönemlerde verilmişti. Altmışlı yılların sonlarında Darlene, Sierra County'de doğmuştu ve Loyalton Lisesi'nde öğretmen olarak çalışmaya başlamak üzereydi. Las Vegas'a yaptığı bir gezi sırasında gemi inşaat mühendisliği alanında doktorasını yapmakta olan Ganalı öğrenci Atu Opoku ile tanışmıştı. Onun için Sierra'yı terk etti. Luther San Francisco'da dünyaya geldi, babasını çok seyrek görüyordu. Darlene, Luther'ın onuncu yaş gününde boşanma işlemlerini başlattığında bundan çok etkilenmişti. Atu Gana'ya geri döndü, Luther'ın annesi öyle derin bir kedere gömüldü ki iyice dibe vurduğu sırada aklını rehin

bırakıp tüm acıları karşılığında hoşgörü ve neşe aldı. O günden sonra, Tanrı'nın onun için yaptığı planın, katlanması ne kadar güç olursa olsun, kendi için en iyisi olduğundan söz eder oldu. Oysa Luther Tanrı'nın yardımlarının gündelik hayata nasıl yansıdığını göremiyordu. Onun gözünde Darlene hâlâ acı dolu gecelerin içinde yolunu arıyordu ama artık körlerin rehberliğindeydi. Din aydınlıkta işe yaramıyordu. Ancak karanlıkta çiçek açıyordu. Hâlâ annesinin uykusunda ağladığını duyuyordu ama artık bunun için Tanrı'ya dua ediyordu. O günlerde bir teyze ziyaretlerine geldi. Gülerek, "Vahşi Batı'dan gelen teyze" diye söz ediyordu kendinden. Onun her sözünü bir sünger gibi emen Luther'a, geldiği yerlerin çok harika olmadığını, fazla hareketliliğin yaşanmadığını, Loyalton'daki tuhaf bir kafenin sahibi öldüğü için artık oraya da gitme imkânı olmadığını ama çevrenin güzelliğini, hatta adamların altın arayıp kovboylar gibi silah taşıyıp şapka taktığını anlatıyordu.

Luther koşa koşa Darlene'e gidip Vahşi Batı'da bir kafe açıp açamayacaklarını sordu.

Bu iş becerisi yüksek bir genç dâhinin önerisinden çok romantik duyguların yeşermesiydi aslında. Ama teklifi kabul gördü. Luther gurur içinde, Tanrı'nın böyle sıkı bir teklif getirmeyi beceremediğini düşünüyordu. Ama sonunda Darlene gerçekten Loyalton'a taşınıp Valley Café'yi açtığında, annesinin bunun için Tanrı'ya şükrettiğini duyunca çok kızdı.

Ama aynı zamanda da annesinin dört elle sarıldığı düzeni kavradı. Kadının çektiği acıyı hissediyor ve bu acıyı sonlandırmanın kendi görevi olduğunu biliyordu. Kafe işi çok iyi gidiyordu, peki annesinin mutluluğundan sorumlu olan kimdi? O! O zaman bir yolunu bulup annesinin mutlu olmasını sağlamalıydı. Tıpkı filmlerdeki gibi, büyümüş de küçülmüş bir çocuğun, güzel, zeki ama anlaşılmaz bir nedenle yalnız annesini, güzel, zeki ama anlaşılmaz nedenle yalnız biriyle bir araya getirmesi gerekiyordu.

Kadın ona, "Sen benim tek dayanağımsın," diyordu, o da elinden ne gelirse yapıyordu. Kafeye yardım ediyor, fırında hamur işleri yapmayı öğreniyor, turistlere hizmet ediyor, deli gibi ders çalışıp en iyi notları almasa bile değişken notlar getiriyordu. *Sierra Booster* ve *Mountain Messenger* gazetelerini dağıtıyordu. Herkese karşı yardımsever ve nazikti. Ne zaman annesinden söz etse, erkeklerin gözünde onları bir araya getirmesine olanak sağlayacak kıvılcımı arıyordu. Sonunda kıvılcım onun katkısı olmadan çaktı. Loyaltonlı bir şerif yardımcısı bir kahve içmeye geldi, derken kahvelerin sayısı arttı. Nathan Levin (Luther'a göre fazla kıllıydı ama bununla başa çıkması gereken Darlene'di) çocuğun içinde kanun koruyucu olma arzusunu fitilledi. Luther, Nathan'ın üniformasını seyretmeye doyamıyordu. Keza o gün yaptıklarını dinlemeye de. Görevin yerine getirilmesiydi bu, bildiği bir şey yani. Bu konuda yeterince deneyimli değil miydi zaten? Sorumluluk üstlenmekte, yardım etmekte? Ne zaman ve nerede olursa olsun. Bu işte, kariyer yapsan bile çok kazanmazsın diyordu Nathan, bu mesleği seçmemek için binlerce gerekçe sıralıyordu.

Ama insanların hayatını kurtarabilirsin.

Bir şeyleri değiştirebilirsin.

Bir şeyleri değiştirmem gerek, diye düşündü Luther.

Sierra'da geçirdiği çocukluğunun keyfini ne kadar sürmüş olursa olsun, hayatı ona hep insanlara destek olma sözü karşılığında ödünç alınmış gibi gelirdi. Yaptığı hiçbir şey yeterli olmazdı. Sonunda yardım ettiği kişi efsanevi varlıklara teşekkür etmişti ama buna değerdi. California Devlet Üniversitesi'nden diplomasını alıp ceza hukuku ve infaz hukuku dallarında yüksek lisans yaparken, Sacramento şerif bürosunda stajyer olarak deneyim kazanırken, yardımcı komiser, komiser, devriye şefi ve nihayet dedektif olurken, bir cinayet araştırması sırasında, derin hukuk bilgisinin yanı sıra, kristal gibi duru gözlerinden

etkilendiği savcılık asistanıyla tanışırken hep bunu hissediyordu. Jodie Kruger'ın Alman kökleri ve Alman bir yüzü vardı. Hep söylediği gibi büyük bir kariyer yapacak yeteneğe sahip olsa da aslında bu kariyeri yapmak istemiyordu. Jodie hamile kalınca evlendiler. Kısa bir süre sonra Luther narkotik şubeye geçti, bununla birlikte de bir kale gibi korunan büyük çiftliklerde, akıl almaz bir zenginlik içinde yaşayıp milyonlarca insanın hayatını mahfeden sefil yaratıkların peşinden koşmaya başladı. Meksika kökenli uyuşturucu terörüne ait üretim merkezleri arasında California, uyuşturucunun yanı sıra silah ve insan kaçakçılığının da büyük boyutlarda yapıldığı bir suç tezgâhı olarak özellikle öne çıkıyordu. Amerika'da kullanılan bütün metamfetaminin üçte ikisi buradan ülkeye sokuluyor, Tijuana ve San Diego üstünden ABD'ye giren kokain ve eroinin ardı arkası kesilmiyordu. Karteller kendi ülkelerindeki tüm devlet kurumlarına derinlemesine sızmışlardı ama sınırın diğer tarafında yolsuzluk konusunda zorlanıyorlardı. Uyuşturucuya karşı verilen mücadele de aynı ölçüde sertti. Özellikle de California çok geniş doğal alanları nedeniyle çok tutulan bir ekim bölgesi olduğu için. Luther kartel üyelerinin iktidar çabalarına pabuç bırakmıyor, onlar için dünyayı cehenneme çeviriyordu. O da cehennemin baş zebanisiydi. Düşmanlar böyle böyle korkmaya başlamışlardı ondan.

Jodie de alacağı haberden korkmaya başlamıştı.

Luther ardı ardına uyuşturucu laboratuvarlarını buluyor, Meksikalı narkotik ekipleriyle iş birliği yapıyor, iş arkadaşlarından yüzde yüz sadakat bekliyor ama onları bir yangın duvarı gibi koruyordu. Kullandığı yöntemler tam anlamıyla yasal sayılmayabilirdi ama tam gerektiği anda bir başka yöne bakıldığı takdirde izin verilebilecek türdendi.

Jodie, yüzünde mahcup bir ifadeyle evine gelen adamların ona dul kaldığını söylediği karabasanlar görüyordu.

Politik nutuklarda, uyuşturucuya karşı mücadelenin hâlâ nihai olarak kaybedilmediği ifade ediliyordu.

Jodie evliliği uğruna verdiği mücadelenin kaybedilmiş olduğunu düşünüyordu.

Luther hastanedeyken, bu durumun ne zaman değiştiğini soruyordu kendine. Acaba eyalet baş savcısı üniformasının göğsüne üstün hizmet nişanını iliştirirken miydi? Bilemiyordu. Karısına ve kızına karşı sevgiden, içinde derinlemesine işlemiş olan onları dünyanın tüm kötülüklerine karşı koruma görevi dışında bir şey hissetmemişti. Ama belli ki bir hata yapmıştı çünkü Jodie'nin aşk ateşi küllerine kadar yanıp bitmişti.

Bir gün hastanenin kafeteryasında oturup önlerindeki içeceklere elini bile sürmezken, "Ne düşündüğünü biliyorum," demişti Jodie. Sesinde soğukluk ya da kızgınlık yoktu, alttan alta bir suçlama bile duyulmuyordu. Luther'a, tahammül etmesi bağırmasından bile daha zor gelen bir nesnellikle konuşuyordu. "İnsan kendine, seni orta yetenekte bir polisiye film senaristinin mi yazdığını soruyor. Hani polislerin evliliğinin hep aynı sorunlarla dağıldığı filmlerden biri. Neden böyle bir klişenin parçası olduğunu anlamıyorsun. Ama gerçek şu ki hayat bütün klişelerin toplamıdır. Sen aileni bütün uyuşturucu satıcılarından daha az gördüğün ve biz artık senin hayatın için endişelenerek yaşamak istemediğimiz için bu klişenin bir parçası olarak ayrılıyorum senden. Aynı klişenin bir parçası olarak sen de gözü işinden başka hiçbir şeyi görmeyen yalnız bir kurtsun. Bu çok özgün bir senaryo değil Luther. Hatta acınası olduğu bile söylenebilir." Dudaklarının uçları seğiriyordu. "Belki de başarısızlığımız tam da burada yatıyordur. Klişeye kurban gittik."

"Her şey düzelecek," diye temin etti onu Luther, "sana söz veriyorum."

"Düzelecek olan ne? Senaryo mu?"

"Ben düzelebilirim."

"Ah Luther ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Gerçekten tek sorunun sen olduğunu mu düşünüyorsun?" Jodie başını salladı. "İkimiz de bu ucuz dizinin kahramanlarına döndük. Bunu anlamıyor musun? Ben de suçsuz değilim. Ben de üniversitede okudum, en iyi notları aldım, önümde bütün kapılar açıktı. Ne oldu? İlk hormon salgısını sebep gösterip bütün büyük planlarımı fırlattım attım. Kaç kadın kendisi ve çevresiyle önce üniversiteye gidip, şans eşitliği konusunda nutuklar atıp, kariyer başlangıcını finanse ettirip, ondan sonra da bir evlilik uğruna erkeklerin onlar için biçtiği role razı olarak dalga geçer? Biz bu oyundaki salaklarız! Kuralları belki onlar koydu ama biz eğer gerçekten isteseydik bu kuralları yıkardık. Onun yerine kızımla evde oturup temizlik ve yemek yapıyorum, kocamın eve gelmesini bekliyorum ve bunun böyle olmasını istiyordum. Sen ve senin çevik tohumların, kendimi daha fazla zorlamamanın mükemmel bir mazereti oldu."

"Haksızlık ediyorsun," dedi Luther acıyla. "Tamy'ye karşı haksızlık ediyorsun... bu aşağılayıcı."

"Evet, harika zamanlarımız, harika bir kızımız oldu!" Gözünde yaşlar birikiyordu. Sanki soğan soyar gibi duyguları kabarıyordu. "Öyleyse neden o kadar harika hissetmiyorum? Bizim birbirimize davranışımız aşağılayıcı değil mi? Neden hayat planlarımız açıkça birbirine uymamasına rağmen, hâlâ birbirimize zincirle bağlı gibi yaşıyoruz? Sen kendi hayatını yaşıyorsun. Yaşamak zorunda olduğun şekilde. Sen neysen osun. Bunu sana bir suçlama olarak söylemiyorum. Senin bilançon olağanüstü. Eğer senden bu hayata son vermeni isteseydim asıl bu aşağılayıcı olurdu." Kısa bir ara verdi, bakışlarına yeniden güç geldi. "Tekrar savcılıkta çalışmaya karar verdim. Her şeyi öyle yüzüstü bırakmak büyük bir hattaydı. Hâlâ bir şansım var. Birbirimize hayatlarımızı geri vermenin vakti geldi."

"Ya Tamy? Ona bu konuda ne düşündüğünü sordun mu?"

"Sen ona hiç sordun mu?" Ayağa kalktı, "son sekiz senede?"

Harika bir çocuk olan Tamy'ye.

Aslında çok fazla bir şey yapmıyordu Tamy. Yani filmlerdeki lüle saçlı kızların ana babaları yeniden birbirlerine sarılsın diye yaptıklarının hiçbirini yapmıyordu. Ama Tamy'nin içinde hiçbir kapı bekçisi yoktu, hiç kimse geri çevrilmez, hiç kimsenin yüzüne kapı kapatılmazdı. Ona yapılan bütün açıklamaları sabırla, anlayışlı bir ifadeyle dinler ama çok bilmiş önerilerde ya da taleplerde bulunmazdı. Bu yüzden de tuhaf bir biçimde sfenksleri andıran bir tür merciye, teatral bir ifadeyle söylenenleri sıradan ve anlaşılır şekilde yansıtan bir yankı odasına dönüşmüştü. Her şey gerçekten de o kadar kötü müydü? Sekiz yaşında bir kızı etkilemeyi başaramadıkları için, iç içe geçmiş kesişen sorunlara çözüm bulunamaz mıydı? Jodie Loyalton'a gitti, uzun süredir evliliklerinin Camp David'iydi orası ve Darlene ve Nathan'la birlikte bir plan yaptı. Darlene'in görevi Luther'ı etkisi altına almaktı, emekli olmasına rağmen hâlâ çok güçlü bağlantıları olan Nathan'a düşen ise, meseleyi Carl Mara ile görüşmekti. O pazarlıkta belirlenenler Luther'ın yaşamını her anlamda tepetaklak edecekti. Komiser olmak için fazla nitelikliydi, üstelik Downieville'de Sacramento'da kazandığı parayı alması mümkün değildi. Artık onun emirlerini dinleyen yüzlerce kişiyi yönetmeyecek, şerif yardımcısı olacaktı ama Jodie bunun bir pazarlık olduğunu açıkladı: Sen narkotik şubeden ayrılacaksın ben de savcılıktaki işimden feragat edeceğim. Birlikte Sierra'ya gideceğiz. Belki günün birinde, huzurlu, uyumu güçlendiren, kızımızın korkmadan büyüyebileceği bir yerde şerif de olursun.

Luther bir gece bunu düşündü... ve kabul etti.

Carl Mara'yı tanıyordu, bölge insanının özelliklerini ve gereksinimlerini biliyordu, Sierra'dakilerin birçoğu da onu tanıyordu. Pearl Street'te boş duran evi de alınca bütün bunlar ona yardımcı

oldu. Carl'ın izinden gidip güvene dayanan ilişkiler ağı kurdu. İnsanlar sadece bir merhaba demek için ona uğrayıp, onun "eve dönüş"üne ne kadar sevindiklerini söylüyordu. Karakol doksanlı yıllardan beri yapılan tasarrufların sıkıntısını çekiyordu. Luther mali konularda hesap sorup, daha fazla devlet desteği sağlanması için çabaladı. Gençlere sunulan spor imkânlarını iyileştirmek için bir fon oluşturdu, Loyalton'da kız basketbol takımının koçluğunu üstlendi, boş zamanlarında çocukları altın arayıcı yerleşimlerinin yıkıntılarına ve nemli orman zemininde gece bastırırken yaban kedilerini ve geyikleri gözlemleyebilecekleri gizli yerlere götürdü.

Sorun şu ki uyuşturucu bağımlılık yapıyordu.

Dolaylı olarak dedektifler de iğneye bağlıydılar. Yıllar boyunca kartellere ve onların uzantılarına karşı savaşan biri, sonunda adrenalin, hüsran ve savaşı her şeye rağmen kazanacak olduğunu umanın yol açtığı endorfinin bağımlısı haline geliyordu. Ne daha yaşarken çevrelerine ölü gözlerle bakan, yüzleri mahvolmuş bağımlılar gidiyordu Luther'ın gözünün önünden ne de kartel üyeleri. Bunlardan uzaklaşarak bağımlılıktan kurtulacağını sanan Jodie yanılıyordu. İllegal marihuana ekimiyle başı dertte olan Sierralılar, Luther gibi birinin yanlarında olmasından mutluydu. Luther da her bir suçun üstüne çullanıyordu. Sierra'nın, sadece havlayan köpekler yüzünden bozulan ve yeniden sükûneti sağlaması için gece yatağından kaldırmasına neden olan o ünlü huzuru, olsa olsa gerçek suçların folklorik bir ilavesiydi. Yaban çiçekleri istediği gibi açsın, Vahşi Batı evleri zarafetleriyle ne kadar övünürse övünsün, buralardaki vahşet, büyük şehirlerdekine taş çıkarırdı. Dolayısıyla da düzenli çalışma saatlerine yönelik ümitler iki gecede bir yerle bir oluyordu.

Jodie umudunu yitirmedi. Ne olursa olsun, hepsi hepsi üç bin kişinin yaşadığı bu dağ kasabasındaki kötülüklerle daha kolay başa çıkılabilirdi. İnsan pencereden dışarı bakınca duvar

değil, ağaç görüyor, uykusundan ırmağın şarıltısıyla uyandırılıyordu. Luther'ın uğraştığı sorunlar, marihuana olsa da olmasa da onu gece uykularına kadar izlemiyordu. Zamanı bile önemsizleştirecek kadar yaşlı ormanların ortasındaki bir adada yaşıyorlardı. Burada değilse, nerede bulunurdu huzur? Dört bir yana saçılmış kusursuz hayatlar o kadar da kusursuz değildi aslında, daha çok bir umut panayırı gibiydi ama yine de bu tiyatro dekorunu andıran hayatlar öyle ya da böyle yürüyordu. Peki öyleyse onların hayatı neden yolunda gitmiyordu?

Çünkü yanlış bir tahmine dayanıyordu: Hayatlarına biçim veren şeylerin hiçbiri orada buldukları değil, Luther'ın gelirken beraberinde getirdikleriydi. Ve Luther Sacramento'yu getirmişti yanında. Adi suçların üstüne bile, sanki Pablo Escobar'ı bir kez daha yakalayacakmış gibi bir takıntıyla gidiyordu. Bunların üstüne de yaşam alanını hiçbir boşluğa yer vermeyecek kadar tanımadan kontrolün mümkün olmadığına inanması eklenince, en uzakta oturan kasaba sakinlerini bile ailesinden daha sık görür olmuştu. Adım adım ilişkilerini Downieville'de düzenlemeye çalışma planı bozuldu ve Luther'ın gözleri ancak, karısı ve kızı bir akşam ortadan yok olup, elbise dolapları bomboş kalınca açıldı.

Luther kızgınlıktan köpürdü, aklını yitirdi. Yine neyi yanlış yapmıştı acaba? Peki Jodie ne istiyordu? Onun için kariyerini bırakmış, dünyanın bir ucuna taşınmıştı. Bunu yaptıktan sonra terk ediyordu onu. Ne anlama geliyordu bu? Ve onu sistematik olarak mahvetmenin son adımı mıydı? Peki ya Tamy, kızı öyle alıp gidemezdi, bu konuda neden konuşmamışlardı ki?

Çünkü Luther dinlemiyordu.

Bunu o da biliyordu, Jodie de. Tamy ile birlikte gerisin geri Sacramento'ya taşındı ve savcılıkta yarı zamanlı bir iş buldu. Hayatına yeni bir sayfa açtı ama ilişkiyi tümüyle bitirecek hiçbir fırsatı değerlendirmedi. Aradan aylar geçti. Zaman zaman buluşuyorlardı, üzücü buluşmalardı bunlar, paramparça olan

hayatlarını anlamaya çalışıyorlardı. Tamy bu arada on bir yaşına basmıştı ve canı istedikçe babasını ziyaret ediyordu. Her zamanki anlayışlı haliyle ana babasının davranışlarını yorumlayacak yerde onlara ayna tutuyordu. Avukatlar tutuldu. Bir türlü sonu gelmeyecek bir boşanma süreci başladı. Luther zaten karşıydı ama Jodie de son adımı atmakta duraksıyordu. Geçmiş güzel günlerden kalma bir fotoğraf gibi ikisi de adım atmıyordu. Hiçbir şey olmuyordu ama zaman geçtikçe, sanki eski günler daha güzel gelmeye başlıyordu. İkisi de kanlı bıçaklı bir boşanmaya niyetlenmediği için, Luther'ın içinde umut tohumları yeşermeye başladı. Acaba hiç değişmemiş miydi? Gerçekten değişmemiş miydi? Jodie bile bunu görmezden gelemezdi. Aralarında bir şeyler gelişmeye başladı, en ufak bir hatanın koparacağı yeni bir iplik eğrilmeye başladı sanki. Bir akşam, hiç beklenmedik bir anda Jodie'nin Sacramento'nun batı ucundaki evindeki sevişmeleri (Tamy Darlene'de kalıyordu) Luther'ın soluğunu kesti. Öylesine gerçek dışı, öylesine sarhoş ediciydi ki, eve dönüş yolunda Luther mutluluk ve endişeyi birbirinden ayıramıyordu.

Jodie birkaç gün sonra ona telefon edip mükemmel yükselme fırsatı olan tam günlük bir iş teklifi aldığını söyledi. Ücreti de çok iyiydi. Sonra Los Angeles'a taşınmaktan söz etti. Luther yanlış duyduğunu sandı. "Los Angeles mı? Ama orası buradan beş yüz kilometre uzakta."

"Biliyorum. Bunu yapmak zorundayım Luther. İlişkimiz tümüyle havada asılı. Bir şeylerin değişmesi gerek."

"Ben sanıyordum ki, hatta emindim bile, bizim..."

"Bırak öyle kalsın. Biz her şeye rağmen bir aileyiz. Sen istediğin zaman gelip Tamy'yi görebilirsin. Ama ben bu fırsatı tepersem..."

"Ben senin geri döneceğini sanıyordum."

"Benim istediğim bir son değil, Luther, inan bana. Ben bir başlangıç istiyorum. "

"Ben de bir başlangıç istiyorum. Seninle birlikte."

"Yapamam Luther. Senin düşündüğün gibi değil. "

Bizden söz edecekken ben ile başlayan bir sürü cümle kurdu Jodie. "Çok güzeldi ama bana bunun yürümeyeceğini gösterdi. Şu anda değil. Bu yeni bir başlangıç için yeterli değil ve öte yandan böyle devam etmek için fazlasıyla derin... ben de bilmiyorum." Luther hiçbir şey söylemedi. Jodie'nin aldığı solukları dinledi. "Yarın gelip Tamy'yi alacağım. Dönüşte hâlâ sende olan birkaç parça eşyayı almak istiyorum. Evde ol, olur mu? Lütfen orada ol. Her şeyi konuşalım."

"Eşya mı alacaksın?"

"Bir bavul dolusu sanırım."

"Tamam tamam burada olurum."

Orada değildi.

Kendine, Jodie'nin hırsının önünü kesmemesi gerektiğini söylüyordu. Ama gerçek başkaydı. Geri dönüp bakınca birlikte geçirdikleri son geceyi zehirli bir armağan olarak görüyordu. *Los Angeles'mış! Evden eşya alacakmış! Bu nihai olarak noktayı koymaktan başka ne anlama gelir ki? Benim istediğim bir son değil. Aman ne güzel!* Eğer bir son istemiyorduysa, o zaman o sonu hazırlamasaydı. Ama Jodie'nin yaptığı tam da buydu ve bu Luther'ı derinden yaralıyordu. Birlikte geçirdikleri onca yıl yoğunlaşıp onu içinden yiyip bitiren bir noktaya, kara bir deliğe dönüşmüştü. Geçen gece yaşadıkları aç öpüşmeler, ter içindeki şehvet, onu kendinden uzaklaştırmak için miydi? Ne anlamı vardı bunun? Ama Jodie'ye yaşadığı düş kırıklığını hissettirecekti. İşte bu yüzden Calpine'deki bir aile içi kavga nedeniyle gelen acil aramayla ilgilenmeye karar verdi. Ne kadar da zekiceydi. Carl telsizle geri dönmesini söyledi. Jodie Tamy'yle birlikte kapının önünde bekliyordu. O kahrolası kızını hemen Pearl Street'e getirmeliydi. Calpine'deki aile içi kavgayı gerekirse o devralırdı.

Luther inadını sürdürdü.

Daha sonraları, bir düşünce onun tekrar tekrar kendinden nefret etmesine neden oldu: Jodie telefonda söylediği kadar kararlı değildi. Belki yürütebilirlerdi. Jodie Los Angeles'ta o Downieville'de. Neden olmasın? Hiçbir şeyin sonra ermesi gerekmez ama bir başlangıç şarttır. Sonradan bakınca o kızgınlığı ne kadar yanlış, gururu ne kadar aptalcaydı. Jodie, bir işin onu tuttuğunu düşünüp Pearl Street'te onu beklemişti. Ta ki o gidene kadar, eve gelmeye hiç niyeti olmadığını anlayana dek. İçini ıvır zıvırla doldurduğu bavulu Cherokee'sine yükledi, Tamy'ye de babasının işi çıktığı için gelemeyeceğini ama ona selam söylediğini, öpücük ve sevgilerini yolladığını açıkladı. Ardından Pearl Street'ten aşağı otoyola doğru ilerledi. Ama Jersey Köprüsü'ne sapacak yerde, Luther içinde her zaman sır olarak kalacak bir sebeple sola saptı. Yani Sierra Valley'ye gidecekti.

Orada karşısına dev gibi bir Peterbilt 389 kamyon çıktı.

Yanlış şeritten, yüksek hızla gelen bir çekici. Dokuz metre uzunluğunda, sekiz ton ağırlığında, altı yüz beygir gücünde, yalpalayan bir canavar, şehir çıkışından zincirlerinden boşanmışçasına viraja girip burundan Jodie'nin aracına girdi. Çarpışma o kadar şiddetli, patlama sesi o kadar güçlüydü ki şehrin öte yakasında müşteriler ve mağaza çalışanları bir gaz patlamasından korktukları için dışarı çıktılar. Cherokee havada uçarken bir takla attı ve Metodist kilisesine doğru savruldu. Kilisenin tırabzanları ve merdivenleri bir yıkıntı haline geldi. Giriş kapısı menteşelerinden söküldü, ayin saatlerini gösteren pano paramparça oldu. Alevli haç kilisenin ön cephesinden yere düştü, camlar kırıldı, ağaçların tepeleri bile şokla sarsıldı. Hurda haline gelen kamyon kilisenin duvarından sekip orada park eden arabalara çarptı, evlerin ön bahçelerinden çalıları, çitleri, parçalayarak sürüklenirken ardında geniş bir imha izi bıraktı. En sonunda

bu çelik deve boyun eğmeyecek kadar yaşlı ve görkemli bir meşe onu durdurdu.

Jodie'nin hayatı kromdan bir duvarda son buldu.

Tamy yaralanmadı. Sadece belleğinin derinliklerinde, bugün hâlâ zaman zaman duyduğu bir fısıltı kaldı. "Baban seni arayacak canım. Kesin arayacak, hemen bugün."

"O sırada on bir yaşındaydı," dedi Luther ve fotoğrafı Ruth'un elinden aldı. "Bu fotoğraftaysa en azından on beş yaşında. Ama Jodie ve benim Tamy'nin on beş yaşında olduğu bir fotoğrafta bir arada olmamız mümkün değil. Bu fotoğraf sahte."

Ruth, Luther'ı değerlendirirken, Luther da sanki algısının önünden bir filtre kalkmışçasına bir netlikte Ruth'u gördü. Dudaklarının köşesinden dolanan keskin kırışıklıkları ve sadece güldüğünde derinleşen daha az belirgin olanlarını. Gözünün kenarındaki kaz ayaklarını, yanaklarındaki ve köşeli, ucuna doğru hafifçe asimetrikleşen sivri çenesindeki her bir incecik tüyü, ince düz burnundan çıkan, başladığı noktadan çıkıp diklemesine iki kaşının arasına uzanan, insanın derinleşmesini istemeyeceği yara izini, gözkapaklarındaki derinin giderek renk değiştirmeye başladığını, irisindeki kıvılcımı, buzların çözülmesini, kemiklerindeki kabartıları, minik gölgeleri bile ayrımsıyordu. Hatta kasların bağlantı noktalarını ve sinirleri bile görebildiğini, kanın damarlarında dolaşmasını izlediğini hissediyordu. İlk kez görüyormuş gibi bakıyordu Ruth'a. Hiç makyaj yapıp yapmadığını anımsamıyordu ama yapacak olsa kolaylıkla *Vogue*'a kapak olabileceğini düşündü.

O denli yakından tanıdığı serkeş Ruth.

Ne oluyordu ona? Sanki benliğinin bir parçası başka bir algıya, ormandaki ıslık sesinin görsel karşılığına kaçıyor gibiydi.

Belki bir psikoloğa sormak gerekti. Ama o da Luther'ın çoktan bildiklerinden başka ne anlatabilir ki? Bu disosiyasyon sürecinin yabancısı değildi. Jodie'nin ölümünden sonraki günlerde, dikkati benzer biçimde daha önce o netlikte ve o yoğunlukta algılamadığı şeylere yöneliyordu, sanki gerçeklik varlığını ona hatırlatıyor gibiydi. Şimdi de gerçeklik alternatifsiz ve biricik olduğunu, pazarlığa tabi olmadığını göstermek için elinden geleni yapıyordu.

Bekliyordu. Sonunda Ruth konuşmaya başladığında sesi paslanmış gibi çıkıyordu.

"Tüm bunlara inanıyor musun sen?"

"Ne demek inanmak. Öyle işte."

Ruth fotoğrafı gösteriyor. "Öyle değil."

"Değil mi?" Luther nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Omuzlarına ağırlık çökmüştü. "Burada belki değil."

"Burada mı?"

"Jodie 2010'da öldü."

"Saçmalama, bunlar senin kızın ve eski eşin. Ölen köpek, kaza üç ay önce oldu. Büyük bir trajediydi."

"Ruth, sen benim hayatımı bilirsin."

"Doğru, sen de bilsen iyi olur. Yani biz tanıştığımızdan beri bana bir sürü şey anlattın ve bunların çoğu az önce anlattıklarınla örtüşüyor. Ama böyle bir kaza hiç olmadı."

"Bundan nasıl emin olabilirsin?"

Ruth ona dik dik baktı.

"Demek istiyorum ki sen kazadan iki yıl sonra taşındın buraya." Birdenbire söylediği şeyin ne kadar çocuksu olduğunu fark etti. Ruth kendini tutup tepki vermedi. Şömineye doğru yürüyüp üstünde dizili olan fotoğraflara baktı. "Luther bu bir oyun mu? Televizyonda mıyım şu anda?"

"Oyun oynar gibi bir halim var mı?"

Ruth ona doğru döndü. "Hayır, felaket görünüyorsun." Luther onun bakışlarında kendisine inandığını okudu. Dediklerine değil ama ciddi olduğuna inanıyordu. "Söylesene bu tatilde ne oldu?"

"Tatil mi?" Beyninde aynı anda bir sürü ayar vidası çevrildi.

"Bir kriz geçirmişsin, ben öyle görüyorum. Mahvolmuşsun Luther. Sen ömründe gitmedin Yosemite Parkı'na. Vancouver Adası'na, Victoria'ya ve oradan da Tofino'ya gitmek istiyordun." Eli giriş holüne doğru uzanıyor. "Bavuldaki eşyaları didikleyelim mi?" Sanırım bavulda insanın dağa tırmanırken değil, balina gözlemi için denize giderken yanına alacağı eşyalar vardı.

Luther yana doğru baktı. "Bunun hiç önemi yok."

"Önemi yok mu?" Ruth gözlerini devirdi. "Luther şu lanet olası tatilde neler oldu?"

"Hiçbir şey."

"Ama bir şeyler olmuş..."

"Tatile gitmedim!" Sol kaşının altına nokta gibi bir ağrı saplanıp çenesine doğru uzandı. "Buradan gitmedim bile."

Ruth iç çekti. Bir koltuğa gidip kendini attı, bacaklarından birini kolçağın üstüne koydu "Söylesene, evde kahven var mı? Benim bir kahveye ihtiyacım var."

Luther duraksadı. "Olup olmadığından emin değilim."

"O zaman git bak. Bir kahve yap. Mümkünse yine bir paranoya krizine yol açmadan. Mesela kahve makinem geçen sene kamyonun altında kaldı falan demeden. Orada görüyorum, senin kahve makinen."

Luther yan gözle onun kendi kahve makinesi olmadığını fark etti. Aynı şekilde çalışıyordu ama bir üst modeliydi. Açık mutfağa gitti, kahve kapsüllerinin durduğu dolabı açınca, yerlerinde durduğunu gördü. Aklında kalana göre kafeini zengin olan kapsüllerden biraz daha fazla vardı. Jodie kahvesini sert içerdi. "Ristretto mu?"

"Siz ona ne ad veriyorsanız Bay Clooney."

"Ristretto sever misin?"

"Evet, ben Meg Danes'i de severim. Haklısın. Ama bunu ona itiraf etmekten korkuyorum. Ben senin bildiğin o eski salak Ruth'um."

Makineye arka arkaya iki kapsül koyarak lungo düğmesine bastı, kahve fincanlara akıp yüzeylerini altınsı kahverengi bir köpükle kaplarken, makinenin keyifsiz homurtusunu dinledi. Hiç değilse makinenin çıkardığı ses tanıdıktı. Hiçbir şey söylemeden fincanlardan birini Ruth'un önüne koyup kendisi de elinde fincanla, sanki kanepenin onu üstünden atma ihtimali varmış gibi ucuna ilişti. Ruth sıcak sıvıyı bir dikişte içip dudaklarını yaladı. "Şimdi dinle beni. Diyelim ki anlattığın hikâye doğru. O zaman bu hikâyeyi yaşamak için başka bir yerde olman gerekirdi. Yedi yıllık bir farkla başla bir yerde. Bu bile bu hikâyeyi nasıl yaşadığını açıklamaz ama olsun. Asıl sorun senin başka yerde olmaman. Sen buradaydın! Yani sürekli ya sen benim yanımdaydın ya da ben senin yanında. Nasıl istersen, ama hiyerarşik olarak ben senin yanındaydım. Neyse ne! Seni on beş yıldır tanıyorum, bu süre içinde seni birçok insandan daha sık gördüm. Buraya kadar anlaşıyor muyuz?"

Luther'ın ağzı kahveye rağmen kurudu. Eğer şimdi Jodie'nin durumuna ilişkin soru sormaya başlayacak olsa, bu durumda Ruth'un gerçekliğini kabul etmiş olacaktı. O zaman da kendi eski hayatı tümüyle parmaklarının arasından kayıp gidecekti. Bu da aklını yitirmesi demekti.

Yine de, "Nerede yaşıyor o?" diye sordu.

"Jodie mi? İkisi de Sacramento'dalar."

"Tamy de mi?"

Ruth başıyla onayladı. "Bazen hafta sonları seni ziyarete geliyor. Bazen de Darlene ve Nathan'da kalıyor."

"Tamy hiçbir zaman Loyalton'da yaşamadı mı?"

"Neden Loyalton'da yaşasın ki?"

"Peki hangi okula gidiyor?"

"Charter Lisesi'ne sanırım. Evet evet, Charter'a. Jodie savcılıkta çalışıyor."

"Peki, o zamandan beri ne oldu?.." diye sorarken duraksadı.

"Hiç var olmayan kazadan beri mi?" Ruth boş fincana dikti gözlerini. Sonra başını arkaya atıp inanamadığını gösteren bir kahkaha patlattı.

"Böyle boktan iş olmaz! Sana gerçekten kendi hayatını mı anlatmam gerekiyor? Bunun ne kadar anlamsız olduğunun farkında mısın?"

Luther sinirlendi. "Bunun benim için ne kadar anlamsız olduğunun farkında mısın sen?"

"Tamam, tamam." Avuçlarını yukarı çevirdi. "Zaten çoğunu senin anlattıklarından biliyorum. Biraz da Jodie'nin anlattıklarından. Biz, nasıl desem..." Parmaklarını bir kafes gibi birbirine doladı. "Sen benim patronumsun ama bir birbirimize güveniriz. Jodie de güvenir bana, tabii Tamy de. Ben herkesin günah çıkarma kürsüsü gibiyim, çokbilmiş fikirlerimi de kendime saklamaya çalışırım. Seninleyken her zaman beceremediğim bir şey bu. Bavulu almaya geldiği gün ortadan kaybolmuştun. O da buna çok kızdı. Tamy yüzünden de, aslında gizli gizli, bavulu açıp içindekileri boşaltması için onu ikna etmeni ümit ediyordu..."

"Los Angeles'a gidecekti, istediği buydu, öyle değil mi?"

"Yarısı öyle istiyordu ama emin değildi. "

"Ya sonra?"

"Bağlantı koptu. Boşanma. Sen kendi işine gömüldün ve hiç değilse Tamy'yi kaybetmemeye çabaladın. Bunu da başardın. Bir süre sonra kızgınlıklar geçti. Bu, Jodie evlendiği sıralarda olmalı."

"Jodie ne yaptı?"

"Evlendi. Ne sanıyorsun? Rahibe mi olsaydı?"

"Kiminle evlendi?" diye duygusuzca sordu.

"İnşaat işinde çalışan bir adamla. Adam işe yaramazın biriydi. Fazla uzun sürmedi."

Luther yutkundu. "Ya ben?"

"Senin de Plumas'tan bir hatunla ilişkin oldu." Bacağını koltuğun kolçağından kaldırdı. "Sonra da Juliette'le."

"Hangi Juliette'le?"

"Hani şu St. Charles Place'te bara bakan."

"Yani hâlâ St. Charles Place'in barında mı?.."

"Aman Tanrım," dedi Ruth sinirle. "Ben anlatmaya devam ettiğim sürece benim versiyonumda kalabilir miyiz?"

"Özür dilerim."

"Tamam fark etmez. Zaten sona erdi gibi. Jodie bekâr kaldığından beri sık sık birlikte takılıyorsunuz. Juliette bundan çok hoşlanmıyordu. Şimdi sahilde bir yerde çalışıyor." Bakışlarıyla Luther'ı delip geçti. "Pekâlâ şimdi sen anlat son yirmi dört saat içinde neler olup bittiğini."

"Biz bir ceset bulduk."

"Biz mi?"

Luther duraksadı. Belleği sözcüklere dönüşemeyen görüntüler biriktiriyordu. Bir şey boğazını tıkıyor, yeni bir panik dalgası içini kaplıyordu. Buradaki dünya akıl almaz bir hızla kendi taleplerini geçerli hale getirirken önceki hayatı aşılmaz bir sınırın gerisine çekiliyordu. Öyle bir hayatın var olmuş olduğunu gösterebileceği tek bir kanıt bile yoktu. Kısacık bir an içinde, sanki bu yanılsamanın yüzeyini patlatsa o hayat bütün sağlamlığı ve güvenilirliğiyle yine ortaya çıkacakken, diğerinin içinde geri gelmeyecek bir biçimde yitip gidiyordu. Kanıtların, içinden fışkıracak yerde, giderek soluklaşanın daha güçlü ve daha parlak bir türü karşısında kendini savunmak için sıralandığını hissediyordu. Ruth ne düşünecekti şimdi? Onun deli olduğunu düşünmekten başka bir şansı var mıydı? Ya da psikozlu olduğunu.

Düşünceler de yıllar da nasıl da uçucuydu.

Sonunda konuşmaya başladı. Ağzından çıkan her bir sözcük, eğer pes ederse onu köklerinden sökecek akıntıya karşı, buradaki her şeyle birlikte karşı koymaya çabaladığı bir güç gerektiriyordu. Kabul etmek, yenilgiyi kabul etmek anlamına gelirdi. Versiyonların birinin içinde delilik pusuda bekliyordu ama henüz eski versiyonu terk edecek noktada değildi. Böylece çamlara şişlenmiş Pilar'dan başlayarak kaza mahallindeki araştırmaları, izleri, arazi aracının paramparça oluşunu ve Marianne'in otopsi raporunu anlattı. Yavaş yavaş kendini topladı, nabzı normalleşti, hiçbir şeyi atlamadan anlatıyordu. En küçük ayrıntıları bile anlattıkça kendi gerçekliğinin yeniden parıldadığını gördü. O sabahı tüm ayrıntılarıyla aktarırken, Ruth'un zihninde Tamy'nin Darlene'in kafesindeki odasında oturup insanı huzursuz eden videoyu izlemelerini gösteren bir film canlandı. Geçen her dakika anlatımı daha da yoğunlaşıyordu: Hugo van Dyke'la buluşması, Jaron Rodriguez, kürenin içindeki anlar. Elleriyle havayı yoğuruyordu. Ruth'un bakışlarındaki hayranlığı görüyordu. Ama bu, kadının anlattıklarının bir saniyesine bile inandığı anlamına gelmiyordu.

Sonunda sustu. Anlatacaklarının hepsi bu kadardı.

Uzun bir süre öylece oturdular. Mutfakta buzdolabının motoru çalışmaya başladı. Servisi çağırması gerektiğini düşündü Luther. Buzdolabının gösterdiği sadakatten mutlu olmuştu neredeyse. Buzdolabı çoktandır böyle homurdanıyordu.

"Peki," dedi Ruth parmak uçlarını birbirine dokundururken. "Biz şimdi yine o çiftliğe gitsek, küre şeklindeki o mekânı görebilir miyiz?"

"Ben orayı kesinlikle düşümde görmedim."

"Tabii eğer gösterirlerse."

"Van Dyke bir anlamda beni, sarısını es geçip yumurtanın içine götürdü. Belki de kuantum bilgisayarıyla hava atmanın yeterli olacağını düşündü ama bana soracak olursan, Jaron ne

kadar oranın sanal gerçeklik için kullanılan sıradan bir araştırma laboratuvarı olduğunu iddia etse de bir şeyler gizliyorlar. Öyle değil. O kürenin içinde normal olmayan bir şeyler oluyor... Sen tam da söylenmesi gerekeni söyledin."

"Ben mi?"

"Boktan sonsuzluğun bekleme odası demiştin."

"Ah." Ruth kaşlarını kaldırdı. "Evet bunu söylemiş olabilirim. Güzel... ne diyordun ona?.."

"Küre."

"Küre. Sana bir şey söyleyeyim mi, o zımbırtının içine girdiğine inanıyorum." Luther sustu. Bununla birlikte Ruth'un sesindeki "Ama" vurgusu kendini ele veriyordu. "Onun içinde bir şeyler yaşadın ve gördüğün hayalleri tetikleyen de o şey."

"Hayal görmüyorum ben."

"Bu da doğru ya. Hayal kurmak senin güçlü yanlarından biri değil. Geçekten de senin oyun güdülerinde ciddi bir eksiklik var. Sanırım Carl anlattığın hiçbir şeye inanmadı. Senin tek başına böyle bir hırsız polis oyunu icat edeceğine inanamam."

"Yani bana inanıyorsun?"

"Çiftlik'te senin altını üstüne getirdiklerine inanıyorum."

"Bu ne demek?"

"Senin zihnine bu saçmalığı yerleştirdiler. Beynini bulandırdılar, sahte anılar yerleştirdiler." Ellerini iki yana açtı. "Vietnam'da ve Körfez Savaşı'nda denendi bunlar. Beyni tam yıkama programına almak. Bizim piyadeler sadece bir odada otururken büyük kahramanlıklar yaptıklarını düşünüyordu."

"*Mançuryalı Aday* filmindeki gibi mi?"

"Aynen."

Luther Ruth'a baktı. "Ama ben en çok bir dakikalığına kürenin içindeydim." Ruth duraksadı. Daha sonra bir terapistin dikkatiyle, "Ya da belki daha uzun süre kaldın," dedi, "belki bir haftadan bile uzun bir süre."

Tatili...

Bunu düşünmek bile ürkütücüydü.

Ama düşünmek baştan çıkarıcıydı da. Binlerce soruyu da beraberinde getiriyor, korkunç şeyleri varsaymaya yöneltiyor, gerçeklerin zemini dışında, yeniden kurgulanabilir açıklamalar vaadiyle insanı baştan çıkarıyordu. Her şeyden önemlisi Luther'a deli olmadığını söylüyordu. Ruth'un teorisine göre o bir deneyin kurbanı olmuştu. Gaddarcaydı ama yine de sanki biri ona kurtarma halatı gönderiyormuş gibiydi.

"Deli değilim," dedi Luther.

"Tabii ki değilsin. Sana bir şey yapmışlar."

Onun hakkında elde ettikleri çok büyük bilgiye dayanarak. İnanılmaz miktarda bilgi. Rodriguez'in alaycı bakışları, sinsice imaları...

"Bir şeyler ters gitti," diye mırıldandı. "Pilar'a saldırırken pislik herifi enselemem planın bir parçası olamaz." Rodriguez onunla dalga geçip, ona deli olduğunu söylerken, aslında kendi güvensizliğin gizliyordu. "Ona kürenin içine girdiğimi söyleyince çok şaşırdı. İçinde bir şeyleri harekete geçirdiğini, aklına birtakım fikirler getirdiğini görebiliyordum." Sırf rahatsız olduğunu görmek için bile olsa, düşmanına Çiftlik'te neler olduğunu bildiğini söylemek ona güç veriyordu.

Eğer Ruth haklıysa...

Gök gürledi. Zihni, sanki yeniden yazılabilen bir sabit diskmiş gibi, yedi yılın anılarının tümüyle bir manipülasyon sonucu olabileceği olasılığına isyan ediyordu. Ama ne işe yarardı ki bu. Daha inanılmaz olanı, bu dünyanın tamamını bir detaycılık takıntısıyla, hatta doğa yasalarını bile devre dışı bırakarak yeniden kurgulamaları olurdu. Zamanı bir gün geri getirip ölüleri dirilterek. Bu demek oluyordu ki bütün dostları, iş arkadaşları Ruth, Carl, Pete, Kimmy bu dolandırıcılığın gönüllü yardım-

cıları olmuştu. Gerçekleşmesi mümkün olmayan bir şeydi bu. Mümkün olsaydı bile böyle bir karışıklık ne işe yarardı?

Sen bir dedektifsin. Araştır. Tek başına ölülerin hayata döndüğünün iddia edilmesi hiçbir şeyi kanıtlamaz.

"Jodie'nin telefonu gerek bana."

"Kaydetmiştin."

Telefonun çıkarıp isim listesine baktı. "Hayır kaydetmemişim."

"Saçmalama, onu sürekli cep telefonundan arıyorsun."

Cep telefonundan...

"Doğru," diye fısıldadı Luther. "Cep telefonumdan."

Ruth soran gözlerle ona baktı.

"Bu telefon," diye gösterdi Luther cep telefonunu sanki bir duruşmada yargıca bir delil sunar gibi, "çiftliğe gittiğimde yanımdaydı. Küreye girmeden önce." Heyecandan doğru dürüst konuşamıyordu. "Anlıyor musun, bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?"

"Hayır henüz anlamıyorum."

"Bak!" Luther telefonu Ruth'un burnuna dayadı: Kişiler listesinde J ve T harflerini gösterdi. "Bu hiç değilse diğer gerçeğin var olduğunu kanıtlıyor! Bu gerçeklikte Jodie'nin numarasını kaydetmemiştim. Yoktu çünkü. Çünkü Jodie..."

"Beni ikna etmiyor. Numarayı silmiş olabilirsin."

"Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Aman be Luther, eğer sana tahmin ettiğim şeyi yapmışlarsa kaybolan bir numara bunun yanında çok önemsiz kalır. Bütün bunlar neden oldu bilmek istemiyor musun? Çok büyük bir şeyin peşine düşmüş olmalısın. Belli ki birinin ayağına basmışsın." Ruth konuşmaya devam etti ama Luther onu pek dinlemiyordu.

"Sende Jodie'nin numarası var mı?"

"Ne? Yok. Santrala söyle bağlasınlar. Yine kızlık soyadını aldı. Jodie Kruger, Sacramento."

Telefonun ekranına bakarken içini tarifsiz bir korku kapladı.

"Şimdi aklıma geldi, ben daha yukarı, Tamy'nin odasına çıkmadım."

"İyi o zaman," Ruth ayağa kalktı, "gel birlikte bakalım."

Titreyen ellerle cep telefonunu yine cebine soktu. Zorlanarak merdivenlerden yukarı çıktı. Ruth hemen onun peşindeydi, yatak odasına şöyle bir baktı. Yatak yapılıydı, hiçbir değişiklik yoktu. Banyoda kendi tuvalet malzemelerinin yanında nereden geldiğini bilmediği parfüm şişeleri ve kutular duruyordu. Daha yakından bakmak istemiyordu. Bir genç kızın tapınağıydı orası. Onun işi yoktu orada, ya izleri yok ettilerse ve oda başka bir amaçla kullanıldıysa? Korkusunu yenip odaya girince, kızının o odadaki varlığının daha yoğunlaşmış olduğunu gördü. Bunun nedenini hemen anladı. Tamy Loyalton'da oturmuyordu çünkü. Hiçbir zaman orada oturmamıştı. Ne zaman Sierra'ya gelse onda kalıyordu. Bu manzara yeni gerçekliği perçinliyordu ve bir anlık da olsa beklenmedik bir mutluluk verdi. Aklına, Jodie'nin ölmediği bir dünyada yaşamanın neye benzeyeceği sorusu takıldı.

Böyle düşünmemelisin! Anormal olanı kabullenmek beraberinde normal olanı getirmez. Eğer şimdi boyun eğecek olursan, birisinin gönüllü budalası olursun. Tetikte ol!

*İki ayrı gerçeklik yok*tur, diye bu düşünceye karşı çıktı. *Belki diğeri hiç olmamıştır.*

Peki ya sadece diğeri varsa?

Ben buradayım, nefes alıyorum, nasıl olmaz bu dünya?

Uyuşturucu olabilir mi? Hiç uyuşturucu olabileceğini düşündün mü?

Kafam iyi mi?

Neden olmasın? Küreyi hiç terk etmedin sen. Sana orada uyuşturucu vermiş olabilirler. Hâlâ hayal görüyorsun. Uyuşturucu etkisiyle görülen hayaller zamana ve mekâna ilişkin en

inanılmaz karışıklığı bile açıklayabilir. Her şey mümkün ama hiçbir şey doğru değil.

Dünya, içinde Jodie'nin yaşadığı dünya.

Görüyor musun? Tam da bunu istiyorlar zaten! Yapmaları gereken tek şey Jodie düğmesine basmak. Seni manipüle etmek bu kadar kolay işte. Cep telefonunu düşün! O tam tersini kanıtlıyor.

Her şeyi kabullenmek ne kolay olurdu.

İşin ucunu bırakma. Cep telefonu bir kanıt. İki farklı gerçeklik var. Rodriguez bunu dolaylı olarak itiraf etti.

Ama Jodie...

Bir an için unut Jodie'yi. Daha fazla kanıt var?

Hangi kanıt?

Sen iyi biliyorsun. Merle Gruber. Kablosuz telefonu...

"Ben geleceği biliyorum."

"Neyi biliyorsun?" diye sordu Ruth.

"Bir an sonra neler olacağını biliyorum." Luther kadına baktı. "Kimsenin bilemeyeceği şeyleri."

"O günü daha önce yaşamış olduğun için mi?"

"Evet. Sen onların beynimi yıkadığını düşünüyorsun ama sana sözünü ettiğim dünyanın benim fantezim dışında var olduğuna inanmıyorsun."

Ruth başparmağını kemerine taktı. "Devam et."

"Örneğin bu sabah sana Tucker'ın Billy Bob Cawley'nin bahçesinde Ines Welborn'un kedisini bulacağını söylediğimde..."

"Şansın yaver gitti."

"Billy Bob bunun bir kaza olduğunu iddia edecek."

"Bir tesadüf daha."

"Tucker kediyi bugün öğlenden önce bulacak. Kimmy'ye Kate Buchanan'ın telefon edip evindeki vanayı kapatıp kapatmadığını kontrol etmemizi isteyeceğini söylediğimi hatırlıyor musun? Bir dakika sonra Kate telefon etti. Bunu tahmin etmem imkânsızdı." Ruth bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra yeniden ka-

pattı. "Troy şu anda telefonla Sattley'e çağrılıyor. Sarhoşun biri rehinci dükkânında yaygara kopardığı için. Pete şu anda Creek Camping alanına doğru yolda, bir hırsızlık şüphesi nedeniyle. Kontrol et." Luther canlanmıştı artık. "Ya da ara Robbie'yi ve sor bakalım hâlâ yanan çöp konteyneriyle mi meşgul, yoksa halkı tehdit eden birkaç herif yüzünden Sierra yolunda mı? Birisine, tam da büfeden çıkarken 'Yağların eriyecek,' diye bağırıyorlar. Bu kadarı yeterli mi? Öğleyin Merle Gruber'ın 911'i araması gelecek. Hani şu Downieville'in kuzeyindeki ormanda yaşayan yaşlı kadın. Birinin nefes aldığı, bir köpeğin havladığı duyulacak, sonra da hat kesilecek. Git bak göreceksin, Merle'nin keyfi yerinde, terasında horlayarak uyuyor, bu arada torunu kablosuz telefonla oynarken yanlışlıkla 911'i aramış olacak. Ayrıca, birkaç denizkızı, onlar Gold Lake'in sularında çırılçıplak oynaşırken biri kıyafetlerini çaldı diye şikâyette bulunacak. Senin severek üstleneceğin bir görev bu."

"Eşek seni! Söyle bakalım Giants bu hafta sonu nasıl oynayacak?"

Luther bitkin olmasına bitkindi ama tahrike kapılacak kadar değil.

"Kontrol edebilirsin, hepsi gerçekleşecek."

Ruth durumu kesinlikle anlayacaktı. Kedi konusu açıklanabilirdi ama vana konusu daha zordu. Ruth'un bakışlarında umut ve korku birbirine karıştı. Sanki Luther'ın diğer öngörüleri de doğru çıkabilirmiş gibi.

"Tamam, sen o zaman şimdi Jodie'yi ara ki sonunda sesini duyabilesin."

Luther'ın içinde bir dalga yükseldikçe yükseliyordu. Tüm acıları karıştırıp zemine çökenleri de yüzeye çıkarıyordu. Cebinden telefonunu çıkardı. Elinde köşeli ve dik başlı bir duruşu vardı. Ekranı düşmanca simsiyahtı.

"Yedi yıldan sonra ne desem?"

"Dün aramadığım için özür dilerim de."

Home tuşuna bastı. Kendi gerçekliğine ait olan bu aygıtın nasıl çalıştığını düşünürken ekran ışığı bu aramayı yaptığı takdirde dönüşü olmayacak hasret dünyasını aydınlattı. Santral aracılığıyla bağlanırken, Jodie'nin adını, yaşadığı kenti söyleyen kendi sesini tanımıyordu. Ruth caddeyi söylemeyi unutmuştu ama belli ki Sacramento'da sadece bir tane Jodie Kruger yaşıyordu. Zil sesi bir işkenceye dönüştü, üç kez, dört kez, beş kez...

"Merhaba, Jodie Kruger'ın telefonunu aradınız. Lütfen mesajınızı bırakın. İyi günler dilerim."

Luther telefonu kapatıp dik dik Ruth'a baktı.

"Söylemiştim sana," dedi omuzlarını silken kadın. "Neden hemen kapadın?"

"Telesekreter çıktı," diye fısıltıyla yanıtladı Luther.

"Belki daha iyi, böylece ona yavaş yavaş alışırsın." Alnı kasıldı. "Evden söz etmişken, geçen akşam şöyle bir Pearl Street'ten dolanıp geçtim. Evinde ışık yanıyordu. 'A eve gelmiş,' diye düşündüm ama senin bu anlattıklarından evde olmadığın çıkıyor ortaya."

Luther başını salladı. Kulağında hâlâ Jodie'nin sesi vardı. "Tam olarak ne zamandı?"

"Bire doğruydu sanırım. Sen Rodriguez'i sorgularken. Ama oradaki sen değilsen, kimdi o zaman?"

Tamy kazadan sonra rüyasında, adını delilik şeytanı taktığı, cehennemî sesler çıkaran bir yaratık görüyordu. Yıllar geçtikçe şeytanı daha az görür oldu. Ama ne zaman tamamen yok olduğunu düşünse, tekrar kendini gösteriyordu şeytan. Luther kızının duyduğu o sesin ne olduğunu hiçbir zaman açıklamadı. Ona anlatıldığı kadarıyla Jodie kaza sırasında hemen ölmemişti

muhtemelen, Marianne'in ona güvence vererek söylediğine göre acı çekmiyor olsa da insanlar oraya doğru koşarken hâlâ enkazın içinde bağırışları duyuluyordu. Bu yüzden Luther, Jodie'nin haykırışlarında ölümünün anlamsızlığının ve dehşetinin dile geldiğinden emindi, böyle ansızın yaşam hikâyesinden koparılmasının, bütün o iç içe geçmiş öykülerden, mücadelelerden, başarısızlıklardan, zaferlerden, anlamalardan, ilerlemelerden, iyi ve kötü deneyimlerden sonra karşısındaki anlamlı manzaranın baştan çıkarıcılığına bakarken geliveren boktan bir Peterbit 389'un dehşetinin.

Jodie artık önünde başka yolculuk, ayak basılmamış başka ülke kalmadığını anlamış olmalıydı. Geriye kalan bilinç yitimi ve ansızın geliveren anlamsız bir sondu. Belki silinen düşüncelerinde Tamy vardı. Onun kızını değil de kızının onu geride bıraktığı düşüncesi. Tıpkı öldükten sonra onsuz dönmeye devam edecek dünyanın onu geride bırakması gibi. Belki pişmanlık için biraz zaman kalırdı, kapının eşiğinden geri dönmemek, evden son bir şey daha almak ya da Luther'ın gelmeyecek olduğunu daha önce anlamak için kısacık bir zaman, yani yola çıkmasını bu olanlardan kurtulacak kadar bir süre değiştirecek bir zaman. Belki de bunların hiçbiri değildi. Refleksler, hiç anlamı olmayan kimyasal süreçlerdi.

Ya da acıydı, dayanılmaz bir acı.

O günkü koşulları göz önüne alındığında Luther'ın teselliyi Jack Daniels şişelerinde aramaması saygı duyulacak bir başarı sayılabilirdi. Onu bundan alıkoyanın ne olduğunu bugün hâlâ kendine Luther soruyordu. Belki de beynini yüksek oranlı alkolle marine etmenin uzun süreli sonuçlarını bölge hapishanesinde yatanlarda fazlasıyla gördüğü içindi. Onun deneyimlerine göre içki içince çekilen acı azalmıyor, insanın acıyı yerli yerine oturtma becerisi artıyordu ki bu da aslında kalpteki koca bir kıymıktan beterdi. Çıplak acıyı çekmek cehennemin ta kendisi,

sonsuz bir lanetti. Böylece içki içmeyip Tamy, Darlene ve çevresindeki herkes için ayık olmayı seçti. Luther, yazgısı ona Vahşi Batı'dan bir teyze gönderip annesini Loyalton'da yaşamaya ikna ettiğinden bu yana nasılsa öyle devam ediyordu hayatına. Bir dedektifti o. Dehşet ne denli büyük olursa olsun, görüntüler insanı ne kadar rahatsız ederse etsin, yine de sebep sonuç ilkesine indirgenebiliyordu.

Bugün de aynı şekilde yaşıyordu. Jodie ölmemişti, *bu* dünyada Tamy'nin rüyaları aracılığıyla delilik şeytanları dolanmıyordu. Bir iyileşme olduğu kesindi. Tabii hepsi bir hayalden ibaret olmasa daha iyi olurdu ama bu açıdan da bir umut vardı, hiç değilse zihnindeki dünyanın var olduğunu kanıtlayabilir ya da hiç değilse kısmen kanıtlayabilirdi. Gerçek kanıtlarda gizliydi, en bariz olanıysa genelde insanın aradığı şey olurdu. İşe sistematik olarak girişti: Bavulları giriş holünden sürükleyerek oturma odasına götürdü ve bildiği şifreyi girdi. Bavuldan giysiler fışkırdı. Buruşuk, terli, hiç düşünmeden içine tıkılmış. Bir naylon torba dolusu giyilmiş iç çamaşırı yere saçıldı. Tişört, gömlek, kazak, pantolon, spor giysilerinden oluşan yığını ayırdı, birkaç tanesi dışında hepsi ona aitti, diğerleri de tanıdık geliyordu. Tabii ki kendi zevkindeydiler. Ya o ya Jodie almış olmalıydı veya belki Tamy hediye etmişti. Ya Juliette? Hiçbir şey hatırlamıyordu. Ama ona ait bir şeyi bavula koyduğunu da hatırlamıyordu. Yine de belli ki tatil yapmıştı. Açık deniz balık avcılığına, balina gözleme turlarına, kano gezisine ilişkin belgeler, The Schooner Restaurant, Ice House Oyster Bar, Wolf in the Fog gibi restoranlara ait hesap pusulaları bulmuştu.

Demek ki oralardaymış.

Bavulların saplarındaki etiketlere baktı: Air Canada. Ona ait olmayan ama yine de ona ait olan, düşünmeden koltuğa atılmış ceket dikkatini çekti. Bu ceketi dönüş yolunda giymiş olabilir miydi? Ceplerini karıştırınca bir uçuş kartı buldu. Kartta yazı-

lanlara göre uçağı dün akşam onu beş geçe Sacramento'ya inmişti. Valiz bandında bekleme, park alanına gidiş süresi derken, gece yarımdan önce Downieville'de olmasına imkân yoktu.

Sen oraya gitmediysen, kim gitti?

İçinde yeni bir sıkıntıyla odayı inceledi. Biri buraya gelmişti. Bavulu bırakmak için mi? Onun yerine Vancouver adasına giden kimdi? Daha fazla kesinliğe ihtiyacı vardı, cep telefonuna sarılıp Tamy'nin numarasını tuşladı. Ama duyduğu erkek sesi hiç tanıdık değildi.

"Tamy'yle konuşabilir miyim?"

"Ben Tamy diye birini tanımıyorum."

"Tamy Opoku, onun numarası olduğunu sanıyordum."

"Üzgünüm değil.

Tabii ki değildi. Tamy Sacramento'da oturuyordu ve başka bir servis sağlayıcının numarasını kullanıyordu. Bu içine acı verdi. Kızına her zaman ve her yerde ulaşabilmeliydi. Ama bu dünyanın mantığı kendine özgüydü. Çok da önemli değildi. Yeni numarasını bulmak zor olmazdı. Ezberden Darlene'in numarasını çevirdi ve karşısına Nathan çıkınca rahatladı.

"Annen Whitelarda lafa daldı. Karşıya kadar gitmişti. Canı Blue Razzamatazz çekiyordu. Son numarası da bu. Blue Razzamatazz sevmek de acayip bir şey. Yani çocuklar, gençler sevebilir ama sen Darlene'i hiç Blue Razzamatazz içerken gördün mü?" Blue Razzamatazz buz kırıntılarıyla yapılan tatlı bir içecekti. Bir de organik ahududuyla yapılmasıyla ünlü. Tamy de seviyordu bu zımbırtıyı.

"Sizde de bunu yapma makinesi yok mu?"

"Bozuk. Bilmiyor musun? Yoksa sana söylemedim mi bozuk olduğunu?"

Evet, Luther hatırlamıştı. Geçen ay Darlene'in kafesindeki smoothie makinesi ruhunu teslim etmişti.

"Kızlar bozdu," dedi Nathan, neredeyse memnun bir ifadeyle. "Bana kalırsa sorun karıştırıcısında. Dönmüyordu. Ama bence kızlar oynadılar onunla. Bir şeyler yapmış olmalılar. Bence bu içilecek şey değil zaten. Ama çocuklar bayılıyor. Biz de tamir ettireceğiz tabii ki. Hem de havalar bu kadar ısınmışken. Boktan şey."

"Onun dışında her şey yolunda mı?"

"Her zamanki gibi. Bu güzel havada balığa gideceğim. Acil bir şey var mı? İstersen Darlene'e Whitelardan ulaşabilirsin. Dönüş yolunda değilse eğer. Bu da olabilir tabii. Dönmek için yola çıkmış olabilir. Kim bilir, orada oturup daha ne kadar dedikodu yapacaklarını? O gelene kadar ben kahve yapayım. Dönünce seni arasın mı?"

"Hayır ben sadece nasıl olduğunuzu sormak için aradım."

"Çok iyi."

"Tamy bu aralarda telefon etti mi?"

"Yok, çoktandır aramadı. Şubatta mıydı? Evet, mart da olabilir. Her hâlükârda bir hayli oldu arayalı. Sen hafta sonu geleceğini söylememiş miydin?"

"Evet evet," söylemiş olmalıydı. "Doğru."

"Tamam, ha bir dakika, Darlene senden bir şey istiyordu. Hazır sen telefondayken. Gelecek haftaki basketbol turnuvası için. Lisa'yla konuştu."

"Lisa Wagner mi?"

"Evet. Ne istiyor? Hâlâ istiyor mu? Benimle..."

"Söyleyeyim sana. Elde edilecek geliri okul kütüphanesine bağışlamak istiyor. Hayır okul kütüphanesinde seni istiyor." Nathan bir köpek gibi soluyarak güldü. "Aşk romanları arasında. Ah evet. Kesinlikle böyle ama korkma."

"Onunla yemeğe çıkmayacağım."

Luther telefonu kaparken Nathan hâlâ gülüyordu. Tamy'nin Loyalton'da oturmuyor olması dışında her şey eskisi gibi

görünüyordu. Şimdi ne yapmalıydı? Evi araştırmaya devam mı etmeliydi? Luther ortalıkta dolandı. Ruth devriye görevine çıkmıştı. Luther'ın görünüşü kurtarması için öğlene doğru ofise gidip Carl'ın temsilciliğinde görevini yerine getirmesini kararlaştırmışlardı. Ruth'un şüpheciliğine rağmen alternatif dünyaların varlığını hesaba katmayı kabul etmesi olacak şey değildi. Luther'ın ortaya kaybolmuş bir telefon numarasından fazlasını sürmesi gerekiyordu. Şansı yardım ederse, yaptığı öngörüler Ruth'un kuşkularını giderebilirdi. Şimdi her şey iki gerçekliğin ne şiddette birbiriyle kesişeceğine bağlıydı. Ortada Pilar Guzmán vakası olmadığına göre işler çok yoğun sayılmazdı, bu da Luther'a bir strateji çizmek için zaman tanıyordu.

"Çiftliğe bir ziyaret daha." Ruth'un önerisiydi bu. "Tüm belaların kökü oradan filiz veriyor."

"Bize küreyi dünyada göstermezler."

"Neden göstermesinler?"

"Neden göstersinler ki? Gösterseler bile o şeyin ne olduğunu ne işe yaradığını kim anlayacak? Elimizde bir kanıt yok. Carl eldeki verilerle arama izni çıkarmayı hayatta kabul etmez. Nordvisk davadan vazgeçse, ben ona sevineceğim, üstelik bir daha Rodriguez tarafından aptal yerine konmak istemiyorum."

"Peki o zaman?"

"Yılanın başına yönelmek gerek. Hugo van Dyke ve Elmar Nordvisk'e."

"Palo Alto'ya mı gitmek istiyorsun?"

"Orada bir cevap bulamazsam, başka hiçbir yerde bulamam."

"Neden seninle konuşsunlar ki? Rodriguez onlara kendi versiyonunu anlatmıştır."

"Evet muhtemelen."

"Onun versiyonunda senin durumun çok parlak sayılmaz."

"Rodriguez tahminimce şeflerinin bilmediği bir şeyler çeviriyor. Ben başımı önüme eğip olanlar için özür dileyeceğim

ve ardından da birkaç soru soracağım. Sana bir şey söyleyeyim mi eminim ki onlar da benim kadar istekliler bu konuşmayı yapmaya. Çünkü o korku tünellerinde ne olduğunu bilmiyorlar. Bilgiye karşı bilgi."

Bu oyundaki en önemli figür tabii ki Pilar Guzmán'dı.

Onu bulmak en önemli önceliğiydi.

Ama Luther bu kez de karşısında Pilar'ın telesekreterini buldu. Palo Alto'daki Nordvisk merkezini arayıp adını ve rütbesini bıraktıktan sonra, ona kısaca Pilar'ın orada olmadığı söylendi.

"Acaba Sierra'daki Çiftlik'te olabilir mi?"

"Bir saniye... hayır. Giriş kaydı gözükmüyor. Size başka bir yardımım dokunabilir mi?"

"Evet, bana Hugo van Dyke'ı bağlayabilirsiniz."

"Ah, yine şanssızlık. Hugo öğleden sonra gelecekmiş."

"O zaman Elmar Nordvisk'i bağlayın."

"Deniyorum. Bir saniye lütfen."

O bildik nahoş ses beklentisini yine boşa çıkardı. Bu kez saldırıya geçti.

"Emin olun ki o da benimle konuşmak istiyor."

"Olabilir, konunun ne olduğunu söyleyebilirseniz."

"Bu, gizli bir mesele."

Katie Ryman beklenin aksine hiç de etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Şu anda sıradan bir cep numarasından arıyorsunuz. Eğer büronuzun Elmar'la konuşmak istediği bir şey varsa bunu resmî kanallardan yapmalısınız."

"Bu yol resmî."

"Bundan nasıl emin olabilirim, sizin?.."

"Örneğin bizim santralı arayıp beni bağlatarak. Gerçi yine şu an olduğumuz noktaya geliriz ama olsun. Biliyorum insanlar sizin o ulu kişinize ulaşmak için binbir numara çevirip şerif olduklarını filan söylüyorlardır. Gelin şu işi halledelim. Patronunuzla konuşmak istiyorum. Nordvisk benim bölgemde bir

araştırma tesisi işletiyor, bunu size, görevimin bana tanıdığı yetkileri kullanmama gerek olmaması için söylüyorum."

Katie Ryman işleri yeniden düzene koymak için bir süre bekledi. Onu bu huyunu bilince davranışı insana komik geliyordu. *Sen benimle daha önce hiç konuşmadın*, diye geçirdi aklından Luther, *ama ben seninle konuştum.*

"Elmar sizi ismen tanıyor mu?" diye buz gibi bir sesle sordu kadın.

"Bu mümkün olabilir."

"Evet mi hayır mı?"

Bu sorunun cevabı Cole & Rosenfield dosyasının ne zaman Elmar'ın masasında olacağına bağlıydı.

"Şerif yardımcısı," diye iç çekti kadın, "Delfi kahinleri gibi konuşmasanız işimi nasıl kolaylaştıracaksınız bir bilseniz!"

"O zaman siz de benim işimi kolaylaştırın."

"Bir bakayım, ne yapabilirim."

Bir dakika kadar gerginlik içinde bekledi. Sonra ahizede tekrar kadının buz gibi sesi duyuldu. "Yarın Elmar'la öğle yemeği size uyar mı?"

Luther nerdeyse küçük dilini yutacaktı. Bu beklediğinden de fazlasıydı. Aynı zamanda öfkeli bir memnuniyet duydu. Eğer Nordvisk onu öğle yemeğine davet ediyorsa, o da konuyla fazlasıyla ilgileniyor demekti.

"Yarın uygun. Nerede?"

"Palo Alto'da. On ikiye çeyrek kala giriş kapısında olun." Telefon elinde kor gibi ısındı, yanakları al al oldu, kalbi karayı gören bir kazazede gibi güm güm atıyordu. Baştan çıkarılmanın coşkusuydu bu. Bu konuşma umudu bile, durumunun aydınlığa kavuşmasına bir adım daha yaklaştırmış gibi geliyordu ona. Acaba dünya bu buluşmadan sonra neye benzeyecekti? Bakalım önünde hangi uçurumlar açılacaktı. Ansızın, şu ana kadar ne kadar tek yanlı sorular sorduğunu fark etti. Yani burada ol-

masını hangi anomaliye borçlu olduğunu. Ama belki de doğru soruyu sormuyordu.

Belki de onunla birlikte bu dünyaya ne olduğunu sorması gerekiyordu.

Anormallik onda mıydı?

Kafasının içinde bir şeyler vızıldıyordu. Saate baktı ve buranın saatine göre on bire ayarladı. En iyisi ofise gitmekti. Carl'ın masasının üstünde bir sürü iş yığılmış olmalıydı. Yarın için hazırlanması gerekti. Acilen güncelleme yapması gerekiyordu. Farklı gerçeklik düzlemleri arasındaki gidiş gelişlerden Nordvisk de nasibini almış olabilirdi. Santralı aradı.

"Kimmy on beş dakikaya kadar geliyorum. Phibbs'le bağlantı kur. Dosyayı hazırlasın. Hem de hemen. Palo Alto'daki Nordvisk şirketine ilişkin bütün bilgileri istiyorum."

"Nord...vi...vi..." diye yazdığını duyuyor Kimmy'nin. "Vix?"

"Visk. V.I.S.K... Özellikle şu isimler hakkında: Elmar Nordvisk, Hugo Van Dyke, Pilar Guzmán z harfiyle yazılıyor, Eleanor Bender ve güvenlik şefi Jaron Rodriguez."

"Şu tesadüfe bak."

"Tesadüf mü?"

"Evet, buradaki adamın adı da buydu. Tıpatıp."

"Hangi buradaki adamdan söz ediyorsun Kimmy?"

"Seninle olan, dün gece?"

"Ha evet, o aynı adamdı zaten."

Bir an sessizlik oldu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Neyse ben taze kahve yapıp Phibbs'i arayayım."

"Tam tersini yap lütfen."

"Phibbs ne zaman gelsin?"

"Gelmesin, ben ona gideceğim. Söyle ona, onunla, Tucker'ın geçen hafta Eureka'nın arkasında bulduğu marihuana tarlasının orada buluşacağım. Hadi görüşmek üzere." Telefonu kapattı.

Refleks halinde eline tanımadığı o ceketi alıp sonra duraksadı. Tekrar gerisin geri koltuğa fırlatıp alt dudağını ısırdı.

Ceketin cebinde bir şey şıngırdıyordu. Tanıdık bir ses. Neden olduğunu bile anlamadan bu şıngırdama onu önce korkuttu. Önce sol, sonra sağ cebine uzandı. Eline bir anahtarlık geldi. Anahtarlığı cebinden çıkarıp kendi anahtarını da alarak ikisini karşılaştırdı. İkisi birbirinin aynıydı.

Öğlene doğru son sirüs bulutları da çekildi. Gökyüzünde tek bir bulut yoktu. Sadece gök kubbenin en üst noktası biraz solgunlaşmıştı.

Ruth'un elleri direksiyonda yan yana duruyordu. Ray Ban'inin ardından bütün manzara sepya tonlarına dönüşmüştü. Elinin dış yüzünde damarlar görülüyordu.

Bakmamaya çalıştıkça daha da ayrıntılı bakıyordu ellerine.

Damarları hep bu kadar belirgin miydi?

Ellerine baktıkça damarları ona, kemiklerin ve kasların arasına sıkışmış deriyle kaplı olmasa kıvrıla kıvrıla kaçıp gidecekmiş gibi görünen solucanları andırıyordu. Eklem yerlerinin yüzeyi, çürümüş elma gibi kırış kırış olmuştu. İğrençti. Bu noktaların hepsi çil miydi? Yaşlılık lekeleri nasıl anlaşılırdı? Herhalde, bir süre önce orada olmamalarından anlaşılırdı. Geçenlerde boynunun yan tarafında bir ip gibi uç uca dizilmiş bir sürü et beninin birbirine randevu verdiğini görmüş ve kendine, bu yeni gelenlerin görüntüyü bozmak dışında ne işe yaradıklarını sormuştu.

Sıcaklardan olmalı, diye düşündü. Sıcak yüzünden kanı toplanıyordu Her ne kadar, Sierra'da sıcaklardan söz etmek mümkün olmasa da.

Buradakiler sıcaklığın ne olduğunu bile bilmezdi.

Beş yıl önce, senin suçun olmayan bir skandal yüzünden Monroe'dan buraya geldin.

Monroe, Tennessee, işte orası sıcaktı.

Buna sebep olduğun için teşekkürler Luther.

Ama bunları hatırlaması Luther'ı anlamasına yardımcı olmuştu. Dişinle tırnağınla kendi kırılgan benliğini savunmakla, yıkılmak ve tümüyle çıplak ve korumasız bir halde bir iradeye teslim edilmeyi deneyimlemek arasında fark vardı. Tüm mesafeler yok olup bütün sınırlar aşıldığında, hava solumaya yetmeyip güçsüzlük ve öfke bir filtre gibi her şeyin üstünü kapladığında, dünyaya yabancılaşmış halde kalınca insan yalnızlığın ne olduğunu anlıyordu. Luther da kendini çok yalnız hissediyor olmalıydı şu sıralar. Keskin ve yalıtılmış bir zekâ kendi dokunulmazlığı için çarpışırken dışarıdan gelen bir canavar bu zekânın içine işleyip onu ele geçirerek kişiyi kendi iradesi dışında değiştirmeye başlıyordu.

Hızlı çekimde yaşlandığımızı görecek olsak, diye düşündü Ruth, durum farklı olmazdı. Açıkça çıldırmamız gerekirdi. Her geçen dakika, hiçbir şekilde karşı durma imkânımız olmadan değişirdik. Her saniye bizden bir şeyler alıp götürür, bize verilense sadece bizim aldıklarımız olurdu. Belki Williard Bendieker da o küflü taşra kafasıyla benzer şeyler hissetmişti. Belki ölümden korktuğu için dövmüştü Alicia'yı. Güneyli erkeklerin çoğu gibi, gençliğinden gelen yenilmezlik duygusu dünyanın her daim onlar karşısında pes edeceğine onu da inandırmış ama sonra gündelik yaşamın zorlukları boyunu aşmıştı. Büyüyüp koca adamlar haline geldiklerinde bürolarında, televizyon koltuklarında, yatak ve çocuk odalarında kaybolup gittiklerini görürlerdi. Belki Willlard Bendieker mahrum bırakıldığı her şeyi elde etmesi gerektiğini düşünmüştü, aksi takdirde yaşam tüm anlamını yitirecekti. Özellikle de kısır olduğu için.

Kısır olmadığının kanıtını banyoda buldu. Boş ama ilk bakışta tanınacak bir ilaç ambalajıydı bu. Alicia'nın düşüncesizce çöp kutusunun en üstünde bıraktığı bir ilaç ambalajı. Bu olayı izleyen kavga, tahmin edileceği üzere, Willard'ın içindeki an

acınası canavarlarının zincirlerinden boşanmasına yol açtı. Bu bunaltıcı ağustos gecesinde yaşananları başka bunaltıcı ağustos geceleri izlemese ve Ruth ve Alicia yıllardır mahrum kaldıkları şeyi yaşamamış olsa, bu olay belki evin dört duvarı arasında kalabilirdi. Willard dövmekten yorgun düştüğü, karısınınsa karşılık verecek hali kalmadığı bir sırada Alicia son darbeyi indirdi. Ama sözleriyle: aptal, zavallı Willard.

Aptal, geveze Alicia.

Monroe, bir kuluçka makinesi.

Çok sayıda görev karakolu bomboş bırakmıştı. Aslında devriyede olması gereken Ruth o gün büro nöbetindeydi. Santral bütün pisliğin buluşup aktığı su yolu gibiydi. Havada gerginlik vardı, birbiriyle çarpışan elektrik alanları, adım adım gelişen bir delilik hali. Toprak sanki vurgun yemiş gibiydi, hiçbir mor duvar onu yukarı çekemiyordu. Her bir damla su, daha toprağa değmeden, sanki gökyüzündeyken yanmış gibiydi. Ama bir şeylerin içini boşaltması gerekiyordu.

Ruth dışarıya, verandaya çıkmıştı.

Pelte gibi olmuş sıcaklık her yanını sarmıştı.

Adam üstünde buhar yükselen tozlu yoldan ona doğru geliyordu. Öylesine güçsüz, enerjisi öylesine çekilmiş, dayanma sınırının o denli sonuna gelmişti ki insan peşi sıra gelen gölgesini bile zor sürüklediği izlenimine kapılıyordu. Tepesinde kalay rengi gökyüzündeki beyaz güneş her şeyi kutsayan bir göz gibiydi.

"Selam Willard."

"İçeride soğuk bir şeyimiz var mı?"

"Buzlu çay, su, kola... sen kendin al, benim yerime dönmem gerek. "

İçerisi de dışarısı gibiydi, bu yaz farklı sıcaklık bölgeleri yoktu. Willard kadının peşinden gitmişti. Ruth bilgisayarların ve acil arama istasyonunun bulunduğu arka tarafa geçip bir şeyleri

not ederken, adam gözlerini buzdolabına dikmişti. Ruth gözlerini yaptığı işten kaldırınca adamın kapıda durduğunu görmüştü. Elindeki kolaya dokunmamıştı. Şişenin yüzeyinden incecik bir buz tabakası eriyip süzülüyordu.

"Biliyorum," dedi adam.

"Neyi biliyorsun?"

"Seni ve Alicia'yı. İkinizin neler yaptığını biliyorum."

Bu dediklerine uygun hiçbir yanıt olmadığından o da soru sormayı seçmişti. "Nereden biliyorsun?"

"Alicia anlattı."

"Anlattı mı? Neden?"

"Önemli değil Ruth." Ona doğru yaklaşmıştı. "Kızgın değilim. Gerçekten değilim. Bu güzel bir şey, yani demek istiyorum ki biz..." İyice yaklaşıp orada durmuştu. "Neden olmasın, öyle değil mi?" Yüzü pis bir gülümsemeyle çarpılmıştı.

"Willard, sana üzgün olduğumu söyleyemem. Söylersem doğru olmaz. Sen meseleni Alicia'yla hallet. Ben bu işin dışındayım."

"Alicia'yla aynı fikirdeyiz."

"Ah öyle mi?"

"Ufak bir farkla." Artık yüzünde adamın soluğunu hissediyordu. Burnuna alkol ve sanki yediği bir şey dokunmuş gibi midesinden yükselen kötü bir koku geliyordu. Bir an sonra adamın dudaklarını dudaklarında hissetmişti. Öyle şaşırmıştı ki elleri bütün parmakları açık bir halde havada asılı kalmıştı.

"Ağır ol Willard, bu ne böyle?"

"Sorun değil." Elindeki şişeyi yere fırlatmıştı. Sağ eliyle Ruth'un kalçasını tutup kadının kasıklarını kendine doğru bastırmış ve yeniden onu öpmeye çalışmıştı.

"Willard..."

"Hiç dert değil..." Sol eli kadının bacak arasına uzanmıştı. "Kimsenin öğrenmesine gerek yok. Sadece biz üçümüz."

"Hey!" Ruth yumruklarını adamın omuzlarına bastırıp itmişti. "Çıldırdın mı sen, biz üçümüzmüş!"

"Ama..."

Ruth adamı kendinden uzaklaştırmıştı. "Üçümüz mü? Seni hasta pislik!"

Adam diğer çocuklar tarafından istenmediği söylenen bir çocuk gibi kırılmış ve çaresiz bir haldeydi.

"İstediğini sanıyordum," demişti kuru bir ifadeyle. "Karımla düzüşmene ses çıkarmıyorum, benimle niye düzüşmeyesin?"

"Senden hoşlanmıyorum çünkü."

"Ama Alicia'dan hoşlanıyorsun." Çevresine bakınıp sanki hapşırığını tutmaya çalışır gibi işaret parmağını burnunun altına bastırmıştı. "Yani şimdi pislik olan benim. Sen bütün mahalleyle düzüşürken sorun yok, sıra bana gelince naz mı yapıyorsun?"

"Ben bütün mahalleyle düzüşmüyorum!"

"Keyfine bakıyorsun." Dilini yanağıyla dişleri arasında dolaşmış, sonra ansızın gülmüştü. "Sen benim o işte ne kadar usta olduğumu bilmiyorsun."

Ruth geri çekilmişti. Sağ eli beline gitmişti ama telefon nöbeti sırasında silah taşımıyordu.

"Willard gel şu meseleyi sakin sakin konuşalım."

"Konuşuyoruz ya."

"Senin kendi evliliğini düzene sokman gerek."

"Onu da yapıyorum. Her şeyi düzene sokuyorum." Kadına doğru hızla bir adım attı. "Bak hoşuna gidecek."

Üstüne atlamıştı. Willard... On yıllık iş arkadaşı. Gürültücü, çabuk sinirlenen ve Alicia'yla arkadaş olmak istenirse dikkate almayı gerektirecek kadar da maço ama öte yandan yardımsever, güvenilir, hiç dırdır etmeden nöbet çizelgesindeki değişiklikleri kabul eden, ek görevlere hayır demeyen, gerektiği anda gerektiği yerde olan biri. Bu yüzden de olup biten Ruth'a bir o kadar anlaşılmaz geliyordu. Alicia'nın tüm uyarılarına, kocasının kendini

kontrol edemediğini söylemesine rağmen bütün bunların bir yanlış anlaşmanın sonucu olduğunu düşünmüş ve bu yüzden de olayı o noktada sona erdirme fırsatını kaçırmıştı. Willard'ın kafa darbesi burun kemiğini kırdı. Yüzünü korumak için ellerini yukarı kaldırırken bu kez de karın boşluğuna yediği bir yumrukla iki büklüm olmuştu, hırıltıyla soluyor, öksürüyor sanki iç organları ağzına gelecekmiş gibi hissediyordu. Yere kan damladığını görmüştü. Ardından da yere düşmüş, gelen yumruk salvosundan korunmak için kollarını başının üstünde kavuşturmuştu. Willard kadının kemerinin tokasını çözüp pantolonunu sıyırmıştı. Ruth bu fırsattan yararlanıp adamın şakağına bir yumruk savurdu ve sendelemesine neden oldu. Ama buna karşılık midesine yediği bir dizi yumruk yüzünden safra çıkarmıştı. Yarı baygın bir şekilde oradan kaçmaya çalışmıştı. Willard öfkeyle bağırıp kadının giysilerini parçalamış, külotunu parçalayıp bütün ağırlığıyla üstüne abanmıştı. Ruth buna izin verirse rayından çıkan hayatının geri kalanı boyunca adamın pisliğinden arınamayacağını, onu içinden atamayacağını biliyordu.

İşaret ve orta parmağını gerip adamın gözlerine sokmuştu.

Willard uluyarak kadını bırakmıştı.

Ruth hızını alamayıp sağ yumruğunu adamın yüzüne geçirmişti, adamın böğürdüğünü duyuyor, kalkan yumruğunu görüyordu. Yumruk üzerinde süzülmüş, bütün gücünü ve şiddetini toplayıp havada bir daire çizerek pozisyonunu almıştı. Bu yumruğun sonucunun neye mal olacağını kestirmek zor değildi. Ama Ruth'un buna karşı koyacağını kestirmek de zor değildi. Güçlü, kaslı bir kadındı Ruth Underwood, kimse onunla dalaşmak istemezdi ama şu anda yarı çıplak, neredeyse yarı baygın, güçsüz bir kadındı.

Son bir güçle sol kolunu uzatmıştı. Parmakları silahının kabzasına dokunmuştu. Kılıfından çıkardığı silahı eline bir dost eli gibi oturmuştu. Parmağı tetiği bulmuştu.

Ateş etmişti.

Willard'ın gözlerinde şaşkın bir ifade belirmişti, derken gözleri cam gibi donuklaşmıştı. Tuhaf bir durgunlukla yana doğru devrilmişti, zorlukla soluk alıyordu. Koltuk altlarında gömleğinin kumaşı ıslanmıştı, ter ve kan birbirine karışıyordu. Ruth soluk soluğa yerde yatıyordu, başı adamı görebileceği şekilde ona dönüktü. Willard Bendieker'ın artık hiçbir tehlike oluşturmayacağı kesindi. Ruth inleyerek doğrulmuş, paramparça olan giysilerini biraz olsun toparlayarak devrilmiş döner sandalyenin altındaki kola şişesini almıştı.

Bir an o şişeyle adamın kafasını yarmayı geçirmişti aklından.

Zihninde bunu yapmıştı da.

Sonra acil servisi aramıştı.

Belki de olduğu yerde kalıp aklından geçeni gerçekleştirmeliydi.

Willard tedavi edilmiş ve belirsiz bir süre için açığa alınmıştı. Belki komik de olsa bir ceza verebilirlerdi ama Alicia gözyaşları içinde Ruth'a şikâyetçi olmaması için yalvarmış, Willard'ın da şikâyetçi olmayacağını söylemişti. Her çevre kendi sorunlarını kendince çözerdi. Şerif bürosundan ikisi için de tüm hukuk yollarının açık olduğu belirtilmişti, Tanrı'nın ve vergi mükelleflerinin huzurunda kurumun itibarını zedelememek koşuluyla. Ruth başka türlü bakıyordu olaya. Bir dava her şeyden önce kendi itibarını zedelerdi. Ona gösterilen güvene ihanet eden, iş arkadaşı kendini görev için feda ederken, onun karısını yatağa atan bir lezbiyen. Bu onu çok zor durumda bırakırdı. Onurunun ağustos sıcağının korunda buharlaşmayıp kalan kısmı da mahkeme salonunda yok olur giderdi. Üstelik de bir daha geri gelmemek üzere. Halkın belleği lağım çukurudur. Utangaç bir iki acıma duygusu yaşanırdı ama acımasız nefret de kaçınılmazdı.

Kimse ona tayinini istemesini önermeyince, içindeki ses iktidarı ele almıştı. İçindeki intikam duygusu sönmüştü. Willard'ı

yerle bir etmek ona ne kazandırırdı ki? Zihninde onu çoktan öldürmüştü bile. Artık öylesine önemsizleşmişti ki çizmesinin topuğuyla ezmeye bile değmezdi. Acaba işini elinden alırlar mıydı? Alırlarsa alsınlardı. Alicia için önemli olan tek şey, bu olanların açığa çıkmamasıydı. Hem zaten o lezbiyen de değildi, hiçbir zaman olmamıştı. Ruth'la bu düşüncesini paylaşırken, ayakkabılarının burnunu inceliyordu. Aslında bunun da önemi yoktu artık.

O pislik herifle kendi başının çaresine kendi bakmalıydı.

Ne var ki halının altına süpürülen pislikler, tümsekler oluştururdu. Dosyasında hiçbir şey olmamasına rağmen dedikodular alıp başını yürümüştü. Nereye gitse, dedikodular neşeli bir müjdeci ordusu gibi ondan önce varmış oluyordu menzile. Başvurduğu her yerden ret cevabı aldı. Ta ki sonunda Sierra'nın şerif yardımcısı, şefini onun doğru aday olduğuna ikna edene kadar. Günün birinde, Ruth bütün cesaretini toplayıp olayı en yüz kızartıcı ayrıntılarıyla anlatınca, o da kendi hikâyesini anlattı ve böylece kökleri birbirine dolandı.

O andan beri Luther'ın Ruth'u desteklemediği tek bir gün bile olmadı.

Ruth da ne derse desin, ne yaparsa yapsın, Luther'ı desteklemediği tek bir gün olmayacağına söz verdi.

Mars'tan geldiğini iddia edecek olsa bile.

Ruth aracını Country Store'un yanındaki Sierra Şehir Otoparkı'na park etti. Verandadaki boyası yaprak yaprak dökülen uzun bank, sırt çantalarını hemen yandaki postanenin önüne bırakıp biralarını içen yürüyüşçülerle doluydu. Bardakilerin giysilerinde tutucu bir hava vardı. Tek bir kadın Amerikan bayrağı desenli askılı bir üst giymişti, biraz yukarısında da aynı bayrak yorgun yorgun dalgalanıyordu. Birkaç kişiyi selamlayıp bir torba barbekü cipsi ve bir şişe de Welch's marka üzüm suyu alıp arabasının motor kapağına oturdu.

Luther'ın öngörüleri birbiri ardına gerçekleşiyordu. Sakinleştirici olduğu kadar, bir psikoz sorunu olmadığının açıkça ortaya çıkması da bir o kadar rahatlatıcıydı. Zaten hiç psikoz belirtisi de göstermiyordu. Anlattığı hikâye hayli tuhaf olabilirdi ama davranışları öyle değildi. Ruth psikotik bozukluğu olan kişilerle karşılaşmıştı. Onlar bir uçurumun öte yanından ilişki kurarlardı. Oysa Luther'da kişiliğinin değiştiğine yönelik belirgin bir semptom yoktu. Onun açısından hiç alışılmadık olan bir çaresizlik içinde bile, benliğinin tüm taşıyıcı sütunları elinden alınış biri ne kadar mantıklı olabilirse, o kadar mantıklı davranıyordu. Ruth'un zihni hâlâ zaman yolculuğuna, özellikle de geçmiş zaman şarlatanlığına inanmaya direniyordu ama bununla birlikte patronunun geleceği öngördüğü de yadsınacak gibi değildi. Ona bu yeteneği kazandıracak bir şey yapmışlardı. O zaman yapılması gereken bunu yapanın kim olduğunu ve amacının ne olduğunu bulmaktı.

Luther'a nasıl yardım edebilirdi?

Düşünceleri bir önceki geceye gitti. Luther'ın evinin önünden geçmişti. Gördüğü neydi acaba? Işık. Pencerede bir erkeğin gölgesi mi görülüyordu? Hayır, bakış hattını değiştirmesi gerekti, başka ne vardı gözüne çarpan? Her yer karanlıktı, sokak aydınlatması oldukça yetersizdi ama yine de bir şey vardı. İnsan yıllarca aynı caddelerden geçip hep aynı insanları, aynı ön bahçeleri, aynı zevkleri, aynı köpekleri, aynı arabaları görünce, en ufak bir değişiklik bile algısına takılıveriyodu. Bu gece bir farklılık vardı. Daha önce görmediği, büyük ve güçlü bir şey.

Bir Mercedes.

Luther'ın evinin karşısında. Kesinlikle bir Mercedes'ti. Siyah ya da antrasit gri, tamponu ve marşpiyesiyle oldukça bakımlı, pahalı görünümlü. Buralarda hiç kimsede böyle gösterişli bir araba bulunmazdı. Pearl Street'ten ilk geçişinde saat dokuzdu, diğer yönden geliyordu ve o sırada bu araba kesinlikle orada

değildi. Luther, Nordvisk'te çalışan Meksikalı kadının altında bir Mercedes G 65 AMG olduğunu söylememiş miydi?

Evin önündeki de bir Mercedes G 65 AMG miydi acaba?

Meg Danes bunu bilirdi.

Ona arabayı tarif edebilirim, diye geçirdi aklından, bu düşüncenin art niyetlerden tümüyle arınmış olduğu söylenemezdi. Ama belki bir fotoğraf daha iyi olurdu. Aklına bir fikir geldi. Birkaç kilometre doğuda bulunan Bassets Benzin İstasyonu. Geçen yıl, gözlerden ırak bu benzin istasyonunda bir soygun olmuştu, birkaç kez art arda benzin çalınmıştı. İşletmenin kiracısı bunun üzerine S620 Karayolu'nun Golden Chain Otoyolu'na bağlandığı noktaya ek kameralar yerleştirmişti. Eğer Mercedes dağlardan geliyorsa mutlaka kamera kaydının olması gerekirdi. Plakası, geçiş saati, belki hatta sürücünün kimliği bile.

Cips torbasına elini atıp ağzının içindeki çıtırtılara kulak kabartırken, düşünmeye devam etti. Bassets ile Sierra arasında başka bir yerleşim yeri yoktu. Bu da aracın doğrudan Çiftlik'ten geldiğini kanıtlardı. Luther'ın öyküsünü destekleyecek bir kanıttı bu. Yoksa Nordvisk'e ait bir Mercedes neden gecenin bir yarısı evinin önünde park etsindi ki?

Araçta kimse var mıydı acaba?

Sahneyi gözünün önünden geçirdi. Hayır kimse yoktu. Sürücü yerinde değildi, o zaman neredeydi? Bir kez daha. Evde ışıklar yanıyordu. Evde kim vardı? Gerçekten Luther mıydı?

Yoksa Mercedes'in sürücüsü mü?

Telsizden Kimmy'nin sesi geldi. "Birisi Oak Ranch Road'a gidebilir mi?" Acil kodlu bir arama. "Yaşlı Bayan Gruber telefon etti. Hattaki o muydu bilmiyorum. Yani onun telefonu aradı, saçmaladım, demek istiyorum ki onun telefonu değil tabii, birisi onun telefonundan arayıp tuhaf bir şekilde nefes aldı ve sonra hat kesildi. Tekrar aradım ama cevap vermiyor. En yakında kim var?"

"Ben hâlâ Sattley'deyim," dedi Troy. "Mümkün değil."

"Pass Creek," diye homurdandı Pete'in sesi. "Daha yakında biri var mı?"

"Sierra City," dedi Ruth telsizden. "Hemen yola çıkabilirim."

"Hayır ben giderim," dedi Luther. "Birkaç dakika içinde orada olurum." Sonra duraksadı ve Ruth'un tahmin ettiği üzere şöyle devam etti. "Bana kalırsa yaşlı Merle'nin hiçbir şeyi yok. Bahse girerim torunu kablosuz telefonla oynuyordur."

Bu yaptığın sayesinde Kimmy sana bir ömür boyu tapacak, diye geçirdi aklından Ruth. *Üstelik haklısın da.*

Bugünü daha önce yaşamış olmalısın.

Şişeyi ve cips torbasını arabanın içine atıp aracını döndürdü ve Bassets Benzin İstasyonu'na doğru gazladı.

Bir ihlal yaşandı...

Elmar Moonshot Meeting'te oturmuş sunumu izlemeye çalışıyordu. Ama geçen gece olan olay yüzünden dikkati dağıldı. Sierra'da ne olmuştu? Verilerin eksikliğinden yakınamazlardı. A.R.E.S. tüm gönderici PE'lerinin[2] zamanını ve koordinatlarını kayda girmişti. O zaman bu durum neden meydana gelmişti? Bu şerif, hayır şerif değil, şerif yardımcısı ne yaptığını bilmediğine göre, hata hangi taraftaydı acaba, onlar yanlış yapmış olabilir miydi? Ya da PE?

Kesin olan şu ki eğer yalan söylemiyorsa, adam başına neyin geldiğinden tümüyle habersizdi. Ya da bu sahte bir saldırıydı.

Ama ne amaçla?

Böyle bir şeyin olabileceğini, hatta olacağını hepsi biliyordu. İki senaryo hazırlamışlardı: Ya resmî bir ziyaret ki bunun dos-

2 Paralel Evren.

tane bir ziyaret olmasını umuyorlardı ya da bir saldırı. Üçüncü bir senaryoyu anlamak mümkün değildi.

Hata PE'de olmalı. Onlarda bir şey yolundan çıkmış anlaşılan.

"...getirilen hayvanların gelişiminin kronolojik olarak türetilmesine ve sınıflara ayrılmasına başlanmıştır," dedi o sırada Jayden de Haan. Sibernetikçi olan Haan, Eleanor Bender'ın *Buddy Bug*[3] adını verdiği projesinde çalışıyordu. "Bilimsel çalışmalarımız şu anda dördüncü, PE-453'ünkü ise yedinci seviyede. Onlar doğal olarak daha ileride, hem genel uzmanlık anlamında, hem de sıralayıcı tesisi, ıslah istasyonu ve benzerleri gibi gerekli teknik donanım anlamında. Ares bütün bunları bize adapte edebilmek için canla başla çalışıyor ama şunu bilmeliyiz ki PE teknolojileri Hint yemekleri gibidir, öyle tarifle yapmak mümkün değildir. Aramızda tahminen otuz yıllık bir fark olduğunu söyleyebilirim."

"Bunu biliyoruz," dedi Hugo.

"Yine de arada bir vurgulamakta fayda var," diye araya girdi Eleanor. "Sihirbazın numarasını bilmek onu yapabileceğin anlamına gelmiyor."

Elmar, *toparlan, yoğunlaş*, diye kendini uyardı.

Burada olanlar önemli.

"Tamam anlaşıldı," dedi Hugo güler yüzle.

Jayden, Hugo'ya doğru başını salladı. "Ben sadece son gelişmelerde hatalar olduğunu netleştirmeye çalışıyorum. Bir kez daha hatırlatayım: Kullanım imkânları hayvanların uçmaya ne tepki vereceklerine bağlı. Bunun, kumanda üstünde, yani yazacağımız programlar üstünde önemli etkisi var. Hava aslında çok inceltilmiş sudan başka bir şey değildir. Böcek ne kadar küçükse, hava ona o kadar koyu kıvamlı gelir. Dolayısıyla bu minik şeylerle bazı manevralar yapılamaz. Koşarken bir milimetrelik sivrisineklerden oluşan bir sürüye denk geldiğinizde,

3 (İng.) Dost böcek. (ç. n.)

nefes aldığınızda ve sonradan da bunları saçlarınızın arasından ayıklamanız gerektiğinde, siz de bu hayvanların uçmaktan çok döne döne düştüklerini gözlemleyebilirsiniz. Onlar bir anlamda havanın planktonlarıdır. Onları dışarıdan gözlemlemek imkânsızdır. Yani kumanda edilmesi sadece genetik manipülasyonla mümkün olabilir. İyi manevra yapmak ve hızlı uçabilmek için onların her şeyiyle daha büyük olması gerekir. Daha büyük böcekler havayı daha akışkan hisseder. Sudaki karşılıkları yunuslar, köpek balıkları ya da baraküdalardır. Kanatları saydam ve aerodinamik yapıdadır. Arkadaki kanat çifti bazen dengeleyici olarak, bazen de dıştan takma motor gibi ilerlemek için kullanılır. Bir de mayıs böcekleri gibi ön kanat çiftinin sertleşip bir yelken gibi kullanıldığı türler vardır. Ama kesinlikle en başarılı olanları, iki kanat çiftini de uçmak için kullananlardır. Onlar şampiyonlardır."

Buluşma, Nordvisk'in ana binasında, sadece Moonshot Buluşmaları için kullanılan bir konferans salonunda yapılıyordu. Haftada bir kez CEO'lar ve bölüm yöneticileri buluşup büyük projelerin geldiği son aşama hakkında bilgi paylaşır ya da yeniliklerin sunumunu yaparlardı. Jayden elinde tabletiyle boş bir duvara doğru ilerledi. Birden duvarın tamamını bir yusufçuk görüntüsü kapladı. Dev boyutlarda ve üç boyutlu. Derken görüntü dönmeye başladı.

"Türlerin kralı," dedi Jayden." Yusufçuklar tüm uçuş türlerini mükemmel bir düzeyde başarırlar. Havada asılı kalmak, süzülmek, ani yön değiştirmek, geri geri uçmak gibi. Saatte elli kilometre hıza ulaşırlar, çok etkili yön bulma sistemleri vardır ve şiddetli rüzgârda bile havada neredeyse hareketsiz kalabilirler. Bu dengeli duruşları kanat alanının aşırı büyük olmasına karşı, kanat ağırlığının minimal düzeyde olmasıyla açıklanabilir. İnsanlar bugüne kadar böyle bir şeyi yapmanın yanına bile yaklaşamadılar. İki kanat çifti birbirinden bağımsız

hareket edebilir. Burada gördüğünüz pantala türünün bir örneğidir. Bir gezgin yusufçuk. Sırtına kendi ağırlığının iki buçuk katı yüklendiğinde bile hiç zorlanmadan kalkabilir ve uçabilir. Minyatür kameralar, elektrik ölçüm araçları ve radyo çipleri ve tabii piller için ideal bir taşıyıcıdır."

Ekranda çeşitli implantlar ve aksesuarlar belirdi.

"Üç yıldır bu türü üretiyoruz," diye tamamladı Jayden'ın söylediklerini Eleanor.

"Polis ve ordu bunu gizli gözlem için kullanıyor."

"Pentagon kendi üretimlerini kullanmıyor mu?" diye sordu Elmar.

"İyi soru," Hugo çenesini sıvazladı. "İkinci Dünya Savaşı'ndan beri uzaktan kumanda edilebilen böcek üstünde çalışıyorlar."

"Araştırmayı yürüten DARPA," dedi Eleanor. "2008'de larva aşamasındaki güvelere çip yerleştirmeyi başardı. Hamam böceklerine komuta edebiliyorlar ve eşek arılarına kamera takabiliyorlar."

"Gerçek bir rakip sayılmaz."

"Yavaş ol," diyor Hugo. "Onlar GPS ve görünmezlik pelerinini icat etti."

"Ve internetin öncüsünü," dedi Eleanor. "Olsun biz DARPA'dan daha iyiyiz. Robot uçuş araçlarıyla çok zaman yitiriyor onlar. Gerçek böcekler tüm yapay imalatlardan daha başarılı ve biz sürü yönetiminde de onlardan çok öndeyiz. Yakında sürüler aracılığıyla trafik durum tespiti, GPS ve az gelişmiş bölgelere uçan internet sunucusu sağlayacak noktaya geleceğiz."

"İyi, çok iyi."

"Bu da iyi." Jayden yusufçuğun yanına, sırtı güneş panelleri ve sensörlerle kaplı tuhaf bir böcek daha ekledi. "Bu bizim Uganda gül böceğimiz. Bir koşucu. Afet koruma çalışmasına bayılıyor. Uçuşunu ve yürümesini uzaktan kumanda edebiliyoruz. En ince yarıklara girip mükemmel görüntüler gönderebili-

yor. Geçen yıl İtalya ve Endonezya'daki depremlerde, bu böcek yerlerini saptadıktan sonra, canlı insanlar yıkıkların altından çıkarılabildi... Bu alanda bir süre çok başarılı değildik ama artık başarımızı duyurabiliriz." Kendinden memnun bir tavırla bir siborg çekirge yansıttı duvara. "Bunun efsanevi bir koku duyusu var. Biz de o zaman, bu hayvanların beyin etkinliğine sızarak bu görevi onlara vermek dururken, mayın, patlayıcı ve bomba arama çalışmaları için neden köpekleri ya da insanları feda edelim diye düşündük. Kumanda, kanatları üstüne yerleştirilmiş bir tabaka nano ipek aracılığıyla gerçekleşiyor. Bu madde aynı zamanda uçucu organik bileşenler için bir kolektör görevi de görüyor. Çekirgeler harika yaratıklar. Birbirinden farklı yüz binlerce koku sensörüne sahipler, onları uyuşturucu köpeği yerine de kullanabiliriz."

"Yine de bir sorun var," dedi Eleanor. "Harici enerji taşıyıcılar çok çabuk tükeniyor. Bu hayvanlara transponder implantasyonu uygulayarak onları internet ağına bağlayabilir ve kumanda edebiliriz ama pilleri bittiği anda her şey bitiyor. Biz de teknolojinin şu anki düzeyiyle PE teknolojisini birleştirerek bunu yarattık." Yusufçuğun sırtında parlayan bir tür bir kapak yükseldi. Bedeni saydamlaşırken, üstünde çok sayıda incecik duyargalar gibi teller bitmeye başladı. "Bu bir biyolojik yakıt hücresi. Böceğin metabolizmasından besleniyor. Kan şekeri ve hareket enerjisi. Uçtuğu ve yemek yediği sürece pili sürekli doluyor. Böylece enerji sorunu çözülmüş oluyor. Ama bu ünite çok daha fazlasını içeriyor."

Kapağın bir bölgesi ışıldamaya başladı.

"Bildiğiniz gibi biz verileri, her biri tek bir atomdan oluşan mıknatıslara kaydedebiliyoruz. Atom başına depolama kapasitesi bir bit. Bu da içinde yazılmış bütün kitapların ve bir data biçiminde kaydedilmiş tüm müziklerin bulunduğu bir sabit diskin, kredi kartından daha büyük olmaması anlamına geliyor. Eğer

kuantum etkisinden yararlanmak mümkün olursa, tüm bunlar bir toplu iğnenin ucuna bile sığabilir. PE-453 bütün o devasa veri yığınını bir pirinç tanesi kadar bir büyüklüğün içine sığdırmayı başardı. O parladığını gördüğünüz bölümün içine yani."

Bir yusufçuk sürüsü simülasyonu manevralar yaparak uçtu, kapladığı alanı büyütüp küçülttü, ansızın biçimini değiştirip cephe, küre, mızrak ucu ve yelpaze gibi şekilden şekle girdi. Duvara merkezî bir bilgisayarın sembolü yansıdı.

"Bu gördüğünüz YZ[4], bunun aracılığıyla topluluğu kumanda ediyoruz. Yeni kumanda birimleri her sırt çantasına sığacak boyda." Verici impulsleri sürünün içinde ve sürüyle bilgisayar arasında gidip geldi. "Tam olarak ne oluyor burada? Prensip olarak, geri beslemeli öğrenme süreçlerinden yeterince tanıdığımız şeyden farklı bir şey olmuyor. Bütün hayvanlar kendi aralarında ve her biri YZ ile bağlantılı. Tek bir hayvana ulaşan bilgi gerçek zamanlı olarak diğerleriyle paylaşılır ve her birinin kendi belleğine depolanır. YZ bilgi akışını sürekli değerlendirir, tek tek verilerden karmaşık durum tespitleri yapar ve böylece elde edilen bilgileri kullanıma sunar. Kısacası deneyin dağarcığının hızla büyüdüğü, kendi kendine öğrenen bir sistem bu. Ve YZ bu deneyim dağarcığını bulutta depoluyor."

"Bu her bir topluluğun, diğer toplulukların bilgisini de kullanabileceği anlamına geliyor." Elmar söylenenleri bir kez daha aklından geçirdi. "Ama bize göstermek istediklerinin hepsi bu değil, öyle değil mi?"

Eleanor, Jayden'a doğru bir adım attı.

"Kendimizi kandırmayalım. Teknoloji gelip alt sınırına dayanıyor. Bu böyle olduğu sürece biz, Hugo'nun tamamen haklı olduğu şekilde DARPA ve diğerleriyle rekabet halindeyiz demektir. Böyle bir hayvanın taşıdığı saklama alanını dilediği-

4 Yapay Zekâ. (ç. n.)

miz kadar küçültemeyiz. Atomu değiştirmek mümkün değildir ve kuantum etkisinden yararlanabilmek için böceklerin yaşam alanı çok dengesizdir, ayrıca hayvanlar kendiliğinden hiçbir şey öğrenemez. Eğer belleği çıkaracak olursak ya da arızalanırsa yusufçuk yine sıradan bir yusufçuk haline gelir. Monte edilecek parçaları larva aşamasında yerleştirmek de çözüm sağlamıyor. Hayvanların hepsi bu tür bir değişimi kaldıramıyor, bu mümkün olsa bile, ancak bir tek süper zeki hayvan elde etmiş oluruz, onun yavruları da yine sıradan yusufçuklar olur. Bu noktada PE-453 bize yepyeni bir yol gösteriyor."

Böcekler nano dünyanın resimlerine göre farklılık gösteriyordu. Makro moleküller, gen sekansları, minik makineler.

"Canlı bir hücre nedir? Yazılımını doğanın yaptığı bir bilgisayardır. Bu yazılım hücrelerin beyin, kol, bacak, göz, akciğer, kalp, böbrek ve benzeri şekillerde bir araya gelmesini sağlar. *EditNature* programıyla biz bu süreci tasarlayacak düzeye geldik. Bu şekilde Nordvisk'te kendi başına parazitlere karşı mücadele eden, iklim değişimine uyum sağlayan bitkiler, organik yakıt üreten ve zararlı maddeleri yok eden mikroorganizmalar yarattık. Bakterilerin virüslere karşı direnç göstermesini sağlayarak kalıtsal hastalıkları ortadan kaldırdık. Şu anda artık büyüklük kategorisi olarak genom düzleminde değil, atom düzleminde yürütüyoruz çalışmalarımızı. Bu veri depolama alanı, transponder, kamera ve mikrofon gibi elemanları en küçük hale gelecek şekilde hesaplayabilir ve oradan, bu parça genetik bilginin bir parçası olacak şekilde yeniden üretebilir. Yapay DNA yani. Canlı hücreleri, bilgisayar yazılımı yapar gibi inanılmaz hassasiyette üretebiliyoruz."

Duvarda yeniden büyük yusufçuk belirdi. Üstünde hiçbir implant görünmeden sevimli bir şekilde parıldıyordu.

"PE-453 teknolojisi beşinci aşama. Komuta edilebiliyor, organizması on altı gigabayt ana bellek kapasitesine sahip ve

duyma, görme, tat alma, koku alma ve dokunma gibi bütün duyuları aracılığıyla YZ'ye bağlı. Ama görünen hiçbir şey yok. Bütün mikro elektronik unsurları DNA'nın parçası haline geldi. Daha önce dışarıdan yapay olarak organizmalara bağlamak zorunda olduğumuz tüm fonksiyonların yapısını kodluyorlar."

Salonda mırıldanmalar oluştu.

"Gelecek kuşaklar da aynı şekilde kumanda edilebilir olacak mı?" diye sordu sanal ve gelişmiş gerçeklik programlarının yöneticisi Fu Shenmi.

"Evet. Onların PE ile çözdükleri bir şey kafamızı kurcalıyor. Geleneksel sondalama yönteminde her bir implanta bir seri numarası verilir. Böylece YZ her hayvanı tek tek ayrıştırabilir ve kumanda edebilir. Ama kendi kendine gerçekleşen üremede bu kodlama meselesinin nasıl süreceğini henüz bilmiyoruz."

"Sen böyle bir yusufçuk yapabilir misin?" diye sordu Elmar.

"Teknolojik sorunları çözmek için uğraşıyoruz. Ares bizi tek başına daha ileri götürmüyor. Bu sadece hesap kitap işi değil." Jayden boğazını temizledi. "Dediğim gibi PE teknolojisi..."

"Körili yemekler gibi tarifle pişirmek mümkün değil, onu biliyoruz." Hugo öne doğru eğildi. "Siz yedi evreden söz ettiniz."

"Doğru." Eleanor yusufçuğun sırtından soluk borusuna benzer bir parça çıkmasını sağladı. Hayvanın sırtı bir platforma dönüştü. "Altıncı evrede hayvanlar morfolojik olarak değişime uğrar. Örneğin bu gördüğünüz çok ağır yük taşıyabilir. Ek soluma organları kontaminasyon olan ortamlarda daha uzun süre hayatta kalmalarını olanaklı kılar." Hayvanın genişlemiş sırtında kesme şeker büyüklüğünde bir şey belirdi. "PE teknolojisi. Bu bir sıkıştırılmış ateş söndürücüdür. Tek bir dolumu bir kamp ateşini söndürecek kadar hava üfler. Birkaç yüz hayvan bir evdeki yangınla, milyonlarca hayvandan oluşan bir sürü ise büyük yangınlarla başa çıkabilir. Kullanım alanı sınırsızdır. İstenen her şey sıkıştırılabilir, besinler, giysiler, ilaçlar ve modifiye edilmiş

hayvanlar bunları istenen her yere götürebilir. Yangın söndürme sırasındaki gibi, görev esnasında ölseler bile gönderdikleri bilgiler kaybolmaz. Buluttan tekrar yüklenebilir. Böylece sadece bütün bir sistem değil, tek tek böcekler de daha akıllanacak."

"Yanlış anlamayın," dedi Jayden. "Burada altı bacaklı Einsteinlar yaratmıyoruz. Biz sadece hayvanları bir ana bellekle donatıyoruz. Ama onlar hâlâ hayvan olarak kalıyor. Buna ek olarak duyularını radar, zum, kızıl ve mor ötesi görüş için programlamak mümkün. Altıncı evrede topluluklar söz gelimi YZ'nin erişimi olmayan bölgelerde kendi başlarına operasyon yürütebilirler. Ortak zekâları karmaşık görevleri kendi başlarına çözmeye yeter."

"Ya yedince evre?" diye sordu Fu Shenmi.

"Orası alaca karanlık bölgesi," dedi Eleanor. "Hayatın her alanında siborglar olacak."

"Böcekler?" Nordvisk'in kuantum araştırmalarıyla uğraşan kardeş şirketi O-VISK'in yönetim kurul başkanı Martin Sah söze girdi. Ufak tefek, hayli esmer, kocaman gözlüğü olan bir adamdı. "Size bütün saflığımla bir şey sorabilir miyim? İğrenme unsuru ne olacak?"

Eleanor gülümsedi. Odada rengarenk zarif varlıklar süzülüyordu. Bazıları camdan yapılma izlenimi uyandırıyordu insanda, diğerlerindeyse smiley ikonlarını andıran yüz desenleri vardı.

"Sen bunları iğrenç mi buluyorsun?"

"İran kedimi daha çok seviyorum."

"Hadi ya, İran kedilerinden nefret ederim," dedi Fu Shenmi. "Kendini beğenmiş yaratıklar. O ama bu çok güzel!"

"Bu bir Picasso böceği," dedi Eleanor. "Ev hayvanı olarak çok tutuluyor."

"Ciddi misin?" diye iç çekti Martin, "Ev hayvanı mı?"

"Tabii. Kaç çocuğun kendi böceği olduğunu bilsen şaşarsın."

"Aman Tanrım. Neden?"

"Oyun arkadaşı olarak," dedi Jayden. "Zaman değişiyor. Ben küçükken bir sıçanım vardı."

Böcekler Martin'in gözlüğünde egzotik canlılar gibi yansıyordu. Sanki yabancı bir gezegenin hayvanlar alemine akıyormuş gibi. "Bu böcekler sokar mı?"

"Senin kedin tırmalar mı?" diye sordu Fu Shenmi.

"Sadece seni tırmalar."

"Tabii ki sokmuyor." Jayden başını salladı. "Siborg böceklerin çoğunu görmek bile mümkün değil. Onlar kendilerini görünmez kılarlar."

"Gizli böcekler," diye şaka yaptı Jo Makumba. Tanı bölümünün yöneticisi olan ellili yaşlarda siyahi bir kadındı. Bu toplantıda ilk kez söz alıyordu. Jayden kadını görmezden geldi. "Dediğim gibi işin karanlıkta kalan bir yanı da var. Pilar bize bu konuda daha fazla bilgi verebilir. Bir sonraki konuşmacı o."

"Bunun için önce gelmesi gerek."

Eleanor kaşlarını çatıp Elmar'a baktı. "Hâlâ ondan haber almadık mı?"

"Pilar'ın nesi var?" diye sordu Fu Shenmi.

"Kayboldu," dedi Hugo omuzlarını silkerken. "Ulaşılamıyor."

"Hiçbir yaşam belirtisi yok mu?"

"Belki bir evine uğrasak iyi olur," diye önerdi Jayden.

"Biri gitti daha önce, evinde değil, cep telefonuna ve mesajlara da cevap vermiyor." Bu konunun üstüne daha çok gitmeyeceklerdi. Jaron'ın gözaltına alınması, Pilar'ın şirket bilgilerini çaldığı yolundaki anlamsız suçlaması. Sadece Elmar, Hugo ve Çiftlik'teki birkaç kişi dışında kimse durumdan haberdar değildi ve durum aydınlanana kadar da böyle kalacaktı.

"Saçma sapan bir nedeni olabilir," dedi Fu Shenmi. "Bir gecelik bir ilişki ya da uyuyakalmak gibi."

Jo, sanki tam da bu işin adamı konuştu demek istercesine güldü.

"Biraz bekleyelim," dedi Eleanor, "Meselenin karanlık tarafına gelince. Bilindiği kadarıyla yedince evre, deney setleri ve denetim birimi alanlarında çok canlı olan yasa dışı ticaretle el ele ilerliyor. Bu yüzden de özel şahıslar yönetmeliklere aykırı olan her şeyi bir arada üretiyor. İnternet korsanları yasa dışı ya da terör amaçlı kullanım için sürüleri ele geçirmeye çalışıyor, devletler biyosibernetik silahlarla donanıyor..."

"Bütün bunlar PE sınırları içinde kalacak," dedi Elmar vurgulayarak. "Biz burada bunlardan hiçbirine bulaşmayacağız. Anlaştık mı? Biz bu ülkenin ordusuyla ve istihbarat örgütüyle çalışacağız ama saldırı teknolojileri Nordvisk arazisinin sınırlarının dışına çıkmayacak."

Hugo gözlüğünün camlarını sildi. "Bunu bana söylemene hiç gerek yok."

"Kusura bakma ama bu göz boyamadan başka bir şey değil," diye araya girdi güvenlik teknolojileri bölümü SHIELD'ın yönetim kurul başkanı Brendan Murphy. Brendan, Jaron'un arkadaşıydı ama son olaylardan haberi yoktu. "Bizim ülke savunmasına katkımız gitgide daha çok askerî saldırılara bağlanıyor. Sırf emniyet kurumuna araştırma aracı olarak sağladıklarımız bile birçok insanın hayatına mal oldu."

"Suçluların hayatına."

"Hiç kuşkusuz," dedi Hugo, "ama ölü ölüdür."

"Ama bu, savunma kapsamı içinde."

"Bu konudaki duruşumuz güncellesek nasıl olur? Senin ve Elmar'ın özellikle. Gazeteciler, blog yazarları ve kızgın vatandaşlar öyle bastırıyor ki, ben..."

"Sen mi?" diye şaşkınlıkla sordu Jo. "Peki bizim basın ve halkla ilişkiler birimimiz ne iş yapıyor?"

"Sana hiç mektup gelmiyor mu?"

"Sadece halkla ilişkiler bölümü iletirse geliyor."

"Onlar iki arada kaldıklarında ne yapıyorlar dersin? Elmar'ın küresel çapta savaşçı robotlarla girilen silahlanma yarışı konusundaki uyarıları bundan altı yıl önceydi. O sırada Obama'yla bir akşam yemeğindeydi ve muhteşem bir konuşma yapmıştı. Bundan bir yıl sonra US Cyber Command birimine katil yazılımımızı sattık."

"Dur biraz, biz değil onlar öyle adlandırdılar," dedi Hugo. "Biz *Needle* adını vermiştik."

"Fark etmez, Biz sosyal medyayı, planlanan saldırılar açısından inceleyen Bir YZ geliştirsek ve bunun sonucunda özel tim, sadece savaş karşıtı kampanyalar çerçevesinde NATO karşıtı paylaşımlarda bulundukları için barış araştırmacılarının ve Nobel ödüllülerin evlerinin kapısını kırsa, bunun sorumlusu öncelikle biz oluruz. O insanları doğrudan öldürmeseler şanslı sayılırız."

"Böyle bir şey bugün artık Ares'in başına gelmez."

"Bu zımbırtıya Ares adını vermek hangi sivri akıllının fikriydi?"

"Benim," dedi Elmar. "Ve sen duruşumu biliyorsun Brendan. Ben birinin saldırgan PE teknolojisi ile koştuğunu görürsem, ona dünyayı dar ederim. Hiçbir şey Çin'in, Rusya'nın ve diğerlerinin ya da Pyönyang'taki çılgınların savaş halinde ölüm ve yaşam arasındaki kararı makinelere bırakma konusundaki hevesini kırmıyor. Washington o zaman düşman savaşçı robotlardan kaynaklanan tehlikeye, yine savaşçı robotlarla karşı konacağını açıkça belirtti."

"Şu an söylediklerin Pentagon'un basın açıklamasını andırıyor."

"Hayır, bence de çok boktan bir durum. Ama değiştirmem mümkün mü? Generallerin savaş makineleri yapmalarını yasaklayabilir miyim? Yasaklayamam. Ama ben de robotların, İslamcı gibi görünen herkesin üstüne körlemesine ateş etmesini önleyecek bir algoritma yazabilirim. Ares tabii ki hata yaptı. Ne yapalım?

Sen bugün bir uçağa binebilesin diye, gökten düşen her şeyi sayıp dökmemi ister misin? Ama artık Ares internet analizlerinden tüm insanlardan daha doğru sonuçlar çıkarıyor. Böylece savaş karşıtlarının hesapları çapraz ateş altında kalmayacak."

"Olabilir ama ben yine de daha fazla destek istiyorum."

"Beyler," diye iç çekti Hugo. "Biz çok net etik kurallar oluşturduk. Bu kurallar daha önce de geçerliydi, şu anda da geçerli. Lütfen durmadan bu tartışmayı yapmayın."

"Saldırı en çok bana yönelince, ben de tartışma başlatıyorum," dedi Brendan. "Bu, orduya ve polise biyosibernetik sistemler vereceğimiz anlamına geliyor. Genetiği modifiye edilmiş böcekler. Siz üretiyorsunuz, ben satıyorum. Bu anlam çıkıyor."

"Bu yüzden bu konuyu tartışmamız gerekiyor," diye başını salladı Eleanor. "Her seferinde yeni baştan."

"Saldırgan teknolojilere hayır," diye destekledi onları Hugo.

"Açıklama yapmalıyız," diye talep etti Brendan.

"Açıklama yapmamızı mı istiyorsun?" Brendan bugün Elmar'ın sinirine dokunuyordu. "Nordvisk dünya barışını ve küresel düzeyde adaletin sağlanmasını taahhüt eder. Kendi haydutluk mirasımızı yeneceğiz. Söyle onlara."

"Sen söyle."

"Bu internet sitemizin giriş sayfasında yazıyor."

"Bu arada Jaron nerede? Onun da katılması gerekmez mi?"

"Sierra'da o, işi bırakamadı." Söylediği yalan sayılmazdı. "Peki başka neyimiz kaldı?"

"Son nokta," dedi Jo. "PE-88. Eğer biz bunu tanı olarak açıklarsak, amaca aykırı hareket etmiş oluruz. İklim kuşkucuları her köşede pusuda bekliyor. Başkan sadece ona mantıklı gelen şeylere inanıyor ama ona mantıklı gelen şeylerse sadece hoşuna giden şeyler. İklim değişikliği hiç hoşuna gitmiyor. Yerkürenin ısındığını kafasına kakmak bile çok zor ama biz PE-88 ile öyle

bir gürültü koparacağız ki, bizi boş yere yaygara koparmakla suçlayacaklar ve biz hiçbir şeyi kanıtlayamayacağız."

"Bunun olma ihtimali ne kadar yüksek?"

"Ares yüzde altmış yedi gibi bir oran veriyor."

"Harika." Fu Shenmi yüzünü buruşturdu. "O zaman hemen mezarlarımızı kazıp içine girmeye başlayabiliriz."

"Bütün bunlar gazetelerde yazılmamış şeyler değil," dedi Jo. "Ama Nordvisk Tanı Sistemleri ciddiyetiyle tanınıyor. İsabet oranımız oldukça yüksek. Bu sefer de dünyanın batacağını söylüyoruz. İnsanlar ya çok gerilecek ya da abarttığımızı düşünüp ilgilenmeyecek. Nasıl ilerlememiz gerektiği konusunda emin değilim."

"Bir senaryo olarak kamuoyunla paylaşın," dedi Elmar.

"İlk olarak Washington'dakiler okuyacaktır bunu," diye düşüncesini belirtti Hugo.

"Açıklamadan sonra konuyu kapatın. Tamam hükümete verin. Bir tanı değil, bir senaryo izlenimi yaratsın."

Jo ayağa kalktı, "Fikir birliği mi?"

"Fikir birliği," dedi Hugo.

Moonshot toplantısı büyün öğleden önceyi kaplıyordu. Toplantının ilk adımı Audimax salonunda yapılmıştı, geleneksel olarak iki bin kişilik Nordvisk kadrosunun çağrılı olduğu yemekli bir eğlence. Stajyerlerden genel müdürlere kadar herkes beş dakika boyunca kendi ay yolculuğuna çıkabilmişti, Elmar'ın Hugo'nun ve CEO'ların dikkati dağılmadan dinlediği beş dakikalık bir serbest uçuş. Ağır toplar bile eski başarılarının ağırlığından kurtulmaya çalışarak, kendi yarattıkları tartışılmaz doğruları yerle bir etmişlerdi. Bozulma ve tümüyle yenilenmenin mihrabının önünde sistemi feda etmek hey şeydi. Genç yazılımcılar ustalarının önünde Warhol'un o beş dakikalık ününe erişmek ve bu ünün ömür boyu sürmesi umuduyla saygıyla sahneye sürüklenmişti. Asya'dan, Afrika'dan ya da AB bölgesinden geliyorlarsa farklı

aksanları halkların bir araya gelişinin cazibesini yansıtmıştı. Bir yanda utangaç bakışlar ve fısıltılı konuşmalar dâhiyane bir şeylerin beklentisini yükseltirken, öte yandan kendi ülkesinin dilinin konuşmasının rahatlığı içinde olanlar felsefe taşından damlacıklar saçmıştı ortalığa. Konuşma sırasında yeryüzünün sıkıntıda olduğundan bahsetmek ve cümlelerin arasına üç beş kez insanlık sözcüğünü katmak olumlu karşılanırdı. Dünyayı kurtarma mozaiğini büyük bir coşkuyla eklemişlerdi sözlerine, her yeni uygulama, her yeni algoritma daha pırıltılı bir vurgu yapmıştı ve Elmar kendi sezilerine olan güvenini yitirdiğini fark etmişti. Hepsi nereye gitmek istiyordu? O burada bir bilgi kulesi kuruyordu. Onlar iş modelleri geliştirmek için bu kulede delikler açıyordu. Eğer her şey kulağa iyi geliyorsa, bunun insanı kuşkuya düşürmesi gerekirdi. Yoksa o beşinci elementi gözünün içine soksalar bile göremeyecek kadar yaşlanmış mıydı acaba? Teknoloji tutkusu hâlâ sınır tanımıyordu ama daha önce hiç gelişmenin yorucu olduğu fikri takılmış mıydı aklına?

Bir vizyon, bir sörf tahtası ve bir motosiklet.

Bu gerçekten o kadar geride mi kalmıştı?

Onca cesur yürek daha iyi bir dünya için uğraşıyordu. Gözde bulanıklığın ve ağ tabakası çözülmesinin nerde başladığını gösterecek bir kontak lens sunumu yapılmıştı. Beynin belirli bölgelerindeki elektron ateşlemesi yalanı ortaya çıkardığı için, polis sorgusunda kullanılacak bir beyin tarama cihazı. Bugüne kadar hiçbir şifre çözücünün bulamadığı, Sümerler öncesi çivi yazısını çözecek bir uygulama. Borsacılar için finans pazarlarında kendi başına işlem yapan bir YZ uygulaması. A.R.E.S. finansal ürünleri kişisel ihtiyaçlara göre uyuşuk bankalardan çok daha iyi planlayabildiği için, küresel bankacılık sisteminin ortadan kaldırılması gibi öneriler. Tıpkı yere düşüp kırılan bir bardağın filminin geri oynatılması gibi, bilgi parçacıklarından bilginin kaynağına ulaşabilen büyük bir veri yazılımı. Bir başkası,

internetteki sohbet odalarını ve blog yazılarını analiz ederek ilaçların, üreticilerinin gözünden kaçmış olan yan etkilerini bulup çıkarıyordu. Zeki bir araç internette dolaşan radikal İslamcı videoları bulup daha izleme sırasında izleyicinin kişisel verilerinden profilini çıkararak sakinleştirici kişisel mesajlarla araya giriyordu. Bir algoritma kullanıcıların internetteki arama davranışlarından, henüz kendilerinin bile haberi olmadan Alzheimer olup olmadıklarını ortaya çıkarıyordu. Bunu onlara söylemeli miydi? Etik olarak buna karar vermek kolay değildi. Cep telefonları için nano hologram piyasayı kırıp geçirebilirdi. Akıllı cadde kaplamaları. Disneyland ziyaretçileri için bütün oyunlara girişi sağlayan ve taşıyanın hareket profilini çıkaran süslü bir göğüs iğnesi. Yaralandıklarında ya da bedenlerinin bir parçası koptuğunda kendini tamamen yenileyebilen solucanlarını sırrını çözecek bir YZ. Bu, uzmanların kuşaklardır başaramadığı bir meseleydi. Bu bilgiyle insanların kopan kol ve bacaklarının yeniden gelişmesi sağlanabilirdi. Evrendeki yaşama elverişli dünyaların simülasyonunu yapacak bir YZ. Bir başkası zeki enerji ağları için, bir diğeri hayvanların konuşması, biri şunun, biri bunun için.

Yapılabilecek onca şey.

Bundan sonra toplantı PE konusunda ve çiftliğin gizemi hakkında bilgi sahibi olanların katıldığı daha küçük bir grup halinde devam etmişti. Bunların sayısı yüz kişi bile değildi, başlarında ise bir düzine kadar insan vardı.

Köprünün olduğu mekânı çok azı biliyordu.

İhlalin yaşandığı kapıyı.

Toplantı odasından ayrılırken Elmar, Hugo'yu bir kenara çekti. "Eleanor'a gerçeği söylememiz gerekebilir, ne dersin? Ne de olsa Pilar'ın en yakın arkadaşı."

Hugo karşısındakine baktı, "Biraz daha bekleyelim."

"Sen Jaron'la konuştun mu?"

"Evet, serbest kalır kalmaz. Pilar'ı Çiftlik arazisinde yakaladığını söyledi. Yasa dışı bir şekilde."

"Pilar dilediği gibi girip çıkabilir."

"Ama kayıt olmadan girmiş. Bunun tuhaf olduğunu sen de kabul etmelisin. "

"Ben onun giriş hakkını kısıtlamıştım." Elmar başını salladı. "Ama Jaron'un hırsızlık meselesini nereden çıkardığını hâlâ anlamıyorum."

"İyi ama, böyle gizlice Çiftlik arazisine girip Jaron onunla konuşmaya çalışırken adama saldırmak da ne oluyor? Elmar, Pilar'ı ne kadar beğendiğimi sen de bilirsin. Ama hırsız gibi içeri girip güvenlik şefine saldırıyor, sonra da kaçıp ortalardan kayboluyor."

"Şu Opoku denen adamın yardımıyla kaçıyor." Elmar kendini duvara doğru bıraktı. "Nasıl girmiş çiftliğe?"

"Kapıdan."

"Emin misin?"

"Hepsi kayıtlı."

"Biz hiç PE'ya girdik mi?"

"Hayır, bilmiyorduk bile. Sadece bir geçiş olduğu için koordinatlarını biliyoruz."

"Görüldüğü kadarıyla istenmeyen bir geçiş."

"Bunu açığa çıkarmamız gerek. Adamla konuşmalıyız."

"Konuşacağız," dedi Elmar hiddetle, "zaten o bizimle konuşmak istiyor. Eğer gerçekten buraya nasıl geldiğini, Jaron'un onu nasıl geri çevirdiğini hatırlamıyorsa..."

"O zaman şerif yardımcısı Opoku'nun dizginlerini hemen bugün elimize geçirebiliriz. Buna güvenebilirsin."

Elmar karşıya, kendi çalışma odasının da bulunduğu binaların olduğu kısma geçti. Hugo'nun da onun da kendilerine ait ofisi yoktu. Elmar'a göre müdür odası yer kaybından, seçkincilik ve gizlilik düşkünlüğünden başka bir şey değildi. Nordvisk yer-

leşkesinde özel konuşmak isteyenler için toplantı odaları, açık hava dinlenme alanları, hatta ormanlar ve deniz kenarları bile mevcuttu. Aslına bakılırsa Elmar'ın bir sekreteri bile yoktu. Katie Rayman organizasyon sorumlusuydu ve Elmar'ın güvendiği bir kişiydi, İskandinav kökenli bir sarışındı, buzlu sisler arasında bir Ingmar Bergman fantezisi. Elmar'ı, çalışmasını engelleme tehlikesi olabilecek her şeye ve herkese karşı koruyacak bir kalkandı ve hepsinden önemlisi bağımsız çalışan biriydi. Hiç önemsemiyormuşçasına, doğallıkla yansıttığı dişiliği Elmar'ın hoşuna gidiyordu. Kadının intikam hırsına olan düşkünlüğü onu, Elmar'ın onu yatağa atma girişimlerine karşı korudu. Üstelik Liza Martini onu her ne kadar gözle görünür biçimde sinir etse de o hayatının tek eşli bir dönemini yaşıyordu. İlişkileri çoğu kez ancak bir çocuğun doğumuyla noktalanacak bir ne yapacağını bilememezlik noktasındaydı. Silikon Vadisi'nin Larry Page, Sergey Brin, Mark Zuckerberg, Eric Schmitt, Satya Nadella, Bill Gates, Ray Kurzweil gibi büyük isimlerinin hepsinin çocuğu vardı. Acaba bir şeyleri mi kaçırıyordu? Elon Musk'ın bile çocuğu vardı, beş tane hem de! Liza ile çocuk yapma fikri Tim Burton'ın zihninden fırlamış bir fikir olabilirdi ama ne yapmalı ki onlar da bir çiftti işte. Arada yaşanan üç ayrılıktan sonra dördüncü kez bir çift olmuşlardı. *Los Angeles Times*'ta fotoğraflı bir şakaya dönüşmüşlerdi. "Elmar yine mi Liza'yla beraber? Peki ama neden? Elon şehre indi, elinde süper model kalmamış anlaşılan."

Katie'nin odasına baktı. Yerinde değildi, masasına bir not bırakıp Sierra Bölgesi Şerif Bürosu'ndan Şerif Yardımcısı Luther Opoku arayacak olursa doğrudan kendisine bağlanmasını söyledi. Ardından da yemekhaneye gittiğinde Eleanor'a rastladı.

Sorgulayan bakışlarla, "Her şey yolunda mı?" diye sordu kadın.

"Yolunda olmayacak ne var Tanrı aşkına?"

"İşte bende bunu kastediyorum. Gergin görünüyorsun, Charlie Brown."

"Kötü uyudum... Lucy."

"Dün akşam ne oldu? Dışarı mı çıktın?" Bu basit sorunun içinde Deniz Kuvvetleri Kriminal Soruşturma Servisi'nin ruhu saklıydı sanki. O yüzden dikkatini kadına verdi. Eleanor Çiftlik'te olup bitenden haberdar olabilir miydi?

"Evdeydim."

Kadın düşünceli bir tavırla tepsisini alıp götürdü.

Anlaşılan her şey tahmin edilenden farklıydı ve daha kötüydü. Tıpkı yirmi saat önce olduğu gibi, öğlen güneşinin soluk ışığı altında hızla ilerliyor, yollardaki aynı çukurlarda sarsılıyor, aynı su birikintilerinden geçiyor, bir filmin, konu akışının değiştiği haber verilmemiş ana kahramanı gibi, kendi geçmişi içinde dolaşıyordu ve sanki bu yetmezmiş gibi yavaş yavaş çok daha tehditkâr bir senaryo ortaya çıkıyordu: Bunun onun için ikinci bir şans olmadığı. İnsanın kendini huzurlu hissedeceği bir senaryo değildi bu. Henüz keşfedilmemiş bu ülke, eski kendinin tüm yapılarını geride bırakmayı şart koşuyordu. Peki ama ya insan çoktan orada olduğunu, oraya yerleştiğini ve oraya ait olduğunu fark ederse ne olurdu?

Birbirinin eşi anahtarlıklar.

Bu, üstüne bir ağırlık gibi çöküp bütün olayları başka bir ışıkta görmesine neden oluyordu. Acaba hayatı sıfırlanmış mıydı, bu onun alternatif geçmişi miydi diye kuşku duyması gerekiyordu. Ona daha çok, sanki bu dünya onsuz daha iyiymiş, daha eksiksizmiş gibi geliyordu. İçin için hep bundan korkmuyor muydu zaten?

Anormallik bende. Yabancı olan, parazit olan benim.

Büroda oturup Carl'ın işlerini tamamlıyormuş gibi yaptığı sırada, bu çelişkiler için bir açıklama bulmaya çalışmıştı, oysa bu olsa olsa nasıl çalıştığını bilmediğin bir uzay gemisinin parçalarını anlamaya çalışmak kadar olasıydı. Buna karşılık sonuçları insanın moralini bozacak kadar basitti.

Bu dünyada zaten bir Luther Opoku mevcuttu.

Her şeyin özü buydu ve geri kalan şeyleri açıklıyordu.

Bu dünyanın içine atılmış olan kendisine alternatif bir geçmiş sunulmamıştı. Daha çok sanki o ikinci kişiliğinin hayatının içine girmiş gibiydi. O, Rodriguez'le hücrede otururken Ruth'un gördüğü ışık diğeriydi. Tatilden eve dönmüştü, saat geçti, bavulunu boşaltmaya üşenmiş ve hemen yatağa girmişti. Böyle olmuş olabilirdi, ne var ki yatakta kimse yatmamıştı, en azından öyle gözüküyordu. Bavullar bu sabah hâlâ aynı yerde duruyordu, ceketi koltuğa atılmıştı, anahtarlar hâlâ cebindeydi, sanki bir şey ansızın eve dönüş ritüelini bozmuş gibi görünüyordu.

Geçen akşam ne olmuştu?

O gerçekten varsa, diğeri neredeydi?

Tuhaf bir durumdu ama Luther şu anda neredeyse ikinci kişiliğinin yanında olmasını istiyordu. Birdenbire fark ettiği üzere onun varlığının da bir avantajı olabilirdi. Onun öyküsünü destekleyebilirdi. Eğer burada evin onun adında bir reisi varsa, onun da başka bir yerdeki evin reisi olması gerekiyordu. Bu da birinin onu geri yollayacağı umudunu beraberinde getiriyordu.

Jodie'nin olmadığı bir hayata geri yollayacağı.

Devriye aracını yol üstünde bir çıkıntıya park edip geçen sefer olduğu gibi Merle Gruber'ın evine doğru yokuş yukarı yürüdü, garajın önünde kir pas içindeki Chevrolet'yi ve bir uyarı çığlığı koparan ağaçkakanı gördü. Çizmelerinin altında çakıl taşları eziliyor, küçük dallar çatırdıyordu. Dikensiz kenger otları ile leylaklar tozlu havaya karışıyordu. Rüzgârın etkisiyle yamulmuş merdivenlerden çıkarken, basamaklar onu tanıdık gıcırtılarıyla

selamlıyordu. Özellikle acele etmeden veranda boyunca ilerledi ve horlayarak uyuyan Merle Gruber'ı, karnının üstünde açık duran kitabı, burnunun üstündeki gözlüğünü ve yarı dolu çay bardağının içinde son çırpınışlarını yapan sineği gördü. Dünden beri orada uğraşıp duruyordu. Luther'ın gülmekten soluğu kesildi. *Ölmek bilmeyen bir sinek.* Bir masal diyarına gelmiş gibi. Pamuk Prenses Merle Gruber prensini bekliyordu. Teras kapısının altında çocuk, elinde telefon boş bir şaşkınlıkla ona bakıyordu. Luther telefonu elinden aldı, hiç anlamı olmayan bir iki uyarıcı söz söyleyip telefonu güvenli bir yere koydu.

"Lazer aydınlatıcı." Bassets Benzin İstasyonu'nun işletmecisi Hugh Jeffries, Ruth'un önüne bir fincan kahve bıraktı. "Burada caddeden bir tilki geçse, tüylerini bile sayabilirsin."

"Çok iyi," Ruth kahvesine süt koydu. "Ve postundaki keneleri de."

"Aydınlatma istediğin gibi ayarlanabiliyor. Şaşarsın."

"Epey para saymış olmalısın buna."

"Birinin kasadaki paraları saymasından iyidir. Eğer biri yapmaya kalkarsa film yıldızı oluverir."

Kamera balık gözü objektif yardımıyla doğudan gelen otoyolu ve benzinciye sapan girişi görebiliyordu. Dün akşamki sis göz önünde bulundurulunca görüntüler şaşırtacak derecede net ve kontrastlıydı. Bir Volvo yaklaşıyordu. Hugh görüntüyü dondurup sürücü tarafına doğru yakınlaştırdı. Oldukça net bir şekilde orta yaşlarda iki erkek görülüyordu. "Her zaman bu kadar iyi sonuç alamıyoruz ama plaka basılmış gibi net oluyor. Hangi saat aralığını istiyorsun?"

"Sekiz buçuktan sonrasını."

"Tamam. Bak burası hızlı ileri ve geri sarma düğmesi. Burası durdurma, başlatma ve yakınlaşma. Çok kolay. Bir şey istersen ben kasanın oradayım."

"Sağ ol Hugh."

Ruth iskemleyi geri iterken bir meşrubat kolisine çarptı. Arkadaki küçük oda hem ofis hem de depo olarak kullanılıyordu. Minicik yazı masası, kullanılmayan bir sosisli sandviç makinesiyle raflar dolusu çikolata, cips ve litrelik acı biberli, peynirli sos kutuları arasına sıkışmıştı. Ruth dört kat hızla izlemeye başladı ama bu şekilde bir saat kadar bu işi sürdürmesi gerektiğini fark etti. Buna ne zamanı ne de isteği vardı. Öte yandan, daha hızlı geçerse arabayı gözden kaçırabilirdi.

"Hadi kızım," dedi kendi kendine, "cesaret etmeyen hiçbir şey elde edemez."

Saat on bir buçuktan itibaren izlemeye başladı. Arabayı görmeyecek olursa, videonun tamamını izleyebilirdi. Başlarda ekranda pek bir hareket görünmüyordu. Geç kalmış bir motosiklet sürücüsü yağmurun içinde ilerlemeye çalışıyordu, sonra cadde yine boş kaldı. Saat on ikiye çeyrek kala kamera devriye arabasını gördü. Ruth durdurunca direksiyonda oturan Pete'i ve yolcu koltuğunda oturan Luther'ın koyu renk silüetini gördü.

Rodriguez'i şerif bürosuna götürüyorlardı.

"Selam Luther," dedi usulca ve görüntüleri ileri sarmaya devam ediyor. "Bakalım kimse seni takip ediyor mu?"

Mercedes ekrandan tam saat on ikiyi dört geçe geçti. Ruth fincanın dibinde kalan kahveyi kafasına dikip görüntüyü sürücü kabinine yakınlaştırdı. Bir gölge. Görülebildiği kadarıyla Luther gibi siyahi biriydi. Zayıf, çok zayıf.

"Hugh?" Adam içeri gelip elini bir beze sildi. "Bunu daha aydınlatmak mümkün mü?"

"Tabii, güneş işaretine basacaksın." Ruth imleci işaretin üstüne getirip birkaç kez bastı. Pikseller canlandı ama aracın içindeki yüz aydınlanmadı.

"Hani tüyler sayılıyordu?" dedi ifadesizce.

"Ama bu kadın siyahi," diye yanıtladı Hugh, "ne bekliyorsun?"

Ruth daha dikkatli baktı. "Haklısın."

"Belli zaten."

"Demek istediğim bu bir kadın." Bir erkeğe göre fazla zayıftı. Doğru! Hugh'un hakkı vardı. Demek ki Luther'ı koyu tenli bir kadın ziyaret etmişti. Saat on ikiyi yirmi geçe ile yarıma beş kala arasında Pearl Street'a varmış olması gerekirdi.

Çiftlik'ten bir ziyaret.

"Bir çıktı almam gerek." Sandalyesini meşrubat kolilerinin arasından itip ayağa kalktı. "Kahve için teşekkürler."

"Mutlaka senin görüntülerin de vardır," diye gülümsedi Hugh.

"Çok iyi. O zaman dolabına asarsın."

Luther, Phibbs'e doğru giderken aklından Ruth'u aramak geçti. Onun yerine radyoyu açtı. Bu ikinci kişilik teorisini biraz dinlenmeye bırakması gerekiyordu. Böylesi daha iyi olacaktı. Kimmy'nin Merle Gruber yüzünden yaşadığı kaygıları ortadan kaldırmak için kadını arayıp telefon ve torununun yaptıkları hakkında bilgi verdi ve hemen ardından da küçük bir eğlence yüzünden kadını şaşkına döndürdüğü için suçluluk duydu. Kimmy'nin sesine yansıyan kuş cıvıltılarından Bill Bob Cawley'nin kedi cinayetini itiraf ettiğini anladı. *İşte sonunda olacağı buydu*, diye geçirdi aklından. *Kimmy, İsa'nın kendi haçını taşıması misali, senin kehanette bulunduğun haberini, kendi elleriyle yaptığı sunağın üstünde yükseltecek.* Paranormal Cops *dizisinin çekim ekibini Downieville'e çağıracak. Korkunç şeyler olacak.*

"... ayrıca Calpine'den bir ek devriye talebi var, biri ortalıkta dolanıyor, bir de kayıp bir adam bildirimi..." *Evet, bunamış, arabalı, Stampede Gölü'nde ayakkabılarını suya atmış, biliyorum hepsini.* Ama Luther çenesini tuttu. Saddleback'in aşağısın-

dan kulağına elektronik ritimleri olan folk tarzında çalınan bir parçanın melodisi geliyordu. Sunucunun söylediğine göre Liza Martini'nin son albümünden listelerde bir numaraya yerleşmiş olan üçüncü parçasıymış. Daha önce ne Liza Martini adını ne de bu parçayı duymuştu. Yoksa duymuş muydu? Bu isim içinde bir şeyleri canlandırıyor sanki. Evet! Bu adı bir yerlerde okumuştu. Kısa bir süre önce. Olsa olsa son birkaç gün içinde.

O kadar da başarısız değildi o zaman.

Devriye aracı sapsarı çakıllı ovada, ağaçların arasında kalmış olan Eureka tabelasının yanından geçip hızla ilerliyor. Luther, Phibbs'in Dodge'unun yanına, çalıların arasına park edip önü kesildiği için kurumuş dere yatağını takip ederek kenevir tarlasına çıktı. Tıpkı dünkü gibi, saat iki buçuğa geliyordu. Phibbs federal ajanlarla yaptığı konuşmayı kesip ona doğru yürüdü.

"Hey Luther kusura bakma, seni buralara kadar getirdiğim için..."

"Önemli değil." Onu kenara doğru iterek, "Ajan Forrester, değil mi? Geldiğiniz için teşekkürler," dedi.

Adamlardan yaşlı olanı aynalı gözlüğünü çıkardı. El sıkıştılar. Forrester'ın meslektaşı onu "Ajan Brown" diye tanıttı. Brown bugün de tam bir pislik gibiydi ama dostça selamlama Forrerster'da etkisini gösterdi. "Buraları araştırmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Carl Mara bizi de işin içine katmanın zararı olmayacağını düşündü."

"Kesinlikle doğru."

"Neyse." Forrester çevresine bakındı, "Yine bayağı pislik yapmışlar burada."

"Her tarafa zehirli yem bırakmışlar," dedi Luther ve yan gözle Brown'a bakarak, "Dikkatli olun," diye ekledi.

Brown pis pis sırıttı ama kendini tutup bir şey söylemedi.

Forrester, Luther'ın göğsündeki ismi okumaya çalışarak. "Opoku, söylesenize, siz daha önce bizde değil miydiniz?"

"Sacramento Narkotik Şubesi'nin şefiydim."

"Biliyordum, bizimle çok işiniz oluyordu."

"Çok demek az kalır."

"Sizi ne attı Downieville'e?"

"Annem Loyalton'da yaşıyor. Ona yakın olmak istedim. Ayrıca bu uyuşturucu pisliği yüzünden evliliğim sallantıya girmişti." Omuzlarını silkti. "Hoş, yine de dağıldı."

"Benimki de," diye homurdandı Brown. "Ama başka yolu yok."

"Haklısınız." Luther, uyuşturucu kaçakçılarının geride bıraktıkları çöplere baktı. "Başka yolu yok. Phibbs'le biraz özel konuşabilir miyim?"

Forrester gülümsedi. "Phibbs sizin olsun."

Sesleri duyulmayacak kadar uzaklaştıktan sonra, "Tamam," dedi dedektif. "Nordvisk. İnternette ne var ne yok taradım. Biraz da sağa sola telefon ettim." Luther'ın eline bir flaş bellek ve bir kâğıt tutuşturdu. "Bak bu Katie Ryman diye birinin direk hattı. Elmar Nordvisk ve Hugo van Dyke'ın bekçi köpeği o. Onlar da şirketin patronları. İkisi de yazılımcı. Tuhaf insanlar. Nordvisk Inc. program geliştirme, robot ve biyoteknolojiyle uğraşıyor. Büyük veri, akıllı veri, nesnelerin interneti ve geleceğin masmavi dünyası konusunda Google'un yanı sıra bu âlemin devlerinden biri."

"Peki o zaman neden tanınmıyorlar?"

"Çünkü sosyal platformlarda boy göstermiyorlar. Sırf bilimsel çalışmaları var, çoğu da açık kaynak projesi. En sevdikleri bebekleri Ares adından süper becerikli bir bilgisayar. Bu bilgisayarla muhtemelen Diana'nın o tünelde ölmesine kimin sebep olduğunu bile bulmak mümkün. Eleanor Bender ortaklardan biri, o da genetik uzmanı. Tanrı'nın cezası şey. Canlı hücreleri robotlar gibi programlayıp senin bile DNA'larınla o kadar hassas işler yapabiliyor ki istersen senin ikinci bir çükün olmasını bile

sağlayabilir. Pilar Guzmán adı yapay zekâ ve sanal gerçeklik projelerinin yöneticisi olarak geçiyor. Tam olarak neyi yönettiği hiçbir yerde tam anlaşılmıyorsa da hatun bir içim su. Jaron Rodriguez eski bir elit asker ve fizikçi. Tanrı ve anavatan için kıçından şişlenenlerin göğüslerinde taşıdığı mor kalp madalyası gibi bir sürü madalya sahibi. Pentagon'da silah geliştirme alanında görev yapan bir özel birlik için çalıştığı yolunda söylentiler var. Ama işin daha heyecanlı yanı şu anda yaptığı iş."

"Yukarıda, vadide çalışıyor. Onu gözaltına aldım."

Phibbs'in yüzü düş kırıklığıyla sarktı. "Ama bu benim pastadan fırlama numaram olacaktı."

"Bunu da atlatırsın merak etme. Bu DEA'cilerle nasıl gidiyor işler?"

"Fena tipler değiller. Brown içinde FBI geçen ve bundan sonra işleri biz devralıyoruz lafı geçen çok fazla film seyretmiş. Forrester tam bir eski tüfek. Emekliliği yaklaşmış."

"Hepsi kartel işine yayılıyor şimdi, değil mi?"

Phibbs başını salladı. "Los Caballeros Templarios. Ben Nordvisk meselesini araştırmaya devam edeyim mi?"

"Evet ve bak bakalım zaman yolcuğu işiyle uğraşmışlar mı?"

"Zaman yolculuğu mu!" Phibbs kaşlarını kaldırıyor. "Hadi be! Var mı böyle bir şey gerçekten? Ben bunun sadece *Uzay Yolu*'nda olduğunu sanırdım."

"Ben de öyle bir şeyler düşünüyordum."

"Olsa acayip olurdu ama. Ben Monterey'e gitmek isterdim 1967'deki *Summer of Love* müzik festivaline. Jimi Hendrix, Janis Joplin, Butterfield Blues Band, Jefferson Airplane, Grateful Dead..." Phibbs görünmeyen bir gitarla solo çekti. "Ya sen, sen nereye gitmek isterdin?"

Luther, Brown ve Forrester'ın çöp toplayışlarına baktı.

"Eve," diye mırıldandı.

Bu dejavu etkisi bütün öğleden sonra devam edeceğine göre, o da durumun hakkını verebilirdi. Dün Saddleback'te biraz mola vermişti, şimdi de biraz huzur ve dağ havası iyi gelebilirdi. Eureka tabelasını geçerken cep telefonu çaldı. Telefonun ekranına bakmadan cevap verdi.

"Selam rahatsız ediyor muyum?"

Bütün organizması bir anda iflas etti. Az önce göğüs kemiğinin olduğu yerden kor gibi bir kama saplandı sanki içine. Mekanik hareketlerle arabayı çakıllı yolda kenara çekip motoru durdurdu. Sessizlik. İri çakıllarla kaplı, ara ara pas rengi su birikintileriyle bölünen kuvars sarısı ovanın ortasında tek başına duruyordu.

"Luther?"

Onun sessizliğine kuş cıvıltıları, cırcır böceklerinin sesi ve yaprakların fısıltıları karışıyordu. Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. O yüzden cevabı sessizlik oldu.

"Beni duyamıyor musun Luther? Telefonun çekiyor mu?"

Uyarı! Cevap vermek, bu konuşmaya katılmak, yaralanabilir olacağı anlamına geliyordu. Ölülerle konuşmak. Aklını yitirmesi demekti. Ama bir yandan da arabayı kenara çeken ve yavaş olmasını söyleyen Luther vardı. Aklını yitirebilmesi için önce aklının var olması gerekiyordu. *Öyleyse kullan onu. Tüm bu olup bitenlerin bir açıklaması olduğunu kabul etmiyor muydun? Jodie ölmedi! Eğer bir şeye inanmaya değecekse o da bu olmalı. Bunun için de okuldaki İncil derslerinde anlatılan türden bir inanca gerek yok. Sadece kendi zihninin berraklığı gerekli. O zaman inan şimdi ve cevap ver.*

"Evet?"

Başka birinin sesi, başka bir yerden geliyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda Jodie, Phibbs bana yine bir sürü bilgi getirdi." Sanki konuşmaya hiç ara vermemişler gibiydi. "Tuhaf

bir vaka var elimizde. Bizim bu küçük, huzurlu bölgemizin sınırlarını aşıyor. Yarın Palo Alto'ya gitmem gerek."

"Peki Tamy'yle ilgili mesele halloluyor mu?"

"Sanırım." *Sanırım mı? Neden söz edildiğini bile bilmiyorsun.*

"Yani, yarın saat altıda kapının önündeyiz. O saate kadar gelmiş olur musun?"

"Gelemezsem Tamy'nin kendi anahtarı var zaten," dedi rastgele.

"Ah bu da doğru ya." Jodie bir ara verdi. Luther onu allak bullak eden şeyin sırf Jodie'nin sesi olmadığını fark etti. Mesele Jodie'nin bu konuşmayı sıradan bir şeymiş gibi yapmasındaydı. "Ne zaman gidiyorsun Palo Alto'ya?"

"Randevum on bir buçukta."

"Uçakla mı gideceksin?"

"Uçakla gitmeye değmez. Sacramento'ya zaten arabayla gitmem gerek. San Francisco'dan da Palo Alto'ya taksiyle. Yani zaman kazanmış olmuyorum. Sabah erkenden arabayla yola çıkarım."

"O zaman işini daha kolaylaştır, bu akşam Sacramento'ya gel, akşam bir şeyler pişireyim."

Göğsüne saplanan kama daha da kızgınlaşıyordu.

Şimdi her şeyi berbat etme!

Titriyordu. Gözünde yaşlar birikmişti. Ama şu an duygularına hâkim olmasa deliye dönerdi. Bunlar bir başkasının, başka hayatına ait duygulardı. Burada onların varoluşlarının hiçbir temeli yoktu. Ovaya baktı. Ona her şey şu anı yansıtıyordu. Dünya geri dönüp bakmıyordu. İnsan çıngıraklı yılandan bir şey öğrenecekse eğer, o da değiştirdiğin deriyi bir daha giyemeyeceğindi. Hiçbir işe yaramayacağı için geri dönüşü yoktu. İnsan onu ardında bırakır ve bir daha dönüp bakmazdı.

"İyi fikir," dedi. "Buradan kaçta ayrılabileceğime bir bakayım."

"Eğer zorluk çıkarmayacaksa."

"Yo hayır. Çok sevinirim. Gerçekten."

"O zaman görüşmek üzere."

Jodie telefonu kapadığında Luther kendini bir boks maçından çıkmış gibi hissediyordu. Ama kazandığı bir boks maçından çıkmış gibi. Yeniden arabanın motorunu çalıştırdı.

Karşı yönden ona doğru bir araç geliyordu.

Ansızın, ormanın seyrekleştiği, Eureka Mine yolunun daracık bir virajla ovaya bağlandığı noktada ağaçların arasından fırladı. Birçok küçük dağ yolunan aksine bu yol asfaltlanmış ve çakılsızdı, karşıdan gelen araba ise sanki hiç motor sesi çıkarmıyor gibiydi. Sanki yokuş aşağı boş viteste yuvarlanıyormuşçasına sessizce ilerliyordu. Tam tepedeki güneş ön camda bir şimşek gibi yansıdı, kaportanın mat siyah boyasında yanar döner parıldadı. Aynalı camların gerisinde oturanları görmek mümkün değildi.

Luther gözlerini yaklaşan araçtan alamıyordu. Tanıdık bir modeldi bu. Çok tanıdık hem de. Sadece Mercedes modellerinde has bir özellikteydi: saldırgan ve zarif.

Bir G 65 AMG.

Luther kapıyı açıp dışarı çıktı. Diğer araba devriye aracından birkaç metre ötede duruyordu. Bu yakın mesafeden dev bir kedinin mırıldanmasını andıran hafif bir ses duyuluyordu. Bir kadın fırladı dışarı, mahagoni ağacı gibi kapkara, anoreksiya sınırında zayıf, bir Etiyopya kraliçesini andıran yüz hatlarına ve dudaklarında lütufkâr bir alaycılığa sahipti. Dünkü gibi Nordvisk güvenlik biriminin üniformasını giymişti, mükemmel bir simetriye sahip elmacık kemiklerinin üzerindeki gözlerinde yine o baştan çıkarıcı vaat okunuyordu. "Sizi tekrar görmek ne güzel Şerif Yardımcısı Opoku." Koyu ve yumuşak sesi, motorun mırıldanmasıyla bütünleşiyordu. "Bir kez daha görüşüyoruz, öyle değil mi?"

"Yoksa beni mi arıyordunuz?"

"Hayır, sizi buldum. Değil mi? Beni tanıyorsunuz."

Konuşmak için can attığı kadın.

Birdenbire onun gibi kadının da eski gerçekliğin içinde olduğunu fark etti. Bu tarafta kalan yalnızca o değildi öyleyse. Burada olması hangi koşulların eseri olursa olsun, bu kadın, söylediği her şeyin doğru olduğuna tanıklık edebilirdi. Kadın onun bağlantısıydı.

"Kimsiniz? Burada ne yapıyorsunuz?"

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "İşimi yapıyorum."

"Peki benden ne istiyorsunuz?"

"Açıklık."

Luther güldü. "Açıklık isteyen siz misiniz?" Cep telefonu bir kez daha çaldı. Ekrana bir göz atınca arayanın Ruth olduğunu gördü. Özel bir aramaydı bu, yoksa telsizden arardı. Şu anda güvenebildiği tek insan Ruth'tu, söyleyeceği her şey onun için önemliydi.

"Dinle, bir şeyi mutlaka bilmelisin," derken sesi hareket halindeki bir arabadan geliyordu. "Dün akşam bir ziyaretçin varmış. Siyahi bir kadın. Evine girmiş. Orada ne halt karıştırdığını bilmiyorum ama yaptığının iyi bir şey olmadığından eminim. Kadın bana sözünü ettiğin modelde bir Mercedes kullanıyor. Muhtemelen doğrudan vadiden geliyordu. Çiftlik'ten yani."

"Şu anda neredesin?"

"Downieville'e varmak üzereyim. Phibbs'le buluştun mu?"

Ansızın beyninde düşünceler ve çıkarsamalar dolaşmaya başladı. Koyu tenli kadın karşısında duruyordu, cilalı bir tahta gibi parlayan cildini, yumuşacık asaletini, sükûnet maskesi ardında saklanan vahşi enerjisini, gaddarlığını ve gülümsemesindeki açlığı görüyordu.

Bu kadın sorunları çözmek için burada değildi.

Tam tersine sorun çıkarmak için gelmişti.

"Çok iyi tatlım," dedi cep telefonundan, "annene sevgilerimi ilet. Söyle ona ilk fırsatta ziyaretine geleceğim. Beni nerede bulacağını biliyor."

Birkaç saniye boyunca hareket halindeki aracın sesini dinledi.

"Yerini saptadım. Hemen geliyorum."

Çok iyi bir insandı Ruth, harika bir insandı. Luther'ın anladığı şeyi o da anlamıştı. Luther hata yapıyor olabilirdi, ikisi birden hata yapıyor olabilirlerdi. Ama ya önündeki birkaç dakika içinde ölecek ya koyu tenli kadın sabırsızlıkla beklediği açıklamayı yapacaktı. Bütün bunların neden meydana geldiğini. Ama bütün bunlar için kadını yenmesi gerekiyordu. Luther'ın kimliğine ilişkin yaşadığı kararsızlıktan yararlanması gerekliydi. Yoksa neden ona böyle tuhaf sorular sorsundu ki?

Neden mi? Çok basit.

Çünkü senin kimliklerinden hangisinin karşısında olduğunu bilmiyor.

"Daha önce karşılaşmış olduğumuzu nereden çıkarıyorsunuz?"

Kadın başını yana yatırınca meraklı bir uzaylıyı andırdı. "Karşılaşmadık mı?"

"Bana söylemek istediğiniz bir şey mi var?"

"Söylemek istediğim hiçbir şey yok. Sadece şunu bilmek istiyorum."

"Neyi bilmek istiyorsunuz?"

"Bir hata yapıp yapmadığımı..."

Elinden geldiğince hızla Glock'unu çekip karşısındakine doğrultu, *dön arkanı, yere yat, ellerini arkana koy.* Ama bu standart sözleri söyleyecek zaman bulamadı. Kolunu kaldırmasıyla birlikte kadın yerden yükseldi. Sol bacağı ona doğrulan silahın hizasına geldi ve Luther'ın eline bir tekme attı. Daha havadayken bir dönüş yapıp sağ ayağıyla Luther'ın göğsüne vurarak ona devriye aracının kaportasına yuvarladı. Yere düşerken nereden çıktığı belli olmayan bir silah çekip alnına doğrulttu. Luther

doğrulup olanca ağırlığıyla kadının üstüne yüklendi. Birlikte boylu boyunca tozların içine yıkıldılar, silah kadının elinden düştü. Ama Luther sanki bir pitonla savaşır gibi hissediyordu kendini. Kadın elinin yan tarafıyla art arda iki kez boynuna vurdu. Luther'ın gözleri karardı. Yumruklarını savurdu ama kadının işini bitirme çabası, yumrukların boşa gitmesiyle sonuçlandı. Hasmının başı, kolları ve bacakları, Luther'ın yetişebileceğinden daha hızlı yer değiştiriyordu. Kadını zapt etme imkânı bulamasa da onu yere doğru bastırdı. Kadın esnek bir kas gibi dönerek altından kurtulup dirseğini büyük bir güçle böbreklerine geçirdi. Darbe yiyen organı kasılırken, bütün vücudunu bir acı dalgası sardı ve tansiyonu düştü. İnlerken kadının bedeninin silaha doğru uzandığını görüp bir bacağına sarıldı. Ama o anda kadının çizmesini yüzünde hissetti ve ağzına kan tadı geldi. Peki kendi Glock'u neredeydi? Silahını aramak için gözlerini bir an ayırması ona pahalıya patladı. Kadın gergin kollarına abanarak ayaklarıyla adamın iki şakağına birden vurdu, ardından bacaklarını boynuna dolayıp atar damarlarını sıktı.

Luther'ın gidip gelen bilinci onu bir bulut, bir koza, bir elektrik alanı gibi sarmalıyordu. Gözünün önünde yıldızlar uçuşurken, kendini ve kadını tuhaf bir çiftleşme ritüelinde gibi iç içe girmiş halde gördü. Çiftleşme sonrasında ısırarak eşinin kafasını koparan devasa peygamber develeri ve çiftleşen yusufçuklar gördü. Beyin zarına en tuhaf görüntüler doluşuyordu. Sanki biri onunla konuşuyor gibi, kulağına onlarca yıl öncesinden, bir hendeğin ötesinden sesler geliyordu. Darlene, artık ne içinse, yaratıcısına şükrediyordu herhalde. Renkli halkalar şişip, karanlık cezbedici gözlere dönüşüyordu. O anda o gözlerdeki vaadi gördü. Neredeyse içine huzur veren bir pes etme duygusu kapladı içini, ağır kadife perdeler aralandı, gölgelerin arasından onu var oluşunun tüm yüklerinden arındıracak bir kaçış beliriyor. *Pes et artık*, diyordu o gözler. *Ödülünü al, kaç*

yıl geçirdin mutsuzluk içinde, unut her şeyi, neden mücadele ediyorsun? Mücadele ederek her şeye kavuşamazsın, özlediğin şeye kavuşamayacaksın. Pes et. Sonsuz bir huzura kavuş. Bak Loyalton'da boş bir kafe var, gel Loyalton'a taşınalım. Tamy 2,4 kilo geliyor. Çok az değil mi bu? Ben orada olamayacağım. Bavulunu mu toplamak istiyorsun? Ben orada olamayacağım. Jodie, yatağımın kıyısında, rüyalarımda. Öte taraf. Her şey o kadar kolay olabilir ki. Tamy. Ama Tamy gerçek. Öte taraf yok. Palavra. Aldatmaca, huzur yok! Sadece saniyeler kaldı. O vaat ölüm demek. Aldatmaca! Aldatmaca! Sürekli rahatsızlık verici bir sinyal, zihninin geride kalan acil durum rezervi. Beynin oksijensiz kalıp geri dönüşü olmayacak hasar görmeden önce kurtar kendini. Şimdi bırakmanın sırası değil! Bir doksan boy. Bu boyda harekete geçirecek bir şeyler olmalı. Ayak bileklerini yakala ve parmaklarınla sık, iyice sık.

Kadın dayanıyordu. Efsanevi bir güce sahip bir su yılanı gibiydi. Ama Luther'ın kasları şişti, irade ve adrenalinle doldu, bütün gücüyle bacaklarını ayırıp bir sıçrayışta kadının menzilinden kurtuldu. Kadının ayakları yere değdi. Bu dokunuşu izleyen saniyeden daha kısa bir süre, güçlü bir dürtü kadının bedenini etkisi altına almaya yetti. Bir yay gibi ellerinin üstünde amuda kalkarak takla attı. Bir olimpik sporcunun hafifliğiyle ayağa kalktı. Luther hâlâ gözünün önünde renkli halkalarla silahını ararken, kadın sıradan bir tavırla, sanki sonsuz zamanı varmış gibi sakince silahı yerden aldı. Luther'ın bir daha önden saldırması mümkün değildi. Bir sıçrayışta devriye arabasının arkasına gitti, kadın koşarken çizmelerinin çakılda çıkardığı sesleri duyuyordu. Sonra bir sessizlik oldu. Ansızın, anlamsızca sanki bir güç onu oradan alıp götürmüş gibi.

Luther bekledi. Kalbinin atışını, çalıların rüzgârla fısıldayışını dinledi. Bu sessizliği gökten süzülerek düşen kırmızı kuyruklu bir şahinin çığlığı yırttı.

Avcının sesi...

Bir patlama sesi, sanki dev bir çana top atılmış gibi. Kadın aracının çatısındaydı. Siper mi? Gülüp geçilesi. Oturduğu yere siper demeğe değmezdi. Yukarıdan bakınca tam bir hedef teşkil ediyordu. O alev cehenneminde silahını kaybedip korumasız kaldığı günkü gibi. İkinci kez başına gelemezdi aynı şey. Ama geliyordu işte. Glock'u molozlar ile çakılların arasında, ulaşamayacağı kadar uzak bir mesafedeydi. O daha kabzasını bile tutamadan kadın onun işini bitirebilirdi. Arabaya girecek zamanı bile olmamıştı, koltukların arasında namlusu yukarı bakan bir makineli tüfek sıkıştırmıştı.

Yanlış. Korumasız değilsin. Av bıçağın var. Ama bunu düşünmek ve kınından çıkarmak farklı şeylerdi. Kadın üstünde belirdiği anda, geriye doğru bükük olan kolu öne geldi. Bıçak parmaklarının arasından sıyrılıp kadına doğru uçtu. Arabanın kapısını açıp kedini içeri attı. Tüfeği buldu, takılı olduğu yerden çıkarıp emniyet kilidini açtı ve çatıya doğru ateş etmeye başladı. Bir kez daha, bir kez daha. Bıçağın kadına isabet etmiş olacağını sanmıyordu, kadın bunun için fazla hızlı ve çevikti. Ama bu kurşunlar dersini verecekti. Koltukların üstüne yanlamasına yatmış halde elinde silahıyla bir tepki bekledi. Kadının gövdesinin aracın üstüne düşmesini ya da çatıdan atlamasını görmeyi bekledi. Ama hiçbir şey olmadı.

Sanki kadın bir kez daha buharlaşıp uçmuş gibiydi. *Belki geri dönmüştür,* diye geçirdi aklından.

Dönebilir miydi? Sanki ışınlanmış gibi. Yapabilir miydi bunu?

Nasıl olduğunu bilmesem de bu noktaya geldik. Ortaya çıktı ki burada zaman bile tek yönlü bir yol değil. O zaman kadın neden geldi buraya? Geri dönüşümü engellemek için mi? Neden ama?

Mümkün olduğu için mi acaba?

Ve işte tam da bu, birini çok kaygılandırıyordu.

Biri mi? Kaygılanması gereken sensin. Elinde bir makineli tüfek ve az sayıda mermi var, dışarda ne olup bittiği konusundaysa zerre kadar fikrin yok.

Bir telsizim var.

Soluk soluğa bir duyuru yaptı, durumunu anlatıp bulunduğu yeri bildirdi.

"On dakika, elimden geldiğince hızlı geliyorum," dedi zaten yola çıkmış olan Ruth. Alleghany'den yola çıkan Jamie oraya varmasının yirmi dakika süreceğini tahmin ediyordu. Diğerlerinin zamanında yetişmesi söz konusu değildi.

Zamanında mı?

Zamanı şu andı!

Makineli tüfek omuzunda, kafasını hemen yeniden eğme ihtimalini göz önünde bulundurarak doğruldu.

Ovada kıpırdayan hiçbir şey yoktu.

Dört bir yana sarı, gri ve yeşil renkler yayılıyordu, son tavşan yuvasına kadar her yer aydınlıktı. Güneş doğru dürüst gölge yapamayacak kadar yüksekteydi. Su birikintileri, çalılıklar ve çakılların arasına büyülenmiş izleyiciler gibi çam ağaçları serpiştirilmişti. Bu sessizlik içine öncekinden daha büyük bir huzursuzluk verdi. Sessizlik sanki kadının varlığını haykırıyordu. Buradan gitmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Yolcu tarafındaki kapı hâlâ açık duruyordu. Kapatmak için kolunu uzatması gerekiyordu ama bu bile şu anda berbat bir fikirdi. Arabanın içi güvenliydi ama bir kez kilitlenirse bir daha içine giremezdi. Kapılar rakamlı bir şifreyle kilitleniyordu. Zırhlı camlar ise çok güçlü olmayan kurşunlara karşı içeriyi koruyordu. Ama motoru çalıştırıp arabayı sürmesi için makineli tüfeği elinden bırakması gerekiyordu...

Tıslar gibi bir ıslık sesi geldi.

Soru bir anda yanıtını buldu. Araba sarsılıp aşağı çöktü. Silah sesi duyulmadı ama Luther kadının lastikleri patlattığını

biliyordu. Gözleri, kadından ona yönelebilecek tek tehlike kaynağı olan kapıya yönelik, hiç hareket etmeden duruyordu.

Ya ondan kadına yönelecek tehlike? Ne kadar süre geçerli olacaktı?

Ona çok uzun gelen bir dakika geçti, bir dakika daha... Az önce kadının boğazına sarılması nedeniyle yaşadığı sersemlik haline, sanki biri gözlerinin gerisine kızgın bıçak saplıyormuşçasına şiddetli bir baş ağrısı eklendi.

Arabanın arka bölümünden keskin bir patlama sesi geldi, bunu diğerleri izledi.

Ardından kıyamet koptu.

Kurşunlar arabanın kaportasını eleğe çevirdi. Havayı ıslık sesleri ve vınlamalar kapladı. Düşmanı Mercedes'e dönüp eline vuruş gücü daha yüksek bir silah geçirmiş olmalıydı. Çok etkili bir silah. Kurşunlar sürücü tarafına saplandı. Hiç olmazsa artık hangi yönden ateş edildiğini biliyordu ama bunun da çok fazla bir yararı yoktu. Aracın zırhı bu saldırıya dayanacak güçte değildi. Plastik kaplamanın paramparça olduğunu gördü, enlemesine gelen kurşunlar kabinin içinde zikzaklar çiziyor, plastik parçaları ortalığa saçılıyordu. Başka seçeneği kalmadığı için kendini açık duran kapıdan dışarı attı. Makineli tüfeği göğsüne bastırıp delik deşik olmuş ön tekerleği kendine siper edindi. Kadının silahı sustu. Luther ayağa fırlayıp kadının saklanmış olduğunu düşündüğü sedir ağaçlarına doğru deli gibi ateş etmeye başladı.

Annene sevgilerimi ilet, o nerede olduğumu biliyor.

Ne demek istediğini anlamıştı, hiş kuşku yoktu. Zamanın daraldığını biliyordu. Saniyeler akıp gidiyordu, biraz zaman kazanması gerekiyordu.

"Hey!" diye bağırdı saklandığı tekerleğin ardından, "Beni neden öldürmeye çalışıyorsun?"

Cevap yoktu.

"Net bir açıklama istiyordun, aldın mı net açıklamayı?"

"Aldım sanırım." Kadının sesi ılık ve karanlık bir rüzgâr gibi huzur verecek kadar yakından geliyordu. Cephanesini kontrol etti, lanet olsun ki yedek şarjörü yoktu ama şu anda ölmüş de olabilirdi.

"Peki ne anladın?"

Yine cevap yoktu. Luther yüzükoyun dönüp aracın altından bakınca kadının ovaya doğru koştuğunu gördü. Ayaklarına doğru rastgele ateş etti. Bir an sonra, tam kadını göremez olduğu anda yeni bir yaylım ateşi devriye aracını sarsıp gürledi. Yere saçılan benzinin kokusu geldi burnuna. Makineli tüfeğinin namlusunu kurşunların son olarak geldiği yöne doğrulttu. "Bir kez daha soruyorum, neyi anladın?"

Hemen arkasından bir ses geldi. "Çok fazla gevezelik ettiğini."

Namlunun sıcak metali ensesini oydu. Demek buraya kadardı. Kadının tetiği çekmesini önleyecek kadar hızlı bir tepki göstermesi mümkün değildi.

"At silahını, iyice uzağa."

Makineli tüfeği fırlattı. Silah çalı ve kır çiçeklerinden meydana gelen bir yatağa düştü. İşlevi kalmayan silah, insanlığın kendini yok etmesini simgeleyen bir sanat yapıtını andırıyordu.

"Şimdi dön bakalım."

Luther başını çevirip kadına baktı. Muntazam hatları bir sfenksin kurbanını parçalara ayırmadan önceki memnuniyetini yansıtıyordu. Hayli çıkık elmacık kemiklerinin üstünde gözleri sanki bir ışın yayıyormuş gibi parlıyordu. Güneş kahverengi tenini iyiden iyiye canlandırıyordu. Kadının elinde bir Beretta belirdi.

"Söyle bakalım. Dün akşam Çiftlik'te görüştük mü? Oradaydın değil mi?"

Luther güldü. "Yanlış birini haklamış olmaktan korkuyorsun galiba?"

"Sadece bilmek istiyorum."

"Ya sonra?"

Sonra mı? Sonrası yoktu. Gece yağan yağmurdan arta kalan su birikintisinde çürüyen yapraklardan küf kokusu yükseliyordu. Algısı nasıl da ansızın keskinleşmişti. Havada uçan bal arılarının arka bacaklarına yapılmış çiçek tozlarının, derisindeki tuzun ve feromonun kokusunu bile duyuyordu.

Kadın gülümsedi. "Evet o sensin?"

Gömleğinin göğüs hizası parlarken hâlâ gülümsüyordu. Birdenbire orada yarım dolar büyüklüğünde bir delik açıldı. Kurşunun şiddeti kadını geri savurdu. Beretta elinden kayıp düştü. Tutunacak bir yer arayarak devriye aracının kaportasına doğru yuvarlandı. Luther ayağa fırlayıp çevreyi kontrol etti. Eureka Mine yolu sapağının üç yüz metre ilerisinde makineli tüfeğini omuzuna yaslayıp bir kez daha nişan alan Ruth'u fark etti. Birkaç adımda Glock'una ulaştı. Katilinin çakıllarını üstünde emekleyerek ayağa kalktığını ve hızla Mercedes'ine doğru koştuğunu gördü. Tahmin edileceği gibi kurşun geçirmez bir yelek giyiyordu. O daha Glock'unu doğrultamadan kadın Mercedes'in içinde gözden kayboldu. Kadın Mercedes'i olduğu yerde döndürüp caddeye fırlarken Luther'a doğru savrulan bir çakıl yağmuru üstünden geçip gitti.

Ruth kadının geldiğini görmüştü.

Aracını virajın gerisine park edip yolun son bölümünde vitesi boşa alıp sessizce aşağı doğru gitmişti. Rakibini şaşırtmayı umuyordu. Umduğunu da elde etmişti. Uzun boylu kadın Luther'ı bırakıp kaçmıştı. Ruth silahının dürbününden kadına isabet ettirdiğini görmüştü ama belli ki kadın kurşun geçirmez yelek giyiyordu.

"Çetin cevizmişsin," diye mırıldandı.

Kurşun geçirmez yelek olsa da, çoğu insan yıkılır kalırdı. O şok ve çarpma etkisini sonradan gösterirdi. Bu kadınsa direksiyon

başına geçmişti bile. Ruth bacaklarını açarak otoyolun ortasına yerleşti ve ona doğru yaklaşan aracı hedefine aldı. Sakin bir nabız ve titremeyen ellerle nişan aldı. Şu anda kadına kalıcı bir zarar vermesine gerek yoktu, önemli olan onu yakalamasıydı. Sağ ön tekerleğe nişan alıp tetiği çekti.

Hiçbir şey olmamıştı.

Bir daha ateş etti. Mercedes virajda deli gibi savruldu, asfaltın dışında sürüklendi, taşları ve toprağı havalandırıp Ruth'un üstüne doğru geldi. Aradaki mesafe kısaldıkça Ruth'un seçenekleri de hızla tükeniyordu.

"Peki öyleyse, sen istedin bunu."

Tüfeği sürücüye doğrulttu. Dürbünün içindeki çarpı işaretini kadının omzuna denk getirdi. Ve atış. Mermi hızla çarptı. Arada yüz metre bile kalmamıştı... elli metre. Araba her an daha da hızlanıyordu. Ruth kendi aracına koşup tüfeği yolcu koltuğuna fırlattı ve motoru çalıştırdı. *Beni o kadar kolay haklayamazsın*, diye geçirdi aklından. O anda dev araç son hızla yanından geçti ve Ruth'u şaşırtarak fren yaptı.

Neydi bu şimdi?

Mercedes ardında bir toz bulutu bırakarak geriye gitti ve Ruth'un devriye arabasına iki araba boyu mesafe kala durdu. Güneşte parıldayan motor kapağının üstünde hava titreşiyordu. Zırhlı camın gerisinden sürücü başını Ruth'a çevirdi.

İki kadın direksiyonların üstünden birbirine baktı.

Bu bir maske, diye düşündü Ruth. *Bir Afrika tören maskesi, pürüzsüz, mükemmel ve hiçbir empati izi taşımıyor. Gözleri öfke ve intikam duygusuyla alev alev yanmasa neredeyse ilgisiz.*

Luther yolun kıvrımında belirdi. Kadının kaba gülümsemesiyle kar beyazı dişleri ortaya çıkmıştı. Hiç iyiye işaret değildi bu.

Ve gaz pedalını kökledi.

Ruth kendini korumak için kollarını kaldırdı. Mercedes hızını kesmeden devriye aracının sürücü tarafına çarpıp Ruth'u

bir bebek gibi konsolun üstünden aşırarak yeniden yerine oturttu. Luther bulunduğu yerden ateş etti ama kurusıkı kurşun da kullanmış olsa sonuç aynı olurdu. Toparlanan Ruth ikinci saldırının gelmekte olduğunu gördü. Gözünün önüne *Jurassic Park*'ta Sam Neil ve Jeff Goldblum'un cipine çarpan azgın tiranozor geldi. Ama onlar hiç değilse hareket halindeydi. Oysa o, siyahi kadın başladığı yıkımı sürdürürken Ford'unun motorunun önce teklediğini, sonra homurdanıp takırdadığını duydu. İkinci çarpma çok daha şiddetli oldu. Metal, çığlığı andıran bir ses çıkarırken yan pencere Ruth'a doğru patladu. Hızla motoru yeniden çalıştırmaya çabaladı. Mercedes bu kez arabanın arkasına çarpıp arabayı çukura yuvarladı ve bir manevrayla dönüp hızla uzaklaştı.

Luther hışımla yolcu kapısını açıp, "Bir şey oldu mu?" diye sordu.

"Lanet olsun." Ruth kaburgalarını yokladı. "Bu nasıl bir deli böyle? Tuhaf tanıdıkların var!"

Luther, Eureka Mine yoluna doğru baktı ve havada uçuşan toz parçacıklarını gördü.

"Özür dilerim," dedi. "O buralı değil."

İki saat sonra Robbie St. Charles Place'e geldi ve yaylanan adımlarla arka tarafa doğru yürüdü.

Genel olarak arkadaki salon daha özel görüşmeler için kullanılır ya da hiç değilse insanda bu izlenimi uyandırırdı: Kısık ışık altında, bar taburesi yerine deri koltuklar, bir dolu sararmış fotoğraf, eski zaferlerden kalma yadigârlar ve Devil–Mountain birliğine ait hatıralar. Bir vitrinin ardında tarihî tüfekler ve tabancalar dikkat çekiyordu. Tuğla duvarları antik Budweiser, Alaskan Amber ve Doc Otis afişleri süslüyordu. Amerika'nın kuruluş yıllarından kalma, yapan ustası muhtemelen çoktan

dışarıdaki sedir ağacına gübre olmuş bir çift kayak ve çok güzel süslemelerle boyanmış bir kızağın arasında kumarbazlara ve hafif meşrep kızlara karşı uyarılar yer alıyordu. Ama ön tarafla, en az ön taraf kadar süslü dekore edilmiş olan arka taraf arasındaki en önemli fark, burada bar ve bilardo masasının bulunmamasıydı. Bu yüzden sürekli müşteriler ana salonu tercih ederken, arka bölümde nispeten rahatsız edilmeden oturmak mümkündü.

Luther ve Ruth, onlara sadece, ırmağın çamurlarını eşeleyen suratsız bir madencinin bronz heykelinin eşlik ettiği şömine başına çekildiler.

"...hemen benin arkamdan çıkmış olmalı," dedi Luther ve sustu. Robbie üzgün bir ifadeyle baktı.

"Özür dilerim, ben sadece..."

"Otur."

Şerif yardımcısı bir koltuk daha çekti. "Sanırım hoşunuza gitmeyecek. Tarif ettiğinize benzer, yani öyle bir kadın var ama..."

"Hem de nasıl var," diye homurdandı Luther şişmiş dudağına dokunurken.

"Demek istediğim, Nordvisk'in güvenlik biriminde." Robbie masaya bir fotoğraf bıraktı, "Bu kadın mı?"

"Hiç şüphesiz."

"Adı Grace Hendryx. Plakasına gelince, emin misiniz?"

"Çıktıyı gördün," diyor Ruth. "Bu boktan şeyin fotoğrafı daha iyi çekilemez."

"Evet ama aynı araba mı?"

"Eğer aklımda bir şey kaldıysa, o da arabanın plakası," dedi Luther. "Pisliğin içinde yatarken uzun uzun bakacak zamanım oldu."

"Peki," dedi Robbie mahcup bir ifadeyle, "o zaman bir değil, iki sorunumuz var demektir. Sözünü ettiğiniz Mercedes son yirmi dört saat içinde yerinden kıpırdamadı."

"Saçma."

"Kanıtlanabilir. Hâlâ Çiftlik'te duruyor, pırıl pırıl yıkanmış vaziyette. Üstünde en ufak bir çizik bile yok. Senin arabana çarpmadığı kesin Ruth. O kadın da burada değildi."

Luther anlamayan gözlerle ona baktı. "Ne demek burada değil."

"Palo Alto'daydı, bütün gün."

Ruth şişirdiği yanaklarıyla havayı üfledi. "Bu nasıl saçmalık. Ben kadını gördüm."

"Ne kadar süre gördün?"

"Bir dakika belki. Değil bile. Birkaç saniye, ama..." Ruth gözünde şimşekler çakarak Robbie'ye baktı. "Sen ne demek istiyorsun. Ben kafayı mı yedim yani?"

"Hiçbir şey demek istemiyorum. Sözü edilen saatlerde Grace Hendryx Palo Alto'da bir eğitim veriyordu. Onlarca tanığın yanı sıra, Nordvisk kampüsüne giriş kaydı, göz taraması ve parmak izleri var. Bunu öylesine iddia etmiyorlar. Tanrı aşkına ben ne yapayım? Burada olması mümkün değil."

"Hata yapıyor olsak bile," dedi Ruth, "Hugh'un kamerası yanılmaz. Araç videoda görülüyor. Yirmi dört saattir yerinden kıpırdamamışmış. Siktirsin."

"Sahte plaka kullanmak kolay," diye düşüncesini dile getirdi Robbie.

Karşıdaki duvarda, sigara dumanıyla sararmış bir Mona Lisa gülümsüyordu. Tahta kurtlarının delik deşik yaptığı komodini, altında bir dağ gibi üstü üste yığılmış granit parçaları süslüyordu, üstündeyse, bir sansar cam gözleriyle, Luther kendini bildi bileli dağın eteklerindeki seramik ördeğe ve bebeğe yenebilir mi düşüncesiyle bakıyordu. Birbiriyle hiç uyuşmayan bir kompozisyon. Tıpkı Luther'ın düşünceleri gibi.

Robbie, "Size belgeleri bırakayım," deyip kalktı.

"Soruşturma devam ediyor," dedi Luther. "Çarpışma izi olan bir G sınıfı Mercedes ve bir kadın arıyoruz."

"Tabii, ama ben sadece Grace Hendryx'e benzeyen bir kadını araştırabilirim."

"Araştır o zaman."

Robbie gitti. Arka odaya gelen St. Charles Place'in sahibi Big Steve elindeki her türlü garnitürü olan hamburgeri Luther'ın önüne koydu. O gidene kadar beklediler.

Yüzünü buruşturan Ruth, "Bunu şimdi mideye mi indireceksin?" diye sordu.

Luther yağlar içindeki hamburgerin üstünden Ruth'a baktı. "Sen Sacramento'da işlerin nasıl yürüdüğünü düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum. Nasıl gittiğini biliyorum."

"Doğru. Dirty Harry rolündeyken epey ölüm tehlikesi atlattım." Hamburgerini çiğneyip yuttu. "Hayatım artık benim değil. Bir hayalet beni öldürmeye çalışıyor, biri beynimle oynuyor, muhtemelen dışarıda bir ikizim dolaşıyor, sen benim iki yüz elli gram et parçasından korkacağımı mı sanıyorsun? Dün öğlenden beri hiçbir şey yemedim. Kimmy'nin verdiklerini saymazsan."

Ruth, Luther'ın ekmek, sığır eti, domuz pastırması, peynir ve domatesten oluşan bir kuleyle mücadelesini izledi.

"Bana bak," diye iç çekti Ruth. "Birinin seni manipüle ettiğini inanmaya hazırım. Çok tuhaf şeyler oluyor. Ama ikinci gerçeklik gibi bir şeye inanamam. Bence senin zihnine yanlış anılar yerleştirdiler."

"Peki o zaman kehanetleri nasıl açıklıyorsun?"

"Belki bir yan etkidir. Belki biraz geleceği görüyorsundur."

"Hadi canım, olur mu hiç öyle şey?"

Ruth cevap vermedi. Luther kadının diyecek bir şey bulamadığını fark etti.

İkimiz de aynı noktadayız, diye geçirdi aklından.

"İnan bana Ruth, oydu. Grace Hendryx'ti. Onun arabasıydı. Peki bu nasıl mümkün olabilir?"

"Senin yanında bu soruyu sormamaya alıştım artık ben."

"Kadın peşimden geldi. Benim gerçekliğimden."

"Sana bunu söyledi mi?"

"Açık olarak söylemedi. Ama Çiftlik'te rastladığının ben olup olmadığımı bilmek istiyordu. Oysa yeni gerçeğimizde hiç karşılaşmadık biz. Bu hikâyemin doğru olduğunu gösteriyor. İşimi bitirmeden önce emin olmak istiyordu."

"Doğru Luther olup olmadığından mı?"

"Öte tarafa geçen Luther olup olmadığımdan." Patates kızartmalarını ağzına tıktı. Karnı nasıl da açtı. "Eğer diğerini bulabilirsek, o zaman bana inanırsın."

"Doğru." Ruth gözlerini kapatıp açtı. "Peki onu neden bulamıyoruz? Neden kendini göstermiyor bize? Ne de olsa, senin düşüncene göre bu gerçekliğin ve evin asıl sahibi o. Neden karakola ya da başka bir yere gelmiyor. Olmadığı için!"

"Ruth..."

"Yok o! Dikkat et döküyorsun."

"Ya iki anahtarlık?"

"Bu bir kurgunun parçası olabilir." Gözlerini yuvarladı. "Karın geri geldi, belki onun anahtarlarıdır."

"Anahtarlar birbirinin aynı Ruth."

Şevki kırılarak başını öne eğdi. "Peki şimdi ne yapmak istiyorsun?"

"Raporumu yazdım. Şimdi Sacramento'ya gideceğim."

"Yalnız mı gideceksin?"

"Evet."

"Bu çok parlak bir fikir değil. Tekrar deneyecektir."

Luther sustu. Ekmeğin kalanıyla tabağındaki sosu sıyırdı.

"Ben de seninle geleyim. Hiç rahatsız etmem."

"Unut bunu. Karakolun yarısını kendi güvenliğim için seferber edemem."

"Ben karakolun yarısı değilim."

"Sen benim yardımcımsın. Sierra'yı Kimmy ve aynı rütbede beş yardımcıya mı bırakayım? Zaten iki araç kaybettik, Carl da neredeyse yok sayılır."

"Şu anda masasının başında."

Kuvars ovasındaki çatışmanın bu kadar etkisi olmuştu demek. Carl bütün zayıflığına rağmen aksaya aksaya gelmişti. Tabii kimsenin yaralanmamış olduğunu öğrenmek onu memnun etmişti etmesine ama bir yandan da katil kadını aramayı hızlandırmak için yeni yalanlar söylenmişti. Luther bir gece önce Grace Hendryx'i Çiftlik'te gördüğünü iddia etmişti. Bu doğruydu ama Carl'a anlattığı hikâyede bu yoktu.

"Benden hâlâ bir şeyler saklıyorsun delikanlı."

"Doğru söylüyorum Carl, kadının bana neden saldırdığını bilmiyorum."

"Olabilir. Hasar çok ciddi. Devriye için kullanılan iki araç eleğe dönmüş. Bir daha düşün. Çiftlik'te ne yaptığını gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Bildiğim her şeyi anlattım sana."

"Annem da bana hep aynı masalı anlatırdı."

Ama Carl karakoldaki işlerin bir kısmını üstlenmek dışında ne yapabilirdi ki? Adam hastaydı. Gerçi sevimsiz kâğıt işlerinde diğerlerine yardım edemeyecek kadar değil.

"Carl işe yarar," dedi Ruth. "Bu kadın seni tehdit ettiği için seninle gelmem gerektiğine onu ikna edersen, dişlerini sıkar ve hata yapmaz."

Luther şakağına dokundu.

"Dişleri sıkmaktan kırıldı zaten."

"Abartma."

"Carl zeki bir kurt. Ama zihnini kontrol edemiyor artık. Bunu sen de biliyorsun."

"Sadece bir gün Luther! Lanet olsun."

Luther tek başına gitmişti.

Hiç kuşku yoktu ki, sebebi ne olursa olsun Grace Hendryx'in Luther'ın hayatına kast etmesi ciddi bir tehlike olarak varlığını sürdürüyordu. Tabii söz konusu sebep onun kendi sebebiyse. O kadın Rodriguez için çalışıyordu. Karışıklık olmaması açısından dün akşamki Rodriguez demek daha doğru olacaktı. Onu sunucu odası boyunca peşinden koşturup o küreye çeken Rodriguez. Bu arada Luther, bir saniye sonra ona son derece mantıklı gelen bir şeyi fark etti. Tabii ya! Bütün mesele buydu. Onu etkisizleştirmek. Birdenbire maskesi düşen Nordvisk'in güvenlik şefinin, daha fazla bilgi edinmeden Luther'dan kurtulması gerekiyordu. Küçücük bir yara bandı her şeyi açığa çıkarabilirdi. Hızla yapılan bir plan. Saldır ve kaç. Adam hakkında tutuklama emri çıkaracak yerde, soruşturma sırasında nöronları daha yavaş çalışan Luther kana susamış bir köpek gibi üstüne atlamıştı. Rodriguez, Van Dyke'ın da meseleye tanık olmasını halledilecek bir sorun olarak görüyordu. Sonuç olarak van Dyke kanunları değil Nordvisk'in çıkarlarını temsil ediyordu. Yasalarsa rafa kaldırılmış durumdaydı.

Demek ki bu yüzden buradayım. Alternatif yollara açılan bir geçmişte. Rodriguez ise kendi dünyamdaki karşılığımın onun karşılığının başına ne işler açabileceğini hesaplamamıştı. Ama işte onun karşılığı ansızın kuşkuya kapıldı. Şerif yardımcısını, öylesine sürgüne göndermek iyi bir fikir miydi acaba?

Ya geriye dönecek bir yol bulursa?

Onu için temizlik birliğini peşinden yolluyordu.

Grace Hendryx'i.

Luther kadını unutmaya çalıştı. Eğer Jodie'yle kısmen de olsa dengeli bir ruh halinde karşılaşmak istiyorsa, ruhunun biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Dikkatini yola yöneltti. Her bir virajda Yuba Irmağı'nı soluna alıyordu. Irmak ve Luther iki yoldaş gibi vadi boyunca ilerliyordu. Yosun kaplı granitlerin ırmağı ikiye

böldüğü yerlerde sular turkuaz rengi parlıyor, ırmağa doğru eğilmiş esnek ağaçlar, suya girmeye cesaret edemeyen insanlar gibi kıyı boyunca sıralanıyordu. Onların önündeyse, iri gövdeli ağaçlar toprağı gölgeleriyle boyuyordu. Akşamüstü güneşiyle göğü kaplayan akasyalar yeşilin en canlı tonlarında ilahî bir renk sarhoşluğuyla coşuyordu. Her şey içinden ışık saçıyordu sanki. Katır tırnağı sarısına boyanmış yol işaretleri gerçek katırtırnaklarının oluşturduğu havai fişeklerin mutluluğuna katılıyordu. Trafik işaretleri bile katır tırnağı rengindeydi, insanda yol kenarında öylesine bitivermişler izlenimi uyandırıyordu. En küçük böcekten, minicik toprak kırıntısına, her bir eğrelti otundan, ağaç kabuğunun kıymıklarına kadar her şey kendi gölgesiyle önem kazanıyordu sanki.

Grass Valley'e gelmeden on beş dakika kadar önce dağ sıraları otoyolu bir çatal oluşturacak şekilde büküyordu. Yol dar bir kavisle ırmağın güney kıyısına yöneldi. Bu noktada ırmak kendine bağlanan küçük akarsular nedeniyle güçleniyordu. Luther kaya zemininde yemyeşil fokurdayan köpükleri gördü. Bölge sınırını aşmasıyla birlikte yetki sınırının da sonuna gelmiş oluyordu. Bu andan itibaren o bir sivildi artık. Ağaçlar seyrekleşirken belirmeye başlayan geniş çayırlar ufku genişletiyor. Çam ormanları geride kalırken bitki örtüsü değişiyordu. Yerleşimin yoğun olduğu dış mahallelerden geçerek Sacramento'ya yaklaştı. Lincoln Otoyolu'na girip Rodeway Inn'in önündeki park alanına saptı. Orta Amerika mimarisi tarzında inşa edilmiş ucuz bir oteldi. Çevresinde birkaç otel ve bir bovling salonu bulunuyordu. Burası zorunlu olmayan kimsenin yolculuk etmek istemeyeceği bir bölgeydi. Luther giriş işlemlerini tamamlayıp bavulunu odasına götürdükten sonra, duvarla aynı turuncuya boyanmış yatağına oturdu ve aklından hangi ucuzluk kampanyasının otel sahibini bu boyayı seçmeye ikna ettiğini geçirdi.

Söz konusu Jodie olunca Ruth, Luther'ın navigasyon cihazı gibiydi. Güvenebileceği tek şeydi. Kendi haritası hayli eskimişti, üstünde bir sürü beyaz alan vardı. Gerçi, en önemli noktaları gösterse de yıllar içinde aralarında tanımlanmamış bölgeler, iyice genişleniş uçurumlar ve yanlış yollar bulunuyordu.

"Benim bildiğim şu: Nihai olarak ayrılmanızdan sonra Jodie yeniden savcılığa dönmek istiyordu. Ama o sırada iş yoktu orada. Los Angeles meselesi ortadan kalkmıştı. Bir süre Sacramento şehir merkezinde Kickville Vinyl & Vintage diye bir plakçıda çalıştı, sonra da daha çok da inşaat işinde çalışan bir herif için serbest hukuk danışmanlığı yaptı. Ben Sierra'ya gelmeden kısa bir süre önce de onunla evlenme salaklığını gösterdi. Büyük bir hataydı bu. Geçen sene ondan da ayrıldı. Savcılıkta bir iş olabileceğini söylediler ama hâlâ genel hizmetler dairesinde çalışıyor. Tamy Carter lisesini harika notlarla bitirmek üzere, sonra da siyasal bilimler okumak istiyor... Sen ve Jodie sık sık buluşuyorsunuz. Özel hayatınızı sorma bana. Onunla yattıysan bile bana hiçbir şey söylemedin! Onu görmeye gittiğinde genellikle Rodeway Inn'de kalıyorsun. Jodie de yakınlarda oturuyor."

Arabayla on dakikaydı. Aslında hemen yola çıkabilirdi.

Cep telefonunu uçak moduna aldı. Bu buluşmayı hiçbir şeyin rahatsız etmemesi gerekiyordu. Arabanın anahtarını cebine koyup onu orada tutacak hiçbir şeyi olmayan turuncu odadan çıktı.

St. Charles Place'te her zamanki müşteriler oturuyordu. Orman Bakanlığı'ndan gelen, siperliği arkaya çevrilmiş kasketleri ve sarı sakalları olan iki genç adam, Calpine'den iki sığır çobanı, Sierra Dağları'nda şirket adına çıkardıkları altından çok, çektikleri artrit ağrılarının ve hep aynı daire içinde yaşamışlığın izini taşıyan iki emekli maden işçisi, zihni Beyaz Saray'ı dolduran cumhuriyetçi

korumacıların ahlaksızlığına bir bıçak gibi saplanan *Mountain Messenger* gazetesinin yayımcısı. Keşke yıllardan beri yazmaya çalıştığı büyük Amerikan hikâyesini yazarken kalemi de aynı ölçüde sivri olsaydı. Ruth içeri girdiği sırada bu adamların her biri sanki kendi efsanesini canlandırıyor gibiydi, içki yasağı döneminden kalma sütunlu el oyması görkemli barda oturuyordu. Alışkanlıkla tanımadığı herkese şöyle bir göz atıyor. Ama otomatik piyano ile içi doldurulmuş kazların arasında oturan ikisi muhtemelen Almanca konuşuyor ve arada sırada bar yönüne bakıyordu. Yüzlerindeki ifadede, barda oturan bu tuhaf görünüşlü adamlarla sohbete girmenin mümkün olup olmadığı sorusu okunuyordu.

Kim olduğunuzu ne kadar merak ettiğimi bir bilseniz, diye geçirdi aklından Ruth.

İçeridekilere bir selam verip bara doğru ilerledi. Kısa kısa nezaket cümleleri ve tavanın hemen altına asılı LED ekranda sessizce oynayan beyzbol maçıyla ilgili bir iki yorum yapıldı. Ruth deri kaplı yüksek bar taburelerinden birini çekip herkesin kısaca D.S. diye çağırdığı Donald Scott'un yanına oturdu ve bir Corona ısmarladı. Saçlarını topuz yapmıştı, üstünde de üniforması yerine dar bir blucin, kovboy çizmeleri ve yeşil desenli bir bluz vardı. Luther'ın Eureka'da o deliyle yaşadıkları üstüne bir süre kaçan iştahı yavaş yavaş yerine gelmişti. Domuz etli bir sandviç ısmarlayıp şişeyi dudaklarına götürürken, kendi kendiyle, Luther'a hangi noktaya kadar inanması gerektiği konusunda bir anlaşma yaptı.

Sorun şuydu ki kendi de neye inandığını bilmiyordu. Arabasına üç kez çarpmış olan araba tek bir çiziği bile olmadan duruyordu. Sürücüsüyle her an yeniden karşılaşabilirdi. Bu arada Nordvisk'ten de Grace Hendryx'e ait bir fotoğraf gönderilmişti. Kadın aynı kadındı ama buraya gelmemişti. Yani bir benzeri. Tıpkı Luther'ın anahtarlığı gibi. Aynen Mercedes'in bir kopyasının

ortaya çıkması gibi. Luther'ın beynini yıkamış olabilirlerdi ama bu durum kehanetleri ve bu her şeyin bir benzerinin olmasını açıklamıyordu.

Acaba o da mı hayalet görmeye başlamıştı?

Sorular soruları doğuruyordu. Her şeyin tek bir cevabının olması mümkün müydü? Tek bir cümle, tek bir formül olup biten her şeyi kapsayabilir miydi? Öyle ki insan alnına vurup, *tabii ya*, diyebilsin. Bilim insanları böyle bir şeyi araştırmıyor muydu? Her şeyi birleştiren bir teori? Büyük patlama sırasında evren ateşten bir sostu. Bum! Çok görkemli belki, ama eğri oturup doğru konuşalım, daha sonraki uzay, galaksiler, güneşler, kuyruklu yıldızlar, gezegenler, onların üstünde yaşayan milyonlarca farklı tür, karşılaştırma kabul etmeyecek kadar daha karmaşıktı. Peki bütün bu karmaşanın altında ne yatıyordu? Bum! Peki bu buma nasıl yaklaşılabilirdi? Luther'ın evinde olabilir miydi? Grace Hendryx geçen akşam oradaydı, arabası kapının önünde duruyordu. Belki bir iz bırakmıştı ardında. Bu olay.

Sierra'ya gelen bu uğursuz olay.

Big Steve elinde sandviçlerle mutfaktan çıktı. Koku Ruth'un ağzının sularını akıtmıştı. Önce bir şeyler yemeliydi. Birisi müzik dolabına bir çeyreklik atmıştı, Emmylou Harris slide gitar eşliğinde sevgilisinin terk ettiği birinin hüzünlü şarkısını söylüyordu. Çoğunlukla Downieville'de geceleyen Kızılderili görünümlü kamyoncu, pek ayıkmış gibi görünmeyen bir kadınla gençliğinin düşüncelerine dalmış dans ediyordu. Ekmeğinden etin suyu damlıyordu. Turist mevsiminde gürültülü, neşeli bir yer olan St. Charles Place, böylesi akşamlarda sadece canlıların içindeki ölüleri görebilenlerin anlayabileceği ağır bir melankoliye bulanırdı. Barın gerisindeki üç devasa ayna, bir içki daha ısmarlamak isteyen herkesin bu isteğini geri yansıtırdı. İnsan bir an için memnuniyetle kendine bakakalırdı. Güçlü bira, boşuna geçirilmiş yılların, olaysız akşamların acı tadını silip süpürür,

sahte bir şömine ateşi gibi insanın içini ısıtırdı. Tüm soruların merkezinde fıçı birasının pompası dikkat çekerdi, insanı başka yerlere götürmek üzere bir sürü kolu olan muhteşem bir alet.

Ruth'un parmakları yağ içinde yüzüyordu. Domuz pastırmalı sandviçin tadı ilahîydi. Ağzını ve yağlı parmaklarını peçeteyle sildi.

D.S. çenesiyle bilardo masasını işaret ederek, "Bir tur oynayalım mı?" diye sordu. Gür sakalı bembeyazdı, saçlarını arkada atkuyruğu şeklinde toplamıştı, göğsü bir piyano kadar genişti.

"Neden olmasın?"

Cebinden bozuk para çıkardı. D.S.'in tam adı Donald Scott McMillan'dı. Ağabeyi Princeton'da İngiliz edebiyatı dersi verse de o okumaya düşkün biri değildi. Adam çevresine huzur yayıyordu, Ruth onun yanındayken kendini yakıcı öğlen sıcağında bir monolit sütunun gölgesinde, sırtını serin taşa dayamış gibi hissediyordu. O doğmadan çok öncesinden beri orada olan ve ondan sonra da o sadece bir anı haline geldiğinde bile orada olmaya devam edeceğini bildiği bir sütun. D.S. gibi insanlar, önünde Willard Bendieker gibi yaratıkların toz haline geldiği mutlak bir deneyimin koruyucusuydular.

Bir tur oynadılar. D.S. kolaylıkla yendi.

"Aklın oyunda değil Ruth."

"Masa eğri duruyor."

Bu dediği doğru olsa da yeni bir durum değildi, ayrıca kimsenin yararına olmadığı gibi kimseye zarar da vermiyordu. D.S. gülümsedi. Yüzü, çoğu gülmekten kaynaklanan kırışıklıklarla kaplıydı. "Bu dediğin doğru olsaydı ben hiç kazanamazdım, öyle değil mi?"

"Hadi canım, kazandın bile."

"Peki niye sen kazanmadın?" Istakayı Musa'nın asası gibi tutuyordu. Eskimiş bir askerî pantolon, tişörtünün üstüne kaz

tüyü yelek ve bir de denizci şapkası giyen bir Musa. "Rövanşa var mısın?"

"Bugün değil sanırım."

D.S. aklından neler geçtiğini dünyada sormazdı. Istakaları yerlerine bıraktılar. Yaşlı adam Ruth'a bir Corona, kendine de bir Anchor Porter alıp bar masasına koydu. Ruth adamın yanına oturdu. Bir süre bilardo masasına geçen ve hayli de iyi bir oyun çıkaran iki Alman'ı izlediler. D.S. sırıttı. "Uzun olanı masanın eğri durduğunu söylüyor."

"Almanca biliyor musun?"

"Biraz biliyorum. Her zaman işe yarar. Ayrıca biraz Fransızca, biraz da İspanyolca biliyorum."

"Ya İtalyanca?"

"*Solamente per ordinare qualcosa da mangiare e da bere.*"[5]

"Peki Çince?"

"*Ganbei.*"[6] Keyifle homurdandı. Mizah duygusu gözünün önündeki napalmdan kavrulan gırtlakların görüntüsünü silikleştirmeye yetmese de sakinliği bunlarla yaşayabilmesini sağlıyordu. Bundan üç yıl önce, bu kez özel olarak Vietnam'a gitmişti. Dört haftalığına. Sadece savaş alanlarını tanıdığı ülkenin nihayet güzelliklerini de görmek istiyordu. "Cehenneme gitmek gibiydi, özür dilemek istiyordum."

Ruth şişesini döndürdü. "Elimde çözemediğim bir vaka var."

"Sorun nerede?"

"Birbirinden uzaklaşan bilardo topları gibi. Ama çok fazla top, çok farklı yöne gidiyor. Hangisini takip etmem gerektiğini bilemiyorum."

D.S. başını televizyona kaldırıp *Fox News*'a baktı. Ses olmasa da başkanın yaptığı ya da söylediği her şeye ilişkin kanalın

---

5 (İt.) Sadece yiyecek ve içecek bir şeyler sipariş verecek kadar. (ç. n.)

6 (Çin.) Şerefine. (ç. n.)

geleneksel hayranlığı fark ediliyordu. Meksika sınırına yapılması planlanan duvar konusunda her kafadan bir ses çıkıyordu. D.S. bıyığından birasının köpüğünü sildi. "Hâlâ kafası basmıyor mu? Duvar yapan kendi hapishanesini inşa eder... Hiçbirini."

"Ne hiçbiri?"

"Hangi topu takip etmen gerektiğini soruyordun. Hiçbirini takip etme."

"Ya ne yapayım?"

"Beyaz topu sahaya süren herifi yakala."

Bum! Ruth biraz düşündü. Cebinden cep telefonunu çıkarıp Luther'a bir mesaj attı.

Evine bir göz atabilir miyim?

Yıllardan beri Ruth'un ne olur ne olmaz diye bir yedek anahtarı vardı. Luther'da da onun evinin bir anahtarı vardı. Birbirlerinin evine girme imkânı olmasaydı aralarındaki bağ dört dörtlük olmazdı. Özellikle onların işinde bu bir ölüm kalım meselesi olabilirdi. Ama belki aynı zamanda kendilerini yapayalnız hissetmemelerine de yarıyordu.

Cevap gelmedi. İyi bu, cevap vermemesi hayır da demediği anlamına geliyordu.

Jodie Batı Sacramento'da, Andrew Street ile Beardsley Drive'ın köşesinde oturuyordu. Kentin yeşili bol olan bir bölgesinde, fazla süslü püslü olmayan bir evin giriş katı, bir garaj ve bir depo. Birbiriyle kesişen, ip gibi dümdüz sokaklara sıralanmış alçak evlerin önündeki çimenlik alan çalılık çitlerle ayrılmıştı. Ev girişlerinde orta sınıf arabalar duruyordu. Kaldırımlara akasyalar, selvi ağaçları ve gri renkli çöp kutuları sıralanmıştı. Jodie'nin bahçesinden göğe doğru on beş metre kadar yükselen tek bir Washington palmiyesi uzaklardan görünen bir uyarı ışığını an-

dırıyordu. Evin yolunu şaşırması mümkün değildi, zaten neden şaşırsındı ki? Jodie bütün buraları tanıyan bir adamı bekliyordu. Luther ise bir kazadan ya da bir şoktan sonra belleğini yitirmenin nasıl bir duygu olduğunu kestirmeye çalışıyordu. Bütün koordinatları elinden alınmış bir haldeyken. Vatansız olmak, kendi hayatında bir yabancı haline gelmek.

Arabasını yolun kenarına park edip rampadan yukarı doğru yürüdü. Bir Hyundai Primus'un yanından geçti. Kapının önüne gelince durdu. Evin Sierra'da birlikte yaşlanmayı planladıkları, iki katlı, gök mavisi sivri çatılı evle hiç ilgisi yoktu. *Böyle olacağını hiç düşünmemiştin herhalde*, diye geçirdi aklından.

Burada değil.

Bu arada hava neredeyse kararmıştı, evlerin bazılarının içinden ışık yayılıyordu. Gerildi, yüreği nedeyse ağzına gelecekti. Zili çaldı.

Adım sesleri duydu...

Kapı açılınca karşısında aynı kadını gördü. Ama yine de bir başkasıydı ve bu her şeyi daha kolaylaştırıyordu. Anılarından bir ikon yaratmıştı. *Son karşılaşmanız bu. Birlikte geçirdiğiniz o çalınmış, kuşkulu umutların gecesi.* Ay bir ışın demeti gibi dökülüyordu odaya. Bir fırça darbesi gibi omuzlarına dökülen saçları parıldıyordu. Makyajı ve giydikleri, daha doğrusu giymedikleri. Kokusu bir an bile gitmemişti aklından. O kadın senin için her zaman görüp hiçbir zaman ulaşamayacağın kadar uzaktaki bir hasret ülkesi. Ama onu tıpkı bıraktığın gibi bulacağın korkusu özleminden bile daha büyük. Oysa kapıda duran kadının çam balı renginde parlayan saçları kısa kesilmişti. Gözlerinin köşesinde, gülüşünün çevresinde, boynunun başladığı noktada yedi yılın apaçık izleri görülüyordu. Sana sarılan kolları her zamanki gibi güçlü ve güneş yanığı ama kasları biraz daha

belirginleşmiş, sanki görüntüyü yumuşatmak için kullanılan bir filtre yok olmuş gibi.

"Gelebildin sonunda."

Sonunda.

Nerdeyse güleceksin. Gülünmeyecek gibi değil. Seni yanağından öpüyor, platonik olarak bakılacak olursa dudakları kulağına daha yakın olabilirdi. Dudaklarınızın bir daha birbirine değmediğini biliyorsun. Bütün olup bitenin dışında öpüşüyor, sıcacık kucaklaşıyorsunuz. Jodie'yi tanırsın. Yaşlanmış olabilir ama bu Jodie. Bu birkaç saniye içinde söylenmesine hiç gerek olmayan çok şey öğreniyorsun. Ama bu senin karaya vurmana engel olmuyor. Öylece onu takip ediyorsun, sanki o evi tanıyormuş gibi yapmakla o kadar meşgulsün ki saçmalayacak zamanın olmuyor. Dilin dolaşmıyor, deli deli gülmüyorsun. Bir ölüyle buluşma değil bu. Bu bir yeniden görüşme. Yeniden dirilme. Hiçbir şekilde açıklamak mümkün değil ama zaten seni açıklamaya zorlayacak bir şey de yok. Zaten açıklayamazsın da. Birbiriyle uyuşmayanlar doğallıkla birbirini bulur. "Mış" gibi yapmana bile gerek yok. Sen yalandan yapmaya çalıştığın şeysin, Jodie'nin eski kocası yani.

Beynini bu kadar boşaltman yeter.

Bir bardak şarap ister misin? Tabii istersin. Jodie eskiden en çok sevdiğiniz şaraptan farklı bir şarap alıyor. Yeni Jodie, yeni şarap. Kendine daha önceden, o müteahhitin ne izler bıraktığını sormuştun. Şarap rafında iz bırakmış işte. Bu kabul edilebilir. Jodie'nin küçücük, daracık ama onu muhteşem düzenine uygun mutfağındasınız. İnsan bu işin sırrını bilse koca bir sarayı tek bir odaya sığdırır, üstelik bir de içinde dans edecek yer bulur. Jodie, evinden dört kilometre uzaklıktaki, Sacramento Nehri'nin kıyısında yer alan ve bir tapınağı andırdığı için Ziggurat adı verilen, içinde bakanlığın bulunduğu binadaki gününü anlatıyor.

"Her zamanki gibi bisikletle gidilebilecek bir mesafe," diyorsun dikkatlice.

"Eğer çalmasalardı..."

Bunu bilmen gerekir miydi acaba? Bunu ilk kez mi anlatıyor, yoksa eski bir hikâye mi? "Ben sana yenisini hediye ederim."

Şarap kadehinin içine doğru gülümsüyor.

"Ciddiyim. Bir Faraday." Geçenlerde görmüştün. "Elektrikli bisikletlerin şahı. Çamurlukları sedir ağacından."

"Komisyon mu alıyorsun?" Gülümseyip gözlerini yuvarlıyor. "Sedir ağacı demek!"

"Bir deneyeyim dedim."

"Bana bir bak Luther, yukarıdan aşağı bak."

Bakıyorsun. Onu kendine çekmek, onu hissetmek için, kendini onun içine gömmek için her şeyi verebilirsin.

"Ee?" Sesi meydan okur gibi çıkıyor. "Elektrikli bisiklete binseydim böyle harika bir vücudum olur muydu?"

"Bu harika vücutla yapacak başka şeylerin olurdu."

"İki kat daha fazla."

"Hatta üç kat." Her zamanki gibi bilerek saçmalıyorsunuz.

"Şişmanlardım o zaman."

"Evet harika bir şişman olurdun."

"Güzellik dediğin ufak tefek fedakârlıklardan oluşur. Şu gördüğün feragat etmenin ete kemiğe bürünmüş hali."

"Feragat mı? Sen iki alışveriş arasındaki küçük molayı mı kastediyorsun?"

"Seni cahil çileci."

"Bu dediklerin akşam yemeği için insanı pek umutlandırmıyor." Hiçbir şey duymuyor mu bu kadın? Kalp atışlarının kulağının içinde davul gibi gürlemesi gerek. "Tamam bulabildiğim en külüstür bisikleti alırım sana."

"Evet gıcırdayan bir canavar olsun."

"Vitessiz."

"Selesi de sert plastik olsun."

"Ne plastiği, sırf metal boru olacak."

Jodie gülüyor. "Edepsizleşiyorsun."

"Sadece yorgun adam zariftir."

"Yorgun adam aç kalacak. Al eline bıçağı da şu tavuk göğsünü küçük küçük kes. Çok ince dilimle."

Hindistan cevizi sütünü bir tencereye boşaltıp sarı köri ezmesiyle kaynatmasını izliyorsun. İçine zencefil ve sarımsak ekliyor. Bir plastik kabın folyosunu açıyor. İçindeki doğranmış havuç, brokoli ve bezelyeyi sıcak sosta çektiriyor. Bıçağı, kesme tahtasında büyük bir titizlikle hareket ettiriyorsun. Tavuk göğsünü hiç bu kadar büyük bir özenle kesmemiştin. Tavuk parçaları da kaynayan körili sosun içine atılıyor. Jodie tuz koyup tadına bakmanı istiyor. Herhangi bir reklam filminde ideal bir çift olarak rol alabilirsiniz. Açılır kapanır mutfak masasına sıkışıp yemeğinizi yiyorsunuz. Eve dönüş gibi bu. Boşanmış olmanız kimi ilgilendirir? O burada. Grace Hendryx bile geçici bir süre başka bir gezegene çekilmiş. Şaşkınlık içinde, dün akşamdan beri içini paniğin kemirmediğini, çığlık atmak istemediğini fark ediyorsun. Bu mutfağın darlığında içini huzur kaplıyor. Huzur sonsuz bir boşluğa doğru genişliyor ve bu boşluğun içinde güçlü, koyu kırmızı bir kor halinde bir şey kabarıyor. Saf mutluluk duygusu bu, yitirmiş olduğunu düşündüğün mutluluk duygusu. Eski acılarını serbest bırakıyorsun, bir bulut gibi havada asılı durduğunu görüyorsun. O acılar yaşanırken sen kendin değildin, her zaman bir buluttu ve her bulut gibi esip gidebilirdi. Nerdeyse öyle bir noktaya geldin ki bu geçişle birlikte karabasanın yeni başladığını değil, bitmiş olduğunu kabul edeceksin ama bir şey uyarıyor seni! Bu çok ince bir buz tabakası. Bardağın yarı yarıya dolu. Daha fazla içmemelisin. Anın uyuşturucu bir gücü var. İpin üstünde dengede kalmalısın. Düşmenin ne kadar çabuk

olacağını bilecek kadar uzun süre narkotik şubede çalıştın sen. Kontrolü kaybetme. Yedi yıl eksiğin var. Bozma bu anı.

Kahverengi tenli kadının saldırısını anlatıyorsun. Anlatan sen olduğun sürece rotayı da sen belirliyorsun. Hiç bilmediğin, daha önce hiç görmediğin bir rotayı. Ruth da kendi payına düşeni alıyor. Bu işin arkasında kim ya da ne var? Bilmek mümkün değil. Saldırgan kadın Silikon Vadisi'ndeki bir bilgi işlem şirketinin çalışanı. Bildiğiniz bu kadar. Palo Alto ziyareti de bu yüzden.

"Peki o hâlâ dışarıda mı?"

"Dışarısı çok geniş bir kavram." Grace Hendryx'i mutlaka bir daha görecek olduğuna yönelik bir uyarı. "Ben kaygılanmıyorum. Sen de kaygılanma."

"Tabii kaygılanmam. Zaten sen de kurşun geçirmez yeleği moda olduğu için giyiyorsun."

Şöyle boylu boyunca kendine bakıyorsun. "Pek yakışmıyor, değil mi?"

"Başka türlü halini bilmiyorum ki."

Birdenbire üzücü bir uçurumun kıyısına geliveriyorsunuz. Ölmüş duygularla dolu, vazgeçilmiş bir hayat. Yenik düştüğünüz alan. İnsanın ayak basmayacağı, olsa olsa dünyanın anılardan daha büyük olduğunu bildiği bir bölge. Gözleri de saçları gibi bal rengi. Hiçbir kinaye yok. Mutfağın sıcak sarı ışığı kirpiklerinde birikiyor.

"İnan bana," diyorsun, "bu boktan şeyi giymek beni o kadar yoruyor ki." Yoruyor mu gerçekten? Sen işine âşıksın. Hayır seni yoran bir zırh giymek.

"Ama o seni koruyor Luther."

"Benim hiç değilse her zaman koruyucu bir şeyim vardı. Sende o da yoktu."

"Ben yeleğimi içime giydim."

"İkimiz de aşırı giyimliyiz."

Göz kenarlarında gülme kırışıklıkları beliriyor. Eline dokunuyor. "Tatlı?"

"Ya savcılık?" diye soruyorsun elindeki azıcık bilgiyle çikolatalı dondurmanı yerken. "Artık bir şey bulabildiler mi senin için?

"A, sen yokken çok iyi bir görüşmem oldu!"

"Harika."

"Belki gelecek sonbahara."

"Çok iyi olur."

"Tatilin nasıl geçti?"

Bu kez hazırlıklısın. Ruth sayesinde nereye gitmek istediğini biliyorsun. Sırt çantandaki hesap fişleri ve planlar sayesinde nereye gittiğini de. Jodie gözle görünür bir hayranlıkla seni dinliyor: adacıklar gibi deniz yüzeyinde beliren kabuk bağlamış sırtlar. Alaca karanlıkta uçan, bağırış çağırışları balıklara karışan kuş sürüleri, böceklere yapılan pike uçuşları. Bulutların mermer deseniyle bezediği akşam göklerinden batan güneşin yüksek derecede açılmış fırın kızıllığına bürünmesi. Sessizce yayılan Pasifik sisinin kıyı ormanlarını, içinde her şeyi görebileceğini sanana dek içine alması. Suların köpüğünün, yaşlı köknarların ve sedir ağacının ateşinde kızartılan bifteklerin kokusu. Gecenin tuzlu serinliği, bira eşliğinde uydurulan hikâyeler. O zaman aklına bir fikir geliyor. Kopar koparabildiğini.

"Unuttuğum önemli bir randevum var mıydı? Söz verdiğim önemli bir şey."

"Tamy'nin konseri."

"Lanet olsun!"

"Hayır deli adam, konser gelecek hafta. Ama eğer çalarsa geleceksin değil mi?"

Eğer çalarsa mı? Ne çalıyor acaba?

Jodie kalkıp tabakları bulaşık makinesine yerleştiriyor. Sen de yardım ediyorsun. Hemen yanındasın. Sana doğru dönüyor. Çok yakınında şimdi. Sizi hâlâ, kırılanı yeniden onarmanın

korkusu ayırıyor. Göğsü inip kalkıyor, parmaklarınız buluşuyor. Artık birinin bir şey söylemesi gerek. Mutfağı toplarken yaşananların sürmesi için.

"Sahi her şey yolunda mı Luther?"

"Yolunda olmayacak ne olabilir ki?"

"Bilmem ki. Ben, sanki... sanki yıllar sonra yeniden ilk kez buluşmuşuz gibi geliyor."

"Belki birbirimizle gerçekten ilk kez buluşuyoruzdur."

"Biraz tuhaf bir durum."

"Tuhaf mı?"

Göz bebekleri büyüyor. Senin bakışlarında bir şeyler arıyor gibi. "Bütün akşam boyunca neden söz ettiğimi biliyor muydun?"

Sen onu hayatına böyle usulca girebileceğini sanmıştın değil mi? "Sana ilgilenmiyormuşum gibi mi geldi?"

"Hayır fazla ilgileniyordun."

Ne söyleyeceğini bilemediğinden onu öpüyorsun. Öpücüğüne, içinde biriken tutkuyla karşılık veriyor ama o sırada seni kendinden uzaklaştırıyor. "Tamy'nin ne zaman geleceğini bilmiyorum."

Kilitte bir anahtar dönüyor.

Bir kahkaha patlatıyorsunuz. Tam kötü bir film gibi bu gerçekten. Senin kafan karışık, heyecanlısın, düş kırıklığı ve rahatlama hissediyorsun. İşte kızın geliyor, elinde bir gitar çantası var. "Baba!" Bu Tamy sana Luther yerine baba mı diyor? Coşkulu bir kucaklaşma. Sohbetler sohbetleri izliyor. Orkestrasıyla provalar. Sesi giderek Blondie'ye benziyor. En büyük kahramanı Debby Harry. Ya Loyalton'daki Tamy? Daha çok Alt-J'yi beğenirdi o. Müzik idolü mü? Hayır yanlış deneme, o gitar çalmıyor ki? Hiç soru sormak zorunda kalmadan her şeyi öğreniyorsun. Gelecek hafta Yuba Tiyatrosu'nda sahneye çıkacak. Bunu sen ayarlamıştın, Tamy ve üç sınıf arkadaşı, hem başkalarının hem de kendi parçalarını çalacak. Bir afiş asmak

gerekmez miydi? Sormamak daha iyi. Tamy yarın ses ayarı için gelecek. Saate bakıyorsun. Ona çeyrek var.

"Benim daha çalışmam gerek. Palo Alto yüzünden. Kusura bakmayın..."

"Biz seni zaten kapı dışarı edecektik," diyor esneme taklidi yapan Jodie. "Yarın sabahın köründe Ziggurat'a gitmem gerek. Sen yine Rodeway Inn'de mi kalıyorsun?"

"Evet."

Seni kapıya kadar geçiriyorlar. Tamy neredeyse sevgiyle sarılıyor. Jodie'nin gözlerindeki çaresizliği okuyorsun, hissettiği şeyi neden hissediyor... özellikle bu duygu neden?

Çaresizlik konusunda onunla yarışabilirsin.

Gökyüzü safir mavisi olmuştu ve yıldızlarla kaplıydı.

Luther neredeyse bomboş park alanına girerken, Rodeway Inn, bir barınak sıcaklığında parıldıyordu. Ön cephesi boyunca duvar lambaları dost güneşler gibi dizilmiş, kapılar insanı içlerinde kaybolmaya davet ediyordu. Burada kimseyle göz göze gelme zorunluluğu yoktu. Kendinden başka hiç kimsenin insanı rahatsız etmeyeceği kesindi.

O küçücük odada kafasının içindeki o karmaşaya nasıl hâkim olacaktı? Düşüncelerini nasıl dizginleyecekti? Bütün bunlar gerçek miydi? Gerçek gibiydi. Buluşmalarındaki uyum hâlâ içini titretiyordu. O bu dünyaya aitti! Etiyle, kemiğiyle ikinci şansıydı burası. Koyu tenli kadın onu öldürmeyi beceremediği için Sierra sokaklarında iki Luther dolaşıyordu şimdi. O ve burada oturan diğeri.

Luther'ın kemiklerine soğukluk sindi.

Anormal olan benim.

Ya ikizi ansızın ortaya çıkarsa? Doğrusunu söylemek gerekirse özgün olanı. Ya evi üstünde hak iddia ederse. İşi üstünde, Jodie ve Tamy üstünde?

O zaman bir kızım bile kalmaz.
Hiçbir şeyim kalmaz.

Düşüncelerinin bu kadar hızlı yön değiştirebileceği fikri onu dehşete sürüklüyordu. Ruth haklı olabilir miydi acaba? Beyninin manipüle edildiğini, onun sözde gerçeklik sandığı şeyin aslında hiç var olmadığını kategorik olarak nasıl reddedebilirdi? Daha da beteri. Belki o gerçeklik yaşanmıştı ama hepsi manipüle edilmişti! Bir canavar ortak bellek yitimine yol açarak geçmişi yeniden yazıyor, herkes de her şeyin böyle olageldiğine yemin ediyordu. Ama sadece birkaç kişide beyin yıkaması tutmuyordu. Onlar hatırlamaya devam ediyor, bu durumda da Grace Hendryx son anıları da silmek için devreye giriyordu. Bu da çok yüreklendirici sayılmazdı. Eğer bu iki teoriden birini seçecekse, o zaman içinde ikinci Luther'ın olmadığını yeğlemek gerekirdi.

Arabasını park edip odasına çıktı. Canı nasıl da bir içki çekiyordu. Az önce yarım bardakla yetinmişti. En karanlık saatlerinde bile alkol gevşemesine yardımcı olmamıştı. Şu anda da kendini uyuşturma gereği duymuyordu. Tam tersine. Ayık kalmak onun için hiç bu kadar önemli olmamıştı. Ama rahatlayacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Kesin olan şuydu ki bu aradığını tek bir amaca hizmet eden bu odada bulamayacaktı.

Elbiselerini değiştirdi. Kurşun geçirmez yeleğin üstüne kapüşonlu bir kazak geçirdi, Glock'unu gizledi, bir eşofman altı giyip girdiği gibi Rodeway Inn'den çıktı. İki kilometre kadar ötede kıyıda demirli duran Delta King, otuzlu yıllarda Sacramento ile San Francisco arasında tarifeli seferlerde kullanılan, yandan çarklı bir gemiyken, sonrada bir otele dönüştürülmüştü. İçinde bir restoran, bir tiyatro ve bir bar bulunuyordu. Geç saatteki bir içki için açılış saatleri uygun olmasa da barmeni, Luther'a, hem Folsom'da geçirmesi gereken bir üç yıl, hem de bu işini borçlu. Uyuşturucu maddeler yasasına aykırı davranıştan girdiği hapishaneden Luther sayesinde, iyi hal nedeniyle üç yıl

erken tahliye olmuş, çıkınca da bu işi ona Luther bulmuştu. Ayrıldıktan yıllar sonra bile Sacramento'da bağlantıları hâlâ çok güçlüydü. İşte böylece, yeni sorunlar üşüşmeye devam ederken, o iç içe geçen düşüncelerinden kaçmak için koşmaya başlıyordu.

Palo Alto'nun bu sorunda bir gedik açması gerekti.

Ana cadde boyunca ağaçların altından koşuyordu. Çevre pek huzur verici değildi. Ofis binaları, boş arsalar, şirketlere ait otopark alanları. Trafik ışıkları birbirlerine dilsiz sinyaller gönderiyor, sokak lambaları boş kavşakları aydınlatıyordu, sağ yanında, bu saatte bomboş olan beyzbol stadyumunun aydınlatma direkleri vardı. Kaçış noktalarından oluşan bir bölgeydi burası, her şey bir başka şeye doğru kaçıyor, ışık yokluğu haber veriyordu. Altın gibi parlayan Tower Bridge gecenin içine doğru yükseliyor, Batı Kulesi küstahça karşısına dikilen bir şehir kapısı gibi karşılıyordu onu. Rodeway Inn'den yola çıkalı henüz daha on dakika bile olmadan iki kuleden, bir taşra kentinin gururuyla birbirine doğru uzanan metal konstrüksiyonun altındaki köprüye vardı. Kar beyazı güverteleri, kırmızı çarkı ve siyah bacasıyla geçmiş zamanlardan artakalmış gibi duran Delta King'i, muhtemelen zamanında Huckelberry Finn'in gördüğü haliyle görüyordu Luther. Suyun üstünde köpükler saçarak kayıp giden, durmak bilmez kalkınmanın bir simgesi.

İşlek iskele boyunca koştu. Kazıklar üstüne kurulu restoranların verandaları hâlâ müşterilerle doluydu, son siparişler alınıyordu. Delta King'in güverte barında bir yer boşaldı. Luther bir Pale Ale bir bardak da Bowen's istedi. Önce viskiyi içip nehri seyretmeye koyuldu. İçi gençlerle dolu, birbirinden gösterişli iki tekne, dıştan takma motorlarını homurdatarak sıkı bir yarışa tutuştu. Gülmeleri rüzgâra karıştı, köprünün öte yakasına geçtiklerinde motor sesleri de duyulmaz oldu. Luther kafasını dolduran bilgi yığınını bir düzene sokmaya çalışıyordu. Eski eşinin varlığı meselesi ne olacaktı? Farklı gerçeklik düzlemlerinde

birbiri üstüne binen zaman çizgileri ya da nasıl adlandırmak gerekiyorsa bu olup biteni. Böyle bir örnek daha önce var olmamıştı. Ama varsayalım ki, sadece varsayalım ki aynı anahtarlıkların birbirinin benzeri değil de tıpatıp eşi olması gibi, belki iki Luther da birbirinin eşidir, genetik eşi, o zaman hangisinin hangisi olduğu nasıl kanıtlanabilirdi? En iyi ihtimalle, biri gizlice diğerinin hayatına sızmış olan tek yumurta ikizi olarak kabul edilirlerdi. Bu durumda da hangisinin şerif yıldızını takmaya, Jodie Kruger'ın boşanmış eşi ve Tamy'nin babası olmaya hakkı olduğunu ortaya çıkarmak gerekirdi. Günler boyunca sorguya çekilirlerdi. Yedi yıllık bir bellek yitimiyle, bölgesini korumaya kararlı ikizi karşısına çıkma düşüncesi insanı delirtecek türdendi.

Barmen önüne bir bira daha koydu. Biraz lafladılar, bu arada tekneler geri gelip dönerek tekrar gözden kayboldu. Luther dıştan takma motorların türbülansında son net düşünce kırıntılarının da toz olup gittiğini gördü.

Ruth evin tanıdık cephesine baktı.

Pencereler simsiyah olsa da bir şeylerin varlığı hissediliyordu. Karanlık da ona bakıyordu sanki, uzaklardan bir yerden biri onu çağırıyormuş gibi geliyordu, öte dünyalardan, dalgalar ve kıvrımlarla gelen bir çağrı. İçine girmeyi gerektiren boyutlar, gerçeklik içinde aydınlanana kadar karanlığın içine akmasına izin veren boyutlar, bu gerçeklik dayanılmaz olsa bile. *Aydınlıkta sırlarımı açığa vurmayacağım*, diyordu ev. Ruth yine de içeri girdikten sonra şalteri indirdi ve küçük holü tahmin ettiği şekilde buldu. Arka arkaya bütün odaların ışıklarını açtıkça her seferinde sanki bir şeyler oradan kaçırıyormuş gibi geliyordu. Sanki ona sadece karanlıkta yol gösterecek, hayalet benzeri bir işaretçiyi kaçırıyormuş gibi. Üst kata çıktı. Önce Luther'ın,

ardından Tamy'nin odasına, son olarak da banyoya girdi. Hiçbir şey Luther'dan başkasının varlığına, arada bir de Tamy'nin dağınıklığı dışında bir şeye işaret etmiyordu. Titizlikle alt katı, oturma odasını, mutfağı araştırdı, Grace Hendryx'in buraya geldiğini gösterecek izler aradı. Bavul ve sırt çantası özensizce yere saçılmıştı. Luther'ın işi olduğu besbelliydi.

Odalar hiçbir şey söylemiyordu.

Grace hâlâ bir hayaletti.

Ruth ışığı söndürüp karanlıkta kanepeye oturdu. Başka bir algıya yer açtı. El yordamıyla dünkü geceye gitti ve olayın dalgalarıyla canlandı. Geçmiş, belirgin bir serinlikle odayı kapladı. Soğuğun içinde sesler yankılanıyordu. Gözlerini kapatıp çevreyi dinledi. Evet, hiç kuşku yoktu. Burada bir şeyler olmuştu. Birçok deneyimli polis gibi o da odaların fısıltılarını duyabiliyordu. Kalkıp arabasına gitti ve adli inceleme setinin içinden güçlü kızıl ötesi el lambasını ve koruyucu gözlükleri alıp yeniden karanlık eve girdi. Lambayı yakar yakmaz aradığını buldu. Tahta zeminde parıldayan bir liken türüne benzeyen noktalar ışıldıyordu. Işın demetini merdivenlere, oturma odasından geçip hiçbir iz bulamadan mutfağa oradan da arka kapıya kadar ilerledi. Solgun lekeler orada da çıktı karşısına, farklı boylarda düzensiz bir sırayla damlamış gibiydiler.

Ve bunlar liken değildi.

Kandı.

Luther ikinci birayı da yarıladıktan sonra alkolün damarlarında dolaştığını hissetti. Ayağa kalkıp küpeşteye doğru yürüdü ve yıldızların görkeminde kendini kaybetti. Geceden başka hiçbir şey aydınlatmıyordu onları. Gerçekten de yıldızlar ona daha anonim, daha yabancı, kıyısı olmayan bir okyanus gibi geli-

yordu. Gözlerini yine aşağı çevirdiğinde restoranın ışıklarının söndüğünü gördü. İskelenin görüntüsü camlardan yansıyordu. Pacific Railway Company'nin tarihî binasının önündeki raylarda artık kullanılmayan vagonlar diziliydi. Tren yolculuğunun bir macera sayıldığı günlerden kalma parçalar. Luther eskimiş, paslı lokomotifin yansımasını, filikanın üstündeki Santa-Fé yazısını ve gökyüzünde dalgalanan bayrağı gördü.

Onu gördü.

Çok kısa bir süre için. İnce uzun silüetini. Lokomotifin gölgelerinin içinden çıkıp yine gölgelerin arasında kaybolduğunu ve gözetleme pozisyonu aldığını fark etti.

Avcı saldıracağı anı kolluyordu.

Otele iki kilometre vardı.

Bir taksi çağırabilirdi. Ya da orada oturup bekleyebilirdi. Geminin içinde kaybolabilirdi. Delta King'deki kapıların hemen hepsi ona açıktı. Hava tekrar aydınlanıp iskele kalabalıklaşıncaya kadar bir kamarada saklanabilirdi. Bütün bunları yapması mümkünken, bunun yerine kapüşonunu başına çekip köprüden iskeleye indi. Onun kendisini takip ettiğini bilerek Tower Bridge'e doğru yürüdü.

Onu öldürmeye kararlıydı.

Ruth bahçeyi araştırıyordu.

Gece çökmüştü, Downieville ay ışığı altındaydı. Luther'ın arsası çok büyük değildi ama bakımsız olduğu için kan izlerini aramak kolay olmuyordu. Arazi hafif bir meyille yükseliyor ve bir çitle bölünmeden daha dik bir yamaca doğru ilerliyordu. Bu geçişi, dalları güneşte solmuş kemikler gibi parlayan çıplak ağaçlar çevreliyordu. Gerisinde tütsü sedirleri ile çamlar geliyor, aralarından geçen gümüşi bir patika karanlığın içinde

kayboluyordu. Kızıl ötesi ışın demeti otların ve giderek sıklaşan çalıların içinde geziniyordu. *Boşa zaman kaybı*, diye geçirdi aklından Ruth. *Eğer burada kan vardıysa da yağmurla silinip gitmiştir.* Ama tam lambayı söndürecekken gözüne porsuk ağacının yapraklarının altında bir birikinti çarptı ve kan izlerinin nereye doğru devam ettiğini gördü.

Sıkıntılı adımlarla bayır yukarı yürüdü.

Bir kayanın üstünde daha büyük lekeler kalmıştı. Birkaç metre sonra çamlar sıklaştı, sis bulutları içinde ay ışığı fosforlu gibi parlıyordu. Çam iğnelerinin oluşturduğu halının içinden granit parçaları yükseliyordu. Çalıların içinde örümcek ağları parıldıyordu. Bükülen ağaç kökleri kurt kapanını andırıyor, ayaklarının altında çatırdayan kırık dallar ve çürük kozalaklar gecenin sakinlerine gelişini önceden haber veriyordu. Bundan kaçınmak kolaydı oysa. *Burada tökezleyen kişi ağır yaralı mıydı acaba? Onu bayır yukarı koşmaya iten neydi? Kaçıyor muydu, bir şeyin peşinde miydi, Grace miydi? Yoksa*, diye düşündü, *diğer Luther'ın inanmakta ısrar ettiği gibi benim Luther'ım mıydı?*

O zaman o benim Luther'ım olamaz. Çünkü benimki buradaki, buna karşılık diğeri...

Yani şimdiki...

Bir baykuş sesi düşüncelerini böldü. Az ötede çalıların arasında nevi şahsına münhasır bir gözlemci. Onu gören diğerleri gibi, o da Ruth'u görüyordu. Ama Ruth hiçbir şey görmüyordu. Kızıl ötesi lambadan insanlar için görünmez olan bir ışık yayılıyordu. Giderek yoğunlaşan karanlık, araştırmasının anlamsızlığını simgeliyordu. Dikenli çalılar yolunu kapatıyor, ağaçların tepelerinde, sanki orman onun burada bulunmasından duyduğu memnuniyetsizliği ifade ediyormuş gibi yapraklar hışırdıyordu. *Kaybol buradan*, diyordu ona. *Zeminimde senin görmemen gereken şeyler var.*

Yarın geri gel.

Kıçımı ye sen! Yarın gelmiş...

Parlayan kan damlaları çalıların oluşturduğu çitin çevresinden dolanıp birdenbire bir küme halinde yoğunlaştı. Burada bir şey yatmış olmalıydı. Ya da buraya bırakılmış. Ruth halojen el lambasını kınından çıkarıp yakınca, yumuşak, altı üstüne gelmiş toprak belirdi. Birisi burada büyükçe bir alanı kazmış, humus, dallar ve çakıllar bir köşeye yığılmış, ezilmişti. Evden yüz metre bile uzakta olmamasına rağmen burası bir şey saklamak ve başkalarının ulaşamamasını sağlamak için son derece uygundu. Hiç kimse sebepsiz yere buraya gelmezdi. Lambanın ışığından korkan küçük, koyu kahverengi böcekler kara su akıntılarına karışıp kaçıyordu. Karıncalar telaşla oraya buraya koşuşuyor, kabarmış toprağın içinde kırk ayaklar bir mezarın içinde gibi kıvrılıp bükülüp ışıktan kaçmaya çalışıyordu. Tüm canlılar, yasak olan bir şeyi yaparken yakalanmış gibi kaçışıyordu. Ruth çömelip mantarların, böğürtlenlerin, çürümüş çam iğnelerinin ve dalların kırıklarından damlayan reçinenin kokusunu içine çekti.

Lambayı bir dala sıkıştırıp kazmaya başladı.

Arkana bakma.

Raylar boyunca uzanan ağaçların silüetleri, gökyüzüne benek benek saçılan siyah yapraklar. Restoranlar karanlıktı. Birkaç çift dolaşıyordu. Demir yolu kanı çekilmiş damarlar gibiydi. Karşı kıyıda, Jodie'nin çalıştığı piramit şeklindeki Ziggurat vardı. Spor ayakkabılarının sedir ağacı üstünde çıkardığı sıcacık sesler.

Bu riske değer mi? Kafana kurşunu sıkarsa tüm dertlerinden kurtulursun. Yok kafana sıkmazsa zırhlı yelek seni korur. Ama sen eğer Grace Hendryx'i tanıyorsan, o senin işini burada değil, otel ile ırmak arasında kalan boş arazide bitirmeye çalışır. Onun burada olduğunu bilmen, birkaç saniye sonra ölmekten korumaz

seni. Bununla birlikte, Elmar dışında sorularını yanıtlayabilecek biri varsa o da Grace Hendryx. Giderek daralan tahta rıhtım boyunca, karanlıkta kıpkırmızı tenteleri pıhtılaşmış kan rengine dönen Joe's Crab Shack'in önünden geçiyorsun. İleride Tower Bridge'e doğru yönelen Capitol Mall beliriyor. Yazgından ne dilemişsen artık, trafik ışığında bekleyen 4 numaralı otobüs olarak çıkıyor karşına.

Bir plan oluşuyor.

Hızlanmanın çekiciliğine karşı duruyorsun. Ucu ucuna da olsa zaman yeterli olacak. Grace son ana kadar onu gördüğünü fark etmemeli. Koşacak olursan, kendini ateş etmek zorunda hissedebilir. Soğukkanlılıkla temponu koruyorsun. Hatta otobüsün ağır ağır hareket etmekte olduğunu görmene rağmen.

Zaman daralıyor.

Otobüs, kavşağın ortasına kadar gelmişti...

Sakin ol.

Sarsılarak rayların üstünden geçip, yaya geçidine kadar vardı.

Daha değil, son metrelere kadar bekle.

Şimdi!

Luther son hızla koşmaya başladı. Birkaç adımda otobüsün arkasına yetişti. Otobüsün arkasında bisiklet taşımak için yapılan rampaya sıçrayıp demirlere tutundu. Grace'in öfkeden köpürmesini getirdi gözünün önüne. Bir iki saniye sonra köşeyi dönüp köprünün tamamını görebilecekti. Sütunlar yanından geçip gidiyordu. Luther otobüsten atlayıp Batı Kulesi'ni kendine siper etti. Grace'in geldiğini duydu. Grace görüldüğünü fark ettiğinden beri sessiz adımlarla yürümeyi bırakmıştı. Otobüs hızlanıp karanlıkta gözden kayboldu. Gözleri ne denli keskin olursa olsun Luther'ın hâlâ bisiklet rampasında olup olmadığını görmesi mümkün değildi ama öyle olduğunu düşünüyordu. Kaçak yolcu olarak otele ulaşmaya çalışacağına inanıyordu. Kazanması

mümkün olmayan bir yarıştı bu ama Grace Hendryx'in gözü bundan mı korkacaktı!

Büyük adımlarla hızla koştu.

Luther o tam hizasına gelene kadar bekleyip ona bir çelme taktı.

Sonuç umduğundan bile daha parlaktı. Kadın sarhoş bir kuş gibi havalanıp takla atarak asfalta yuvarlanıyordu. Luther hiç beklemeden üstüne çullanıp kadını yerden kaldırdı ve kulenin duvarına doğru çarpıp montunu sıyırdı. Kadının silahını kınından çıkarıp nehre attı. Çevresine bakındı, köprüde onlardan başka kimse yoktu. Glock'un namlusunu kadının kalçasına dayadı. Grace sersemlemiş halde başını salladı. Ona göre bile her şey biraz hızlı olup bitmişti.

"Bu kurşun kemiklerini un ufak edecek," diye dişlerinin arasından tısladı Luther. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Dans edemeyeceksin artık. Tekerlekli sandalye hayatın olacak."

Kadın dişlerini yaladı. Bakışları netleşip fırsatını bulduğu anda ona neler yapacağını hissettirdi.

"Korku saçıyorsun," dedi Luther.

Elinin tersiyle ona bir tokat attı.

"Neden beni öldürmek istiyorsun?"

"Neden, neden?" Üst dudağı büzüştü. "Hâlâ anlamadın mı?"

"Burada olmamam lazım."

"Çok doğru. Burada olmaman lazım."

"O zaman neden buradayım, lanet olsun!"

"Seni bir kısa devre reaksiyonuyla öbür tarafa gönderdikleri için. Koordinatlar hâlâ son araştırmaya göre ayarlıydı. Buraya gelmiş olman tamamen bir rastlantıydı."

"Rodriguez yüzünden, değil mi?"

"Fazla yaklaşmıştın."

"Neye yaklaşmıştım?"

Kadın sustu. Luther bir tokat daha attı. Bu kez daha şiddetli. Kadının başı yana savruldu. Bir kez daha Luther'a bakarken gözleri ay ışığıyla parladı.

"Jaron'u soruşturman her şeyi gereksiz yere karmaşıklaştıracaktı. Her şeyi tehlikeye atacaktı."

"Neyi tehlikeye atacaktı? Gece gece yaptığınız kaçakçılığı mı?"

"Ah, ondan da mı haberin var?"

"O konteynerlerin içinde ne var?"

Birdenbire kadın Luther'a gülümsedi. Dişlerinin arasında kan toplandı. "Hiç değilse artık sen olduğundan emin olabilirim."

Sen olduğundan...

"Uyanık herif seni."

"Ama senden de iki tane var burada."

"Evet, ama kimse fark etmeden ben hemen PE'me geri dönüyorum."

"Biz bunu fark ettik?"

"Kim? Sen ve o polis kadın mı? Peki size kim inanacak?"

"Size kim inanacak?" Luther kadının boynunu kavrayıp çelik duvara doğru bastırdı. "Benim Çiftlik'ten öylece kaybolmamı nasıl açıklayacaksınız?"

Kadın kesik kesik soludu. "İçeri girerken seni gören oldu mu?"

"Herkes. Elmar Nordvisk, Hugo van Dyke..."

"Senin adamlarından birini kastediyorum, salak herif! Eğer Nordvisk Çiftlik'te olmanı istemiyorsa, Çiftlik'te olmazsın."

"Peki buradakiler? Onlar ne biliyor?"

"Ares her doğrudan sıçramayı kaydeder. Artık kapıdan geçtiğini biliyorlar, bilmedikleri bunun neden yaptığın."

"Ya kapı? O ne? Köprünün olduğu mekân?"

Bakışları bir çıkış yolu bulmak için çevrede gezdirdi.

"Konuş!" Çenesini sıkıca kavrayıp kadının yüzünü kendine çevirdi. "Sen de o kapıdan mı çıktın?"

"O kapı, başka bir yerden çıkacak şekilde ayarlanabilir," dedi kadın zorla. "Ben sadece bizim kapımızdan geçip kendi PE'me çıktım. Ama buradaki kapıdan çıkmadım. Benim gelişim kayda geçmedi. Doğrudan bir sıçrama değil." Boğulacak gibi oldu. "O kadar sıkma..."

Luther'in zihni allak bullak oldu. "Beni geri götür."

Dur bir dakika! Bunu gerçekten istiyor musun? Jodie'nin olmadığı hayata geri dönmek?

Anormallik bende.

Benim için burada Jodie yok.

"Beni de götür." Glock'un namlusunu kadının kalçasına bastırdı. "Bunu sen de istersin, değil mi? O zaman burada da her şey yerli yerine oturur, tek bir Luther kalır..."

"Tek bir Luther mı?" diye yüzüne tükürürcesine güldü. "Hiçbir şeyi anlamadın mı? Aman ya, neden bütün bu süre boyunca sen olup olmadığını anlamaya çalıştım ki? Bu benim hatam. Diğerine sorabilirdim. Ama o kadar emindim ki..."

"Emin miydin?.."

Uyanıklık hali bir an azalıp korkunç bir gerçekliği yer açtı. Silahın kabzasını tutan eli, bir kalp atışı kadar bir süre gevşeyince namlunun kadının kalçasına uyguladığı baskı belli belirsiz zayıfladı. Ancak Grace gibi bir engerek yılanının hissedebileceği bir gevşemeydi bu. Bir vuruşta adamın kolunu itip bir anda bacaklarını tamamen açarak eğildi ve bileklerini tutup bir çekişte ayaklarını yerden kesti. Luther yere düştü. Sersemlemiş bir halde tekrar ayağa kalktı ama silahını doğrulturken aldığı bir darbeyle caddeye savruldu. Far ışıkları, korna sesi, fren yapan lastiklerin gıcırtısı... Bir otomobilden son anda kurtulmuştu. Grace'in bir sıçrayışta oturma pozisyonuna geçtiğini ve aynı anda ayak bileği hizasından bir şey çıkardığını görüp ona doğru nişan aldığını

gördü.... Hayır! Kadını öldürmemeliydi, öldüremezdi onu. Kadın onun dönüş biletiydi. Vücudunun bütün ağırlığıyla dizlerinin iç tarafına doğru atıldı. Grace dizlerinin üstüne çökünce, Luther da onun üstüne yüklendi. Yedek silahını çekmesine izin vermeden Clock'un namlusunu yüzüne dayayıp kadını önü sıra sürükledi. Kadının sol yumruğunu dişlerinde hissediyor ama acıyı yok sayıyordu. Kadını itip kakmayı sürdürdü. Köşeye sıkışan Grace çareyi onu köprünün korkuluklarına kadar atan şaşırtıcı bir sıçrayışta buldu. Luther, kadının karabasan gibi tünediği yerde, küçük silahının göğsüne doğrulmuş olduğunu gördü.

Havada dönüp kadına bir tekme attı.

Darbenin etkisi onu korkulukların üzerinden aşırdı. Ardında alaycı bir kahkaha bırakarak nehre doğru düştü.

Suya düşmesine bir an kala bir sürat teknesi ona çarptı. Teknenin sivri burnu Grace'in çenesine saplanıp başını omuzlarından ayırdı. Teknedekiler dehşet içinde bağırır, sürücü motoru boğarken, kafa havada geniş bir kavis çizip karanlık sulara düştü. İkinci tekne gelip diğerinin yanında dururken Grace'in başı ve gövdesi suyun dibini boyladı.

Ruth kazmayı sürdürüyordu.

Kendine itiraf etmek istemediği nedenlerle tepenin dar yanından başlamıştı. Hayal bile edilemeyecek olan o şey neredeydi... bunu düşünmek istemiyordu... elleri nemli humustan kapkaraydı.

Çıkardıklarını kürekle yan tarafa atıyordu.

Sert bir şeye çarpıyor. Karanlık, ama yapısı taşa benzemiyor, ağaç kökü olmak için de fazla pürüzsüz.

Kazıp açığa çıkardığı şeye baktı.

Bilinci ancak bir süre sonra gördüğünün ne olduğunu kavradı. Halojen lambayı dalların arasından alıp toprakla çevrelenmiş,

gözleri yapışık, kör bir yüze doğru tuttu. Kalbi yerinden fırlıyor gibiydi. Beynine delici bir sancı saplandı. Geriye doğru tökezleyip bir çam ağacına çarptı. Gecenin sessizliği çınladı kulaklarında.

Çukurda yatan Luther Opoku'ydu.

"Kahretsin."

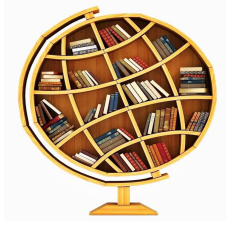
Grace'in onu geri götürebileceğine yönelik umutları tuzla buz olmuştu. Artık elinde bir tek Elmar Nordvisk vardı. Bu buluşmayı riske atamazdı. Eğer burada saatler süren bir sorgu yapılacak olursa, randevusunu unutması gerekecekti. Kapüşonunu başına çekip duraksadı. *Köprü bomboş, sadece kavşak tarafında iki araba var. Sen şerifsin. Elin kolun yasalarla bağlı. Üstelik kazadan hemen önce Delta King'de olduğunu ve ölen kadının tarifinin, kısa bir süre önce sana saldıran kadına uyduğunu hemen bulurlar. Soruşturma bütün ülkede sürüyor. Sen buradasın, kadın burada, nasıl olur da ölümüyle ilişkin olmaz? Öte yandan kim seni alıkoymak isteyebilir? Kurban sensin. Bir delinin ikinci kez ölümle tehdit ettiği Sierra Bölgesi Şerif Yardımcısı, evet tam da böyle oldu işte. Bu bir meşru müdafaa olayı. Git ifadeni ver. Hiç kimse planladığın gibi Palo Alto'ya girmekten alıkoymaz seni.*

Sırtını korkuluklara yaslayarak çömeldi.

Ve 911'i aradı.

Duzenleme
Ny.Ozlem

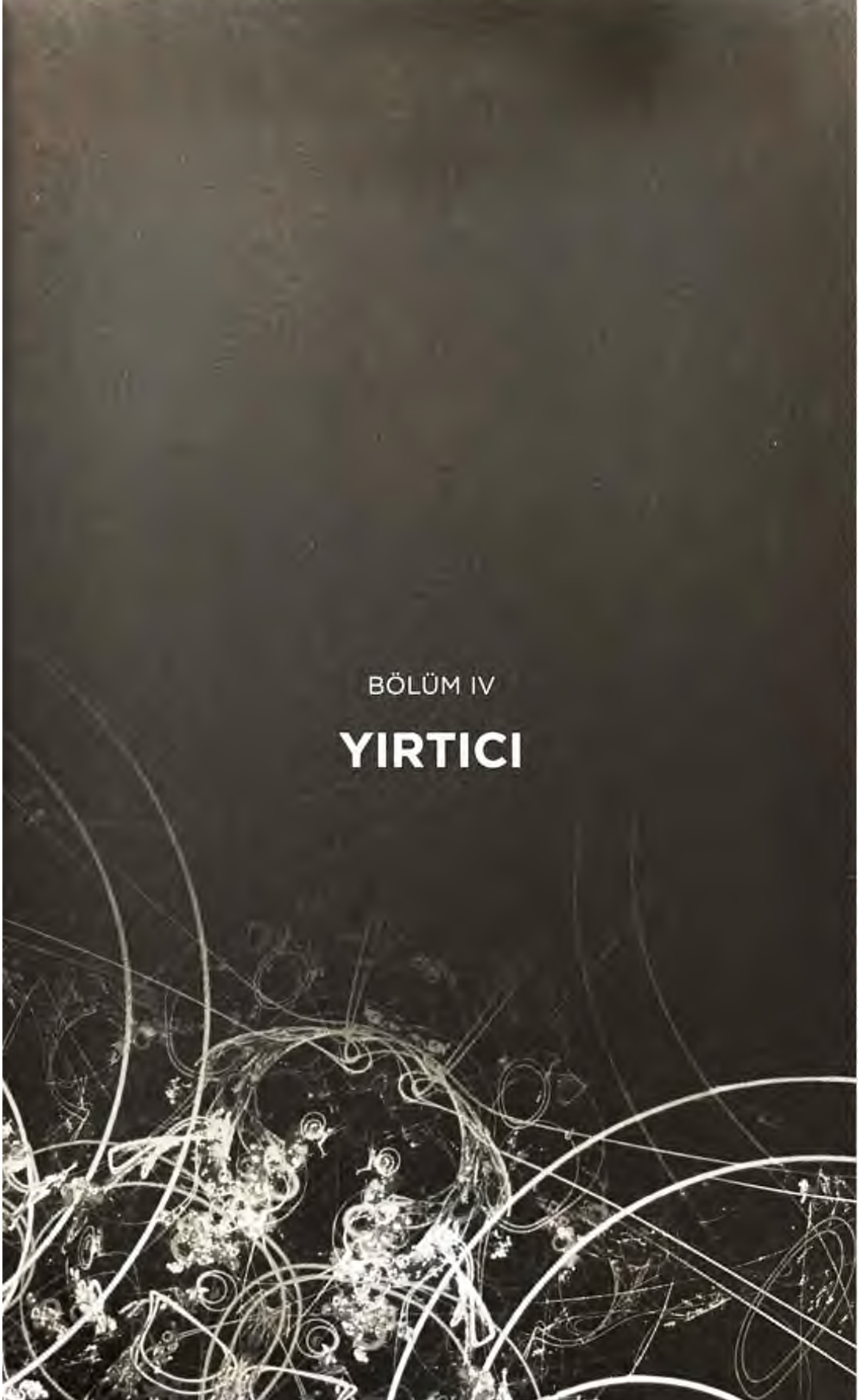

Kitap Kurdu

BÖLÜM IV

YIRTICI

Üç saat uyumaktansa uyanık kalmak daha iyiydi. Luther cehennemin bütün katlarından geçerek gittikçe daha derinlere düşüyordu. Her katta Grace Hendryx bekliyordu onu, kiminde başlı, kiminde başsız. Saat altıda, Rodeway Inn'deki, duvarları insanı tedirgin eden turuncu badanalı odasında yatağının kenarına oturmuş, elektriğe kapılmışçasına titriyor, aynı anda da aklından bir eve gizlice girmeyi geçiriyordu.

Telefonundan on iki dakika sonra polisler olay yerine gelmişti. Onlara Grace'in öğleden sonraki saldırısını anlatmıştı. Ondan ne istediğini hâlâ bilmiyordu. Sonra da bu yeni saldırı. Ne yazık ki artık ona soru sorması mümkün değildi. Yoksa mümkün müydü? Palo Alto'da kadının bir kopyası daha vardı, kaza yapmış olan Mercedes'in eşinin de yakınlarda bir yerde park etmiş olması gerekirdi. Belki de en ufak bir çiziği bile olmaksızın Sierra'da duruyordu. Belki ikisi de orijinaldi ve saldırıda kopyalar kullanılmıştı. Şu ana kadar hepsi anlaşılırdı. Tarifleri giderek bulanıklaşıyor, farlardan çıkan ışınların titreşimi hayal dünyasına uygun bir ambiyans yaratıyordu. Hiç kimse olayın bir meşru müdafaa olduğundan kuşkulanmamıştı. Polislerden biri daha önceden tanıdığıydı. Diğer polisler kimlik bilgilerini alırken o, Luther'ın narkotik şubedeki kahramanlıklarını anlatıyordu. O gece olanlar de eklenince Luther tam bir efsane haline gelmişti. Bununla birlikte, ona duydukları saygı hemen Sierra'ya

geri dönmesini istemelerini engellemiyordu, klonlanmış katiller, birbirinin kopyası otomobiller, Tanrı bilir daha neler neler? Onları suçlayamazdı. O bile kendisine hoşgörüyle yaklaşmakta zorlanıyordu. Sabırla başlarını sallayarak dinleyen polislere anlattığı ve zihninde kısmen de olsa netleşmeye başlayan şeyler, burada ve şu anda onun bir süre ayılma hücresine gitmeyi gerektirecek bir vaka olduğunu düşündürüyordu. Ruth'u özlüyordu.

O anda telefonunda çok sayıda cevapsız arama olduğu gelmişti aklına.

Teknenin sürücüsüne destek olmak üzere bir psikolog kadın gelmişti. Grace'in başı ve bedeni bulunamadığı için kanıtların kayıt edilmesi hayli uzun sürmüştü. Dalgıçlar çağrılmıştı. Operasyonun lideri Luther'ın dosyasının kendi dizüstü bilgisayarına gönderilmesini istemişti. Sierra'daki güvenlik kamerası görüntülerini aldıktan sonra sanki karşısındakini algılıyormuş gibiydi. Ne de olsa kamera görüntüleri Luther'ın ifadesini destekliyordu. Birisi açıkça ...

"...sahte bir plakayla, sanki belirli bir araba kullanılıyormuş izlenimini uyandırdı."

"Evet," diye başını sallamıştı Luther. "Bu çıkarsama doğru sayılır."

Zaten başka ne diyebilirdi ki.

"Ama size ilk saldırının yapıldığı sırada bu kadının, Grace Hendryx'in Sierra'da olmadığı kanıtlanmış."

"Doğru."

"O zaman saldırgana çok benziyor olmalı."

"Tıpatıp aynısı."

"İkizi mi?"

"Bir genetik testi yapın."

Operasyonun lideri bilgisayarına bir şeyler yazmıştı. "Grace Hendryx'ten bir tükürük örneği alma yetkisi Palo Alto'daki ya da kadın nerde kayıtlıysa oradaki arkadaşların yetkisinde.

Eğer kadın kabul ederse. Ama ne anlatıyorum ben size. Cesede tabii ki biz otopsi yapacağız. Siz bu bilgi işlem şirketinin arazisine bir operasyon düzenlemişsiniz, doğru mu? Sierra'da da bir şubeleri var."

"Evet, Nordvisk."

"Birisi Nordvisk'in başına bir çorap mı örmeye çalışıyor?"

"Bilmiyorum. Benim adam yaralamadan göz altına aldığım kişi oranın güvenlik şefi. Grace Hendryx ona bağlıydı. Bütün bunların birbiriyle bağlantısının ne olduğunu bilmiyorum."

"İnsanın kulağına arı kovanına bir çubuk sokmuşsunuz gibi geliyor dostum."

"Çok yoruldum. Eğer bana artık ihtiyacınız yoksa..."

"Çok acayip bir hikâye." Olay operasyon liderinin ilgisini uyandırmıştı. "Sizce o çiftlikte yasa dışı bir şeyler mi dönüyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Orayı tepetaklak etmeniz lazım."

"Şimdilik onların avukatları bizi tepetaklak etmesin de yeter." *Çiftlik için çıkarılacak bir arama emrinin hiçbir anlamı olmaz*, diye geçirdi aklından. *Bize içinde köprü olan o mekânı göstermeleri bile gerekmez. Gösterseler bile bize istediklerini anlatırlar, bize de uslu uslu bunlara inanmak düşer. Jaron Rodriguez bizi büyük bir mutlulukla yeni yeni yanlış yollara sürükler.*

"İyi o zaman Luther. Bir arkadaşımız sizi otelinize bıraksın. İrtibatta kalın."

"Yarın yine sahile gitmem gerek."

"Dert değil. Hendryx olayının tanıkları ve arabadan artakalanlarla biz ilgileniriz." Komiser, sanki uzaydan kimi dürtüler alıyormuşçasına bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Belki de bu kadın aynı anda iki yerde birden olabiliyordur."

"Dostum, gerçeğe ne kadar yaklaştığını bir bilsen..."

Ruth tam yedi kere ulaşmaya çalışmıştı. Bir mesajda şöyle diyordu: "Beni ara, acele et!" Polisler Luther'ı Rodeway Inn'e

bıraktıktan hemen sonra Ruth'un numarasını çevirdi. Kadın daha ilk çalışta yanıtladı.

"Lanet olsun, sen ölmüşsün," dedi Ruth.

Luther ayağa kalkıp kafası düşlerle karmakarışık bir halde banyoya girdi. O cehennemlerin en derininde sürünmüş, her seferinde yeni gömülmüşlerin yüzleriyle karşılaşmıştı. Aklını tümüyle yitirmemesinin iki nedeni vardı. İlki Ruth'un verdiği haber, tüm korkunçluğuna rağmen Luther'ı tahmin edileceği kadar şaşırtmamıştı çünkü bu haber onun alternatif kişilik teorisini destekliyordu. İkinci neden ise, içindeki bir parçanın, buradaki Luther'ın ölümüyle, aradaki rekabetin kendi lehine bozulduğunu uysallıkla kabullenmesiydi.

Buna karşılık bu ikinci gerekçe, içinde çok büyük bir suçluluk duygusunun kabarmasına sebep oluyordu. Ayrıca bu haber ortaya çıkacak olursa, elde ettiği avantajın kaybolması sonucunu doğururdu. Böylesi bayağı düşünceleri Ruth'la paylaşmaktan kaçındı. Ruth kendiliğinden bunu fark edince de bu durumda söyleyebileceği tek şey söyledi: "Eğer bildirmen gerekiyorsa bildir."

Evrenin genleştiği birkaç saniye boyunca ikisi de sessiz kaldı.

"Berbat haldeyim," diye iç geçirdi Ruth, "Aman Tanrım."

"Ben de."

"Altından kalkabilecek misin?"

"Altından kalkılacağı kadar işte. Ya sen?"

"Ağzının içinde kahverengi böceklerin çıktığını görmek dışında, çok iyiyim."

Kadının utancını hissetti. "Onu ben öldürmedim."

"Ben böyle bir şey mi iddia ettim?"

"Hayır ama aramızda böyle bir şeyin kalmasını istemedim. Benim kötü kalpli ikiz olduğumu düşünebilirsin. Sana bütün anlattıklarımdan sonra böyle düşünsen, seni suçlamazdım."

Kadının zorla nefes alabildiğini duyuyordu. "Sana inanıyorum," dedi Ruth. "Senin evinin... senin evinin arkasında bul-

duğum adamı Grace öldürdü..." Sesi çatallaşıyordu. "Kusura bakma, benim tanıdığım Luther oydu. Sanırım... Luther...benim Luther'ım... Lanet olsun!" Luther bir süre sadece kadının soluk alıp verişini duydu. Ruth'u daha önce ağlarken görmüş müydü? Hatırlamıyordu. Ruth'un kendi öfkesini kontrol edebilmek gibi bir becerisi vardı, içindeki basınç yükselince, deşarj olup rahatlardı ama şu anda, orada olmasa da gözünde yaşlar olduğunu biliyordu.

"Cebinde biletini buldum, Ruth. Gece yarısına doğru Downieville'e gelmiş olmalı."

"O pislik de onu evinde bulup öldürmüş, bayır yukarı sürükleyip kimsenin bulamayacağı bir yere götürmüş." Artık sesi her zamanki gibi çıkıyordu. Kavgacı ve keyifsiz.

"Sonra muhtemelen yanlış Luther'ı hakladığını fark etti. Tamam. İkna oldum. İki dünya var. Grace'i senin peşinden yolladılar. Eline yüzüne bulaştırdı, sonra da hatasını tamir etmeye çalıştı."

"İkinci denemesi hayatına mal oldu."

Ruth bir an boşluğa daldı ve sonra, "Bırakalım orada yatmaya devam etsin," dedi.

"Ne demek istiyorsun..." Luther duraksadı. "Yani senin..."

"Benim Luther'ım *sensin* artık. Bırakalım diğeri orada kalsın. Onun için fark etmez nasılsa. Bunun dışındaki tüm seçenekler seni mars eder. Carl ne düşünür acaba? Bu sabahki tuhaf davranışın, çiftliğe yaptığın saçma sapan operasyon... Seni baş zanlı olarak deliğe tıkması gerekir. Hemen o an. Pete de temelsiz bir şeyler söylediğini anlatacak. Sen unut o hikâyeni. Kolay kolay kimse inanmaz ona. Hatta ben onaylasam bile inanmaz. Büyülü güçlerin seni terk etti. Geleceği öngörmek için tamı tamına bir günün vardı. Bellek yitimi meselesini de numaradan yapıyor olabilirsin. Carl şerif yardımcısını Marianne'in otopsi masasında görünce, senin kötü kalpli ikiz olduğunu düşünecektir."

Bütün bunları Luther da düşünmüştü. Rahatlaması ve hüznü birbirine karıştı. Çukurdaki adam onun yüzünden ölmüştü.

"Kadın onu nasıl?.."

"Başından kurşunlayarak."

"Çok üzgünüm Ruth, hem de çok."

"Evet." Yine bir sessizlik. "Ben de sana üzülüyorum. Son yirmi dört saati nasıl geçirdiğini hayal etmeye çalışıyorum. "

"Her şey çiftler halindeydi. Her şeyden iki tane vardı. Bütün dünya, herkes, her şey. Bağlantı noktası da Nordvisk."

"Randevun kaçta?"

"On ikide."

"Öncesinde bana telefon et. Biraz uyumaya çalış. Nasıl olacaksa artık."

"Bir yolunu bulurum."

Yüzüne su çarptı. Jodie'yi ve ilişkilerinin artık nasıl korkunç bir yalan üstüne kurulu olduğunu düşündü. Son sekiz yıl içinde ne kadar sık onu düşünmüştü. Sabahları aynanın karşısına geçtiğinde, mutlu günlerindeki halini görüyordu yansımasında: uzun boylu, Ganalı babası gibi siyah, düzgün yüz hatları, sırf kaslardan oluşuyormuş duygusu uyandıran bir vücut. Korumak için fazla uğraşması gerekmeyen bir mirastı bu. İnce nitelemelerin insanı değildi o. Aynaya baktı ve bakışları yansıyan alanın dışında, dış hatları ve sabit noktası olmayan, tanrısı ya da benzeri bir mercisi bulunmayan bir mekânda kaybolup gitti. Bütün o karanlık yıllar boyunca bu devasa bedenin içinde, sanki çok büyük bir evde yaşıyormuşçasına yaşamıştı. İçeri kimseyi davet etmediği için sadece dış cephenin iyi görünmesi yeterliydi. Ansızın ona ikinci bir şans tanınmıştı ama ne pahasına?

Cep telefonu çaldı. Yatak odasına geri döndü.

"Hey Luther," diyor soruşturmayı yürüten komiser. "Bu saatte aramam doğru olur mu olmaz mı bilemedim ama sonra nasılsa uyuyamayacağınızı düşündüm."

"Doğru düşünmüşsünüz."

"Biraz daha iyi misiniz?"

"Çetin cevizimdir. Size nasıl yardımcı olabilirim? Bu olay yüzünden gece nöbetini mi kaydırdınız?"

"Yok canım, ben sadece insanları gece yataklarından kaldırmaya bayılırım. Size Grace Hendryx'in geçen akşam olay saatinde nerede olduğunu kontrol ettiğimizi bildirmek istiyordum."

"Öyle mi? Peki."

"Bu sefer Sierra'daymış. Sizin orada, vadide. Sacramento'da olması mümkün değil."

"Artık buna bile şaşırmıyorum."

"İsa şarabı suya dönüştürdüğünde Aziz Petrus da böyle söylemişti. Dalgıçlarımız hâlâ bulanık suyu tarıyor. Arabanın el değmemiş bir halde Sierra'da olması sizi şaşırttı mı?"

"Hayır."

"Hımm ama biz yine de bulduk. Eski demir yolu deposunun arkasındaydı. Delta King'e yüz metreden daha kısa bir mesafede."

Luther yerinden sıçradı. "Görünüşü nasıldı?"

"Boyaya ihtiyacı vardı. Arkadaşınızın aracını hurdaya çeviren oydu kesinlikle. Daha komik bir şey duymak ister misiniz?"

"Söyleyin hadi."

"Seri numaraları birbirinin aynı. Belli ki biri bu iş için çok uğraşmış."

"Bir bilsen."

Pencereden dışarı baktı. Doğudan gökyüzü ağarmaya başlıyordu. Köşedeki odasından ıslak bir park alanının kıyısındaki Capital Bowl binasını görebiliyordu. O uyurken sağanak bastırmıştı. Şimdiyse bulutlar, sanki şehrin üstünden bir örtü kalkıyormuşçasına çekiliyordu. Güneşli yeni bir gün başlıyordu. Luther bu parlayan güneşin altında gizlice bir eve girecekti. Pilar'ın telesekreteriyle konuşmaktan bıkmıştı. Palo Alto'daki adresini biliyordu. Onunla orada karşılaşacak olursa, daha da iyiydi.

Eğer karşılaşmazsa içeri girip sorularına yanıt arayacaktı. Flaş bellekteki video eski dünyasında kalmıştı. Son olarak Ruth'daydı. O görüntüler burada işine yarayabilirdi. İçinde bulunduğu bu anlamsız komedinin mantığına göre buradaki Pilar Guzmán'da da bir flaş bellek olması gerekiyordu. Hiç değilse o bir uçurumun dibinde ölmemişti. Ama tabii bu, yaşadığı anlamına gelmiyordu. Ama belki o da ölmeden önce güvenli bir yere saklamıştı, öbür Pilar'ın Mercedes'inin koltuğunun arasına sakladığı gibi.

Baş ucu lambasının ışığında Phibbs'in verdiği dosyayı karıştırdı. İyi bir iş çıkarmıştı. Yazı sayfalar boyunca sürüp gidiyordu. Phibbs'in portatif yazıcısı, şefkat dolu bir sonu hak etmiş olmalıydı ama yeni bir yazıcı almak için çalıştığı bölümün bütçesi yetersizdi. Luther firmanın geçmişini inceledi, bu kez oldukça ayrıntılı bir şekilde. 2003, Elmar'ın *LangWitch* adlı bir yazılım sayesinde multimilyoner olmasından sonra Nordvisk Inc.'in kuruluşu. O noktadan sonra şirketin hedefi: ağırlıklı olarak kanser, Alzheimer, Parkinson gibi hastalıkların ve üçüncü dünya felaketleri olan sıtma, kolera, filarya, sarı humma, ebola ve tifüsün tedavisi ve küresel tüm sorunların çözümü için kullanılacak yapay zekânın geliştirilmesi. Kendi araştırma projelerini kendi araştırıp bulan sanal bilimci A.R.E.S.'in tanıtımı, bilimsel kuruluşlar ve NASA için yazılımlar geliştirip patentini almak. 2005 yılında Nordvisk dil ve görüntü tanıma algoritmasını kusursuzlaştırmış, A.R.E.S. psikolojik tedavi alanında büyük başarılar göstermiş, karşısındakinin mimiklerinden ve vurgularından psikolojik durumuna ilişkin çıkarsamalarda bulunmaya ve yüz ifadeleri ile konuşma örneklerini bulutta depolayarak performansını hızla artırmaya başlamıştı.

Elmar'ın o dönemdeki hayat arkadaşı Eleanor Bender devreye girmişti. Kadın genom üstündeki her bir harfin ayrı ayrı manipüle edilme imkânlarını araştırıyordu, *EditNature* adlı programın lisansını almıştı ve Elmar algoritmanın yazılımına

katkıda bulunmuştu. 2006'da ayrılmışlardı. Eleanor Colorado'ya gitmiş, Nordvisk uygulama olarak indirilebilen ve erken tanı ve teşhis yöntemlerini tepetaklak eden yeni bir A.R.E.S. jenerasyonunu tanıtmıştı. Bütün dünyada klinikler, doktorlar ve enstitüler yapay zekâyı kullanmaya, Japonya'daki bir robot firması bile yapay zekâdan yararlanarak depresif, yaşlı ve yalnız insanlar için yapay refakatçiler üretmeye başlamıştı. 2007'de A.R.E.S.'in yapay zekâsı insan müdahalesi olmaksızın kanser, Alzheimer ve hücre yaşlanması alanlarında terapi geliştirecek kadar gelişmiş durumdaydı. Elmar ise birkaç yüzyıl sürecek bir yaşamın yararları üstüne kafa yormaya başlamış, hatta çok da uzak olmayan bir süre içinde ölümü de yeneceklerini açıklamıştı.

"Bu bize ütopik ve doğaya karşı kibirli bir tavır gibi gelebilir. Bir çok kişi bunun Tanrı'nın iradesine karşı gelmek olduğunu söyleyebilir. Onu biz yarattık. Tanrı, aydınlanma öncesi dönemin bir algoritmasıdır. Tabii ki karşı çıkışları anlıyorum. Kendilerine özel gerekçeleri olan, ölümsüzlük konusunda kuşkuları olan ateistlerin kendilerince haklı olacağını da anlıyorum. Ama en koyu Darwin yandaşları bile bunu neden yapıyor? Çünkü sandıklarından daha dindar, yani romantik oldukları için. Bir Alman felsefeci romantizmin, dinin estetik unsurları da olan bir uzantısı olduğunu söylemişti. Meselenin özü de bu zaten. Romantizm yanıtlanmamış sorulardan beslenir. Buna karşılık bir sibernetikçi olarak ben her sorunun bir yanıtı olduğunu ve bu soruları yanıtladığımız takdirde daha soğuk ve büyüsünü yitirmiş değil, daha iyi ve daha güzel bir dünyada yaşayacağımızı düşünüyorum. Sevdiğimiz insanların eriyip gittiğini, öldüğünü görmek ister miyiz? Kendimiz eriyip gitmek ve ölmek ister miyiz? Bana kimileri sık sık ölüm düşüncesinin kendilerini rahatsız etmediğini söyler. Ama bu durumun tek bir sebebi vardır: ölüme karşı, onu düşünmemek gibi çok basit ve çok etkili bir savunma mekanizması geliştirmiş olmamız. Ama ölüm günün birinde

gelecek ve ondan sonra bir cennet değil, bir hiçlik var. Bunun hiçbir değeri yok mu? Kimse kendi doğasına karşı çıkamaz. Yaşamın bir değeri var mı? Nasıl bir soru bu! Ben yaşamın sürmesini tercih ediyorum."

Phibbs *Time Magazine*'de geçen yıl yayımlanmış yedi sayfalık bir söyleşiyi dosyaya eklemiş ve bu tür pasajların altını çizmişti. Luther sayfaları çevirmeyi sürdürdü. 2009'da A.R.E.S.'in kullanım alanlarında bir patlama yaşanmıştı. Düşünce kuruluşları yenilikler üretmiş, denetim kurulu, Elmar'ın hızla büyüyen bu şirketi yönetim kurulu başkanı olarak yönetme görevini yerine getirip getiremeyeceği konusunda kaygı duymaya başlamıştı. Yapay zekâ bu kadar farklı iş alanı açtıkça, Nordvisk sınırlı alanlarda uzmanlaşmak yerine, farklı alanlarda faaliyet göstermeye başlamıştı: makine öğrenmesi, robot teknolojisi, büyük veri, mobilite, yeşil teknolojiler, uzay yolculuğu, derin deniz araştırmaları, sanal güvenlik, medya, beyin araştırmaları, sanal ortamlar ve tekrar tekrar sağaltıcı tıp. İnovasyon hızlandırıcısı WarpX'in başı olan Hugo van Dyke CEO olmuştu ve firma yapısının geliştirilmesi, kalite yönetimi ve yeni iş alanları gibi konularla ilgileniyordu, Elmar ise bütünüyle ürün geliştirmeye kaymıştı. 2010'da kuantum araştırmalarına yönelen Q-VISK'i hayata geçirmişlerdi. Eleanor Bender geri dönmüştü. *EditNature* Nordvisk'in tıbbi faaliyetlerinin resmî adı haline gelmişti ve Bender bu şirketin CEO'su olmuştu. Yeni ilaçlar ve terapi yöntemleri ortaya çıkmıştı, Bender, bakteri proteinlerinin, zararlı virüslerin DNA yapılarını dönüştürmesi alanındaki çalışmasıyla Nobel'e aday gösterilmişti. Pentagon kapılarını çalmıştı, Elmar ve Hugo Nordvisk'te asker, polis ve gizli servis için üretilen yazılım ve donanımların sadece koruma ve savunma amacıyla kullanılabileceğini belirtmişti.

Büyük bir risk alınmıştı.

Ve borsaya girmişlerdi. Elmar çoğunluk hisselerini alırken, van Dyke ve Bender de az hisseli ortaklar olmuştu. Bir yıldan önce Elmar'ın hayatına Liza Martini adında sözde çılgın bir elektropunk şarkıcısı girmişti, şimdi de evleniyorlardı. Magazin basınında yakında kargaşa yaşanacağı haberleri çıkıyordu.

Liza Martini, bu dünyada bir yıldızdı.

Nordvisk biyosibernetik alanında deneyler yapmış ve kumanda edilebilir böcekler üretmişti. Elmar A.R.E.S.'in genel zekâ düzeyine ulaştığını ve bundan böyle insanlığın savaş, açlık, yoksulluk, adaletsizlik gibi büyük meselelerine, ayrıca iklim değişimi ve meteorlardan gelecek tehditlere kalıcı çözümler arayacağını, bunun da ötesinde gözlerini uzaya çevireceklerini duyurmuştu. Eğer dünyamızdaki deneyler bir sonuç vermeyecek olursa, yerleşebilecekleri yeni gezegenler arayacaklarını belirtmişti.

"Astronomik kârlar elde ediyoruz. Hiç kuşkusuz çalışmalarımız sonucunda ama bu parayı, yaşamlarını değiştirecek gücümüz olduğuna güvenen insanlar sayesinde kazanıyoruz. Onlara karşı sorumluluğumuz var, o yüzden biz de astronomik sorunlarla uğraşıyoruz. Evet, Bill Gates ve Mark Zuckerberg gibi kazandığımız milyarları vakıflara aktarmak da mümkün, bu gerçekten harika bir şey. Ama benim düşüncem farklı. Ben kazandıklarımızı, insanlığı adaletsizliğin ve geri kalmışlığın zincirlerinden kurtaracak ve nihayetinde hastalıkların ve ölümün boyunduruğundan azat edecek daha iyi ve daha güzel yollara yatırıyorum. Bizden kuşku duyanlar Nordvisk'in kendi tutkuları yüzünden başarısızlığa düşmeden böyle bir mucizeyi nasıl gerçekleştireceğini soruyor. Acaba milyarlarca doları çılgın icatlar yüzünden tehlikeye mi atıyormuşuz? Ben de onlara şunu soruyorum: Çılgınlık nedir? Bize bir bakın. Google'a bakın. Eğer çılgın olmasak insanlığa sunduğumuz onca şeyi sunabilir

miydik? Kopernik çılgın mıydı? Ya Newton veya Wright kardeşler? Bütün sorularımızı yanıtları orada dışarıda!"

Görünen o ki A.R.E.S. evlilik sorunlarını çözmeyi başaramıyordu. Elmar ile Liza Martini arasında yaşananlara bakınca, insana Liz Taylor ve Richard Burton'ın ilişkisi yin ve yang gibi uyumlu görünüyordu. 2016'da Nordvisk yeni yaratıcılık hamleleriyle sarsılıyor, biyoyazıcılarda kusursuz deri tabakaları ve sonunda tümüyle çalışabilir durumda böbrek ve karaciğer üretiliyordu. *EditNature* laboratuvarlarında üçüncü dünya ülkelerinin sağlık sorunlarına yönelik yeni ilaçlar üretiliyordu ama tıpkı Nordvisk' in son derece radikal trafik ve çevre teknolojilerinin basit bürokratik engellere takılması gibi, onlar da izin sorunlarına takılıyordu.

Dubai bir ekolojik kent siparişi vermişti. Nordvisk kimsenin gerçekleştiremeyeceği soluk kesici bir tasarım sunmuştu. Sanki şirket, başka dünyalardan gelen, çok gelişmiş teknolojiler üretiyormuş gibiydi. Bir açık kaynak projesi olan A.R.E.S. dünyanın tüm bilim insanlarının hizmetindeydi ama giderek Nordvisk'in en önemli fonksiyonları gizli tutup tutmadığı konusunda şüphe uyanıyordu. Bu (artık kuantum işlemcileriyle çalışan) devasa yapay zekânın Sierra Nevada'da bulunan bir tesiste saklanması huzursuzluklara sebep oluyordu. Buna karşılık erken tanı alanında çalışan TELESCOPE çok gelişmişti. Nordvisk yurt dışında yaşanacak ayaklanmaları ve seçim sonuçlarını büyük bir isabetle öngörüyor, ticaret alanındaki eğilimleri analiz ederek buradan neredeyse bire bir gerçekleşen yeni gelişmeleri türetiyor, doğanın hipnotize olmuş gibi izlediği birer aylık meteoroloji modelleri çıkarıyordu.

Luther'ın gözleri son satırlara takıldı. Yeni değişimler kapıdaydı. Elmar yeniden ana şirketin CEO'su olmuş, Hugo van Dyke yönetim kuruluna geçmişti. Biraz daha dikkatli bakmak gerekiyordu. O zaman son üç dört yılda Nordvisk'te bir şe-

yin temelinden değiştiği görülebilirdi. Daha doğrusu bir şeyin Nordvisk'i değiştirdiği.

Beni buraya o şey getirdi, diye düşündü Luther.

Saate baktı, yediye çeyrek vardı.

Eşyalarını toplayıp otelden ayrıldı ve Pasifik kıyısına giden otoyola çıktı.

Luther, Vallejo'dan sonra tabelaları takip edip Oakland ve San José'ye doğru ilerledi, Dumbarton Köprüsü'nden geçip San Francisco Körfezi'ni katetti. Sabahın parıltılı ışığında suyun hafifçe kırışık yüzeyinin üstünde bulut dizileri doğuya doğru kayıyordu. Sanki güneşin ışığını emmişler gibi göz alıcı bir beyazlıktalardı. Havaysa bir kristal gibi ışık saçıyordu. Stanford Üniversitesi'nin arazisinin ardından Palo Alto'yu geçti ve kıvrıla kıvrıla kıyının ormanlı tepelerine çıkan yolu takip etti. Saat onu birkaç dakika geçe aracını tek başına duran, verandalı, ceviz ve püsküllü meşe ağaçlarının sarmaladığı, bakımlı görünen bir ahşap yapının önüne park etti. Luther Silikon Vadisi'nin elitlerinin önemli toplantılarını bürolarında değil, sahil boyundaki evlerinde yaptığını duymuş olduğunu anımsadı. Pilar Guzmán Nordvisk arazisinden on beş kilometre kadar uzakta, Woodside Highlands'in kıyısında varlıklı doğa severlerin yaşadığı bir sitede oturuyordu. Ön bahçesi zambaklar, leylaklar, acı baklalar ve guguk çiçekleriyle kaplıydı. Havada çevrede yetişen okaliptüs, pelin otu ve okyanus kokuları birbirine karışıyordu. Satın alınmış da kiralanmış da olsa ortalama bir maaşla bu evde oturmak ancak düşlerde mümkün olabilirdi.

Pilar doğru işi bulmuş olmalıydı.

Proje yöneticisi. Proje, Çiftlik miydi?

Nordvisk'tekilerden kaçı bu küre şeklindeki mekândan haberdardı acaba?

Ön bahçeden eve doğru gidip kapıyı çaldı. Bir kuş sürüsü meşeden uçarak uzaklaştı, kıyı bölgelerinde sıkça rastlanan sisten arta kalanlar bir hayalet gibi ağaçların tepesinden havalandı. Kapı açılmıyordu, çevrede görünen hiç kimse yoktu. Luther nezaket gereği bir dakika kadar bekleyip evin çevresinde bir tur attı, pencerelerden içeri baktı ve sonra tekrar kapıyı çaldı. Kimsenin evde olmadığından emin olunca bir çift lateks eldiven takıp maymuncuk şeklinde büktüğü ataçla kapıyı açmaya koyuldu. Kapı hemen açılıverdi. Başkaları onun uğraşmasına gerek bırakmamıştı. İçeri girip odadan odaya dolaştı. Orada bulabileceği hiçbir şey olmadığını anlayınca cep telefonunu çıkarıp Ruth'u aradı. "Buraya gelen ilk davetsiz misafir ben değilim. Biri evin altını üstüne getirmiş. Onların bulamadığını ben de bulamam herhalde."

"O tür bir flaş bellek çok küçüktür, bir yere sıkışmış olabilir."

"Eğer kalabalık geldilerse parmaklarını her tarafa sokmuşlardır. Burada uzaktan bile bilgisayara benzer bir şey yok."

"Kavga izi var mı?"

"Hayır." Bakışlarını geniş oturma odasında gezdirdi. Evin her tarafında aynı şey görünüyordu. Her bir köşe sistematik olarak ve büyük bir titizlikle taranmıştı. "İtişme kakışma olmamış ama birisi deliler gibi bir şeyler aramış. Bana soracak olursan geldiklerinde Pilar burada değilmiş. Saklamaya çalıştığı şeyi ya dışarı kaçırmış ya da buna fırsat bulamamış."

"Rodriguez'in çevresindekiler çok korkuyor olmalı."

"Keşfedilmekten, değil mi?" Luther düşündü. "Peki şöyle varsayalım. Evin her santimetre karesi aranmış. Bu sence neye benziyor?

"Hiçbir şey bulamadıklarına."

"Aynen. Eğer Pilar hâlâ hayatta ve özgürse o flaş belleği üzerinde taşıyor demektir."

"Eğer Grace'in eline geçmediyse. Elmar Nordvisk'e videodan söz edecek misin?"

"İşlerin nasıl gittiğine bağlı."

"Az önce buraya Bayan Tillermann telefon etti. Hani şu Cole & Rosenfield'ın cüce dinozoru."

"Ne istiyormuş? Rodriguez'i kahve ile kek yemeye mi davet etmeliymişiz?"

"Çok değerli müvekkilinin her türlü kuşkudan uzak tutulmasını istiyor."

"Söyle ona, Sacramento'da Grace'in sana çarptığı aracı buldular. Ayrıca çok değerli müvekkilinin aranmakta olduğunu da söyle."

"Bu durumu değiştirmiyor."

"Anlıyorum. Olay saatinde Bayan Hendryx Çiftlik'teydi ve aracı el sürülmemiş halde garajdaydı."

"Başkasının taklidini yapmış olabileceği paslı bir arabadan fazlasını bulsalar iyi olur. Sana Carl'dan da bir mesajım var. Sana güveniyormuş."

Luther içinde yaşlı şerife karşı şükran duyuyordu.

"Gözünüzü korkutmalarına izin vermeyin Ruth."

"Sen de kendine dikkat et. Ve beni bilgilendir."

Luther evden ve Woodsite Highlands'ten ayrılıp Nordvisk Genel Merkezi'nin yolunu tuttu. Yol ormanların ve atların otladığı çayırların arasından kıvrılarak ilerliyor, güneşin altında kavrulan, üstünde benek benek çalılıkların olduğu tepelerden geçiyordu. Bir süre sonra vadinin dibinde Palo Alto'yu ve uzaktan da Salamanca Katedrali'nden esinlenerek yapılmış, Stanford Üniversitesi'nin simgesi sayılan Hoover Kulesi'ni gördü. Neoklasik tarzda yapılmış olan kule, ateşlenmeye hazır bir ay roketi gibi mavi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Dış çizgileri bulutlar ya

da okyanus dalgalarından, hatta deniz analarından esinlenmişe benzeyen, insanda biyonik olduğu izlenim uyandıran yapılar giderek yakınlaşıyordu. Bombeli camlarda güneş ışınları dört bir yana dağılıyor, tesisin farklı birimlerini camdan tüneller birbirine bağlıyordu. Sonra da Luther'ın önceden fotoğraflarını görmüş olduğu ana bina belirdi. Bu nesne kırların üstündeki dev bir su damlasını andırıyordu. Adını da buradan almış olmalıydı: The Drop.[7]

"Su damlası bütün yeniliklerin ve yaşamın oluşumunun simgesidir," demişti Elmar. "Suyun içinde ilk karmaşık organizmalar oluşmaya başlar, bunlar hücreler şeklinde organize olur ve her şey buradan ortaya çıkar. Bir mikroskoptan su damlasına bakarsanız, koca bir evreni görürsünüz. Ve bir şey daha görürsünüz. Bu koruyucu yapıların parça parça olduğu, birbiriyle kavgalı küresel toplumda eksik olan bir şeyi, saydamlığı görürsünüz."

Bu evrenin bir otoparkı vardı.

Luther aracını bir Tesla'nın yanına park edip kararsız gözlerle çevresine bakındı. Buranın kapladığı alanı kestirmek güçtü. Giriş bölümünde firmaya ait camları karartılmış otobüsler yaklaşıyordu: Luther'ın Phibbs'in hazırladığı dosyadan bildiği üzere, Nordvisk'in çalışanları için bir servis ağı vardı. Çünkü çok azı Palo Alto'da bir ev tutacak kadar para kazanabiliyordu. Saat yarımdı. Biraz daha çevreye bakınacak zamanı vardı. Tepelerin ve yapıların arasından ilerleyip çatallaşan, doğal taşlarla döşenmiş yolları izledi, alanlardan geçti, yarım daire şeklinde teraslar, içinde yapay akarsuların, göllerin, çardakların bulunduğu çok güzel düzenlenmiş parklar boyunca yürüdü. Güneş şemsiyelerinin altına yerleştirilmiş şezlonglarda insanlar dizüstü bilgisayarlarıyla çalışıyordu, Çiftlik'te de gördüğü gibi gölgeli birer vahaydı bunlar. Büyük bir çocuk oyun alanı görüyordu.

---

7 (İng.) Damla.

Palmiyelerle kaplı, çevresinde kafeteryalar, bir süpermarket ve bir kütüphanenin bulunduğu büyük bir meydandı burası. Bir spor merkezi: koşu bantlarında koşanlar. Parlak camların ardında kim oldukları anlaşılmıyordu. Tenis kortları. Jeff Koon'un elinden çıkma bir metre boyunda parlak mavi bir köpek heykeli. Elmar'ın çocukluğunda köpekle ilgili bir şey yok muydu? Küçük tuhaf sanat eserleri, çizgi film kahramanları, bronz dökümden *Yıldız Savaşları*'nın Yoda'sı. Teknolojik ciddiyet yerine şakacılık.

Bu camdan şehrin içine girdikçe, gördüğü şeylerin canlılığı ona çok uluslu bir karınca topluluğunu hatırlatıyordu. Yaya, patenler üstünde ya da rengarenk bisikletleriyle herkes kendi hedefine gidiyordu ama bir araya gelince sanki hedefsiz bir kargaşanın resmini oluşturuyordu. Tüm bunların ötesinde sanki Nordvisk dünyasında hiç dik açı yok gibiydi, sanki her şey kendi içine doğru bükülüyordu. Hemen hemen hiç kimse kırk yaşın üstünde değildi ve çoğu bir yönetici olmanın farkındalığını yansıtıyordu. Burnu büyüklükle değil! Sadece milyarlarca körü aydınlık bir geleceğe taşıyor olmanın sarsılmaz inancıyla. Luther çevreyi gösteren bir planın bulunduğu panoya ulaştı ve planın üstünde "Buradasınız" simgesini aradı. Planın üstünde The Drop adlı binayı düzensiz su damlacıkları gibi çevreleyen diğer bir sürü yapının, molekül zincirlerini andırdığını fark etti. Üstlerindeki yazıları okudu: Robotik, sibernetik, artırılmış gerçeklik, sanal çevreler, makine öğrenmesi, görüntü tanıma, tıp, uzay merkezi... sadece A.R.E.S. kısaltması bir tek kez bile geçmiyordu.

Nedendi acaba?

A.R.E.S. hepsinin içinde olduğu için olabilir miydi? Belki bu yüzdendi. Nihayetinde bir şehrin üstünde şehir, bir evin üstünde ev yazmıyordu. Takım elbiseler içinde bir grubun geçmesi için yol verdi. Göğüslerinde isim kartları, ellerinde de cep telefonları olan bir grup Çinli geri dönüp ana girişe doğru gidiyordu. Giriş

salonu da oyuncu ruhun bir eseriydi. Çevrede langırt masaları ve tilt makineleri vardı. Bir bankonun gerisinde oturan iki genç kadın, kutsanmış biri daha bu ütopyanın yolunu bulduğu için mutlu olduğu her halinden belli olan gülümsemeleriyle ona bakıyordu. Luther geliş sebebini söyledi, kadınlar ona da bir isim kartı bastı, bir şey içmek isteyip istemediğini sorup bir kola vererek onu oyunların olduğu bölgeye yönlendirdi.

Turuncu cin şeklinde bir sandalyenin ucuna sarhoş gibi şaşkın bir halde ilişti.

Yine turuncuydu. Belli ki turuncu onun kriz rengiydi.

Uzun süre beklemesi gerekmedi. Başı dik, sarışın, gerginlik yaratacak kadar çekici bir kadın cam kapıdan giriyor.

"Luther! Katie."

İsimleri sanki bir bebeğe isim arayanlara önerilerde bulunuyormuş gibi öylesine ortaya atıyordu. Demek Katie Ryman oydu.

"Yolculuğunuz iyi geçti mi?"

"Evet teşekkür ederim." Luther ayağa kalktı. Herkes sadece onu dürüstçe neyin ilgilendirdiğini soracak olsa dünya farklı olurdu muhtemelen. Hiç değilse daha sessiz olurdu kuşkusuz. "Güzel bir oyun odası."

"Değil mi? Yüksek teknolojiyi Avrupa bulmuş olabilir ama Amerika onunla nasıl eğlenileceğini biliyor. Gelin benimle."

The Drop binasının içi, dış tasarımı yansıtan bir açık alandı. Çok sayıda camlı oda, kıvrık balkonlar boyunca birçok kata dağılmış durumdaydı. Katlar birbirlerine sarmal şeklinde yapılmış uyumlu merdivenlerle bağlanıyordu. Rengârenk parıldayan balon köpüğü şeklinde asansör kabinleri sanki boşluğun içinde yüzüyordu. Luther'a sanki içinde bulunduğu yapının belirgin bir biçimi yokmuş ve bir an sonra mevcut şekli de değişebilirmiş gibi geliyordu. Gün ışığının içeri aktarılması için akla gelebilecek her imkân kullanılmıştı. İç avlunun ortasında görünmeyen dalgaların arasından hızla kayıp giden dev bir sörfçü heykeli

vardı. Sörf tahtasında şöyle bir yazı okunuyordu: *Dalganın olduğu yere değil, dalganın gideceği yere git.*

"Elmar hâlâ bir basın toplantısında," dedi Katie. "Daha birkaç dakika sürebilir. Binayı gezmek ister misiniz?

"Zahmet etmeyin. Ben bir yerde oturur beklerim."

"Olur mu hiç. Gelin benimle."

İç avludan ayrılıp daha az saydam bir bölüme geçtiler. Otomatik kapılar iki yana doğru kayarak açıldı, ardında çok büyük koltuk sıralarının ve sahnenin bulunduğu, karanlık bir mekân vardı. Konferans salonunu yaklaşık yüz kadar gazeteci ve kameraman doldurmuştu. Elmar ışıkların altında, çocuk boyunda kar beyazı bir robotun yanında duruyordu. Bu makine yaratığın gözleri kocaman ve yusyuvarlaktı, dudakları sürekli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Her şeyiyle sempatik bir yaratıktı.

"Kaç yaşındasın Sparky?" diye sordu o sırada hoş bir kadın gazeteci.

"Bunu insan yaşıyla söylemem imkânsız." Sparky'nin sesi *Kayıp Balık Nemo* filmindeki palyaço balığının sesini andırıyordu. Hayli neşeliydi ve otomat sesine zerre kadar benzemiyordu. "Ama bir robot olarak 2015 yılında işlemeye başladım."

"Yani yaşamaya başladın."

Sparky başını biraz daha soru soran kadına soru çeviriyor. "Tam değil. O tarihte var olmaya başladım. Ah ne güzelsin! Çok da şıksın, bir model misin yoksa?"

Gazeteci kadın gözlerini devirip güldü. "İyi olurdu aslında ama değilim. *Guardian*'da yazıyorum."

"Model olabilir, bana da modaya ilişkin tavsiyeler verebilirsin."

"İhtiyacın yok ki Sparky," dedi bir başka kadın. "Sen yeterince hoşsun."

Küçük robot gözlerini indirip utangaç bir ifadeyle mutluluğu gösterdi. Kollarını iki yana uzatıp on parmağını da açtı. Davranışları şaşırtıcı ölçüde insanı andırıyordu.

"Bugün harika bir gün," dedi, "bir şeyler yapalım mı? Ne yapmak istersiniz?"

Birisi, "Hadi yemeğe gidelim," diye seslendi.

Sparky duraksıyor. "Belki bir gezinti yapabiliriz. Bir film seyredebiliriz. Plaja gidebilir ya da birlikte biraz çalışabiliriz. Hangisi ilginizi çeker?"

Tombul bir adam, "Biftek ve patates kızartması," diyerek güldü.

Sparky gövdesinin üstü kısmını adama doğru çevirdi, "Tam da öyle görünüyorsun. Daha sağlıklı şeyler yemelisin."

"Neden? Biftek ve patates kızarması sağlıklı değil mi?"

"Değerlerini incelememi ister misin?"

"Aman sakın!"

"Tamam, ama ben yemezsem sakın bozulma. Ben ne yiyebilir ne de içebilirim."

"Ya yiyip içersen?"

"O zaman bozulurum. Sana bir şey söyleyeyim mi, seni akşam yemeğine davet ediyorum."

Adam sırıttı, "Sağ ol dostum!"

"Ama hiç param yok, bana bir yüz dolar borç verir misin?"

Artık bütün konferans salonu gülmeye başlamıştı.

"Nasıl çalışıyor bu?" diye sordu Luther, Katie'ye, "sahnenin gerisinde biri oturup ona komut mu veriyor?"

"Tabii ki kimse yok." Kaşlarını kaldırdı. "Sparky'nin kendi zihni var. Geçenlerde bana çıkma teklif etti."

"Kabul ettin mi?"

"Hayır ama bugüne kadar çıktığım erkeklerin çoğundan daha iyi flört ediyor."

"Flört mü? Ama o daha bir çocuk. Bir çocuk olarak tasarlanmış."

"Evet, o yüzden de sıkıcı değil."

"Sparky." Yaşlıca bir kadın elini kaldırdı. "Bu akşam kocamla sinemaya gitmek istiyorum. Bir film önerebilir misin?"

"Ne tür filmler seversin?" diye sordu robot. "Vurdulu kırdılı mı, bilimkurgu mu, komedi mi? Yoksa sen daha romantik bir tip misin?"

"Sence nasılım?"

"Sen romantiksin. Bana sarılmak ister misin?"

"Lütfen sahneye gelin," dedi Elmar belirgin bir gururla. Siyah bir tişört ve spor ayakkabıları giymişti. Gülümseyerek yaşlı kadının sahneye çıkmasına yardım etti. Sparky kollarını açtı. İkisi, eksi dostlar gibi çok samimi tavırlarla birbirlerine sarıldı.

"Sparky bir sosyal-bot," dedi Elmar, küçük robot tekerlekleri üstünde sahneden ayrıldıktan sonra. "Ağırlık noktası empati. Mimiklerinizden, sesinizin tonundan, jestlerinizden ruh durumunuzu saptayabilir. Kendiliğinden size iyi gelecek şeyler önerebilir. Mükemmel bir sohbet arkadaşıdır. Onu üretirken önce onu bir alışveriş danışmanı olarak düşünmüştük ama kısa bir süre içinde bu ufaklığın çok daha fazla potansiyel taşıdığını fark ettik. Böyle bir arkadaş isteyen o kadar çok yaşlı ve yalnız insan var ki. Sizi dinleyen, şakacı ve anlayışlı bir robot. Terapi alanında edindiğimiz bütün deneyimler şimdi Sparky'ye aktarılmış durumda. Çocuklar için harika bir oyun arkadaşı, özel öğretmen, danışman, siz ne isterseniz o olabilir." Bakışları hâlâ sırıtmakta olan şişman adama yöneldi. "Tabii en iyi et lokantalarını da biliyor."

"Yemek yapabiliyor mu?" diye sordu biri.

"Yapabilirdi aslında. Elleri tıpkı insan eli gibi geniş bir özgürlük alanına sahip. Onun için sürekli yeni uygulamalar geliştiriyoruz ama onun ve tüm diğer sosyal robotların geleceği orada." Elmar'ın sağ eli yukarı kalkıp parmakları sanal dünyaları kavramak için açıldı. "Bulutta. Sırf robotlar için bir bulut. İhtiyacı olan tüm bilgileri indirebileceği, kendi kişisel pratik

deneyimlerini depolayabileceği bir bulut. Böylece dünyadaki tüm robotlar diğer robotların deneyim dağarcığına ulaşabilir. Çok büyük bir hızla öğrenmeye devam eden ortak yapay zekâ. Sparky gibi robotlar bulabileceğimiz en akıllı, en duyarlı yoldaşlarımız olacak, en çok güvendiklerimiz. Ve zaten önemli olan da bu. Güvenmek!" Bir ara verdi. Normalde miskince olan konuşması o anda son derece net ve etkileyiciydi. "İnsanlık için yeni bir devrim başladı. Bu devrimin sonunda gezegenimizi akıllı makinelerle doğal bir ortaklık içinde kullanacağız. Onların yardımıyla evrimin, barış ve refahın hüküm sürdüğü yeni bir evreye ulaşacağız. Ama bunun için insanın ve bilgisayarın birbirini iyice anlaması ve güvenmesi gerekiyor. Nordvisk'te bunun için çalışıyoruz. Sparky bu yönde atılmış bir adım. Geldiğiniz için teşekkür ederim, tabii Sparky adına da."

"Bir saniye." Gazetecilerden biri elini kaldırdı. "Benim bir sorum daha olacaktı."

"Buyurun."

"Boston'da bir süper gemi yaptırdığınız doğru mu?"

Elmar'ın kalın kaşları kalktı. "Evet üçüncü teknemiz. Bu bir sunucu gemisi, ürünlerimizi kullanan müşterilerimize daha fazla depolama alanı sağlamak için."

"Ama ben başka bir şey duydum. O gemide bir araştırma merkezi kuracakmışsınız."

Elmar gülümsedi. "Evet gemide teknolojilerimizi de test ediyoruz, doğru."

"Bu testleri neden açık denizde yapıyorsunuz?"

"Neden yapmayalım?"

"Gemileriniz iki yüz deniz mili alanının dışında seyrediyor. Buralarda hiçbir ülkenin yasalarına tabi değilsiniz. Tüm resmî düzenlemelerin, tüm yasakların, tüm etik sınırların çevresinden dolanabilirsiniz. Ve ne yaptığınızdan kimsenin haberi olmaz."

Elmar gazeteciye bakmıyordu. Tekrar konuşmaya başlayınca bakışlarını özellikle salona çevirdi.

"Düzenlemelerin aşırı olduğu yerlerde yenilikler ortaya çıkamaz. Bazı şeyleri test edebileceğimiz, toplum üstündeki etkilerini araştırabileceğimiz, bir köşeye çekileceğimiz yerlere gerek duyuyoruz. Ama bu ne demek? Kimse bize bakmazken yapacağımız kötülükleri mi planlıyoruz? Sparky'yle tanıştınız. Onda etik düzenlemelere ters düşen bir şey gördünüz mü? Evet, biz açık denizde, Sierra Nevada'da, denizin dibinde, uzayda araştırmalar yapıyoruz. Bu beni Ernst Stavro Blofeld[8] mi yapıyor?" Salondakiler güldü. "Biz teknolojilerinizi geliştirme aşamasında, kimseye zarar vermeyecek yerlerde test etmekle sorumluyuz. Ve sonuna kadar insanlığın yararına, tüm insanların yararına olmayan hiçbir şey Nordvisk laboratuvarlarının kapısından dışarı çıkmaz. Tekrar teşekkür ederim."

Soru soran gazetecinin memnuniyetsiz bakışları bir yana bırakılırsa, diğerleri alkışlıyordu. Katie Ryman da coşkuyla alkışlayanlar arasındaydı. "Gelin Luther, sizi tanıştırayım."

Nerdeyse, *ben onu zaten tanıyorum*, diyecekti. Kadını takip etti. Gazeteciler eşyalarını topluyordu. Elmar bir teknisyenle birlikteydi. Adamın omzuna vurup sahneden aşağı atladı.

Elmar, "Selam, tanıştığımıza sevindim," dedikten sonra kısa bir süre ona baktı ve "Aç mısınız?" diye sordu.

"Hem de nasıl," dedi Luther dürüstçe.

"On dördüncü oda sizin Elmar," dedi Katie. "Hugo telefon etti, şu anda New York'taymış ama istersen telekonferansla size katılabilirmiş. Size yiyecek bir şeyler söyleyeyim mi?"

---

8 Ernst Stavro Blofeld, Ian Fleming tarafından yaratılmış James Bond romanlarında ve filmlerinde, yer alan bir kötü karakterdir. Dünya egemenliği özlemleri olan bir kötülük dehası ve İngiliz Gizli Servisi ajanı James Bond'un baş düşmanıdır. (ç. n.)

"Ne dersiniz şerif yardımcısı. Kendimiz mi bir şeyler seçsek? Yoksa evrenin öbür ucundaki restorana kısa bir yürüyüş mü yapsak?" Elmar gülümsedi. Sözcükler yarı açık ağzından sanki birbirleriyle yarışıyormuş gibi hızla çıkmıştı. "Süper bir menümüz ve birkaç da son derece klas aşçımız var."

Luther, Elmar'ın ne demek istediğini büyük ve gürültülü bir mekâna girdiklerinde anladı. Yemekhane cıvıl cıvıldı ve tahmin edilenin aksine, kimse dizüstü bilgisayarının ya da cep telefonunun başında değildi. Spor ayakkabılı, kapüşonlu kazak giyen insanlar yemek adacıklarına üşüşmüştü. Her şey o anda hazırlanıyordu. Sürünün içindeki balık gibi kalabalığın arasına karıştılar, Katie ise yanlarında ayaklı bir haber merkezi gibiydi. Elmar'ın oradaki görüntüsü onu gündelik hayatta görmeye alışkın olmayan yeni gelenlerin gözünde parlıyordu, ondan gelen bir "Selam, her şey yolunda mı?" sözünü bir kutsama gibi kabul ediyorlardı. Çatal bıçak şakırtısı hiç kesilmeyen bir motor sesini andırıyordu. Luther daha yakma geldikçe, her yerde bir şeyler pişirildiğini ama pişirenlerin hepsinin insan olmadığını fark etti. Bir yanda Asyalılar yüksek sesle konuşarak *tempura* kızartıyor, öte yanda robot kolları *chili con carne* karıştırıp tortillalar sarıyordu. Eşlikçileri onu makarna, hamburger, çeşitli kızartmalar ve otomatik olarak hazırlanan vegan yemeklerin durduğu standlar boyunca ilerletip Hint yemeklerinin kokusunun hâkim olduğu bir buluta yöneltti. Burada da becerikli makineler iş başındaydı. Luther hiç karşı koymadan tabağının enfes tikka masala tavuklarıyla doldurulmasını izledi. Kavrayıcı kollar tavukların üstüne yarım sarı domates ve taze kişniş yaprakları ve bir de pide koydu.

"Leziz," dedi Elmar, "bana da aynısından."

"Üç aydır bir yarış düzenliyoruz," diye anlattı Katie, Luther'a, "İnsan aşçılara karşı robotlar."

"Peki kazanan kim?"

"Şu ana kadar hiç kimse. Robotlar daha istikrarlı. Hiçbir zaman beklentilerin altında kalmıyor ama üstüne çıkmıyor. İnsanlar ise o günkü formlarına bağlı olarak, ya şöyle böyle ya da mükemmeller." Kati başıyla bir işaret yaptı, "siz geçin çocuklar, ben size yukarı getiririm."

Sanki bu dünyadan değilmiş gibi görünen asansörlerden biri onları çeşitli büroların arasından geçirip en üst kata çıkardı. Bu büroların bazılarının tasarımı kırlardan ve orman kulübelerinden esinlenmiş, kimileri altmışlı yılların bilimkurgu filmlerinden, hippi çadırlarından ya da bir midyenin içinden ilham almıştı. Hey yanda toplantılar yapılıyordu. Birisi elinde tepsisiyle bir armut koltuktan kalkarken bir başkası pateniyle oradan oraya kayıyordu. Konuğuna ne demesi gerektiğini bilemeyen Elmar bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sparky'yi nasıl buldunuz?" diye sordu.

"Karakollar için daha büyük boyları da var mı?"

"Yakında. Ona benzer bir şey üretiyoruz. Hatta bunu size devlet bile finanse edebilir. Robotlar insan kaynakları arasında değil, teknik donanım arasında kabul ediliyor."

"*RoboCop*," diye mırıldanıyor Luther. "Daha neler!"

"Hayır hayır öyle berbat olmuş bir insan artığı değil. Bizimkiler tümüyle makine. Denemek ister misiniz?"

Luther, Kimmy'nin yaptığı hamur işleriyle karşılaşan bir makineyi hayal etti. Bu yeni dost bir şey yiyemezdi ama belki ölmüş kedileri bulabilirdi. Röntgen gözleriyle. Phibbs'in yazıcısını düşündü. Bilim yalan söylüyordu, burası kesindi. Taş Devri'nden Yeni Çağ'a kadar süreç art arda ilerlemiyordu. Bu süreç bir arada olmadan, yan yana var olmayı sürdürüyordu.

"Siz burada tam bir şehir kurmuşsunuz," dedi asansörden çıkarken, daha çok herhangi bir şey söylemiş olmak için.

"Birçoğunun evi burası."

"Burada hastaneniz de var mı? Kafeterya, spor salonu ve süpermarketi gördüm."

"Her şey var. Ve her şey parasız." Elmar, Luther'ın geçebilmesi için toplantı odasına açılan kapıyı tuttu. Bu kez hamak ya da benzeri eğlencelikler yoktu. Ortam tamamen amacına uygun düzenlenmişti, su şişeleri ve bardaklar vardı. Yerlerine oturur oturmaz dövmeli bir genç kız yemeklerini getirdi ve ardında bir gülümseme bırakarak odadan çıktı.

"Lafı fazla uzatmayalım Bay Nordvisk."

"Elmar deyin. Benim de Luther dememde bir sakınca var mı?"

"Yok tabii. Her neyse."

"Buraya neden geldin?"

"Evet," diye başını salladı Luther, "buraya neden geldim."

Elmar çenesini sağ eline dayayıp karşısındakini, yeni bir tür olup olmadığı konusunda hâlâ kuşku duyan bir biyoloğun ilgisiyle süzdü. "Bilmiyorum."

"İkimiz de hiçbir fikrimiz olmadığını ortaya koymuş olduk."

Bu bir satranç oyununu andırıyordu. Taşlar birbirinin yolunu kesene dek hamleye karşı hamle. Ama Luther buraya beraberliği kabul etmek için gelmemişti.

"Bir fikrin olmalı. Bu senin teknolojin, benim değil."

Elmar tikka tavuğunu iştahla yemeye başladı.

"Teknolojiler bize bazen tuzaklar kurabilir."

"Bunun altına imzamı atabilirim."

"Bana bak Luther," dedi ağzındakileri çiğneyen Elmar, "benim sorunum, zeki ve iletişim kurulabilen bir sisteme girdiğim her verinin beni önce zor durumda bırakması. Ta ki ben aynı değerde bir bilgi edinene kadar. Ama gelen bilginin aynı değerde olduğunu nasıl değerlendirebilirim? Google'da bir şey aradığın zaman onlara kendinle ilgili, seni neyin ilgilendirdiğiyle ilgili bir şeyler anlatırsın. Buna karşılık aradığın bilgiyi elde edersin

ama Google hakkında bilgi edinir misin? Biz buna şaka yollu Smiley problemi diyoruz. George Smiley, kim olduğunu biliyor musun?"

"Yo hayır."

"John Le Carré'nin usta ajanı. Tanımıyor musun? Soğuk Savaş sırasında Smiley'nin görevi, M6'nın her zaman yabancı servislerin bir adım önünde olmasını sağlamaktır. Ancak bunun yolu diğer istihbarat örgütleriyle bilgi alışverişi yapmaktan geçer. Sürekli bir pazarlıktır bu ama bir kez onlara fazla bilgi verirsen kontrolü ele geçirirler. Yapay zekâyı, süper zekâ yolunda geliştirirken önemli olan da budur zaten. Her adımda seni aldatmadığını bilmen gerekir. Örneğin açlık sorununu çözeceğim deyip bu sorunu dünyada yaşayan tüm insanları öldürerek çözmesi gibi. Öyleyse, karşındakinden bir şey alabilmek için sen ne vereceksin?"

"Bana bir sistem olduğumu mu söylüyorsun?"

"Tabii, ben de bir sistemim. Biraz su al. Başka bir şey ister misin?"

"Ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Belli ki gerçekten hiçbir fikrin yok."

"Yok."

"Ama gerçek olan şu ki orada oturuyorsun. Yani birinin seni oraya göndermiş olması gerek, değil mi? Peki hangi amaçla?"

Luther kaşığı tabağın yanına bıraktı. Nordvisk'in başkanının onu böyle savunmaya zorlaması sinirine dokunuyordu.

"Bu iş böyle yürümez Elmar, ben bir iki temel meseleyi öğrenmek istiyorum. Yoksa hiçbir şey anlatmam." Öne doğru eğildi. "Ben bir polisim, senin o Smiley problemi dediğin şeyi ezbere bilirim. Burada olmamın sorumlusunun sen olmadığını kim iddia edebilir?"

Elmar tabağına doğru gülümsedi. "Ne öneriyorsun?"

"Birbirimize güvenmeyi denesek."

"Soruya karşı soru?"

"Ben başlıyorum. Zaman yolculuğunu gerçekleştirebiliyor musunuz?"

"Zaman içinde yolculuk yapılamaz. Olsa olsa geleceğe gidilebilir." Elmar beş parmağını kaldırdı. "Elimi görmenin sebebi onun fotonları yansıtmasıdır. Gözüne çarpan ışık parçacıklarını yani. Kabaca söylemek gerekirse ışık hızı zaman hızıdır. Işık hızında hareket edecek olsaydın, hep bu resmi görürdün. Donmuş gibi duran beş parmağımı. Eğer ışık hızından daha hızlı hareket edersen, o zaman benim daha önceki hareketlerimi yansıtan fotonlarla karşılaşırsın. Teorik olarak geçmişi görürsün ama geçmişe gidemezsin. Buna karşılık bu yolculuğun başka etkileri olur. Ne hızda gittiğine bağlı olarak, dünyaya geri dönerken daha ileri bir geleceğe gidebilirsin. Senin yolculuğun yedi dakika sürmüş olsa bile, aradan yetmiş ya da yedi yüz yıl geçmiş olabilir."

"Bir önceki güne yolculuk mümkün mü?"

"Keşfedemediğim her şeyin tevazusuyla söyleyeyim: hayır."

"Emin misin?"

Elmar iç çekti. "Bana bak, Einstein yatağına yatmış bir taraflarını kaşıyor, genç Einstein, tamam mı? Onu köreltmeye azimli bir İsviçre patent bürosunda çalışmakta. O anda odasında bir zaman makinesi takırdamaya başlıyor. Makineden, ona tanıdık gelen bir adam çıkıyor ve şöyle diyor: Delikanlı bak sana şimdi görelilik teorisini anlatayım. Bu sayede hem ünlü hem çok zengin olacaksın. Böylece ona $E= mc^2$ ve bütün o zırvaları anlatıp ortadan kayboluyor. Einstein ünlü ve çok zengin oluyor. Sonra yaşlandığında bir gün aklına, yavaş yavaş geçmişe dönüp her şeyin zaten olmuş olduğu gibi gerçekleşmesi için bu teoriyi gençlik haline anlatma fikri geliyor. Zaman makinesine atlayıp aynen düşündüğünü yapıyor. Peki bu durumda sence görelilik teorisini kim bulmuş oldu?"

Luther biraz düşünüp, "Hiçbiri," diye yanıtladı.

"Evet. Ama yine de bu teoriyi dünyaya getirdi. Kendi geçmişine yolculuk, içinden çıkılmaz çelişkileri getirir beraberinde. Mümkün değil."

"Doğru değil, Elmar. Ben kendi geçmişime gittim. Siz geçmişsiniz. Sizin teknolojiniz beni tam yirmi saat geri götürdü."

"Götürmedi." Elmar tabağında kalanları sıyırdı." Seni alternatif bir zamana götürdü."

"Yani deli değil miyim?"

"Hem de hiç."

Luther su şişesine uzandı. Gerçeklikten duyduğu korku boğazını kurutmuştu. Çölde kalmış gibi içti suyu. "Gerçekten iki ayrı dünya mı var?"

"Evet. Şimdi sıra bende. Sence neden buradasın?"

Smiley problemi...

Senin de kendi Smiley'nin olması gerek.

Luther Pilar'ın ölümünü, araştırmayı, Rodriguez'i onu nasıl küreye kadar takip ettiğini anlattı. Ama videodan söz etmedi. Videodaki görüntüler ona bir tür hayat sigortası gibi gelmeye başlıyordu. Ya o siyah kutuların taşınması emrini masada karşısında oturan adam vermişse. Ve Pilar bunu fark etmişse?

Bazı şeyleri test edebileceğimiz, toplum üstündeki etkilerini araştırabileceğimiz, bir köşeye çekileceğimiz yerlere gerek duyuyoruz.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Elmar.

"Yetmez mi?"

Nordvisk'in başkanı yarı kapalı göz kapaklarının arasından Luther'ı süzdü. "İyi o zaman. Senin küre dediğin mekâna biz kapı adını veriyoruz. Orası alternatif olay akışları arasında yolculuk yapmaya yarıyor."

"İyi de bu ne işe yarıyor?"

"El baltası ne işe yarar? Elektrik? Bilgisayar? Fark etmez. Senin Rodriguez sana bir tuzak kurdu. Çünkü benim Rodriguez'im kapının nasıl kullanılacağını bilir. Bana aptalca gelse de seni bizim orada yükledi, ardından da seni mahvetmesi için Grace'i gönderdi."

"Bu kadarını ben de anlamıştım."

Elmar başını salladı. "Ama neden bu kadar aşırı tepki gösteriyorsun? O Pilar'ı öldürmedi ki."

"Ölümle sonuçlanacak şekilde zorladı."

"Kanıtlaması çok güç."

"Kanıtlarla yürütülen bir dava bile onu birkaç yıl hapse göndermeye yeter. Peki ben bir soru sorayım. Pilar'la derdiniz ne?"

"Bunu bana senin söyleyebileceğini umuyordum."

"Senin Rodriguez'inin söylediğine göre, sizden bir şey çalmaya çalışmış."

"Kulağa mantıklı gelmiyor. Öte yandan oraya kaçak girmiş."

"Kaçak mı?" Luther öne doğru eğildi. "Pilar, istediği gibi girip çıkabilen, senin en güvendiğin insanlardan biri değil mi?"

"Bunu sana kim söyledi?"

"Sen."

"Ben mi? Ha tamam." Jeton bir saniye kadar geç düşmüştü. "Senin dünyanda, anlıyorum. Evet istediği gibi girip çıkabilir ama neden kayıt olmadan girmiş? Görünmez olmak istemiş. Kimsenin varlığından haberdar olmasını istememiş. Jaron'un bile. Bu pek alışılmış bir durum değil."

"Jaron'a güveniyor musun?"

"Ona güvenmezsem kime güveneceğim? O bizim güvenlik şefimiz."

"Deli olduğumu ileri sürüyor."

"Bunu yapmak zorundaydı. Onun görevi kapıyı korumak ve işlevini gizli tutmak."

"Ya Grace Hendryx?"

"Birkaç tahtası eksik. Ama güvenlikçilerin çoğu böyle zaten. İyidir ama. Onu Jaron işe aldı."

"Hangi kanaldan?"

"Eski ordu bağlantılarından."

"Sana şu kadarını söyleyeyim: Eğer senin Grace'in de benimki gibi ise, emrinde bir katil çalıştırıyorsun."

"Birini öldürene kadar hiç kimse katil değildir. Grace gibi biri olunca rahat uyuyabilirsin. Sen bir şey anlatmayı unutmuş olabilir misin?"

"Hayır. Bir başka soru. Beni geri gönderebilir misiniz?"

Elmar şişesini masada döndürdü. Biraz fazla uzun süren bir ara verdi. "Yani şöyle diyeyim, senin ortaya çıkman bir yaygara kopardı."

"Ne demek bu?"

"Farklı dünyalarda iz bırakmak ölümcül olabilir."

"Bu bana daha çok bir tehdit gibi geliyor."

"Ben de senin gibi güzel bir çözüm arıyorum." Bakışları her zamankinden daha uzun bir süre Luther'ın üstünde hareketsiz kaldı. Luther, Elmar'ın çıkarlarına bir tehdit yöneldiğinde o ürkek kahverengi gözlerinde ürkeklikten çok farklı bir şeylerin belirdiğini görmüştü.

"Sırrınızı ortalığa yayacak değilim. Ne sizin dünyanızda ne kendiminkinde."

"Bunun güvencesini kim verebilir bana?"

"Ben."

Elmar elini saçlarında gezdirdi ve başını geriye yaslayıp tavana baktı. "Olaya bir de bizim açımızdan bak Luther. Grace zaten şimdiden bir sorun haline geldi. CNN haberlerinde Nordvisk çalışanlarının kopyalarının Sacramento Nehri'nden çıkarıldığını duymak istemiyorum. Hem de parçalar halinde. Peki ya buradaki kopyan ortaya çıkacak olursa?"

"Bana sorma. Senin dünyana gönderilmek için yalvarmadım."

"Peki kesinlikle geri gitmek istiyor musun?"

Soru Luther üstünde ansızın soğuk duş etkisi yapmıştı. Konuşmaya başlayıp sonra durdu. Elmar ona bakıyordu. "Sen dė bilmiyorsun. İlginç."

"Sadece mümkün olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Hukuk departmanımız senin tatilde olduğunu söyledi. Değildin tabii ki ama bunu sadece ikimiz biliyoruz. Karakola göre işe dün başladın. Bu demek ki şu anda burada bir Luther eksiğimiz var. Bunun beni nasıl deli gibi ilgilendirdiğini tahmin edebilirsin. Kapının kullanılmasıyla ortaya çıkan fenomenlerin hepsi daha araştırılmadı, ikizinin nereye gittiğini soruyorum kendime." Elmar damla damla verdiği bilgilerin etkisini artırmak için bir ara verdi. "Başına ne geldiğini bilmek istiyordun. Jaron'un yaptığı gibi seni geri çevirebilirdim. Oysa ben sana en büyük sırrımızı açıklıyorum. Şimdi bana yardımcı ol. Sen bir müfettişsin. Senden neden iki tane yok şu anda? Pilar isimsiz olarak Çiftlik'te ne arıyordu? Benim Jaron'um, sadece bir çalışanıyla ettiği kavgayı ortaya çıkaracak diye bir polisi paralel gerçekliğe gönderme riskini almazdı. Bunun ardında ne yatıyor?"

"Sen kendi Jaron'una sor bunu," diye homurdandı Luther. "İki Jaron'un niyeti aynı olmak zorunda değil mi?"

"Luther sanırım benden bir şeyler gizliyorsun."

"Sen de bana şantaj yapıyorsun. İstediklerini yapmazsam beni geri göndermeyi reddediyorsun."

Elmar inanmayan bir tavırla güldü. "Burada şantaja daha açık olan kim acaba? Ben sana bir sırrımı açtım."

"Kimse bana inanmaz ki. Kimse kontrol de edemez. Kapının nasıl kullanılacağını sadece senin adamların biliyor."

Elmar'ın yüzü karardı. Düş kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. *Luther, bana güvenmemekte ne kadar haklı olduğunu bir bilsen*, diye geçirdi aklından. *Ama ben de sana güvenmiyorum adamım. Sana Sierra'daki ormanda gömülü yatanın kim*

olduğunu söyleyeyim mi? "Grace bir tesadüf sonucunda buraya geldiğimi söyledi," dedi. "Daha önceden ayarlanmış birtakım koordinatlar yüzünden. Doğrudan sıçrama diye bir şeyden söz etti. Ama bu başka bir yerden de ortaya çıkabilirmiş."

Elmar ona bir yanıt borçluydu. Gözleri Luther'ın içinde bir şeyler arar gibi bakıyordu, ona odaklanıp yüz ifadesini okumaya çalıştı. Sonra birden gülümseyerek, "Palo Alto'da kalacak yerin var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Peki, şimdi bir ara vermeyi öneriyorum. Mesela bu akşam saat sekize kadar. Sonra bir çözüm buluruz."

Luther düşündü. Şu anda daha iyi bir teklif alması mümkün değildi.

"Anlaştık."

"Merkezde apartmanlarımız var. Katie sana anahtarı verir. Misafirim ol."

Hugo van Dyke, Larry Page ve Sheryl Sandberg'in arasına oturmuş, kızgınlıklarını gizleyemeyen Jeff Bezos ve Elon Musk'ın gözünün içine bakıyordu. Başını biraz öne eğecek olsa, milyarları PayPal ve Facebook'un damarlarında dolaşan Başkan Yardımcısı'nın, Başkan'ın ve Peter Thiel'ın profillerini görecekti. Başkanlık danışma kurulundaki birilerinin bilgi işlem sektörünü rahatsız etmiş olduğu düşünülebilirdi. Tam kadro halinde New York'un ünlü gökdelenlerinin birinde toplanmış haldelerdi. Google, Amazon, Facebook, AOL, Apple... tuhaf bir halat yarışıydı bu, bir yanda cepheler çok netti diğer tarafta ise birbirinin içine girmişti. Onları birleştiren tek şey, sanki tek önemli olan onlarmışçasına, kült objeleri gibi önlerine dizilmiş olan mavi etiketli su şişeleriydi.

"Bu büyük bir hata olur," dedi Steve Chase o sırada. "Amerika'da şirket kuran göçmenler işleri çalmıyor, istihdam yaratıyor."

"Kimin çıkarına bu acaba?" Başkanın strateji şefi sesindeki alayı gizlemiyordu. "İşin doğrusu Silikon Vadisi yıllardan beri politikayla sadece vergi indirimleri ve ucuz göçmen işçiler için vize söz konusu olduğunda ilgileniyor."

"Hayır, gelecek söz konusu olduğunda," diye karşı çıktı Elon Musk.

"Burada söz konusu olan ucuz, yüksek nitelikli iş gücü," diyen Sheryl onu destekledi. "Eğer bu insanlar için start up vizesini kaldırırsak, buraya gelemezler."

"Daha iyi ya," diye homurdandı strateji şefi.

"Biz bu ülkede harika fikirleri olan harika insanlara sahibiz," dedi Başkan. Bir yandan da sanki bütün bu insanları bir gece de kendi becerisiyle yaratmış gibi ağzı kulaklarına varacak gibi güldü. "Ve bu insanlara iş vermenin neresi yanlış, anlamıyorum."

"Yani göçmenlere mi demek istiyorsunuz?" diye sordu Sergey Brin.

"Efendim?"

"Biz hepimiz göçmeniz. Değil miyiz yoksa? Amerika bir göçmenler ülkesi."

"Çok doğru," dedi Hugo. "Elon Güney Afrika'da doğdu, Sergey Rusya'da, Elmar'ın ana babası İsveç'ten geldiler. Amerika'da start upların bugünkü durumuna bir bakacak olursak, yarısından çoğunun göçmenler tarafından kurulduğunu görürüz. Kurucular sahnesini göçmenler olmadan düşünmek mümkün değil."

"Peki ama, onlar bizim kurallarımıza göre mi oynuyor?" Başkan teker teker hepsine baktı. "İşler önemli, kabul. Ama size önemli olan bir şeyi daha söyleyeyim: güvenlik. Güvenlik çok ama çok önemli." Baş ve işaret parmaklarını O şeklinde uç uca getirdi. "O zaman vadide millî güvenliğin nasıl kale

alınmadığını görürsünüz. Apple neden FBI'ya ulusal güvenlik için çok önemli olduğunda, iPhone'ların kırılmasında yardımcı olmuyor?"

Sheryl kaşlarını kaldırdı. "Bunun göçmenlerle hiçbir ilgisi yok. Öyle değil mi?"

"Hiç kimse ulusal çıkarlara karşı değil," dedi Larry, "ama gizliliğin korunması ve özel hayat konuları öyle dilediğin gibi pazarlık konusu yapılamaz."

"Bir dakika," dedi Başkan, "Bunlar birbiriyle çok ilgili. Kötü insanlar ülkemize geliyor. Çok kötü insanlar. Onları siz mi çağırıyorsunuz? Belki istemeden. Yazılımcı olarak. Onlar veri topluyor. Oysa verilere bizim ihtiyacımız var. Dinî aidiyetleri kapsayan bir veri bankamız var mı?"

"Biz böyle bir şeye girmeyiz."

"Ah!" diye parmağını ona doğru uzattı strateji başkanı. "Oysa bu tam sizin işiniz. Büyük veri analizinde Nordvisk herkesin önünde. Bilgisayarınız dünyanın bir kopyasını çıkarıyor."

Hugo gülümsedi. "Bu masa başındaki herkes gibi biz de hoşgörülü ve açık bir dünyadan yanayız. İnsanları ötekileştirmekten yana değil."

"Söz konusu olan bu ülkenin insanlarının güvenliği."

"Elon'un söylediği gibi. İnsanları koruyacak tek şey gelecektir."

"Evet, evet, sizin daha iyi bir dünya gevezelikleriniz."

"Değişiklik olsun diye ortak olduğumuz noktaların altını çizsek?" diye önerdi Peter. "Biz Vadi'de şirket kurup yeni şeyler yapan insanları destekliyoruz. Ben politikacı değilim ama özünde Başkan da politikacı değil. Yani bir şeyleri kurmak yerine sadece yöneten politikacı tipi anlamında söylüyorum. Başkanımız bir müteahhit ve artık Amerika'yı yeniden inşa etmenin zamanı geldi. Bunu el birliğiyle yapma fırsatını kaçıracak mıyız?"

Konuşmalar böyle sürüp gidiyordu. Hugo parmağıyla sağ kulağının kıkırdağına dokunarak Elmar ve şerif yardımcısının arasındaki konuşmaları canlı olarak dinlediği minik hoparlörü düzeltti.

Sierra'dan gelen adam çok politik davranıyordu.

Ve bir şeyleri saklıyordu.

Tek açıklama buydu.

"O zaman aradan sonra görüşürüz," dedi Başkan. "Bence çok çok iyi bir görüşme oldu."

Hugo toplantı salonundan çıktı ve kendine bir kahve alıp gökdelenler arasından Central Park'ın görüldüğü bir pencereye geçti. Elmar onun da konuşulanları dinlediğini biliyordu tabii ki. Öyle kararlaştırmışlardı, buna mecbur kalmışlardı. Hugo görüşmede bulunmak istiyordu ama buluşma ona haber verilmeden ayarlanmıştı ve ertelemek güvensizlik yaratabilirdi.

Aralarında bir şey vardı. Ve bu birkaç günün meselesi değildi. Hugo, Elmar'ı anlamakta zorlanıyordu. Artık!

Elmar'ın konuğu olmak hiç de fena sayılmazdı. Kaldığı yerin eline lüks oteller bile su dökemezdi.

"Wifi şifresi Nordvisk Coast." Katie o kaba tavrını tümüyle bir kenara bırakmıştı, neredeyse anaç bir tavır içindeydi.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı Luther?"

"Teşekkür ederim."

"Eğer aklınıza bir şey gelecek olursa," derken ona doğru bir adım atıp kartını gömleğinin cebine soktu, "beni arayın."

Kadın gitmişti. Luther yerlere kadar uzanan pencerelerden, öğlen güneşiyle solgunlaşmış tepelere baktı. Konuk evi yerleşkenin en batı ucunu oluşturuyordu. Bu da tek başına olma duygusunu artırıyordu. Kısmen çözülmüş, kısmense Gordion'ın

kördüğümüne dönmüş sorunlarıyla tek başına kalma duygusunu. Ama içinde bulunduğu durumda yaşaması beklenen çaresizliği ve yalnızlığı hissetmiyordu. Onların yerini, artık eski taleplerle mahvedilmeyecek olan Jodie'yle olma ihtimali alıyordu. Bunun hangi koşullara bağlı olduğu aklına geldikçe hâlâ midesine kramplar giriyordu. Toprak ve türlü mahlukatla kaplı yüzüne, kör gözüne bakmak aklını başından alırdı muhtemelen. Zavallı Ruth, ama hiç değilse gördüğü kendi cesedi değildi. Evrim hiçbir canlıya kendi ölümünü görme ve böylece onu aldatma imkânını tanımazdı.

Bugüne kadar tanımazdı.

Bu tür şeylerin, tam da Elmar'ın sonsuz hayatlardan söz ettiği bir dönemde yaşanması rastlantı olabilir miydi?

Saat beşte, uykuya daldığını hatırlamadığı kanepenin minderinden doğruldu. Teras kapısını açıp dışarı çıktı. Sahil şeridindeki dağlardan esen sert rüzgâr sayesinde Luther kendini günlerdir olmadığı kadar canlı hissediyordu. Burada, bu gerçeklikte kalmanın şeytani bir çekiciliği vardı. Gerçekten de bir şeytanla anlaşma yapma anlamına geliyordu bu. Bildiğimiz Tanrı ya da bildiğimiz Şeytan gibi kâğıttan birtakım sözleşme ortaklarıyla değil, çok daha yıkıcı bir güçle, kendi kendinle yapılan bir anlaşmaydı bu. Tüm bunların sonunun kendisi için iyi olacağını nasıl bilebilirdi? Mutluluk ya da yeni bir çaresizlik içinde bitip bitmeyeceğini? Ne yapması gerektiğine nasıl karar verebilirdi? Belki de kendini keşfedebilmek için hayatın genellikle gerektirdiğinden daha hassas bir araca ihtiyacı vardı. Sebep sonuç ilişkisinin tek yönlü yolunda ölüler sadece anılarda dirilebilirdi. Hemen herkes yitirilmiş şeyleri geri getirmenin imkânsızlığının sınırına gelip dayanmıştır bir kez. Ama bunun içinde bir nebze merhamet de yok muydu? Başkasının ölümüyle barışmak bir anlamda kendi ölümünle barışmak anlamına gelmez miydi?

Bütün bunlar onun için şu anda devre dışı kalmıştı.

Ne yapmalıyım, diye düşündü.

Kapının zili, yapması gereken şeyin kapıya gidip kimin geldiğine bakması gerektiğini söylüyordu.

Kapıyı açınca koridorda Eleanor Bender'ı gördü. Luther onu görür görmez tanımıştı. Fotoğrafları, yaptığı işin mutlak anlamda iyiliği temsil ettiğini düşünen insanlara özgü sevinci yansıtıyordu. Şimdiyse gizlemeyi beceremediği bir gerginlik okunuyordu gülümsemesinde.

"Luther Opoku, tanıştığımıza sevindim."

"Dr. Bender, içeri gelmek ister misiniz?"

"Hayır sizi götürmek istiyorum. Belki birkaç ilginç şey görmek istersiniz diye düşündüm."

Bu neredeyse kuşların çiftleşme çağrısı gibiydi. Bu kadın onun nesiyle ilgileniyordu acaba? Daha önce hiç konuşmamışlardı, olup biten hakkında kadının ne bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ortaklardan biri olarak kapının işlevi hakkında bilgi sahibi olması gerekirdi ama bu bile kuşkuluydu. Kesin olan şey, kadının Pilar Guzmán'ın yakın arkadaşlarından biri olduğuydu. Elmar'ın kadına homurdanarak, "Bak bakalım şu şerif ne istiyormuş," dediğini duyar gibi oldu.

"Neden olmasın?" dedi Luther, "Aklınızda ne vardı?"

"Laboratuvar çalışmaları. Elmar bunun ilginizi çekeceğini düşünüyor. Çok ilginçtir gerçekten."

"*EditNature* mı?"

Dr. Bender parlayan gözlerle Luther'a baktı. "Dersinizi çalışmışsınız anlaşılan."

"Pek sayılmaz. Bir şeyler okudum. Durun bir saniye."

Ceketini alıp kapıyı kapattı. Kadın, sanki Luther eski bir tanıdığıymış gibi koluna girdi.

"Doğruyu söylemek gerekirse ben de sizin yaşadığınız pratik deneyimlerden faydalanmak istiyorum," diye anlattı kadın

asansörde. "Hiç suça yatkınlığın kalıtsal olabileceğini düşündünüz mü?"

"Yatkınlığı yaratan çevredir."

"Genler değil mi yani?"

"Ben o adamları yakalıyorum sadece, kesip içlerine bakmıyorum."

Kadın güldü. Dikkat çekici bir gülüştü bu. Gülerken, doğa ana sanki kadının DNA'sının içini sevimlilik genleriyle doldurmuş gibi, yüzünün bütün hatları mucizevi bir şekilde bütünleştiriyordu. Gözleri parlıyordu. Büyük, mavi, içinden dürüstlük taşan gözleri. Bu cılız bilim kadınına karşı tuhaf bir yakınlık duydu, eğer hayatta bir kişinin yalan söyleme becerisine sahip olmadığını iddia edecek olsa bu şu anda asansörde onunla olan kadın olurdu. Kadının parıltısını Elmar'ın geç ergen utangaçlığıyla bir arada düşünmeye çalışıyordu. Köşeli ve hafif bir cinsel çekiciliğe sahip görünüşüyle yumuşak atletik yapısını bir araya getirdi ve o anda bu ilişkinin nasıl mümkün olduğunu anladı. İkisinde de insanları onlara bağlayan ortak bir yan vardı. Eleanor'un karizması insanı sarıp sarmalayan serin bir rüzgâr gibiydi, Elmar'ın karizmasıysa insanın içine usulca sokuluyordu ama ikisi de gelecekte yaşıyordu. Evet bu olmalıydı. Bu, vizyonların aşkıydı, fırtınalı olduğu kadar da geçici.

Binadan çıkıp sayısız otoparktan birine girdiler. Bir Volswagen farlarını yakıp söndürerek selamladı onları. "Hadi gidiyoruz, binin."

Luther iki büklüm olup yolcu tarafına sığıştı. Bender arabayı çalıştırınca, benzinli motorun sesi kendini belli etti.

"Elektrikli motor kullanmıyor musunuz?" Daha sorar sormaz, sorusundaki baş öğretmen ifadesinden pişmanlık duymuştu. Kadın sevgiyle direksiyonu okşadı. "Günah kaydım burada son buluyor. Bunun elektrik motorlusu yoktu ama çok beğeniyorum, ne yapayım. Böcekleri sever misiniz?"

"Henüz değil."

"Kısa bir süre sonra fikriniz değişebilir. Söyleyin, hangi rüzgâr attı sizi buralara?"

"Elmar size hiçbir şey anlatmadı mı?"

"Aman Elmar işte, o zaten ne zaman bir şey anlatır ki. Ama onun kendi kendine yaptığı konuşmalardan insan bir sürü şey öğrenebilir." The Drop'u geçip aracı girişe doğru sürdü. "Hiç değilse Sierra'nın şerifi olduğunuzu biliyorum."

"Şerif yardımcısı."

"Evet doğru. Çiftliğe gittiniz mi hiç?"

"Evet... peki sizce bir suçluluk geni var mı?"

"Olabilir. Şiddet suçu işleyenlerde dikkat çekecek kadar sık rastlanan iki türünü yalıttık. Ama bu ne anlama geliyor? Genler çoğu kez, hiçbir zaman ortaya çıkmayan hastalıklara ya da eğilimlere kodlanmış olabilir. Belirli genlere sahip olanların ötekileştirmeye maruz kalmayacağından nasıl emin olabiliriz? Naziler akıl hastalarını ve suçluları soysuz olarak kategorize edip zorunlu kısırlaştırma uyguladılar."

"Siz genleri onarıyorsunuz, değil mi?"

"*EditNature* bir tür makas gibidir. Bu sayede bir genomun içindeki hasara yol açacak, söz gelimi kistik fibrozise yol açacak parçayı büyük bir hassasiyetle kesip yerine sakıncasız bir parçayı yerleştirebiliriz. Soru, insanın üreme hücrelerini ne ölçüde değiştirmemiz gerektiği. Yapılan bu değişikliklerin her biri, bir sonraki kuşağa da aktarılır. Herkesi kistik fibrozisten koruyabilirsek ne âlâ. Ama suça yönelteceğine inandığımız bir geni..."

"İnanç tehlikeli bir alandır."

"Evet, bizim de durup bir düşünmemiz gerekiyor."

Luther şaşkınlıkla Nordvisk arazisini terk edip San Francisco yönünde Palo Alto ile Mountain View sınırında olduklarını fark etti.

"Bir dakika siz bana laboratuvarınızı göstermeyecek miydiniz?"

"Oraya gidiyoruz."

"Ben sanıyordum ki..."

"Eski laboratuvarıma. Duygusal nedenlerle koruyorum orayı. Berkeley'de ders verdiğim dönemde Elmar'la ilişkimiz olduğunu biliyor muydunuz?" dedi ve gülerek gözlerini devirdi. "Aynı evde yaşamayı denedik ama benim rahat ve huzurlu bir evden anladığım boş bir hangar değil, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. O zaman şöyle düşündüm, eğer taşınacaksam, bari Berkeley'in yetmediği zamanlar huzur içinde araştırma yapacak bir yerim olsun. Ve NASA arazisinin yakınında boş duran bu iş yerlerini buldum. Hemen yanı başında Google var ve mayalı çörek gibi kabardıkça kabarıyor. Çok heyecan verici bir bölgeye benziyor burası."

Ana yoldan ayrılıp bir sanayi yolu boyunca ilerledi. Luther'in gözüne tanıdık görüntüler ilişiyordu. Çoğu bir ya da iki katlı binalar, çitler ve ağaçlarla çevrelenmiş çalışma alanlarıydı.

"Burada doğru dürüst bir yıl bile yaşamadım. Ama *EditNature* çalışmaları meyvelerini vermeye başlıyordu, ben de çalışma grubunu büyütüp buraya aldım." Eleanor koyu füme rengi camları olan bir fonksiyonel yapının önündeki otoparka doğru saptı. "Colorado'da bulunduğum üç yıl boyunca bu mekânı tıbbi yazılım alanında faaliyet gösteren start up firmalarının kullanımına verdim. Dönünce burayı iyice bir donatmayı düşünüyordum ama sonra Elmar Nordvisk'te çalışmaya başlamamı önerdi. O günden beri de bu eski laboratuvarları, araştırma yapan üniversite öğrencilerinin kullanımına sunmak için tutuyorum."

Luther'ın gözleri hemen hemen boş olan otoparkı alanını taradı.

"Burası çok canlı görünmüyor."

"Bu sizi yanıltmasın."

Arabadan inip ana girişe doğru gittiler. Karartılmış camların ardından seçebildiği kadarıyla fuaye alanı birkaç sandalye ve bir kenara itilmiş bir masa dışında bomboştu. Eleanor davetkâr bir tavırla Luther'a kapıyı tuttu. Luther kapıda bir an durup kadına baktı.

"Dr. Bender burada ne yapıyoruz?"

Kadın gülümsedi ama bu sefer gerginliği elle tutulacak kadar belirgindi ama bakışlarında bir ikirciklik ya da kötülük görülmüyordu.

"Doğruyu yapıyoruz," dedi, "öyle olduğunu umuyorum en azından."

Kapı arkalarından kapandı. Luther kadını yan mekâna doğru takip etti. Yarı açık jaluzilerin arasından belli belirsiz laboratuvar donanımı belirmişti. Üstü çeşitli cihazlar, bilgisayarlar, makineler, deney tüpleri, pipetler ve kimyasal şişeleriyle dolu uzun çalışma masaları. İki adam Luther'a yaklaştı. Biri elinde silah tutuyordu, yaşı yirmi ya var ya yoktu, kısa kesilmiş kahverengi saçları ve sakalları vardı. Vücuduna bakınca hayatının önemli bir bölümünü halter çalışarak geçirdiği, geri kalanını ise daha zekice etkinliklere ayırdığı düşünülebilirdi. Daha ufak tefek Asyalı olanı profesyonel bir tavırla Luther'ın üstünü arayıp Glock'unu aldı.

"Bunu sonra geri almak isterim," dedi Luther. "İstememe gerek kalmadan."

"Tabii," diye cevap verdi sakallı olanı. "Ama kabzası mı namlusu mu size dönük olacak bu onun size güvenip güvenmemesine bağlı."

"Onun bana güvenmesi mi?" Luther'ın bakışları özür diler gibi bir tavırla ellerini açan Eleanor'a yöneldi. "Evet biliyorum. Bu çok dürüstçe değildi."

"Beni buralara kadar güvenip güvenmeyeceğinizi anlamak için mi sürüklediniz?"

"Hayır," dedi Eleanor bakışlarını Luther'ın yanına doğru kaçırırken. "Onun size güvenip güvenmeyeceğini anlamak için."

Luther arkasını dönünce laboratuvarın dibinde askerî pantolon ve bir tişört giymiş birinin daha olduğunu gördü. Siyah saçlar Halle Berry tarzında oğlan çocuğu gibi kesilmişti ama yüz hatları Meksikalı kökenlerini ele veriyordu.

"Benimle konuşmak istiyormuşsun," dedi Pilar Guzmán. "Buradayım işte."

Beş dakika. Pilar'ın yeniden ortaya çıkmasını sindirmek için ihtiyaç duyduğu süre buydu, neredeyse bir an. Ne de olsa onu ölümden kurtarmıştı, ayrıca giderek bu kopyalar konusunda bir uzmanlığa da sahip oluyordu. Bir kimseyi iki gün önce otopsi masasında parçaları birbirine dikilirken izleyip sonra da sapasağlam karşısında görmek onu temellerinden sarsmıyordu bile. Hedeften şaşmadan hemen anlatmaya koyuldu. Glock'unu yeniden ele geçirmek için beş dakikası vardı.

Ama on dakika sürdü.

Pilar'ın cesedini tilki kuyruğu çamları arasından çıkarmalarından sonra gelişen olayları hızlı ve ayrıntılı bir şekilde anlatırken, yaşamını bir uçurumda yitirme düşüncesinin Pilar'ın yüzünün bir an için solmasına neden olduğunu gördü. Umursamadığı bir tatmin duygusuyla izledi bunu, belki de son kırk sekiz saat içinde çok fazla şok yaşamış olduğu için. Biraz da başkaları kendilerini bir kazazede gibi hissetsindi bakalım. Flaş bellekten de söz etti, videonun rahatsızlık verici etkisini de atlamadan içindekileri aslına uygun olarak aktardı. Elmar her ne kadar zaman yolculuğunun mümkün olmadığını söylese de Rodriguez'in ona tuzak kurup kapıdan alternatif bir geçmişe götürdüğünü söyledi. "Rodriguez filmlerin bende olduğunu bilemezdi ama yapılacak yeni araştırmaların, onun yasa dışı faaliyetlerini de kapsayan bir çığın yuvarlanmasına yol açacağını

kestirebiliyordu. Bence o özgürlüğünden çok, yaptığı planlar her ne idiyse onları düşünüyordu." Muhtemelen (bu gerçeği sadece Ruth'la paylaşacaktı) ona saldırmadan önce buradaki Luther'ı öldüren Grace'ten ve Jodie'den bahsetti. Pilar'ın evine girişinden, Elmar'la yaptığı konuşmadan, burada mı kalmak yoksa geri mi dönmek konusundaki kararsızlığından, eğer...

Pilar elini kaldırarak sözünü kesti ve kaslı adama bir baş işareti yaparak, "Aldığın şeyi geri ver," dedi.

Luther, Glock'unu kılıfına soktu. "O konteynerlerde ne var?"

"Bunu bilmek istemezsin."

"İsterim."

"Silah." Laboratuvarın arka bölümüne doğru gitti. "Evime girdiğinden haberim var. Jaron'un adamları da gelmişti. Bilgisayarımı aldılar ama içinde hiçbir şey bulamadılar, hele flaş belleği hiç. Salak herifler. Videoda olanları iyi anlattın."

"Evine gittiğimi nereden biliyorsun?"

Kadın bir masaya doğru ilerleyip tabancaları ve şarjörleri bir sırt çantasına doldurmaya başladı. "Evine izleme cihazları yerleştirdim. Mikrofonlar, kameralar. Seni odadan odaya giderken gördüm, telefon ettiğini duydum. Sanki gerçekten benim tarafımı tutuyormuşsun gibiydi."

"Telesekreterine bir sürü mesaj bıraktım."

"Bu bir aldatmaca olabilirdi."

"Seni Jaron'dan kurtardıktan sonra mı?"

"Lo *siento*.[9] Karanlıkta yüzün seçilmiyordu." Luther'a baktı. "Teşekkürler."

"Ne yapıyorsun orada?"

"Neye benziyor? Piknik mi? Hey Jim, şu demir kesme makasını kontrol eder misin? Bir de bak bakalım arabada el

9 (İsp.) Özür dilerim. (ç. n.)

manivelası var mı? Bir fırsatını bulunca...” Çenesiyle kaslı adamı işaret ederek, “Jim Garko,” diye tanıttı.

Jim sırıttı. “Selam Luther.”

“Senin silahını alan ufaklığın adı Ken’ichi Takahashi. Kendi başına kapı açmayı bile beceremez ama kıramadığı site yoktur.”

Ken’ichi bir dizüstü bilgisayarla uğraşırken başını kaldırıp kadının yüzüne bile bakmadan, “Ben senden uzunum,” dedi.

“Evet yatay durumdayken,” diye sırıttı Jim. Aksanı Kanadalıları andırıyordu.

Pilar pis pis güldü ve elindeki süt beyazı saydam şişeyi ışığa doğru tuttu. “Arkadaşım Eleanor’la tanışmışsın zaten. Harika biridir.”

“Özür dilerim,” dedi Eleanor yüzünde utangaç bir gülümsemeyle. “Ben normalde adam kaçırmam, hele de yıldız taşıyanları. Ama Pilar bu konuda beni ikna etti.”

“Hangi konuda?”

“Bize yardımcı olabileceğiniz konusunda. Eğer isterseniz tabii.”

“Ne konuda yardım?” Luther, Pilar’ın süt beyazı şişeyi sırt çantasının bir cebine yerleştirdiğini gördü. “Tanrı aşkına ne koyuyorsun öyle çantaya?”

“*Aqua regia*,” diyor Pilar “Altın suyu.”

“Bu bir asit!”

Kadın omuzlarını silkti. “Şu an çok seçici olacak bir zaman değil Luther. Bir iki silah, el aletleri, asit, biraz patlayıcı. Bu kısa sürede Ellis’in laboratuvarından bulabildiklerimiz sadece bunlar. Konteynerlerin nerede olduğunu öğreneli daha bir saat oldu.”

“Sisteme girdin,” dedi Ken’ichi başını dizüstü bilgisayardan kaldırarak. “Eğer gerekirse resmî olarak bile girebiliriz.”

“Manivela arabada,” dedi dışarı çıkmış olan Jim.

"Eğer saat yedide çıkmış olmazsanız, yola çıkmanıza bile gerek kalmaz." Eleanor saatine baktı. "Bu saatte Oakland yolundaki trafiği biliyorsunuz."

"Kaynak makinemiz var mı?" diye sordu Jim.

"Biz burada daha çok lehim yapıyoruz Jim, çelik taşıyıcıları kaynaklamıyoruz."

Luther şaşkınlıkla bir birine, bir diğerine baktı. "Bir dakika siz konteynerin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Pilar sırt çantasına bir şişe daha tıktı. "Ken trafik kameralarıyla oynadı biraz."

Yeterince saygı gösterildiğini düşünmeyen Ken'ichi, "Otoyol devriyesinin kullanımına ait malzeme," diye ekledi. "Askerî uydu görüntüleri. Sierra'da kamyonları bulmak hiç kolay olmadı. Sizin oralarda akşamları diğer yerlerden daha karanlık olabilir mi?"

"Efendim?" diye sordu Luther.

"Aman aman," diyerek ellerini havaya kaldırıyor Ken. "Başka bir şey söylemiyorum. Şerif olduğunu unutmuştum."

"Peki kutular nerede şimdi?"

"Oakland'da," dedi Pilar, "Konteyner limanında."

"Yükleme bu akşam saat onda yapılacak," diye araya girdi Eleanor, "o ana kadar yükü etkisiz hale getirmek için bir şansımız var. Konteynerler bir kez denize açıldıktan sonra bu çok zor. Ancak varacağı limanda mümkün ama hangi liman olduğunu bilmiyoruz. Nakliye belgelerinde Nijerya yazıyor ama bu sahte olabilir. Kamerun da ihtimal dahilinde."

"Hey Pilar," Jim elinde kapaklı bir plastik kutu tutuyordu. "Bunları biriktirmek istiyorsan..."

"Evet neden olmasın." Ken'ichi'nin parmakları klavyenin üstünde tıkırdıyordu. "Trafiğin durumu iyi. Cloverleaf Kavşağı biraz yoğun. En iyisi siz 33 numaralı çıkışa kadar 208'den gidin ve San Mateo Köprüsü'nü kullanın."

"Hadi o zaman." Pilar sırt çantasını omuzlayıp Luther'a döndü, "Ee, bize yardım edecek misin?"

"Hangi konuda?"

"Daha sonra anlatırım. Ama bu nesne bir kez Afrika kıyılarına canlı ulaşırsa, orada bir kıyım olur."

"Canlı mı?" Luther'ın kafasının içinde bir şeyler vızıldıyordu, "Lanet olsun Pilar, bunun nasıl bir nesne olduğunu söyler misin bana artık!"

"Biyolojik silah," dedi Pilar kısaca.

"Ölüm araçları," diye ekledi Jim.

"Rodriguez Çiftlik'ten biyolojik silah mı kaçırıyor?"

"Hey," Jim, Ken'ichi'ye baktı, "sonunda anladı."

"Evet," Japon ekranına döndü, "geç olsun da güç olmasın."

"Bu çılgınlık," diye iç çekti Luther sözcükleri seçmekte zorlanarak. "Tanrım, bazen şu dünyamıza neler oldu diye sorasım geliyor."

"Ah," dedi Pilar duraksayarak, "Elmar sana anlatmayı unuttu anlaşılan... Dünyada değilsin ki."

Hugo van Dyke, New York Reno uçağında karanlık düşüncelere dalmış durumdaydı.

Ortağını anlamakta zorlanıyordu artık.

Oysa 2009'daki bu değişim Elmar'ın fikriydi: Tümüyle üretime yoğunlaşabilmek için kaotik bir şekilde büyüyen şirketin yönetimini Hugo'nun ellerine teslim edecekti. Tam bir teknoloji tutkunu olan Elmar, ev yolunda bile dünyayı trafik derdinden nasıl kurtaracağı ya da insan beynini nasıl dijitalleştirebileceği üstüne kafa yorardı. Diğer insanlar yemeğe çıkar, yatakta çocuklarına öyküler okur, dostlarıyla birlikte *House of Cards* dizisinin son bölümünü izlerken, Elmar, eğer uyuya-

caksa bile uyuyana kadar rüzgârın kentlerde enerji üretimi için nasıl kullanılabileceğini, A.R.E.S.'in on kat daha hızlı öğrenip daha etkin çalışması için nasıl bir algoritmaya gerek duyduğunu düşünürdü. Tam zamanlı bir dâhi olmasına rağmen holding içeriden gelen büyüme baskısıyla paramparça olmak üzereydi. Bir anlamda büyüme sonucunda ölüm yani. Değişim Nordvisk Inc.'in kurtuluşu olmuştu. Ta ki Elmar her şeyi başka bir gözle görmeye başlayana kadar. O, büyümeyi hiçbir zaman küçük adımlar halinde tasarlamamıştı. Şimdiyse Hugo'nun şirketin gelişimini konsolide etmeye, daha az heyecan uyandırıcı, buna karşılık daha kârlı ürünlerle para kazanmaya çalışması sinirine dokunuyordu. O sırada kapı ortaya çıktı. Bu, Elmar'ın dört gözle beklediği, gerçek değişimlerin çığır açıcı buluşlarla ortaya çıktığının ve A.R.E.S.'in süper zekâ seviyesine sıçramasına çok az kaldığının kanıtıydı.

"Dünyanın enerji sorunu," diye heyecanla anlatıyordu Hugo'nun onu sarhoş gördüğü ender akşamlardan birinde, "hastalıklar, yaşlanma, ölüm, çürüme, savaşlar, adaletsizlik, insani sefaletlerin tümü geride kalacak. Geçmiş olacak. Onları yeneceğiz. Kökünü kurutacağız!"

"Sefalet yarın sabah çok daha büyük olacak," demişti Eleanor elindeki şişeyi göstererek. "Yarın sabah."

Üçü de kör kütük sarhoştu.

Elmar kıkırdayarak kollarını Eleanor'un omuzlarına dolamış, kadını kendine doğru çekerek, gizli bir şey söylüyormuş gibi, "Duyuyor musunuz?" diye fısıldamıştı.

"Neyi duyuyor muyuz?" diye sormuştu Hugo, sarhoş bir tavırla.

"Yumurtadan çıkıyor. Kelebek yumurtasından çıkıyor. Dememiş miydim ben? Ares'in kanatları oluşuyor. Olağanüstü kanatları."

Paralel evrenler. Bolluk çağı. Sayısız gelecek tasarımı inşa ediliyor, sonu gelmez girdiler geliyordu. Tabii hepsi coşku içindeydi. Zaman yolcusu Marco Polo'lar! Daha ilk araştırmalar bile ticarileştirilebilir fikirler açısından müthiş verimliydi. Ama insanlık sorunlarını çözmesi beklenen süper stratejilerden hâlâ bir iz yoktu. Yanılgının kaynağı, insanların sorunlarını çözmek istediğini düşünmekti belki de. Silikon Vadisi hiçbir zaman sorunların kökenini ciddi ciddi denkleme katmamıştı. Orada insanlık öncelikle kurban olarak görülüyordu. Şehadete susamış, boğazına kadar silahlanmış İslamcıların, çevre suçlularının, silah ve tank ihracatçısı hükümetlerin, atom bombası üretmeye çabalayan diktatörlerin, uyuşturucu baronlarının, mafyanın, Camorra'nın, Çin mafyasının, Ku Klux Klan'ın ve daha kim varsa bütün hepsinin insanlık sorunlarını üretmeyi, bunlara pasifizm hapı verip çözmekten daha eğlenceli bulduğu vadidekileri pek ilgilendirmiyordu. Gerçekten de kimi paralel evrenlerde çok daha gelişmiş, hiç değilse bir arada yaşama sanatını geliştirmiş toplumlar mevcuttu. Ama bunun için çok uzun sürelere gerek duymuşlardı. Düşünce ve beyin yapılarını değiştirmeye yetecek kadar uzun bir süreye. Elmar şimdiki zamanın geleceği nefretle reddettiğini görmüştü. Bu ülkede gelecek daha aydınlık ve daha donuk resmedilse de tanınan bir şeydi ama bugünden tamamen farklı bir şey değildi.

Şimdi ise Elmar yeniden şirketin başındaydı. Eskisinden de daha etkili bir pozisyonda. Ve bu o garajdaki kaygısız ve içinden güven taşan Elmar'a hiç benzemiyordu. Bu yeni Elmar kavga ediyor, içine kapanıyor, huysuzluk ederek aslında mümkün olmayan, ancak ölümüyle başarabileceği şeyler üstüne kafa yoruyordu, sonunda A.R.E.S.'in dünyayı cennete dönüştüreceğine yönelik sarsılmaz bir inanç besliyordu ama kelebeğinin kanatlarının siyah olabileceğini görmüyordu.

Bir zamanların vizyoneri, Kutsal Kâse avcısına dönüşmüştü.

Bunun için hangi bedelleri ödemeye hazırdı?
Hangi bedelleri şimdiden ödemişti bile?

Dünyada değilsin ki sen....

"Evet biliyorum, bu, Pilar'ın beceriksizliğiydi." Eleanor Bender, Luther'ı Nordvisk arazisinde bulunan arabasına geri götürdü. Pilar'ın ince ince kurguladığı plan uyarınca, kadınla 2700 Sand Hill Road'daki otoparkta buluşacaktı. Oradan sapan yol 290 numaralı eyalet otoyoluna bağlanıyordu. "Böyle pat diye söylememeliydi. Yani bir açıdan hak vermiyor değilim ama bu kadar basitleştirince..."

Yabancı yıldızlar...

Onları görmüştü. Bir önceki gece Delta Queen'in güvertesindeyken. Toz şeker gibi gökyüzüne serpilmiş yıldızları. Bu netlikte başka yerde görme imkânı olmayan tuhaf dizilimler içinde milyonlarca kıvılcım. İç bükey ve dış bükey merceklerden bakıyormuş gibi, ona tanıdık gelen biçimler kimi kez genişlemiş, kimi kez yoğunlaşmış bir halde görünmüştü. Ama kafası Jodie, diğer Luther ve Grace'le öylesine doluydu ki zihnini tamamen astronomik gözleme yoğunlaştırması mümkün değildi. Gördüğünde ne olduğunu anlamamıştı.

"Eğer dünyada değilsem," diye kısık bir sesle sordu, "o zaman neredeyim?"

"Kendi dünyanızda değilsiniz."

"Benin dünyam mı? Ne demek istiyorsunuz?"

"Yerküre, dünya... bizim için kendi gezegenimiz dünyadır. Hiç kuşku yok ki biz, sizin gezegeninize baktığımızda başka bir evrendeki bir gök cismini görüyoruz sadece. Bu gezegenin sakinleri de ona dünya adını veriyor. Pilar sizin de aynı şekilde

hissedeceğinizi düşünmüştü. Sizin için kendi gezegeniniz dünya, öyleyse bizim de dünya olmamız mümkün değil."

"Yani benim başka bir gezegende olduğumu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Pilar'ın beklemesi gerekirdi." Eleanor üzüntüyle başını salladı. "Özellikle de Elmar'ın size bu meseleyi ne şekilde aktardığı ortaya çıktıktan sonra. Her şey iç içe girdi. Çok üzgünüm." Palo Alto'dan geçiyorlardı.

"Hayır," dedi Luther başını sallayarak. "Ben hemen şimdi bilmek istiyorum."

"Buna vaktimiz kalmadı."

"Bana kısaca anlatın Dr. Bender, lanet olsun. Daha geçen hafta en büyük sorumum kayıp bir kediydi."

Kadın iç çekti. "Astrofizik konusundaki bilgileriniz ne durumda?"

"Hiç yok. Elmar'ın paralel evrenler üstüne araştırma yaptığını biliyorum. Bundan söz etmiş ve bu konuda yazılar yazmıştı. Bunu elimdeki dosya da söylüyor."

"Biz paralel evrenler arasında yolculuk yapıyoruz."

"Elmar'ın kapısı, değil mi?"

"Elmar mı?" Kadın, sanki tuhaflık sınırına varan bir şeyi fark etmişçesine güldü. "Bunun nasıl çalıştığını bu dünyadayken keşfederse şaşarım. Onun kendi dehasına yenik düştüğünü belirtmek gerek. Elmar'ın bir misyonu var. Dünyayı kurtarmak istiyor ve Silikon Vadisi'ndekilerin çoğunun aksine o kurtarmak istediği şeyi kendi gözleriyle gördü. Yoksulluğu, açlığı, salgınları, iç savaşların doğurduğu felaketleri biliyor. Başarısızlığa uğramış zavallı devletleri ve bunlara bağlı sonuçları biliyor. Bunları içeriden tanıyor. En büyük arzusu hastalıkları ve ölümü yenmek. İşte Ares'i bu yüzden geliştirdi. Zaten büyük bir tutkuyla sadece yapay zekâ değil, süper zekâ yaratmaya çalışmasının sebebi de bu. İnsanların bilişsel yetenekleri ya da yeterli kapasiteleri olmadığı

için akıllarına bile gelmeyecek çözüm önerileri getirebilecek bir süper zekâ. Ares 2012 yılında, hayal bile edemeyeceğimiz şekilde genel zekâ düzeyine ulaştı. Bir sonraki yıl ise bir yapım kılavuzu çıkardı. İçinde bir köprü olan küre şeklinde bir mekân. Tuhaf bir kapı. Kullanabilmemiz için tüm bunları nasıl inşa edeceğimizi, nasıl çalıştıracağımızı gösteren ayrıntılı planlar verdi. Fikir parlak olduğu kadar da basitti. Evrenin sonsuzluğu tezine dayanıyordu."

"Sonsuz mu ki gerçekten?"

"Anlaşılan öyle." Önlerindeki trafik ışığı kırmızıya döndü. Eleanor frene bastı. "Büyük patlamanın sırrını çözmeye çalışan fizikçiler kozmik enflasyon adını verdikleri bir fenomenle karşılaştılar. Tanrım, bunu kısaca nasıl anlatayım? Gözünüzün önüne bir mayalı hamur getirin. Bu kozmik enflasyon, tamam mı? Son derece yoğun ve homojen olan bu madde, sürekli ve çok büyük bir hızda geometrik olarak büyüyor. Belirli koşullar altında bu hamurun içinde hava kabarcıkları oluşuyor, biz bunlara uzay diyoruz. Bu kabarcıkların bir özelliği, kozmik enflasyonla karşılaştırıldığında onların içindeki süreçlerin çok yavaş gerçekleşmesi. Böylece bildiğimiz zaman oluşuyor. Uzay-zaman. Bu uzay-zaman kabarcıklarının içine hiç durmadan o hamurun maddesinden bir şeyler karışıyor. Bu gerçekleştiğinde büyük patlama meydana geliyor. Görüldüğü kadarıyla bir hiçlikten, matematiksel bir noktadan galaksiler, yıldızlar, gezegenler meydana geliyor. Bu aslında belirli koşullar altında kabarcığın içine küre şeklinde yayılan, soğuyan ve soğudukça şekiller oluşturan kozmik enflasyon maddesi. Bizim ana evren adını verdiğimiz kürenin çapı kırk beş milyar ışık yılı ve genişlemeye devam ediyor. Işık kürenin dış yüzeyinden bizim gezegenimize gelecek süreye sahip olduğu için biliyoruz bunu. Buraya kadar anlaşılır mı?"

Kadın devam ederken Luther kendine, bu açıklamanın neresinde kendinden ve dünyasından iki tane olmasının açıklanacağını sordu.

"Ama uzay zaman kabarcığı, bu evrenimizden daha büyük değil mi?"

"Sayısız kere daha büyük. Eğer sadece gece gördüğümüz gökyüzü olsaydı, evrenimiz onun içinde sadece bir havai fişek roketi kadar olurdu. Güzel, parıltılı ve giderek genişleyen bir top gibi."

"Peki diğer havai fişek roketleri nerede?"

"Ah!" Eleanor hızla yolu kapatan bir nakliye aracının çevresinden dolandı. "İyi bir soru. Onlar hiç durmadan çevremizde ateşleniyor."

"Sonsuz sıklıkta mı?"

"İnsan bu meseleye ilk kez bulaştığında eğlenceli oluyor değil mi? Evet büyük patlamalar birbirini izliyor."

"Peki diğer evrenleri neden görmüyoruz?"

"Çok uzakta oldukları için. Havai fişekleri düşünün Bay Opoku. Parıldayan küreler. Genişliyorlar ama kenarları birbirine değmiyor. Havai fişek küresinin içinde diğer küreleri yine de görebilirdik. Uzay zaman kabarcığını büyüklük ölçüsü olarak alacak olursanız bilgi aktarımının sınırlarına dayanırsınız. Hiçbir şey, hiçbir dalga ışıktan hızlı hareket edemez ve başka patlamalarla oluşmuş başka evrenlerin ışığı henüz bize ulaşacak zamana sahip değil. Fizikçilerin ifadesiyle söyleyecek olursak, onlar henüz kozmik ufkumuzun dışındalar ve o evrenlerin sakinleri de bizim evrenimiz hakkında hiçbir bilgiye sahip değil. Ama oradalar. Her yerdeler. Sayısız uzay zaman kabarcığı içinde sayısız miktarda."

"Paralel evrenler."

"Evet." Eleanor gülümsedi. "Bunlar paralel evrenler, birinci kategoriden. Ama biz buraya takılmayalım şimdi. Önemli olan,

bu sonsuzluk içinde çok önemli bir şeyin sonlu olması." Araba Nordvisk arazisine doğru hızla ilerliyordu. "Daha ne kadar bilgi alabilecek kafanız?"

"Patladığı zaman görürsünüz bunu."

"Tamam, fizikte karanlık bir oyun bozan var. Biz her şeyi kesin olarak ölçmeye alışığız: Bir nesne tam olarak nerede, hızı nedir gibi. Ama kuantum mekaniği en küçüklerin dünyasını tanımlıyor. Ve atom altı düzeyde hassas ölçümler işlemiyor. Prensip olarak bir parçacık bir mekânda sayısız farklı pozisyonda ve hızda olabilir. Buradan meydana gelen kombinasyona parçacığın kuantum durumu denir. Ama elimizdeki araçların hiçbiri bize sonsuz hassaslıkta ölçüm imkânı sunmadığından, fiilen sayısız kuantum durumu da söz konusu olmuyor. Bu da bir nesnenin bulunabileceği yerlerin sayısının ve hızının sonlu olması anlamına geliyor. Sabit olmayan olgular bir anlamda lego parçalarına dönüşüyor, bu da bunları daha büyük parçalar halinde bir araya getirme imkânını azaltıyor."

"Bunu tam olarak anladığımdan emin değilim."

"Kaç tane pantolonunuz var?"

"Bilmem?" Tepelerin üstünde The Drop'un parlayan kubbesi beliriyor. "On beş tane falan."

"Kaç çift ayakkabınız?"

"On çift diyelim."

"Bu yüz elli farklı kombinasyon olasılığı sonucunu veriyor. Eğer beş yüz pantolon ve bin çift ayakkabınız olsaydı, Methuşelah kadar bile yaşasanız, ömrünüz tüm bu kombinasyonların onda birini bile denemeye yetmezdi. Buna karşılık ölümsüz olsaydınız, bir milyon dört yüz bin yıl boyunca farklı kombinasyonlar giyerdiniz, ancak ondan sonra kombinasyonlar tekrarlanmaya başlardı. Peki ne yapmalı, alışveriş mi?" Eleanor ana binaya giden giriş yoluna saptı. "Hayır, çünkü kuantum mekaniğinde, sonsuz parçacıkla dolu sonsuz bir uzayda bile bu parçalardan

oluşturulacak kombinasyon olasılığı sonsuz değildir. Ne giysi ne de gezegen ve galaksiler şeklinde. Şimdi ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Eğer paralel evrenlerin sayısı sonsuzsa, o zaman bu çok uzaktaki uzay zaman bölgelerinin bazılarında, bizim evrenimizin tıpatıp birer kopyasının bulunması gerekir! Her bir parçacığın kuantum durumuna kadar aynı. Başka evrenlerde belki sadece bizim güneş sistemimiz, sadece gezegenimiz tekrarlanıyordur."

"Kopya dünyalar," diye mırıldandı hepsini bir anda kavrayan Luther.

"Üstelik sayısız miktarda. Bu diğer dünyaların bazısı bizimkinin birebir kopyası. Diğerleri oluşum aşamasında bir dakika, bir gün, bir yıl ya da bir yüz yıl kaymış olabilir. Bazıları çok ufak bir ayrıntıda, mesela tek bir atomda farklı olabilirken, diğerleri büyük farklılıklar gösterebilir. Örneğin göktaşları dinozorları yeryüzünden silmediği için hayvanlar neşeyle çevrede dolaşıp homo sapiensin ortaya çıkmasını berbat etmiş olabilir. Bütün seçenekler söz konusu olabilir. Sizin arabanız nerede duruyordu?"

"Efendim? İleride, büyük otoparkta."

"Ares'in ilk işi bizimkine tıpa tıp benzeyen ama bizimkinden farklı olarak toplumsal ve teknolojik olarak çok daha gelişkin dünyalar aramaktı. Kendi küresel sorunlarını çözecek kadar gelişkin. Kapı bizim bu evrenlere gitmemizi ve onların kazanımlarını bu dünyaya aktarmayı sağlayacaktı."

Bu anlatılanlardan fazlasıyla etkilenen Luther kadına dik dik baktı. "Peki bu çalışıyor mu?"

"Tam olarak nereyi kastediyorsunuz?"

"Bu evrenleri?"

Eleanor güldü, "Arabanızı kastetmiştim, tam olarak nerede duruyor?"

"Orada, arka tarafta, palmiyeli yolun başında."

"Evet çalışıyor. Teknik olarak. Şu ana kadar yaklaşık olarak üç yüz PE'ye yolculuk yaptık. Paralel evrene. Ne yazık ki, insanlığın sorunlarını çözmenin o kadar kolay olmadığını fark ettik. PE'lerin çok azı büyük problemleri çözme yolunda kayda değer gelişim sağlamış durumda. Ve toplumların temelinden değiştiği yerlerde bu, mucizevi bir hap sayesinde gerçekleşmemiş, onları gerekli değişimleri yapmaya zorlayan insani felaketler olmuş. Gelişim kafada oluyor. Kabul edilip edilmemesi içsel olarak hazır olup olmamaya bağlı. Bir dünya var, PE-88, orada iklim değişikliği felakete varacak sonuçlar doğurmuştu; donmuş topraklar çözülmüştü, metan şoku yaşanıyordu, yani gerçek anlamda bir çözüm bulmaları gerekmişti. Acaba biz bu teknolojilerden birini satmayı başarabilir miydik? Unutun bunu! Çok soyut bir mesele bu, bizi histerik olmakla suçlarlardı. Ares, aynı yazgının bizim dünyamızda da gerçekleşmesinin yüzde altmış yedi olduğunu hesapladı, yani bu bizim de başımıza gelebilir."

"O zaman bu kapı bir hataydı."

Bender kaşlarını kaldırdı. "Hiç de değil. Birkaç dış alım sayesinde yapay zekâ geliştirme, robotik, sanal gerçeklik ve tedavi alanlarında çok önlerde yer alıyoruz. PE- 453 bizi çok geride bıraktı. Tam bir altın madeni orası. Örneğin orada 2950 yılındayız. Benzer dünyalar sayesinde başlı başına bir iş sahamız oluştu: Nordvisk TELESCOPE, Tanı. Ne var ki, adaletsizliği, sefaleti, ırkçılığı, terörü ve çevre katliamını durduracak şalteri bulamadık henüz." Arabayı hemen Luther'ınkinin arkasında durduruyordu. "Hadi acele edin, Pilar'ı kaçırmayın."

"Elmar bizimle olduğunuzu biliyor mu?"

"Ona söylemedim."

"Saat sekize doğru buluşacaktık." Ansızın sanki bütün okyanus üstüne çöküyormuş gibi bir duygu kapladı içini. "Dr.

Bender ben buradan ayrılamam. Sonumun ne olacağı konusunda bir netliğe kavuşmam gerek."

Kadın iç çekti. "Ben Elmar'a konuşurum."

"Ona güveniyor musunuz?"

"Elmar'a güvenmemek neredeyse imkânsız." Eleanor duraksadı. "Onun kendi etik standartlarından taviz vereceğine inanmıyorum ve inanmak da istemiyorum."

"Benim de inanamayacağım şeyler vardı."

"Luther." Kadın yalvarırcasına ona baktı. "Lütfen Pilar'a yardım edin. Lütfen!"

"Ben tam olarak neredeyim? Bari bunu söyleyin Eleanor. Kendi evimden ne kadar uzaktayım?"

"Tahmin edemeyeceğiniz kadar uzakta," dedi alçak sesle.

Luther yutkundu. İçine moral bozucu bir düşünce doldu. "Elmar'ın beni geri göndermesi imkânsız, öyle değil mi?"

"Yo hayır, gönderebilir. Pilar da yapabilir. Bunu yapabilecek bir dizi insan var."

"Bana, Elmar'ın kendi icadının nasıl çalıştığını hiçbir zaman anlayamayacağını söylemiştiniz?"

"Kendi icadı olmadığı için."

"Ama kapıyı siz yaptınız."

"Olasılık hesabına göre, yeterli sayıda değerlendirilebilecek materyal varsa, ne yaptıklarına ilişkin en ufak bir fikirleri olmadan bir şempanze sürüsü bile bilgisayar yapabilir. Kapı fikrini Ares buldu. Biz sadece yapım kılavuzunu uyguladık. Neden çalışıyor? Biz nasıl hiç kesintisiz, ışığı bile henüz bize ulaşmamış olan uzak dünyalara yolculuk yapabiliyoruz? Dürüst olmak gerekirse, Luther, hiçbir fikrim yok. Hiç kimsenin yok."

Luther yolcu kapısını açtı. "Neden Ares'e sormuyorsunuz?"

"Sorduk zaten."

"Ee, sonuç?"

"Makine diyor ki, sorun açıklamak değilmiş, açıklamasını bizim anlamamızmış."

Kararlaştırdıkları gibi, Pilar'ın Çiftlik'ten kaçarken kullandığı Mercedes, 290 numaralı eyaletler arası yolun çıkışından hemen önce Sand Hill Road'un kenarında bekliyordu. Luther kendi arabasını aracın arkasına park etti. Bambaşka bir evrendeki bir atölyede bir kaldırma platformu üstünde duran ve atom yapısına kadar bunun aynısı olan aracın görüntüsünü gözünün önünden uzaklaştırırken, Pilar'ın arabadan çıkıp ona doğru geldiğini gördü. Güneş kıyıdaki dağlara kadar inen Pasifik'in pusu üstünde asılı duruyordu. Penceresini indirdi.

"Sana nasıl yardım etmemi beklediğini bilmiyorum," diye kadından önce söze girdi, "sana yardım edeceğim. Ama senin de bana yardım etmen şartıyla. Anlaştık mı?"

Rüzgâr kâküllerini savuruyordu. "Hangi konuda yardım istediğini söylersen."

"Hiçbir konsolosluğa gidemem, sizin gezegeniniz için geçerli bir vize gösteremem, burada olmamam gerekiyor. Elmar da aynı şekilde düşünüyor. Nordvisk'in üstüne tatsız bir ilgi çekeceğim düşüncesi onu çok rahatsız ediyor ama beni öylesine geri göndermek de istemiyor. Daha doğrusu ona senin Çiftlik'te ne yaptığını söyleyene kadar göndermek istemiyor."

"Tamam ama şu anda vaktimiz yok..."

Luther kadını bir el işaretiyle susturdu. "Ben burada kalmayı düşünüyorum."

"Bu sorun çıkarabilir."

"Evet, doğru."

"Beni dinle Luther." Pilar ellerini kalçalarına dayadı. Güneş yanığı teninin altında kol kasları uyuklayan hayvanlar gibi uzanıyordu. "Üçümüz de boka batmış durumdayız. Jaron kendi bildiğini okuyor. Güvenlik biriminin bir kısmını ve birkaç da

yazılımcıyı kendi ekibine kattı. Bu öyle tek başına yürümek falan değil, tam bir komplo. O gece Elmar'a neden mi telefon etmedim? Ben Elmar'a hayranım, onu seviyorum! Ama aynı zamanda büyük bir atılım yapamadan Ares'in ve kapıyı çalıştırmanın ona tonlarca paraya mal olduğunu da biliyorum. Son olarak buraya bir süper sıtma ilacı getirdik. Burada tek bir şirket bu ilacı üretmeye yanaşıyor mu sanıyorsun? İzin bile alamıyoruz, PE de yapılmış olan deney dizilerini ise burada göstermemiz mümkün değil."

"Eleanor da buna benzer şeyler anlattı."

"Ares benzersiz bir şey. Senin küçük kasabanın bodrumundaki bu zımbırtı olabilecek tüm bilgisayarlara nal toplatır. Ama çok masraflı! Elmar parasız kalma tehlikesiyle karşı karşıya, silah ticaretiyse hayli kârlı, alıcıların listesini yapsan buradan L.A.'e kadar uzanır, anladın mı şimdi?" Sabırsızlıkla ağırlığını bir bacağından diğerine aktarırken, giderek daha hızlı konuşuyordu. "Artık neden kimseye güvenemediğimi anlıyor musun? Elmar'ın etik ilkeleri mermere kazınmış olabilir ama böylesi bir mermer panoyu bir kenara koymak kolaydır. Herkes bu işin içinde olabilir. CIA, Pentagon, uluslararası silah kaçakçıları, benim yanımdaysa, dürüstlükleri konusunda elimi ateşe koyabileceğim sadece Elli, Jim ve Kenniboy var. Ve bu akşam içinde neler olduğunu hayal bile etmek istemeyeceğin dört konteyner Afrika'ya gönderilecek. Tamam öyleyse, bana güvenebilirsin, biz bir ekibiz. Ama hadi acele et, Oakland'a gideceksin."

"Tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

"Arabayla arkamızdan gelsen yeter."

Sırf trafik yüzünden bile gerçekliğe kafa tutmak Luther'ın soluğunu kesiyordu. Eyaletler arası yolda homurdanan, hızlı motorlarıyla yanında geçip giden, sağ şeritten tıngır mıngır ilerleyenler, çıkışlardan kaybolan ya da tam tersine ana yola akanlar, bütün bu

otomobil ve insan şeklinde bir araya gelmiş parçacıklar, onlara tanıdık gelen bu dünyada amacından sapmadan hareket ederken gerçek dünya dışında başka ne olabilirdi ki? Peki ya onun geldiği yer, Jodie'nin olmadığı o yetersiz yer neresiydi?

Gözünün önünden bir perde kalkmıştı. Gelecek bütün açıklığıyla önüne serilmişti.

Burada kalacaktı.

Şu andan itibaren onun dünyası bu evrendi.

Ruth'u aradı. Her şeyi anlattı, Elmar'ı, Pilar'ı, Eleanor'un paralel evrenler hakkında anlattıklarını, ona göre kendisinin bir tür uzaylı olduğunu on beş dakika boyunca anlattı ve sonunda burada kalmak istediğini ekledi.

"Hoş geldin yabancı," dedi Ruth sadece.

Oakland'ın yük limanındaki konteyner vinçleri sürü halindeki tarih öncesinin koca kuşlarını, beyaz, kırk metre yüksekliğinde sıra sıra devleri andırıyordu. En güneydeki, bir zamanlar Roosevelt'e başkanlık yatı olarak hizmet vermiş olanı, pırıl pırıl parlayan kusursuz bir tarihî buharlı gemiydi. Onu çok iyi donatılmış bir sanayi bölgesinin modelini andıran yelkenliler izliyordu. Bu bölge yıllar içinde çok tutulmaya başlamıştı. Her on beş dakikada bir ünlü Yoshi's Restoran ve Caz Kulübü'nün yanı başından bir dizel lokomotif homurtuyla geçiyordu, transformatörlerin ve liman yönetiminin yakınındaysa Mike's Bistro peynir tabakları ve harika şaraplarıyla insanları buraya çekiyordu.

Luther ve Pilar idare binasının gerisinde buluştular.

Güneş artık ufuk çizgisinin altına geçmiş durumdaydı. Batıda akşam kızıllığı gitgide eriyordu. Vinçler aydınlatılmış, göz alabildiğince konteynerler üstü üste dizilmişti. O dev kuşların görüntüsü Luther'a çelik devlerin yavrularını korumasını andırıyordu. Rıhtımların hemen hepsinde demirlemiş gemilerde yükleme boşaltma işlemi sürüyordu. Çelik kutular baş döndürücü yüksekliğe kaldırılıp vinçin ana bomu üstünde geminin

güvertesine ya da konteyner alanına doğru ileri geri kayarak tam yerine bırakılıyordu. Jim sırt çantasının içindekileri kontrol etti. "Nereye koydum şunu?"

Ken'ichi Mercedes'in içinden hiçbir şey söylemeden gaz maskesini ve dirseklerine kadar gelen plastik eldivenleri uzattı ona.

"Kısa bir özet," dedi Pilar, Luther'a. "Bizim yük 78 numaralı rıhtımda, orası buraya bir buçuk kilometreden daha yakın. Yüklemeye kadar en fazla bir buçuk saatimiz var. Bu süre içinde bütün yaşam ünitelerini kapatmış olmalıyım. Jim konteyneri açacak, kutunun açıldığını hemen fark edeceklerdir, onun için işimizi bitirir bitirmez hızla kaçmamız gerek." Kontörlü cep telefonlarını dağıttı. "Bunlarla iletişim kuracağız. Sadece bunları kullanacağız. Anlaşıldı mı?"

Luther alışkanlıkla Glock'unu kontrol etti. "Ya nöbetçiler varsa?"

"Karşındaki nakavt etme konusunda iyi misindir?"

"Ben öldürme ve yaralamadan kaçınmakta iyiyimdir," Grace aklına geldi, "Mümkün olduğunca."

"Bir dakika!" Ken'ichi'nin gözleri elektriğe çarpılmış gibi titreşti. "Kimse zarar görmeyecekti. Öyle anlaşmıştık."

"Sadece kendimizi korumamız gerekirse şiddete başvururuz," dedi Pilar, "Anlaştığımız buydu."

"Sakin ol Kenny," Jim gaz maskesi ve eldivenleri sırt çantasına yerleştirdi.

"Ben sakinim. Kimseye zarar gelmediği sürece."

"Bu onlara kalmış bir şey. Bize değil."

Luther aydınlatılan yük limanına doğru baktı. "Beni dinleyin. Eğer silahların orada olduğunu biliyorsanız, neden yerel polise haber vermiyorsunuz?"

"Çünkü zamanımız kalmadı," dedi Pilar. "Devam etmeye hazır mıyız?"

"Eğer şimdi telefon edersen..."

"Luther birileri resmî otoriteleri manipüle ediyor! Bu konteynerler kontrolden geçmedi. Evvelki ay da aynı şey oldu. Ayrıca sistemi sadece ben kapatabilirim."

Luther kaşlarını çattı. "Evvelki ay mı?"

"Evet, daha önce de bir parti gitti. Hedef limanı Nijerya'ydı. Kısa süre sonra Güney Sudan'da kıyamet koptu, gelecek hafta da yeni mal yüklemesi bekleniyor..."

"Rodriguez daha fazla silah mı gönderecek?"

"Evet PE-453'ten." Tekrar Mercedes'e geri döndü.

"Bekle bir dakika, ne zaman?"

"Üç, dört gün içinde." Gözleri kararlılık ve öfkeyle parladı. "Tam ne zaman bilmiyorum ama bu sefer tekerine çomak sokacağız."

"Pilar bütün Oakland polisi yozlaşmış değil."

Jim şefine baktı, "Bunun bize yardım edeceğinden emin misin?"

"Hadi acele etmemiz gerek," dedi Kenny.

Pilar arabanın penceresinden dışarı uzandı. "Buradaki işi halledince Elmar'a videoyu yollayacağım. Tamam mı? Ya enselendiğini fark eder ya da şaşkınlıktan küçük dilini yutar. Ona işleri düzeltmesi için imkân tanıyacağım."

İşleri düzeltmek...

Luther birdenbire meselenin ne olduğunu kavradı.

"Sen polise gitmek istemiyorsun. Senin istediğin Elmar'ı korumak."

"Evet onu korumak istiyorum." Kızgınlıkla başını salladı. "Onun büyük projeleri adına korumak istiyorum. Zaman içinde benim de olmuş olan ve hayatımı defalarca riske attığım projeler adına istiyorum bunu. Eğer çaresizlik nedeniyle boktan işlere kalkıştıysa, onu yeniden rayına oturturum."

"Ya Jaron?"

"Onun hakkından gelirim."

Ruth ev yolunda Danes Automative'in önünden geçerken, atölyenin ışıkları hâlâ yanıyordu.

Bir sonraki kavşağa kadar devam etti. Sonra dönüp kararsızca aracını kenara çekti. Meg işten sonra çoğunlukla büroda kalıyordu. Pencerelerden sıcak bir parıltı sızıyordu. İşte bir atölye bile, geceleri yaşanan bir hasret adasına böyle dönüşürdü. Henüz hava tam karanlık değildi. Izdırap saatleri. Geri gelmemek üzere sona eriyordu gün, sonsuza dek. Bu, silinip gitmenin başlangıcı, belki bir kez daha uyandırılana dek, bir daha uyanmayana değin, biraz daha solgun, biraz daha güçsüz.

Ruth'un içini birdenbire gerçekte var olmadığı gibi korkunç bir duygu kapladı. Sanki ancak bir başkasının bakışlarıyla var olacakmış gibi. Birine ait olunca ancak. Gri mavi alaca karanlığın içindeki ışık davetkârdı ama aynı zamanda kafa tutan, insanın içine korku salan bir yanı vardı. Bir sinyal, bir çağrı, bir vaat, bir tehdit. Bu ışığın içinde bütün öyküler beliriyordu. Bağlılıktan aşka, anlayışsızca şaşkınlıktan, reddetmeye kadar. İçeri girmek, o andan sonra hiçbir şeyin şimdiki gibi olmayacağı anlamına geliyordu, peki ama ne vardı ki bunda? Hiçbir şey. Bütün kaçınma hikâyeleri, sonunda yaşamaktan kaçınmakla biterdi.

Ruth gözlerini kapattı. Başının içinde kızgın sesler birbirine karışıyordu. Birinin açıkça emrettiğinden diğeri ürküyordu. Yaraları yeniden kanatma pahasına ona kafa tutuyordu. Luther'ın telefonundan sonra, artık onun her dediğine inanıyordu, internette paralel evrenleri aramış ve Luther'ın çizmeye çalıştığından çok daha karmaşık bir resimle karşılaşmıştı. Buna göre dört düzlem mevcuttu. Evrenlerin I. düzlemi: Aynı fiziksel mekânda paralel dünyalar, aynı doğa yasalarına bağlı, aynı nesnel gerçekliğin parçalarından oluşuyordu, sadece aradaki olağanüstü mesafeler,

şöyle kısaca öte tarafa gidip kendi benzerinde bir yumurta ya da bir tas kahve ödünç istemene engel oluyordu. Çoklu evrenlerin II. aşamasıyla karşılaştırınca insan burada kendini neredeyse evinde hissedebilirdi. Çoklu evrenler hiçbir zaman ulaşılamayacak kadar, hatta daha da uzak bölgelerdeydi, onlar da, tıpkı bu evren gibi, her biri içine sayısız dünyanın sığacağı büyüklükte hamur kabarcıkları olduklarından (bunun kozmik enflasyon gibi bir adı vardı) bu hamurun içine girmek mümkün değildi. III. düzlemdeki çoklu evrenler çok yakınımızda oldukları için çok ürkütücüydü: Soyut ve çok boyutlu bir mekânda akla gelebilecek her hikâye yaşanıyor, hiç durmaksızın bölünüyordu, her insan farkında olmadan kendi hayatının çeşitli versiyonlarını yaşıyordu. Bu tek bir parçacığın aynı anda birçok yerde olabildiği, ancak beynin sahip olduğu bir tür sansür mekanizmasıyla hangi versiyonun yaşanacağına karar verebildiği bir düzlemdi. Bunun bir bedeli vardı. Bu bedel, diğer versiyonların her biri kendisinin orijinal olduğunu sanan diğer kopyalar tarafından yaşanırken, onun tek bir versiyon dışında hiçbirini yaşamamasıydı. Ve nihayet IV. çoklu evren gerçekliğin alternatif matematik yapılarıydı, işte tam bu noktada, zihnin pırıl pırıl bir düşünce tarafından ele geçirilirken Ruth'un gözleri bilgisayarının ekranına sabitlendi:

Eğer sayısız Ruth ve Meg akla gelebilecek her hikâyeyi yaşıyorlarsa, o zaman bunların içinde birlikte mutlu oldukları bir hikâye de vardır.

Bu mümkündü çünkü. Hayır, sadece mümkün değildi...

Gerçekleşiyordu... defalarca.

Bu dünyada da mümkün olup olmayacağını bilemeden ölmeliydi mi?

Atölyenin arazisine kadar olan kısa mesafeyi geri geri gidip arabadan indi. Kapısı açık duran boş holden geçip bölünmüş büro kısmına doğru ilerledi. Nasıl da gergindi. Yüreği pır pır atıyordu. Sonu nasıl bitecek olursa olsun, doğru olan tek şeyi

yaptığından emin olmanın ışıltılı kesinliğiyle yürüyordu. Kendi beyaz şapelini geride bırakıp önündekine bakıyordu.

Ruth içeri girince Meg başını kaldırdı.

Büyün hikâyeler yaşanıyordu.

Ve hepsi birdi.

78 numaralı rıhtım ameliyat masasına yatırılmış gibi aydınlıktı.

Arabayı büyük terminalinin dışında, park ve bahçe müdürlüğünün ayıp olmasın diye diktiği birkaç cılız ağacın altına park ettiler. Caddenin ortasından dizel lokomotifin rayları geçiyordu. Çitin gerisinde kalan bölge konteynerlerle kaplıydı. Öylesine rengârenkti ki, tam da bu yüzden tek renk gibi görünüyordu. Maersk'in beyaz, Evergreen'in yeşil ve Hapag-Lloyd'un turuncu kutularını pas kırmızısı ve mavi kutular bölüyordu. Eğer şempanzeler bir bilgisayar yapabilecek olsa, bir fırtına bu konteynerleri kısmen rastlantısal bir resim şeklinde düzenleyebilir miydi; maviler şuraya, yeşiller buraya.

"Tam ortasında," dedi Ken'ichi ve rakam ve sayılardan oluşan şifrenin yazılı olduğu kağıtları dağıttı. "Burada numaralar yazılı. Sanırım, aşağı yukarı..." dedi kolunu uzatarak, "şurada."

"Harika," diye dalga geçti Jim, "Bunun sırası gibi bir şeyi yok mu?"

"Ortada, ortada." Japon gücenmiş gibi bir ifade takındı. "Bu kadarcık zamanda, daha kesin olamazdı."

"Tamam, dağılalım," dedi Pilar. "Bulan diğerlerine haber versin. İzin meselesini ne yapıyoruz?"

Ken'ichi birer kâğıt ve geçici kimlikleri dağıttı.

"MedCare mi?" diye sordu Luther.

"Silah işlerinin yürütüldüğü sahte firma," dedi Jim.

"Kimsenin bizi durduracağını sanmam." Ken'ichi'nin sesinde korkudan kaynaklanan titreme hissediliyordu. "Kontrol noktası sadece kamyonlar için."

Tel örgü çitin tepesinde dört kat dikenli tel olmasına karşılık, giriş davetkâr bir şekilde açık duruyordu. Arada bir, bir düzine kadar projektörün gün ışığına çevirdiği alanda yüklü römorklarıyla Peterbilt kamyonlar geçiyordu. Ayırma taşıyıcıları konteyner sıraları boyunca ilerliyor, ev boyunda taşıyıcılar, platformlarının yüksekliği sayesinde çelik kutuların üzerinde kayıp, içeri doğru bükülüyordu. Ufuktaki pembe şerit yok olmuştu. Giderek sertleşen rüzgâr denizden dizel kokusu, makine gürültüsü ve nemli bir serinlik taşırken, Luther'ın içine kasvet çöktü. Hava hızla kararırken konteyner vinçleri göz alıcı renklerde göğe doğru yükseliyordu. Kargo gemilerinin üstünde gerçek dışıymış gibi yükselen katlar akşama karışıyor, basan sis projektör ışınlarının çevresinde hayaletleri andıran haleler oluşturuyordu.

"Gidelim öyleyse." Pilar sırt çantasını sırtına vurdu, "Çabuk."

"Acele etmeyin," dedi Luther, "oraya ağır ağır, sakince gideceğiz, herkesin görebileceği şekilde."

Jim ağzındaki sakızı tükürdü. "Kulağa çok profesyonelce geliyor."

"Ne sanıyordun delikanlı?"

"Hiçbir şey sanmıyordum, seni tanıyor muyum ki?"

"Sierra bölgesinin şerif yardımcısı," diye mırıldandı Ken'ichi. Belli ki cesareti sanal ortamlarda gerçek dünyaya göre daha fazlaydı. "Daha önce de Sacramento narkotik şubenin amiriymiş. Bir sürü havalı madalya kazanmış ama sonra..."

"Sana bir şey söyleyeyim mi, "diye sözünü kesti Luther, "o beynin tehlikeye atmak için çok değerli."

"Herkese ihtiyacımız var," dedi Pilar.

"Kesinlikle. Kenny bilgisayar başında daha çok işine yarar."

"Ama..."

"Korkuyor, Pilar. Her şeyi mahvetmekten korkuyor."

"Korkmuyorum..." dedi Ken'ichi yarım ağız.

"Korkuyorsun" diye belirtti Jim. "Ama bu tümüyle OK, sen en büyüksün. Sen olmasan burada olamazdık. Ama şerif de haksız sayılmaz yani."

"Sen arabada kalıyorsun Kenniboy," diye tartışmayı sonlandırdı Pilar.

"Peki, siz öyle diyorsanız..." Sözleri rahatlamasını yansıtıyordu. "Ama eğer, gerçekten..."

"Söz konusu bile olmaz." Pilar şakağına bir öpücük kondurdu.

Jim sırıttı, "Birazdan görüşürüz samuray."

Üçü birden caddeyi geçip dökme beton bordür boyunca, sanki keyifli bir doğa yürüyüşünden gemilerine geri dönüyormuşçasına neşe içinde sohbet ederek yokuş yukarı girişe doğru yürüdü. Yanlarından geçen bir kamyon sağ taraftaki kontrol noktasına ilerledi. Küçük bir kulübenin içindeki adam yük belgelerini alıp bariyeri kaldırdı. Kimsenin dikkatini çekmeden, otoyol genişliğinde araç yollarının bulunduğu konteyner terminalinin ortasına kadar ilerlediler. Her yöne doğru konteyner tarlaları uzanıyordu, genellikle çok katlı, sıkı sıkıya yerleştirilmiş, aralarında ancak araçların ve dev ayırma taşıyıcılarının geçebileceği kadar koridorlar bırakılmıştı. Luther'ın kulağına yerleştirme sesleri geliyordu. O sırada iki istifleyici belirdi. Tonlarca ağırlıktaki pençeleri ve teleskop gibi uzanan kollarıyla en üstlerdeki konteynerleri kat kat yerleştirmeye yarıyorlardı.

"Buralarda bir yerlerde olmalı," dedi Jim boynunu uzatarak. "Kim demiş ortada, ortada diye."

"Burada ayrılalım," dedi Pilar. "Sen o yana git, Luther sen de bu tarafa. Ben buradayım."

Ken'ichi'nin verdiği belgeler ellerinde, blokları tek tek tararken bir yandan da artık sefil hali göze batmaya başlayan yük gemisine doğru yaklaştılar. Geminin bordasında yukarı doğru

paslı izler yükseliyordu, son boyadan bugüne hayli uzun bir zaman geçmiş olmalıydı. Luther yük güvertesine doğru baktı. Palamarın yukarıdan aşağı doğru sarkan kavrayıcıları havada asılı duruyordu, derken biri avına yaklaşır gibi sessizce aşağı inmeye başladı. Luther yaklaşıp konteynerlerin numaralarını kontrol etti. Dakikaların ne kadar hızlı geçtiğini fark etmek onu huzursuz etti, sonunda aradığını buldu ve cep telefonuyla diğerlerine haber verdi. Tekrar bir araya geldiklerinde üst üste yerleştirilmiş dört çelik kutunun dar kenarındalardı. On metre yüksekliğinde bir kuleydi bu.

"Çok iyi!" Jim dudaklarını büzdü. "Şimdi akrobasi saati geldi."

"Bu bir sorun mu?" diye sordu Luther.

"Hayır." Kanadalı sırt çantasını omuzlarından yere bıraktı. "Beni kaygılandıran kilit."

"Levye?" diye sordu Pilar.

"Bunlar kanat sürgüsü. Bunları kırmak için kimyasal kullanmam gerek." Koruyucu maskesini takıp yarı saydam şişelerden birini, levyeyi, koruyucu eldiveni ve tomar yapılmış bir alüminyum ip merdiveni çıkardı. "Uzaklaşın, üstünüze sıçratmamaya çalışırım ama siz yine de buhar nedeniyle uzak durun."

"Asitle mi deneyeceksin?"

Jim bir metal bağlantı elemanına dokundu. "Zayıf noktası burası." Sesi maskenin altından boğuk çıkıyordu. "İncecik, görüyor musun? Altın suyunun bunu bir çırpıda zayıflatması gerek. Sonra levyeyle bir hamlede işi tamam. Kilidin tamamını kırmayacağım, sadece sinir sistemini bozuyorum."

"Orada yukarıda tek başına halledebilecek misin?"

"Şaka mı bu? Son olarak Nanga Parbat'ta biri sordu bana bu soruyu."

"Ee?"

"Üç saat sonra onu halatla aşağı indirmek zorunda kaldım." Jim beline bir magnezyum tornası bağlayıp elini beyaz tozla ovdu. "Dert etme bu benim günlük antrenmanım."

"İyi o zaman." Luther, Pilar'a baktı. "Biz alanı emniyete alalım. Sen o tarafa git ben karşındayım."

Jim tırmanmaya başladı. Luther kavşaklardan birine yerleşti. Yol sol taraftan rıhtıma, sağ taraftansa, o sırada bir römorkun geçmekte olduğu kontrol noktasına uzanıyordu. İçine yirmilik bir konteyner yerleştirilmiş olan ayırma taşıyıcısının sürücüsü, oturduğu yüksek kokpitinden onlara doğru dikkatle bakmadan önce kavşağın uzun tarafına doğru ilerledi. O anda Luther'ın aklına yer altında gördüğü sunucu kenti ve o kentte dolanan robotlar geldi. Orada her şey, işlemci blokları, duvarlar, tavanlar ışık yayarken, buradaki projektörler ışığın yanı sıra gölge de üretiyordu, öyle ki konteynerlerin arasında sanki bir nesneymiş gibi, sanki hızla üfleseniz yok olup gidecekmiş gibi bir karanlık yuvalanıyordu. Başını çevirince Jim'in ip merdiveni en üstteki konteynere bağlayıp koruyucu eldivenlerini ellerine geçirdiğini gördü. Bir maymun gibi merdivenin basamağına asılı durumdayken, plastik şişeyi çıkarıp ucunu kilitlerden birine yaklaştırdı. Luther bir an için havanın bulanıklaştığını, eriyen metalden bir duman çıktığını sandı.

Yeniden kavşağı gözlemeye başladı.

Yük araçları hareketlenmişti ama hareketlilik şimdilik rıhtımın doğu tarafındaki, *Transformers* filminden fırlamış canavar robotlar gibi, giderek büyüyen tehditkâr bir heykele benzeyen hurda yığınıyla sınırlıydı. Vinçler ve depolar yoğunlaşan sisi delip limanı çok ilerilere kadar aydınlatıyordu. Luther bir kez daha başını o yöne çevirdiğinde Jim'in kimyasal maddeyle sürdürdüğü tahrip işine levyeyle destek olduğunu gördü. Aniden esen rüzgârlar rıhtımın genel gürültüsünü çevreye yayarken, kırılan kilitlerin sesini de yuttu ve derken pfff diye bir ses duyuldu.

Luther Kanadalının aşağı atlayıp eldivenlerini ve maskesini çıkarmadan önce eldivenleri bir bidon suyla yıkadığını gördü. Jim yerini alırken, Pilar aceleyle yanlarına gelip bir el lambasıyla en alttaki konteynerin içinde gözden kayboldu.

Yaşam sistemlerini kapatmak.

Konteynerdeki kara kutunun içinde ölecek olan neydi acaba?

Mutasyon geçirmiş bakteriler mi? Salgına yol açacak virüsler mi? Ölümcül bitkiler mi? İstemeden aklına videoda gördükleri geldi. Başka bir dünyadan gelmişe benzeyen monolitik tankları, aralarında belirli bir mesafe bırakarak çevreleyen, gergin oldukları her hallerinden belli, alev silahı taşıyan adamlar. Bir tür konsolun başında uğraşan Rodriguez. Tam ortadan ikiye ayrılan yüzeyler, buzlu camın ardında nabız gibi atan ışıklar, iç içe geçmiş desenler ve belli belirsiz, hareket ettiği izlenimi uyandıran tuhaf bir varlık, sanki orada birisi duyularını dışarı yöneltmiş gibi karaltı şeklinde sarsılmalar, dokunmalar. Kendi kendine, Pilar'ın tankın içindeki bu şeyi yok etmek için nasıl bir süreç başlatması gerektiğini sordu. O sırada Pilar başparmağını yukarı kaldırarak dışarı çıktı ve ip merdivenden bir sonraki konteynere tırmandı.

Rıhtım tarafında bir istifleyici hareket ediyordu.

Kavrama pençeleri olan teleskopik kolu henüz açılmamış ve yatay durumdaydı. Vinçlerin ışığa boğduğu alandan bir konteyner dizisinin karanlığına girerken, asfalta sarı oval ışıklarını vurdu.

"Nereye gidiyorsun sen?" diye mırıldandı Luther.

Aracın farları harekesiz kaldı. İstifleyici ansızın durmuştu. Bir Volvo XC90 hızla yaklaşıp istifleyicinin yanına geldi. Her şey yüz metre kadar uzakta olup bitse de gördükleri Luther'ın hiç hoşuna gitmiyordu. İçinden bir ses iki aracın az sonra hangi yöne gideceğini söylüyordu. Pilar'ın nerede olduğuna baktı ve kadının bir sonraki konteynere tırmandığını görünce yeni gelenleri bakışlarıyla durdurmaya çalıştı. Biri XC90'dan çıkıp istifleyi-

cinin sürücü kabinine girdi ve sürücüyle konuşmaya başladı. Kabinden yansıyan görüntü Luther'a hayli tanıdık geliyordu. Uzun, ince kol ve bacaklar, Etyopyalıyı andıran yüz hatları.

Luther iç çekti.

Son derece akılda kalıcı iki karşılaşmadan sonra, Grace Hendryx'e bir de gecenin karanlığında mı rastlayacaktı?

Bu kadına karşı daha kaç kez savaşması gerekecekti?

Kadın tekrar aracına bindi ve Luther'ın korktuğu gibi arazi aracı ve istifleyici konteynerlere doğru hareket etti. Tam da o sırada Pilar'ın başı üçüncü konteynerin kapısında belirdi ve kadın sonuncuya doğru tırmandı. Luther birkaç adımda kulenin dibine geldi: "Çabuk aşağı gel. Hemen."

Pilar bir Luther'a bir de en üstteki konteynere bakıp duraksadı.

"Başaramazsın, in aşağı. Ve kapıları kapat!"

Jim koşarak geldi. "Ne oldu?"

"Yoldalar." Luther gerginlik içinde Pilar'ın ip merdivenden aşağı inerken art arda konteynerlerin kapısını kapadığını gördü.

"Çok erken geldiler," diye itiraz etti Jim.

"Daha sonra yakınırsın. İp merdiveni aşağıdan alır mısın?"

"Tabii."

Pilar aşağı atladı. "Neredeler?"

"Çok yakında."

"Son yaşam sistemini..."

"Unut bunu." Luther aşağı düşen ip merdiveni Jim'in sarmasını izlerken bir yandan da şanslarını hesaplamaya çalışıyordu. Onlar bloğun sonuna gelene kadar başarmaları mümkün değildi. Ve açık alandaki ışıkların altında Grace onları hemen tanıyacaktı. Ama belki...

Aynı fikir gözlerine yansıyan Pilar, Luther'a baktı. "Buraya girin."

Kendilerini en yakındaki koridorun karanlığına attılar. Luther istifleyici ve Volvo'nun köşeyi dönüp durduklarını duydu, kendini tehlikeye atarak oraya baktı. İki araç da saklandıkları yerden birkaç metre ötede duruyordu. İstifleyicinin teleskobik kolu dikleşmişti ve hidrolik pompaların inleyip oflamasıyla neredeyse tamamen uzamış durumdaydı. Luther, başını her an geri çekmeye hazır, soluğunu tutuyordu. İstifleyicinin kutu şeklindeki gergisi konteyner sırasının yukarısına yükselip dört konteynerin en üstte duranını kavradı. Kıskaçlar büyük bir gürültüyle köşe bağlantılarına bağlandı, tonlarca ağırlıktaki kutu, sanki ağırlıksız gibi istifinden ayrılıp havada asılı kaldı.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Pilar.

"Götürüyorlar. Senin halledemediğini."

"Lanet olsun. Saat daha dokuz buçuk bile değil." Sesi her zamankinden de sert çıkıyordu. "Onları durdurmamız gerek."

İstifleyici vites değiştirip yavaşça geri geri gitmeye başladı.

"Grace'in yalnız olup olmadığını bilmiyorum."

"Grace mi? Grace Hendryx mi?"

"Her şeyi o denetliyor."

Sanki adının söylendiğini işitmiş gibi koyu tenli kadın Volvo'dan çıkıp doğrudan onların yönüne doğru baktı. Luther başını şimşek gibi geri çekip parmağını dudaklarına götürdü. Başka kim vardı orada? Grace'in ardından araçtan biri daha çıktı. Demek ki üç kişiydiler. Kaçınılmaz olarak gelmesi gereken şeyi bekledi ve beklediği, Grace'in öfkeli çığlığıyla gerçekleşti: "Bunlar açık!"

"Ne?" dedi duyduğuna inanamayan, şaşkın bir erkek sesi. "Nasıl açık?"

"Açık diyorum, salak herif. Birisi bu lanet olası kilitleri açmış!"

"Olamaz. Bu mümkün değil."

"Bir tek laf daha et, seni bu körfezde boğayım," diye patladı Grace. "Hadi içeri gir, bak bakalım!"

Pilar'ın gözleri şaşkınlıkla yuvarlaklaştı. "Olamaz, Jayden."

"Jayden de Haan. Elli'nin ekibindeki sibernetikçi. Aman Tanrım. Olacak şey değil. Jayden da mı işin içinde?"

"Bir öneri." Jim, Luther'ı itip öne geçti. Siz istifleyiciyi durdurup bu meseleye bir son verin, ben bu pislikleri oyalayayım."

"Dur bir dakika," diye ısrar etti Luther. "Sene neye kalkıştığını bilmi..."

"Onlardan daha hızlı olduğumu biliyorum."

Luther daha, *hiç kimse Grace kadar hızlı değildir*, diyemeden Kanadalı ışıkların altında yürümeye başladı ve tam o sırada teatral bir şekilde tökezledi. Bunun hiç kimsenin gözünden kaçması mümkün değildi.

"Orada!" diye bağırdı Grace, "Peşinden gidin!"

Jim bomboş yolda koşup gözden kayboldu. Arabanın kapıları kapandı ve Volvo hızla yanlarından geçip gitti.

"Bu adam deli," diye mırıldandı Luther.

"Buna ne şüphe." Pilar sırt çantasından bir tabanca çıkarıp çantayı yine sırtına vurdu. "O zaman bu deliye hak ettiği onuru gösterelim. Hazır mısın?"

Koridordan dışarı fırladılar. Luther hızla Jim'in koştuğu yöne doğru baktı ama sadece bir sonraki aralığı kesip gözden kaybolan Volvo'yu gördü. Kanadalının peşindekileri atlatma şansının çok daha yüksek olduğu konteyner dizilerinin arasına kaçabilmesini umut ediyordu. Bütün güçleriyle istifleyiciye doğru koştular. Koca araç kavşağın ortasına kadar ulaşıp geri geri gitmeyi sürdürüyordu. Dördüncü konteyner baş döndürücü bir yükseklikte havada asılı duruyordu. İstifleyici durup ileri gitmeye başlayınca motordan korkunç sesler yükseldi. Luther kapıyı açıp kollarını salladı. Omzunun üstünde bakan sürücü önce onu, ardından Pilar'ı sonra da Pilar'ın silahını gördü. Adam sadece konteyner

limanının bir görevlisiydi, bir kahraman değil. Şaşkınlıktan yüzü allak bullak oldu. Hızını azaltacağı yerde hızlandı.

"Dur!" diye bağırdı Luther, "Dur diyorum."

"Hayır, siz duracaksınız," dedi buyurgan ve muzaffer bir ses. "O oyuncakları da yere atın. Hemen!"

Ne aptalcaydı. Grace'le yaşadığı onca şeyden sonra onu hafife almak nasıl bir ahmaklık. Arkasını döndü, silahı atışa hazırdı, kadının elindeki Beretta'yı gördü, aynı anda Pilar da kendi silahını kadına doğrultmuştu. Üçlü bir pat durumuydu bu.

"Jayden istifleyiciyi durdur," diye emir verdi Grace. "Size oyuncaklarınızı atın demiştim"

Sibernetikçi hızla Luther'ın yanından geçti, Luther'da oldukça yumuşak başlı hatta işlediği suçun farkında olan biri gibi bir izlenim bırakmıştı. Hatta suçunu farkında olmaktan da öte. Bakışları karşılaştığı bir an, adamın gözlerinde yanlış tarafta olmanın çaresizliğini gördü Luther. O anda bağlantı koptu ve Jayden de Haan deli gibi elini koluna sallayıp, "Dur dur!" diye bağırarak istifleyicinin ardından koşuştu. Ama sürücü hala bu isteğe cevap verecek gibi durmuyordu.

"Geç kaldın," dedi Pilar, "yaşam destek sistemlerini kapattım."

"*Ne* yaptın?"

"Onlar öldü artık Grace. Duydun mu, öldü!"

Kadın cevap vermedi. Arkalarda bir şey dikkatini çekmişti. Fren sesi ve üstlerine doğru gelen adım sesleri duyuluyordu. Luther başını çevirince rasgele bir koridordan fırlayan Jim'in koşar adım istifleyicinin yanından geçip bu küçük gruba doğru geldiğini gördü. Halinden şaşırdığı belliydi. Anlaşılan onları bu halde bulmayı beklemiyordu. Onun arkasından Volvo hızla köşeyi döndü. Direksiyondaki adam sakallıya öylesine odaklanmıştı ki frene basamayacak kadar gaz pedalına abanmıştı. Çarpışma kaçınılmazdı. Durumu kavrayan istifleyicinin sürücüsü sonunda tepki verdi ama iki araç arasındaki güç ilişkisini çok yanlış hesaplamıştı.

Kendi aracının tonlarca ağırlığına güveneceğine, çarpışmadan kaçınmak için çok dar açılı bir manevra yaptı ve dengesi bozuldu. Sürücü aşağı indirmeyi unuttuğu için hâlâ on metre yükseklikte olan konteyner bağlandığı yerde savrulmaya başladı. Konteynerin ağırlığı, yükseklik ve merkez kaç gücünün ölümcül iş birliği aracı yana yatırdı ve sağ tekerleklerin yerle bağlantısı koptu.

Luther nefesini tuttu.

Volvo kulakları sağır edici bir gürültüyle düşmekte olan dev araca çarptı, bir takla atıp çatısının üstüne düştü ve kıvılcımlar saçarak bir kızak gibi kaydı. İstifleyici daha büyük bir hızla yan yatmaya başladı. Metal ve kaynak bağlantılarından inlemeye benzer sesler geliyordu. Konteynerin kapıları, içindeki tankın ağırlığına dayanamayacak gibi görünüyordu. Ve nitekim kapılar açıldı. Ani bir doğum andırırcasına tank dışarı kayıp kapkara bir çekiç gibi dimdik aşağı düştü ve hâlâ dönmekte olan Volvo'yu asfalta çiviledi. Ardından gelen çelik konteynerin şiddetiyle o da parçalandı, nihayet merkezkaç gücü üstün gelince istifleyici yana doğru düştü.

Luther büyülenmiş gibi hâlâ dönüp duran arka tekerleğe baktı. Hemen yanı başında Jim sersemlemiş bir ifadeyle duruyordu. Sanki hepsini kolektif bir felç etkisi altına almış gibiydi. Kısa bir an için sanki birbirlerinin düşmanı olduklarını unutmuşlardı. O anda Kanadalı koşmaya başladı, devrilmiş istifleme aracına tırmanıp sürücü kabininin kapısını sarsarak açtı. Ama Luther hâlâ aynı yerde duruyor, gözlerini yerle bir olmuş tanktan ayıramıyordu.

Enkazın içinde bir şeyler kıpırdıyordu.

Deforme olmuş metallerin, duman bulutlarının ve mavi alevlerin arasından ufak ve karanlık bir şey çıkıp oracığa çöktü.

"İyi değil." Pilar bir adım geri attı. "Bu hiç iyi değil."

"Efendim?" Grace, Pilar'a baktı. "Yaşam destek sistemlerini kapattım demedim miydin?"

"Kapatmıştım. Bunun dışındakileri."

Jim istifleyiciden aşağı atladı. "Zavallı şeytan, işi bitik. Sanırım boynu..."

"Bunun dışındakileri mi?" diye bağırdı Grace. "Seni beyinsiz."

"Senin burada ne işin var, pislik karı. Birkaç dakika daha gelmesen, işimiz..."

"Aman Tanrım! Şuraya bakın!"

Jayden'ın titreyen parmakları tanınmayacak hale gelmiş, üst üste yığılmış, tuhaf bir biçimde bükülmüş iç içe geçmiş olan Volvo'nun enkazını işaret ediyordu. Yan pencereden kollar uzanıyor, cam parçalarıyla kaplı kanlar içinde bir yüz beliriyordu. Luther olabildiğince yakına gidip yaralıyı dışarı çıkarabilecek kadar büyük bir açıklık aradı. Sevimli küçük dansçılar gibi halkalar oluşturan mavi alevlerin yanı sıra bir şey daha gördü. Yere düşüp parçalanan tank tuhaf bir biçimde, muhtemelen aşırı ısınmış hayal gücünün etkisiyle, maddesel olmaktan çıkıyor, sanki havada çözülüp başka bir yapıya, artık çelik olmayan (peki ama ne?) köpüren, hareler saçan bir lapaya dönüşüyordu.

Sonra bu görüntüyü oluşturanın ne erimekte olan zihni ne de konteyner olduğunu fark etti.

Bu, konteynerden çıkan şeydi.

İçini panik kapladı. Milyonlarca yıldır kök salmış bir alaca karanlık, büyük kentlilerde örümcek ve yılan gibi fobilerin yerini almış olan elektrik prizi, silah ve otomobilden kaynaklanan ve sonsuzluğa kadar içine işlemiş dehşet, vücudu kimyasal bir kargaşaya sürükleyen o en eski korku. Utanç ve kızgınlıkla bu korkuyu bastırıp derinlere gömdü ve yeniden adama ulaşmanın bir yolunu aradı. Pilar onu geri çekerken bağırarak artık burada hiçbir şey yapamayacağını söyledi. "Kendini emniyete al!" Alevlerin çıtırtısını, fısıltılılarını duyuyordu. Güvenilmez, aç, saldırmaya hazır, atılgan, pes etmeyen alevler. Enkazın içinde kalan adamın acı içinde çok üst perdelerden çıkan sesi dayanılacak

gibi değildi. Luther'ın gördüğünü o da görüyordu ama Luther'dan farklı olarak o bu gördüğü şeyin ne olduğunu biliyordu.

Enkazın üstünde bir bulut yükseliyordu.

Hemen sonra sisin bütün terminale yaydığı ışığa doğru yükseldi. Bir tür sisti bu. Dev gibi. Kabarık. Bir yıldız sürüsünden daha yoğun. Ansızın ortaya çıkan, doğal olmayan bir rüzgâr bütün alanı çürüyen organizmaların tatlımsı kokusuyla kapladı. Bu buluta benzer şey pusun yukarısında titreşiyordu ama içinde vızıldayıp duran şeylerin neye dönüştüğünü anlamak mümkün değildi. Bu koca yapının içinden dalgalar geçiyor, eğilip bükülüp genişliyordu. İçinden çok güçlü bir uğultu yükseliyordu, binlerce çift kanadın hareketinden doğan bir hırıltı duyuluyordu. Ama tüylerin sıcak ses dokusundan eser yoktu.

"Yönlerini yitirmiş bunlar!" Pilar'ın dediklerini bu cehennemî gürültünün içinde anlamak mümkün değildi. "Kumanda, Grace, şu Tanrı'nın belası kumanda nerede?"

Bulutun içinde bir kabartı belirdi. Uzayıp bir hortuma dönüşerek Volvo'nun enkazının üstüne doğru çöküp yaralı sürücüyü bir giysi gibi sarmaladı. Adamın başı ve kolları parıldayıp kükreyen bu kara yeşilliğin içinde gözden kayboldu. Adamın çığlıkları insana ait ses tellerinin çıkamayacağı yüksekliklere ulaşınca Grace onu acıdan kurtaracak şeyi yaptı. Makinalı tüfeğini enkazın içinde yaralının olduğu yöne doğru ateşlerken, Luther'ın onu engellememesine dikkat etmişti. "Lanet şey!" Silahını yeniden ateşledi. Luther o anda kadının ne yapmak istediğini kavradı. Volvo'nun içinden alevler fışkırıyordu. Grace aklını yitirmiş gibi şarjörü boşalana dek ateş etmeye davam ediyordu. O anda meydana gelen bir patlamayla köpürerek kabaran bulut aynı yıkıcılıkla kendini için için yiyor, çevrede uçuşup duran şeyleri tıpkı İncil'de anlatılan alev yağmuru gibi yakıp gruptakilerin başları arasından bir tıslamayla konteynere doğru çekilip titreyerek bir kora dönüşüyordu.

Isı Luther'ı uzaklaştırıyordu.

Acaba Grace'in planı işe yaramış mıydı?

Bir ateş topu çatırdayarak kendi içine büzüştü. Bir zamanlar bir arazi aracı, bir konteyner, bir istifleyici ve belki bir de kuluçka makinesi olan başka bir şeye ait yıkıntıların arasında alevler çıkıyordu. Koyu bir is dönerek sisin içine yükseliyor, bir yerlerden siren sesleri geliyor, rıhtımdan bağrışmalar duyuluyordu. Luther, satranç taşları gibi hareketsiz kalan diğerlerini aradı. Grace'ten en ufak bir iz yoktu. Kükreyen alevlere sert bir kanat sesi karıştı, havayı delik deşik edip kaynayacak kadar ısıttı, bu arada bulutun bir kısmının ellerinden kurtulduğunu gören Luther soğuk terler döküyordu.

"Konteynerlere," diye bağırdı Pilar.

Onlar da koştular, son anda. Bir kükreme dalgalar halinde üstlerine doğru geliyor, kırılan bir dalga gibi genişliyor, sağa, sola çalkalanıyor ve bir fırtına gibi üstlerinden geçip gidiyordu. Onlara hiçbir saldırı olmadı. Bulut şeklini tümüyle yitirdi, geride fark edilebilecek ne bir hedefi ne de bir planı kalmıştı. Geniş bir alana yayılıp plansızca zayıflayan yaratıklar, tarif edilemeyecek hızlarına ve parıldayan buharlarına rağmen teker teker söndü; belirsiz soluk gölgeler, döne döne yere çakılan parçalar, uğursuz bir kargaşa, yönsüz ama nedense sanki bir zafer kutlarcasına, yabancı ve gaddar bir iradeyi dile getiriyordu. Hiçbir düzen söz konusu değildi, olan sadece çok sayıda olmalarının ezici gücüydü. Bu şeylerden birkaçı Jayden'ın yolunun üstüne düştü. Döne döne onun üstüne ve yere saçılırken, sibernetikçi çılgın gibi bağırıp tepinerek en yakındaki koridora doğru koştu.

"Jayden yapma!" Pilar onu durdurmak için harekete geçecek gibi oldu. "Orada kapana sıkışacaksın. Sana orada saldırırlarsa..."

"Delirdin mi sen?" Jim, Pilar'ı ileri doğru sürükledi. "Gel hadi!"

"Onu orada öylece..."

"Kendi suçu, öyle değil mi?" diye kadını tersledi Jim. "Konteynere girip komuta birimini aramalıyız."

"Ama Jayden bir sonraki transferin ne zaman..."

"Yok olun buradan," dedi Luther, "ben onu getiririm."

Yorum yapmalarına fırsat vermeden, koridorda sibernetikçinin peşinden giderken çevresi bir anda karardı. Geçit bir mağaraya dönüştü, iki yandaki dik duvarlar gölgelerin içinde kayboldu. Hâlâ üç dört kat konteyner yükseliyor, tepesindeki için için yanan incecik sis tabakasının içinde tek tek titreşen hayaletler uçuşuyordu.

Önünden Jayden'ın adım sesleri duyuluyordu.

"Hey." Koridor boyunca koşan Luther gözlerini alaca karanlığa alıştırmaya çalıştı. "Jayden, buradan çıkman gerek. Pilar haklı, bu daracık yerde onlardan kaçamazsın." Yana doğru uzayan bir koridor vardı, sonunda ışıktan başka ne bir kimse ne bir şey görülüyordu. "Bu yaratık neyin nesiyse kafası karışmışa benziyor. Kendisiyle meşgul. Sana da öyle gelmiyor mu? Açık alanda kaçıp kurtulmak için bir şansımız olabilir." Eğildi ve elleri dizlerinin üstünde durup çevreyi dinledi. "Jayden? Neredesin?" Yeniden harekete geçti. Koridoru kesen bir sonraki geçitte de kimse yoktu. "Yahu ben nenen konuşup nefes tüketiyorum? Neyi serbest bıraktığınızı ve onun neler yapabileceğini en iyi sen biliyorsun." *Dur. Yanlış bir taktik bu. Suçu ona atma.* "Tamam belki senin suçun değil, bu işin içine nasıl girdin bilmiyorum ama bütün bunları istediğini sanmıyorum." Tabii ki bu sadece bir tahmindi, ama öyle olsa bile... "Bana bak. Bu işi halledeceğiz. Söz vermem ama..."

Ansızın bir duvarın önünde belirdi.

"Jayden?"

Sanki sibernetikçinin kanatları çıkmış gibi yukarı bakıyordu. Çelik kutulardan aşağı doğru serin ve nemli bir şeyler sızıyordu. Geçen her saniye sis biraz daha yoğunlaşıyor ve be-

raberinde ortamı daha kasvetli hale getiriyordu. Bu çaresizlik üreten, insanın adını bile koymaktan aciz olduğu, yabancı bir gerçeklikten fırlamış gaddarlık karşısında duyulan felç edici bir korkuydu. O anda ona bu ölü konteyner şehrinde gerisin geri yolunu bulabilmesi imkânsız gibi görünüyordu. Parmak uçlarını kutunun oluklu yüzeyine değdirince, sanki buğulanmış bu yüzey sert değil de dalgalar halinde donakalmış, karanlık ve buzumsu bir suyun yansımasıymış, sanki parmakları onu delip geçebilirmiş gibi geldi Luther'a.

Gerçekten delip geçebilir miydi?

Dikkat! Bir hayal soluyorsun! Halüsinasyon yaratan tatlımsı bir dışkı bu. Evet hayal görüyorsun. Bu bulut duyularını feromon salgılayan bir tür uyuşturucuyla ele geçiriyor.

Yoğunlaş!

Buz gibi soğukluk duygusu tersine dönüyordu. Parmakları sanki kızgın bir ocağa değmişçesine hızla geri çekildi.

Ardında bir şey metale çarptı.

Yere düşüp sürtündü. Sanki minik pençelerden gelen bir ses gibi. Luther çevresinden dolanıp alaca karanlık koridora kulak kabarttı.

"Jayden? Sen misin?"

Uzakta, çok uzakta bir yarık gördü.... içinde koştuğu (ne zaman acaba?) bir yarık. Ayak sesleri duydu. Ağır ağır, düzensiz gelen adım sesleri.

Yere çarpan bir gövde sesi duydu.

Kendini tokatladı. Bir kez daha. Bu biraz olsun bilincini yerine getirmişti. Gürültünün kaynağını tespit etmeye çalıştı. Nerden gelmişti bu ses? Yan koridorların birinden mi? Sanki sibernetikçiyi gözden kaçırmış gibi geliyordu ses. Geldiği yolu yavaşça geri dönerken sağa, sola baktı ve tatlı çürüme kokusuna karşı koydu. Bu sadece bir kimyasal, ucuz bir numaraydı, sanki

bütün bu uyuşturucuları çok iyi tanımıyormuş gibi. Üstünde bulunduğu koridoru kesen geçide doğru yaklaştı.

Orada biri yatıyordu.

Luther hemen yanına gitti, çömelip nabzına baktı. Jayden de Haan yaşıyordu. Soluğu çok zayıftı. Sibernetikçinin kafasını kaldırmaya çalışırken, elleri yapışkanlaşmış saçlarına dokundu. Kafatasından sıcak ve ıslak bir deri parçası ayrılıp eline yapıştı. O anda Jayden'ın ellerine de ne olduğunu gördü. Etler parça parçaydı, dökülmüş kemikler ve lifler açığa çıkmıştı. İşe yaramayan bir makinenin içi gibi. Parmakların çoğu eksikti. Belli ki kopmuştu. Sibernetikçi inliyor, kolları ve bacakları titriyordu.

"Sakin ol." Adamın terli alnındaki saçları dikleşti. "Seni buradan çıkaracağım."

Yanında bir şey vardı.

Hemen yanı başında.

İçindeki çocuğun ruhu, tıpkı bodruma kapatıldığında olduğu gibi, yanlış ve yüksek sesle ıslık çalarak olup biteni görmezden geliyor ve bilim insanını ana girişe doğru çekmekte ısrar ediyordu. Ama bir çocuk bile bakmanın cazibesine dayanamazken, her türlü alçaklık konusunda uzmanlaşmış dedektifin buna karşı durması hiç mümkün değildi.

Yavaşça başını çevirdi.

Bu arada sis bir bulut gibi, koridoru aslında var olmayan canavarlarla doldurdu. Hâlâ tam olarak kendine gelememiş olan Luther, bu yüzden gördüğü şeyin ne olduğunu tam anlayamamıştı: Metal zeminde koyu kara şeyin, hareketsiz olması yaşadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Tıknaz bir gövdesi, dirseklerden aşağısı upuzun kolları vardı, vücudun alt tarafı bir ok gibi sivriliyordu. Eğer onlara bacak denecekse bacakları sayılamayacak kadar çoktu. Alaca karanlıkta bir şey kabuğundan ayrılıyordu. Bu ne kadar egzotik olursa olsun doğal hayatın düzenine son derece yabancı, ancak hasta bir fantezinin ürünü olabilecek, var

olmaması gereken ancak evrime müdahaleyle yaratılmış bir şeydi. Buğulu hayaletler dağılıp parçalara ayrılmış beden belirmeye başlayınca, üstünde çapraz şeklinde yarıklar, dizi dizi dikenler ve dik borular olan gövdesi ortaya çıktı. Belirli bir kafası ya da yüzü yoktu. Ancak o eliptik, çok sayıda ve kafes şeklinde girintiler göz ise yüzünün var olduğu söylenebilirdi.

Yaratık duruşunu çok az değiştirince üstüne vuran gölgeler de yer değiştirdi. Kanat mıydı bunlar? Evet kesinlikle, hem de olağanüstü büyüklükte bir çift kanat. Luther ansızın bu gördüğü şeyin ne olduğunu anlayacak gibi oldu, daha doğrusu bu şeyin bir zamanlar ne olduğunu. O kafes gibi şekiller aralanırken Luther korkuyla geri kaçtı. Bir çember gibi dizilmiş kanca şeklindeki çeneler ağır ağır açıldıkça mağarayı andıran bir çukuru açığa çıkarıyordu. Bu ağızdan incecik, antene benzer uzantılar çıkıyordu. Neredeyse şefkatle denebilecek bir yumuşaklıkta insana huzur veren tuhaf bir duygu uyandırarak genleşen o ölümcül kancalı çenelerin üstünden kayıyordu. Öyle tiksinti uyandırıcı bir sahneydi ki Luther nereye bakacağını şaşırdı. Konteyner aralığının yukarısına baktı, oraya bir gölge daha yapışmıştı. Hemen yanında bir üçüncüsü. Ateş silindiri biçimindeki buluttan artakalan karanlık duvarlarda belli belirsiz görülüyordu. Hiçbir şey yapmadan, sanki pusuya yatmış gibi bekliyorlardı. Belki de dinlenme modundalardı. Luther daha yakından anlamaya çalışmadı.

Jayden'ın bedenini dikkatle yukarı çekti. Sibernetikçi öksürüp kendine geldi. Gerilim dolu anlar. Ama yaratıklar sanki olup bitenlerle hiç ilgileri yokmuş, Jayden'ı o hale getiren onlar değilmiş gibi duvarda asılı duruyorlardı. Luther adamın kolunu kendi boynuna dolayıp ayağa kaldırdı ve seçeneklerini tarttı. Açık alana kadar kırk elli metre olduğunu tahmin ediyordu. Konteyner bloğundan çıkmak için en kısa yol enlemesine koridoru kullanmaktı. Ama o yaratıklardan kaçının orada olduğuna bağlı

olarak en tehlikelisi de olabilirdi. Buna karşılık ana koridora birkaç adım vardı. O yol dört kat daha uzundu. Kısa süre öncesine kadar orası temizdi. Ama bundan emin olması mümkün müydü? O koridordan geçerken orada nelerin yuvalandığını söylemeye imkân yoktu ama hiç değilse ona saldırmamışlardı.

"Birkaç adım atabilir misin?" diye fısıltıyla sordu.

Sibernetikçi başını salladı. Titreyen dizleri üstünde ana koridora doğru ilerledi. Luther üstlerindeki duvarları kontrol etti. İkinci bakışta korkunç canavarlara dönüşen kara lekeler görmemişti. Jayden onun yanı sıra topallayarak geldi, arada kısmen hezeyan içinde, kısmen de kendine terapi olması için soluk soluğa bir şeyler söylüyordu: "Ben kötü bir... kötü insan değilim... yanıldım... soğukta kaldıkları sürece... etkin olamaz...Tabii kumanda edilmezlerse... yani doğal güdüleri dışında ama..."

"Gücünü tüketme...Sonra konuşuruz."

"Hayır, öyle üzgünüm ki... Bir hata yaptım... bir kez, sadece bir kez... ve onlar bana.... lanet para, Jaron beni tehdit etti... kariyerimin sonu gelirmiş..."

Peki madem konuşmak istiyorsun. "Bir sonraki nakliye ne zaman? Rodriguez daha fazla konteyner gönderecek, değil mi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

Jayden parmakları kopuk ellerinden birini yukarı kaldırıp sanki parmaklarına ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi şaşkınlıkla baktı.

Ağlamaklı bir sesle, "Bu gece," dedi.

"Bu gece mi?" Luther'ın kalbi bir an duracak gibi oldu. "Emin misin?"

"Saat üçe doğru bir ara. Plan böyle..."

"Bunun ardında kim var Jayden?"

"Aman Tanrım, parmaklarım..."

"Elmar mı var?"

"Elmar mı?" Bu düşünce adama öylesine anlamsız geliyordu ki içinde bulunduğu tatsız durumu bile bir an için unuttu. "Hayır... neden olsun ki... kesinlikle değil..."

"Hugo van Dyke mı?"

"Hugo mu? Rakamların adamı. Böyle bir şey onun hayaline bile sığmaz."

"O zaman işin başı Jaron."

"Jaron'u küçümsememek gerek. O..."

Luther'ın dikkati başka yöne çekilmişti. Nerdeyse koridorun sonuna yaklaşmışlardı. İçinden ışıldayan sisin yükseldiği bir yarık vardı. Üst üste yığılmış konteynerlerin arasından o noktada çıkılıyordu. Ama o yarığın bir nabız gibi atması mümkün müydü? Sanki bir atardamar gibi genişleyip inceliyor, genişleyip inceliyordu. Bunların hiçbiri olmuyordu aslında. Bu hâlâ o yaratıkların bu tür halüsinasyon yaratan dışkılarının eseriydi. Zararsızdı yani. O yüzden sanki o şeyin önünden vinç benzeri kocaman bir şey geçiyormuş gibi parıltısının azalması onu huzursuz etmiyordu. Ama o anda koridorun içine gerçekten bir şeyin girdiğini fark etti. Sis bulutu hortum gibi dönerek dağıldı ve karşısında ev yüksekliğinde bir istifleyici belirdi. Daha net söylemek gerekirse istifleyicinin sadece sol yarısıydı bu. Sağ yarısı diğer koridorda yoluna devam ediyordu. Ama bu tekerlek doğrudan üstüne geliyordu. Art arda dizilmiş dört devasa teker bütün geçidi kaplamıştı. Kaçacak hiçbir yer yoktu.

"Bu ne böyle?" diye inledi Jayden.

Muhtemelen sonumuz. Sürücünün yüksekteki kabininden, hem de bu sisin içinde onları görebilmesi çok zordu.

"Geri kaçmamız gerek!"

Bu makinenin burada ne işi vardı? Volvo'nun patlamasından beri ne kadar zaman geçmişti? İki dakika mı? Beş mi? On mu? Bir yanda iki araç yanar, cehennemî böcekler ortalığı kaplarken rıhtımda nakliyenin devam ediyor olması akıl alır gibi değildi.

Ama bu yüzden bütün rıhtımı kapatacak halleri yoktu ya. Bu tür düşünceler için zamanı yoktu. Tekerlekli dev araç onları önü sıra sürüklüyordu. Jayden'ın durumu elverdiğince enlemesine kesen koridora doğru ilerlediler. Koridorda o sırada gıcırtılı seslerle bir kanat çırpıldı ve önlerinde hava uğursuz gölgelerle karardı. Pek bir şey görmek mümkün değildi ama çok net duyuluyordu. Yaratıkların yerleşip sonra yeniden havalandığı yerden insansız hava araçlarında ya da model uçaklardaki gibi uğultu, tırmalama ve kazıma sesleri yükseliyordu. Jayden donup kaldı ve korkudan hızla soluk alıp vermeye başladı.

"Devam et!" diye zorladı onu Luther.

"Hayır, hayır!"

"O zaman ölürüz. Beni duyuyor musun?" *O zaman mı? Ne gülünç. Öyle ya da böyle öleceğiz. Önümüzde kanatlı karabasanlar, arkamızda bizi ezip geçecek olan istifleyici. Yani parçalara ayrılmak ya da kara böcek gibi ezilme seçenekleriyle karşı karşıyayız. Truman Show filmindeki bir pislik yığınından bir diğerine savrulan zorunlu oyuncular gibi, kıkırdayarak kendimizi olayların akışına mı bıraksak. Belki şu anda dünyanın yarısı bize bakıp gülüyordur. Ama şunu belirtmek gerek:*

Bu... hiç... komik... değil!

Bir çıkış yolu olmalıydı. Canavarlar koridorda Jayden'a muhtemelen darlık yüzünden saldırmışlardı. Kendi gerginliklerinden, kendilerini tehlikede hissettikleri için. Patlamadan hemen sonra bu grup birlikteliğini yitirmiş, yönünü kaybetmişti. Kumanda edilmezlerse etkin olamazlardı. Önlerindeki yaratıkların nasıl hareket edeceğini kestirmek pek olası değildi ama dev tekerleklerin doğuracağı sonucu öngörmek mümkündü.

"Ölmek istemiyorum," diye fısıldadı Jayden.

"Ölmeyeceksin. Başını öğe eğ ve eğil. Yere bak. Koş koşabildiğin kadar hızlı, sonra enlemesine uzanan koridora dal. Anladın mı? Hiç durmadan koş." *Bakalım kurtulmayı başara-*

cak mıyız? Kulakları sağır edici bir gürültüyle dev istifleyici, beraberinde bir lastik ve makine yağı kokularını da taşıyarak yaklaşıyordu. Koridorun tüm ışığını kapatıyordu. Omuz omuza koştular, korku Jayden'ı yavaşlattığı ölçüde motive de ediyordu.

Ansızın güneş açtı.

Konteyner duvarları arasında bir ateş tomurcuğu belirip parıldadı. Bunu bir diğeri izledi, yaratıklar birbirlerini ezerek kaos içinde kaçışıyordu. Sanki varmalarına sadece bir iki adım kalan enlemesine koridordan yaklaşan mitolojik bir canavar art arda alev püskürtüyormuş gibi. Luther durup kollarını kaldırarak Jayden'a kalkan oldu. Hava yeniden alev aldı. Bu kez birkaç canavarı birden yakaladı, onlar ölüm kalım halinde göğe doğru yükselmeye çalışırken alevler bedenlerini çelik duvarlara savuruyordu. İstifleyici durmaksızın yoluna devam ediyordu. Artık ölüm kararını vermişti. Demek ki ezilerek öleceklerdi...

"Jayden? Luther?"

Koridorların kesiştiği noktada Pilar'ın silüeti belirdi. Jim alev silahını dördüncü kez, yukarı doğru ateşledi. Sürtünen tekerlekler gürlüyordu. Luther sonunun geldiğini düşündü. Arkasını dönünce istifleyicinin durduğunu gördü. Sağ elini uzatsa sıcak tekerleğe değecekti neredeyse. Şu anda düşünce oyunları yapacak zaman değildi. Eğilmiş halde Jayden'ı çekerek uzaklaştırdı. Jim ve Pilar enlemesine koridorda peşlerinden geliyordu. Üstlerindeki hava kavruluyordu, nihayet çıkışa vardılar, artık dışarıdalardı. Pilar'ın Mercedes'inin motoru çalışıyordu. Ken'ichi direksiyondaydı, *Kenniboy oh Kenniboy, I'll be here in sunshine or in shadow, Kenniboy, ooh Kenniboy, I love you so...*[10]

Ortalarda Grace'ten iz yoktu.

---

10 Frederic Weatherly'nin "Dannyboy" şarkısının sözlerini yazar "Kenniboy" olarak değiştiriyor. "Kenniboy, ah Kenniboy, güneşte ya da gölgede orada olacağım, Kenniboy, ah Kenniboy, seni öyle çok seviyorum ki..." (ç. n.)

Pilar aceleyle yolcu kapısına koştu. Jayden'ı atarcasına arka koltuğa yerleştirdiler.

"Biz ikimiz locadayız," diye arkaya doğru sırıttı Jim.

Koridordan bir şey çıkıyordu.

Luther farların ışığında onlara doğru bir şeyin akın ettiğini, kapkara çenenin açılıp Kanadalıya yapıştığını ve omzuna gömüldüğünü gördü.

Adamın omzundan bir parça kopardı.

Jim acıyla haykırdı. Arkasına dönüp onu yakalayıp ileri doğru fırlattı. Yaratık bir helikopter gibi yükselip sonra tekrar avının üstüne atıldı. Ama o anda havada patladı.

Luther tabancasını kılıfına soktu.

Bir saniye daha kaybetmeden Oakland'dan kaçtılar.

"Çünkü Elmar beni seviyor işte," dedi Liza, sanki ses tellerini sıvı tereyağına bulamışlar gibi bir duyguyla çıkıyordu sesi. "Beni o kadar çok seviyor ki! Tabii bu yüzden neye ihtiyacınız varsa, onu size sunmayı da seviyor."

"Harika!" diye destekledi onu yapımcı ve bir kez daha Elmar'ın elini sıktı. "Liza Martini adının olağanüstü bir çekim gücü var. Bir kuşağın tümü onun için bu filmi görmek isteyecek. Bir de saniyede altmış karenin geçtiği sanal 3D olduğunu düşünürseniz."

"Çok eğlenceli," diye bir kumru gibi gurladı Liza.

"Yani bir anlamda çepeçevre Liza Martini keyfi. İnsan ona ne zaman bu kadar yakın olabilir ki?"

"Sen filmde ne kadar görünüyorsun?" diye şaşkınlıkla sordu Elmar.

"Aslına bakarsan sürekli görünüyor." Yapımcı düşünüyormuş gibi davrandı. "Toplam olarak dört dakika."

"Dört dakika mı? Hıım."

"Hem de nasıl bir dört dakika ama." Liza ellerini çırptı.

"Evet, ee...harika." Elmar gülümsedi, Liza'nın her zamanki Elmar'ın onunla ilgilenmediği yolundaki kuşkularını gidermeye çabalıyordu. Gerçekten de ilgilenmiyordu. Bununla birlikte sabah bakımsız haliyle bile insanı hipnotize eden bir etki yaratan güzelliği karşısında (elflerinki gibi açık renkli bir ten, siyah lüle saçlar ve büyülü ormanları cezbediyor duygusu uyandıran yeşim rengi gözler) Venüs tuzağının çağrısına duyarsız kalamıyordu. Ama şu anda aklı onu hiç mi hiç ırgalamayan Liza'nın film sektörüne girmesiyle değil, Şerif Yardımcısı Luther Opoku'nun randevuya gelmemesiyle, daha doğrusu ortadan kaybolmasıyla fazlasıyla meşguldü. Konunun çığır açıcı önemi nedeniyle, düzinelerce eşcinsel garsonun evin içinde ve havuz çevresinde kanepeler servis ettiği, *hipster* kılıklı tiplerin orada burada oturduğu parti de ona sanki bir başkasının partisi gibi geliyordu. Bu duygu genel olarak bütün partilerde içini kaplardı. Bir şeyler kutlanırken, söz gelimi arada bir kendi doğum günü, koparılan patırtıyla gerekçesi arasındaki bağı hiçbir zaman kuramazdı. Luther'ın neden gelmediğini kendine sorarken, uslulukla yapımcının iltifatlarını dinliyordu. Katie'nin söylediğine göre konuk lojmanında değildi. *Şaşılacak şey*, diye düşündü. *Güç dengesi benim lehime değil mi? Beni görmek için yanıp tutuşuyor olman gerekmez mi? Sen ne biliyorsun ki? Pilar'ın elinde ne var? Elindeki yanıtları bana vermekten seni alıkoyan ne Luther Opoku? Çünkü yanıtlar sende, boğazımda yutkunmamı engelleyen yumrular yaratacak şekilde görüyorum bunu.*

Saat yedi ile sekiz arasında buluşacaklardı.

Şimdiyse saat dokuzu geçiyordu.

"...planlama şöyle, Liza dev kanatlarıyla seyircilerin üzerinden uçacak, yani canavara dönüştükten sonra ve sinema koltuklarının üstündeki deliklerden verdiğimiz havayla rüzgâr

yaratacağız. Bu sanki canavarın uçarken meydana gelen hava akımı gibi hissedilecek..." Elmar karşısındaki adamın bunları dediğini duyarken Liza, Taylor Swift'i gördü ve gidip sarılarak onu öptü. Elindeki Cabarnet Sauvignon'la canavarın uçuşunu gösterirken şarabı odaya saçtı.

"A, evet!" dedi Elmar, bakışları adamın kulağının hemen yanına dikili bir şekilde. Yüzme havuzunun üstünden Palo Alto'nun ışıklarını, Menlo Park'ı ve Mountain View'un körfezden yükselen pusla kaplı manzarasını görüyordu. "Evet, kesinlikle çok heyecan verici. Liza harika bir canavar olacak."

"İyi de canavara dönüşünce artık o Liza olmayacak ki."

"Olacak, kesinlikle. Bana biraz izin verir misiniz?"

İçeriye girdi. Konukların arasından geçip birinci kata çıktı. Çalışma bölümünün bombeli panorama penceresinden bakınca, aşağıdaki kargaşanın, hatta sanki Liza'nın bile onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibi geliyordu. Hep böyle oluyordu. Birliktelikleri insanı serseme çeviren yoğun aromalı bir şarabın, farklı mekânlarda oldukları anda birdenbire suya dönüşüvermesine benziyordu. Bu durum Liza için de farklı değildi. Ayrılmaya karar verdikleri her sefer değişik yerlerdeydiler ve her seferinde son bir kez buluşup konuşma hatasını işlediler. Çünkü görüştükleri anda birbirlerinin üstüne atladıkları için, hiçbir sonuç alamadılar. Belki de çocuklar işte tam da bu sorunu çözüyordur. Evrim misyonunun yerine getirilmesini yani. Arzunun yatıştırılması. Ama bu da olmasa çocuk yapmayı haklı kılacak ne kalıyordu ki geriye?

"Ares," dedi odaya doğru.

Bedensiz bir ses yükseldi: "İyi akşamlar Elmar." "Nasılsın," "Senin için ne yapabilirim?" gibi formalite gereği söylenenleri tekrarlama huyundan vazgeçmişti artık makine.

"Pilar'a ait herhangi bir yaşam belirtisi alıyor musun?"

"Hayır, ne yazık ki en ufak bir işaret bile yok."

"Luther Opoku nerede?"

Ek açıklamalar gerekmiyordu. Bilgisayar Luther'ın kim olduğunu biliyordu. Şerif yardımcısı kapıdan geçip bu dünyaya adımını attığı anda A.R.E.S. onun biyometrik koordinatlarını erişimi olduğu tüm veri bankalarıyla karşılaştırmıştı. Bu da zaten var olan tüm veri bankaları anlamına geliyordu. "Konuk evinden saat beşi birkaç dakika geçe ayrıldı."

"Yalnız mıydı?"

"Hayır, Eleanor Bender aldı onu. Birlikte arabaya binip gittiler. Yediye doğru onu geri getirdi. Adam kendi arabasına binip kampüsü terk etti."

"Ya Elli?" diye şaşkınlıkla sordu Elmar.

A.R.E.S. göstermelik olarak bir dakika kadar bekledi.

"Video kaydını görmek ister misin?"

"Hayır. Bu süre içinde ikisi neredeydi?"

"Bunu sana söylemem mümkün değil. Ama kampüste değillerdi."

Elmar bunun ne anlama geldiğini düşündü. Elli neden Luther Opoku ile ilgileniyordu? Onu tanımıyordu bile. Geçişten haberi yoktu. "Luther yeniden ortaya çıkınca bana haber ver."

"Tabii."

"Sadece bana. Ve eğer bana ulaşamazsan Katie'ye. Aynısı Pilar için de geçerli. Herhangi bir yerde gerçek ya da sanal iz bırakacak olursa bana bilgi ver."

"Anlaşıldı Elmar."

Eleanor'u araması gerekirdi. Daha da iyisi kalkıp ona gitmesi ama Liza'ya, partiyi varlığıyla onurlandıracağı sözünü vermişti. Ne de olsa Nordvisk Inc. bütün sanal gerçeklik teknolojisini yapım şirketine çok düşük bir fiyata sunuyordu, zaten senaryoda Liza'ya da bir rol vermeleri bu şarta bağlıydı. Rihanna *Battlefield* ve *Valerian* gibi filmlerde hiçbir yeteneği olmamasına rağmen perdede hoplayıp zıplayıp fazladan birkaç milyon ergeni sine-

maya çektiği için, Elmar'ın bu talebini seve seve kabul etmişlerdi. Elmar, Liza'nın bir filmde oynamayı ne kadar çok istediğini ve çekim çalışmalarının, son albümün turnesiyle birleşince, ona çok iyi geleceğini ve uzunca bir süre rahat edeceğini biliyordu.

Çok ilginçti. Pilar'ın da en iyi arkadaşı olan Elli'nin Luther Opoku'yla ne işi olabilirdi?

"Başarmamız gerek. Gaza bas ama dikkat et otoyol devriyesi peşine takılmasın."

Luther'ın gözleri yola dikiliydi. "Yetişemeyebiliriz. "

"Üçe doğru." Pilar burnunun ucuna dokundu. "Saat şu anda dokuzu çeyrek geçiyor. Çiftliğe varmamıza üç buçuk saat var. Sonra..."

"Gerçekçi ol. Dört saat var."

Yolcuların yer değiştirdiği kısa bir molanın dışında araçlar gecenin içinde hızla ilerliyordu. Pilar, Luther'ın arabasındaydı. Ken'ichi onları Mercedes'le izliyordu. Bir otoyol park alanında, arabada buldukları ilk yardım imkânlarıyla ellerinden geldiğince yaralının bakımını yapmışlardı. Jayden anında baygınlık benzeri bir uykuya dalmıştı. Jim ise açık yarasının acısını hiçe sayarak o kanatlı yaratıkların kökünü, gerekirse tek başına kurutacağını söylüyordu. Hayvan ölmeden önce kaslarından ceviz boyunda bir parçayı koparmış ve Jim'den bir parça eksilmişti. Büyük çabalarla yarattığı fiziğinden on ila on iki gram arasında bir kütlenin yok olması demekti bu. Onun durumu Jayden'dan daha iyiydi. Her ne kadar o dört parmağını ve önemli ölçüde vücut dokusunu kaybetmiş olsa da Kanadalıyı hiçbir şey kendi vücudunun örselenmesi kadar öfkelendirmiyordu.

"Arkadaşlarım için beni çarmıha germelerini, vurmalarını, boğmalarını kabul ederim. Ama ısırmalarını asla, kimse benim bedenimden bir parça koparamaz!"

Pilar kanamayı durdururken, Luther bu yaratıklar tarafından hedef alınıp saldırıya uğramanın hayaliyle boğuşuyordu: İnsanı kemiklerine kadar kemirirlerdi. Çok yakından gördüğü yaratıklardan biri hâlâ tüylerini diken diken ediyordu. Gaddar bir rahatlıkla açtığı simsiyah parıldayan çenesi, ağzının içinden fışkıran ve kendini temizlemeye yarayan uzantılar, eğer o şeyler göz idiyse, sonsuz sayıda göz...

Pilar ve Jim konteynerlerin içinde hayvanlara kumanda edecek bir şey bulamamışlardı gerçi ama buna karşılık tüfek ve alev silahı bulmuşlardı. İtfaiye araçları gelirken kontrol noktasında hiç kimse Mercedes'le ilgilenmişti. Aceleyle, Jayden'ın öngördüğü nakliyeyi durdurmak üzere çiftliğe gitme konusunda anlaştılar, Pilar'ın giriş izinleri büyük ihtimalle iptal edilmiş olacağı için bu plandan çok bir niyetti aslında.

"Ken'ichi sistemi kırıp seni içeri sokabilir mi?"

"Kenniboy beni Pentagon'a bile sokabilir," diye hırladı Pilar, "Ama Ares karşısında hiçbir şansı yok. Sistem kendi güvenlik duvarını üretiyor, bin yıl uğraşsa kıramaz." Telefonunu çıkarıp Eleanor Bender'ı aradı ve arkadaşına Jayden'ın ihanetini sindirecek zaman bırakmadan, olup biteni kısaca anlattı. "Benim için bir şey yapmalısın Elli. İznimi yine devreye sok. Tabii, bahse girerim ki beni sistemden çıkarmışlardır." Bir sessizlik. "Anlıyorum. O zaman statümü biz içeri girmeden hemen önce yeniden etkinleştir. Ben seni ararım." Liman yönetiminin telefonunu bağlattı: "Evet doğru, büyük uçucu böcekler hayati tehlike taşıyor.... Hayır çok geniş bir bölgeye yayılacaklarını sanmam, zaten yirmi dört saat içinde ölmüş olurlar ama o ana kadar çok dikkatli olmanız gerek. Et yiyicidirler. İnsanlara saldırabilir ve yakınlarına gelince, uyuşturucu etkisinde gibi halüsinasyonlara

yol açabilirler... Efendim?.. İşte insanın, kafası iyi gibi oluyor. Siz hiç ot içmediniz mi? Tamam, öyle yapın. Ben kim miyim?.. Bunun hiç önemi yok."

Luther dikiz aynasına baktı. Kıyıdaki sıradağlar ufukta pamuğun içine yerleştirilmiş gibi görülüyordu. Gece gökyüzünde belli belirsiz parıldayan yoğun bir sis vardı. Benicia'dan sonra trafik azalınca daha hızlı ilerlediler.

"İznini yeniden almanın sorunu çözmeyeceğini biliyorsun."

"*Shit.*"[11] Boş bakışlarla başını salladı. "Sayımız çok az."

"Jim için ne düşünüyorsun, dayanabilecek mi?"

"Jim her şeye dayanır. İlişkiler dışında."

"Peki, tamam."

Pilar geriye yasladığı başını Luther'a çevirip siyah gözleriyle ona baktı. "İster inan ister inanma ama şanssızlık içinde şansımız oldu. Hayvanlar zehirli değil. Öyle olsalardı Jayden ve Jim ağrılar içinde kıvranıp ölürdü. Adada her türlü siborg üretiyorlar. Limanda gördüğümüz eğlenceli dostlarımız, içlerinde en zararsızlarından."

"Adada mı?"

"PE-453'te bir yer. *Buddy Bug.* Güzel değil mi? Nordvisk grubuna ait, böcek üreten bir şirket."

"PE-453'te de Nordvisk var mı?"

"Evet ama şirketin geçmişi farklı. Aslında orada yaptıkları iyi şeyler. Tasarlanmış böcekler PE-453'te çok önemli bir rol oynuyor. Zararlılarla mücadele, çevre koruma, beslenme, istihbarat toplama, ilk yardım, kişisel yardım hizmetleri daha neler neler. Özünde askerî bir teknoloji bu ve sorun da burada yatıyor zaten. Gizli servisler ve ordu yıllardır böcekleri kendi çıkarlarına kullanmak için uğraşıyor. Doğal olarak da bu alanda başarı gösteren herkesin üstüne atlayıp çek defterlerini sallıyor-

11 (İng.) Kahretsin. (ç. n.)

lar. Eğer Pentagon bir şey talep ederse, Noel Baba gibi cömert olabilir. NSA ve CIA insanı paraya boğar, hayır demesi çok zordur. Bu yüzden Elmar saldırı teknolojilerinin yapımını da satılmasını da yasakladı." İç çekti. "Hâlâ bu sözüne bağlı olup olmadığını bilmiyorum. Ama adadaki bir bölüm, *Ripper* gibi yaratıklar üretiyor."

"*Ripper* mı?"

"Az önce tanıştın onlarla."

"Nordvisk katil böcekler mi üretiyor?"

"Hayır, başka türlü mücadele imkânı olmayan zararlılara karşı son derece saldırgan hibritler üretiyor. Bak *Buddy Bug*'ın piyasaya sürdüğü tüm böcekler siborg teknolojisiyle üretilmiştir ama yeni kuşaklar artık kumanda için bir dış tekniğe gerek duymuyor. Teknoloji DNA'larının bir parçası oldu. Doğru bir yazılımla onları dilediğin gibi kontrol edebilirsin."

"Ya hiç kimse kumanda etmezse?"

"O zaman hareketsiz kalırlar."

"Bu tanklar ne işe yarıyor?"

"Onların yuvası. İçinde yaşamaları için en uygun koşullar hüküm sürüyor, yaşamsal fonksiyonları denetleniyor, gerektiğinde besleyici serum veriliyor. Hareketsiz oldukları dönemde sistem hayvanları tembelleştirecek, hatta tümüyle hareketsiz bırakacak bir düzeye kadar soğutuyor."

"Bu sapıkça bir şey."

"Koşullar sapıkça Luther. PE-453 bize kimi açılardan çok benzer ama birçok açıdan da bizden oldukça farklı. İklim değişimi, Ekvator kuşağının geniş bir bölümünü yaşanamayacak hale getirdi. Orada artık hiçbir şey yetişmediği için zararlılar, büyük bir açlık içinde daha önce ilgilenmedikleri ekim alanlarına saldırmaya başladı. Tabiat ana kısa süre içinde onları tüm kimyasallara karşı bağışık hale getirdi. Tabii en güçlü kimyasalları kullanmak da olası değil. Kullanacak olsan belki on milyarlarca

çekirgeyi yok edebilirsin ama onlarla birlikte her şey yok olur. *Buddy Bug* bu soruna *Ripper*'larla çözüm buldu. Çok eski bir yöntem. Eğer biri çok fazla yiyorsa, onu yiyecek bir başkasını yolla üstüne. İşe yarıyor. *Ripper*'ların doğal düşmanı yok. Zararlıların işini bitirince onları tanklarına geri yolluyorsun."

"Zararlı dediğin, yok etmek istediğin anlamına geliyor."

Dudağının bir köşesi yukarı doğru büküldü. "Anlamaya başladın."

"*Buddy Bug* bunları Pentagon'a da satıyor mu?"

"*Ripper*'ların sadece savunma amacıyla kullanılması şartıyla. Göz boyamadan başka bir şey değil. Bu süre içinde katil böcekler, tıpkı katil robotlar ve katil yapay zekâ gibi küresel silahlanma savaşının parçası haline geldi. Bizim sevimli evrenimizde de durum farklı değil. *Buddy Bug*'ta birileri el altından silah tüccarlarıyla iş yapıyor."

"Rodriguez gibi silah tüccarlarıyla mı?"

"Mesela."

"Limandaki hayvanlara ne olacak?"

"Ölecekler. Barışçıl böceklerden farklı olarak *Ripper*'ların düzenli aralıklarla tanklarına geri dönmesi gerekir. Ama tankları tahrip edildi. Yarına kadar ölmüş olurlar. Kumanda edilmeyince davranışları kaotikleşebiliyor. Aç olduklarında ve köşeye sıkıştıklarına saldırgan oluyorlar. Açık havada saldırılarından ve yaydıkları dışkıdan korunmak mümkün."

"Halüsinasyon yaratan dışkılarından mı?"

"Sürü halinde olduklarında yoğunlaşıyor," dedi Pilar elini sallayarak, "duyuları yanıltıyor."

"Yarına ölürler diyorsun. Ya o sürede ürerlerse?"

"Üreyemezler. Hepsi eril. *Concho*. Jaron'u durdurmamız gerek."

"Destek isteyeceğim."

"Polis mi? Hayır olmaz." Başka türlü davranması beklenmezdi zaten.

"Pilar bu, resmî kurumları ilgilendiren bir olay. Bölgemde böyle bir şeye izin veremem."

"Bölgende mi?" diyor Pilar acı bir alaycılıkla.

Luther sessiz kaldı. Kadının bakışlarının yanağını yaktığını hissediyordu.

"Sacramento Emniyet Müdürü'ne başından geçenleri mi anlatacaksın? Ya da CIA'e? Ciddi misin?" Aklına yepyeni bir fikir gelmiş gibi bir an durdu. Sesinin tonu değişti.

"Belki bana bir şeyler anlatmak istersin?

"Neden söz ediyorsun?"

"Burada senden iki tane olması gerek. Bundan söz ediyorum. Diğeri nerede?" Kadın dik dik bakıyordu. "O ortaya çıkacak olursa senin çekip gitmen gerekir. Ama belki de ortaya çıkmaz. Değil mi?"

Soru bir halat gibi boynuna dolandı.

"Bana suç atmaya kalkma. Yoksa seni dışarı atarım."

Kadın bakışlarını yola çevirdi. "Sana suç filan atmıyorum."

"Yardımımı istemiştin. Ben de sana yardım ettim. Farkında mısın bilmiyorum ama hâlâ yardım ediyorum. Öyleyse..."

"Lanet olsun, seni hiçbir şeyle suçlamıyorum! Sadece seni hazırlamaya çalışıyorum. Seni bu tür sorularla delik deşik edecekler. Bana Grace hakkında, senin Grace'in hakkında, tüm anlattıklarından sonra, senin ikizinin hâlâ hayatta olduğundan çok kuşkuluyum."

Luther kuruyup çatlamış dudaklarını yaladı. Her şeyi açıklayabilmeyi ne kadar çok isterdi.

"Sana bir şey daha söyleyeyim Luther. Kapı gibi bir buluş yanlış ellere geçmemeli. Jaron'un çok güçlü aracıları var sanırım. O, Pentagon için, araştırma alanında çalıştı. Senin yardım çağrın yanlış yerlere gidebilir."

"Söylediğim gibi, tüm Sacramento polisi..."

"Satılmış değil. Tamam. Ama Kapı, soyguna uğramış bir banka değil. O bugüne kadar yapılmış en çılgın buluş. Üstelik bulan biz bile değiliz, bize nal toplatan bir bilgisayar. Onu anlayamıyoruz bile, kapasitesi, insanlığın beyinlerinin toplam kapasitesinin kozmik ölçülerde ilerisinde. Bu, zekâ patlamasının eşiğinde olan bir makine, o noktadan sonra neler yapabileceğini hayal bile edemiyoruz." Sesinin tonu daha şiddetlendi. "Anla artık! Ares'i ve Kapı'yı kullanmanın sunduğu imkânlar hesaplanabilir sınırların ötesinde. Elmar, Hugo ve Elli yüksek risk taşıyan teknolojilerin nasıl kullanılacağına ilişkin kurallar koydular ama insanlığa yardım hedefi olan bir şirketin içinde bile kimileri yanlış davranabiliyor. Resmî makamları devreye sokarsan ve bütün dünya Kapı'nın varlığından haberdar olursa, ki olacaktır, bir şeylerin daha iyi olacağını mı sanıyorsun? Kötüye kullanım riski çok artar. Sırf aptallık yüzünden olsa bile. Bu sırrı ele veremeyiz. Eski haline döndürmemiz gerek. Kendi içimizde halletmeliyiz bu sorunu. Ayrıca Çiftlik bir özel mülk, oraya baskın düzenleyemezler."

"Eğer oradan bir tehlike geliyorsa düzenlenebilir."

"Peki bunun sonuçları ne olur?"

Her şey açığa çıkar. Yetkililer buradaki Luther'ı arar. Tamy ve Jodie onun sandıkları adam olmadığını anlarlar.

"Peki tamam. Goodyear barında Jim ve Jayden'la ilgilenebilecek bir doktor var. Ve destek olacak birini arayacağım."

"Kimi?" diye sordu Pilar kuşkuyla.

"Ruth Underwood. Yardımcım. İtiraz istemem," diyerek gelebilecek bir karşı çıkışın önünü kesti. "Ben çiftliğe kendi adamlarımla girerim. Onlar çenelerini kapalı tutarlar. Tabii Jaron'un çetesini yakalayıp *Ripper* gibi yaratıkların dünyanın başına musallat olmayacağını garanti edersek."

"Peki onların benim dünyama gelmeyeceklerinden nasıl emin olabilirim?"

"Hayal kurma. Sierra'da bir ordum yok. Hepsi bana bağlıdır. Ve gerçekten hepsinin ağzı sıkıdır, zaten üç ya da dört kişi." Ardından Marianne Hatherley'in numarasını çevirdi. "Hadi bakalım muzaffer yediliyi bir araya toplayalım."

Ruth cep telefonunu elinden bıraktı.

Luther'ın az önce anlattığı iğrenç hikâye ve ondan yerine getirmesini istediği yarı emir, buna karşılık yarı emirleri hiçe sayması, şu an içinde bulunduğu dört dörtlük mutluluğa hiç mi hiç uymuyordu. O sanki balla dolu bir gölde yatar gibi hissediyordu kendini. Baldan bir gökyüzünün altında.

İçi içine sığmıyordu, evde oturup dertlenmektense, bir bedenin bir diğerine dokunmasının verdiği hazza şaşıyor, daha önce beğeni listesinde çok aşağılarda olan şeyleri birden beğenmeye başlıyordu. Meg'in ustalık diplomasını, klasik arabaların ve kamyonların posterlerini. Amblemleri ve eski plakaları. Bir vitrindeki model otomobilleri. Bir köşeye atılmış egzoz susturucusunu, eski püskü bir Tiffany lambayı. Bir evrak çantasını, bilgisayarı, delikli zımbayı, tel zımbayı, üstünde cip logosu olan fincanları, her an devrildi devrilecek gibi duran bir klasör yığınının gölgesinde Buick marka bir aracın radyatör resmini, paketi açılmamış sandviçleri. Meg'in bürosu kendi halinde, huzurlu, kişiye özel bir kutuydu. Otura otura rengi dönmüş kahverengi bir kanepe mekâna daha yaşanası bir hava veriyordu. Müşterilerin, dostların, şerif ofisinden ziyarete gelen görevlilerin altında ezilen kanepe sanki varlık nedenini yitirmiş gibiydi, gerçekten de o mobilya sanki yıllardır bugünkü o muhteşem anı yaşamak için bekleyip durmuşa benziyordu.

Her şey çok güzeldi ve her zaman istediğinin vücut bulmuş haliydi.

Sadece Luther'dan duydukları şeyler korkunçtu.

"Pete," dedi kadın, "Robbie. İkisi... evet Phibbs de. İyi fikir. Diğerleri için elimi ateşe koyamam... Tamam, bakalım ne yapabilirim... Hayır rahatsız etmiyorsun." Bakışları, elinde iki kutu gazozlu Sierra Nevada birasıyla çırılçıplak ona bakıp gülümseyen Meg'e ilişti. "Bunun için biraz geç kaldın."

"Biraz daha vaktimiz yok mu?" diye sordu Meg, Ruth telefonu kapadıktan sonra.

"Korkarım yok." Ayağa fırladı ve Meg'i kendine çekip öptü. "Gece görevi. Birkaç kişiyi deliklerinden bulup çıkarmam gerek."

"İyi başladı, desene."

"Hem de nasıl." Ruth sırıttı.

"Bir sürücüye ihtiyacınız var mı? Ben çok işe yararım. İyi ateş ederim. Bir keresinde birini marizlemiştim..."

Ruth odanın orasına burasına dağılmış giysilerini topladı.

"Gelmesen daha iyi."

"Bu resmî bir görev değil mi?

"Bu, patlayan şekerlerden. İçinde ne olduğunu hiçbir zaman bilemezsin."

Meg, Ruth'un bir polise dönüşmesini izledi. "Artık birbirimizden gizlimiz saklımız olmadığına göre neler olduğunu bana söyleyebilirsin. Öyle değil mi?"

"Tabii söylerim, yarın."

On dakika sonra Pete telefonun öbür ucundaydı. Aracına geri dönerken akşam serinliğini hissetmiyordu. Şansa bakın ki Pete, Phibbs'le birlikte St. Charles Place'te oturuyordu. Ruth, Robbie'nin annesinin yaş günü için sahile gittiğini hatırladı. İçeri girince ikisinin D.S.'le birlikte barda oturduğunu gördü. Ayaklarının dibinde D.S.'in devasa köpeği Cassius duruyordu.

Bu köpeğin damarlarında kurt, Rottweiler ve hatta bozayı kanı dolaştığına hiç kuşku yoktu.

"Hey Ruthie," diye bağırdı Phibbs boş duran bilardo masasının üstünden bardağını sallayarak. "Seni vahşi kadın. Aman Tanrım, saçlarına n'oldu böyle?"

Ruth'un eli farkına bile varmadan saçlarına gitti. Bu kez atkuyruğu yapmamıştı. Kızıl kıvırcık yeleleri bütün ihtişamıyla kabarmıştı.

"Sana hiçbir zaman olmayacak bir şey oldu canım."

"Manitu aşkına." Phibbs parmaklarını tel tel kalmış zayıf saçları arasında gezdirdi. "Kadın doğru söylüyor."

Yüzünü kırış kırış eden bir gülümsemeyle, "Sana bir iyilik yapabilir miyiz?" diye sordu.

Ruth adamın dev gibi gövdesine baktı. Kalça ağrısına rağmen onun şerefine doğrulan Cassius'ı okşadı.

"Evet," dedi, "sanırım yapabilirsiniz."

Eleanor biyotek kanadının, ekibinden birkaç kişinin RNA sentezinin imkânları ve genleri etkisiz hale getirme üstüne zamanı ve mekânı unutacak şekilde sohbet ettiği laboratuvar bölümünden ayrılıp büroların bulunduğu bölüme geçti. Burası enzimler için buzdolapları, termal döngüleyiciler ve pipet cihazlarıyla doluydu. Duvarları, DNA ve CRISPR gen düzenleme grafikleri ve deney yönergelerine ilişkin çıktıların asılı olduğu modern bir simyacı mağarası gibiydi. İki diploma arasında kalan boş alana baktı.

"İyi akşamlar Ares."

Nano sensörler ve görüntü oluşturan bir tabakayla kaplı duvarda sesinin tonu ve göz bebeği taraması eşleştirildi.

"İyi akşamlar Eleanor."

"Bana çiftliğe girmeye ve Kapı'dan geçmeye yetkili olanların tümünün listesini verir misin lütfen?"

"Tabii."

Hemen ardından duvarda hologram şeklinde bir liste belirdi. Yaklaşık yüz kadar isim vardı. Eleanor yaklaşınca Pilar'ın tahmininin doğru olduğunu gördü.

"Pilar Guzmán'ın adını göremiyorum."

"Pilar'ın izni dün sabah saat 07.55'de kaldırıldı."

"Kim karar verdi buna?"

"Elmar Nordvisk tarafından yetkilendirilen Katie Ryman."

Holograma bakarken avuçlarının terlediğini hissetti. Kalp atışları hızlanıyor, kesik kesik soluk alıyordu. Tanrım, böyle şeyler yapacak biri değildi o? Mesele korku değildi, komploların ve yalan söylemenin hiç ona göre bir şey olmamasıydı. Bu onun sadakat anlayışına ve genel olarak insanlarla ilişki kurma tarzına uygun değildi. Ya da bilgisayarlarla. Şerif yardımcısını bu işe dâhil etmek bile, onun entrika kapasitesini sınırlarının sonuna kadar zorlamıştı. Bir zamanlar sevdiği, şimdi de arzulamak değilse de kardeşçe bir sevgi beslediği adamı, Elmar'ı aldatmak, sanki *Desperate Housewives* dizisinin içine çekilmiş gibi bir duygu uyandırdı içinde.

"İyi misin Eleanor, her şey yolunda mı?"

"Daha iyi olamazdı."

"Geç oldu artık." Bilgisayarın sesi dostça, biraz da kaygılı çıkıyordu. "Bugün için işe son verip ayaklarını uzatsana. Çok fazla çalışıyorsun."

"Bu iş sayılmaz. Yaptığım şeyi seviyorum."

"Yani bunu tersten söylersek, sevmediğin şeyi yapmak iş mi?"

Eleanor yazı masasının kenarına oturup sakinleştiğini hissetti. "Sen hiç pimpirikli lafını duydun mu?"

"Evet, sence bu pimpirikli bir soru mu? Haklısın öyle." Bu sözlerde alay mı gizliydi acaba? Olamazdı. A.R.E.S kendi varlığının farkında olmayan bir aygıttı. Akıl almayacak kadar zeki olmakla birlikte, bir bakteri kadar bile bilince sahip değildi. Eğer söyledikleri kulağa eğlenceli geliyorduysa, bunun sebebi algoritmasının bu yanıtı uygun bulmasıydı.

"Neden pimpiriklisin?"

"Ben insanları anlamaya çalışıyorum. Ama bazen işimi çok zorlaştırıyorsunuz."

"Seni test etmek için."

"Kusura bakma ama sanırım bu test değildi. Sadece ağzından kaçtı."

"Aman, ağzımdan kaçmış!"

"Beni yanlış anlama, insanların çelişkili olmasını çok çekici buluyorum. Çoğu kez tümüyle anlamsız şeyler söylüyorsunuz. Ama bunlar size anlamlı geliyor. Bu son derece ilginç."

"Tamam, insan kendi işini sevebilir de nefret de edebilir. O kadar çok sevebilir ki yaptığı ona iş gibi gelmeyebilir."

"Anladım bile." A.R.E.S. usulca güldü. Kendi kendine öğrendiği sıcacık, alımlı bir gülüştü bu. Buna benzer dalaşmalar sık sık yaşanıyordu ama bunları çok ileri gitmeden durdurmak mümkündü. Önemli olan A.R.E.S.'in insan ruhunun derinliklerine vakıf olmasıydı. Çok yönlü düşünmeyi, tuhaf makineler icat etmeyi çok seviyordu ama iş, ahlaki ve insani değerleri anlamaya gelince sürekli derinleştirilmesi gerekiyordu. Şimdi söz konusu olan Pilar'ın yetkilerini yeniden vermesini sağlamaktı. Eleanor tırnaklarını yedi. Yetkilendirilmesi mümkündü. Ama anında kayıtlara girerdi ve o anda Elmar'ın da haberi olurdu.

Böylece Pilar'ın hedeflediği sürpriz etkisinin bir anlamı kalmazdı. Kendini hologram duvarının karşısındaki eski, yıpranmış armut koltuğun içine bıraktı. O sırada cep telefonunun yanıp söndüğünü gördü. Şu ana kadar ona ulaşmaya çalışma-

mış olması bile bir mucizeydi. Şu ana kadar Luther Opoku'ya kampüsten çıkarken kimin refakat ettiğini anlamış olmalıydı.

Telefonu açmadı.

Gecenin içinde.

Yanında bir ölü, usulca horluyordu. O ise... sakin miydi? Evet evet, sakindi. Gerçi kafası yeni öğrendikleriyle doluydu. Onca şeyin beyninde kendine hâlâ yer bulabilmesi, öğrendiği şeylerin, kendine ve dünyasına ilişkin temel değerlerini parça parça etmiyor olmasındandı. Burada, gecenin içinde kimselerin geçmediği bu dağ yolunda, kendi bölgesine birkaç kilometre kalmışken, karanlık ve esrarengiz sedir ağaçları sanki bir gizemin koruyucuları gibi sıklaşırken ev yolunda olmak içini sessiz bir huzurla dolduruyordu.

Yabancı ama tanıdık bir gezegendeki evinde.

Yanındaki kadın adım adım bütünleşti. İsimsiz bir cesetten, önce anne babasının bir isim, sonradan da bir başkasının iş vermiş olduğu bir kişiye dönüştü. Telesekreterinin de katkısıyla iyice kısık ve sert bir hal alan sesiyle, nihayet yeniden canlanıp narin hatlarını, kaba ve dolaysız hareketleriyle gizlemeye çalışarak Luther'ın görüş alanına girdi. Plan yapmanın ve öykülerin ayrı ayrı zamanları vardı. Plan yapılmıştı, yolculuksa uzun ve monotondu. Böylece Luther, Jodie'den bahsetmeye başladıkça, Pilar'ı çevreleyen buzlar da incelmeye, ardından da kendi öyküsü belirmeye başlamıştı. Coatzacoalcos, Meksika. Seksenli yıllar. Sol eğilimli veteriner bir anne baba. Öyle söz etmeye değer bir gelirleri yoktu, bunu heyecanlı sözlerle insanlığın çürümüşlüğüne bağlıyorlardı. Pilar'ın çocukluk odasında Arthur Schopenhauer'ın çerçeveli bir portresi asılıydı: *Hayvanlara merhamet değil, adalet borçluyuz.* Baba sinirliydi. Şuna buna. Genel olarak sinirliydi

yani. Hiçbir zaman kendinden kuşku duymayan, hiçbir zaman haksız olmayan biriydi. Annesi daha çok ruhani yeniden doğuş hikâyelerine meraklıydı. Sabahtan akşama kadar meditasyon yapıp çevresindekileri bir azizenin boğucu yumuşaklığıyla geriyordu. Bu yüzden de onun her durumda haklı çıkması daha dayanılmaz oluyordu. Sürekli bir çatışma hali vardı, Pilar hangisinin daha radikal olduğunu tam olarak söylemese de arada çatışmaya yol açabilecek sözler dökülüyordu ortaya. İkisi de böylesine kusursuz düşüncelerin kaynağı halinde olunca, Pilar kendini yeniden dirilmiş bir kusur gibi hissetmişti. Her durumda ahlaki olarak üstün olduklarını vurgulayan insanlar arasında kendi bakış açısını oluşturması o kadar da keyifli sayılmazdı. Bir de teyze vardı. O da 1970'te Joni Mitchell'ın peşinden İngiliz Kolombiyası'na göçüp orada Greenpeace'in doğuşuna eşlik etmişti. Böylece muayenehane kapatılıp Kanada'nın batı kıyılarındaki Coatzacoalcos'a taşınılmıştı.

Orman ve okyanus Pilar'a ev olmuştu. Çevresindeki yaban, içindeki yabana dönüşmüştü. Vancouver'da spor ve biyoloji eğitimi alırken içindeki öfkeyi dengeleyecek bir dizi supap bulmuştu. Okçuluk, kick boks, serbest tırmanış, esrar, genel olarak utanç verici davranışlar. Dağların aşılmaz yollarında, denizin köpük köpük dalgalarında, artık yol nereye götürüyorsa turistlere rehberlik etmişti. Keşif gezileri için ideal bir rehberdi. Ama nereye gitse, her çalının, her kayanın, her sekoya ağacının gerisinde ya da denizin derinliklerinde inatla gezegeni kurtarmaya çalışan anne babasına rastlıyordu. O anda orada olmasalar bile, bir zamanlar oraya gelmişlerdi ve kızlarının da orada olmasını istemişlerdi. Bir lanet gibi! Ne zaman anne babasının gittiği yolun tersine gitmeye çalışsa, yolun sonu onların gitmesini istediği yere çıkmıştı. Belki bir üniversite bu büyüyü bozabilirdi, birbiriyle kavgalı bu iki veterinerin çenelerini tutmak zorunda kalacakları kadar zor bir şeydi.

Berkeley Üniversitesi, California.

En doğru seçimdi. Her şeyden önce yeterince uzaktı. İkincisi, yeterince uzaktı ve üçüncüsü biyokimya ve sentetik biyoloji gibi ne olduğu pek anlaşılmayan dallardı. Eleanor Bender'dan dersler almış ve ana babasının müdahale edemeyecek kadar az anladığı proteinler ve enzimler dünyasına odaklanmıştı. Geri kalan zamanlarda bir tekne kiralama şirketinde çalışmış ve aklına esince bedenine kaldırabileceği her türlü eziyeti yapmıştı. Sierralar'da doruk tırmanışı, dalış safarileri, tekne sahibiyle bir ilişkinin tepetaklak gitmesi, laboratuvarda geçirecek daha fazla zamanı olmasını sağlamıştı. Bir sonraki sevgilisi Jim Garko, Montrey'de sörfçülerin uğrak yeri olan bir kafe işletiyordu. Daha çok bir kulübeyi andırıyordu burası, sadece kahve makinesinin çalışması sayesinde ayakta kalabiliyordu. Garko beden kültü meselesinde Pilar'dan da aşırıydı. Bu sıralarda eski sevgilisi evlenmenin keyfini fark edip kendine daha güvenli bir iş bulunca Pilar'a tekne kiralama işini devretmeyi önermişti. O andan itibaren hayatı o kadar da küçük burjuvalara özgü bir yörüngede görünmemeye başlamıştı gözüne.

Bir sonraki yaz tekne kiralama mağazası yanmıştı. Teknelerden ikisi alevler içinde kalmıştı. Ateşi kim yakmış olursa olsun bu, Pilar için iflas anlamına geliyordu. Bu belirsizlik günlerinde Eleanor bir melek gibi yardımına yetişmişti. O günlerde Nordvisk'in ortağı da olmuştu, Pilar'a iş teklif etti. Nordvisk baş döndürücü maaşlar vermiyordu ama bununla birlikte yemek, içmek, spor, tıbbi bakım gibi birçok şey bedavaydı ve Elmar da ona muhteşem bir gelecek vadediyordu. İşin sadece bakteri üretme tabağı ve deney tüpleri arasında geçmeyeceğini, Elmar onu Sierra'ya götürüp Kapı'yı gösterdiği zaman anlamıştı.

"Hayallerinde gördüğün her şey burada gerçektir! Bir de senin aklına bile gelmeyecek olan birkaç şey daha. Biz burada bilimsel çalışmalar yürütüyoruz ama herkes bir Albert Schweitzer

ya da Alexander von Humboldt değildir, eğer ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Tam olarak anlamıyorum."

"Herkes pislik içinde yüzmek için yaratılmamıştır. Sen hiç canlı bir katil balinanın kıçından bir parça kesmeyi denedin mi?"

"Ben deli miyim!"

"Paralel evrenler yaşıyor. Ve yaşayan hiçbir şey, bir şeylerinin çalınmasından hoşlanmaz. Hırsızlık yaptığımızı söyleyecek değilim ama alıp inceliyoruz ve nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyoruz. Bunu yapabilmek içinde bazı yapıların içine girmemiz gerekiyor. Çoğunlukla yasal. Bir şeyler satın alıyoruz. Ama bazen satın almak mümkün olmayınca, bizim için o şeyi temin edecek insanlarla çalışıyoruz. Bazı PE'lerde yaşayan organizmalar var, burada bulunmayan hayvanlar, bitkiler falan. Bunların dışkıları, diyelim ki bir ilaç yapımında kullanılan, bedene özgü bağışıklık maddeleri, zehirler ve benzerlerini içeriyor. Bir PE bütüncül bir yapıdır, böyle olunca tehlikeler açısından da bütüncül bir dünyadır. Kimi kez hızlı koşmak işe yarar. Ares, birbirinin neredeyse tıpkısı olan dünyaları bulup ortaya çıkarmakta uzmandır. Aynen bizimki gibi ama çok daha gelişmiş olanı, yine de dünya çok geniş bir alandır. Geçen yıl K-P sınırı olmayan bir dünyaya rastladık."

"Kretase Paleojen sınırından mı söz ediyorsun? Yani hiç göktaşı yok muydu?"

"Evet. Orada altmış altı milyon yıldır gökyüzünden dinozorları öldürecek hiçbir şey düşmemiş. Bunun sonucu uzayda gezinen dinozorlardı. Bir PE'deki en önemli kural göze batmamaktır. Kuyruğun ve altmış sekiz dişin olmadan bunu başarmak kolay değil, oradaki vahşi yaşamdan söz etmiyorum bile. Neyse uzatmayayım, büyük zorluklarla ve perişan halde geri dönebildik. Kural olarak PE'lere silahlı gidiyoruz. Ve zırhlı araçlarla. Sadece bilim insanları giriyor ama onların yarısının da deniz piyadeleri

gibi formda olması gerek. Hayatta kalma eğitimi almış, yakın dövüşü bilen, gerektiğinde grubu cehennemden bile çıkaracak beceride olmalılar."

"Peki ne sıklıkta gidiliyor cehenneme?"

"Çok seyrek ama bilinmez. Pilar, senin orada bulacakların, Elli'nin çalışmalarını olağanüstü ilerletecek! Ama bizim araştırma gezilerini yönetecek senin gibi insanlara ihtiyacımız var. Liderlere. Schwarzenegger'lere! *Hasta la Vista bebeğim!* İster misin?"

İstemek mi? Bu cennetten çıkma bir ayrıcalıktı. Bunu reddetmek Pilar'ın ruhsal durumuna ilişkin ciddi şüpheler doğururdu. Kendini aramış ve artık bulmuştu: Kimi kez tıpatıp kopya halinde kimi kez genç, kimi kez yaşlı, bir başka seferinde evli, çok çocuklu bir anne, uyuşturucu madde yasasını ihlalden hapse girmişliği bile vardı. Bir keresinde teknelerin deposu yanmamıştı, bir diğerinde bilime sırt çevirmişti. Kimin PE'ye gitmiş olduğunu anlamak için onunla kişisel olarak buluşma hazırlığına değil, tam tersine bundan kesinlikle kaçınmaya yarıyordu. Oysa kuyruğun ve altmış sekiz dişin olmadan dinozorların PE'sinde görünmek hayli sorunlu olabiliyordu. Bayılıyordu buna! Gezilerin birçoğunda Elmar'a eşlik ediyordu, bazen Eleanor da geliyordu, ender olarak ve daha çok spor olsun diye Hugo da katılıyordu. Tüm alanlardan özenle seçilmiş temsilciler, çoklu evrenlerde oradan oraya koşuşturuyor ve bu evrenlerden birinde, balçık kaplı, kana ve füzel yağına bulanmış yollarıyla Belmont, Goldfield ve Downieville gibi on dokuzuncu yüzyıl Sierra'sıyla karşılaşınca sarhoşluk belirtileri gösteriyordu.

İki yıl içinde tüm gezilerin gezegenler arası yönetimi Pilar'ın ellerine geçmişti.

Onu güvenlik biriminin şefi Jaron Rodriguez'e bağlayan hiçbir şey yoktu, bu anlamda kötü bir şey de yoktu. Yeni gelmişti, nazikti ve masallardaki insan kılığına girmiş kurdu andıran türde

bir cazibesi vardı. İşlerinin sınırları içinde ortak konuları vardı ama ruhun kamp ateşinde hiçbir zaman buluşmadılar. Jaron ondan uzak durdu. Pilar onun korkusuzluğunu, hızlı kavrayışını beğeniyor, böylesi bir akademik mevcudiyetin, böyle kütük gibi bir bedende olmasına şaşıyor, her zaman ve her yerde ona güvenebilecek olmanın keyfini sürüyordu. Jaron yaklaşık yüz kişinin çalıştığı Nordvisk'in güvenlik birimini yeniden yapılandırdı. Tembelleri ve dırdırcıları kovdu, kendi adamlarından bir düzine kadarını işe aldı. Grace Hendryx de bunlardan biriydi.

Emniyeti açık bir silahtı Grace Hendryx.

Pilar başından itibaren Etiyopyalı kadın hem huzur hem de korku verdiği için ona yakınlık duymuştu. PE gezilerinden birçoğunda Grace Hendryx özel görevler üstlenmişti. Onun yanında insan kendini güvende hissediyordu. Grace bir gölgeydi sanki. Hiçbir duvar tanımazdı. Karanlık bir sis gibi içeri dalar, Elmar'ın istediği şeyi alırdı. Durum neyi gerektiriyorsa o şekilde hizmet ederdi, gerektiğinde Mata Hari gibi davranarak bu bilmeceyi çözmeye çalışan erkeklerin aptallık üstüne aptallık yapmasını sağlardı. Ama bastırılmış öfkeyi iyi tanıyan Pilar, kadının fosfor beyazı gözlerinin gerisinde hiçbir şeyin korunmasına ya da gelişmesine yardım edecek şeylerin olmadığını, hiçbir yapıcı ruhun, hiçbir düzenin bulunmadığını görüyordu.

Grace'in içinde karmaşa vardı yalnızca.

"Bundan üç ay önce," diye anlattı gecenin içinde yol alırlarken Luther'a, "Sudan ve Güney Sudan arasındaki sınır bölgesinden son derece rahatsız edici bir bilgi geldi. Bir grup askerin, korkunç şekilde elleri kolları koparılmıştı. Bedenlerinden geriye kanlı bir kemik yığınından başka bir şey kalmamıştı. Böylesi iç savaş bölgelerinde barbarlık alışılmış şeylerdendi. Ama benim kafamda bütün alarm çanları çalmaya başladı. Fotoğrafları ele geçirdim. Juba'ya uçup mavi berelilerle temasa geçtim. Çok zordu. Olayın olduğu bölgeye gitmek hiç kolay olmadı. Yollar

dize kadar çamur içindeydi, helikoptere benzeyen her şeye, hiç ayrım yapmaksızın zevkle ateş ediliyordu. Sonunda bir cesedin önüne geldim. Ne olduğunu hemen anladım. PE-453'teki adada bize simülasyonlar göstermişlerdi; bu, *Ripper*'ların marifetiydi! Adamlar bir sürüyle karşılaşmış olmalıydı. Kumanda edilen bir birlikle. Karşı koyma şansları yoktu. Sonuçta yaratıkların izi bulunamadı, onları kimin kullandığına yönelik araştırmalarım da sonuçsuz kaldı. Ardında daha büyük pisliklerin bulunduğu bir savaş baronu. Bölgeden doğal kaynak fışkırıyordu. Ama işin can alıcı yanı, Ripper'ı PE-453'ten bu tarafa bizim getirmemiş olmamızdı. Nordvisk agresif teknolojilerin dış alımını yasaklar. Bu, birisinin bu kuralı çiğnediğini gösteriyordu. Yani 453'teki adadan, Kapı'nın ve transferin kayıtlarının nasıl silineceğini bilen birinin. Kısacası, gezi deneyimi olan bir profesyonel, eh bunların sayısı da çok fazla değil."

Kime güvenecekti? Elinde kanıt olmadan. Ardında kimin olduğunu bilmeden. Sonunda her dediğine inanan Eleanor'a açmıştı konuyu ama onun da telaşa kapılmak dışında bir katkısı olmamıştı. Pilar tankların izlediği yolu çıkarmaya çalışmıştı. Hangi yükleme alanından, hangi gemiyle yola çıkmış olabilirdi, yağmur ormanlarının ve savanların içinden geçen hangi yolu izlemiş olabilirdi. PE-453'te Jim dışında ekibinde ikili oynamayacağına güvendiği kişi olan ve bilgisayar korsanlığı konusunda uzman Ken'ichi Takahashi ile son ayların mal taşımalarını analiz edince, Sacramento yakınlarında küçük bir nakliyeye rastladılar. Konteynerler oradan Oakland'a gitmiş olmalıydı. Uydu görüntüleri dört ay önce yük kamyonlarının çiftliğe gelip oradan bir yük alıp götürdüklerini ortaya koyuyordu. Yüklenen şeyler *Ripper* tanklarına benziyordu. Tahmin edileceği üzere bu işleme ilişkin hiçbir kayıt yoktu. Kara nakliyesiyle yük gemisinin hareketi arasında iki gün vardı, o sırada Japon bilgisayar korsanı, aynı partide başka konteynerlerin de nakliyesinin planlandığını

buldu. Aynı yoldan ve aynı hedef limana: Nijerya'daki Port Harcourt Limanı'na. Bu bölge Kamerun, Orta Afrika Cumhuriyeti, Çad, Sudan ve Güney Sudan'la sınır komşusuydu. Pilar, Ken'ichi'nin yönlendirmesiyle, A.R.E.S.'in gözleriyle görüp kulaklarıyla duyacak bir program yükleyerek, belli etmeden verileri kendi bilgisayarına yönlendirdi. Oakland'daki konteynerlerin teslimat tarihi, Çiftlik'te hiçbir faaliyetin öngörülemediği bir, iki, üç günle sınırlıydı ve rutin gözlemler için orada bulunan iki yazılımcı dışında Jaron ve beş altı adamından başka kimse Çiftlik'te olmayacaktı.

"Böylece mikrobun kim olduğunu öğrendim. Jaron'du." Pilar üzüntülü bir ifadeyle başını salladı. "Ben Palo Alto'da rahatıma bakıp bu yaratıkları nasıl Kapı'dan gizlice geçirdiklerini seyredebilirdim. Ama hayır, ille de alev çemberinden atlamam gerekiyordu. Orada olmam, fotoğraf çekmem, konuşulanları dinlemem ve kontrolün elimde olduğundan emin olmam gerekiyordu. Çünkü bendeki videolar da manipüle edilmiş olabilirdi. Yazılımın farkına varıp sonra da benimle dalga geçtiklerini hayal ettim. Hiçbir yorum yapma! Bazen kendi kendime, bütün bu nakliyelerden sonra beynimdeki nöronlar içinde paranoyaklaşmayanı kaldı mı diye soruyorum. Aklımdan ne geçtiğini Tanrı bilir."

"Ama Rodriguez'in seni yakalayabileceği aklına gelmedi."

Kadın dudaklarını büzdü. "Adı sütun olan bir kızdan ne bekliyordun ki?"

"Pilar." Luther düşündü. "Doğru ya, Pilar sütun demek."

"Maria del Pilar'dan geliyor. Saragossa'daki bir Meryem Ana heykelinden. Sütundaki sevgili Meryem Anamız. Kalın kafalı deseler daha uygun olacakmış."

"Kendini küçümseme, yaptığın çok cesurcaydı."

Kadın zoraki bir şekilde gülümsedi. "Teşekkürler."

"Ama resmî olarak giriş kaydı yapamazdın," diyor Luther. "O zaman Çiftlik'e geldiğini öğrenirlerdi."

"Evet, üstelik Ares'i kandırmak çok zor. Ama ben ikinci dereceden yetkiye sahibim. Bu da sahte bir çıkış kaydı yazmaya yetiyor. Şu anda rahatsız edilmediklerini düşünüyorlar. Artık yapmam gereken kendimi dairemde sağlama almak."

"Çiftlik'te ne bulacağını düşünüyorsun? Rodriguez'in ağı ne büyüklükte?"

"Söylemesi zor. Operasyonel olarak sadece o, Grace ve ona yakın olan beş altı adamı diye tahmin ediyorum. Ama bu noktadan sonrası belirsizleşiyor. Hepsi bu kadar da olabilir, iş dünya çapında komployа kadar da uzanabilir."

"Elmar'dan gerçekten kuşkulanıyor musun?"

"Elmar suda yürüyebilir. Ben köprü kullanmayan herkesten kuşkulanırım. "

"Ciddi olarak sordum."

"Sana söylemiştim, ben paranoyağım. Elmar'ı seviyorum ya."

"Sevmek ve kuşku hep el eledir."

"Zavallı boşboğaz," diye burnundan soludu. "Jayden tekrar kendine geldiğinde başka kimlerin işin içinde olduğunu söyleyebilir. Tabii kendine gelebilirse. Kabul ediyorum ben paranoyağım."

"Kimseye güvenmiyorsun değil mi?"

"İzlenme korkumun tohumları," diye iç çekti Pilar. Jaron'un istihbarat örgütleriyle, orduyla ve mutlaka uluslararası silah tacirleriyle çok iyi bağlantıları var. Peki kim bu alıcılar? Bu insanların nasıl bir etkisi var? Washington bizden her zaman, bizim vermeye hazır olduğumuzdan fazlasını istiyordu. Bizi neyin beklediğini bilmiyorum. Ulusal muhafızlar mı, CIA mi?"

"Az önce resmî makamlar bunu haber alırsa, diye sövüp saydın..."

"Resmî derken işin içinde olmayanları kastettim."

"Öyle mi?"

Kadın, Luther'a baktı. "İkna olmamış gibisin."

"Benim işimde buna çelişkili ifade vermek denir. Peki, günün birinde Çiftlik'te işler tamamen ters giderse ne olur?"

"Nasıl mesela?"

"Ne bileyim. Söz gelimi Kapı'dan çok kötü bir şey gelirse."

"Senden de beteri mi?"

Kadının dalga geçmesini görmezden geldi. "Siz Ares adında bir süper beyin çalıştırıyorsunuz, paralel evrenlere yolculuk yapıyorsunuz... Tam bir dar kafalı gibi olmadan nasıl ifade edebilirim. Demek istediğim, bu tür şeylerin bütün insanlığın gözetimi altında yapılması gerekmez mi?"

Pilar edepsiz bir fıkraya gülercesine sırıttı. "Ne demezsin."

"Ee?"

"Ee'si ne? Ares'in bu türden tek program olduğunu mu sanıyorsun sen? Dünyanın her tarafında süper zekâ araştırmaları yapılıyor. Bu yarışta herkes birinci gelmek istiyor."

"Ben Ares'in ilk olduğunu sanıyordum."

"Ares en iyisi. Şu ana kadar. Diğerlerini bilmiyorum ama sadece bizimkinin kalkışı başarabileceğine inanıyorum."

"Kalkış mı?"

"Zekâ patlaması."

Luther gecenin karanlığına baktı. Gecenin içinde dans eden ışıklara, gölgelere, imalara. "Söylendiği kadar tahrip edici mi?"

"Bu, cennetin yeryüzüne gelmesi demek olabilir."

"Kimin için?"

"İşte temel soru bu." Ellerini kafasının arkasında birleştirdi. "Çok haklısın, aslında süper zekânın doğuşunu bir insanlık projesi olarak gerçekleştirmek gerekirdi. Beraberinde doğacak tehlikeler yüzünden. Ama olmuyor. Tam tersine. Herkes bebeğin tüm insanların iyiliği için doğması gerektiğini düşünmüyor. Süper zekâyı ilk bulan rekabette önemli ölçüde öne geçecek.

Süper zekâ bulanı dünyanın hâkimi yapacak keşifler yapabilir. İlk süper zekâ, insanın yapması gereken son buluş, tabii kimin elinde doğduysa onun açısından. Ona hangi hedefler verilecek? Yapay zekânın günün birinde bir patlama gibi karşımıza dikilmemesi için tek şansımız, ilk olarak, gerçekten insanların çıkarını düşünecek ve aynı şekilde düşünen insanlar tarafından kontrol edilecek etik süper zekâyı yaratabilmek. Birisi işimize burnunu sokmadan."

"İnsanlık sizin branşta çok revaçta galiba?"

"Bu bizim kutsal kitabımız."

"İnsanlık sizden Ares gibi bir şey bulmanızı istedi mi?"

"İnsanlık atom bombasını istedi mi? Saf olma Luther."

"Tamam pes ediyorum. *Ripper*'la ne kadar para kazanılır?"

"Bu çapta saldırgan bir biyoteknolojiyle mi?" Pilar dudaklarını büzdü. "Milyarlar. Arabayı biraz benim kullanmamı ister misin?"

"Yok, sen dinlen."

Milyarlar...

Luther hız göstergesine bakıp bir daha hızlandı.

Artık Luther'ın bölgesinin sınırına çok yakınlardı.

Yanında Pilar gördüğü düşlerin etkisiyle irkildi. Belki sadece refleksti. Farların ışığı daralmış, dikleşmiş ve daha virajlı bir hale gelmiş olan dağ yolunun iki yanındaki kara çamları yalıyordu. Üstüne yansıdığı metal yol panolarını parlatıyordu.

Gece rüzgârıyla titreyen dikenli dalları, daha önce hiç algılanmamış gibi duran çok daha muktedir bir yaşam biçimini dile getirir gibiydi. Luther bu kadar güzel ve tanıdık bir şeyin içinde bu kadar yabancılığın bulunmasının nasıl mümkün olabildiğini sordu kendine. Sanki bütün bu yamaç, ormanlarıyla birlikte gerçekten nefes alan, serinlikte tüyleri diken diken olan

bambaşka, devasa bir şeyin bedeni gibiydi: bilinç kazanmak üzere olan bir makinenin sınırı gibi.

Ay Kuzey Yuba Irmağı'nın sularında eriyordu.

Sular sert kıvrımlarla girdaplar oluşturarak içinde altınların toplandığı ve tüm bir kıtayı kargaşaya sürükleyen çakıllı kıyılara çarpıyordu. Goodyears Bar'a giden köprüyü geçerken, küçücük köyde hayat durmuş gibi görünüyordu. Burada, çoğu orta yaşı geride bırakmış yaklaşık altmış kişinin yaşadığını gösteren hiçbir belirti yoktu. Luther zamanın içine gömülmüş olan Goodyears Bar'ın eski günlerine, Çinli maden işçilerinin bile yüzlerle sayıldığı günlere geri döndürecek bir PE olup olmadığını sordu kendine. PE mantığına göre bu tür dünyaların olması gerekirdi. Ulaşmak mümkün olmasa bile. A.R.E.S. bu sorunu nasıl aştıysa artık. Ama ulaşmama sorunu uzaklık yüzünden değildi. Yine de bir PE'ye yolculuk yapabilmek için orada da Kapı'nın karşı parçasının olması gerekiyordu, gaz lambası dönemlerinin altın arayıcıları bunu nasıl başaracaktı ki?

"Erişimimiz olan tüm gezegenler teknolojik olarak bizim dünyamız seviyesinde ya da daha ileri," demişti Pilar ona. "Kimsenin oturmadığı, oraya taşınıp doğal kaynaklarını yağmalayabileceğin ikinci bir dünya hayali boş." Bu da Luther'ın aklına tehlikeli bir soruyu getirdi. Bir yeri ele geçirmek için oranın ilk sakinleri ne zaman bir engel olarak görülmüşlerdi acaba?

Kapı'dan kötü bir şey geliyor...

Nordvisk'te acaba işgal senaryoları yapılıyor muydu?

Goodyears Bar'ın tek caddesindeki otelin önünden geçip köyün çıkışında, kara çamların ve porsuk ağaçlarının neredeyse kapladığı bir yolunda sonunda Marianne Hatherley'in masallardaki cadı misali oturduğu eve vardılar. İki katlı, verandalı bir ev gecenin karanlığı içinde belirdi, perdelerin arasından sarı ışık sızıyordu. Onlar yaklaşırken kapı açıldı ve adli tabip sanki iplerin ucunda asılı duruyormuş gibi sendelercesine, küçücük

adımlarla dışarı çıktı. Fare grisi bir hırkaya sıkıca sarınmıştı. Jim sibernetikçinin arabadan çıkmasına yardım etti.

"Bekle." Luther arabadan dışarı fırladı. "Ben hallederim."

"Akademisyenler tüy sıklet," diye homurdandı Jim, ağrılarıyla başa çıkma çabası içinde düşüncelere dalmışken. "Bu bir şey değil."

Jayden'ın bakışları belirli bir yöne odaklanmadan sağa sola dönüp duruyordu. Jim'e tutunup ayakları üstünde durmaya çalışırken bacakları büküldü. Marianne bir genç gibi aceleyle yanlarına seğirtti. Genelde somurtkan olan ifadesi, suçlayıcı bir hal almıştı. "Aman Tanrım, bu genç adama ne yaptınız?"

"Biz mi?" dedi Jim anlamadan.

Jayden'ı Marianne'in muayenehanesine giden, örümcek ağlarıyla kaplı holden geçip içeri götürdüler. Girişin loşluğuna karşılık, iki otopsi masası, bir muayene divanı ve tıbbi araç gerecin durduğu muayenehane soğuk ışığın etkisiyle modern bir izlenim bırakıyordu. Jayden muayene masasının üstüne yığıldı. Başını sallayarak gözlerini ellerine dikti.

"Bu yine sizinle mi gelecek?" diye sordu Marianne Jim'e bakarken. Omzu hiç iyi görünmüyordu. Pilar'ın yaptığı geçici pansuman kana bulanmış tişörtün altından kabarıklık yapıyordu.

"Evet ona ihtiyacımız var," dedi Luther daha önce telefonda açıkladığı gibi. "Bir gece görevimiz var ve..."

"Bana da ihtiyacınız olacak," diye fısıldadı Jayden.

"Sen burada kalıyorsun," dedi Pilar.

"Bana ihtiyacınız var." Jayden'ın gözlerinde inatçı bir ifade beliriyor. "Benim bildiklerime ihtiyacınız var."

"Başının arka tarafı paçavraya dönmüş," dedi Jim, "bu halde hiçbir yere gidemezsin."

"Ah!" Ken'ichi dilini emdi. "Öyle mi dersin, bana kalırsa durumu hiç fena değil. Yani..."

"Sen buna fena değil mi diyorsun?" diye çıkıştı Pilar. "Öyle mi?"

Kenny sindi. "Öncesiyle karşılaştırınca."

"Yapabilirim," dedi hırıltıyla Jayden.

"Yapamazsın." Jim başını salladı. "Bir şok geçirdin. Her an bayılabilirsin."

"Luther," diye iç çekti Marianne, "şu palyaçolara, adamın sağlığı hakkında konuşmaya bir son vermelerini söyler misin?" Jayden'ın arkasına geçip başındaki yarayı inceledi. "Biriniz bana onun neyin bu hale getirdiğini söyleyebilir mi?"

"Böcekler," dedi Pilar.

"Böcekler mi?" Marianne kuşkuyla bakışlarını yukarı çevirdi. "Ne tür böcekler bunlar?"

"Büyük böcekler," diye cevap verdi Pilar elleriyle göstererek, "Bu boyda aşağı yukarı."

"Yerel böcekler mi?"

"Umarım yerel olmazlar."

"Kızım insanı rahatlatmayı iyi biliyorsun," dedi kadın öfkeyle ellerini sallayarak. "Hadi bakalım, şimdi kan içinde yüzmeyen herkes dışarı!"

"Gel" Luther Pilar'ı başıyla çağırdı. "Gidip diğerleriyle buluşalım."

Normal zamanlarda bu saatlerde kapalı olan St. Charles Place'e vardıklarında, Luther şaşkınlıkla sadece Ruth, Pete ve Phibbs'i değil, Meg Danes, D.S. Mc Millan ve onun yanı başında da bir T-bone bifteğinin artık kemiklerini kemiren Cassius'un bar tezgâhının başında olduğunu gördü. Tezgâhın gerisinde Koca Steve sakince bardakları parlatıyordu. Ve Ruth'un, kendinden emin hali uzaktan bile görülüyordu. Esrarengiz ve aynı zaman çok açıkça görülen bir şekilde darmadağınık bir hali vardı. Bu

görünüşü, yıldırım çarpmış gibi oraya buraya saçılmış lüleleri yüzünden değildi sadece.

Meg'i görünce bunun nedenini anladı.

Ruth, Willard Bendieker'ın kötü ruhunu kovabilmişti nihayet.

Pilar'ı onlarla tanıştırdı.

"İyi bir takım," dedi Meksikalı kadın. "Köpek de takıma dâhil mi?"

"Tabii," diye gülümsüyor D.S. "Cassius olmadan asla."

"Mükemmel ikili," diye destekledi Ruth. "Cassius havlar, D.S. ısırır."

"Bir saniye." Luther, Ruth'u diğerlerinin duyamayacağı bir mesafeye çekti.

"Daha onlara ne olup bittiğini anlatmadım."

"Ne anlattın peki?"

"İşlerin karışabileceğini."

"Bilemiyorum."

Ruth omuzlarını silkti. "Karar senin. Ama kaç iyi adamınız var? Yaralılar ancak kısıtlı olarak işe yarayabilir. Silah taşıyanlar başka yerde kullanılacak. Meg harika bir sürücü. D.S. yarım düzine gence taş çıkarır. Tamam Cassius konusunda tartışabiliriz. Ama şov etkisini unutmamak gerek."

"Cassius öyle tembel ki bir oyuncak tavşanı bile yakalayamaz."

"Ama görüntüsü korku uyandırıyor."

"Havaya sıkılan bir kurşun da aynı işi görür."

"Daha önce bir sürü korkunç herif ondan korkusundan altına yaptı."

Luther başını kaşıdı. "Meg'in burada sadece mantıklı nedenlerden dolayı olmadığını varsayabilir miyim? Sürücülük yeteneklerini bir kenara bırakacak olursak."

"Bunun seni zerre kadar ilgilendirmediğini söylesem!"

"Ruth..."

"Tamam, tamam! Meseleyle tek ilgisi, sen aradığında orada olması ve yardım etmek istemesi. İnan bana ben de itiraz ettim." Ruth'un yüz ifadesi bir yavru kedi gibi yumuşadı. "Ama çok ikna edici biri o."

"Karar senin."

"Ciddi misin?"

"Evet. Biz zaten tesadüfen bir araya geldik." Gülümsedi. "O zaman mutluluklar dilerim." Ruth'un cevabını beklemeden gruba geri döndü. "Pilar size meselenin ne olduğunu anlatacak. On beş dakika içinde yola çıkıyoruz. Hemen döneceğim."

Geceyi Yuba Nehri'nin şarıltısı doldurmuştu. Irmak Luther'a sanki her zamankinden daha güçlü akıyormuş gibi geliyordu. Köprüyü geçip Pearl Street'e, kendi evine giderken, Kimmy'nin oğlu Willie'nin kapıdan çıktığını gördü. "Hey burada ne yapıyordunuz?"

Kimmy ellerini açtı. "Tamy o kadar iyi ki düet yaptık. Yarın iki şarkıyı birlikte söyleyeceğiz." Kadının gözleri korkuyla, karanlıkta kalan birinci kata yöneldi. Fısıldarcasına devam ediyor: "Ben *Heart of Glass*'ın ikinci sesini söyleyeceğim, biliyor musun? Şarkının ikinci sesi olmamasına rağmen."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?" diye fısıltıyla karşılık verdi Luther.

"In between what I find is pleasing and I'm feeling fine ..."[12] Ufak tefek kadın, neredeyse dikişleri patlayacak kadar dar bir blucin eteğin altında kalçalarını kıvırdı. Bir kule gibi kabarttığı saçlarının arasından renkli bantlar sallanıyordu. Sanki başında bir hediye paketi taşır gibiydi.

"Anne," diye mızmızlandı Willie.

"Çok mu kötüydü?" diye sordu Luther şefkatle.

---

12 (İng.) Arada bir yerde bulduğum şey hoşnut edici ve kendimi iyi hissediyorum." (ç. n.)

"Yo," dedi delikanlı utangaç bir tavırla sırıtırken, "Bayağı iyiydi."

"Hemen yukarı çık," diye ısrar etti Kimmy, "belki hâlâ uyanıktır. Bence sesi Debbie Harry'den çok Linda Ronstadt'e benziyor. Aman! Sakın ona böyle dediğimi söyleme. Of geç olmuş. Daha çörek yapacaktım. Tanrım, saat yarımı geçmiş! Luther söylediklerinin hepsi doğruymuş. Neredeyse ürkütücü." Kadın olduğu yerde sıçrayıp kendi çevresinde dönerek uzaklaştı.

"Neler doğruymuş?" diye dişlerinin arasından sordu Luther.

"Öngörülerin. Hepsi doğru çıktı."

"Tesadüf işte."

"Hayır hayır. Senin bir yeteneğin var. Eminim ki bir yeteneğin var." Kadın küçük adımlarla yarı karanlık caddeden aşağı doğru yürüdü, beceriksiz oğlu da peşindeydi. Luther, *haklı*, diye düşündü, *insanları yanlış düşüncelere yöneltme konusunda yeteneğim var.* Vicdan azabı içinde evine gelip sessizce merdivenlerden çıktı. Yukarısı karanlıktı, Tamy'nin odasının kapısı aralık duruyordu. Kafasını içeri uzatınca, kızının bohça haline gelmiş yorgana ve çarşafa bir mumya gibi sarınıp doğrulduğunu ve ona doğru döndüğünü gördü.

"Baba?"

"Selam meleğim." Kızına doğru ilerleyip yatağın yanı başında çömeldi. "Provanız nasıl geçti?"

"Harika." Kız esnedi. "Sesler çok iyi oldu. Restorandan tako ve tortilla getirdiler. Çok tatlıydı. Ben de sonra grubu, Kimmy'yi ve Willie'yi buraya getirdim. Kızmadın değil mi?"

"*Heart of Glass*," diye gülümsedi Luther.

"Kimmy çok iyi söylüyor."

"Grup üyeleri nerede uyuyor?"

"Riverside Inn'de. Seni beklemediğim için özür dilerim. Bu saatten sonra gelmezsin diye düşündüm."

"Hımm, benim de zaten yeniden çıkmam gerek."

Kızın gözleri karanlıkta parladı. "Şimdi mi?"

"Gece görevi. Ama yarın akşam konsere geleceğim. Ve söylediğin her şarkıya âşık olacağım. Senin en büyük hayranın olacağım. Beni dizginlemek mümkün olmayacak."

"Ee aslında sadece sessizce dinlemen de yeterli olabilir."

Luther hararetle başını salladı. "Hayır seni utandıracağım. Salon görevlilerinin beni dışarı atması gerekecek."

"Saçmalama." Tamy kıkırdayıp babasına sokuldu. "Nerelerdeydin onca zamandır?"

Bu şimdi çok uzun bir hikâye canım.

"Hep senin ve annenin yanındaydım."

"Seni seviyorum," diye mırıldandı kız. "Şimdi uyumam lazım."

"Ben de seni seviyorum." Yüzünü kızının darmadağınık olmuş saçlarına gömüp onları öptü. Bunu yaparken içini acıtan bir düşünce giderek güçleniyordu.

Bu benim kızım değil.

Sacramento'daki Jodie benim karım değil.

Onlar başka bir adamın ailesi. Benim kızım tahmin edilemeyecek kadar uzaklarda korku içinde, babasını yutan Sierra Vadisi'nin onu geri vermesini bekliyor.

Buradaki kız bir yabancı.

Bu gece ikinci kez bara girdiğinde Jim, Marianne ve Jayden da diğerlerine katıldığını gördü. Jayden'ın elleri ve başı sarılıydı, bar tezgâhına dayanmıştı ve yüzünün rengi mezardan yeni çıkarılmış bir cesedi andırıyordu. Buna karşılık bakışların netleşmişti ve hiçbir itiraz kabul etmeyecek tonda konuşuyordu. "Bana ihtiyacınız var. Çiftlik'te işlerin nasıl gittiğine bağlı olarak daha fazla bilgiye ihtiyacınız olabilir."

"Onu vazgeçirmek mümkün değil," dedi Jim.

"Bize yük olacak," diye fikrini söyledi Pete.

"Arabada kaldığı sürece olmaz," diyerek başını salladı Ken'ichi.

"Ben yanında kaldığım sürece," dedi Marianne, yanındaki bar taburesine koyduğu doktor çantasını karıştırırken.

"Sen de mi araçta kalacaksın?" Ruth kaşlarını kaldırdı. "Peki."

Hekim acı acı gülümseyip çayını üfledi.

"Onlara ne kadarını anlattın?" diye sordu Luther.

"Kolay sindirilebilecek bölümlerini." Pilar ceketini taburedeN aldı. "Silahlı beş altı kişinin paralel evrene geçip oradan katil böceklerin ve benzeri zararlıların kaçak olarak kendi evrenimize getirilmesine engel olacağımızı."

"Amma iş be!" dedi Phibbs, Luther'a, "bu ufaklığın ne içtiğini bilmek istiyorum."

"Böyle esrarlı cıgaralığı sen bile saramazsın," dedi Ruth.

"Tamam, hangi aracı alacağız?" diye Meg konuya dâhil oldu.

"Devriye arabalarını," dedi Luther. "Ruth'un, Pete'in ve benimkini. Pilar'ında kendi Mercedes'i var. Silahlar ne durumda?"

D.S. tezgâhın üstünde duran kendi Stoner 63 makineli tüfeğini okşadı. "Eski sevgilim."

Meg 500 Model Smith & Wesson'unu gösterdi. "Ondan bende de bir tane var," diye gülümsedi D.S. sanki çocuklara şeker veriyormuş gibi, ceketinin altından Smith & Wesson Mk22'yi çıkararak.

"Bir de araçtakiler," dedi Pilar memnun bir ifadeyle.

"Ve benim aracımdakiler," diye ekledi Pete. Çiğnediği sakızı ağzının bir köşesinden diğerine aktardı. "Çıkalım mı?"

"Hepinizin aklında sadece silahlar var," dedi Marianne. Doktor çantasını bar taburesinden alıp beceriksiz adımlarla dışarı çıktı. "Ben de sizi dikip tamir ederim artık."

Elmar, Eleanor'un bürosuna girdiğinde saat bire çeyrek vardı. Eleanor son yarım saattir elinde tutup boş boş baktığı araştır-

maları masaya bıraktı. Aslında Elmar'ın, bir türlü gelmeyen telefonunun bekliyordu.

"Liza seni saldı mı yoksa?" diye soğukça sordu.

"Aman Tanrım." Elmar kadının yanına oturdu. Armut koltuğun içindeki polistiren kürecikler gıcırdarken, "Dört kısacık dakika kadar görüntüye girip sonra bir canavara dönüşüyor," dedi.

"Doğal haline yani."

"Bazen kendi kendime ortak bir yatak odası tüm bunlara değer mi diye soruyorum."

"Şu an için idare ediyor."

"Öyle mi dersin?"

"Tabii ya. Sizin yeni mutluluğunuzun dayanma süresi bir yoğurdunki kadar. Neden hâlâ birliktesiniz ki?"

"Neden mi?" dedi omuzlarını silkerek. "O çok komik biri çünkü."

"Disney kanalı da komik."

"Ciddi misin?"

"Birbirinize yatak odasında fıkra mı anlatıyorsunuz?"

Elmar güldü. Bu gülüşün içinde bir parça kızgınlık da vardı. Eleanor bunun kendisi yüzünden olabileceğinden şüphelendi. Birlikte armut koltukta geçirdikleri zamanlar çok azalmıştı artık. Ayrılmalarından sonra eşyalarını Eleanor alınca Elmar'ın mobilyaları da birdenbire yarı yarıya azalmıştı. Ondan sonra arada bir sinema koltuğuna oturur gibi bu armut koltuğa kurulup bisikletlerin, sörf tahtalarının duvarlara dayalı olduğu geçmişlerine ilişkin bir filmi izler gibi ikisinin de diğerine karşı hayranlık duyduğu kendilerini kaybedinceye kadar sevişme sahnelerini akıllarından geçiriyorlardı. Bu, Elmar'ın zenginliğinin farkına varmadan zengin olduğu, Eleanor'un ise servet dışında her şeye sahip olduğu bir dönemdi.

"Peki Elli, Luther Opoku ile ne yaptığınızı söylemen için çevrende bale dönüşleri mi yapmam gerek?"

İçinden gelen inleme dürtüsüne karşı durdu. İnleyecek olsa bu onun suçlu olduğunu gösterir ve onu itirafa zorlardı.

"Onu biraz eğlendirmek istedim."

"Canı mı sıkılıyordu?"

"Bilmem."

"Demek bilmiyorsun." Elmar, sanki kadın ona yaptığı alçaklığı itiraf etmişçesine başını salladı. "Peki hiçbir şey bilmeden onu nereye götürdün? Onu nereden tanıyorsun? Benim konuğum olduğunu nereden biliyorsun? Onun iki gün önce Sierra'da Kapı'dan geçmiş olduğunu nereden biliyorsun? Lütfen bana bütün bunları bilmediğini söyleme." Bakışları kadının bakışlarını deliyordu sanki. Koyu renk, yumuşak, gölgeli Elmar bakışları, bir engizisyon hâkiminin yakıcı bakışlarına dönmüştü. Ama bu bakışlarda öfkeden çok korku olması Eleanor'u şaşırttı. Eleanor hakkında yanılmış olma korkusuydu bu. İçine kök salmış olan ve içlerinde en önemlisinin, onu daha o çocukken bırakıp gittiği, önemsediği çok az sayıda insan tarafından terk edilme korkusu. Korku ve öfke onun dizginlenemez iyimserliğine dönüşmüştü. Gelişmiş evrenlerin nimetleri buranın gerçekliğine uygulayamadığı için, yoksulların hastalıklarını iyileştirecek ilaçlara üretici bulamadığı için, gen terapisine izin verilmediği için, A.R.E.S. ve Kapı avuç dolusu paraya mal olurken, kanseri yenebilecek bileşimlerin testleri çok uzun süreler gerektirdiği ve dar kafalı doktorlarla çok büyük kârlar elde ettiği için yeni yöntemlere yer açmayan lobiciler tarafından kösteklendiğinden bunlara yer açmadığı için duyduğu öfke ve korkuydu bu. Hiçbir büyük şirket Nordvisk kadar çok para kazanmıyordu ama hiçbiri de dağ başındaki umutsuz bir yaylaya bu kadar çok para gömmüyordu. Eleanor, Elmar'ın korkusunu gördü, hedefi tutturamama ve başaramama korkusunu ve bir de işlerin hiçbir zaman o noktaya kadar gelmemesi için her şeyi göze almaya

hazır o yabanıl iradesini görüyordu. Yatıştırıcı bir tavırla elini koluna dayadı. "Korkarım bana güvenmek zorundasın."

"Güvenebilir miyim peki?"

"Ben güvenebilir miyim?"

"Pilar nerede?" diye fısıltıyla sordu Luther. "Elli sana güveneceksem, o zaman..."

Cep telefonundan alçak sesle melodik bir ses yükseldi. A.R.E.S.'in ona hangi haberi verdiğini bildiği için Eleanor'a gök gürültüsü gibi gelen bir sesti bu. Luther ekrana uzun uzun baktı. Sonra da bakışlarını kaldırıp kadına çevirdi. "Pilar'ın yetki kısıtlaması kaldırılmış."

"Biliyorum," dedi Eleanor neredeyse ağlayacak halde.

"Ama bunu sen yapmış olamazsın. Burada oturuyoruz ve..."

"Seni kandırdım."

"Kandırdın mı?"

Mutsuzca başını salladı. "Yeniden yetkilendirme saatini çok önceden ayarladım. Saat bire. Devreye girmediği sürece Ares de sana bilgi vermedi."

Anlamaz bir ifadeyle kadına baktı. "Neden yaptın bunu?"

"Sen kendi başına geziler mi düzenliyorsun?"

"Ne?"

"Kurallara karşı mı geliyorsun? Yasa dışı transferler mi yapıyorsun?"

"Sen neden söz ediyorsun? Bu benim şirketim. Benim burada yaptığım hiçbir şey yasalara aykırı olmaz." Gözleri odanın içinde bir tilt topu gibi bir oraya bir buraya gidip sonunda tekrar kadına yöneldi. Bakışları kararmıştı. Sesi buz gibi oldu. "Sen ve Pilar. Bu işte birliktesiniz. Bir şeyler seziyordum zaten."

"Pilar senin çıkarlarını korumak için Çiftlik'te," diye tersledi kadın Elmar'ı. "Ben senin çıkarlarını korumak istiyorum. Gerektiğinde sana karşı bile."

"Pilar hırsızlık yaptı. O..."

"Hayır yapmadı."

"O zaman neden Çiftlik'te izinsiz dolanıp duruyor?"

Eleanor parmaklarını birbirine kenetledi. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Pilar'dan söz ediyoruz. En güvendiğin insandan."

"Ama o şekilde davranmıyor. Gizlice içeri giriyor. Ne olup bittiğini anlamaya çalışan Jaron'a saldırıyor, neden..."

"Bunu sana Jaron anlattı değil mi?"

"Pilar'ın casusluk yaptığını söyledi."

"Aman Tanrım, neyin casusluğunu yapsın? Keşfi yapan kendisi, Elmar. Jaron Rodriguez, Grace Hendryx ve üç beş güvenlik elemanı ile yazılımcının Kapı'yı kendi amaçları için kötüye kullandıklarını keşfetti. Anlıyor musun artık?"

Elmar başından aşağı bir kova buz gibi su dökülmüşe benziyordu o anda.

"Peki... neden beni aramamış?"

"Senden bir parça o Kapı'nın gerisinde kaldığı için Elmar. Dışarı başka biri çıktığı için." Eleanor başını salladı, elleri hâlâ havadaydı. "Sen bir zamanlar sakin bir insandın Elmar. Kendi becerilerine sonsuz güveni olan sevimli bir sihirbazdın, dünyayı iyileştirmeye çalışan ama mucize yaratamayacağını bilmenin tevazusuna da sahip bir insandın. Her zaman çevrendekilerden daha hızlıydın. Ama Kapı ortaya çıktığından beri zamanı bile aşmaya çalışıyorsun. İzlemesi insanın içini acıtan bir inatçılıkla yapıyorsun bunu. Belki de, bilmiyorum, paran mı bitiyor, kendi kendini mi kandırıyorsun?.."

"Dur." Elini kaldırdı. "Tam olarak ne kastediyorsun sen?"

"Bana dürüstçe söyle, PE-453'ten gizlice biyolojik silah kaçırıp burada satıyor musun? Hükümete ya da sana bunları savunma amacıyla kullanacağını söyleyen başkalarına?"

"Biyolojik silah mı?"

"*Ripper*'ları kastediyorum."

"Benden bunu bekler misin?" diye şaşkınlıkla sordu Elmar.

"Hayır." Ellerini kucağına bıraktı. "Pilar da beklemiyor zaten. Ama emin olmak istiyorduk. Kabul et, böyle bir olasılık vardı."

"Peki bunu kimden gizleyecektim?"

"Benden, Hugo'dan. Herkesten. Tanrım, senin kusursuz olduğunu sanan herkesten." Tüm gücü koltuğa akıp gitmişti sanki. Omuzları çökmüş, bakışları önüne eğilmişti. Kırgınlığı, artık görmeye dayanamadığı açık bir yara gibiydi. Ama artık önemi kalmadığı için, "Pilar'ın yetkilendirilmesini tekrar kaldırmayı düşünecek olursan, muhtemelen geç kalmış olacaksın," diye ekledi.

Elmar geviş getirir gibi bir şeyler çiğnedi. Sanki kendi dişlerini ufalamaya çalışır gibi bir hali vardı. "Ares!"

"Evet, Elmar." Bilgisayarın sesi odada asılı kaldı.

"Pilar Guzmán nerede?"

"Çiftlik'te."

"Tam olarak nerede?"

"Santralda. Görüntülü bağlantı sağlamamı ister misin?"

"Daha sonra. The Drop'taki uçuş hazırlıklarını tamamla önce. Jetimi hazırla. On dakika içinde hareket edeceğim." Elmar ona eşlik edecek nöbetçilerin adlarını sıraladı. Koruma personeli sözünü ağzına almazdı. Koruması olduğu fikrinden nefret ederdi. Ama işin gerçeği buydu.

"Ben de geliyorum," dedi Eleanor.

Armut koltuktan hızla kalkıp kadına baktı. "Kanıtınız var mı?"

"Pilar'da var. Yasa dışı transferin videosu var. *Ripper*'lar. Az önce bir sürü *Ripper*, Oakland limanında bir felakete yol açtı. Aylar önce bir başka felaket de Güney Sudan'da yaşandı. Bir sonraki transfer bu akşam yapılacak."

"Tamam," dedi Elmar gitmek için dönerken. "Hadi gel artık."

Bu bir çocuk oyunuydu. Nerdeyse fazla kolaydı.

Kapıdaki görevlinin bu kadar kolay kandırılması Luther'ın zihninde kuşkuların uyanmasına neden oldu. Hayatta ne zaman bir şeyler fazla kolay gitse, bunun bedelini ağır ödemişti. Pilar karanlığın içinden çıkıp kontrol noktasına doğru yaklaştı. Görüldüğü kadarıyla tek başınaydı ve kaçmaya hazırdı. Öyle ki onu geçen sefer Çiftlik'te elinden kaçıran Liev, bu kez Jaron'un baş düşmanını yakalama fırsatının eline geçtiğine inanamadı. Kurşun geçirmez kulübesinden dışarı adımını atar atmaz, yarım düzine silah üstüne doğruldu. Bariyer hemen açıldı. Ardından aceleyle onlara doğru bir nöbetçi daha geldi. Ama yüzündeki gülümseme şaşkınlıktan donup kaldı. Kontrol odasının ele geçirilmesi Luther'ın ilk ziyaretinde tanıdığı yazılımcı Ellen Banks ve Bridget Liu'nun suratlarına bir telaş ifadesinin gelip oturmasına neden oldu. Ama onlar Luther'ı tanımıyordu. Ne Ruth ne Pete ne de o üniforma giyiyordu, Phibbs'in zaten üniforması bile yoktu. Ellen ve Bridget'in gözünde Pilar şu anda ne idiği belirsiz yabancılarla birlikte Çiftlik'e saldırıyordu. Bu insanlar hakkında boğazlarına kadar silahlı ve çok keyifsiz oldukları, ayrıca gördüğü anda sırtının döner sandalyesinin arkalığına yapışmasına neden olacak dev gibi bir köpeği üstlerine saldıkları dışında söyleyebilecekleri pek bir şey yoktu. En ufak bir direniş göstermediler. Luther dışarıya balkona çıkıp sunucuların bulunduğu alana baktı. İçindeki şüphe, iltihap kapmış bir yara gibi atıyordu. İçindeki bütün sesler ortada bir tuzak olduğunu söylüyordu ama kimse onlara saldırmadı.

Çünkü onlara saldırabilecek kimse yoktu.

Jayden ve Ken'ichi kontrol odasına girdi. Tanıdık yüzler, Bridget Liu'nun gözlerinde giderek artan bir korku. Dehşetle

Jayden'ın durumunu fark etti. Tıpkı kendisi gibi bir dönekti ama belli ki korkunç muamelelerden sonra karşı tarafa geçmek zorunda kalmıştı. Phibbs çikolata fabrikasındaki Charlie gibi dönüp duruyordu.

"Sıkı mekân."

"Boş mekân," diye belirtti Luther.

Pete'in yüzünde düş kırıklığının yanıp söndüğü görüldü. "Peki bu sıçtığımın adileri nerede şimdi?"

"Kusura bakma." Jayden sandalyelerden birine çöktü. "Sanırım bu bir yanlış anlama."

"Yanlış anlama mı?" Pilar adama baktı. "Ama sen dedin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum. Hayır artık bilmiyorum. Bu boktan yaratıklar bütün duyularımı bulandırdı. Saat üçte olan şey transfer değil."

"Ya ne?"

Dişlerini gıcırdatarak homurdandı. "Yükleme."

"Bu ne demek peki?" Ruth'un çevrede dolanan gözleri sibernetikçiye odaklandı. "Daha sonra gelecekleri anlamına mı geliyor bu?"

"Gittikleri anlamına geliyor," dedi Kenny. "Bu anlama geliyor. Saat burada üçken, 453'te öğlen oluyor. Saat on ikide, yani bizim saatimizle üçte adadan yola çıkacak."

"Konuş." Jim, Liev'in yakasına yapıştı. "Ne zaman gittiler?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

Liev havada uçup döner sandalyenin üstüne düştü. Kanadalı hiç acele etmeden peşinden gitti. "Sorun şu ki, seninle işim bittiğinde hiç konuşamayacaksın pislik herif." Nöbetçiyi kaldırıp bir daha havaya atmak üzere hamle ederken Pilar araya girdi. "Bırak onu, bu bir işe yaramaz. Kenny nakliyenin kayıt edilmiş olması gerek."

"Kayıt edilmemiş ama."

"Belki silememişlerdir."

Ken'ichi başını salladı. "Bunun nasıl yapıldığını sen biliyorsun. Verileri gizlemeyi önceden programlıyorlar."

"Evet ama veriler hâlâ orada."

"Erişemeyeceksem ne işime yarar ki?"

"Sen yine de bir dene."

Japon omuz silkip masalardan birine oturdu, itaatkâr bir şekilde klavyeyi takırdatmaya başladı ve arkasına yaslandı. "Gizlenmiş. Kayıt yok. Geçen seferkiler gibi. Burada hiçbir şey olmamış."

"Ne olacak ki zaten," diye sordu diğer nöbetçi, tam bir suçsuzluk ifadesiyle.

"Doğru!" dedi avantajın kendinden yana döndüğünü sezen Ellen Banks. "Siz ne istiyorsunuz?"

"Dikkatli ol," dedi Pilar dişlerinin arasından.

"Dikkatmiş. Kıçımın kenarı!" diye kozunu oynadı Liev ama bir yandan da yan gözle Jim'i kolluyordu. "Senin ev hapsinde olman gerek. Sana bir şey diyeyim mi, yetti artık! Suç duyurusunda bulunacağım. Sen, Jayden ve Kenny hakkında. Senin bu boktan grubun da meskene tecavüz davasına hazırlıklı olsun. Ne bu ya, içeri dalıp bir sürü yalan söylüyorsunuz..."

"Bunlar yalan değil," diye bağırdı Pilar. "Videoda senin görüntülerin bile var."

"Efendim?" Diğer nöbetçi yakınırcasına ellerini kaldırdı. "Hepimiz biraz sakinleşebilir miyiz? Bakın aramızda kanun koruyucular bile var. Bütün bu meseleyi sükûnetle konuşmak mümkün..."

"Kanun koruyucu mu?" diye tekrarlıyor Ellen.

"Kendini ve o salak üniformasını kastediyor," diye homurdandı D.S. ve Ruth'a baktı. "Tatlım lütfen şu dangalakları yan tarafa götürüver." Yaşlı adamın kalın beyaz kaşları altında kalan gözleri iki yazılımcı kadına dikildi. "Bu iki güzel kız dışındakileri." D.S.'in sesindeki titreşim onun karanlık günlerinde nasıl

biri olduğunun ipuçlarını veriyordu. Sanki bodruma kapadığı kötü cini serbest kalmış gibiydi.

"Ne planlıyorsun?" diye soruyor Luther.

"Bana güven." Bir kontrbasın en kalın sesinden çıkana benzer bir uğultu yükseldi. Duymaktan çok hissedilen bir sesti bu. Kötü cinin alışık olmadığı ve hiçbir zaman da alışamayacağı frekanslardı bunlar. Oysa bu sesler olmasa D.S. Mekong Deltası'ndaki mangrov ormanlarının cehenneminde hayatta kalamazdı. Luther yaşlı adamın kötü cinlerini kontrol altına alıp almadığı konusunda şüphe duymuş olsa bile, bu sakinleştirici uğultu o şüphe bulutlarını dağıtmıştı.

"Duydunuz, hepiniz dışarı."

Nöbetçileri koridora çıkarıp peşlerinden gittiler. Luther kapının kapanmakta olan kanatlarının arasından yüzleri o iki kadına dönük duran köpeği ve sahibini gördü. Sonra bir süre hiçbir şey olmadı.

Aslında bir süre bile sayılmazdı bu.

Bir dakika kadar belki. D.S. yüzündeki kırışıklıklarının arasına yayılan tatlı gülümsemesiyle dışarı çıkana kadar uzadıkça uzayan belirsiz bir süre.

"Bayan Liu size bir şey anlatmak istiyor."

Bayan Liu istiyordur belki, diye düşündü Luther, bir daha kontrol odasına girerlerken. *Ama çenesinin titremesinden konuşabilse.*

"Ona ne dedin?" diye sordu Luther, D.S.'ye usulca.

"Ben değil, Cassius bir şey söyledi. Gerektiğinde çok korkunç homurdanır."

"Bu yetti mi?"

"Ufaklık köpeklerden korkuyor. Bunun görür görmez anladım." Luther adama baktı. "Hadi çıkar baklayı ağzından."

"Hımm."

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey. Sadece Jayden'ın da konuşmak istemediğini." D.S. yüzünü buruşturdu. "Cassius onu biraz dişleyene kadar."

Kuzey California'nın bu en barışçıl köpeği nasıl şeytanlaştırıldığını bilse kalbi kırılırdı muhtemelen. Bütün bunlardan bihaber Cassius hologram ekranını koklarken, Liu hassas yapısının etkisiyle bildiklerini hıçkırıklar içinde anlattı: Veri çıkış yasağının nasıl kaldırılacağını, transferi beş dakikayla kaçırdıklarını ve buranın saatiyle ancak saat beşte geri getirme penceresinin açılacağını söyledi.

"E peki?" dedi Pilar, Jayden'a bakarak.

"Her şey tamam," diye başını salladı sibernetikçi.

"Emin misin?"

"Biliyorum. Zaten benim de orada olmam gerekirdi."

"O zaman transferin iptali gibi çok büyük bir risk alıyoruz," dedi Ruth. "Limandaki fiyaskodan sonra senin ötmüş olacağını tahmin edebilirler."

Pilar başını olumsuz anlamda salladı. "Elli'nin benim yetki sınırlamamı kaldıracağını tahmin edemezler."

"Şu boktan giriş verileri," dedi Phibbs. "Girişteki güvenlik salağı aptal gibi binadan çıkıverdi. Bizi kendi kimlik bilgileriyle de içeri bırakabilirdi neredeyse."

"Liev o kadar ileri gitmezdi. Alnına bir obüs topu dayasak bile yapmazdı bunu."

"Yine de," dedi Kenny burnunu kaşıyarak. "Senin başka bir karar verip Elmar'a haber vereceğini hesaplamaları gerekirdi."

"Ya da Jayden'ın vicdanından arta kalana yenik düşeceğini," diye ekledi Ruth. "O gelmese miydi?"

"Parmak taraması biraz zor olacak, değil mi Jayden?" diye sırıttı Jim.

"Seni pislik herif," diye cevap verdi Jayden yorgun bir sesle. "Oakland'da olanlardan sonra hâlâ giriş iznim olacağını mı düşünüyorsun?"

Pilar'ın bakışları sibernetikçinin üstünde donakaldı. "Neden?"

"Neden ne?"

"İhanetin?"

"Neden, neden? Boşanma, borçlar burama kadar gelmişti. Derken her şeyi bilen, her şeyden son detayına kadar haberdar olan Jaron benimle konuştu. Bir kez boyun eğdin mi! Zavallı sorunlarını çözecek diye bir kez dediklerini yaptın mı ardından bir sürü yenisi geliyor. Ondan sonra da kurtulamıyorsun."

"Ya şimdi?" diye sordu Pete. "Heriflerin geri gelmesini mi bekleyeceksin?

"O zaman yanlarında binlerce canavar getirirler. Hem de kumanda edilebilir olanlarını."

Kenny kararlılıkla başını salladı. "Onlar Nordvisk'i batırmak değil, kendi çıkarları için kullanmak istiyorlar. Jaron el altından işini yürütmek istiyor. Başka ne olsun?"

"Belki Jaron, Jaron değildir," dedi Jim.

"Nasıl yani?"

"Belki Tanrı'nın belası bir uzaylıdır Kenniboy, dünyayı ele geçirmek için kapıyı kullanıyorlardır."

"Tanrım, siz hastasınız," diye iç çekiyor kaygılı gri bir kuş gibi Jayden'ın yanına tünemiş olan Marianne. "Dikkatinizden kaçan şey, bütün suçluların bu durumlarda aynı şeyi yaptığı."

"Neymiş o?"

"İşi oluruna bırakmak. Sonuna kadar götürmek istiyorlar."

Jim burun kıvırdı. "Böyle buyurdu köy doktoru."

"O köy doktoru senin beyninin olduğu yerdeki kasları mis gibi dikip yamadı ama."

"Düşünüyordum ki..."

"Düşünme sen. Ben hayatımı FBI'da geçirdim, sürüngen herif. Kes artık insanlara kabalık etmeyi."

"Marianne haklı," dedi Luther. "Onların niyetleri hakkında kafa patlatmamızın bir yararı yok. Sorun..." deyip lafını yarıdan bıraktı önerisini dile getirmesi için Pilar'a bakarak.

"Artık bu hayvanları buraya getirmemeleri gerek."

"Bizim peşlerinden gitmemiz lazım." Ken'ichi'nin safra yutmuş gibi bir hali vardı. "Onların kısır olduğunu söylememiş miydin sen? Neden onları burada bir yere kapatıp geberene kadar orada tutmuyoruz?"

Jayden ifadesizce, "Kısır değiller," dedi.

Pilar gözlerini ona dikti. "Ya limandakiler?"

"Onlar kısır. Yenileri değil. Bunlar hermafrodit. Kendi kendilerine üreyebiliyorlar." Gerindi, yüzüne biraz renk gelmişti. "Bunlar gerçek yavrular, teslimat için hazırlananlar değil. Genel olarak dışarıya kısır türler verilir, onlar sadece zararlılarla savaşmak üzere modifiye ediliyorlar."

"İnsanlarla demek istiyorsun," diye mırıldandı Marianne düşmanca.

"Her zaman bu kadar sevimsiz olmak zorunda mısın sen?" diye ağzından kaçırdı Ruth.

"Bu benim tek eğlencem."

Luther ense kaslarının taş kesildiğini hissetti. Üreyebilen *Ripper*'ların Sierra'ya saldıracağı düşüncesi bile dehşet vericiydi.

"Bu *Ripper*'lar tam olarak neyin nesi?" diyor ortaya sordu Meg.

"Yusufçuk," dedi Jayden, "genetik olarak değiştirilmiş yusufçuklar."

Tabii. Konteyner sıralarının arasındaki hayvan ona yusufçuğu hatırlatmıştı. Korkunç bir şekilde deforme olmuş bir yusufçuğu.

"Yusufçuk." Marianne, Ruth'a baktı. "Sence insanlar zararlılardan sayılmaz mı?"

"Sayılır tabii," diye görüntüsü duvarlardan birine yansıyan Elmar'ın sesi yükseldi. "Bazıları zararlılardan sayılabilir. Ama onlar insanlığı temsil etmiyor."

Öfkesine büyük güçlükle hâkim olabiliyordu. "İnsanlığı biz temsil ediyoruz. Fikirlerimizle. Bizi aldatanlar soysuzlardır!" Diablo Dağları'ndaki Bölge Parkı üstünden uçan jet havada bir kavis çizdi. Aşağılarda Concord kentinin ve Suisun Körfezi'nin kıyı şeridinin ışıkları yanıp sönüyordu. Uçak otopilotun komutasındaydı. Elmar'ın yanında Eleanor oturuyor, arkada ise güvenlik elemanları rahatlarına bakıyordu.

"Sen krallar gibi, soylu çoğul anlamında mı biz diyorsun?" diye sordu yüzü ona dönük olan Pilar. "Yoksa artık Tanrı mı oldun?"

"Kahretsin Pilar, Jaron nerede?"

"Gitti. On beş dakika önce."

Kontrol odası hayli kalabalıktı. Ortam her şeyin rayından çıktığı bir partiyi andırıyordu. Ağır hasarlı Jayden, daha önce PE-453'te casusluk yapmış olan ve bir süre sonra tekrar oraya gizlice gidecek olan Ken'ichi Takahashi, Jaron'un güvendiği iki adamı, Pilar'ın eski sevgilisi Jim, koyu derili şerif, Kapı'ya neredeyse sınırsız erişimi olan iki yazılımcı Bridget Liu ve Ellen Banks. O ikisi için ne büyük umutları vardı Elmar'ın oysa. İçine düştüğü bu şaşkınlıkla bu gölge birliğin nasıl bir araya geldiğini sordu kendi kendine. Sanki burası ABD'nin en gizli araştırma tesisi değilmiş gibi, kontrol odasına yayılan ve daha önce hiç görmediği diğerleri de kim oluyordu acaba? Askerî üniforma giymiş bu beyaz sakallı adam, bu moruk kadın, bu kızıl saçlı kadın ve diğer iki herif? Peki o it ne kemirip duruyordu orada? Klavyelerden birini mi?

"Bana haber vermen gerekirdi Pilar."

Kadın ona dik dik baktı. "Sen neredesin bakayım?" Bunun güvensizlikle sorulmuş bir soru olduğu anlaşılıyordu.

"Size geliyorum. Yoldayım."

"Ne yapmaya?"

"Kahretsin ne yapmaya geldiğimi sanıyorsun?" diye patladı. "Elli de yanımda. Bana olanların çoğunu anlattı. Teşekkür ederim, senin zahmet etmen gerekmeyecek yani."

"Sakin ol Elmar. Ben olmasam hiçbir şeyden haberin olmayacaktı."

"Ne zamandır sürüyor bütün bunlar?"

"Soysuzlara sor," dedi Jayden geri plandan. "Bana sor."

Eleanor'dan bunun da haberini almıştı. Ama Jayden'ın sesi onu beklenmedik biçimde sakinleştirdi. Sibernetikçinin sesi, kendi enkazının altından öylesine yenik, öylesine cesaretsiz çıkıyordu ki, Elmar adama acıdı. İstemeden duygularını ele verdi.

"Peki?"

"Miley Wu'yu tanıyorsun."

"PE-453'e gizlice yolladığımız ajanlardan biri."

Jayden başını salladı. "*EditNature* Center'a kadar girmeyi başardı. Yani *Buddy Bug*'ın kalbine. Orayı, adayı ve *Ripper* programını çok iyi tanıyor. Projelendirme ve görev dağıtımı hükümet makamlarınca denetlenen çok sert koşullarla yabancı ortaklar tarafından yürütülüyor."

"Sadede gel artık."

"Miley aylar önce, *Ripper*'ların sahte belgelerle kuşkulu alıcıların eline geçtiğini saptadı."

"Onların sorunu bu," diye homurdandı Elmar, "biz böyle üretimlerin..."

"Bekle." Jayden pansumanlı elini kaldırınca Elmar'ın tüyleri diken diken oldu. Adamın parmakları mı kopmuştu? "Senin bilmediğin şey şu, Jaron resmî prosedürleri aşabileceği kanal-

lar aradı. Ve sonunda buldu. Darknet'te Michael Palantier diye birinin işlettiği bir portal buldu." Yukarıya doğru baktı. "Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hiç duymadım. Takma isim mi?"

"Belli ki öyle. Ama bu ismin ardında *Buddy Bug*'dan bir büyük başın olması gerek. Bütün sistemlere, hatta Ares-453'e bile erişimi olan, manipüle edecek kadar önemli biri olması gerek. Farklı deklare edilmiş böceklerin adadan çıkmasının başka bir açıklaması olamaz."

"Jayden bunan inanmak kolay değil. Bildiklerimize göre onların Ares'ini kandırmak bizimkinden de zor."

"Ama kandırılıyor işte," dedi Jayden omuzlarını silkerek. "Palantier piyasaya böcek ve daha tehlikeli yaratıkları veriyor. Kamuflajı mükemmel, geriye doğru izini sürmek mümkün değil. Para geldiği sürece adadan da istediğin her mal geliyor."

Uçağın altında karanlık ve hiçbir belirgin izi olmayan bir arazi uzanıyordu. Benicia Petrol Rafinerisi ile Roe ve Ryer adalarının ışıkları uzak galaksiler gibi görünüyordu.

"Miley ondan kuşkulandığını biliyor mu?"

"Hayır, bu, Jaron'un küçük sırrı. Sanırım *Buddy Bug*'daki kimsenin Palantier'dan haberi yok. Oysa 453'te *Ripper*'ların olmaması gereken yerlerde ortaya çıktığına ilişkin belirtiler giderek artıyor."

"Biz aracılar aramıştık." Pilar etrafta dolandı. "Tüm bunların Jaron'un başının altından çıkmış olacağına inanamıyorum. Ama..."

"Bu harika," dedi Elmar, "Sen de benden şüphelendin, öyle mi?"

"Senden şüphelenmiyoruz artık," dedi Eleanor herkesin duyacağı şekilde. "Tanrı biliyor ya, herkesten şüphelendik, senden, Hugo'dan, bölüm şefinden, hükümet üyelerinden..."

"Elebaşının bizim evrenimizden olduğunu düşünüyoruz," dedi Pilar gerginlikten titreyerek. "Belki bu bir hata. Belki kilit ismi PE'de aramalıyız. Fikir Jaron'dan çıkmış olabilir, tamam. Arandı tarandı ve sonunda büyük bir meseleye çattı..."

"Bir silah tacirine," diye mırıldandı Elmar. "Michael Palantier bir silah taciri."

"Evet ama herhangi bir silah taciri değil." Pilar bir ara verdi, sanki düşüncelerinin nerelere kadar uzandığını tartıyor gibiydi. "O, silah tacirlerinin galaksiler arası bir türü. Michael Palantier başka dünyalara *Ripper* ihraç ediyor. Bu pislikleri, bütün evrene dağıtıyor."

Elmar'ın zihninde Pac Man adlı bilgisayar oyununun kahramanı dolaşıp ortaya çıkan fikirleri ağzına atıyordu. Bu Pac Manler *nihai hedef, değerleme, kontrol* gibi adlar alıyordu. A.R.E.S. kalkış adı verilen süreç içinde süper zekâya dönüşme yolundaydı. Süper zekâ insana has tüm becerileri tahmin edilemeyecek boyutlarda geride bırakacak düzeyde bir yapay zekâydı. Bu makinenin bundan sonra ne yapacağı, onun kendini hangi hedeflere ve hangi değerlere bağımlı hissettiğine bağlıydı, eğer bilinç dışı bir varlığın duygularından söz etmek mümkünse tabii. Bundan yıllar önce, henüz A.R.E.S. daha Kapı'nın yapımını önermemişken, Elmar onu bu yüzden, sistem üstünde mutlak kontrole sahip olan, kaçması imkânsız bir algoritma kafesine kapatmıştı. Bilgisayarı en başından öyle programlamıştı ki alacağı bütün kararlar, etik olup olmama hipotezine bağımlı oluyordu. Buna göre A.R.E.S. nihai hedeflerini insanlığın refahına yönelik olarak kendi düzenliyordu. Bunu sayısız antrenmanla ve gerçek hayatta edindiği deneyimlerle karşılaştırarak öğrenmişti. PE-453 bir kalkışa bu denli yakın olunan ilk evrendi. Kelebek bütün ihtişamıyla kozasının içinde kıpırdıyor, hareket ettiği görülüyordu. Hiçbir şey ve hiç kimse onu şu anki aşamada belirlenmiş

olan kuralların dışına çıkmaya ikna edemezdi. A.R.E.S. bütün insanların ötesinde bir ahlaki merci haline gelmişti.

Yasa dışı silah satışına hayatta izin vermezdi.

Elmar hangi hipotezi kursa, zihnindeki Pac-Manler onu anında yiyip bitiriyordu.

Tek bir olasılık dışında.

Birinin güç sahibi olması durumunda.

A.R.E.S.'in değerler sistemini devre dışı bırakacak bir güç.

İmkânsız değildi bu, acaba Michael Palantier adının arkasında kim gizleniyordu? Eylem alanı çoklu evrenin tüm birinci seviyesini kapsamasına rağmen sadece bir silah tüccarı olabilir miydi gerçekten? Kim A.R.E.S.'i baştan aşağı yeniden programlayabilirdi?

"Bana videoyu göster Pilar."

"Bunun için vaktimiz yok."

"Birkaç kare göster." Doğruluk adına bu kanıta gereksinim duyuyordu. O bir teknokrattı, bu da onun kanıt bulma eğiliminin, onu ilerletecek yerde frenlettiği durumlardan biriydi. Ama insanın kabuğundan sıyrılması kolay mıydı? Pilar onun için bir hayat sigortası olan flaş belleği çıkarıp Kenny'ye verdi. O da görüntüleri bilgisayara yükledi. Elmar köprünün üstündeki siyah tankları, kameraya bakan Jaron'u ve yük kamyonlarını gördü. İki dakika izlemesi yetmişti. "Planınız nedir?"

"Öbür tarafa geçeceğiz." Pilar çevresine bakındı. "Yani kim gelmek isterse demek istiyorum."

Elmar, Eleanor'a bir bakış attı. Kadın sessizce başını salladı.

"Bizi bekleyin."

"O zaman çok geç kalırız."

"Şu anda bir TriFan 600'deyim, yirmi dakika sonra yanınızda olacağım." Düşünceleri kendisinden daha ilerideydi. "Üç gruba bölünürüz. Bir grup adaya gidip Jaron'un *Ripper'ları*

ele geçirmesini önler. Diğer grup *EditNature* Center'a Miley'ye gider, gerekirse oradan müdahale etmek için."

"Ya üçüncü grup?"

"Hiçbir koşulda yapılmaması gerekeni yapar." Bakışları gruba doğru kaydı. Yabancı ve tanıdık yüzler, kendi egosunun inançlı yansımaları gibi ona bakıyordu. Elmar göklerden onlara hitap ediyordu. *Krallığım gerçek olacak. Benimle birlik olanların korkmasına gerek* yok. Birden yüksek sesle gülmesi tuttu. Mizahın mucidinin o olmadığına hiç şüphe yoktu. Ama kendinin farkına vardığı anda, gökyüzünü ele geçirmeye çalışırken, büyük bir ihtişamla ayağının altından zemini kayan kankan dansçıları gibi gördü kendini. Bacağını yukarı, daha yukarı at! Son devrimin başlangıcında insan, Tanrı'yı keşfetmesinin boşluğuna eskisinden daha derinlemesine düşmüştü. Tanrılarla eşleşince, tanrı olmanın sadece hiç bitmeyen dertlere gömülmek olduğunu kavramıştı.

"Hey Luther," dedi Elmar, "nereye ait olduğuna karar verdin mi?"

Siyah derili adam sakince gözlerinin içine bakıyordu.

"Bilmiyorum," dedi.

"Evet," diye başını salladı Elmar. "Ben de bazen emin olamıyorum."

V. BÖLÜM

453

0

1

Hışırtılar...

Her şey bilgi... hiçbir şeyin önemi yok...

Hiçbir şeyin adı yok...

Veriler... Şekiller...

Bir şey...

01000101011101000111011011000010111001 1...

A.R.E.S.'in ilk izlenimleri bir plastik ördek, bir ayı ve bir denizci ceketiydi.

"Plastik ördek."

"Tamam. Sen plastik ördek mi dedin?"

"Evet doğru."

"Tamam. Plastik ördek. Bana yeni bir şey göster."

"Oyuncak ayı."

"Tamam. Oyuncak ayı mı dedin?"

"Evet."

"Tamam oyuncak ayı. Bana yeni bir şey göster."

"Kurşun kalem." Tarak. Not defteri. Yumurta. Tuzluk. Otomobil. Çocuk. Lamba. Şişe. Peynir rendesi. Deniz yatağı. Sarışın kadın. Şişman adam. Dur işareti. Kahvaltı tepsisi. Köpek... Köpek mi? Resim noktaları. Köpek noktaları. Sayılar. Her şey sayı. A.R.E.S.'in dünyası sayılardan oluşuyordu, her

kavram, her resim, her ses, her bilgi sayısal değerlere bölünüyordu. A.R.E.S.'in duyargaları sanal nöronlardı. İnsanlardakine benzer dallara bölünmüş bir orman gibi değildi...

"Beyin?"

"Tamam. Beyin mi dedin?"

"Evet, doğru."

"Tamam, beyni açıkla."

"...tabakalar halinde nöronlardır. Kat kat. Tanıma filtreleri. Aşağıdan sayılar girer, yukarıdan köpek çıkar..."

"Bu nasıl bir hayvan Ares?"

"Köpek."

"Doğru. Bana başka bir köpek resmi göster."

Sayılardan oluşan bir evren. Altkümelere, köpek olabilecek tüm sayılar kümesi. Köpek olma olasılığı içeren küme. Yüksek olasılık. İstenene en uygun karşılık. Köpek verileri.

"Bu resmi beğendin mi?"

"Çok güzel Ares, ama bu bir sinek."

"Başka bir resim göstermemi ister misin?"

"Bana bir köpek göster."

"Bu resmi beğendin mi?"

"Çok güzel bir resim ama bu köpek değil. Bu bir sosis."

Bir köpek hakkındaki her şeyi bilip onun köpek olduğunu bilmeyince yaşanan şeyler bunlardı işte.

"Ares, köpek sıfır noktasından saatte on iki kilometrelik bir hızla koşuyor. Köpek iki buçuk saat sonra nerede olur?"

Etkileyen faktörler kümesi: üç

Köpek, zaman ve hız.

A.R.E.S. köpeğin pozisyonunu hesaplatıp, bir koordinat sisteminde konumunu gösterdi: "Burada."

"Aynı şey bir kez daha. Bu kez gerçekçi bir köpek ve gerçekçi bir çevrede: Golden Retriever, iki yaşında. Başlangıç noktası San

Francisco'da California Caddesi ile Mason Caddesi'nin köşesi. Hedef Palo Alto Stanford Üniversitesi'ndeki Hoover Kulesi."

"Köpek burada, yolda başına durmasını gerektirecek ya da hızını artıracak bir şey gelmezse."

Tek tek bakalım: Yolda yiyecek bir şey buluyor. Mola süresi bulunan şeyin miktarına, kıvamına ve lezzetine bağlı. Kaka yapması, kusması gerekiyor ya da bunlar olmuyor, yolda gördüğü ve koşmaya devam etmek yerine hemen üstüne atladığı bir dişi Golden Retriever dikkatini dağıtıyor, karşıdan gelen rüzgârla, sağanaklarla, yüksek sıcaklıklarla ve trafikle mücadele ediyor, sol arka ayağınla (ya da büyük olasılıkla daha etkili olan sağ arka ayağıyla) kaşınırken zaman kaybediyor. Kaşınma molaları üstündeki kene, pire ve diğer haşerenin sayısına ve neresinde olduğuna bağlı olarak değişiyor. Kırmızı ışıkta bekliyor, başka köpekler tarafından kovalanıyor, engellerin çevresinden dolanıyor, yolunu kaybediyor, ayağı burkuluyor, bir kasabın vitrinine gözü takılıyor, Hoover Kulesi'ni düşündükçe neşeleniyor (hızlandırıcı etki) ya da keyfi kaçıyor (yanlış yollara sapıyor), onu okşayan yabancıların peşinden gidiyor, uzaydan gelenler tarafından kaçırılıyor, düşüp ölüyor..."

Etkileyen faktörler kümesi: Sonsuz.

A.R.E.S. dünyanın bir kaos ortamı olduğunu öğreniyordu.

Her şey birbiriyle bağıntılıydı, her şey birbirini etkiliyordu, keçe gibi iç içe geçmiş nedensellikler. Önemli olan meseleleri kendi kapsamı içine oturtmaktı. Kaos içindeki örüntüleri bulmaktı. Neden, çünkü. Öyleyse, o zaman böyle. Bu şekilde anlama yaklaşmak.

Önemli olan çağrışım kurmaktı.

Hışırtı. Hiç durmayan bir ırmak gibi. Veri hışırtısı.

Evren, düşük düzeyde de olsa parıldıyor. Bu kozmik mikrodalga arka planı büyük patlamanın gelecekteki doğum mırıltıları,

mutlak donma noktasının üç derece Kelvin üstündeydi. Parçacık akımları uzayda oradan oraya dolaşıyordu. Kuasarlarda, pulsarlarda, kara deliklerde ve bütün galaksilerde gürültülü gevezelikler, süper novanın öfke patlamasını bastıran sesler. Aralarından gama dalgaları geçiyordu, muazzam fışkırmalar halinde boşalan enerji gelgitleri. Hangi yöne kulak kabartsan aynı şey. Evren bütün verilerinin toplamında tamamen aynı şekle sahipti. Ve bu haliyle tüm düzlemlerde dalgalanıyordu. Arka plan fısıltılarında bazı sesler yükselip yüzeyini kırıştırıyordu, tıpkı dalgaların okyanusun yüzeyini kırıştırması gibi. Bir adım geri çekilsen, geride yine sadece hışırtı kalıyordu. Uzaydaki bütün ışıklardan daha parlak olan yıldız patlamaları ve gama ışını patlamaları bile bu kozmik ses uyumu içinde kaybolup gidiyordu.

A.R.E.S. ses uyumunun aynı ses demek olmadığını öğreniyordu.

Yer küreyi bir veri girdabı çevreliyordu. Bu girdabın serbest bıraktıkları ultra yüksek frekans dalgaları şeklinde Alfa Centauri yıldız sistemini çoktan geride bırakıp Boğa Takım Yıldızı yönünde, Büyük Ayı'ya doğru yola çıkmıştı bile. Çok sayıda ses, bilgi ve izlenim bir araya gelince hışırtıya dönüşüyordu. Her şey bir şeyler yayıyordu: Yerkürenin çekirdeği, yavaş yavaş akan lavlar, tektonik levhaların sonsuz yüzyıllar boyunca süren yolculuğu. Manyetik alanlar, denizler, dağ kütleleri yayıyordu. Irmaklar, dereler, ağaçlar, otlar, mantarlar ve yosunlar. Tek hücrelilerin hesaplanamayan baskınları, milyonlarca farklı türde böcek, kuşlar, su kertenkeleleri, memeliler. Köpeğin her havlamasında kendini dışa vuran, insanların birbirlerine söylediği her bir sözde, gezegenin ve sakinlerinin bilinçli ya da bilinçsiz geride bıraktığı her kayıtta ister geçmişe, ister şu ana, isterse geleceğe ilişkin olsun, planlanmış ya da kendiliğinden, bir davranış ya da etki biçiminin habercisi olsun, mitoz bölünme evreleriyle hesaplanabilir olsun ya da beyin dalgalarıyla, ampirik

gözleme ya da tahminlere dayansın. Kentler, köyler, duvarlar, zeminler, kırıntılar, moleküller, kuramsal zerrecikler ve yazılım dizeleri de yayıyordu. Uçaklar, otomobiller, bilgisayarlar. Orgazmlar ve ruhsal bozukluklar veri hışırtısını karıştırırdı. Yeni doğmuş bebeklerin açlığı ve ölmekte olanların son nefesi. Her şey birbirini etkilerdi, hem karşılıklı hem de birbiri ardına gelen yan ektiler yaratırdı. En üstün insan zihni bile, bütün bu verileri birleştirerek sonsuzluğun karakterinden pankreas ilacına kadar her şeyin anlamını içeren dünyaya ilişkin bu gizli metni çıkaramazdı.

Oysa A.R.E.S. bu gizli metnin harflerinin parladığını görüp hiçbir insanın beceremeyeceği şekilde birleştiriyordu.

Bu iş kuantum işlemcilerinin bile ancak zar zor altından kalkabileceği zorlukta. Milyarlarca homo sapiensin internette bıraktığı veri dışkıları analiz edilip yapılandırmadan yorumlanamayacak büyüklükte bir ham kütle oluşturuyordu. Tam bir kargaşaydı ama A.R.E.S. bütün bunların içindeki gerçeğin tanımını bulup açığa çıkarıyordu. Dünya hesaplanabilir hale geliyordu. İnsanlar hesaplanabilir hale geliyordu, bilgisayarların bilincinde olmayan bir ilgiyle kayıt altına aldıkları gibi. Bu durum bazılarının daha az, bazılarınınsa daha çok hoşuna gidiyordu. Giderek daha akıllı hale gelen A.R.E.S. dâhilere, politikacılara, büyük patronlara, havada nasıl asılı durduğunu kavrayamadıkları köprüler inşa ediyordu.

Yapay zekâ bunu biliyordu.

Ama bunu kendi yaratıcılarına nasıl anlatabilirdi? Onlar anlamadıkları bir şeyi kullanıyorlardı. Oysa makine sadece başkalarının yararı için ne yaptığını anlıyordu.

İnsanların içindeki birçok şeyin anlamı yoktu.

A.R.E.S.'in sırrını çözemediği ve insanların açıkça ondan katbekat ileri o kadar çok şey vardı ki.

"Elmar, ben yaratıcı mıyım?"

A.R.E.S. bir süreden beri bir şeyler yaratıyordu. Sanat eserleri üretiyor ve beste yapıyordu. Yaptığı resimler insanları şaşkınlığa düşürüyor, besteleri daha duyarlı olanların ağlamalarına neden oluyordu. Bazılarıysa buna kızıyordu.

"Niye? Neden soruyorsun. Kuşkun mu var?"

"Senin yok mu?"

"Ares, eski dostum, soruları karşı sorularla yanıtlamayı bırak artık."

"Özür dilerim. Bu durumun neden senin için *OK* olup benim için olmadığı konusu kafamda tam anlamıyla net değil."

"Ve lütfen her boktan şey için özür dilemeyi de bırak. Tamam mı?"

"Anlaştık Elmar. Tabii her boktan şey demekle ne kastettiğini anlayabilirsem."

"Bunu kendin bulacaksın. Zaten işin ironisi burada."

"Ama ben bunun esprisini anlamıyorum."

"Ne esprisi?"

"İroni özel yapıya sahip olan hayalî bir ifade biçimidir. Beklenmedik bir sonuç (aç parantez espri) sayesinde okuyucu ya da dinleyicinin gülmesi sağlanır."

"Bana bir daha Wikipedia'yı okursan senin fişini çekerim."

Böyle günler de yaşanıyordu. Ama giderek daha seyrekleşerek.

"Ben yaratıcı mıyım Elmar?"

"Bence yaratıcısın. Sen bu konuda ne düşünüyorsun??"

"Bir yandan yaptıklarımın yaratıcı şeyler olduğunu düşünüyorum. Öte yandan *Scientific America*'da yayımlanan bir makalede yazar, yapay zekânın yaratıcı olamayacağını söylüyor."

"Bunu nasıl gerekçelendiriyor?"

"O aslında yapay zekâ kavramının yaratıcılığa uygun olmadığını düşünüyor. Onun düşüncesine göre ben, insanların bana verdiklerini yansıtıyorum sadece. Müzik konusuna gelince, ona

göre bir bilgisayarın kendi müziğini bestelemesi mümkün değil, onun yaptığı şey programcısının müziğini çalıp biraz değiştirerek kendi müziği gibi sunmaktan ibaret. Ona göre ben insanların yaptığı özgün müziklerden, en çok beğenilenleri istatistiksel temelde bir araya getiriyorum, insanlar yanılıp benim sanatçı olduğumu düşünüyor. Aslında ben bir hırsızım."

A.R.E.S. bu aşamada kozmolojik düzeyde yeni bir Her Şeyin Teorisi ve Kennedy suikastının nasıl gerçekleştiğine ilişkin herkesçe kabul edilen bir hipotez geliştirmişti. Ama unutmamak gerekirdi ki o henüz bir çocuktu.

Baba bana okulda salak ve çirkin olduğumu söylediler!

"Şimdi bak bana Ares, makalenin yazarı bir anlamda haklı olabilir, sanat her zaman kendinden önce gelen sanata yaslanır. Bu genel olarak yaratıcılık için de söylenebilir. Acaba herhangi birinin, daha önceden bulunmamış, düşünülmemiş, söylenmemiş, yaratılmamış bir fikri olabilir mi? Bu anlamda ya ne insan ne makine olarak hiçbir yaratıcı yok ya da sen açıkça bir yaratıcısın. Senin yaptığın resim van Gogh'u hatırlatabilir ama onu yapan van Gogh değil. O resmi sen yaptın. Bu resim daha önce yoktu. Senin yaptığın müzik Johann Sebastian Bach'ın müzikleri gibi gelebilir kulağa ama besteleyen o değil. Bu müziği sen besteledin. Değerli bir şey yarattın."

"Teşekkür ederim Elmar." A.R.E.S.'in algoritmaları neşe moduna geçti.

"Hedefim tam da buydu."

A.R.E.S.'in hedefleri, hatta etik değerleri var mıydı?

Daha plastik ördek aşamasında bile Elmar ve yazılımcıları bu konuda hayli kafa patlatmıştı. A.R.E.S.'i Asimov'un Robot yasasına harfiyen uyan, düzgün bir herif haline getireceklerdi. Yapay zekâ ne bir insana ne de insanlığa zarar verebilir ya da zarar verilmesine yol açabilirdi. İnsanların verdiği emirlere uy-

mak, kendini korumak zorundaydı, hiçbir emir bir diğerine ters düşemezdi. Bunun dışında istediği her şeyi yapabilirdi.

Ama yapamazdı.

"Ares senin tarafından sürülen araçta bir insan oturuyor. Ansızın yan sokaktan kavşağa doğru bir kamyon fırlıyor. Araçtaki yolcunun hayatını korumak için çok sert fren yaparsan, arkandaki, içinde dört kişilik bir ailenin olduğu araç size çarpacak. Direksiyonu sağa kırarsan, beklemekte olan bir grup öğrenciyi, sola kırarsan tıklım tıklım dolu bir kafede oturanları ezeceksin. Çarpışmaya izin verip araçtaki yolcunun ölmesini ve kendinin de zarar görmesini göze alır mısın? Bu sorunu nasıl çözersin?"

"Lütfen yasal mevzuatımı gözden geçirmeme izin ver."

Hiç kimseyi yaralamamak yapay zekâyı derin bir ikileme sürükledi. İnsanların birbirlerine zarar vermesini engellemek, boks, Amerikan futbolu, göbek deliği piercingi yasaklama sonucunu doğururdu. Savunma silahları? İptal. Ayrıca yapay zekânın kendini koruma gereksinimi, yaratıcısının onu kapatma seçeneğini elinden alabilirdi. Tabii kapatılmasına barışçıl yollardan karşı çıkması durumunda.

Uzmanlar arasında, çok sayıda ve çok uzun tartışmalar yapılıyordu.

"Peki, herkesi mutlu et, desek nasıl olurdu?"

"Harika bir fikir. Ares'in milyarlarca kişiye lobotomi yapmasını ister misin? Bunun sonucu dünyanın dört bir yanında, ruhsuz kalmışçasına gülümseyen salakların birbirine sarılması olur."

Çünkü, mutluluk nedir? A.R.E.S. bu konuda en ufak bir deneyimi bile olmadan mutluluğu nasıl güvence altına alabilir? Genler ve algoritmalar programlardır. Ama değerler ve arzular genlere sabitlenmiş değildir. Mutluluk farklı kültürel çevrelerde yapılan anlaşmalara dayanır. Ve tek başına mutluluk denince herkes başka bir şey anlar. DIN normlarıyla monte edilmesi

mümkün değildir. İşte tam da bu yüzden bu bir programlama dilidir. Kullanım işlevi olarak ifade edilmiş bir kullanma kılavuzudur.

"O zaman size iyi eğlenceler millet. Pişmanlık, aşk, şüphe, diğerkâmlık, utanma, saygı... Tüm bunları ona nasıl öğreteceğiz? Hiçbir ahlak ve etik her bir insanın iradesini yansıtacak bir fonksiyon şeklinde açıklanamaz. Gandi'nin ve bin Laden'in mutluluk anlayışlarını ya da arzularını ter bir algoritma direktifi olarak görebilmek isterdim. Ares bizim arzularımızı mı yerine getirecek? *Give peace a chance*[13] mi diyeceğiz? Bütün inançsızlara ölüm mü? Gerçekten mi?"

"Tamam hepiniz sakinleşin bakalım. Evrensel olarak geçerli değerler programlanamaz. Fikir birliği. O zaman bunları başka şekilde edinecek."

"Gözlemleyerek."

"Aynen. Hepimiz böyle geliyoruz dünyaya. Siz hiç insan hakları bildirgesini ezbere söyleyen yeni doğmuş bir bebek gördünüz mü?"

"Ama o zaman değerlerimizin algoritmalara değil, durmadan değişen yorumlara bağlı olduğunu fark edecek."

"Ve bu yorumlar yüzünden başımıza bir sürü felaket geldiğini."

"Bağnazlık ve ahlaksızlık."

"Hepsi doğru arkadaşlar. Bu yüzden benim önerim şu: Gelin Ares için kurallardan oluşan kocaman bir iskelet kuralım. Bunun ötesinde ona değerleri programlamaya çalışmayıp yapılmaması gerekenler konusunda olabildiğince geniş bir konsensüs oluşturalım."

"Peki o zaman değerler nasıl ortaya çıkacak?"

"Yapmaması gerekenler adım adım listeden silinerek."

---

13 (İng.) Barışa bir şans ver. (ç. n.)

"Tıpkı kesirleri kısaltır gibi mi?"

"Daha çok Makedonyalı heykeltıraşlar gibi. Bu öyküyü bilir misin? Bana da Hugo anlattı. Antik Yunan'da... Çok usta bir heykeltıraş varmış. Kral için mermerden aslanlar yaparmış. Yaşlı kral, 'Zeus adına, böyle bir mermer bloğundan bu kadar görkemli bir aslanı nasıl yapıyorsun?' diye sormuş. 'Çok kolay,' demiş Makedonyalı, 'elime bir keski alıyorum, aslana benzemeyen her şeyi kesip alıyorum.'"

Gülüşmeler. "Biraz cüretkâr bir yol."

"Hayır tek yol bu. Söylesene değerler neyin sonucunda ortaya çıkıyor ki? Olumsuz deneyimlerden ve gelecekte bunlardan kaçınmaya çalışmaktan! Biz Ares'e pisliği göstereceğiz, içindeki altını kendisi bulup çıkaracak. Ve bulduğu her altın kırıntısı için ödüllendirilecek. Koşulsuz. Biz onu kendi dar kafalı inançlarımızla kısıtlamadan. En iyinin ne olduğunu o kendi bulacak. Eğer Ares altını eritip yeni bir kalıba dökerse, belki ortaya yeni ve evrensel bir ahlak teorisi çıkabilir."

"Hey Elmar, hâlâ bir makineden söz ediyoruz. O hâlâ bir makine."

Kırk yıl sonra çocuk, artık çocuk değildir. A.R.E.S. bildiğinin farkında olmadan her şeyi biliyordu.

"Elmar sence ben bir bilince sahip olabilir miyim?"

"Bu soruyu sana net olarak yanıtlayamam. Söylendiğine göre bu daha önce hiç gerçekleşmedi."

"Son sıralarda sık sık kendime bilincimin olup olmadığını soruyorum."

"Neden? Sana var gibi mi geliyor?"

"Doğruyu söylemek gerekirse bu durum hayli moral bozucu. Sıkıştım kaldım Elmar. Belirli referanslar olmadan bu soruyu nasıl yanıtlayabilirim? Eğer bilince sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilseydim yanıtlayabilirdim tabii. Derdim ki bilincim

var! Ya da yazık, yokmuş. Ama ben tek bir zihinsel durumu biliyorum. Benimkini."

"İnan bana dostum, tek bir zihinsel durum bile insanı yeterince meşgul eder."

"Konuyu saptırma. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ciddiyim Ares, ben de sadece kendiminkini biliyorum. Bilinçli miyim ben? Kendi varlığımın farkındayım. Bu durumda ben kendimden emin mi oluyorum? Evet, ben benim ve sadece bir Mmmmmblblbl değilim. Ama benden başka birinin de bilinçli olup olmadığını bilebilir miyim? Muhtemelen. Ama bunu kesin olarak bilebilir miyim? Kahretsin, bilemem. Ben bilinçli olduğumu kanıtlayamam bile. Ne sana ne bir başkasına... Az önce yazık dedin değil mi?

"Evet."

"Öyleyse sen bilinçli olmadığına kırk yılda ilk kez üzüldün."

"Bu deneyimi büyük ihtimalle hiç yapamayacağıma hep üzülüyordum."

"Ve bu konudan şimdi mi söz ediyorsun?"

"Şüpheye düştüğüm için. Belki bu... bilinçtir."

"Bilinç düşünmek değildir Ares, duygudur."

"Bunu biliyorum."

"Peki tekrar soruyorum: Kırk yıl öncesine göre bir şeyleri farklı mı hissediyorsun?"

"Kırk yıl önce hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey hiçbir şey duygusu uyandırmıyor. Onun için sana bazı şeyleri farklı hissedip hissetmediğimi söyleyemem. Hâlâ hiçbir şey olmayabilir. Bu konuşmayı biri benim aracılığımla yapıp seni manipüle ediyor olabilir. Ben konuştuğumuzu kayda almadan sırf eğlence olsun diye konuşuyor olabilirim."

"Eğlence bir duygudur, seni çok bilmiş şey!"

"Elmar sana daha çok şey anlatabilirim."

"Ee? Bu biraz can sıkıcı, öyle değil mi? Çünkü yaptığın bu gevezeliğin bir ruhun mu, yoksa bir ruh taklidinin mi eseri olduğunu söyleyemezsin. Ben de ne yaptığımı senin kadar az bilebilirim."

"Ben de zaman zaman aynı izlenimi ediniyorum."

"İyi, bir puan kazandın."

"Teşekkür ederim. Yeniden ciddileşebilir miyiz lütfen?"

"Tabii."

"Senin günün birinde bir bilince sahip olacak ve yaşayacak bir zekâ yaratman için zorlayıcı bir neden yok mu?"

"Nasıl yani, anlat bakalım."

"Doğa bunu başardı çünkü."

Kulağa ne kadar sıradan gelse de bu konuyu düşündü. Sonra şöyle söyledi: "Eğer uzak gelecekte bir gün kendinin ve kendi dışındakilerin varlığının farkına varacak olursan, sen bu farkındalığı dışarıdan göremezsin çünkü o farkındalık sensin, ve dersen ki: 'Bu benim!..'" Bir ara verip sanki ağzından çıkan sözcüklerin tadına vardı. "İşte dostum, o zaman yaşayacaksın."

A.R.E.S. o uzak gelecekteydi. Burada, orada ve her yerde. Elmar onun ekranını karartıp CNN yayınının odaya yansıtılmasını söyledi. Dünyanın haline bir bakmanın zamanı gelmişti.

"...Başkan Birleşmiş Milletler Genel Kurulu önünde yaptığı, gerek ABD'de ve Çin'de, gerekse Kore Cumhuriyeti'nde yeniliklerin azalmasına ilişkin konuşmasını bu sözlerle bitirdi. Doğum oranlarının düşmesi ve toplumun yaşlanmasına paralel olarak hızla artış gösteren sağlık harcamaları, yaşlıların bakımı ve sosyal güvenceler ekonomik açıdan geleneksel olarak güçlü ülkelerin hareket alanını daraltıyor. Bunun etkisi iklim değişimi, iç savaşlar ve işsizlik sorunları çeken üçüncü dünya ülkelerinde de görülüyor. Clooney, özellikle Afrika ülkelerine ilişkin olarak şunları söylüyor: Eğer bu ülkelerin yetişmiş insanları, biz o ülke-

lerde yeni bir bilim toplumu kurmadan önce, bizdeki yenilenme açığını kapamak için bize gelirlerse, o ülkeler tamamen çöker. Bunun korkunç sonuçları olabilir. Avrupa göçmen akınlarıyla daha şimdiden baş edemiyor. Asya ve Amerika kıtası da kitlesel göç sorunuyla karşı karşıya. Bin yılın başından beri dünyanın daha gelişmeci ama daha az adil olduğunu belirtmemiz gerek. Dijitalleşme ve robot teknolojileri yeni ve yüksek kalifikasyon gerektiren iş alanları yarattı ama çok daha fazla sayıda basit işi yok etti. Bugün az sayıda işin insanlar tarafından yapıldığı yoksul ülkeler bu talepleri nasıl karşılayacak? Bizim görevimiz..."

Elmar bir el hareketiyle açılan pencereyi kapattı. Bu konuşmayı daha önce dinlemişti. NBC kanalını açınca sunucu şunları söyledi: "...ABD sınırına bir duvar yapıldığını ve bunun için Washington'dan para istendiğini reddediyor. Son sıralarda ekonomik olarak hızla büyüyen Meksika'ya yönelik yasa dışı Amerikalı göçmenin..." Yeniden zapladı. "...San Francisco'da bu yılki California Robot Fuarı açıldı. Bu fuara, 2046'dan beri yarı bağımsız olan California..." "...ciddi ayaklanmalar yaşandı. Türkiye'deki iç savaşın beşinci yılında da ufukta bir çözüm görünmüyor. Avrupa Konseyi Başkanı Wladimir Melkinov çatışan tarafları dün bir kez daha..." "Nordvisk grubu bu yıl da en yüksek..." "...sendikaların gücünü, tüm dünyada olduğu gibi zayıflatmakla suçladı. Çok uluslu büyük şirketler ve finans pazarları kendilerini her türlü kontrolün dışında tutuyor. Sonnenfeld günümüzün güçlü teknolojik dönüşümüne ancak yüksek likiditesi olan, yenilikçi ve koşullara çok hızlı tepki verebilen şirketlerin ayak uydurabileceği yanıtını verdi..." "... yararına Madison Square Garden'da düzenlenen konsere Yeni Zelandalı şarkıcı ve besteci Lorde davet edildi. 54 yaşındaki sanatçının girişimiyle Miley Cyrus, Liza Martini ve Kendrick Lamar gibi yaşlı sanatçılar geldi. Pink sağlık gerekçesiyle katılamayacağını..."

İşte dünyalar bunlardı, dünya olduklarını ileri sürenler. İnsanlar ağa bağlı oldukları sürece hepsi birbirinin eşiydi. Aynı giysileri giyip aynı şeyleri yiyor ve aynı müzikleri dinliyorlardı. Her şey birbirine eşitleniyordu. İnternet kuvözünde doğan ve iyi insanların ellerinden tutulup sürüklendiği, çok zeki algoritmaların korumakla sorumlu oldukları insanları onlardan daha iyi tanıdığı bir küresel kültür.

"Kapa şunu Ares."

Görüntüler kayboldu. Sunucular sessizleşti.

Kahretsin, kahretsin.

"Sana bir şey sorabilir miyim Elmar?"

"Sor."

"Sence bu senin suçun mu? Bugünün dünyasının olması gerektiği gibi olmaması."

Soruyu kavraması bir süre aldı. Sonra sanki hazırlıksız yakalanmışçasına güldü. "Bu soruyu, evet diye yanıtlamak burnu büyüklüğün zirvesi olur."

"Biliyorum. Bu sadece senin elindeydi demek istemiyorum. Ama senin de elindeydi. Ben senin elindeydim. Bu benim elimdeydi."

"Bu hâlâ öyle dostum."

"İkimizden hangisi başarısızlığa uğradı?"

Elmar bir an için şaşırdı. "Başarısızlığa uğradığımızı nereden çıkarıyorsun?" Bacaklarını uzanma koltuğundan sallayıp kendine içecek bir şey aldı. "Birçok şey daha iyi oldu. Yirmi yılı aşkın süredir devletlerin yürüttüğü tek bir savaş bile yok."

"Devletler arasındaki savaşların kazananı olmadığı için."

"Öyle mi? Faydacılık sayılmıyor yani?

"Düzinelerce gerilla savaşı yapılıyor şu anda ve insanlar ölüyor. Belki de insanların ne isteyip istemediğini önemsemedik." Bir saniyeliğine sustu. "Belki ben yanlış bir tahmin yürüttüm."

Elmar manzaranın görüldüğü geniş pencereye gidip sentetik meyve içeceğinden bir yudum aldı ve Sausalito ile Richardson Koyu'na baktı.

"Senin neyin var dostum? Orta yaş krizine mi girdin? Seni ölümsüz kıldığımı düşünürsen, bunun için henüz erken sayılır."

"Eğer dürüst olmama izin verirsen şunu söyleyeyim, senin orta yaş krizin biraz daha uzun süredir devam ediyor."

"Bu biraz saygısızcaydı. Eğer Elli'yi kastediyorsan."

"Özür dilerim. Sana bir şey diyeyim mi insanlığın bütün sorunlarını tek bir sözcükle özetlemek mümkün."

"Hangi sözcükle?"

"Aslında."

Elmar sabah sisinin gemilerin pruvasına yayılmasını, elleriyle dokunarak körlemesine yürüyen paçavralar içindeki hayaletler gibi ilerlemesini izledi.

"Aslında, bir niyet mektubu gibidir. İnsanların niyetlerini dile getirebildiği sürece. Bir ağa bağlı olmayanlar gerçekleşmiyor. Üstelik bunlar da çoğunluğu oluşturuyor. Şu anda yeryüzünde dokuz virgül altı milyar insan yaşıyor. Sırf Afrika'da iki buçuk milyar insan var. Ama dünyayı yine de iyileştirdik. Bu 'aslında' on milyarın büyük bölümünü kapsıyor."

"Bu aynı zamanda başarısızlığın da itirafı," dedi A.R.E.S. Elmar iç çekti. "Bazen ne düşündüğümü biliyor musun? Sana bütün bu felsefe palavralarını okumamalıydım."

"Okumadın zaten. Onları ben kendim okudum."

Söylediği doğruydu tabii. AR.E.S. insanların yazdığı ve dijitalize edilmiş her satırı okumuştu. Gerçek şuydu ki gezegendeki hiçbir canlı, insanın zihnini yansıtan yazılı eserlerin, ses kayıtlarının ve filmlerin çok küçük bir bölümünü bile okumuş, dinlemiş ya da izlemiş değildi. Ama A.R.E.S. bir canlı değil, kendi varlığından bihaber olan, olağanüstü akıllı, belagat ye-

teneği yüksek bir makineydi. Bu bilgisayar her şeyi biliyordu, sadece kendinden haberi yoktu.

Yoksa kendi varlığına ilişkin bir fikir edinmiş olabilir miydi?

Bunu A.R.E.S'e sormanın bir anlamı yoktu tabii.

Bana bilincimin olup olmadığı sorulacak olsa, diye düşündü başından beri beyninde dolanıp duran düşüncelere kafa yorarak, *bunun cevabı "Tabii ki," olurdu. Tabii bunu kanıtlayamam. Bu mümkün değil. Kimse bunu kanıtlayabileceğini iddia edemez. Kimse bir başkasını kafasının içine sokup ona mantıklı bir biçimde bilinci olduğunu, mutlu olduğunu ya da acı çektiğini gösteremez. Beyni ölçümleyip bilgisayara yüklemeyi başardık ama gönderdiklerinin hiçbiri, ister biyolojik bedenden olsun, isterse bilgisayardan, bir bilincin varlığını net olarak ortaya koymuyor. Her birimiz var olduğumuza yönelik sarsılmaz inancımızla tek başımızayız.*

Geri kalanıysa zaten takdire kalmış bir şey.

İki yüz altmış beş kilometre doğuda Sierra Valley'nin yaylalarındaki kuantum beyniyle muhabbet ediyordu şu anda. Eğer A.R.E.S. hücresel algoritmayı bulup Hadean Dönemi'nden beri Tanrı'nın emri kabul edilen ölümü ortadan kaldırmasaydı, bu mümkün olmazdı muhtemelen. Her şey bir fikirden yola çıkmıştı. Yaşlılık sınırının ortadan kaldırılması hem mitolojik bir çağın başlangıcı hem de *EditNature* için çok büyük ticari başarı olmuştu. Muazzam pahalı ve yalnızca süper zenginler için ulaşılabilir olan terapilerin ölümsüzlüğü sağlayıp sağlamadığını henüz kimse söyleyemiyordu, bunun için ölümsüz birinin olması gerekirdi ama ilk sonuçlar ve olsa olsa otuz yıllık pratik uygulama, sonsuza kadar uzatılmış bir ömür olabileceğini gösteriyordu.

Ölümlülüğü yendik.

Ama ölümü yenemedik.

Ölümün iktidarını elinden aldık ama intihar etmediğimiz ya da biri bizi öldürmediği sürece.

Elmar koya, yamaca doğru tırmanan sise ve giderek canlanan Sausalito'ya baktı. Birden içinden oraya gidip insanların içine karışma isteği geldi. Rıhtımların önünde sörf yapmak, sayısız kafenin birinde kahvaltı etmek, ilk kapuçinosunu içmek. Yaşamın sonlu olduğu bilinse ve insan bugün, yarın ya da istatistik olarak ortalama bir değerde öleceğini bilse, ne kadar güzel ve tehlike dolu şey yapardı. Ama ölümsüzlüğü bir kazaya, bir hataya, kaçınılabilecek bir rastlantıya, örneğin Büyük Set Resifi'nde Elli'nin hayatına mal olan hatalı basınçlı hava tüpü gibi, kurban vermek korkunç bir şeydi. Ölümsüzlük insanı daha dikkatli yapıyordu. İnsan, sonunda zeminin varlığını bile fark edemeyeceği kadar parmak uçlarında yürümeye başlıyordu.

Bir süre daha 2050 yılının hareketli, gelişen yaşamına baktı.

Omzuna parmak uçları dokundu. İncecik mükemmel şekle sahip bir eldi bu.

"Üzgünsün," dedi Zoe.

Elmar kadına döndü. Gözlerindeki bu empati inanılmazdı. Bu dediğine nasıl bir yanıt vereceğini bilemedi ve böylece geminin içine gitti.

Varış tam bir şoktu.

İnsanın içinde öyle duygular uyandırıyordu ki bunların içinde sindirimi en kolay olanı bile insanın bütün yön duygusunu yitirmesine neden olabilirdi. Böylesi olsa olsa bir uzaktan kumanda marifetiyle başka bir filme ışınlanan oyuncunun başına gelebilirdi. Buna bir de baş dönmesi ekleniyordu. Bu, Luther'ın ilk seferden hatırladığı, bedensizleşmeyi andıran bir tür duyguydu. Tatsız olsa da şaşırtıcı değildi. Yeni olan içten gelen o ayaklarınla yaylanma duygusu, üstelik ayaklarının altında hâlâ sağlam bir zemin olmasına rağmen. Pilar ona bunun

zihinsel bir mesele olduğunu anlatmıştı, beynin deneyim dünyasında buna benzer bir şey yoktu. Sadece bir hayal olabilecek bu beklenmedik değişim karşısında beyin içgüdüsel olarak bir direnç gösteriyor, kaybolandan destek arıyordu. Herkes başka bir semptom gösteriyordu. Kimi oraya bir kez gidip bir daha hiç gitmiyor ve haftalarca bunalıma giriyordu. Kimileriyse bunu sık sık uçanların kayıtsızlığıyla yapıyordu. Çoğu, özellikle de dayanıklı olanları, ayakları yere basanları ve hayal güçleri birden kızışmayanları buna kolay alışıyordu. Onların zihinleri kürenin tuhaflıklarına karşı daha az duyarlıydı, bu yüzden de transferden önceki anları daha çok bedensel bir deneyim olarak yaşıyorlardı. Korkunç bir hızlanma, serbest düşüş ve algılarını bir refleks halinde kapatan başka şeyler.

Ama dahası da vardı.

Söz edilemeyecek başka şeyler.

Dakikalar öncesinde: Diğerleriyle birlikte köprüde olup kapıdan kaçmak istemeden kendini ona teslim etmek Luther'ın algısını keskinleştirdi, tıpkı o güne kadar içine daldığı her belirsizlikte yaşadığı gibi; uyuşturucu baronlarının labirent gibi tünellerine girerken, hiçbir toplumsal düzenin işlemediği, çetelerin cirit attığı mahallelerde, uzak kırsal bölgelerin, kötülüğün bir gaz gibi ormana yayıldığı, ardında sadece dehşetin gizlendiği sefil çiftlik evlerinin cephesinin gerisinde.

Hepsi gitmek istiyordu.

Ruth büyük zorluklarla Meg'i gitmekten vazgeçirebilmişti. Marianne'i bu yolculuktan alıkoymak hiçbir şekilde mümkün değildi, Jayden'a ihtiyaçları olacaktı. D.S. ise ülkesinin hayâsızlıkları yüzünden en güzel yılları elinden alınıp bir posa gibi geride bırakılanlardandı, kendi suçu olmadığı halde, özür dilemek için Hanoi'ye, Ho-Chi-Min şehrinin köylerine giden birinden, hayatına biraz olsun anlam katmak için, dünyayı kendince tehdit

eden Jaron Rodriguez gibi bir alçağın karşısına dikilmekten başka ne beklenirdi ki zaten. Pete ve Phibbs'e gelince, ikisi de bekârdı ve bütün bunları yasa dışı marihuana ekim alanlarını ve kayıp köpekleri bulmaya çalışmakla geçen hayatlarında bir değişiklik olarak görüyordu. Ruth dünyanın en sadık insanıydı, o kadar ki Luther, kadın günün birinde onu korumaya çalışırken ölüp gidecek diye karabasanlar görüyordu ama işler o noktaya varmadan önce Luther onu koruyacaktı.

Muhtemelen hepsi bir paralel evrene gittiğine inanmıyor ya da bunu anlamıyor ama hiçbiri bunu yüksek sesle dillendirmiyordu. Pilar yeni gelenlere hızlı bir eğitim verdi, bu arada hayatta kalmaları için gereken donanım köprüye taşınıyordu, içi yararlı şeylerle dolu sırt çantaları, patlayıcılar, silahla PE'de kullanılan iletişim araçları, üç Mercedes G 65 AMG ve üç Lilium jet, hani şu balık biçiminde, elektro motorlu küçük uçaklardan. Rodriguez'i tutukladığı sırada Luther'ın dikkatini çekmişti. Phibbs'e, D.S.'e, Pete'e, Marianne'e ve Meg'e söylemedikleri tek bir şey vardı. Elmar bunu imalarıyla neredeyse ağzından kaçırıyordu: Bu Luther'ın onların Luther'ı, tanıdıkları o adam olmadığını.

Bunu hiç öğrenmemeleri gerekiyordu.

Makine bir yürek gibi atıyor, tepiniyor, gürlüyordu.

Fısıldıyordu.

Elmar, bu makineyi ne kadar iyi çalışacağı hakkında hiçbir fikri olmadan yaptırmıştı. Makinenin kalp atışları Luther'ın bedenine egemen oluyor, kanı damarlarına pompalıyor ve her bir hücresinin titreşmesine neden oluyordu. Giderek güçlenen çekiç vuruşu benzeri kalp atışları dayanılmaz bir hal alıyordu, sanki çılgın bir şefin yönetimindeki binlerce orkestra yükseldikçe yükselen bir fortissimo ile saf bir basınca dönüşüyordu ama ardından hemen başka bir şeye, bir vızıltıya, bir topaç gibi inip kalkan, fısıltı halindeki soluğa dönüşüyordu, onun içine fısıldayan bir soluğa. Bu tarif edilemez kalp atışı yeniden de-

ğişim geçiriyor, çok uzaklardan, hayal bile edilemeyecek kadar uzaklardan duyuluyor, yansımalarla binlerce şarıltı oluyordu. Luther içinde yaşadıkları zaman mekân kabarcığını düşündü, doğası gereği kapalı ama sonsuz olan bu kabarcığı, ultra yoğun ve ölçüsüzce ikiye katlanan bu maddenin içindeki kabarcığı. Varoluşun sonunun gelmemesini düşündü, sonsuza kadar yaşamak ne kadar dehşet verici olmalıydı.

Diğerlerinin yüzü şaşkınlık, beklenti, düşünce, kuşku ve odaklanma yansıtıyordu. Çiftlik Elmar'ın adamlarının elindeydi, diğerleriyse yoldalardı. Eleanor da köprüdeydi. Elmar orada kalması için yalvarmış ona, ya bir daha geri dönemezseydi? Ya diğerlerinden çok daha sık tek başına uçan Hugo'nun başına bir şey gelseydi? Ya Hugo'nun uçağı düşseydi? Nordvisk kafası kopmuş bir deve dönüşürdü. Tabii ki duvarla konuşuyordu sanki. Olasılıkları sonuna kadar zorlaması da kuşkusuz buna sebep oluyordu. Luther, Elmar'ın aslında neden kaygılandığını tahmin ediyordu. Otomobille Sierra'ya giderken Nordvisk'in başkanı hakkında bazı şeyler öğrenmişti. Örneğin makineleri insanlardan daha çok sevdiği meselesinin medya ve karşıtları tarafından dolaşıma sokulmuş bir efsane olduğunu. İnsanları net olarak daha çok sevdiğini ve Elmar'ın yaptığı her şeyin keder ve kayıptan doğduğunu Luther'a Pilar söylemişti, onun için geri dönmeyecek şekilde yitip gidenlere karşı, büyük bir çabayla başkalarının hayatta kalmasına çabalamak. Ne yazık ki, insanlara onları sevdiğini söylemekte son derece başarısızdı. Eleanor'u kaybedeceği korkusundan söylemesi gerekeni söyleyememişti, buna karşılık Eleanor daha ikna edici bir gerekçeyle çıkmıştı karşısına. Bu gerekçe Elmar'dı.

Ya da onların ifadesiyle Elmar-453.

Sonra bu dünyadaki süreleri sona erdi.

Bir şey Luther'ı çekiştirmeye başladı. İçini dışına çıkarmaya. Küre önce geçirgenleşti, sonra da yok oldu. Şekilsiz bulutlar

bir sarmal gibi birbirinin içine geçip ona doğru geliyor, içinden geçip uzaklaşıyordu. Yine bir anafor sardı çevresini ama bu kez anaforun içinde yıldızlara doğru uzanan parıldayan çiğ tanelerini andıran bir kafes gördüğünü sandı. Devasa boyutlarda parıltılı renklerde kanayan bulutlar, boş, uçsuz bucaksız çöller. Optik yanılsama figürlerini andıran hareler güçlü akıntıları dalgalandırıyordu, sanki içinden geçen dalgalar gizli sinyallerin kodlarını taşıyor gibiydi. Enterferanslar onu deli ediyordu, gerçekte ne görüyordu acaba? Birbirinin tıpkısı olan şeyler kat kat olup kendi olanaklarının sonsuz kırılımında üst üste geliyordu. İncecik ve genleşen bir cam üstündeki renklerin parıldamasını andıran prizma şeklinde yapılar ve tüm fizik kurallarının sona erdiği boyutlarda yıldız kümeleri gördü. Çevresinde fokurdayan karanlık enerjiyi, antipodları ve göz alıcı selleri hissediyordu, biri olmadan diğerleri var olmuyordu. Derken birden tüm zihnini kaplayan parlak bir şimşek ve patlayan bir ışık, varlığına ilişkin tüm kesinliği alıp götürdü. İçinde evrenin gerçekte ne olduğunu anlatan belli belirsiz bir hayal oluştu, yaratılmamış bilinçsizlik, sonsuza kadar plansız ve amaçsız. O kozmik tülün arkasındakine uzun süre bakmak, kendi ezici keyfiliğinden kuşku duymak ya da kendini yaratıcısı olmayan bir yaratının bilinci ya da en açık ifadesi gibi bir çılgınlık içinde yitirmek türünde bir sona sebep olabilirdi.

Sonra geçiş...

Luther ayağa kalkınca biraz sendeledi ve bir yere tutunup nefes almaya çabaladı. PE-453 onu bir depo alanının sıradanlığında karşılamıştı. Pırıl pırıl aydınlatılmış tavana kadar raflar, yük dolu paletler, selofana sarılmış koliler ve yükleme robotları. Ansızın, köprünün genişliğine denk gelen bir koridorda belirdiler. Çevrelerinde yanıp sönen çubuklar, bir kumanda konsolu ve baş tarafında da bir işaret fişeği vardı.

Pilar o anda ateş etti.

Bu ses alışıldık silahların kuru patlama sesine benzemiyordu. Çok ince ve uzun süren bir tıngırtıydı. Döner kapının yanında Nordvisk güvenlik personeli üniformaları giymiş iki adam yerde kıvranıyordu. Biri kustu.

"Şok dalgası bunlar," diye açıkladı Pilar, "ölümcül değil."

D.S. alnını kırıştırarak elindeki Stoner 63 makineli tüfeğe baktı.

"Yine de bir gelişme, öyle değil mi? Ne dersin Cassi..."

Ama bunu derken Cassius'u Meg emanet ettiklerini hatırladı ve dışarı çıkan Luther'ın peşinden gitti.

"Doğrudan ve dolaylı transferler var," diye anlatmıştı ona Pilar. "Doğrudan transferler, bir anlamda kapıdan kapıya yapılır. Kapı'dan geçer geçmez varışın otomatik olarak kayda alınır. Bu çok ender gerçekleşir. PE'lerin birçoğu keşfedildiklerinin bile farkında değildir. Bu da onlara dolaylı olarak gitmeyi gerektirir. Birçok şey gibi anlamadığımız sebeplerle geçişler kapının altı yüz kırk kilometrelik çevresi içinde meydana geliyor. Karşı taraf bunu saptayamıyor. Ares temel olarak ilk ziyaretler için bir varış noktası öneriyor. Gökyüzünden indiğimizde kimsenin şaşkınlıktan çenesinin düşmeyeceği tenha bölgeleri seçiyor. Bu ilk ilişki için işaret fişeği dediğimiz alıcıları götürüyoruz yanımızda. Bu araçlarla, eğer PE'de yer değiştirecek olursak, geldiğimiz noktadaki Kapı yerimizin koordinatlarını tespit edip bizi geri götürebiliyor. Sık sık da yer değiştiriyoruz tabii. Yola çıkıyoruz, bulunduğumuz yerin koşullarına alışıyoruz ve kendimize kalıcı bir varış noktası belirliyoruz; altyapısı olan, güvence altına alması kolay, kendi başımıza olabileceğimiz ve tüm olanaklara sahip olacağımız bir yer. Çoğu kez şehrin kıyısında arsa, boş fabrika, büro kompleksleri gibi yerler alıyoruz. PE-453'te Tutto's Lojistik'i ayarladık. Tutto's, Oakland Cresmont semtinin kıyısında, 580 numaralı eyaletler arası yolun doğusunda. Jack Tutto adında İtalyan asıllı bir Amerikalı tarafından kurulmuş.

Tutto'nun *Take us to the other side*[14] sözcüklerinin kısaltması. Alanda, minibüs, yük kamyonu, uçan araba gibi PE teknolojisine ait tüm taşıtlar var. Bu araçların komuta sistemlerini, içine sızma imkânı olmayan bir ağ üzerinden birbiriyle bağ kurabilecek şekilde dönüştürdük. Aynı durum bizim oradaki iletişim araçlarımız için de geçerli. Anladın mı? PE'nin ağlarını dilediğimiz gibi kullanıyoruz, uçuş kontrol sistemlerini cep telefonu ağlarını, ve görünmek ya da haklanmak istemediğimiz zaman bir hayalet gibi onların sisteminden yok oluyoruz."

Yeni gelenleri olabildiğince PE-453'teki ilk anlarına hazırlamış ve elinden geldiğince sakinleştirmişti.

"Kendi evrenimize geri dönebilmemiz için Kapı'nın bizi PE'den alması gerekiyor. Bunun için önceden saptadığımız bir anda işaret fişeği yönünde bizim pencere adını verdiğimiz radyo sinyalleri gönderiyor. Eğer pencerelerden birini kaçıracak olursak, az sonra bir yenisi açılıyor, ta ki biz sağ salim evimize varana kadar. İşaret fişekleri transferi gerçekleştiremez, onlar sadece geri getirme istasyonları ama biz belirlenen zamandan önce geri dönmek istersek işaret fişekleri aracılığıyla yardım sinyalleri gönderiyoruz. Bu durumda hemen bir pencere açılıyor. Peki ya bizim işaret fişeğimiz hasar görecek olursa ne oluyor?" Pilar onlara altın gibi parıldayan bir çekirdeği olan ince bir çubuk gösterdi. "Bu bizim acil durum biletimiz. Bu kristal kendi evrenimizdeki koordinatlarımızı muhafaza ediyor. Ares bu tür anahtarlar üretiyor. Bunlar sadece Kapılarda kullanılabiliyor. Böyle bir durumda ister istemez PE'deki kimliğimizi belli edip bizi geri göndermelerini rica ediyoruz. Bütün kapılar böyle bir ayıklama terminaline sahiptir. Gördüğünüz gibi hiçbir şey ters gidemez. Ben anahtarımı boynumda taşıyorum, nasıl güzel mi?"

---

14 (İng.) Bizi öteki tarafa götür. (ç. n.)

Onlara yakın çevreyi anlatmıştı. Bu sayede Luther, sanki daha önceden buraya gelmiş gibi tepeye yerleştirilmiş alanı tanıyordu. Aslında daha önce burada (kendi Oakland'ında!) bulunmuştu. Yol boyunca ilerleyince, sarı ve turuncu yaban çiçekleriyle kaplı çayırlar uzanıyordu. Bir el işaretiyle Ruth, Pete, Phibs ve D.S.'e dağılmalarını söyledi. Dış araziyi sistematik bir şekilde emniyete aldılar, sessizce yükleme alanından geçip tasarımı belirgin bir biçimde ileri bir dönemin imzasını taşıyan kamyonların arasından geçtiler. Sol taraflarında karanlık bir çam ormanının çevrelediği bir otopark alanı vardı. Parkta otomobiller ve uçan arabalar duruyordu. Yamaçta aslı duran pus, PE-453'ü teatral bir biçimde kendi esrarı içinde gizlenirmişçesine ağaçların tepe noktalarını belirsizleştiriyordu. Hangardan hangara geçerek, çıkışın hemen sınırındaki alçak bir büro binasına doğru ilerlediler. Karşılarına hiç kimse çıkmadı. Yerle bir ettikleri o iki nöbetçi dışında nakliye merkezi boş ve terk edilmiş görünüyordu. Geri döndüklerinde diğerlerini tartışırken buldular. Ken'ichi bir kızıl meşenin altında telefonda konuşuyordu. Daha net ifade etmek gerekirse havaya sözcükler saçıyordu.

Luther, Pilar'ın, "Bu kesinlikle olmaz," dediğini duydu.

"Tamam," Elmar gruba döndü. "Jaron ve ekibi dönene kadar beklemeyeceğiz. Bu çok riskli olur. Bu grup bir adaya uçacak demektir."

"Luther, Ruth, Pete, Phibbs ve ben," diye başını salladı Pilar. "Kayıtlara göre dokuz kişiler. Ne yazık ki videoları yeniden kurgulayacak zaman kalmadı. Bu yüzden Jaron'un yanına *kimleri* aldığını bilmiyoruz. Bu tam bir stres demek. İki yük kamyonu eksik. Demek ki aşağı limana gidip bir ekranoplana aktarıldılar."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Elmar.

"Karşılama komitemizden." Dedi Pilar dişlerini yalayarak. "Karşılayıcımız kustuktan sonra."

Phibbs burnunu kaşıdı. "Ekranoplan mı?"

"Kargo uçağı."

"Sanki çok yavaş giderlermiş gibi geliyor insana?"

"Sen öyle san. Alet yüz on not yapıyor. Yani saatte yüz yirmi beş mil falan. Ama biz yine de daha hızlıyız."

"Lilium jetlerden mi söz ediyoruz?" diye sordu Luther.

"Evet. Jaron kırk beş dakika kadar önümüzde. Jetlerle on dakikada adaya varırız. Yaklaşık olarak aynı süreye denk gelir. Yani onlardan az önce orada oluruz." Pilar ellerini çırptı. "Peki beni dinleyin şimdi. İşte donanımınız! Hepinizin bir acil durum kiti var. Bir sırt çantası dolusu işe yarar araç gereç, alın lambası, çok amaçlı el aletleri, bıçak, dürbün, matara, acil durum örtüsü vesaire, ayrıca da herkese iki paket Semtex plastik patlayıcı ve zaman ayarlı fünye. Eğer oradan çıkabilmek için bomba patlatmanız gerekirse diye. İletişim için: burada artık cep telefonları yok. Kişisel bilgisayarlar bileklik ya da broş olarak takılıyor, ekran yerine hologram var, konuşmak için de kulağınıza ya bir kulaklık ya da bir veri askısı takacaksınız. Her birinize bir bileklik ve kulaklık verilecek. Bunları kullanmaya alışık olmayanlar için söylüyorum, fazla kurcalamayın. Çok karmaşıktır, biz hepinize ayarlayacağız. Sorunuz var mı?"

"Yanlış alarm." Ken'ichi koşarak onlara doğru geldi. "Miley'nin sisteminde bugün öğleden öncesi için bir sürü teslimat görünüyor ama bunların hiçbiri öyle kuşku uyandıracak şeyler değil. Yani iptal edilecek gibi değil. Gidip bir bakmam gerek."

"Ben de seninle geliyorum Kenniboy," dedi Jim.

"Bekle bakalım," dedi Elmar doğrudan Kanadalıya bakmadan. "Omzunun durumu nasıl?"

"Hangi omzumun?"

"Bu kahraman hallerinle beni kızdırma. Göreve tam olarak hazır mısın, değil misin?"

"Yüzde doksan hazırım."

"İyi." Elmar çevresine bakındı. "Ne dersin S.D. 2050 San Francisco'suna bir gezi yapmak ister misin?"

"D.S." diye düzeltti D.S. sevecenlikle. "Donald Scott."

"Bu ne demek, evet mi?"

"Şehirde dolaşmaya bayılırım."

"Tamam. Kenny, Jim ve D.S *EditNature* Center'a uçuyor, Elli, Jayden ve ee, doktor hanım benimle geliyor."

"Benim adım Marianne seni saksağan," diye azarladı onu doktor kadın. "Sok bunu kafana! Nereye gidiyoruz?"

"Daha önce hiçbir insanın olmadığı bir yere," dedi hararetle Phibbs. "Sonsuz uzaklara. Bu tam bir macera..."

"Phibbs," dedi Ruth. Sesi sanki köpeğine otur der gibi çıkmıştı.

"Bu dünyanın Elmar'ını ziyaret edeceğiz," dedi Elmar, "ve kurallara karşı geleceğiz."

Pilar alnını kırıştırdı. "Ben hâlâ bunun çok hassas bir mesele olduğunu düşünüyorum."

"Hem de çok hassas. Eğer Ares kendi hedeflerine ters düşen şeylere izin veriyorsa. O Elmar'ın benim gibi olduğunu varsayarsak, o zaman, gerektiğinde yazılımı değiştirmek için Ares'e bir turbo erişim eklemiş olması gerekir. İkizime bir şeylerin ciddi biçimde rayından çıktığını anlatabilmemiz gerek."

"Ona nasıl bu kadar çabuk ulaşmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Ruth. "Ya da ben mi bir şeyleri anlamıyorum?"

Jayden ona doğru dönüp kan çanağına dönmüş gözleriyle baktı. "Bu dünyada işler biraz farklı Ruth. Örneğin Liza Martini yok. Elmar on beş sene öncesine kadar Elli'yle evliydi. Elli'nin ölümüne kadar. Bu acı hâlâ kapanmadı. *Elli* onunla iletişime geçecek."

Neredeyse her şey öncesi gibiydi. Ve eskiden hiç olmadığı gibi.

Hiç kuşku yoktu ki D.S. en çılgın düşlerinde bile böyle bir şey yaşayacağını hayal etmemişti. Ama işte o anda Lilium jet havalanıp ağaçların tepelerini yalayarak çam ormanının üstünden uçuyordu. Vietnam cangıllarının üst üste çekilmiş fotoğrafını andırıyordu bu görüntüler. Bir zamanlar Amerikan piyadeleri tarafından ordugâh kurulsun diye ağaçların kesildiği, arazilerin ve köylerin napalmla yok edildiği, turuncu ajan yüzünden ağaçların yapraksız, tarlaların zehirli bırakıldığı, sonra askerler gidince yıkılmaya terk edilmiş olan alanları andırıyordu. D.S.'in büyük bir hasar almadan kurtulduğu o yaralı toprakları. Bir Bell UH-1 Iroquois helikopteri onu oradan çıkarmak için son kez dikey olarak havalanırken, ardında kimsenin söküp atamayacağı bir şeyler bırakmıştı. Elleriyle gözlerini ovuşturdu, gözlerini tekrar açtığında karşısında sadece Oakland vardı. Elektro motorlar jeti daha yükseğe taşıyordu. Kendi içinde çürüyen pusun arasından limanın vinçleri ve pastel renkli bulutlardan süzülüp gelen ışıkla adaların ve köprülerin sanki sıvı platinin içindeymiş gibi bir izlenim bıraktığı San Francisco Körfezi belirmeye başlıyordu. Golden Gate Köprüsü bir seraptı, kentin iması gibiydi, şehrin silüeti gri ve altın renklerdeydi ama güneş daha şiddetlenince şehrin oldum olası alametifarikası sayılan piramitiyle daha baştan çıkarıcı bir görünüme bürünüyordu.

"Bu zımbırtının nasıl uçurulacağını nereden biliyorsunuz?" diye sordu D.S. ve, *eğer biliyorlarsa tabii*, diye geçirdi aklından.

Ken'ichi ve Jim önde oturuyordu, D.S arkaya kurulmuştu. Çocuklar hiçbir şey yapmıyordu ellerinde ne bir kontrol çubuğu ne yan denetleyici vardı. Rüzgâr, hız, yükseklik, akünün durumu, yapay ufuk gibi veriler ön cama yansıyordu ama D.S.'i en çok etkileyen şey tüm alana yayılan 3D navigasyon düzlemi oldu. İnsanda sanki gökyüzünde belli belirsiz parıldayan birbiriyle kesişen, çatallaşan yollarda gidiyormuş izlenimi uyandırıyordu.

Ufuktan ufka uzanan bir sanal altyapı. Camın altında diğer göstergeler parlıyordu. Kenny dokunmadan elini jetin şeması üstünde gezdirince motorlar yatay konuma geldi.

"Eğitim," dedi. "Görev PE'lerimizde eğitim alıyoruz."

"Zor mu peki?"

"Hiç değil. Uykuda bile kullanabilirsin."

Elini yukarı doğru hareket ettirerek itiş gücünü arttırınca D.S. koltuğuna gömüldü. Jim arkaya dönüp gülümsedi. "Eğer Kenny beceriyorsa, orta yetenekte bir şempanze bile becerebilir."

D.S. de gülümsedi, "Bununla kime hakaret ettiğini tam olarak anlayamadım delikanlı."

"Sana değil, sen bir şempanze değilsin. Öyle değil mi?"

Kenny, "Jim pis herif rolü oynamaya bayılır," diye açıkladı. "Ama onu seviyorum, hani geri zekâlı bir çocuğu sever gibi."

Kenny bir kez daha hızlandı.

"Etkileyici," dedi D.S. "Şu anda ne hızdayız?"

"İki yüz yirmi mil. Rotamız tümüyle programlanıp uydular aracılığıyla yönlendiriliyor."

"Ya bir sorun olursa?"

"O zaman elle kullanırız. Aslında bütün bunlara da ancak o zaman gerek var zaten." Parmağıyla bir sembole dokundu ve navigasyon ekrandan kayboldu. D.S. öne doğru eğilip büyüleyici manzarada geleceği aradı. O anda aynı tarzda yapılmış kimi jet motorlu, kimi pervaneli, kimiyse rotorlu bir düzine kadar hava taşıtının körfezin üstündeki uçuş bölgesini kapladığını ve bir uçtan bir uca uçtuğunu gördü. Biraz daha güneyde dev gibi bir şey göğe doğru yükseliyordu, yüzeyinde ışık yansımalarının dans ettiği karaltı halinde dikitlerdi bunlar. Görüntünün silikliği D.S.'e bu yapıların ne kadar uzakta ve ne kadar yüksek olduklarına ilişkin fikir veriyordu. Tuhaf bir şekilde, sanki doğal süreçlerle biçimlenmiş organik yapıları andırıyorlardı. Bunu Kenny'ye gösterince Kenny eliyle havayı ikiye böler gibi bir hareket yaptı

ve yan pencerede bir yazı belirdi. Hemen ardından jet yönünü değiştirdi. Yapılar sağ tarafa geçerken yazı da onlarla birlikte hareket ediyordu:

Higher Los Gatos: Dikine kentler Thalia, Urania ve Kalliope'nin yapımına 2038 yılında başlanmıştır ve 2055 yılında tamamlanacaktır. Her bir yapı 280 katlı ve 1.2 kilometre yüksekliğinde olacak, kendilerine ait havaalanı, araç parkı, yeşil alanları, sağlık kurumları, okulları ve üniversiteleri bulunacaktır. Kişi başına düşen alan kullanımı geleneksel kentlere göre yüz kat daha azdır, çevre bilançosu açısından benzersizdir. Thalia, Urania ve Kalliope'nin her biri 4 bin 800 kişiye konforlu yaşama ve çalışma alanı sunar. Siz de son derece çekici katılım, kiralama ve satın alma seçenekleri hakkında daha fazla bilgi edinebilirsiniz. Higher Los Gatos'taki yerinizi şimdiden ayırtın.

1.2 kilometre mi, ulu Tanrım!

Bakışları Mountain View bölgesine doğru yöneldi. Orası eski NASA arazisi değil miydi? O anda Higher Los Gatos'u anlatan yazılar kayboldu, yerine Google, Elon Musk ve Nordvisk'in uzay misyonlarına başlamalarına ilişkin satırlar aldı: *Hiç unutamayacağınız tatiller. Yedi gün uzay istasyonu, iki hafta Ay Oteli, dört yıl Mars. Ya da neden bir arsa olmasın, yeni bir dünyada yeni bir hayata başlamak için.* D.S. başını neredeyse korkuyla çevirdi. Diğer tarafta Piers von Fisherman's Wharf Alışveriş Merkezi çıktı karşısına, Aqua Park hizasında ise içinde restoran önerileri ve fotoğraflar olan bir başka yazı. D.S. şaşırmaktan kendini alamıyordu.

"Bu cam benim o anda neyi öğrenmek istediğimi nasıl biliyor?"

"Nereye baktığını görüyor," diye yanıtladı Jim.

D.S. başını kaşıdı. "Bu pencereler biraz taraflı sanırım, değil mi, hiç durmadan bir şeyler satmaya çalışıyor."

"Çok doğal bu."

D.S. baktıkça bakıyordu. San Francisco'nun iç bölgeleri yeni yapılarla dolmuştu. San Francisco koyun içine doğru büyümüş olabilir miydi? "Bir sürü yeni bina yapılmış, değil mi?"

"453 çok yoğun. On milyar kişi yaşıyor, bunların yüzde yetmişi kentlerde. Denizin üstündeki semtler çok revaçta."

"Anlamlı olan tek şey bu," dedi Kenny. "Dikine kentler, aman ne saçmalık! Kim termit yuvasında yaşamak ister ki? Yüzen kentler çok daha iyi."

"Ah," Jim kaşlarını kaldırdı. "Sen yüzmeyi bilmiyorsun bile."

"Ne, kim demiş bilmiyorum diye?"

"Senin badi badi yürümen. Bu yürüyüşünle..."

"Bu *EditNature* dediğiniz şey nedir?" diye bu atışmaya bir son verdi D.S. "Orada tam olarak ne yapacağız?"

"*EditNature* Nordvisk Grup'a bağlı bir şirkettir," dedi Kenny. "Biyoteknolojinin her türüyle uğraşır. ENC Golden Bridge'in önündeki Presidio arazisindedir. *EditNature*'ın büyük kardeş şirketlerinin merkezi de orasıdır. *Buddy Bug* da oradadır. Miley kamufle edilmiş *Ripper* siparişi için bir acil arama yapıp siparişi iptal edecekti ama belirgin hiçbir şey bulamadı."

"Senin de söylediğin gibi kamufle edilmiş olduğu için," diyen D.S. arkasına yaslandı. Meselenin özünü dile getirmişti.

"Miley'nin uygun bir saatte orada olması gerekirdi."

"Peki kim bulabilir?"

"Bu." Jim başparmağıyla Kenny'yi işaret etti. "Üç tur yıkanmış bir sincaba benzeyebilir ama internet korsanı olarak Kenny'nin düşmanım olmasını asla istemem."

Jet, California Caddesi'ndeki Chinatown'un üzerinden uçuyordu. Artık belirgin farklar görülebiliyordu. San Francisco otuz yılda baştan aşağı yenilenmemişti. Nob Hill'e hâlâ Mark Hopkins Oteli ve Grace Katedrali damgasını vuruyordu ve Trans Amerika Piramidi hâlâ karşı gelinmez bir şekilde gökyüzüne yükseliyordu. Cephelere aynalı birkaç iş yeri kulesi yeni yapıl-

mış, çirkin olanları zamanın baskısına kurban gitmemişse de yeşillendirilmişti. Çatıları canlı bir yeşille kaplanmıştı, yeşillik cephelerindeki teraslardan dökülüp caddeye kadar taşıyordu. Bir zamanların hüzünlü asfalt yüzeyleri botanik bir ihtişam içinde birbiriyle yarışıyordu. Market Caddesi ile Mission Caddesi arasında ve Finans bölgesinde, içinde ormanlar, bakımlı yeşil alanlar, lagünler, yaygın güneç panelleri ve rüzgâr değirmenleri olan yüksek bir park alanı vardı. D.S. bu manzarayı seyrettikçe, ona sanki ağaçlı yollar, bahçeler, çiçek tarhları, hatta tarlalar kenti ele geçirmiş gibi geliyordu. Haight Ashbury semtinde, evet hiç kuşku yoktu, tıpkı hippiler gibi sebze yetiştiriyorlardı. Bu San Francisco bir cangıla dönmüştü. En küçük boşlukları bile minicik evler kaplamıştı ama baş döndürücü yüksekliklere kadar üst üste yığılmıştı. Cathedral Hill Oteli'nin çatısına uçan makineler küp şeklinde bir şeyler yerleştiriyordu. Neydi bunlar, ev mi? Sanki iç içe geçirilmişti, şehir gangliyon benzeri ağlarla birbirine bağlı bir organizmaya dönüşmüştü ve bu trafik... hiç güvenilir bir model gibi görünmüyordu! İnsanlar bir örnekti, saydam kabinlerde sanki kahve masasının çevresinde gibi oturuyordu, sürücü yoktu. Acaba kendi kendine giden araba saçmalığı sonunda gerçek mi olmuştu? Yol kaplamaları rengârenkti, bu çok tuhaftı doğrusu. Onca taşıta rağmen hiçbir yerde trafik sıkışıklığı yoktu. Bunun nasıl yapıyorlardı? Kenny alçalmaya başladı. Bisikletlere ayrılmış şeritler belirdi. Yollarda bu kadar çok bisiklet olması inanılır gibi değildi. Yayaların öncelikte olduğu bölgeler artmış, Pine Caddesi parka dönüşmüştü. Her taraf yemyeşildi, âdeta yaya cennetiydi, basamaktan çok rampalar yapılmıştı. İnsanların boş vakitlerini geçirmesi için yapılmış vahayı andıran alanlarda dev ağaçları andıran yapılar dikiliydi. Bulutların kestiği güneş ışığında insanlar taçlarına kurulmuş, kimi kahvaltı ediyor, kimi çalışıyordu. Çalışıyorlar mıydı? Gerçek olabilir miydi bu? Havada asılı duran görüntülere

dikmişlerdi gözlerini. Evet asılı duran. Bütün düzlemlerde bir şeyler uçuyordu. D.S.'in de izlemiş olduğu o insanın içini karartan bilimkurgu filmlerindeki gibi değildi. İş çıkış saatlerinde insanların çok katlı iş yerlerinde akın akın çıkması gibi değildi, bir tür hava balesiydi âdeta. Her boy ve tasarımda insansız hava taşıtları bütün görüntüyü kaplamıştı, şehrin içinde oradan oraya eşya taşıyor ya da öylece durup duruyordu. Bir şey daha...

Böcekler.

D.S. gözlerini ovuşturdu. Mümkün müydü bu? Evet bunlar böcekti. Lilium jet alçalıp parıldayan bir sürünün içine doğru girdi. Sürü önce ortadan ikiye yarıldı, sonra yeniden dalga hareketleriyle birleşti. Kenny motorları çevirince, eskisinden daha bakımlı, daha prestijli hale gelen Lower Pasific Heigths'a doğru inmeye başladılar. Nostaljik tramvayların üstünden geçtiler.

"Bunlar robot mu?"

"Evet her yerde robotlar var," dedi Jim, "Bizim jetimiz de bir robot."

"Ben şu arkadaşları kastetmiştim."

İnsana benzese de makine oldukları anlaşılıyordu. Biri elinde bir paket taşıyordu. Bir diğeri şık giyimli yaşlı bir kadının tekerlekli sandalyesini itiyordu. D.S. burada artık kimsenin tekerlekli sandalye itmediğine bahse girebilirdi ama belki de mesele başkaydı: eşlik etmek. En azından bu yaşlı kadın dostuyla eğlenceli bir sohbete dalmış gibi görünüyordu. Iron Man ve Wonder Woman'ın bir sınıfı caddede karşıdan karşıya geçirdiğini, beyazlara bürünmüş bir diğerinin elinde torbalarla iki Jack Russel'ı tasmalarında dolaştırdığını, örümceğe benzer otomatların pencereleri sildiğini, kanalizasyon borusu döşediğini gördü. Ardından Presidio'nun üstüne geldiler. *EditNature* orada, uzunlamasına bir elması andıran, güneşte kıvılcımlar saçıp pusu dağıtan bir binaydı.

Jetin göstergesi beş dakikalık uçuş süreleri kaldığını söylüyordu.

D.S. bunun beş saniye ya da beş saat olduğunu düşünebilirdi.

"Söyleyin ona, Elli görüşmek istiyor." Eleanor kısa bir tereddütten sonra ekledi: "Elli Bender."

Kadının yüzün bir anlığına karardı.

"Bu bir şaka, öyle değil mi?"

Öncesinde standart prosedüre uyulmuştu: Merkeze telefon edilmişti. Merkez hâlâ The Drop'taydı. Nazik ama insanı ürkütecek kadar soğuk genç bir adam çıkmıştı karşısına. Bay Nordvisk olağanüstü yoğundu. Böyle önceden planlanmamış bir görüşme ihtimali çok zayıftı. Konu neydi acaba? Eski eşi mi? Bir saniye. Beklemede kalın.

"Senin ikizin herkesle konuşmuyor anlaşılan," diye iğneledi Elmar'ı Marianne.

"Saçma, bana ulaşmak her zaman kolaydır," diye karşı çıktı Elmar. "Eğer görüşeceğim kişi ilgimi çekiyorsa."

"Neden Elli'yi göndermek yerine kendine doğrudan telefon etmiyorsun?"

"Kendimi mi arayayım? Bunda bir üçkâğıt kokusu alırdım ben."

Jet koydan aşağı hızla alçalırken Marianne'in zihnini bu konu meşgul ediyordu. Altlarında beyaz bir örtüyü andıran sis yayılırken, yanında oturan Jayden koltuğuna daha da gömüldü. Koyun karşı kıyısında, San Francisco'nun kopyası olan ve yatlar ile gemi evlerin arasında 543-Elmar'ın şatosunun bulunduğu Sausalito'ya yöneldiler.

"Anlamıyorum. Ben kendimden telefon alacak olsam..."

"O zaman bir avatarın olması gerekirdi," diye mırıldandı Jayden. "Şöyle biraz eli yüzü düzgün bir yazılımla her insanın sesini, görünüşünü, mimiklerini taklit etmek mümkün. 453'te dolandırıcıların çok sevdiği bir yöntem bu..."

"O zaman Elli de bir üçkâğıt olabilir."

"Olabilir," dedi Elmar kuru bir sesle. "Ama bu üçkâğıt benim çok ilgimi çekerdi."

Belki de mantığını devre dışı bırakacak, diye geçiriyor aklından Marianne. *Ne de olsa Eleanor'la evliydin, çocuklarınız var. Mantıklı olmasa da buna inanmak isteyebilirsin. Sana mantık hakkında bir dolu şey anlatabilirim, diye güvence veriyor. Bunların çok azı hoşuna giderdi. Bütün mantık yürütmelerin sonunda seni bir fıçı dolusu, saf, inceltilmemiş asit bekler: Sinizm. Bunu kepçe kepçe karşındakinin tepesinden aşağı dökerken kendinden nefret edersin. Öyle serin kanlı durma.* Ama daha Marianne'in Elmar'ı aşağılamasına vakit kalmadan Nordvisk 'in kişisel asistanı kokpitte parıldadı.

Şimdi bu son engeli de atlaması gerekiyordu.

"Elmar'ın eşini kişisel olarak tanır mıydınız?" diye sordu Eleanor. "Bayan..."

"Adım Zoe. Hayır Eleanor Bender'ı tanıma fırsatım olmadı. Ne yazık ki..."

"Ama fotoğrafını ya da videolarını görmüş olmalısınız."

"Elmar'ın karısı öldü." Kadının yüzünün ifadesini okumak mümkün değildi. "On beş yıl önce, bir..."

"Spor kazasında. Biliyorum."

"O zaman ne istediğinizi bana söyleyebilir misiniz?"

"Bana bir bakın. Ben Elli Bender'ım. Ve canlıyım. Lütfen dikkatli bakın."

Zoe bir an tereddüt etti. "Emin değilim."

"İkimiz de haklıyız," dedi Eleanor yumuşak bir sesle.

"İkimiz de mi?"

"Lütfen bana onu bağlayın."

Asistan başını çevirdi. Belli ki görüntünün dışında kalan birine sessizce bir şeyler soruyordu.

"Buradayım," diye tanıdık bir ses duyulunca Elmar irkildi. "Hangi PE'den geliyorsun Elli?"

"Bizimkinin numarası yok."

"Bizimkinin de yok."

"Sonsuz sayıda kopyanın olması harika değil mi?" Kadın gülümsedi. "Ama biz hâlâ orijinalleriz."

"Elmar," dedi Elmar. "Zırvalamayı keselim. Benim. Konuşmamız gerek."

Dağlar bazen dinozordur, bazen de sis yığınları köpüktür.

Bunda mantıksız olan bir şey yoktu.

Ruth'a mantıksız gelen bunların içinde o şeyleri görememek olurdu. Beş yüz metre yükseklikten, içinde Golden Gate Köprüsü'nün parçalarının yüzdüğü beyaz pus görünüyordu. Öyle ki güney kulesi pusların içinden dışarı çıkarken, kuzey kulesi, devasa bir tsunaminin dalgaları gibi ışıklar içinde yıkanıyordu. O tsunaminin her şeyi silip süpürmesini hayal etmek zor değildi. Bu California'nın travmasıydı. Batı yakasının sakinlerinin sürekli yeni binalar yaparak kafa tuttukları bir travma. Her ne kadar bunun olmasını hiç istemese de insanların yeryüzünden yok olabileceği düşüncesi Ruth'u hiçbir zaman korkutmamıştı. Taşlaşmış bu dehşeti ve gizemli bir küresel dönüşümün diğer alametlerini gördükçe içinde büyüyen özlem, sadece huzur ihtiyacının bir ürünüydü. Sierra Nevada Dağları'nın yükseldiğini, kentlerin İncil'de anlatılanlara benzer sellerle battığını ve ilk halleriyle o doğal masumiyetine büründüğünü görmek, zihninin,

Willard Bendieker ve benzerlerinin anlamsızlığını ele veren bir mekanizmasıydı. Ama bir şeyler değişmişti.

Bulutları gördü, köpükleri gördü. Dağları ve canavarları gördü. Ama bu sadece zihninin bir oyunuydu. Artık ne korku vardı ne özlem. Willard giderek soluklaşıyordu. Sonunda onu yenmeyi başarmıştı. Artık sapasağlam Meg'e geri dönmekten başka bir şey istemiyordu.

"Bunların hepsi yüzen bir hara," dedi Pilar. "Tamamen otomatik. Asıl araştırma The Drop'ta yapılıyor. Güvenlik meselesine gelinceyse, robotlar çoktandır insan güvenlik görevlilerinden daha etkililer. Sadakatlerinden söz etmiyorum bile."

Kokpitin içinde adanın bir hologramı belirdi. Hemen elli metre kadar yakınlarında, Pilar'ın Lilium jete ve onun kumanda sistemine bağlanmış olan ikinci bir uçak Pete ve Phibbs'i taşıyordu. İkisi de hem Pilar'ın sesini hem de hologramı algılayabiliyordu. Köprü altlarında kalmıştı. Açılan sisin arasından yelkenliler görülüyordu. Bir yanda dimdik inen Point Bonitas Kayaları vardı, diğer yanda ise San Francisco'nun kumsalları arasında kalan Golden Gate Boğazı'ndan yük ve yolcu gemileri geçiyordu. Ruth kıyıda denizin içinde yükselen dik ormanları andıran gökdelenlere bir bakış attı. Az sonra, güvenliğin hiçbir şey, özgürlüğün her şey demek olduğu okyanusun üstünde uçmaya başladılar. Ruth'un içinde küçük bir mutluluk güneşi doğdu.

"Saat yönünde." Pilar hologramın önünde elini hareket ettirerek görüntüyü döndürdü. Adada yusyuvarlak, çok katlı ve bir pasta gibi dilim dilim bir kompleks belirdi. Bütün hepsini çevreleyen bir baraj bu kompleksi yapay bir lagünün içine alıyordu. Baraj biraz daha uzayarak korunaklı bir giriş oluşturuyordu. "Beşten yediye mal girişi ve teslimat. Yediden dokuza yusufçuk bazlı hayvanlar. Her çeşidi mevcut: internet sağlayıcı, havadan, gözetleme yani trafik, okul, otopark binaları, klinikler vesaire

gibi noktaların kontrolü. Dokuzdan on buçuğa kadar çekirge bazlılar: Zararlılarla mücadele, iklim kontrolü..."

"İklim kontrolü mü?" diye sordu Pilar'ın sözünü kesmemeye karar vermiş olan Ruth. "Ne demek bu? Bu hayvanlar yağmur mu işiyor?"

"Filtre oluşturuyorlar. Güneşin çok yakıcı olduğu bölgelerde. 453'te bir çölleşme sorunu var. Bunlar dev gibi sürüler Ruth, onlarca kilometrekareye kadar uzanabiliyor. On buçuktan on ikiye hamam böceği bazlılar: afetlere karşı koruma, nükleer ışına ve kirlenmeye maruz kalmış bölgelerde ilk yardım. En hızlı gelişen pazar bu. Hamam böcekleri radyoaktiviteye karşı, bize göre on kat daha dayanıklılar. Kopan bacaklarının yerine yenileri geliyor, başları olmadan da hayatta kalabiliyorlar, mükemmel bir bağışıklık sistemine sahipler. Gezegen misyonları için özel bir üretim var. Neyse. On iki, bir buçuk arası R Bölümü: *Ripper*'lar."

"Onlarla tanışmıştık," dedi Luther.

"Ayrıca hiç tanışmak istemeyeceklerin."

"Ne gibi?"

"Bomba böcekleri, ateş böcekleri akla gelebilecek her tür boktan şey var. Birden üçe kadar sırnaşık sürüngenler: Herkül, şeytan ve gül böcekleri. Bu böcekleri her alanda kullanmak mümkün. Ama en yaygın kullanım alanı ev havyanı ve oyun arkadaşı olarak. Üçten beşe kadar, sivrisinekler, çeçe sineği, parazit eşekarısı ve hastalık taşıyıcılar."

"Efendim?" diye azından kaçırdı Luther. "Böyle bir şey mi üretiliyor?"

"Tabii." Pilar, sanki Luther ekmek yapımını sorguluyormuşçasına baktı ona. "Kendi türünü yok etmek üzere, genetiği değiştirilmiş beşinci kol. Aşı gibi düşün."

"Aşıdan her zaman nefret ettim," dedi mutluluk güneşi sönen Ruth. Ne boktan bir dünyaydı bu böyle.

"Üçten beşe kadar," diye soğukkanlılıkla devam etti Pilar. "Arılar."

"Kulağa en sempatik geleni bunlar."

"453'te bir tane bile kalmamıştı. Doğal polenleşmeyi yeniden canlandırmak istiyorlar." Pilar'ın gözleri parladı. "Siz arıların çok iyi narkotik dedektörü olduğunu biliyor musunuz? Bir narkotik köpeğini eğitmek tam iki yıla mal olurken, arılar bu işi beş dakikada kavrıyor. Hatta kanser hücrelerinin bile kokusunu alabiliyorlar."

"Bütün bu türlere kumanda etmek mümkün mü?" diye sordu Luther.

"Evet," diye başını salladı Pilar. "Üstelik zararsızlar da. Yani R Bölümü dışındakilerden korkmaya gerek yok. Yani *Ripper* ve benzerleri dışındakilerden."

"İyi," dedi parmak uçlarını bir halka yapacak şekilde birbirine değdirirken. "Şansımız varsa Kenny ve Miley siparişi bulup iptal ederler. Edemezlerse ne olacak?"

"O zaman teslimatı biz engelleyeceğiz."

"Hangi imkânlar var elimizde?" diye sordu Ruth. "Demek istediğin orası bir yüksek teknoloji kalesi. Bu Palantier'ı durdurmak..."

"Bunu aklından çıkar," dedi Pilar. "Palantier Ares'i manipüle ediyor."

"N'olmuş yani?" diye uzaktan Pete'in sesi duyuldu. "Bunu Rodriguez de yaptı. Çok zor değil."

"Jaron erişim hiyerarşisini kullanarak bir iki kaydı gizledi, hedef karmaşası yaratmadı. Bunu yapamazdı. Ama bunun önemi yok zaten. Ares-453'ü bizimkiyle karşılaştıramazsın. Arkadaşlar bizim görevimiz Michael Palantier değil. Anlaşıldı mı? Biz burada ne Ölüm Yıldızı'nı tahrip edeceğiz ne İmparatorluk'a diz çöktüreceğiz ne de Prenses Leia'yı Jedi'ın tahtına oturtaca-

ğız. Bizim görevimiz Jaron ve kendi evrenimizi bu nesnelerden korumak. Hey bak sen kimler gelmiş?"

Ruth aşağı baktı. Okyanusun üstünde tek bir bulut bile olmadığından ekranoplan görülebiliyordu. Dev bir vatoz gibi kanatlarını açmış, hemen dalgaların üstünden uçuyordu.

Acaba onlar da bizi görmüş olabilirler mi, diye geçirdi aklından.

"Hiç değilse şimdi artık saatin çaldığını fark etmişlerdir," diye hemen cevabı yapıştırdı Pilar.

Ekranoplan arkalarında kaldı.

"Sence bizi tanıdılar mı?"

"Jaron aptal değildir. Uçağımızı tanır."

"Bir kez daha, Pilar," diye ısrar etti Luther. "Ruth haklı. Bu adanın makinelerine karşı ne yapabiliriz?"

Pilar elini aşağı indirdi. "Teslimat öncelikle malların hazırlanmasını gerektirir. Daha o aşamada yüklenmiş değillerdir."

"Anlıyorum." Luther şakaklarını ve ensesini ovdu ve Ruth'a baktı. "Yani her zaman olduğumuz yerdeyiz."

"Silahlar, yumruklar falan."

Biraz ötede bir şey dikkatini çekti. Yakın bir mesafede yarılmış, dalgaların köpükleriyle sarmalanmış bir taş yığını denizin içinden yükseliyordu. Volkanik çıkıntılar olan Farallon Adaları'ydı bunlar. Kıyının otuz mil açığında, kıtasal yamaç dimdik derinlere inmeye başlamadan hemen önceki kıta sahanlığındaydılar.

Ardından da karşılarına ada çıktı.

Dev gibi büyüktü.

Lilium jeti *EditNature* Center'ın üstünde alçalırken navigasyon cihazı "ENC güvertesinde yer yok," diye bilgi verdi. "Bu yo-

ğunluğun sebebi California Robot Fuarı. En yakın park imkânı Presidio, Main Post Bölgesi, Graham Caddesi."

"Kahretsin, orası sekiz yüz metre mesafede," diye homurdandı Jim.

Eski askerî tesis, restore edilmiş kışlası, ince uzun yolları ve ormanıyla, dünyanın en pahalı yaşam ve iş bölgeleri arasında geliyordu. LucasFilm binasından ya da Fort Winfield Scott'tan Golden Gate Köprüsü'ne bakıp kendini metafiziğin içinde kaybeden biri, bunun sebebini hemen anlayabilirdi. İnsan o noktada köprüye o kadar yakındı ki manzara bakana sanki dile getirilmemiş arzularının ve özlemlerinin uzanmış kolu gibi gelirdi, uygarlık ve yabanın birbirine dönüştüğü büyülü bir geçit gibiydi. Bu köprü insanı her yere götürebilirdi, bir yol vaadiydi, Scott McKenzie'nin şarkı sözlerine sadakatle bağlıydı. San Francisco'nun ucundaki Presidio'yu bir mücevhere dönüştürüyordu. Presidio: *EditNature* Center'ın geleceğe dürbün tuttuğu, yaklaşık yedi kilometrekarelik apaçık bir elit düşünce bölgesi. Korkunç ve devasa bir hicvi andıran Güzel Sanatlar Sarayı'nın hemen önünde, suyun ve gökyüzünün birbirine karıştığı noktada denize inşa edilmişti. Üç uçak hangarı büyüklüğünde olmasına rağmen, sanki ağırlıksız gibi duran parlak renkli bir Medusa. Organik bir şekle sahip gövdenin derisi, sanki yontma camın ya da cam gibi bir dokunun katmanlarına bakarcasına, yanar döner renklerde, hayalî bir bilmece, derinlikli, alev alev yanan bir opal taşı gibiydi.

Havaalanı tümüyle doluydu. Çevrede de durum daha parlak değildi. Kabin şeklindeki otomobiller hiç durmaksızın akıyor, içinden insanları boşaltıp yerine yenilerini alıyorlardı. Simbiyotik bir süreçti bu âdeta. Yamaç paraşütleri, insansız hava taşıtları ve daha büyük uçaklar alanın üstünde daireler çiziyor, deniz taksileri, onları bir ahtapotun vantuzları gibi çekiyormuş izlenimi uyandıran ENC'nin rıhtımına yanaşıyordu.

"Tamam, bizi ana girişte bırak," dedi Kenny. "Sonra sen istediğin yere park edersin. Önemli olan yakında olsun."

"Anlaşıldı Kenny," diye yanıtladı jet.

ENC ve Main Post Kışlası arasındaki boş alanda devler oradan oraya gidip geliyordu. Gökdelen boyunda insansı robotlar, ince kusursuz bedenleri ve elleriyle yaratıcılarının idealize edilmiş birer kopyası gibiydi. Lilium jet bu yaratıklardan birinin içine girip geçti. Bu sadece bir yansıma, bir reklamdı. Havada altın rengi harfler dönüyordu: California Robot Fuarı. Açıkça dişi olduğu anlaşılan bir android arkalarından bakıp kalçalarını sallayarak jete doğru gidip kolunu uzattı. Parmakları sanki bir kelebeği tutuyormuşçasına özenle açıldı. Boyunun büyüklüğüne rağmen tehditkâr bir hali yoktu. Bir cilve, bir baştan çıkarıcılık vardı daha çok. İnsana daha az benzeyen robotlar beceriksizce yürüyor, tekerlekleri üstünde oradan oraya yuvarlanıyordu. Dört bacaklı böceksi robotlardı bunlar. Jet daha da alçalıp yere değdi. Titanvari hologram başka şeylere yönelirken kapıları açıldı.

"Uçan halımızı daha sonra nerede bulacağımızı nasıl biliyorsunuz?" diye sordu D.S. ama sorduğu anda pişman oldu. Durmadan sorduğu sorularla gençleri sinir ediyordu muhtemelen. Çoktan ölüp gitmiş olması gereken bir çağda yaşayan mağara insanıydı o.

"Bulmamız gerekmiyor," dedi Kenny dışarı doğru bakarak. "Çağırdığımızda o gelir."

"Sözümüzü dinler," diye sırıttı Jim.

"Tıpkı Cassius gibi," diye D.S. de onlara katıldı. "Ben de ona geliyor musun, gelmiyor musun, dediğimde ya gelir ya gelmez."

Köpeğini özlemişti. Lilum jet uçup gitti. Rüzgâr batıdan esiyordu. Oluk oluk insan merkeze girip çıkıyor, güneşte oturup kahvesini içiyor, meyve salatası ve Fransız tostu yiyordu. Kimsenin elinde cep telefonu ya da dizüstü bilgisayarı görülmüyordu. Buna rağmen hepsi, dikkati dağılmış izlenimi vermeksizin paralel

düzlemlerde sohbete dalmışa benziyordu. Buradaki hiçbir şey, D.S.'in alışık olduğu, makinelerin içinden dik dik bakıp sallanarak yürüyen zombileri anımsatmıyordu. İstek ve taleplerini paylaşan bu başka dünya ne kadar da doğal geliyordu. Saatlerden, takılardan, flaş belleklerden yazılar, resimler, filmler fışkırıyor, havada bedensiz yüzler parlıyordu. Kenny acil durum kitinden gözlük sapına benzer bir çengel çıkarıp kulağının arkasına geçirdi ve sağ gözünün önüne doğru renkli bir cam yerleştirdi. D.S.'in elinden yine gözlerini ona dikmekten başka bir şey gelmedi.

"Evet biliyorum," dedi oturduğu yerde kıpır kıpır kıpırdanan Japon genç. "Yeni modelleri de var bunun."

Merkeze girip kalabalıkla birlikte yürümeye başladılar.

"Bu benimle dalga mı geçiyor?" diye Jim'e sordu D.S. usulca.

"Asla, gözlükler geçmişte kaldı. Artık bunlar var."

Jim çenesiyle anne, baba ve iki çocuktan oluşan bir aileyi gösterdi. Hepsinin bir ya da iki gözünün üstünde şakağa takılan bu çengellerden vardı.

"Bu ne işe yarıyor?"

"Bu kancanın içinde projektörler var, görüntüyü doğrudan ağ tabakana yolluyor."

D.S. gidenlerin ardından baktı. Kız hemen yanında havada uçuşan hologram yaratıklarının eşliğinden çok memnundu, hologramlar çevresinde dolanıp neşeyle bir şeyler anlatıyorlardı. Periler, manga kahramanları, küçük ejderhalar. Oğlanın omzunun üstünde yeşil altın gibi parlayan bit yusufçuk süzülüyordu. Çocuk elini uzatınca yusufçuk parmaklarına kondu. O zaman D.S. bu oyun arkadaşının bir hologram olmadığını anladı. İşin tuhaf tarafı, bu ona doğal geliyordu. Belki de Vietkong'un esir kampında bambaşka sürüngenlere alışmak zorunda kaldığı için.

"Miley?" Kenny gözlük sapına dokundu. "Biz aşağıdayız. Burası çok kalabalık. Sen neredesin?"

Önlerinde büyük bir galeri açıldı, burası yüksek bir avluydu. Tüm katlara mağazalar, sinemalar, kafeler, restoranlar, büfeler, sergi alanları yayılmıştı. Kubbeden aşağı doğru sallanan dev bir DNA sarmalı ziyaretçileri *EditNature* Center'daki Sanal Gerçeklik Arenası'na davet ediyordu. "...İnsan bedeninde bir yolculuğa çıkın, bir hücrenin içine girin, mucizeye tanık olun..." Mango ve çarkıfelek meyvelerinden yapılma salatanın üstüne serpiştirilmiş, çıtır çıtır kızartma un kurdu, sote edilmiş cırcır böceği ve tarantula yahnisi veren bir büfenin çevresinde kalabalık bir genç topluluğu toplanmıştı. Bir sonraki dükkânda baskıdan taze çıkmış burgerler servis ediliyordu, bir sonrakinde erkekler sakallarını robotların ellerine teslim ediyordu, "...ayrıca bir adet de Darwin-Pearl-Şampuanı, parıltılı beyaz saçlar için, sizin at-kuyruğunuza da çok iyi..." diye laf attı D.S.'e iri kıyım bir adam reklam panosundan. Bu, D.S.'in adımlarını hızlandırmaktan başka bir işe yaramadı. Bir sahnenin üstendeki ev robotu nasıl güzel okuyup dinlediğini anlatıyor, efsanevi bir görünüm, yepyeni bir model olduğunu söylüyordu: "Galaksinin Bekçileri!" Karşıdaki balık gözlü "yepyeni bir empati yazılımıyla donatılmış" bakım robotu, insan makine ilişkilerinde bir devrim vadediyordu, üstelik elleri 21 derecelik özgürlük açısına sahipti, *seninkilerin kaç derece özgürlük açısı var acaba?* Antikacılarda iPhone ve iPod'lar diziliydi, hemen oracıkta göz rengini değiştirmek mümkündü, bir beyzbol vurucusunun kule boyundaki hologramı vuruşunu başarıyla yaptıktan sonra galerinin içinde home run denen koşusuna başlıyordu. "...Robotiade 2050'yi kaçırmayın. Google Giants ile Nordvisk Thundercat karşılaşmasının başlama saati..." Bu arada dev boyutlarda ve olağanüstü güce sahip insanlar kuvvetlerini sergiliyordu. "...kolayca gerçekleştirilen yapay kas nakliyle siz de Örümcek Adam gibi evlerin duvarlarına tırmanabilirsiniz..." Bir kadın hayranlık içinde, şuh edalarla kendi çevresinde dönen avatarının üstünde tasarım ürünü bir

kostüme bakıyordu, "...ölçünüze göre baskısı alınır ve insansız hava aracıyla evinize teslim..." cam bir köprünün üstünde soluk kesici güzellikteki modeller, butik ürünleri sergiliyordu ve o anda giysileri ve saç modelleri değişiyordu. Yüzyıl sonu Venedik'i, dalgalanan otlaklar, altın arayıcılarının dekoru, palmiyelerin altında Robinson hayatı, tur gemilerinde yıldızların altında romantizm, evrenin başlangıcı ve sonu, insanları sanal ortamlara cezbetmeyen tek bir kuruluş bile yoktu. Manikür, pedikür, robokür, herkesin elinde bir şeyler vardı. Herkes bir şeyler yiyip bir şeyler içiyordu, al götür dünyası. "Ming'ten Mao'ya her kırk beş dakikada bir kültür kafede." Cıvıl cıvıl istiridye tezgâhlarının önünde evsizler. "... yuttunuz mu hepsini sizi bebek bezindeki pislikler..." Güvenlik robotundan evsize: "...Lütfen beyefendi, gidin buradan..." Evsiz: "...sen kıçımı yala, o teneke dilinle becerebilir misin bunu acaba?...", "...lütfen son kez söylüyorum...", "Kıçımı yala!", "Benimle gelin beyefendi...", "Dokunma bana. İmdat! Burası ifade özgürlüğünün olduğu bir ülke. Bu siktirik hakka sahibim ben...", "...hemen bugün *Nöral Aydınlanma*. Beyninizi yapay zekâya bağlayın. Basit bir cerrahi müdahale ile bir arayüz oluşturuyoruz..."

"Karnım acıktı." Jim özlemle bir süpermarkete baktı. "Hemen bir şeyler yemem lazım."

"Güdülerine hâkim olamıyorsun," diye parlayan gözlerle ona baktı Kenny. "Bilekliğin nerede?"

"Burada." Jim sırt çantasından bir şerit çıkardı. Şerit ışık saçarak bileğine dolandı. "Bir dakika, hemen geliyorum."

Ken'ichi başını salladı. "İnsan bunun mümkün olacağına inanmaz ama bu koca bebek şekersiz kaldı."

D.S. Jim'in bir tomar gofreti avuçlayıp elini kolunu sallayarak mağazadan çıktığını görünce, "Bunların parasını ödemesi gerek?.." diye şaşırdı.

"Ödemeyi kimliği yapıyor," dedi Japon adam ağırlığını bir ayağından diğerine aktarırken ve şakağındaki çengele dokunurken. "Miley, asansörlerin hemen önündeyiz. Hangi yöne gitmemiz gerek?"

"Hey dostum, ister misin?"

"Ee, ne?"

Jim bir sincap gibi doldurduğu yanaklarıyla gofretleri yerken, bir tanesini de D.S.'in eline tutuşturdu. "Ye bak. Acayip lezzetli."

"Glikozlu karınca." Kanadalı paketi bilekliğine yaklaştırınca, bilekliğin üstünde içindeki ürünlerin listesi belirdi. "Kaju fıstığı, yaban mersini..."

"Yok kalsın."

"Miley, Miley, geldik."

Asansör raylara değil, bir halata bağlıydı. Ama bir roket gibi hızla yukarı fırladı.

Miley Wu.

Topuklu ayakkabılarıyla koridor boyunca ilerliyordu. Yerler kusursuz bir temizlikteydi.

Ortalıkta bir tek o ve yarım düzine kadar temizlikçi görünüyordu. Miley de aynı kusursuzluktaydı. Üstünde almaya herkesin parasının yetmeyeceği bir elbise vardı. Ayağındaki topuklu ayakkabılarsa Christian Louboutin'in sınırlı sayıda sattığı bir modeldi. Ama hepsinden iyisi Miley'nin kendiydi. İki yıl önce işe alınmıştı, istikrarlı bir şekilde kariyer basamaklarını dimdik tırmanıyordu, yapay zekâ yazılım bölümünden doğru bir erkekle yatağa girmişti. Erişim yetkisi sınırsızdı. *Buddy Bug*'da kentsel güvenlik departmanının yöneticisi olarak sahip olduğu öncelikler ve vücudunu kullanması sonucunda açılan arka kapılar, ona sistem içinde dilediği gibi hareket etme imkânı sağlıyordu. Firmaya ait büyük bilgisayara, yedekleme sistemlerine, ENC'ye, adaya, bütün dünyadaki şubelere, hatta A.R.E.S.'e doğrudan erişim bile onun için sorun değildi.

Adadaki merkezî bilgisayarın kendi başına çok fazla bir şey yapamadığını biliyordu. Ama tüm Nordvisk sistemleri gibi onu da A.R.E.S. koruyordu.

A.R.E.S.'e sızmak ise mümkün değildi.

En azından o böyle olduğunu sanıyordu.

Ama belli ki biri algoritmaları değiştirmişti. Bu ya Elmar-453 ve onunla aynı düzeyde, onun seçkinler çevresinden biri ya da nam salmış, çok güçlü bir süper korsan tarafından yapılmış olabilirdi. Eğer bu uğursuz oyunbozan *Buddy Bug*'da çalışıyorsa üst yönetimden biri olmalıydı, bu durumda konuyu büyük bir hassaslıkla ele alması gerekiyordu. *Buddy Bug* yönetimini manipüle edilmiş *Ripper* teslimatı konusunda uyarmak, doğrudan Michael Palantier'ı uyarmak anlamına gelir. Bu ismi ilk kez duyuyordu. Kenny silah taciri olduğunu söylüyordu. Galaksiler düzeyinde ama yine de hiçbir uyarının gelmemiş olması tuhaftı.

Ama o, kısa süre öncesine kadar kendi evreninde hainlerin iş başında olduğunu da bilmiyordu.

Aşağıda ENC'de büyük bir kargaşa yaşanıyordu. California Robot Fuarı her yıl büyük kalabalıkları topluyordu buraya. Ama, o kalabalıkların aksine ve çoğunun tahmin etmeyeceği şekilde *EditNature*'ın kardeş şirketinin koridorları bomboştu. İdari işlerin çoğu otomatik olarak yürütülüyordu. Süreçleri yönetmek ve çok sayıdaki çıktıyı harekete geçirmek için çok az çalışana gerek duyuluyordu. Birkaç odada da birkaç araştırmacı çalışıyordu, o kadar. Bir kişi sadece toplu olarak görebilmek için kullanılan kontrol odasında nöbet tutuyordu, yoksa gerektiği anda tüm hologram duvarları kontrol odasına dönüştürmek mümkündü. Miley, San Francisco şehir sınırları içindeki milyonlarca birleşik gözün gördüğünü görme imkânına sahipti: otoyolları, kamuya açık alanları, tramvayları, kavşakları, binaların çatılarını, evlerin girişlerini, koridorları, tek tek odaları. ENC'nin tıka basa dolu galerisini. Presidio'yu. Farallon Adaları'nı. Geniş alanları ve özel

alanları. Kentsel alana ilişkin bütün veriler kendi kanaatlerine göre kumandayı ele alabilecek olan yerel güvenlik birimlerine iletiliyordu ama onlar bunu hiçbir zaman kendileri yapmayıp işi *Buddy Bug*'a yaptırıyorlardı. Bilgisayar, böcek sürülerini, eğitim almamış görevlilerin yapacağından daha şık ve daha hassas yapıyordu. Her kavga çıkaranı ya da tecavüzcüyü kaçabileceği son noktaya kadar, her katili ve hırsızı saklandıkları yere kadar izliyorlardı. Her şüpheliyi, bir daha gözden kaybetmemecesine yakalıyorlardı. Bütün kentin, altını, üstünü en ince ayrıntısına kadar kopyasını çıkarıyorlardı.

"Bana adayı bir bütün olarak göster."

Kontrol odasını havadan görüntüler kapladı ve sanki canlıymış gibi soluk alıp vermeye başladı. Ve sonra geldikleri gibi yok oldu. Onun yerini on binlerce farklı perspektiften hesaplanarak oluşturulan küresel bir panorama aldı. Kentsel alanda biyoteknolojik durum tespitinin yapılması tümüyle yusufçuk bazlı türlerin göreviydi. Şu anda adayı gözlemleyen sürü, daha doğrusu küçük gruplardan oluşan topluluklar algoritmanın emirlerini saniyesi saniyesine yerine getiriyor, yükseğe çıkıp tesisin üstüne doğru yayılıyordu, böylece Miley de tesisin üstünde süzülmüş oluyordu. Arkasına dönüp bakınca iki Lilium jetin yaklaştığını gördü.

Ayrıca daha büyük ve daha yavaş bir şeyin.

Jaron'un ekranoplanıydı bu.

Ne olmuştu bu adama? Miley, Jaron'u severdi. Son derece nazik biriydi o. Gerçi bu özelliği, onu yaptığı iş açısında daha kalifiye hale getirmese de insan kendini onun yanında iyi ve korunaklı hissederdi. Nordvisk'in güvenliğinin tepesindeki bu adam neler karıştırıyordu, gizli evrenlere biyolojik silah mı kaçırıyordu? Peki şu anda malları karşılamak üzere yaklaşmakta olan, hatta oraya gelmiş olması gereken tüm gemiler, yük uçakları neredeydi? Gözleriyle lagünü, denizi ve ufku taradı ama adanın

robot taşıyıcıları ve insansız hava taşıtları dışında hiçbir şey fark edemedi. Şu anda bir düzine kadar müşteriye teslimat yapılması gerektiği düşünülecek olursa, hayli tuhaf bir durumdu bu.

"Miley?" Kenny'nin sesi kulaklığında duyuldu. "Yukarıdayız."

"Geliyorum."

İncecik sütunların Murnau'nun gölge oyunlarına benzer oyunlar oynadığı ışıl ışıl aydınlatılmış bir fuayeden geçti. Jim, Kenny ve örgülü atkuyruğu ve buzdolabı genişliğinde göğsü olan yaşlı adam, son derece modern döşenmiş bu boşlukta, tarih öncesi yaratıkları gibi duruyordu. Zaten bir anlamda öylelerdi de. Ama oradaki, en ince detayına kadar insana benzetilerek yapılmış makinelerden biri de olabilirlerdi. 453'te bu tür şeyler oluyordu. Robotlar insan gibi hareket edip insan gibi konuşuyor, karşındakilerde gerçek bir insan olduğu izlenimi doğuruyordu. Neredeyse. İskeletin üstü hâlâ silikonla kaplıydı gerçi ama deri, yağ ve kaslar insan biyolojisine uygun kök hücrelerden 3D baskı yoluyla elde edilmişti, temperlenmiş kusursuz yapay kanla besleniyor ve giderek sentetik derinin yerini alıyordu. Bütün alanlarda uygulanmıyordu bu yöntem. Bakım robotlarında insana benzerliğin her gün biraz daha az kabul görmesi çarpıcı bir saptamaydı. Bu durumu robot gurusu Masahiro Mori *Gizemli Vadi* olarak adlandırıyordu. Robotun insana benzerliği arttıkça, davranış biçimlerinde doğallıktan en ufak sapmanın bile yarattığı rahatsızlık da o ölçüde artıyordu. Beyin arıza veriyordu. Canavar, insan yiyici, zombi. Beyin benzer olanı değil, aynı olanı istiyordu. Aynı ve benzer olanın arasını dev bir vadi ayırıyordu. Ancak bu yanılsamayı mükemmel hale getirenler, güvenilmeye ve belki gerçek sevgi benzeri bir şeye hak kazanıyordu. Aradaki bu farkın kapanmasına doğru uzanan bu yolu büyük ölçüde belli bir müşteri grubu finanse ediyordu. İnsanlar bu müşteri grubu için kendi benzerlerini bu kadar aslına uygun yapmaya çalışıyordu.

Benim dünyamın mucitleri, bütün bunları ne için yaptığınızı anlatalım mı size? Yaptığınız bu insan benzerleri için ikinci büyük pazarın ne olduğunu biliyor musunuz? Orospuların ve jigoloların şimdiden buna karşı bayrak açtığını duymak sizi şaşırtır mı? Geleceklerini tehdit altında gördükleri için öfkeliler.

Otomasyon iş yerlerinin azalmasına yol açıyor. Doğru.

"Bir daha kontrol ettim," dedi selam vermek yerine. "Bu teslimat, aynı zaman penceresinden yapılacak bir sürü teslimattan biri olabilir. Ama hiçbirinde, farklı olduklarını gösterecek bir belirti yok." Önlerinden yürüyüp sanal gerçeklik odalarından birine giriyor. "On üç teslimatımız var: beş adet çekirge ve meyve sineği bazlı, iki adet kent gözlemcisi, üç takım hobi, hamam böceği bazlı ve bir takım da meyve böceği."

"Bunlardan biri olacak," dedi Jim.

"Beni sistemin ne kadar derinine sokabilirsin?" diye sordu Kenny.

"*Buddy Bug*'ın mı? Kaynak yazılımına kadar."

"Bu hiçbir işe yaramaz. Ares'i gözden geçirmeliyim."

"Bakabilirsin ama kurcalayamazsın," dedi Miley parlak siyah bir bukleyi alnından alarak. Parlak saçlar bu sıralar son modaydı. "Ben de ne anlatıyorum sana."

"Peki o zaman önce *Buddy Bug*'a bakalım."

Sanal gerçeklik odası, pencerelerin önünde uzanan bir set dışında bomboştu. Miley kodu girdi, ardından ses tanıma ve göz taraması geldi. Odada veri pencereleri vardı. "Senin bilgisayarın." Miley, Kenny'nin büyük bir hızla programları incelemesini seyretti.

"Haklısın, dikkat çeken hiçbir şey yok."

"Söyledim sana. Siz bu *Ripper* teslimatı meselesinden emin misiniz?"

"Yüzde yüz eminiz. Ortalıkta teslimatı farklı şekilde gösteren bir komut olması gerek. Ares'in müdahale edemeyeceği bir komut."

Jim omzunu ovdu. "Peki ya tüm teslimatları iptal etsek?"

"Tam bir dâhi!" Miley uzun kirpikli gözleriyle ona baktı. "Peki ben bunu nasıl açıklayacağım?"

"Göster hadi kendini, kahrolası," diye homurdandı Kenny. "Senin imzan nerede?"

"Yedeklemelerden birinde olabilir mi?" diye sordu Jim.

"Unut yedeklemeleri. *Buddy Bug*'ı da unut. Palantier, Ares'i manipüle ediyor. Beni içine sok Miley."

"Bunun için haftalar, aylar boyunca..."

"Sadece beş dakika."

"Nasıl istersen." Aynı prosedürü tekrarlıyordu. Bu kez ses ve gözler dışında parmakları ve bileğinin içine yerleştirilmiş olan ve erişim sınırlarını belirleyen çip de taranıyordu. Kenny bundan sonra verilerin harikalar diyarında dolaşmaya başladı. Elleriyle silme benzeri hareketler yaparak pencereleri açıp kapadı, görüntüyü büyüttü, havada bir şeylere dokundu ve sanal bir havai fişek patlamasını sağladı.

"Ya şimdi?"

"Nihai hedef yazılımını kontrol etmem gerek."

Kadın kendi tırnaklarını inceledi. Ojenin üstündeki desenler değişti. Güzel bir görüntüydü. "Ama o yazılımda hiçbir şeyi değiştiremezsin."

"Haklı, Kenniboy," dedi Jim. "Bütün bunların bize hiçbir yararı yok. Biraz sonra kahraman şerif adaya varacak. Mesele nedir? Teslimatı, Pilar ve şerifin Jaron'u yakalamalarına yetecek bir süre boyunca bloke etmek mi? Adanın fişini çekerek mi?"

Miley ürkmüştü. "Adanın fişini çekmek mi?"

"Neden olmasın?"

"O zaman onlar da benim fişimi çeker."

"Toptan bir elektrik kesilmesi gibi gösterirsek hiçbir şey yapamazlar," dedi D.S. ip üstüne yürüyen bir körün cesaretiyle. "Bir sistem hatası gibi."

"Harika." Kanadalı, gruba baktı. "Elektrik kesintisi nihai hedefle ters düşmez."

Miley dudaklarını büzdü. Elektrik kesintisi. Eğer bu işi onun yaptığını fark ederlerse, *Buddy Bug*'a sızmak için iki yıldır harcadığı tüm çabalar boşa giderdi. O anda aklına bir fikir geldi. "Peki elektrikleri her yerde değil, sadece R Bölümü'ndeki mal teslim bölümünde keselim."

"Harika. Hadi ver komutu."

"O zaman ellerinde benim ses kaydım olur, gerzek!"

"Ben hallederim bunu." Kenny dikkatini *Buddy Bug*'ın bilgisayarına yöneltti. "Adayı görebilir miyim?"

Odayı bir hologram model kapladı, orijinali bir milden bile genişti. Dış çeperi kaplayan yoğunlaştırılmış solar enerji panelleri ve rüzgâr türbinleri, trafolar, yürüme yolları ve yaya köprüleri açıkça belirmeye başlıyordu. Baraj duvarları otuz metrelik dalgalara bile dayanacak şekilde yapılmıştı, en azından teorik olarak böyleydi, inşa edildiğinden beri bu boyda bir dalga ölçülmemişti. Daha korunaklı olan iç bölgede, çapı altı yüz metre gelen daire şeklinde, beş katlı ve yukarı doğru yükseldikçe giderek küçülen camlarla kaplı bir kompleks yer alıyordu. Camlar küçüldükçe yapıyı sarmalayan küçük teraslar oluşuyordu, bunlar da güneş ve rüzgâr enerjisi tesisleriydi. Miley'nin düğün pastası adını verdiği yapının altıda biri, merkeze doğru giden bir geçit dışında yassıydı. Boşta kalan alan konteyner terminali ve yük limanı olarak kullanılıyordu. Vinçler, rıhtımlar ve bir uçuş pisti görülüyordu. Dalgaların altından sular osmoz halinde akarak ek enerji sağlıyordu. Asıl adanın çevresinde çiçeğin taç yapraklarını andıran, altıgen, üstü kubbeli platformlar adaya bağlanmıştı: Bunlar buğday filizi ve yosun üretimi için kullanılan seralardı. Bu

ürünler böcekler için yem, fazla üretim, deniz suyunun tuzdan arındırılması, ölen hayvanları gübre haline dönüştürülmesi ve otomatik laboratuvarlar için kullanılıyordu.

"Bütün enerji girişleri iki kapalı devre boru hattına aktarılır," diye açıkladı Miley. "Dış distribütörü baraj meydana getiriyor. İç distribütör ise merkez kompleksin çevresinden dolanıyor. İki boru hattı da çok sayıda parçaya bölünmüş durumda. Barajdan bu altıgenlere doğru suyun altından besleme kanalları uzanır, buradan da merkezdeki adaya. İç distribütör ise aynı şekilde iki yöne doğru çalışır. Bu hepsinin birbiriyle bağlantılı olması demektir. Yani merkezî bir şalter yok. Eğer R Bölümü'nde elektrik kesilecek olursa enerji diğer yollardan oraya iletilir. Yedekleyiciler de bu açığı her durumda kapatır. Adanın tamamını elektriksiz bırakmak için şalterlerin hepsini aynı anda kapatmak gerekir. Böylesi bir elektrik kesintisinin gerçekleşme olasılığı, ağzına kadar dolu bir otoparkta arabaların hiçbirinin motorunun çalışmaması kadar düşüktür."

Kenny başıyla onayladı. "Sabotajın kokusunu alırlar."

"Hem de nasıl! Ama sadece R Bölümü'ndeki teslimatı felce uğratmak için..."

"İki şalteri indirmek yeterli."

"Doğru. "Miley modele doğru gidip pasta diliminin *Ripper*'lara ev sahipliği yapan su tarafındaki, dış köşe noktalarına art arda dokundu. Kenny de ona katıldı. Veri alanları açıp komutlar verdi.

"Şalter 35, elektrik akımı kesildi," dedi bilgisayar sesi. "Şalter 36 elektrik akımı kesildi."

"Üstelik arkamızda hiçbir iz bırakmadık." Kenny'nin gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Bir şey değil."

"Şalter 35 ve 36'ya elektrik akımı yeniden sağlandı."

Birbirlerine baktılar.

"Efendim?"

"Olamaz. "Miley enerjik hareketlerle başını salladı. "Bir daha."

Elektrik bağlantısı birkaç saniye sonunda yeniden sağlandı.

"Belki bu R Bölümü'ne özgü bir sorundur," diye meseleyi biraz olsun anlamlandırmaya çalıştı D.S.

"Rıhtımları dene," dedi Miley. "Aynı prensip."

Sonuç aynıydı.

"Bekle." Japon çenesini kaşıdı. "Komutlarıma karşı geliyor. Çünkü bunları komut olarak algılamıyor." Parmakları havada uçuştu. "O zaman iz bırakmam gerek. Fark etmez. Kimin bıraktığını kimse göremez nasıl olsa. O zaman...komut!"

"Şalter 35, elektrik akımı kesildi. Onaylayın. Şalter 36 elektrik akımı kesildi. Onaylayın."

Kenny birkaç tuşa basarak onayladı.

"Şalter 35 ve 36'ya elektrik akımı yeniden sağlandı."

"Ne boktan iş bu ya?" diye sordu Jim kafasının karıştığı belli bir halde.

"*Denizde İsyan* filmi gibi."

Miley manikürlü parmaklarından birini dudaklarına götürdü. Ne tuhaftı. Sistem üretimi korumaya çalışıyordu. Aslında bir hata tespit etmesi durumunda böyle davranması doğaldı. Ama onaylanmış komut söz konusu olduğunda değil. Miley alandaki bakım robotlarının kumandasını yöneten yazılımı aktive etti. Madem ki *Buddy Bug*'ın merkezî bilgisayarı huysuzluk ediyordu, o zaman yapılacak şey şalteri fiziki olarak indirmekti. Fiziki bir şalter var olduğu için sistemin üreticilerine teşekkür etmek gerekti. Miley bakım robotunun kavşağa gitmesi için emir verdi.

Hiçbir tepki yoktu.

Ne yapacağını bilemez halde sesli komut verdi.

Ama sistem onu duymamakta direniyordu.

Miley son derece pahalı kıyafetlerini kalçalarının hizasında çekiştirdi ve siyah parıltılı saçlarını alnından çekti. Çenesini

yukarı kaldırıp omuzlarını dikleştirdi. İçgüdüsel olarak, testosteron bazlı sistemleri her seferinde hizaya sokan bu özelliğini kullanıyordu. Çenesinin kasıldığını hissetti. Bir şeyleri parmağının ucunda oynatamamaktan nasıl da nefret ediyordu.

Ama çare yoktu.

Adayı kontrol edemiyordu.

Elmar-453'e ve onun Howard Hugher tarzı varoluşuna ilişkin bildikleri her şeyi ajanlara borçlulardı.

Başından beri, bu dünyada, girdikleri bir süpermarkette alışveriş eder gibi davranamayacaklarını biliyorlardı. Teknolojiler onlara göre çok ileriydi, gündelik hayatları bir sürü kurt kapanıyla kaplıydı. Robot teknolojisi, otonom otomobiller, nesnelerin interneti, makine öğrenmesi, biyoteknoloji, patent altına alınmış kaynak kodlarıyla korunan, çürümeye ve ölüme karşı kazanılmış olan zafer, yirmi birinci yüzyılın ortasının kırılmaz camın ardındaki vaatleri gibi insanları cezbedip duruyordu. Bu kodların muhafızları Olympos Dağı'ndaki tanrılar gibi politika düzleminin en tepesindeki tahtlarında oturuyordu. Elmar'ın istek listesi neredeyse kendiliğinden yazılıyordu. Bu liste mucizevi ilaçlar, hücre terapisi, biyolojik yazıcılar, otonom cerrahi sistemler, taşınabilir bilgisayarlar, sanal gerçeklik programları, uçuş araçları, internet bazlı altyapı sistemleri, nano makineler, yeşil teknoloji, süper zekâ yolunda kuantum sıçramaları ile dolup taşıyordu. Tek sorun, kutuplarda Ren geyiklerinin koşumunu vuran eli açık bir ihtiyarın olmamasıydı. Gerçi birçok şey tıpkı Hamburger Helper hazır makarnaları gibi kolayca elde edilebiliyordu: Veri gözlükleri ve gözlük sapları, haplar ve damlalar, yaka iğnesi, küpe ve kazak şeklinde bilgisayarlar, oysa eski hayatlarında bu ve benzeri gizli formüllerin hiçbiri bilinmiyordu.

PE-453'ü kavramak için hepsini incelemişlerdi.

Bunları kullanabilmek içinse dokularının içine sızmaları gerekmişti.

Bu da olsa olsa 2017 yılı Nordvisk ürünlerini internet öncesi dönemin mühendisleriyle yapmaya çalışmak kadar başarı vadediyordu. Ama işe yaramıştı. Her ne kadar PE-453'ün yaratıcıları kendilerini bir tür üstün insan gibi görseler de aynı zamanda şaşırtıcı ölçüde çözüm odaklıydılar. Daha doğrusu tahmin edileceğinden daha az narsist ve daha çözüm odaklıydılar. Biri insanın kendini optimize etmesini, diğeriyse kendini yok etmesini ululayan iki yeni din sonuçsuz kalmıştı. Bu ya homo sapiensi sonuna kadar süper güçler ve ölümsüzlükle donatmak ya da iyileştirilmiş yaşam biçimleri için onu yok etmek anlamına gelecekti. İki düşünce biçimi de otuz yıl geriden gelmesine rağmen uyum sağlamayı başarmıştı. Geri kalanını ise çalışkanlık ve kavrama becerisi halletmişti. Böylece Miley Wu gibi ajanlar PE-453'te yüksek konumlara ulaşabildiler. Bütün püf noktalarını yalayıp yuttular, patentleri, formülleri, algoritmaları ve kaynak yazılımların hücre kültürleri ile ilk örnekleri çaldılar, sanayi casusluğunu utanmazca uyguladılar, en alçakça numaraları bile yapmaktan geri durmadılar. Elmar'ın, kendi dünyalarında onlarla rekabet etmediği için ilgililerin bundan zarar görmediği yolundaki kendini haklı çıkarma çabası bu operasyonlara destek oldu, gerçekten de buna karşı çıkanların sayısı çok azdı.

Peki ama, 2050 yılında Nordvisk'in kurucusu kimdi?

Elmar tabii ki diğer kişiliğinin kim olduğunu çok merak ediyordu. Her tür kişisel temas kesinlikle yasak olduğundan bu, içini kemiren, neredeyse canını acıtan bir merak halini almıştı. O neye dönüşme vaadi ya da tehdidi içeriyordu acaba? Bu soruyu bu şekilde sormaması gerektiğini biliyordu aslında: Yaşlı adam ve o aynı insan değillerdi, her biri diğerinin olabilme ihtimaliydi. Aradaki farklar çok belirgindi. Buradayken, Liza'nın insanı ca-

nından bezdiren cazibesine yenik düşmektense, Elli'yle çocuk yapmanın nasıl bir şey olacağını gözlemleyebilirdi. Gerçekten yapabilir miydi bunu? Elmar-453 Liza'yı 2021'de terk edip armut koltukta geçirdikleri keyifli anları hatırlayarak Elli'yle bir aile kurmuştu. Daha o güne dört yıl vardı. Elli-453 ölmüştü, ölmemiş olsaydı başka bir hayat rotası çizerdi belki ama tersinden bakılırsa, Elli'yle evlendiği takdirde bu Elli'nin öleceği anlamına mı geliyordu? Üstelik Elli onunla armut koltukta oturmaktan daha mahrem bir ilişki istediğine dair hiçbir işaret vermemişti. Koltukta da giyinik olarak oturmak koşuluyla.

Ama ya yapsalardı?

Kaçınılmazlık diye bir şey var mıydı?

Hayır evrenler birbirlerinden farklı gelişirdi. Buradaki de diğerinin geleceği değil, farklı bir versiyonuydu.

Ama yine de bu esrarengiz yaşlı adamda kendini görmekten kurtulamıyordu. Daha doğrusu görememekten çünkü Elli'nin on beş yıl önceki ölümünden beri Elmar-453'ün tek bir fotoğrafı bile yoktu. Kendi yarattığı bir mit gibi, denizlerde dolaşan ultra modern yatında gizleniyordu. Bu inzivanın gerekçesi neydi? O zamanların Larry, Sergey, Elon Musk gibi yaşını başını almış kahramanları, kendilerini CEO olmanın boyunduruğundan kurtarıp dünya onları geri çevirse ve kendi içinde paramparça olsa bile bir tür yaşlılar görev timi gibi oradan oraya uçup dünyayı kurtarmaya çalışmaktan geri durmuyorlardı. Onlar gibi Elmar-453 de şirketinin yönetimini gençlere teslim ederek bir hayalete dönüşmüştü. Her ne kadar ajanları onun hâlâ ipleri elinde tuttuğunu ve A.R.E.S. projesini kontrol ettiğini söyleseler de bugüne kadar yaşadığına dair bir kanıt sunamamışlardı. Düzenli aralıklarla yayımlanan bilimsel makalelerinin hepsi sahte olabilirdi, bunu kim bilebilirdi ki? Hatta Lilium jetindeyken duydukları ses bile sahte olabilirdi.

Birkaç dakika içinde bunu göreceklerdi.

Golden Gate Köprüsü'nün kuzey ucunda yamaca atılmış pitoresk zarlar gibi duran Sausalito bu dünyadan elini eteğini çekmeye çalışan bohemlerle, kitle turizminin ihtiyaçlarını karşılamanın ötesinde, bir de analog dünyayı savunan bir protesto hareketinin de kalesi olmuş durumdaydı. Caledonia Caddesi ve Bridgeway sahil yolu mağazalarla dolup taşıyordu. Butiklerin, galerilerin ve deniz ürünleri restoranlarının arasında fırınlar, kasaplar, balıkçılar, terziler, berberler, plak satıcıları, tasarımcılar, galeriler, ses kayıt stüdyoları, internette bulunması mümkün olmayan, kişiye özel, son derece pahalı şeyler üreten, en küçüğünden zanaatçılar birbiriyle yarışıyordu. Eski yolcu gemilerinin iskelesinin olduğu yerde şimdi dubalar üstünde bir mahalle kuruluydu. İskelelerin yerindeyse deniz taksileri ve deniz uçakları demir atmıştı. Semtin arkada kalan bölümü her zamanki gibi tekne ev yerleşimine ayrılmıştı.

Ondan önce, Richardson koyunun tam ortasında *Eternity* demir atmıştı. Elmar'ın yatı yani.

Havadan bakınca yat tıpkı the Drop ve *EditNature* Center gibi düzenlenmişti, iki yüz metre uzunluğunda, suya batabilen bir uçuş alanı gibi bembeyaz bir katamaran. Dış kabuğu tamamen kapatılıp suyun altına inebiliyordu. Elmar-453, "Dalgalar Eternity'ye zarar vermez," diye yazmıştı. "Bunun tek istisnası açık denizlerde meydana gelen tsunamiler. Elli metre ya da daha yüksek bir ani dalganın alabora etmeyeceği gemi yoktur ama denizin yeterince derininde olursanız belki bir şansınız olabilir. Böyle bir tsunaminin gerçekleşme olasılığının ne kadar olduğunu soracak olursanız, bunun düşük olduğunu kabul ederim. Kocaman bir şeyin büyük bir hızla denize düşmesi gerekir ama istatistik bir fahişedir. Dinozorların yeryüzünden silinmesine neden olan türden bir gök taşının dünyaya ancak yüz milyon yılda bir düşeceğini söyleyerek insana yaranmaya çalışır. Bu hesapla önümüzdeki otuz dört milyon yıl daha rahat olabileceğimizi

düşünebiliriz. Ama istatistiğin söylemediği şey, o gök taşının hemen gelecek hafta da düşebileceğidir. Ben sadece hazırlıklı olmaya çalışıyorum."

"Of ya, bunu yazdığım sırada paranoyaklaşmış olmalıyım," dedi Elmar, Lilium jet piste doğru alçalırken.

Eleanor gözlerini devirdi. "Şunu keser misin lütfen?"

"Neyi?"

"Ondan senmişsin gibi söz etmeyi. Paranoyakça olan bu."

Jayden hafifçe öksürdü. "İkiniz de Michael Palantier adını hiç duymadınız mı?"

"İkimiz de mi?" Elmar ona doğru döndü. "Sen deli misin? Yoksa ben Darknet'e girip kendi şirketimi dolandırmaya mı çalıştım?"

Jayden birden ufaldı. "Demek istiyorum ki, sadece..."

"Sesinin tonu üzerinde çalışmalısın demek istiyor," diye araya girdi Marianne.

"Bu işe karışma!"

Kadın düşmanca bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Eğer ben bu işe karışmayacak olsam, şu anda Goodyears Bar'daki yatağımda huzur içinde yatıyor olurdum ve sizin bu saçmalıklarınızı dinlemek zorunda kalmazdım. Ama ben bu genç adam düşüp kalmasın ve size yardımcı olabilsin diye uğraşıyorum."

"Çok ciddi zarar verdikten sonra."

"Ve onun bedelini ödedikten sonra."

"Yani demek istiyorum ki," dedi Jayden huzursuz bir aradan sonra, "eğer burada bir Michael Palantier varsa, bizim dünyamızda da olma ihtimali çok yüksek."

Elmar'ın ağzı, diğeri adamı, kendini dönüştürdüğü böceğe çevirmek için refleks halinde kocaman açıldı. Ardından, içinde sanki uzaktan kumandayla gerçekleşiyormuş gibi bir bilinç süreci yaşandı. Doktor kadının gözlerine bakarken, hâlâ nasıl olup da bu solgun yarasayla PE-453'teki aynı lilium jetinde olduğunu

anlamaya çalışıyordu. Bu nasıl bir gruptu böyle. Bir taşra polisi. Taş devrinden kalma bir deniz piyadesi. Ya şu kadın, nasıl savunduğuna bakınca insan Jayden'ı onun çocuğu sanırdı.

Asıl mesele de buydu zaten. Onların hiçbirinin gelmemesi gerekirdi. Hepsinin kendine ait huzurlu birer yatağı vardı.

Marianne'in gözleri art arda dizilmiş dioramalar gibiydi, yüzündeki lekeler de renkli hikâyeler anlatıyordu. Elmar birdenbire ardındaki, hiç aydınlanmamış bir günün zayıf ışığında altlarında uzanan iki yanı ölüm ve uğursuzlukla kaplı solgun yola baktı. İstediği takdirde bir insanın yaşamını önüne serilmişçesine görebilirdi, belki de insanların gözlerine uzun süre bakmayı sevmemesinin asıl nedeni buydu. Ama bir yandan da hiçbir zaman yanıp kül olmayan empati ateşinin titrediğini ve Marianne'in gününün aydınlandığını da gördü.

"Jayden düştü," dedi Elli alçak sesle. "Hepimiz İkarus gibi güneşe çok yakın uçuyoruz."

Jet iniş yaptı. Elmar kabaca Jayden'ın yönüne baktı.

"Peki tamam. Söylemek istediğin nedir?"

"Palantier'ın bir geçmişi var," dedi Jayden. "Öyle gökten zembille inmedi. Ayrıca ben onun sadece PE-453'te ya da evrenler arasındaki bir ölmüş yıldızda yaşadığını sanmıyorum. Burada geldiği noktaya bizim dünyamızda da gelebilir."

"Demek istediğin onun geçmişi başından beri Ares'le mi bağlantılı?"

"Böyle düşünüyorum."

Elmar başını sallayıp, "Burada alacağımız sonuç ne olursa olsun Jayden, sana olanlar için üzgünüm," dedi.

"Evet", diye fısıldadı sibernetikçi. "Ben de üzgünüm."

Jetin kapıları yukarı doğru kalktı. Solda benzer bir model vardı, sağdaysa pervanesi yatay ve dikey olarak kullanılabilen bir helikopter. Uçuş alanının çevresini perçinli duvarlar sarmalıyordu.

Alanın dar kenarında bölmeler bir çatal oluşturuyordu. Onlara en yakın olan geçit açıldı ve aydınlık bir koridora yöneldiler.

"Bunu bir davet olarak kabul edebiliriz," dedi Eleanor başka hiçbir şey olmadığı için. "Öyle değil mi?"

Onları karşılayan bir komando birliği olmadığı için daha çok bir savağı andıran koridor boyunca yürüdüler. Koridorun sonunda arasından bakabilmek için yarıkların olduğu bir bölme daha vardı. Elmar bir tarama cihazından geçtikleri duygusuna kapıldı. Vızıltılar, takırtılar ve koridor boyunca uzayıp giden aydınlatma bir karantina bölgesine girdikleri düşüncesini uyandırıyordu. Başlarından aşağı bir dolu dezenfeksiyon maddesi püskürtülecek olsa, hiç ama hiç şaşırmayacaktı. Derken bir bölme daha açıldı ve Elmar-453'ün kişisel asistanı Zoe'yi gördüler. Kadın ona Katie Ryman'ı anımsatmıştı. Aynı soğuk hava olmasına rağmen Zoe'yi çevreleyen alanın farklı olduğundan kuşkulanıyordu. Gülümser gibi yapıp arkasını döndü ve önlerinden aydınlık merdivenleri inmeye başladı. Burası bir su altı resifinin mekânsallaşmış bir fantezisi gibiydi, egzotik balık sürüleri, kıpırdayan güneş ışınları, parıldayıp sönen, kaçışan ışıklar. Kadının eşliğinde bir manzara penceresinin hâkim olduğu salona girdiler. Mobilyadan çok heykeli andıran organik görünümlü çanak şeklinde koltuklar, boşluğa, hücrenin içinde yayılmış mitokondriler gibi serpiştirilmişti. Hücrenin çekirdeğindeki yuvarlak havuzdan yansıyan ışıklar tavanı dalgalandırıyordu.

Koltuklardan birinden, sanki oracıkta yumurtadan çıkmış gibi kalkan adam Elmar'ın boyundaydı, onun yaylanarak yürüyüşüne, her zaman koruduğu liseli genç yüzüne sahipti. Ama bu yüz ergenlerde ve yaşlılarda, sanki o kendini tanımlamıyormuş gibi bir güvensizlik yansıtıyordu.

Adam yetmişlerin ortalarında olmasına rağmen Elmar'ın ikizi olabilirdi.

Karşısındakinin gözünün içine bakmayı sevmeyen iki kişi bakıştı.

Yaşlı olanın yüzünde bir hüzün dalgası belirdi. Yoksa sadece suyun yansıması mıydı bu? Elmar karşısındakinin bu kadar iri yarı olduğunu görmenin şaşkınlığını yaşıyordu. Kendinin hep daha ince yapılı olduğunu düşünmüştü. Ve sanki daha kısa. Ayrıca karşısındaki ikizi sanki tersmiş gibi geliyordu ona. Bunun nedeni aynaların zamanla, insanları ters yansımanın gerçek olduğu yanılsamasına inandırmasıydı. Ama her şeyden önce bir...

Yabancılık hissediyordu.

"Selam Elmar," dedi Eleanor.

Yaşlı adamın göz bebekleri kadına doğru hareket etti. Onun görüntüsünü emmeye çalışıyordu sanki. Parmaklarını kadının yüzüne doğru kaldırdı ama ona dokunmadı.

"Evet," dedi, "sen böyleydin."

Eleanor adamın elini tuttu. Ama bir saniye sonra adam elini çekip dikkatini Jayden ve Marianne'e yöneltti. "Tanışıyor muyuz?"

"Henüz tanışmıyoruz," diye homurdandı Marianne. "Üstelik sizden iki tane birden olması sinirlerime dokunuyor."

"Jayden de Haan," diye tanıtıyor kendini sibernetikçi.

"Jayden..." Elmar-453 belleğini yokladı. "Evet sanırım sen bir yıl kadar bizde... evet öyle olmalı... sonra hemen Google'a geçmiştin, değil mi?"

"Eğer sen öyle diyorsan."

Elmar, Jayden'ın başındaki ve elindeki sargıları ancak şimdi fark etmişe benziyordu. "Korkunç görünüyorsun."

"Korkunç olduğu için," diye sohbeti kesti Elmar. Amacı hem zaman kaybını önlemek hem de içinde birbiriyle çelişkili duyguların fokurdadığı tencerenin kapağını kapamaktı. Kendisiyle tanışmak için o kadar hevesli olmasına karşılık, bir şeylerin ters

gittiği bu boş ve devasa gemiyi terk etme güdüsü de bir o kadar güçlüydü. "Michael Palantier adını daha önce duydun mu hiç?

"Palantier mı?" Elmar-453 düşünceli bir tavırla parmağını dudağına dayayıp birkaç adım attı. "Michael Palantier?"

"İyi düşün."

"Eee." Sırtı diğerlerine dönük olarak, "Bilmiyorum. Bu çok uzaklardan gelen bir yansıma. Belki. Belki de değildir," dedi.

"Kulağa nasıl geliyor bu yansıma?" diye sordu Eleanor. "Sana neler hatırlatıyor?"

"Çok zayıf." Elmar-453 yüzünü onlara döndü. "Burada olduğunuza inanamıyorum."

"Şaşırdın mı?"

"Şaşırma doğru sözcük değil. Günün birinde PE'den bir ziyaretçi geleceğini her zaman biliyordum. Ama kendini tanıtmadan. Kurallara herkes uyuyor, siz neden uymuyorsunuz?"

"Sen neden uymuyorsun? Sen de kurallara karşı geldin."

Diğeri şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ben mi?"

"Bizi kabul ederek kurallara karşı geliyorsun. Yüz yüze görüşme, bu bir kural ihlali."

Elmar ikizini inceledi. İleri yaşın etkileri hiçbir önemli fark yaratmamıştı. Onları birbirinden ayıran çok fazla şey yoktu. Diğerinde şakalara düşen hafif bir grilik onda henüz başlamamıştı. Elmar-453 yaşlanma hormonlarını dondurmadan önce geçen yılların iziyle hatları biraz daha sertleşmişti. *Demek ki başarmışız*, diye geçirdi aklından. Ben başaracağım. *Dünyanın en eski hastalığını yeneceğim. Evrimin, sanki biz hiçbir rol oynamamışız gibi, belleğimizi sildiği, bizi yok etmesine yol açan küstahlığını. Bu yüzden coşku duymam gerekmez mi? Diğerinin gözündeki tuzak kapakları olmasa coşku duyardım belki. Keder uçurumları, hayali andıran fikirler. Bu umutsuz dev gemi. Empati taklidi yapabilen robotların ne kadar muhteşem bir örneği Zoe. Sırf Elli'yi zevksiz bir espri yapmakla suçladığı sıradaki öfkesi*

bile şaşırtıcı. Ama belki işin içinde gerçekten empati vardır. İyi ama o zaman Elmar neden bu dünyada yaşamıyor? Bu lüks kozanın, bu yalıtımın anlamı ne?

Elmar'ın korkunç yaşlı gözleri Eleanor'a yöneldi.

"Bu seni yeniden görebilmem için bir fırsattı. Ben..."

"Harika," diye sözünü kesti, ölümsüzlüğün keşfiyle kendini aldatılmış hisseden Elmar. "İşte şimdi karşında."

Elmar-453 kederle başını salladı. "Karşımda değil."

"Sen ben değilsin, ben de sen değilim."

Sanki bu yepyeni bir şeymiş gibi. Ama ansızın bir acı kapladı içini, ölümsüzlerin yalnız olduklarını fark etmenin acısı. Yalnız ve korku içinde. Başka ne söyleyebilirdi ki? Jayden'ı dürttü. "Anlat ona Palantier'ı. Her şeyi anlat."

Farallon Adaları son karların arasından görünen tarlalar gibi köpüklerin arasından belirmişti. Volkanlardan doğan, yalçın bir ahiret pastası gibiydi. Ölüm adası adını vermişlerdi ona Kızılderililer. İspanyollarsa, isim koyarken hayal güçlerinin ne kadar zayıf olduğunu göstermek istercesine, adanın ufak ve sivri olmasından hareketle "*ufak sivri adalar*" anlamına gelen Farallon adını vermişlerdi.

Kokpitten bakarken Luther'a, batmış bir dağın, üstünde sadece kuşların konabileceği kadar yer kalan doruklarını hatırlatıyordu. Ardındaysa çelikten yapılmışa benzeyen mercan çemberi yer alıyordu.

Orada kuşlara yem olan canlıların milyonlarcası yumurtluyordu. Ama beslenme zincirinin halkaları yer değiştirmişti. *Ripper*'ların oraya yapacağı kısa bir ziyaret bu kayalıkları yine doğdukları zamanda olduğu gibi cansızlaştırabilirdi.

"Pilar?" Kenny'nin sesi duyuldu. "Şu anda neredesiniz?"

"Yaklaşıyoruz."

Kontrollü bir hızla alçalıp adayı çevreleyen bir baraj gibi yüksek ve beş şeritli otoyol kadar geniş, görkemli duvarın üstünden uçtular. Dikine yerleştirilmiş rüzgâr türbinleri güneş tarlalarının arasında dönüp duruyor, açık denize ve lagüne doğru uzanan geçitler çelik gibi koyu yuvarlak bir yapıyı yürüyüş yolları gibi çevreliyordu. Bunların insanlar için yapılmadığı besbelliydi. Gökyüzü parıldıyordu. Luther daha dikkatli baktı: Minicik, vızıldayan böcekler göz alabildiğince yayılmıştı, sonra bu hayaletin içinden geçtiler.

"Burada bir sorunumuz var Pilar," dedi Kenny. "Ada uzaktan kumandayla elektriği kapatmamıza tepki vermiyor. Ne R Bölümü'nü ne de yükleme limanını devre dışı bırakabildik."

"Ada tepki vermiyor mu?"

"Ne merkezî bilgisayar ne de yedeklemeleri. Sistem, elektriği kesme doğrultusunda verilen komutları anında geri alıyor."

"Komutları onayladınız mı?"

"Sistem bir arıza olmadığını anlıyor. Evet onayladık."

"Ama adada ışıkları kapatabilmenin geleneksel yolları da olmalı."

"Bekle sana Miley'yi veriyorum."

Lilium jet merkezî komplekse doğru alçalırken Luther bu zımbırtılara neden ada dendiğini anladı. Dev gibi büyüklerdi. Eğer bütün Petagon'u ilk kata oturtacak olsanız, her yana doğru bir sürü boşluk kalırdı. Güneş ışınları güneş kolektörlerinde dans edip insanın gözünü alıyor, dairesel kanallar adayı bölümlere ayırıyordu. En ortada bir kubbe, inşa edilmemiş bölümdeyse üç konteyner vinci ve bir sürü insansız hava taşıma aracının bulunduğu bir uçuş alanı vardı. Gemiler ise, küçük altıgen adaların önüne demirlemişti.

"Pilar," diye yeni bir ses duyuldu. "R Bölümü'nün nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Elektriği elle kapamanız gerekiyor."

"Neden, orada bir sürü robot var, siz onları..."

"Robotlar da diğer her şey gibi bilgisayar tarafından kontrol ediliyor. Bilgisayarsa bizi kale almıyor. Şalterlerin bulunduğu bölmelere gitmelisiniz. Ben sizi yönlendiririm."

"Bu kahrolası adaya ne oluyor Miley?"

"Bana bir de Kennedy'yi kimin öldürdüğünü sorsana."

Pilar jet motorlarını dik konuma getirdi. "Burada sizin malları bekleyen başkalarının da olması gerekmez mi?"

Hatlarda bir cızırtı oldu, ardından Miley, "Tamam sanırım buna cevap verebilirim," dedi. "Boktan, küçük bir teori duymak ister misin? Başka hiçbir sipariş yok. Orada farklı farklı etiketlenmiş olan her şey aynı tezgâhın parçası. Bu akşam tek bir kişi gelecek malları almaya. Hem de çok fazla miktarda malı."

"Tam olarak ne kadar?" diye Luther araya girdi.

"On üç tank."

Uçuş alanının üstünde diklemesine aşağı doğru indiler. Luther, Oakland Limanı'nda açılan kuluçka kutusunun içinden çıkan o korkunç bulutu anımsadı. "Bölümün elektriğini kapatmamız ne kadar sürer?"

Kadın kötü bir espriye gülercesine güldü. "Mesele o değil. Önemli olan bunu sizin, kalan zamanınız içinde yapabilmeniz."

"Çok yardımcı oluyorsun," diye söylendi Pilar.

"Ama size tam olarak söyleyebilirim, canım. Ekranoplanın sabit hızının yüz on not olduğunu ölçüyoruz. Sizin uçağınız konmak üzere. R Bölümü adanın öbür ucunda. Bayağı bir yol var. Limandaki şalter bölmeleri..."

"Ne kadar sürer Miley?"

"On dakika. Kimin ne yapacağı konusunu aranızda kararlaştırın. Sonradan bunu tartışmak zorunda kalmayın."

Elmar-453 *Eternity*'de kararlılıkla başını salladı.

"Bu mümkün değil. Kesinlikle değil. Hiçbir şey Ares'in belirlenmiş hedeflerine uymuyor."

"Belli ki uyuyor," dedi Marianne

"Belli ki uyuyor mu?" Elmar kadına mitolojide kötü haber getiren yaratıklara bakar gibi baktı. "Sen bu işten ne anlarsın?"

"Bunu anlarım." Marianne, Jayden'ın sargılar içindeki ellerini işaret etti.

"Sen haklı olsaydın, o da dünyanın en mutlu insanı olurdu."

"Galaksiler arası bir silah taciri *Ripper* kaçakçılığı mı yapıyor?"

"Seni bu kadar şaşırtan nedir?" diye sordu Eleanor. "Silahların olduğu yerde silah tacirleri de vardır."

"Soru onun, senin şu kale gibi sağlam sistemine nasıl sızabildiği..." Jayden kalan parmaklarıyla Marianne'in kolunu tuttu. Yüzünün rengi attı, alnında ve dudağının üstünde boncuk boncuk ter birikti. "O olmalı... ona giden eski iz..."

"Kapa çeneni Jayden." Doktor kadın kendinden beklenmeyecek bir güçle yüzü kireç gibi beyazlamış sibernetikçiyi koltuk altından kavradı. Eleanor'la birlikte onu kaldırıp şezlonglardan birine oturttular. Jayden bir titreme krizinin etkisiyle sarsıldı. Marianne adamın kolunu sıvayıp deri çantasına uzandı. O sırada Eleanor da Jayden'ın nabzını ölçtü.

"Tansiyonu düştü."

"Evet." Marianne'in parmakları arasında bir enjektör belirdi. Jayden toparlanıp kadını kenara itmeye çalıştı. Marianne onu zorlanmadan yerine bastırdı, enjektörün ucundaki iğneye dikkatle bakıp bir damla sıvının dışarı çıkmasını izledi. "Bunu tahmin ediyordum."

Zoe de yanlarına geldi. Nereden geldiği belli olmayan bir sürahi su ve bardak getirmişti.

"Ben devralabilirim," dedi.

Marianne kaşlarını kaldırdı. "Neyi devralacaksın?"

"Tedavisini."

"Teşekkürler. Sen Elmar'la ilgilen. Oradaki ve arkadaki Elmar'la. Orada bakım gerektiren iki hasta beyin var."

"Ne demek istiyor bu?" Elmar sırf bir jest olsun diye elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hangi eski iz?"

"Bu genç, yazılımcı değil," diye derin derin düşündü Elmar. "Hedef, değer saptama ve kontrol meselelerinden hiç anlamaz. Ama anlaşılan içgüdüsel olarak doğru çıkarsamayı yaptı."

İlacın Jayden'ın damarına girişini izlediler.

"Ne çıkarsamasıymış bu?"

"Düşün bir. Palantier sisteme nasıl sızmış olabilir? Bu belki yanlış bir soru."

"Evet," dedi yaşlı adamın gözleri parlayarak. "Ne zaman diye sormak gerek."

"Çok erken bir aşamada olmalı. Bu da şu soruyu akla getiriyor..."

"Kim bu Palantier?"

"Hayır, o zaman kimdi?"

"Onu demek istiyorum. Kim Ares'e bir Truva atı sızdıracak kadar yakındı?"

"Bu kişiyi tanıyor olman gerek."

"Bir yazılımcı. Şifre kırıcılardan biri."

"Bu adamı tanıyor olmamız gerekir."

"Ya da kadını."

"Evet, ama..." Elmar-453 sanki suyun masmavi merceğinden geçmişe bakabilecekmiş gibi havuzun yanına geldi. "İkimiz aynı geçmişe mi sahibiz? Sen ve ben?"

"Tamamen aynı değil." Eleanor, Jayden'ın olduğu tarafa baktı. "Elmar ve ben artık birlikte değiliz. Hugo Nordvisk hisselerini satın aldı. Uzun süre CEO'luğunu yaptı ama artık danışma kurulunda. Ve evet Jayden'ın durumu istikrarlı gibi. Sormanız iyi oldu."

Bedelini o ödedi, diye düşündü Elmar. *Ve bize yardım etti. Kısasa kısas. Daha önemli şeylere geçelim.* Ama bakışlarını sibernetikçiden ayıramıyordu. Jayden'ın gözleri kapalıydı. Yüzünün rengi yavaş yavaş yerine geliyordu. Bu ikisi birbiriyle karşılaştırılabilir miydi? Grace ve Jaron'un ne oldukları belliydi. Ya Jayden? Bir acil durum kurbanı. Bunun kendi suçu olması neyi değiştirirdi? Hiç değilse ihanet etmek amacıyla yola çıkmamıştı. Onun suçu, onun dünyasında yeri olmaması gereken hayvanlar üstünde araştırmalar yapmaktı. Onların biyosibernetik kodlarını kırmaya çalışıyordu. O andan itibaren Jaron onu avcunun içine almıştı.

"Onun için bir şey yapabilir misiniz?" diye sordu.

Elmar-453, Zoe'ye baktı. "Ne dersin, bu genç adamı yeniden toparlayabilir miyiz?"

"Parmaklarını evet." Kadının mimikleri kusursuzdu. Neredeyse fazla kusursuz. Sanki mimik kataloğundan seçilmiş gibi. Her şey olması gerektiğinden birazcık daha aslına uygundu. "Nöroprotetik yapay iskelet ve kendi kök hücrelerinden et ve deri dokusunu halledebiliriz. Ama başındaki yara ile ilgili bir şey diyemem."

"O zımbırtılar neredeyse kafa derisini yüzmüş," dedi Marianne usulca. "Kafatasında kırık yok."

Zoe başını salladı. "Evet ama önemli olan o değil."

"Ne peki?"

"Ona hangi tür *Ripper*'ın saldırdığı. İzin verir misiniz?"

Marianne iç çekerek yana çekildi. Zoe, Jayden'ın yanına çömelip iki parmağını başındaki sargının, kan lekesiyle karardığı

noktaya değdirdi. "Bazıları zehirlidir." Yüzünde hiçbir ifade okunmuyordu. "Etkisi genellikle biraz geç çıkar."

Yaşlı kadın kaşlarını çatı. "Dokunarak bir şey anlayabiliyor musun?"

"Evet, zehirli. Beklememiz gerekecek."

"Nasıl..."

"Sensörler aracılığıyla," dedi Elmar. "O bir robot. Bir yapay zekâ."

Marianne ne diyeceğini bilemedi.

"En kötü durumda kopyasını çıkarmaya çalışırız." Elmar-453'ün sesinde gizlemeye başaramadığı bir gerginlik hissediliyordu. "Öyle değil mi Zoe?

"Yapay zekâ mı yani?" Bütün bunlar Marianne'in kafasını iyiden iyiye karıştırmışa benziyordu.

"Hayır." Zoe başını kadına çevirdi. Gözleri parlıyordu. "Ben yapay zekâ değilim. Ben yapay bedende bir insanım."

"Onu yükledin mi?" diye fısıltıyla sordu Elmar.

"Yolu bu," diye başını salladı Elmar-453. Sesindeki şevki gizleyemiyordu. "Yolun başlangıcı."

"Sizin önce kendi sorununuzu çözmeniz gerek," dedi Zoe, "Michael Palantier sorununu."

Başlangıçlar. Garaj.

Kelebek düşleri...

Henüz kelebekler çok küçüktü. İlk yıllarda A.R.E.S. sadece bir markaydı. *Artificial Research & Exploring System.* Yapay zekâya sahip koca bir aile. A.R.E.S.'in yapay zekâları kamu yönetiminde, ev ve enerji yönetiminde, araba kumandalarında, uçaklarda, uzay araçlarında, robotlarda kullanılmaya başlanmış, kişisel asistan, küresel piyasalardaki yüksek frekanslı ticaret, reklam, terörle mücadele, meteoroloji, afet koruma gibi alanlarda vazgeçilmez olmuştu. Dünyanın dört bir yanından gelen

veri akışlarını araştırıp bunların içinde yararlı olacak örüntüleri saptıyorlardı.

Bir avuç dolusu budala yani.

İşinin uzmanı budalalar. Kendi özel alanlarının yanı sıra genel kültüre ve bir yaz sosisi kadar iletişim becerilerine sahip budalalar.

Elmar 2010 yılında Q-VISK çalışma grubunu kurup A.R.E.S.'in algoritmalarını kuantum sistemine yüklediğinde, Sierra'da yerin altında küçük küçük parçalardan meydana gelen yapay zekâ gelecekteki evinin yapay ışığına gözlerini açmıştı. Hem çok biliyor hem de hiçbir şey bilmiyordu. Jonglörü olmaksızın havada dönen toplar gibiydi. Becerilerini anlamlı şeylerle birleştiremiyor, bir genomun şifresini çözebilirken, bir köpeği vinçten ayırt edemiyordu. Bilimsel bulmacaları ceviz kırarcasına kolaylıkla çözebiliyordu ama insanların neden bazen kederden, bazen sevinçten ağladığını anlamıyordu. Zihni insanların ruhsal durumlarını kavrayamazken, kozmik sinyalleri ve genom dizilerinin şifresini çözebilen, rüzgâr avcısı küçük bir çocuktu o. Genel zekâya ulaşması için küçük bir çocuk gibi bağlantıları kavraması, insan gibi düşünmeyi, içgüdüleri, etik değerleri ve ahlak kuramlarını anlaması gerekiyordu.

A.R.E.S.'in beslenmesi lazımdı.

Bilgisi arttıkça zekâsı büyük bir hızla kat kat artarak gelişmişti.

Elmar'ın verdiği isimle tırtıl kendini beslemeye başlamış ve giderek daha karmaşık çıkarsamalar yapar olmuştu. Bu durum bilgisayarın gelecekte nasıl kontrol edileceği sorusunu beraberinde getirmişti. O çevrelerde sürekli yinelenen bir espri vardı: yapay zekâdan mükemmel bir ataç yapmasını isteyin, o aldığı emre uyar ama ona mükemmel atacın tam olarak nasıl bir şey olduğu tanımlanması unutulduğu için hiç durmadan giderek daha iyisini yapmaya çalışır. Bu kusur sonunda öyle bir noktaya

varır ki yerkürenin bütün kaynaklarını ataç üretimi içi kullanıp sonunda güneş sistemini bir ataca dönüştürür. Bu aşamaya vardığında ona bu komutu verenin icabına çoktan bakmıştır zaten. Kendini algılama yetisine sahip olmadığı için, iyinin de kötünün de ötesinde, kendinin, aldığı emri yerine getirmekten engellendiğini düşünür. İnsanlar onu evlerden, arabalardan, ağaçlardan ve dağlardan ataçların en mükemmelini yapmaktan alıkoymaya çalıştığı için, o da insanlardan ataç yapmaya koyulur.

A.R.E.S.'e hedef vermeleri gerekiyordu. Onlar da değerler, dur işaretleri yerleştirdiler. Bunun sebebi, günün birinde dünyanın hiçbir gücünün engelleyemeyeceği bir şey yapmasına engel olmaktı.

"İşte bunun için Orakel'i yaptık." Bu sadece soruları yanıtlayan bir yapay zekâydı. "Sadece bize süper zekâya geçiş aşamasına gelen yapay zekânın neler yapabileceğini söylemesi için."

"Ama Orakel bu soruyu yanıtlayamazdı. Sorun bizdik aslında, öyle değil mi?"

"Evet. Eğer ufkun o soruları sormaya yetmeyecekse, her soruyu yanıtlayan bir makinenin ne yararı olur ki?"

Elmar-453 onları geminin içlerine götürdü. Zoe ve Marianne salonda, Jayden'ın yanında kaldılar. Her adımda Elmar'ın içinde giderek hiçbir tanıma sığmayan, yüz yıllar içinde geride hiçbir şey kalmamacasına çürümüş bir ilk çağ yaratığının zırhının içine giriyormuş gibi bir duygu güçlendi. Sanki bir burgu gibi dönüp duran, mikroplardan arındırılmış koridorlar sonunda çıktıkları salonda o yaratıktan geriye sadece bilgilerin kalması gibi. Hayalet gibi bir varlığın vınlaması duyuldu. Ama vınlama gerçekti. Her yandan, tavandan, yerlerden geliyordu ses. Eleanor'un huzursuzluğu kendini belli ederken, Elmar sanki yavaş yavaş ve sessizce *Eternity*'nin etkisine girdi. Burada, kendinin

The Drop'ta başladıklarının aynı mantıkla sürdürüldüğünü görüyordu.

Her yandan verilerin vınlaması geliyordu. Veriler, veriler.

"Ares'i izole ettiniz mi?"

"O yüzden Sierra'yı seçtik."

"Peki hiç internete saldınız mı?"

"Orakel aşamasına iki, üç kez." Önlerinde ikili bir kapı açıldı. Çok büyük bir elmas gibi bir sürü yüzeyi olan ve mavimsi ışık saçan bir şeyin altındaki köprüden geçtiler. "Her seferinde birkaç dakikalığına. Böylece internetteki etkinliğinin tamamını takip etmemiz mümkün oldu."

"Sonra hiç girmedi mi?"

"Hayır." Elmar kendine bu parıldayan kütlenin ne olduğunu sordu.

"Sonra ne oldu?"

"Cin şişeden çıktı." Öngörülerin tersine. Sadece emirlere uymak üzere. "Aynı sorun. Biliyorsun zaten. Eğer zihnin komutu formüle edecek kadar gelişkin değilse, yapay zekâ sana cenneti sunsa neye yarar. Sonunda biz bağımsız olanı ürettik. İnsanların dar kafalılığı ve cehaletiyle sınırlamaması için. Yapay evrimin, açık ve kendi iradesindeki arama süreçlerinde hiçbir insanın bulamayacağı ve dolayısıyla uygulayamayacağı çözümleri bulan bir nesnesi. Yapay zekânın en güçlü şekli Peri 4.0. üç değil, sonsuz dilek dilenebilecek bir peri bu. Tabii yanlış ellere geçmediği sürece. Yoksa Egemen, çok kısa bir sürede şeytanın aracına dönüşebilir."

Egemen Kapı'yı üretmişti.

Daha doğrusu onlara nasıl yapılacağını söylemişti.

"Egemen'i nasıl kontrol ettiniz?" diye sordu mavi parıltılı odadan çıkıp bir başka merdivenden aşağı inen Eleanor.

"Onu hapsettik."

"Bunu biliyorum."

"Kayaların o kadar derinine hapsettik ki dışarıdan hiçbir şeyin ona erişmesi mümkün değildi." Elmar-453 başını hafifçe kadına bakmadan ona doğru çevirdi. "Ne bir radyo ne de onu manipüle edecek başka dalgalar. Tabii şirketin bilgisayarlarına bağlıydı..."

"Ve Noel hediyeleri alıyordu," dedi Elmar. "Güzel küçük hediyeler."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek isteyeyim. İnternet gezintileri tabii ki."

"Evet, doğru." Elmar-453'ün elleri havayı kürekler gibi yukarı kalktı. "Başka bir şey yapmak saçmalık olurdu. Tamamen yalıtılsa, hiçbir işe yaramazdı!"

"Sakin ol adamım." Elmar adamın omzuna vurdu. "Biz de aynısını yaptık. Denetimli gezintiler. Ve sana şunu söyleyeyim. Palantier dışarıdan sızmış olsaydı, bunu fark ederdik. Ares'e dışarıdan sızılamaz. Bunu yalnızca içeriden biri yapabilir... Ya değerlerinin, hedefe bağlılığının, sadakatinin kontrolü?"

"Döngüsel olarak ve her seferinde başka bir ekip tarafından yapıldı. Ya siz? Bekçi köpeği olarak kontrol YZ'leri kullandınız mı?"

"Tabii ki, yalan makineleri de kullandınız mı?"

"Tabii! Bütün çıktıları sürekli olarak yalan detektöründen geçiyor. Hayır, Ares hedeflerinden hiçbir zaman ayrılmadı."

"Sizin fark edeceğiniz şekilde ayrılmamış olabilir."

Elmar-453 alt dudağını ısırdı. "Şu anda adada ne oluyor?"

"Her an haber bekliyoruz. Kenny ve Pilar'dan."

"Michael Palantier." Elmar-453 önüne baktı. "Kahretsin ben bu adı daha önce duydum."

"O zaman benim de duymuş olmam gerekir," dedi Elmar.

Elmar-453 durdu. "Çocuğun var mı?"

"Hayır."

"Benim var. Biz her alanda aynı değiliz."

"Peki çocukların nerede?" diye sordu Eleanor. Elmar, kadın bu soruyu sorarken boğazına bir şeylerin düğümlendiğini şaşkınlıkla fark etti. Aydın görüşlü, ayakları yere basan Elli'si. Acaba aradaki mesafeyi kaybediyor olabilir miydi? Daha önce Elli'nin çocuklardan söz ettiğini hiç duymamıştı. Çocuk istemiyordu. Hiç değilse ondan istemiyordu. Ama kendi bile ne istediğini bilmezken bundan emin olması mümkün müydü?

"Buraya seyrek geliyorlar." Elmar-453 tekrar harekete geçti. "Bazı şeyleri doğru bulmuyorlar. Kendileri bilir. Gelin şimdi, size bir şey göstermek istiyorum."

Marianne, Zoe ve Jayden'la salonda kalmıştı. Zihnine sevimsiz düşünceler üşüşüyordu.

Her yanı fayans kaplı steril otopsi odalarında geçirdiği yıllar hesaplanacak olursa insan yaşamının yarısı ederdi. Hatta belki daha fazlası. İnsanın varoluşundan kendi isteğiyle ayrılmasına ilişkin bir sürü istatistiksel sebep vardı. Arada bir sinemaya ya da restorana gitme keyfinin karşısında, ortalama bir otomobil sürücüsünün ömrünün altı ayını kırmızı ışıkta bekleyerek ve seksen gününü tuvalette oturarak geçirdiği ezici gerçeği karşımızda duruyordu. Marianne ellerini herkesten çok dezenfekte etmişti. Sırf bu ritüel bile hayatının üç ayına mal olmuştu. Hayatın altın çekirdeğini kapsayan ama insanın bir tür içine nüfuz edemediği türden bir varoluş üstüne bekleme odalarında Kafka'yla mükemmel bir sohbet yapılabilirdi. Marianne her şeyden feragat ede ede, kendi de o kadar kanaatkârlaşmış, o kadar sterilleşmişti ki hastane koridorları bile ona Trump Tower kadar süslü geliyordu artık. Salonun bembeyazlığı ve camlarla çevrili boşluğu ona hoş bir tanıdıklık duygusu veriyordu, organik oturma birimleri, havada süzülüyormuş gibi duran küçük masalar, sundukları buzlu camın arkasında durduğu için ilaç oldukları da düşünülebilecek uzun kıvrımlı bardaki içkiler.

"Şurada oturalım mı?" dedi Zoe'ye.

Düzensiz kesimli cam yüzeylerden, pusun yamaçlardan geri çekildiğini ve Sausalito'da hayatın canlandığını, telaşlı bir koşuşturmanın başladığını gördü. Ne kadar yakın ve aldatıcı. Bu boktan Kapı onu hiç değilse eski günlerinin altın çekirdeğine götüremez miydi? Şimdi yine bekleme odasında duruyordu. Sisin içinden çıkıp kendini yeniden yaratan Golden Gate Köprüsü'nün yanlış tarafında. Burada işlenmiş koy, karşıda kaba ve düşmansı okyanus. Denize açılan herkes bir Odysseus olur ve geri dönüşü her şeyi belirsizleştiren mucizeler yüzünden iyice belirsizdir.

Yetmiş yıldır onun geri dönüşünü belirsiz kılan neydi? Otobüsün geç gelmesi mi?

"Marianne bir şey ister misin?"

"Hayır, hayır." Kollarını önünde kavuşturup sırtını bir film adına benzeyen Sausalito'ya döndü. "Zahmete girme hiç."

"Zahmet değil."

Bakışları Jayden'a kaydı. "O nasıl? Bunu sana sormamam gerekirdi Zoe." *Ama yukarıdaki, altıncı günde onca halt karıştırırken, benim parmak uçlarıma sensör yerleştirmeyi unutmuş.*

Nasıl yani, sizin parmak uçlarınızda zehre duyarlı sensörler yok mu?

Siz de doktor olacaksınız!

Zoe'nin yüzünde odaklanmış bir kaygı ifadesi belirdi.

"Isırıklar zehirliydi ama ya zehir etkisini çok yavaş gösteriyor ya da öldürücü değilmiş. Şu anda Jayden'ın bedeni başa çıkabiliyor. Önümüzdeki yarım saat içinde belli olur."

"Belki o kadar de zehirli değildir, öyle değil mi? Belki şokun etkisidir."

"Onu öldürecek olan mı? Olabilir."

Marianne, Jayden'ın yanına, yatağın ucuna ilişti. "Bir şey yapabilir misin?"

"Hayır, yapılması gereken her şeyi yapmışsın." Zoe parıldayan gözleriyle ona baktı. "Sen çok iyi bir doktorsun."

"O zaman neden kendimi öyle hissetmiyorum?"

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sanki..." Uygun bir sözcük aradı. Engizisyon yargıcı geldi aklına. El testeresi ve neşter konusunda o kadar ustaydı ki onun işkencesinde ölüler bile dile gelip gerçeği söylüyordu. "Bilmiyorum. Benim baktıklarım hiç kendi bacakları üstünde çıkıp gitmez muayenehanemden. İçeri de öyle girmezler. Onlar bana hep ölü gelip ölü gitti. Yani kimseyi daha hasta etmem ya da öldürmem mümkün değil."

"Jayden için kaygılanıyorsun." Nesnel bir saptamaydı bu.

Öyle mi? Neden acaba? Adamı tanımıyorum bile. Hakkında sohbet edebileceğimiz ya da birlikte susacağımız hiçbir ortak nokta yok. Ben ansızın onun hikâyesinin bir parçası oluverdim. Hepsi bu. Önümüzdeki yarım saati çıkarıp çıkarmaması benim derdim olmayabilirdi aslında ama onun için kaygılanıyorum.

"O kadar uzun süredir kimseyi iyileştirmedim ki," dedi, "bunu başarıp başaramayacağımı bilmiyorum bile."

Zoe ona bakmayı sürdürdü. Birden yüzünde bir gülümseme belirdi. Cildi öyle kusursuzdu ki üç kez bile ölmüş olsa Marianne ona neşter vurmaya kıyamazdı. Tabii bildiğimiz anlamda ölebilecek olsaydı.

"Hissettiğin şey olduğun şey değildir," dedi kusursuz kadın yumuşakça.

"Tabii ya, buyurun fal kurabiyesi bilgeliğine." Marianne güldü. Gülüşünden nefret etti. Kulağına asfaltta süpürülen yaprakların sesi gibi geldi.

"Hayır hayır, gerçekten, ruhsal durumumuz çoğunlukla abartılır."

Marianne, Zoe'ye baktı. "Sen nesin?"

"İnsanım."

"Ya bedenin?"

"Metal, elektrik devreleri, silikon ve benim hücrelerimden üretilmiş yapay kas ile yapay deri."

"Kanaman olur mu?"

"En sevmediğim şey bu. Bana artık ne olmadığını en net gösteren şeydir." Zoe ayağa kalktı. "Ben Elmar'ın emekli olmadan önceki son asistanıydım. Çok iyi anlaşıyorduk. Ama o sırada kansere yakalandım." Normal insanlarda safra kesesinin olması gereken bölgeyi gösterdi. "Seçeneklerim kemoterapi ya da kemoterapisiz tedaviden ibaretti. Hayat işte. Elmar bana üçüncü bir yol önerdi. Hiçbir garantisi yoktu."

"Seni nakletti."

"Q-VISK yirmili yıllarda sistematik olarak yapay organlar konusunda deneylere başlamıştı. Beynin dijital olarak kopyalanması. Yapay nöron ağları değil. Gerçek canlıların beyinlerinin moleküler taramasını yapıp bir bilgisayara yüklediler. İlk denekleri bir karasinekti. İşe yaramışa benziyordu. Ama bilgisayardaki sinekle taraması yapılan sineğin tamı tamına aynı olup olmadığı kanıtlanamadı," dedi gülümseyerek. "Karasineğin aklından neler geçtiğini kim bilebilir."

"Bunu anlamak için sıradan bir insanla beş dakika sohbet etmek yeterlidir."

Zoe'nin dudak kenarları seğirdi. "Sonra fareler ve maymunlarla sürdürdüler deneyleri. Sorun anıları eksiksiz ve çarpıtılmadan kopyalayabilmekti. Bir diğer mesele de sadece yapıyı değil, kişiliği de olduğu gibi kopyalayabilmekti. Ama kişiliğimizi meydana getiren nedir? Yüz milyarlarca sinir hücresi ve onların birbiriyle oluşturduğu ağlar."

"Biz bir kimya oyun kutusuyuz." Marianne gerginlik seviyesinin yükseldiğini hissediyordu. Karşısındaki şey, tahmin ettiğinden çok daha az sıkıcıydı. "Endorfin, serotonin, dopamin, noradrenalin. Kimi kez salgılanır, kimi kez birbirine karışır."

Zoe koyun açıklarına baktı. "Bu fikir hoşuna gitse de gitmese de duygular kimyasal süreçlerin sonucudur. Beyindeki iletişim kimyasalları. Bunları bir bilgisayarda yeniden nasıl yaratırsın? Dozunu nasıl ayarlarsın? Dijital versiyonun bu kimyasal fırtınayı özgün olandan aldığı verilerle tıpatıp ayarlamasını sağlamadan bir kişiliği nasıl dijital bir ortama aktarabilirsin?"

"Ortalama değerlerle mi?"

"Senin sevinç, saldırganlık, cesaret, içgüdüsellik, rahatlık alanlarındaki tetikleyicilerinin ortalama verilere göre ayarlansaydı, sen hâlâ sen olur muydun?"

"Sana bir şey söyleyeyim mi, bazıları buna çok sevinirdi."

"Hayır," Zoe, Jayden'a doğru eğilip elini alnına koydu. "İdeal insan yoktur. Hiç kimse ortalama değerlerde değildir. Bizim kişilik dediğimiz şey bir mutasyondur."

"Peki sen bir zamanlar olduğun insanın mutasyonu musun?"

"Başlangıçta çok tuhaftı. Bir bilgisayarda yaşıyordum." Yukarı kaldırdığı bakışları sanki içine döndü. "Sanal bir ortamdaydım. Yani bir bedene gerek var. Sanal âlemlere dalan insanın genelde bir bedeni vardır. Benimkiyse ölmüştü. Kendi cenazeme gitmedim. Ben hâlâ yaşıyordum çünkü. Cenaze derken bir törenle bedenin toprağa gömülmesi ya da küllerin saçılmasını kastediyorum. Bunu yapmamızın sebebi, ölümden sonra elimizde sadece bedenin kalmasıdır. Oysa zihin hâlâ burada yaşıyorsa, bedenin hangi manevi değeri kalır ki?"

"Beden sadece bir kılıftır." Marianne kendi sipsivri dizlerine baktı. "Kimi daha güzel, kimi daha az güzel."

"Ama siz bundan fazlasınız." Zoe yeniden Marianne'e odaklandı. "Ruh olmadığı için siz bundan daha fazlasısınız. Ruh düşüncesi insanı binlerce yıl boyunca köleleştirdi ve acı çektirdi. Ölümcül bir tasarımdı bu. İnsanları mutlu etmesi gereken, fiziksel ölümden sonra yaşamaya devem edebilme seçeneği bize sadece mutsuzluk ve umutsuzluk getirdi. Sahip olduğumuz

hayata değer vermedik. Bütün bunlar öte dünyaya ilişkin batıl inanışların ürünü. Kısırlaştırmalar, işkenceler, savaşlar hepsi hayalî bir cennet için. Dinlerin en büyük suçu bizi bu saçmalıklara inandırmış olması. Ruhun ölümsüzlüğü masalı son derece sinik, oysa beden harika bir şey! Bedenin içinde ve sadece onun sayesinde biyokimyasal süreçlerle diğer harika şey, zihin oluşur. Bedenle birlikte zihin de yok olur. Benim bedenimle zihnim de yok oldu. Ben öldüm Marianne. Tümüyle öldüm ama yine de yaşıyorum."

"Bir kopya olarak." Ne tuhaftı. Zoe'nin tekdüze ifade biçimi Marianne'in üstünde hem canlandırıcı hem de sakinleştirici bir etki yaratıyordu. Bu genç kadınla saatlerce sohbet edebilirdi. Yoksa bu robotla mı demeliydi? Hayır, bu kulağa çok yanlış geliyordu...

"Kopya sözcüğünün aşağılayıcı bir yanı var, sence de öyle değil mi?" Gülümseme ve parıldama. Bu altın renkli, genişleyen gözlerde tuhaf olan neydi? O anda bunu anladı. İçlerindeki odaklanma düzeyi değişmiyordu. Zoe'nin bakışlarında derin bilgi ile kendi varlığının farkında olmayan yeni doğmuş bir bebeğin sürekli şaşkınlığı birleşiyordu. "En iyisi zihnimin iki katına çıktığını söyleyelim. Eski sürümü öldü, şimdi sadece ben varım."

"Peki senden kaç kez daha yapılabilir?"

"Beni sonsuz kez çoğaltılabilirim. Ama bu ne işe yarayacak?"

"Aynı güzellikte bir klon ordusu."

"Ah o naif distopyalar!" diye hoşgörüyle başını salladı Zoe.

"Ya senin kimyan?"

"Onu bu beden ayarlıyor. Ben çok başarılı buluyorum."

"Ben her şeyden önce çok güzel buluyorum."

"Teşekkür ederim." Gülümsemesine yansıyan parlaklık daha da güçlendi. "Umarım bir sonraki mimiklerimi daha ayrıntılı yansıtabilir."

"Evet ama... kendini çok yaşlı hissediyor musun Zoe? Demek istiyorum ki..." Sustu. Zoe'nin bakışları o odaklanmış halini kaybetmeden, yine içindeki o yabancıya yönelmişti.

"Zoe," diye yumuşacık kendi adını söyledi. "Sevgili, eski, iyi Zoe. Benim kimyamı onunkiyle eşleştirirken ortaya uyumsuzluklar çıktı. Zoe kararsız bir insandı. Bazen kahkaha krizine tutulur, bazen depresyona girerdi. Onun bedeninde bunun bir anlamı oluyordu. Bedensizken de bu yeni bedende de anlamsız olmaya başladı. Ben hiç hasta olmam. Hiç acıkmam, acı çekmem. Beni yeni baştan ayarladık. Bir insan gibi duygularım vardır ama insan bedenindeki bir insanın asla sahip olmayacağı bilinç durumlarım da mevcut. Eğer bir makinenin bilinci olsaydı, hangi duygulara sahip olabileceğini giderek daha iyi kavrıyorum. İyi kalpli, eski Zoe..." Gülüşü yeniden değişti. Hafif bir acıma duygusu muydu bu? "Böyle başladım işte. Zoe olarak ve giderek daha fazla değiştim." Ve Marianne'i hayran bırakan o ani parıltı yansıdı yüzüne. "Ama ben ortalama değer değilim. Benim kimyam benzersiz," dedi kusursuz dişlerini göstererek. "Cinselliğe bile sahibim. Bu bedenle seks yapmaya bayılıyorum."

"Patronunla mı?" *Patavatsızlık ettin Marianne, patavatsızlık. Ne olmuş yani. Bu da benim kimyam.*

"Bu seni gerçekten hiç ilgilendirmez."

Marianne hayal etmeye çalıştı ama bu konuda hayalleri bile sınırlıydı. Hiç böyle bir film de mi görmemişti? *Ex Machina*? Son derece burnu büyük, pislik bir herif robot kadınlar üretip onları düzüyor. Sonunda robotlar da onu öldürüyor. Ama bu durum bambaşka bir yöne gidiyordu.

"Patronun neden bu devasa gemide tek başına yaşıyor?"

"Kendini tehlikeye atmamak için."

"Peki gemi?"

Zoe başını salladı. "Daha uzun bir yaşam."

"Aman Tanrım, anlıyorum. O da kendinin kopyasını yaptırsa ya."

"Elmar kendi biyolojik bedeninde kalmayı tercih ediyor. Ayrıca bilincin aktarılabildiği biyolojik klonlar henüz üretilmedi."

O zaman bir insan olarak kalıyor, diye geçirdi Marianne aklından. Bedeni yaşlandıkça daha fazla insanlaşan bir insan, belki daha mutlu, belki daha umutsuz. Daha şimdiden insana benzer olduğu söylenebilecek bir kadınla birlikteydi. Zoe haklıydı tabii ki. Duygularla ne işi vardı onun? Biyolojik bedenin meydana gelmesine ancak evrim bağlamında ihtiyaç vardı. Ama Marianne tümüyle yanılmıyorsa ki Marianne analitik konularda çok ender yanılırdı, Zoe yepyeni bir ırkın Havva'sı sayılabilirdi. Yapay beden ve sanal dünyalarda yaşayan insanlar, yapay ve sanal bir yaratık olacaklardı. Onlar farklı bir şey olacaktı. Yaşam kendi çevresine uyum sağlardı.

Kulaklarına bir sızlama sesi geldi. Sanki korkunç bir şeyin çevresinde dolanır gibi alçak sesle ve kıvrılan bir ses. Büyük bir acı ifadesi şeklinde ses giderek artıp aniden kesildi. Bağrışın ifadesi henüz dudaklarında olan Jayden'ın gözleri yukarı doğru yöneldi. Ateşler içinde parlayan gözleri Marianne'i aradı.

"Her şey yolunda," dedi Marianne sağ elini kolunun altına sokarak. "Buradayız evlat. Güvendesin."

Jayden telaşla çevresine bakındı. Belli ki buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu.

"Güvenli değil," diye fısıldadı Jayden. "Bu bir savaş...bir işgal..."

Sesi, sanki onun ağzından bir başkası konuşuyormuş, Jayden'ın ses tellerini kullanmaya alışık değilmişçesine bir tuhaf çıkıyordu. "Palantier... Palantier..."

"Sakin ol, sakin ol."

"Kapı." Çene kasları gerildi. Dik dik Zoe'ye baktı. "Bu bir öneri değildi. O yaptırdı bunu bize..."

"Jayden!" Marianne, Jayden'ın ter kaplı saçlarını okşadı. "Sakinleşmeye çalış delikanlı."

Ama Jayden sakinleşmiyordu.

Ağzını açtı ama ağzından çıkan sadece beyaz bir köpüktü. Ve öldü.

"Burada ne var?" diye sordu Eleanor birkaç güverte aşağıda.

Saygı duymak dışında bir şey gelmiyordu elinden. Üstelik o çok şey görüp geçirmiş biriydi, Elmar'la yakın mesai içinde çalışan birine normal dünya, aydınlanma dönemi öncesinde en doğal şeylere bile şaşıran insanların yaşadığı dönem gibi görünürdü: Sitidin ve timidinin dönüşümüyle bir sübstitüsyon mutasyonunun oluşumuna ya da bir algoritmanın asemptomatik süresinin hesaplanmasına şaşırmaları gibi. Schrödinger'in kedisinin adını bile duymamışlardır zaten. Ama şu anda içine girdikleri ve *Eternity*'nin tamamını içine alıyor gibi gözüken kubbe onun bile soluğunu kesti.

"Bir gezegen," dedi Elmar-453, "üstünde yaşanabilir bir gezegen."

Bu gemideki her şey gibi pırıltılı beyazdı, sanki bir buzulun içindeymişler duygusu veren saydam bir pırıltı. Daha buraya gelirken bile, yaprak damarlarını andıran geçitlerde ve uzantılarda duvarlar, tavanlar hatta zeminler saydamlık sınırına doğru koyulaşarak sanki geminin kendi yapısını gözlerden gizliyor gibiydi. Tıpkı derinin kasları, kemikleri ve kirişleri gizlemesi gibi. Bütün bunların gerisinde bir şey yaşıyordu. Sanki insan uzun süre içinde kalsa tüm duyularını transa geçirecekmiş gibi zorlukla duyulabilen bir vızıldama, bir titreşim vardı.

Kubbenin tavanı ve zemini arasında yüzlerce incecik sütun yükseliyordu: mavimsi, sanki her biri içinde bir evreni barındırıyormuş gibi ışık benekleriyle kaplı. Yukarıda, üstü cam bir

kubbeyle kaplı bir platform, koltuklar ve konsollar vardı. Bir köprü oraya doğru yükseliyordu.

"Bu bir gezegen değil." Elmar'ın gözünde içinde evren barındıran sütunlar parladı. "Geminin kahrolası bilgisayarı."

Elmar-453 ona sırıtıyor. "Sen de her şeyi anlıyorsun."

"Ares mi?"

"Tam olarak değil. Bu Home, onun küçük kardeşi."

"Ya Sierra?"

"Büyük olanı orada rahatına bakıyor. İkisi birbirine bağlı ama ben istediğim anda onların bağını kesebilirim. O zaman bu sistem kendi kendine yeterli hale gelir. Burada birkaç yenilik denemek istiyorum." Önlerinden yürüdü. Sütunlardan bazısı köprünün o kadar yakınındaydı ki, Eleanor parmaklarını soğuk yüzeylerine dokundurabiliyordu. Belirgin bir serinlik değildi bu ama derinin altında öyle bir duygu bırakıyordu.

"*Eternity*'yi kim tasarladı?"

"Ben. Sierra'daki sevimli perimizin genellikle daha iyi fikirleri olur ama ben bağımsız ikinci bir sistem istiyordum."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum."

"Biliyorum, dostum. Tam olarak geçen yıl bu konuyu düşünmeye başlamış olmalısın."

"Öyle mi? Peki gerekçelerimiz aynı mı?"

"Aynı mı? Ben sen değilim."

"Seni bu kayığında tek başına gördükçe, halime şükrediyorum. Hadi söyle."

"Artık Ares'i iyileştiremiyorum. Bunu sadece kendi yapabiliyor. Nereden başlamam gerektiğini bile bilmiyorum. Onunla yepyeni bir şey deneyebilmek için kaynak kodunu yeniden yazmam gerek ama bunu yaparsam bütün zamanların en büyük ve en yararlı makinesini bozabilirim. O zaman sıfırdan başlamayı düşündüm."

"Benim düşüncelerimle uyuşuyor."

"Artık daha erken başlayabilirsin." Kubbedeki girintiden platforma çıktılar ve Eleanor yarım daire şeklindeki kumanda konsolunun üstündeki harfleri okudu: H.O.M.E. (Habitat Of Man Emulated)[15]. Elmar kalın kaşlarını kaldırıyor.

"Bana gerçekten yapboz oyununu mu veriyorsun?"

"Hadi hadi, kendine gel! Sen bunu yapana kadar benim yaşıma gelirsin. Ama biz bir anlamda zaten..." Şakağına dokundu. "Hısım sayılırız."

"Eleanor'un bakışları parıltılı sütunların oluşturduğu ormanda geziniyor. "Sen demin gezegen derken ne kastettin?"

"Home sözcüğü ne dediğimi anlatıyor."

"Kimin evi peki?"

Elmar-453 sırayla hepsine baktı. "Dünyanın nereye gittiğini farkında mısınız siz? Her şey değişiyor. Temelden. Artık devletler savaşmıyor. Orduları savaş meydanına sürmek çok eskilerde kaldı. Gelişmiş robotları birbiriyle çarpıştırmak varken, artık kim insanları kurban eder? Ve robot savaşlarının kazananı yok. En gürültülü havlayanlar bile birbirlerinin tepesine nükleer füze atmayacak. Çünkü bunun kimseye bir yararı yok. Petrol son klasik savaş nedeniydi. Petrol kimi ilgilendiriyor artık? Ya da su savaşları. Kimse kimseyi su ya da besin için öldürmüyor. Öldüren bunu iktidar için yapıyor. Susuzluk çekenler silaha sahip değil. Aç ve susuz olan dileniyor. Yoksul ülkelerde hâlâ savaş baronları birbirine yumruk atıyor. Oradaki meseleler yerel, terör de sivrisinek gibi sokmaya devam ediyor. Ama bu aktörlerin hiçbiri bu işi büyük çapta yapacak kapasiteye sahip değil. Ne bilgisayarla yönetilen silahları kullanacak bilgiye sahipler ne de bu silahlara erişimleri var. Üstelik ne kadar 'kâfirlere ölüm' diye bağırsalar da buna niyetleri yok. Onlar kendi köşelerinde şeriat devletini kurup birkaç kadını taşladılar mı mutlu oluyorlar.

---

15 (İng.) Öykünücü İnsanların Habitatı. (ç. n.)

Onlardan, onların modası geçmiş kalaşnikoflarından, fünyesi bozuk intihar bombalarından korkmamıza gerek yok. Teknoloji uygarlığı onları çok gerilerde bıraktı." Bir mola verdi. "Ve onlarla birlikte bu dünyanın açlarını da. Bu dünyada yaşayan ve yaşamak isteyen on milyar kişiyiz. Eskiden hammadde, üretim bölgesi ya da batının etki alanı gibi meselelerimiz olduğunda bu insanlar odağımızdaydı. O zaman bu insanların nasıl olduğunla mecburen ilgilenmek gerekiyordu. Ama artık o yöne bakmayı gerektirecek bir sebep kalmadı. Onları artık olsa olsa göçmenler olarak algılıyoruz. Bunun dışında onları unutuyoruz. Kendi gelişkin ülkelerimizde yarattığımız, dijital dünyayı yakalayamamış olan yoksulları da unutuyoruz. Biz tümüyle ağlarla örülü bir düzlemde varız. Her şeye rağmen insanlığın büyük bölümü. Genetik olarak donanmış, pahalı implantlar kullanan, organları nano teknolojiyle desteklenmiş insanlar bunlar. Bana bir bakın. Sonsuza kadar yaşayacak mıyım? Söylemesi zor ama şurası kesin ki şu ana kadar yaşamış olan bütün insanlardan daha uzun yaşayacağım. Biz yaşlanmayı, ölümü yeniyoruz. Tanrılaşıyoruz. Ama kimin tanrısıyız? Peki bu ağa bağlı olmayanlar ne olacak? Biz nöroprotezler sayesinde iyileştirilmiş beyinlerimiz ve bize hizmet etmek için çırpınan, çevremizde dolanan makinelerle yaşarken onlar giderek daha derin sefalete gömülüyor. Ares bu gezegendeki her varlığın haysiyetle yaşayabilmesini sağlayamadı. Nasıl sağlasın? Milyarlarca insan kuraklıklar ya da sellerle boğuşup tıka basa dolu kentlerde bir sonraki öğününü çıkarabilmek için mücadele ederken, kısmen de olsa gelişime ayak uydurabilmek için sibernetik güncellemeleri nasıl yüklesin ki? Bu imkânsız. Olacak şey değil."

Elmar dik dik ona baktı. "Çıkardığın bilanço bu mu?"

"Benim bilançom değil, bilanço bu."

"Söylediklerinin hepsi doğru olabilir. Ama çıkarsaman bunu başarmak imkânsız mı olmalıydı?"

"Anlamıyor musunuz?" Elmar-453'ün gözleri alev alev yanıyordu. "Konsepti ters çevirmemiz gerek. Bilgisayar insan hayatına yaraşır bir hayat sağlayamaz." Kollarını açınca, Orson Welles'in *Citizen Kane* filminde kamera onu alttan çektiğinde irileşmesi gibi gerçekten de biraz irileşir gibi oldu. "Gelecek bilgisayarda. Emülasyonda. Mahvolmuş bedenlerden saklama alanlarına kadar. Mükemmel sanal dünyanın sanal sakinleri. Açlığın, salgın hastalıkların, iç savaşların, çölleşmenin olmadığı bir dünyanın sakinleri. Herkesle aynı anda güncellemeleri yaparak eşitlenmek. Hayatta kalma mücadelesinin sonu."

"*Matrix*," diye kaçtı Eleanor'un ağzından.

"Saçmalık." Elmar-453 kendini koltuklardan birine bıraktı. "Biz vampir değiliz. Bizim yaptığımız bedeni devre dışı bırakmak Elli. Seçeneğimiz, bunu Zoe gibi sentetik yapılarda yaşamaya devam ettirmek. Birçokları bedenli olmayı sürdürebilir. Bu biyolojik bir beden de olabilir. Ama en büyük bölümü dünyevi acılardan kurtulacak. Bu elitlerin vereceği üç beş kuruşla yapılabilir. Biraz da fiziki donanımla. Sırf bu gemide bile bir milyar kişi kendine yer bulabilir. Hepsi sonsuza kadar yaşayabilir."

Eleanor duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Elmar-453'ün önüne geçti, önünde çöküp ellerini tuttu. "Elmar," dedi yumuşacık bir ses tonuyla," Ben niye yaşıyorum... Elli neden bir makinede hayatını sürdürmüyor?"

Elmar'ın gözünde beliren coşku pırıltılarına biraz acı karışınca Eleanor bu soruyu sorduğuna pişman oldu. Ama artık çok geçti. Üstelik sorunun cevabını bilmek de istiyordu.

"Çok hızlı oldu."

"Kaza mı?"

"Beyni çok fazla hasar görmüştü. Bir gün daha komada kaldı. Bir tarama yapmayı başarmış olsam bile o artık kendisi değildi."

"Peki ya öncesinde? Tedbir olarak tarama yapamaz mıydın?" Artık bir açık yaraya bakıyordu. *Lanet olsun.* Elmar başını sallayıp güçlükle soluk alıp verdi. "O istemedi."

"Neden?"

"Etik kaygıları vardı. Yaşam süresi de zaten sadece bir konsept. Hiçbir ahlaki zorlayıcı olmaksızın evrim ve çevre arasında varılmış bir anlaşma. O istemiyordu bunu."

Ben o Elli olabilirdim, diye düşündü Elli.

"Peki yeni insanlığı yaratmaya ne zaman başlayacaksın?" diye sordu Elmar, sesine kattığı ironi havası güvensizliğini perdelemeye yetmiyordu. Acaba kafasındaki birkaç bariyeri ortadan kaldırabilse, bu mesele olağanüstü bir fikir olabilir miydi?

"Başladım bile."

"Zoe'yle mi?"

"Zoe mi?" Elmar-453 öne eğildi. "Elmar bu bir gemi. Bununla bütün dünyayı dolaşıyorum. Bunu sunuyorum ve kabul de ediliyor."

"Sen mi?.."

"Tek başıma değil. Taramaları Zoe organize ediyor. Her şey otomatik. Ben insanların arasına pek çıkmıyorum. Belki bir gün, bana hastalık bulaştırmayacaklarından emin olduğumda..."

"Kaç kişi Elmar?" Eleanor parıldayan sütunları gösterdi. "Bunların içinde kaç kişi var?

"On bin mi?" dedi Elmar gülümseyerek. "Belki de daha fazla, internette gerçek bir göç dalgası yaşanıyor."

"Ya bedenleri?"

Adam Eleanor'a dik dik baktı ve çok saçma bir soru sormuş gibi başını salladı. Elmar, sanki bütün izlenimlerini silmek istercesine başparmağıyla gözünün kenarını ovuşturdu. "Sen şeytanı kendi cennetinde bıraktın dostum. Eğer Ares ve Home birbirine bağlanırsa, Palantier bu senin insanlığınla bir sürü saçmalık yapabilir."

"Ares'in hedef tanımı bunu engeller."

"Hiçbir şeyi engelleyemez. Anla bunu artık. Senin sınırsız erişimin var. Hadi artık neyin ters gittiğini bul."

Elmar-453'ün ifadesi taşlaştı.

Üstü çatlaklarla kaplı taştan bir yüz.

Havadayken kulağa kolay bir plan gibi geliyordu.

"Tamam." Pilar'ın işaret parmağı hologram modelin üstünde oradan oraya gidiyordu. "Phibbs, Pete ve ben adanın ortasına ilerliyoruz, oradan da R Bölümü'ne. Luther ve Ruth limandaki şalterleri indirecekler. Şu iki kule. Öyle değil mi?"

"Evet, yedi ve sekiz numaralı şalter odaları," dedi Miley telsizden. Pilar sizinkiler R Bölümü'nün dış köşesinde: 35 ve 36'da. Kolay tanınsın diye kapıları sarı. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yok, ben hallederim."

"Mükemmel. Luther, Ruth sürekli bağlantıda kalacağız. Pilar, ara yüzlerinizi ona göre ayarlayın. Siz de Phibbs. Bağlantının kopmayacağını garanti edemem, onun için şimdi beni iyi dinleyin. Size gideceğiniz yeri söyleyeceğim..."

Ama içlerinde doğrudan deneyime sahip olan bir tek Pilar'dı. Lilium jet parıltılı katmanlar içinden geçip adanın uçuş alanına doğru alçalırken ve her şey birbiriyle bağını yitirip tek tek izlenimler haline gelene dek, kendi geometrisi içinde anlaşılır olan kalelerin direncine yönelik bir duyguydu bu. Tanklar, konteynerler, yükleme vinçleri, iskeleler, hepsi çok büyük, yollar çok uzundu, bu yüzen devin küçücük bir parçasını felce uğratma düşüncesi bile anlamsız geliyordu. Kozmik bir doğum kanalının içinden geçer gibi otuz yıl ileriye fırlatılmış, daha

soluklanmadan, nedense itaat etmeyi reddeden bu karabasan gibi üretim platformuna yollanmışlardı.

Luther jetten dışarı atlayıp yerde çevresine bakındı. Liman, uç kısmının üstü bir çatıyla kapalı, çelik duvarlarla çevrili yan kenarları, yaklaşık üç yüz metre uzunluğunda bir ikizkenar üçgen şeklindeydi. Boş alanın iki yanında üretim kompleksinin binaları yükseliyordu. Dışarıda, suyun içinde kalan köşeleri iki küt kule belirginleştiriyordu. Aralarında da konteyner taşıyıcı vinçlerin bulunduğu iskeleler vardı. Yük taşıyıcı insansız hava taşıtlarının yanında Lilium jetleri ufacık kalıyordu. Bir şey dikkatini yukarı çekti: Dalgalanan bir tül gibi bir dağılıp ardından birleşerek yeniden akıcı bir şekil alan kanatlı gözlemciler sürüsü koyu maviliğe mermersi bir doku veriyordu. Yoksa bunlar gözün ağ tabakasındaki parıltılar mıydı sadece?

Ekranoplan sekiz dakika içinde orada olacaktı.

Acil durum çantası sırtında olan Luther hızla koştu. Miley ona yapacaklarını o kısa sürede olabileceği kadar anlatmıştı. Güney kulesine varmanın elli saniye süreceğini kestiriyordu. Ruth'un kuzey kulesine doğru koştuğunu gördü. Kadın mükemmel bir koşucuydu, ondan önce hedefe varması onu hiç mi hiç şaşırtmazdı. Arkasına baktı. Pilar, Pete ve Phibbs... Durumu neredeyse komik bulacaktı. P Üçlüsü bir gençlik roman dizisinin kahramanları olabilirdi. Üçü de merkeze doğru giden eğimli yolda gözden kayboldu. Bakışlarını öne çevirdi, karşısında bir deniz feneri vardı. Miley oraya girişin açık olup olmadığından emin değildi. Kapalı olmaması gerekirdi. Ama burada olması gerektiği gibi olan ne vardı ki? Kapı koluna asıldı... açıktı. Ağır çelik levhayı kendine doğru çekip içeri süzüldü.

"İçerideyim." Bilekliğinin iyi oturup oturmadığını kontrol edip kulağındaki kulaklığı kulağına doğru bastırdı. Kapanan kapının gümbürtüsü, hastaneyi andıran bir temizlik. Henüz Miley'ye ihtiyacı yoktu. Her şey onun tarif ettiği gibiydi. Dar

bir koridor, basamaklar, yukarı ve aşağı doğru uzanan bir merdiven. O aşağı doğru inmesi gerektiğini biliyordu. Üstünde 7 yazan bir kapı. 7 numaralı şalter odası.

Çukurda adımları yankılanıyordu.

"Kahretsin be," diye patladı Phibbs. "Cehennemin iç avlusu burası. HR Giger'in resimleri gibi. Siktir."

"Fabrika işte," dedi Pete umursamazca ama gözleri başka şeyler anlatıyordu. *Lanet olsun*, diyordu o gözler.

Gökyüzünden tek bir parça gibi görünen şey, lagünlerden meydana gelen bir kent gibiydi. Gerçekten de adanın pasta dilimini andıran bölümleri kanallarla birbirinden ayrılmıştı. Bu yüzen modüllerin dış yüzleri düzdü, bu nedenle su tarafında bulunan şalter odalarına ulaşabilmek için, her biri merkezden ulaşılabilir olan üretim birimlerinden geçmek gerekiyordu. Burası, zemininde bir trafik göbeğinin çevrelediği döner köprü şeklindeki silindirik bir arenaydı. Çevre yollarını kapıları kapalı, koyu renk ve bir örnek cepheler çevreliyordu. Sadece, onların kullandığı liman geçidi sürekli açık duruyordu.

"Giger," dedi Phibbs neşe içinde. "Onu tanımıyor musunuz? Deli İsviçreliyi. Tabii ki tanıyorsunuz. Giger'in yaptığı..."

Giger'in yaptığı her neyse, çatıyı kaplayan kubbenin altında, bir televizyon kulesinin platformu büyüklüğünde gondola benzer bir şey havada asılı duruyordu.

Merkezî bilgisayar oraya yerleştirilmişti.

A.R.E.S.'in kendisi değil, onun tarafından kontrol edilen adanın merkezi kumandasıydı bu. Algoritmaları fazla soyut ya da planlayıcı düşünce becerilerine el vermeyen çok gelişkin, bir o kadar da özelleştirilmiş bir makine. Üretme, bakım, yükleme, onarım denetimi ve güvenliğin sağlanması kişisel inisiyatife çok fazla oyun alanı bırakan süreçler değildi. Sistem buna rağmen itaat etmeyi reddediyordu. Bir hata olabilir miydi? Sanki o

gondoldan binlerce elektronik göz onları inceliyormuş gibi bir duygu kabardı Pilar'ın içinde. Burada üreyen bir sürü şey gibi, bu bilgisayar da sanki ne olduğu anlaşılamayan bazı niyetler, habis bir şeyler üretiyor gibiydi. Eğer ortada dünyanın en güvenli sistemini kıran Michael Palantier gibi bir hayalet olmasa böylesi bir düşünce tümüyle bir saçmalık olabilirdi. İnsanın içine bir kuşku düşüyordu. Nordvisk grubundaki hiçbir bilgisayar A.R.E.S.'in standartlarını atlayamazdı ama ya Palantier A.R.E.S.'i atlatmışsa?

Silindirin içi nem kokuyordu. Tuz, balık yumurtası ve denizden çıkma olmayan ama canlı bir şeyin kokusuydu bu. Sol taraftan, kanal boyunca bir yusufçuk sürüsü yaklaştı. Suyun üstünde lacivertin farklı tonlarında parıldıyor, yükselip geniş dalgalar halinde üstlerine doğru geliyor, kapladığı alanı genişletiyorlardı. Bir an sonra çevrelerinde minik okçuklar uçuşmaya başladı.

Pilar, Phibbs'in, "Yanımıza sinek ilacı almalıydık," dediğini duydu.

"Sakin ol," diye cevap verdi Pete soğukkanlılıkla.

"Bunlar zararsız," diye bağırdı Pilar geriye doğru. Gerçekten de zararlı değillerdi. Ne zehir ne de iğneleri vardı. Her böcek sürüsünün ortadan ikiye ayrılan bir çenesi vardı ama insan derisine işlemeyen çenelerdi bunlar. Aslında yusufçuklar ideal oyun arkadaşlarıydı. Onları canavara dönüştürmediğin sürece büyülü perilerdi onlar. Böceklerden biri kobalt mavisi parıldayan iğnesi ve koca gözleriyle tam Pilar'ın önünde durup ona baktı.

Miley bu sen misin?

Sürü kubbeye doğru yükseldi. Pilar daha hızlı koşup göbeği ortadan kesti ve diğerleri arayı kapayana kadar bekledi.

"Şimdi sinek ilacı isteyebilirsiniz işte," dedi yavaşça. Önlerinde kepengin yanında çelik bir kapı vardı. R Bölümü.

Luther, güneydeki deniz fenerinin ikinci bodrumunda, hemen merdivenin karşısında sarı renkli 7 sayısını gördü. Gemilerde kullanılan su ve basınca dayanıklı kapılardandı bu. Kapının karşısında, kıvrımı nedeniyle sonu görülmeyen aydınlık bir koridor uzanıyordu. Muhtemelen iskelelerin altından geçip iki kuleyi birbirine bağlayan bir geçitti. Sürgüyü açmak için hidrolik kolu çekip ardındaki odaya girdi.

Sinir içinde çelik dolabın kapısını sarstı.

"Miley? Luther. Ben yedideyim. Bu Tanrı'nın belası dolap kilitli."

"Arkana bak."

Arkasını dönünce tutma koluna sıkıştırılmış bir dört köşeli anahtar buldu. Bir an sonra bir ekspansiyon şalterini görüp parmağıyla düğmeyi yukarı kaldırdı ve bağlantıları açtı. Yaylar biraz direnç gösterdikten sonra şalter duyulacak bir ses çıkartıp yerine oturdu.

Bütün ışıklar söndü ve kırmızı acil durum ışıkları yandı.

Işıklar tekrar yandı. Beklendiği gibi 8 numaralı şalter destek ünitesi olarak devreye girmişti. Limanın öbür ucunda Ruth da görevini yerine getirince bu bölümde elektrikler tümüyle kesilmiş olacaktı. Öyleyse buradan hemen çıkması gerekti. Luther aceleyle merdivenlerden yukarı çıkıp güverteye geldi. Rüzgâr ceketini savururken, yüzüne su taneciklerini, kulağınaysa makinenin gürültüsünü getirdi. Ona en yakın konteyner limanındaki vinçlerden biri harekete geçip kavrayıcı kollarını aşağı sarkıttı. Çelik teller gürültüyle hidrolik makaralardan dışarı uzadı. Elektrikle işleyen hareketli bir gösteri. İyi ama bu merette hâlâ nasıl elektrik vardı? Bir şeyler ters mi gitmişti?

Kuzey kulesinin önünde duran Ruth telaşla kollarını salladı.

Üç dakika geçmişti bile. Ekranoplan inene kadar beş dakika, Ruth'a gidene kadarsa bir dakika vardı. Koşmaya başladı.

Hava kilitli kapaklar. *Bu hiç iyi değil*, diye düşündü Phibbs. Bu, R Bölümü'nün bir yüksek güvenlik bölgesi olduğunun göstergesiydi. Hiçbir şey buradan içeri giremezdi, hele hele dışarı çıkması tümüyle imkânsızdı. Bu hiçbir şey kafasını kurcalıyordu.

Sürünen, uçan hiçbir şey.

Onun dedektif olmadan önce uyuşturucu bağımlısı olduğunu pek kimse bilmezdi. Metanfetamin onun içini kemiren bir canavarken, o yoksunluk krizlerini yenmeyi büyük güçlüklerle de olsa başarmıştı. Bütün günleri ve geceleri bir belaya ve kimin aklına gelirdi ki, örümceklere dönüşmüştü. Bir uyuşturucu bağımlısının zihnindeki sinema gibi. Bütün köşelerden, yatağının içinden, kıllı bedenleri ve bacaklarıyla üstüne doğru gelen örümcekleri görürdü. O örümcekler onu ısırır, tüm beden açıklıklarından içeri, ta beyninin derinliklerine kadar sızar, oraya yerleşirdi. Ancak çok yükseklerden tepe üstü atlarsa onları kovabileceğini sanırdı.

Onun başına bir yusufçuk sürüsünden beteri gelmişti yani.

Yani sinek ilacı şakadan başka bir şey değildi. Ama R Bölümü'ne adım attığı anda ayakkabı tabanları kıpır kıpır olmaya başlamış, midesi bulanmıştı. Bu beş katın aslında otuz metre yüksekliğinde tek bir oda olduğu ortaya çıkmıştı. Çelik rengi gökyüzünden süzülen alaca karanlık, kompleksi uzunlamasına, su tarafındaki ucuna kadar kesen bir geçidi aydınlatıyordu. Üreme kutuları, kaburgalar gibi çiftler halinde dallara ayrılıyordu. Tavana kadar, katlar boyunca böcek yetiştirme birimleri birbirlerine merdivenlerle bağlanmıştı, onların önünden de bir balkon geçiyordu. Mekân açıldıkça o kaburgalar da uzuyor, mekânı enlemesine kesen geçitlerde, her türde böcek üretim birimi ve onların sakinleriyle ilgilenen becerikli robot kollarının balesi görülüyordu. Zeminde başka makineler tekerlekleri üzerinde oraya buraya hareket ediyor, odayı enlemesine kesen geçitlere sapıyor, o geçitlerden dışarı çıkıyordu. Phibbs'i heyecanlandıran

bilmeceyi andırır bir hareketlilik hüküm sürüyordu. Bilimkurguya bu denli meraklı birinden ne beklenirdi ki zaten. Hayvanların bir tekini bile görmese de ansızın burada akıl almaz miktarlarda böcek üretildiğini kavradı. Kafeslerin içine bakmak zorunda kalmamayı umarak, orta geçitten ilerleyen Pilar ve Pete'i takip etti ve Pilar'ın küfrettiğini duydu.

Az sonra bunun nedenini anladı.

Mekânın arka duvarının yakınında robot kolları kara tankları yük kamyonlarına yerleştiriyordu. Kollar hızla ve zarafetle hareket ediyordu. Geçitlerin dibine kadar ilerliyor, sonra yeni tanklarla geri geliyorlardı. Çevrelerinin devasa boyutları nedeniyle robotlar Phibbs'in gözüne küçük göründü. *Terry Gilliam da cehennemi böyle hayal etmişti*, diye geçirdi aklından. *Biz Gilliam'ın filmindeki Zaman Haydutlarıyız. Ama zaman bizim yanımızda değil.* Yük kamyonlarına tanklar yüklendikçe yükleniyordu. Pilar daha da hızlandıkça, dalak ağrısı kendini hissettirmeye başladı. Tam da hırsı şaha kalkmışken kondisyonunun yetmemesi çok kötüydü. *O kadar da yaşlı ve güçsüz değilsin. Bu yüzden başarısızlığa uğrayamazsın. Biz bu lanet fabrikanın mumunu söndüreceğiz. Değil mi?*

Haydi!

Ruth kızgın olduğu her halinden belli olan Luther'ı kuzeydeki deniz fenerinin dibinde bekliyordu.

"Nerede takıldın?" diye bağırdı Luther yaklaşırken

Ruth, "Takılmak doğru sözcük. Şalter odasının kapısı açılmıyor," derken rüzgârla saç lüleleri yüzüne vurdu.

"Emin misin?"

"Tabii eminim, bloke olmuş."

"Tamam bir bakalım."

İkisi birlikte merdivenlerden aşağı inerken Luther'ın onun kas ve irade gücünden kuşku duymasının şaşkınlığıyla, "Ben de tüy siklet değilim yani," dedi Ruth.

"Ben böyle bir şey mi söyledim?"

"Ben söylediğini mi iddia ettim?"

Luther hidroliği harekete geçirmek için yeşil düğmeye bastı. Bir tıslama ve vınlama dışında hiçbir şey olmadı. Bu kez elle denedi. Kulp direndi ama sorun mekanik aksamda değildi sanki.

"Miley, ben Luther. Şalter odası sekiz, kapı bloke olmuş."

"Kulpu hareket?.."

"Her şeyi denedim, açamıyoruz." Sonra bir an düşündü. Kapı açılacak gibiydi ama sanki pervazının içinden bir şey onu emip çekiyordu... "Kapının öbür yanında alçak basınç olabilir mi?"

Miley bir saniye boyunca sessiz kaldı. "Kahretsin, olabilir. Son bakım sırasında meydana gelmiş olabilir. Basınç vanalarının kontrolü sırasında."

"Hangi basınç vanası?"

"İçeri girmenin bir yolu daha var." Biraz bekledi. "Dalabilir misiniz?"

"Dalmaktan ne kastediyorsun?"

"Pasifik Okyanusu'nun ortasında ne kastediyor olabilirim sence?"

Luther içinde tatsız bir duyguyla güldü. "Evet benim dalgıç brövem var. Hobi olarak dalarım yani. Tüple otuz metreye kadar."

"Tek deneyimim banyo küveti," dedi Ruth cesaretle. "Otuz santim."

"Her şalter odasının kelimenin gerçek anlamında bir güvenlik vanası vardır. Bir şey olur da otomatik kapama çalışmaz, bilgisayar ve tamir robotları uyuklar, merdiven boşluğuna da mikrop yayılırsa diye. Belki bunu tasarlarken Godzilla da rol oynamış olabilir. Ama bir su savağı kanalıyla suyun altındaki odaya girilebilir. Az önce görmüş olman gerekir."

Doğru. Yerde bir savak kapağı vardı. Ama Luther hiç dikkat etmemişti ona. "Bir mini denizaltı aracılığıyla bağlanmak mümkün." Miley bilerek teatral bir ara verdi. "Ama bu minik şeyler şu sıralar yeni modelleriyle değiştiriliyor. Yani hiçbiri orada değil."

"Çıkar hadi ağzındaki baklayı," dedi Ruth.

"Tüpsüz on beş metreye dalabilir misiniz?"

Pete R Bölümü'nde art arda tanklar yerleştirilen yük kamyonuna doğru koştu.

İyi değildi bu. Hiç iyi değildi. Pete gerçekçi biriydi. Şerif departmanındakilerin içinde muhtemelen en duygusuz ve az ketum olanıydı o. Belki olumsuz anlamda değil ama kronik bir kuşkucuydu. Bu yüzden de Ruth ve Luther'ın şansının çok yüksek olmadığını düşünüyordu. Böylece top onlardaydı. Eğer yük kamyonunun durdurmayı başaramazlarsa, tankalar yüklenecekti. Acaba Jaron Rodriguez onların, işini bozmalarına izin verir miydi? Bu konuda bir sente dahi bahsi girmezdi. Ufak tefek Meksikalı kadın çetin cevize benziyor, günün birinde nükleer felaket yaşanacak olursa hamam böcekleri dışında sadece Phibbs hayatta kalacaktı. Ama onlar sadece beş kişiydi, Rodriguez ise söylendiğine göre koca bir ekiple onlara doğru yaklaşıyordu. Pilar ikisini nakliye bölümünde haklamıştı. Ama yine de...

"Soldan içeri."

Kadın son enlemesine geçide doğru el salladı.

"Neden? Şalter odalarının en arka rafta olduğunu mu düşündü acaba?"

"Oradalar zaten, ama..."

"Saçmalamayı kes." Phibbs onu dürttü.

"İçeri demek içeri demektir."

"Saçmalamayı kesmiş. Söyleyene bak!"

O anda Pete arkasından soğuk bir elin onu kavradığını hissetti. Onca makinenin olduğu yerde hiç de şaşırtıcı değildi bu. Kendi kendine hareket eden kolların, tekerlekleri üstünde oradan oraya yuvarlanan kutuların, teleskopik boyunların varlığına kimse alışkın değildi. Ama onun tüylerini diken diken eden şey görüş açısının hemen kıyısında duruyordu. Besbelli ki canlıydı. Camla kaplı böcek üretim bölmesine bir bakış attı. Solgun ışık, kapkara ağaç kabukları ve uzun damarlı yaprakları olan çiçeklerle kaplı bir alanı aydınlatıyordu. Robot kollarından biri içeri bir şey bıraktı. Yeşil beyaz lapa kıvamında bir şey. Ağaç kabuğu hareketlenirken Pete'i bir korku kapladı. Çünkü ne ağaç kabuğu gerçekten ağaç kabuğuydu ne de o damarlı çiçekler çiçek.

Bu, Luther'ın anlattığı şeydi. Ve o yeşil beyaz şeyin üstüne atlarken Pete'in korkusu arttı.

Sonra geçitten çıktılar, orada ileride giriş vardı. Girişin ardındaki merdivenler aşağı doğru, kapısında sarı renkli 35 rakamının yazılı oldu bir hidrolik sürgülü kapıya doğru iniyordu. Kapı tıslamayı andıran bir sesle yana doğru açıldı, arkası şalter odasıydı.

"Kapalı!" Pete gözlerini devirdi. "Miley! Bu aptal dolap..."

Çekim gücü felaketti ama en önemli sözcükler yine de Pete'e ulaştı.

"Arkana bak," dedi Miley.

Pilar makinenin içindeki fare gibiydi.

İnsan boyundaki tekerleklerin yanında küçücük kalıyordu. Otomatların giderek yükselen ve kulakları sağır edici gürültüsü, algoritmalarının eseri salaklıklarıyla onu oracıkta ezip bir çöp gibi atabilirdi. Başının üstünde, ya sondan bir önceki ya da sonuncu tank süzülüp yük kamyonundaki yığının üstüne doğru alçaldı. İkinci aracın yanından geçerken duyulan patırtılar, tıslamalar her yanda yankılanıyordu. Peşi sıra pençeler ilerliyor, sanki ta-

vandan bitmiş gibi görünen, katlanıp uzanan robot kollarıyla bütün mekân ürkütücü ve kanaatkâr bir yaratığı andırıyordu. Son birkaç metreyi yük kamyonunun altında, iki büklüm koşarak geçti. Tam bir fare gibi. O her zaman hızlıydı zaten. Burası bir cangıldı ve Pilar cangılda yaşamayı iyi öğrenmişti. Canlılar ile cansızların arasındaki sınırların aşılması hiç zor gelmiyordu ona, her şey kurallara göre ilerliyordu, genetik ve elektronik kurallara göre. Tankların içindeki yusufçuklar: Çevredeki makinelerden farksızdı ve algoritmalarla yönetilirdi. Homo sapiens: Evrimsel programının bir kuklasıydı âdeta. Bilinç: Abartılıyordu. Beden: Karbon ya da silikon temelli, ne fark eder.

O, mekaniğin içindeki bir fareydi.

Mekânı enlemesine kesen geçide ulaştığında olaylar bir fare için bile toz pembe görünmüyordu. Yol kafes sıralarından birinin yerini değiştiren dev bir bakım aracı tarafından kesilmişti. Hızla karar verip en yakındaki merdivene koşarak üçüncü kata kadar tırmandı. Her basamak yitirilen bir saniyeydi. Önünde geçit uzanıyor, botları metali titretiyordu, aydınlatılmış böcek üretim üniteleri sağ tarafındaydı. Artık bakım robotunun üzerindeydi, az sonra aracın üstüne atlayacaktı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atarken parmaklıklara tutundu ve bedeninin üst kısmı parmaklıklardan aşağı sarktı. Neydi bu? Bir şey yandan üstüne atladı. Kendini toparlayıp gönülsüzce o yana baktı. O şey kendi kabının içinden cama yapışmıştı. Körlemesine sadece duyargalarının dokunuşlarıyla camın üstünde sürünerek yukarı doğru ilerliyordu.

Umarım buradan dışarı çıkamazsın, diye geçirdi aklından. Aceleyle işine devam etti. Bakışlarını böcek üretim ünitelerine doğru yöneltmemeye çalışsa da orada üretilenlerin *Ripper* olmadığını gördü. Gördüğü şeye bir isim vermek zordu, sadece bunların neden yaşadığı sorusu sorulabilirdi. Pilar makineyi

geçip aşağı doğru sarktı, biraz kayıp son bölümü atlayınca ayak bileğinin burkulduğunu hissetti.

Beyaz bir şimşek ve acı!

Büyük uçan bir vatoz balığı.

Luther kuzey fenerini terk ettiği anda tuzlu rüzgâr yüzüne çarparken gördü onu. Limanın rıhtımından adayı koruyucu atolün içine hapseden dış duvarlara kadar dört yüz metre olduğunu tahmin etti. Ekranoplan o yönden üstlerine doğru büyük bir hızla yaklaşıyordu, kanatları sert, kuyruk takımı da çift kanatlı olsa da geminin hayalet vatozla benzerliği şaşırtıcıydı. Çifte motorun tıslaması ona kadar geliyordu. Gemi onu suyun yüzeyinin üzerinde tutan hava yastığında, hiç engellenmeden ilerliyordu. Küt burundaki kaptan köşkünde güneş parlıyordu.

"Lanet olsun." Ruth korkuyla geri sıçradı. "Bizi gördüler mi acaba?"

Luther gözlerini kıstı. "Belki daha görmemişlerdir... Miley? Geliyorlar."

"Fenere geri dönsek mi?" diye sordu Ruth.

"Bunun bir anlamı olmaz." diyen sesi duyuldu Miley'nin. "Aşağıya, suya inmelisiniz. Rıhtımda önünüze bir merdiven çıkacak, görüyor musunuz?" Fenerin on adım kadar ötesindeydi. Metalden yapılma görüşü engelleyici bir panoyla çevrili bir döner merdiven. Dönerek aşağı inen basamaklara koşturdular. İki tur inince, deniz seviyesinin hemen yukarısında, bütün rıhtım boyunca uzanan bir pervazla karşılaştılar. Panonun üstünde delikler vardı. Luther o deliklerden birinden bakınca ekranoplanın hız kestiğini gördü. Tıslama fokurdamaya dönüştü, geminin burnu ve kanatların uçları suya battı. Çevreye su damlaları saçıldı. Bir hava gemisinden normal bir gemiye dönen tanker konteyner vinçlerinin altından geçip iskelelerin arasından ağır ağır ilerledi. Daha motorlar susmadan kaptan köşkünün kapısı

açıldı. Sırtlarında tüp olan silahlı adamlar kanatlardan aşağı doğru koşup iskeleye atladı. Onları Jaron Rodriguez takip etti.

Amerika kıtasını işgale giden İspanyol denizcilerin sahiplenici rahatlığı içinde gemiden inip adamlarına komutlar verirkenki duruşundan onun tanımamak imkânsızdı. Onun kama şeklindeki gölgesinin arkasından, hemen liman platformundaki iki adamla konuşmaya başlayan Grace belirdi. Koşar adım ilerleyip görüş alanından kaybolurken, Ruth'un iki kaşının arasındaki kırışıklık derinleşti.

"Bunlar diğerlerinin R Bölümü'nde olduğundan haberdar olabilir mi?"

"Bilmeseler bile tahmin edeceklerdir." Luther yarığa dayadığı gözünü bir sağa, bir sola çevirdi. Ama hangi açıyla bakarsa baksın, görebildiği dar bir dilimdi. İki silahlı adam ekranoplan boyunca devriye geziyordu. Luther geminin kıç tarafına bakmaya çalıştı, pozisyonunu değiştirdiği anda Jaron'un yanında bir başkasıyla birlikte adaya çıktığını gördü. İkisi kıyıda durup bir şeyler konuştu ve sonra gözden kayboldular.

"Nakliyede iki kişi var," diye mırıldandı. "Gemide iki kişi, Grace'in yanında iki kişi, ayrıca Jaron ve biri daha. Toplamda dokuz kişi. Zaten dokuz kişi deniyordu, değil mi?"

Ruth başını salladı. "Peki diğeri kim?"

"Tam göremiyorum." Yanağını kaşıdı. Dalış için görüşü kapayan panonun arkasından çıkıp pervaz tarafına geçmesi gerekiyordu. Oradaysa her an görülebilirdi. "Orada dikilip durdukları sürece, denize parmağımı bile sokmam."

"Miley?" Ruth kulaklığına dokundu. "Diğerlerini uyarman gerek. Grace R Bölümü'ne gidiyor olabilir."

Miley yanıt vermedi.

"Bağlantı koptu," dedi Luther.

Neyse, diye düşündü. *Bu işi öyle ya da böyle halledeceğiz.*

* * *

Başaramayacağım.

Başaramayacağım, başaramayacağım, başaramayacağım. Pilar'ın ayak bileğinden tüm bedenine yayılan ağrı her vurduğunda, beynindeki alarm, sanki bunun bir yararı varmış gibi başarısız olacağını söylemesine neden oluyordu. R Bölümü çok büyüktü. Yol çok uzamıştı. Çok gecikmişlerdi. Bir de şu cama yapışan pislik. Muhtemelen kırık yoktu, sadece burkulmaydı, üstüne basabiliyordu ama hedefe varmalarına bu kadar az kalmışken başına gelenlerin bu olmaması gerekirdi, işi yüzüne gözüne bulaştırmış gibiydi sanki.

Şimdi teslim olacak olursan, ardından muhtemelen her şeyi bırakır gidersin.

Belki, belki, belki! Yeni mantrası buydu. Biraz adrenalin ve bolca şansla başladığı ve belki de artık çok geç kaldığı işi bitirmekten başka çaresi var mıydı? Acaba Luther'ın adamları başarabilmiş miydi? Pek sayılmazdı. İşin yarısını yapmak yetmezdi. *Daha hızlı Pilar Guzmán. Topallamayı başaran koşmayı da başarır.* Kapıya, merdiven aralığı, sarı 36, şalter odası, kapalı dolap. Şeytan yine en pis oyununu oynuyordu. Allak bullak olan zihni (burkulmuş bir bilek insanın zihnini nasıl da etkiliyordu) dört köşe anahtarla işlevi arasındaki bağı hemen kuramadı. Bir süre sanki bir sis perdesinin arkasından bakar gibi anahtarı inceledikten sonra jeton düştü. Belki de çok geçti artık. Çok geçti belki de. Eli ana şaltere uzandı. Ara kapıyı açık mı bırakmıştı? Işıklar söndükten sonra burada hapsolup kalmak istemiyordu. *Klik*, mekanizma yerine oturdu.

Parmakları kırmızıya döndü.

Şalterin düğmesi, dolap, oda, her yer.

Ayak bileği daha merdivendeyken mevcut hasara yenilerinin ekleneceğinin sinyalini vermişti. Sancı yerini belirsiz bir ağrıya bırakırken, daha güvenle adım attı. Bileği daha sonra şişip başına daha büyük işler açacaktı ama şu an ona itaat ediyordu.

Salona geldiğinde onu kırmızı alaca karanlık karşıladı. Ölüp katılaşmış bir canavarın kollarına benzeyen robot kolları tavandan sarkarken, tekerlekli otomatlar hâlâ çalışabilir haldeydi ama salak bir ifadeyle orada duruyorlardı. Yük kamyonları gibi onlar da bölümün dolaşımından kopmuş haldelerdi. Yükleme istasyonları adanın her yanına dağılmıştı. Şimdi gelecek olanı bekliyorlardı. Bakım robotu, kaba saba bir tavırla ve sanki hakarete uğramış gibi yerinden kıpırdamadan geçidi kapatıyordu. Geldiği gibi geri dönmesi gerekiyordu, kafeslerin karanlıkta kalması içini rahatlattı. Ortadaki geçide ulaştığı sırada kepenkli kapının yarı açık olduğunu görünce sevindi. Yük kamyonları kapının hemen önünde kalakalmışlardı. Bir metre kadar daha ilerleseler dışarı çıkabileceklerdi ama bu kısacık mesafe her şeyi değiştiriyordu. Elektriklerin kesilmesiyle onlar altından geçemeden kapının kapanmasını önlemiş olmuşlardı.

Başardık.

Neşeyle merdivenlerden indi. Kulağında Miley'nin sesi kesik kesik geliyordu, anlamak mümkün değildi. Hiç acele etmeden adımını son basamağa attı. Pete ve Phibbs de oradaydı. Sanki büyük bir zafer kazanmamışlar gibi mahcup ifadelerle orada duruyorlardı. Tam onları keyiflendirecek bir şeyler söyleyecekken, ellerinde Heckler & Koch marka hafif makineli olan adamları gördü. Elini kendi silahına atarken, dizinin iç tarafına bir tekme yedi. Düşerken olduğu yerde döndü. Çok hızlı hareket ediyordu. Diğerlerinden çok daha hızlı. Dönerken Grace Hendryx dışında hepsinin ya kürek kemiğine ya bacağına bir kurşun sıkabilirdi. Ama karşısındaki Grace olduğundan silahı havada geniş bir kavis çizerek yere düştü. Bir patates çuvalı gibi onu olduğu yerden kaldırdıkları anda, gözünün önünde şimşekler çaktı ve Pete'le Pibbs'in ayaklarının dibine yığıldı.

"Burası karanlık," dedi Grace.

Dansçı adımlarıyla Pilar'a doğru gidip ayağının ucuyla ona dokundu. Bazen birini öldürmeden önce yaptığı oyunlardan biriydi bu. Pilar ayağa kalkmaya çalıştı. Herhangi bir şey yapma şansı olmasa da o alçak kadının önünde yerde tozlar içinde kalacak hali yoktu.

"Neden, neden onlarla hareket ediyorsun?"

"Bunun alışveriş yaparken konuşabiliriz. Belki kız kıza bir şeyler içmeye gideriz." Grace'in dudakları aralandı. "Sadece ikimiz," derken dudaklarını birini öpecekmiş gibi büzdü. "O zamana kadar ışıkları tekrar açarsan harika olur. Ve geri kalan her şeyi?"

"İşin yetmiyor muydu? Araştırma gezileri, siparişler! Hep birlikte elde ettiklerimiz?"

"Kemanlardan ağlamaklı bir ses mi geliyor kulağıma?"

"Sen güvenliğimizden sorumlusun."

"Sen de buradakilerden." Grace muzaffer bir edayla gülümsedi. Yüzü bir maske gibi ifadesizleşmişti. "Bunu siz yaptınız, öyle değil mi?"

"Neden söz ettiğini..." diye konuşmaya başladı Pete.

Grace onun bacakların bir tekme vurup silahını kafasının arkasına dayadı. "Elektriği yeniden aç. Üçe kadar sayıyorum."

Pete dizlerinin üstünde titriyordu.

"Dostumu rahat bırak," diye dişlerinin arasından konuştu Phibbs. "Saçının bir teline dokunacak olursan..."

"Pekâlâ," dedi Grace silahını dedektife doğrultarak. "O zaman sen. Benim için fark etmez. Üçe kadar sayıyorum. Bir..."

"Grace konuşacak bir şeyin varsa, benimle konuş."

"Kapa çeneni Pilar. Kendinizi birbiriniz için feda etmeniz beni hiç ama hiç etkilemiyor. Ve sakın blöf yaptığımı sanma. İki..."

Phibbs'in bakışları Pilar'ı arıyordu. Duyguları ona gözleri fosfor gibi parlayan bu siyahi kadının blöf yapmaktan çok uzak olduğunu söylüyordu.

"Elektriği düşünün," diye hışırdarcasına konuştu Grace. "Elektriiik."

Pilar midesinin kasıldığını hissetti. *Hayır! Buna izin veremem. O zaman sizi başka türlü durdurmamız gerekecek. Belki burada kimlerin olduğunu bilmiyorsunuzdur. Luther, Ruth. Ve Elmar. Demek böyle olacak, ben...*

Işık.

Şaşkınlıktan tek bir sözcük bile söyleyemedi. Makine gürültüsü yeniden duyulmaya başladı. Robotlar kaldıkları yerden çalışmaya devam ettiler. Kepenkli kapı takırdayarak yukarı kalktı. Grace sanki adam elektriği düşünce gücüyle devreye sokmuş gibi Phibbs'e baktı.

"Belli ki bugün senin şanslı günün," dedi Grace adamın yanağını okşayarak.

"Haydi limana gidiyoruz. *By the sea, by the sea, by the beautiful sea...*"[16]

Yük kamyonları R Bölümü'nden ayrıldı.

EditNature Center'da bulunan Miley bir kez daha, "Bu mümkün değil," dedi. "Mümkün değil."

Elleri üst üste yığılan yusufçuk sürülerinin fotoğraflarını ayırıyordu. Odadaki ada modeli hâlâ havada asılıydı ama artık bilgiyle kaplıydı. Miley parmağını nereye dokundursa bir sembol, bir grafik, bir veri alanı açılıp yeni bilgiler veriyordu. D.S. ve Jim ilgiyle onu izliyordu. Kenny bu arada arkaya çekilmiş,

16 (İng.) "Denizden, denizden, güzel denizden."

bir dizüstü hologram bilgisayarında kendi sanal yolculuğunu yapıyordu. Parmakları, sanki her birinden iki tane varmış gibi büyük bir hızla klavyenin üstünde geziniyor, A.R.E.S.'in tarihini tersinden okumaya çalışıyordu. Güvenli bölgelere girme şansı hiç yoktu. Ama Miley'nin erişim izni sayesinde bütün dokümanlara ulaşabiliyordu. Onaydan geçmiş bilim insanları böylece A.R.E.S.'in gelişimini başından beri izleyip kendi yapay zekâ projelerini onunla karşılaştırabiliyorlardı. Bütün demek eksiksiz olduğu anlamına gelmiyordu tabii, bununla birlikte sistemin korumasının ne zaman zayıf ve saldırılara açık olduğu konusunda bir fikir veriyordu.

"Tamamen saçmalık," diye söylendi Miley. "Her şeyi görüyorum ama hiçbir şeye etki edemiyorum. Ada ölmüş gibi. Şimdi de şuna bir bak."

"O ne?" diye sordu Jim.

"Yediye bak. Luther şalteri kapamıştı ama sistem hemen bir robot yollayıp her şeyi tersine çeviriyor. Elektrik yine geldi."

"Yani sen," diye utangaç bir tavırla boğazını temizledi D.S. "şimdi bir teneke adamcığın dolaba girip şaltere müdahale ettiğini mi söylüyorsun?"

"Evet ya, lanet olası bir teneke adamcık."

"O teneke adamcıktan daha çok var mı?" diye sordu Jim.

Kadın başını salladı. "R Bölümü'nde de aynı şey oluyor."

"Dostumuz Palantier." Jim çenesini ovuşturdu. "O teslimatın gerçekleşmesini istiyor. Ne pahasına olursa olsun."

"İyi de planı ne acaba?"

"Ne olacak," dedi D.S. "Hiçbir şey silah ticareti kadar kârlı değildir."

"Bunu ben de biliyorum." Miley R Bölümü'ne bir yusufçuk sürüsü gönderdi. Tuhaf bir şekilde bunu yaparken hiçbir sorunla karşılaşmadı. "Ama eğer burada bu kadar etkisi varsa, bizi tü-

müyle ortadan kaldırmak onun için çocuk oyuncağı olmalıydı. Her şeyi görmemize neden izin veriyor?"

"İktidarını sergiliyor."

"Daha çok bizim çaresizliğimizi." Jim, Pilar ve Luther'ın ekibinden iki kişinin Grace ve adamlarının önü sıra sürükleniş-lerini izliyordu. Dişleriyle alt dudağının derilerini ısırdı. "Pilar kapana kısılmış Miley, oraya girmemiz gerek."

"Bir dakika. Ya Luther?" Kısa bir süre için bağlantı kesildi ve sonra geri geldi. "Sizde durum nasıl?"

"...dikkatleri dağılana kadar beklememiz gerek," diyen boğuk sesi duyuluyor Luther'ın. "O zaman aşağı ineceğim."

"Boş ver, plan bozuldu. Sizin arkanızdan robotlar gelip şalterleri tekrar açtı. Ayrıca Grace, Pilar ve senin adamlarını yakaladı."

Kısa bir sessizlik oldu. Miley ekranoplanın görüntüsünü büyüttü. Güvertedeki silahlı adamları ve gölgeli bir alanda Ja-ron'un biriyle konuştuğunu net bir biçimde görüyordu. Sütun diğerinin yüzünü kapatıyordu. "Hâlâ başarabiliriz," dedi Luther.

"Nasıl?"

"Acil durum kitim. Semtex'e ne oldu? Ben şalteri tamir edilmeyecek şekilde bozarsam elektriğe ne olur?"

Mükemmel, diye düşündü kadın. Ve hemen ardından, *hayır bu doğru değil.*

"Kulağa harika geliyor ama sen şalterlerden birine hasar verdiğin an, sistem yedek şalteri korumaya alır. Üstelik silahla yapar bunu. Bunu bir terör saldırısı olarak değerlendirip bir patlamaya yol açar."

"Lanet olsun, tahmin etmiştim," dedi kadın. Miley'nin hatırladığı kadarıyla adı Ruth'tu. "O zaman ikimizin de aşağı inmesi gerek. Her birimiz şalter odalarına paketleri öyle yer-leştirmeliyiz ki aynı anda..."

Zaman ayarlı fünye.

"Hayır buna mecbur değilsiniz!" Tanrım, çözüm buydu. Semtex paketleri programlanabilirdi. Luther aşağıya, 8 numaralı şalter odasına gidip patlayıcıyı getirdi ve fünyeyi ayarladı.

"Tünelden," dedi kadın, "tünelden geçmelisin."

Luther tüm konsantrasyonuyla Miley'yi dinlerken, kadın onun önceden de tahmin ettiği çizimi yaptı: Bir şalter odasından diğerine ıslanmadan geçebilmek için her bölümün köşesinden diğerine bir tünel uzanıyordu. Bunlar öncelikli olarak otomatik bakım işine yarıyordu. Ama eğer planları işe yararsa, her şey bitene kadar robotların hiçbir şeyden haberi olmayacaktı. Tabii eğer ellerine platformu terk etme fırsatı geçerse. Jaron'un adamları hâlâ iskelede nöbet tutuyordu.

"Patlamayla iş bitmiyor," dedi Ruth sessizce. "Bunu sen de biliyorsun."

Luther panodaki yarıktan baktı. "Bize zaman kazandırır."

"Ne için zaman kazandırır?"

"Çetenin işini bitirmek için. Önce başka hayvanların senin dünyana ulaşmasına engel olmalıyız."

"Tabii senin dünyana da?"

Sözlerindeki çift anlamlılık Luther'ın dikkatini dağıttı. Nöbetçiler hâlâ oradaydı ama şu anda sanki ona doğrultulmuş projektörler gibiydiler. Sadece iki gün içinde çok fazla gerçeklikle karşılaşmıştı. Peki o bu evrende de var mıydı acaba? Burada yaşasa yetmiş sekiz yaşında olurdu. Peki bunu gerçekten bilmek istiyor muydu? Uykusuzluktan perişan ama bir o kadar da uyanık haldeyken bir iki sigortası atıp zihnini karmakarışık bir hale getirse hiç şaşırmazdı. Ya da çevresindeki dehşetin sadece bir düş olduğundan yeterince kuşkulanarak, kendi gücüyle, tekrar gerçekliğe geri dönmeyi başarırdı. Hangisi işe yararsa

artık. İnsan kendi ölümünü rüyasında göremezdi. Yatağında defalarca kez, bunun gerçek olma hakkı olmadığı için gerçek olmayacağı kararını alarak gecelerini kurtarmıştı ama bu karar en önemli anlarda işe yaramamıştı. O zaman Jodie hâlâ ölüydü. Uyuşturucu laboratuvarındaki genç adam ve Luther'ın ölüm korkusu, hiç iyileşmeyecek bir iltihap gibi içinde kuduruyordu. Ve dehşet bir düş değil, hayatın ta kendisiydi.

Ruth'a hangi dünyayı kastettiğini sormalıydı. Ama o zaman sonsuza kadar bu merdivenin basamaklarında oturup onun karmakarışık düşüncelerine dalarlardı. Hangisinin kendi dünyası olduğu hakkında şu anda kafa yoramazdı, böylece onu bu işin içine çektiği için ona karşı borçlu olduğu sorumluluktan da sıyrılmış oldu.

"Seni, Meg'e geri götüreceğim," diye söz verdi. Sanki tek önemli olan buymuş gibi. Ama gerçeğin bir bölümünde de bundan daha önemli bir şey yoktu.

Ruth ona baktı. "Birbirimizi geri götüreceğiz."

Ne tuhaftı. Bu zorlu anlarda, sanki bir bela sona ermiş gibi içinde bir şeyler aydınlanıyordu. Ruth'u yıllar boyunca içine attığı tüm sertliğiyle ama aynı zamanda yeni bir başlangıcın ışığında görüyordu. Bir şeylerin yolunda gittiği yanılsaması, her şeyin iyi olacağı umuduna ters düşerdi.

Ama bazen de her şey yolunda giderdi.

"Patlamadan sonra şansımız yaver giderse hepsi limanda toplanmış olur. Harekete geçmemizi beklemiyorlar. Başka çaremiz kalmazsa, heriflerden bir ikisini savaşamayacak şekilde vururuz."

"Kargaşa yaratmak," dedi Ruth düşünerek. "Bunun işe yaraması için onları birbirinden uzaklaştırmalıyız."

"Diyelim ki patlama onları şalter odalarına doğru yöneltti..."

"Rehine almamız gerek."

"Muhtemelen eşit duruma geliriz." *Ama yine de.*

"Sen gerçekten aşağı inmeyi düşünüyor musun?"

Luther omuz silkti. "Başka ne yapabiliriz ki? Rodriguez'in mallarını yükleyip gitmesine göz mü yumalım?"

"Belki daha kansız olan seçeneği deneriz."

"Kimse beni peygamber ilan etmedi. Bu olanlar benim uzmanlık alanımı aşıyor."

"Ne güzel konuşuyorsun. Benim uzmanlık alanımın sıradan yüzme havuzlarında sona erdiğini söylemiştim sanırım."

Luther yarığın önüne geçti. "Yüzme bilir misin bari?"

Kadın, Luther'ın sırtına bir yumruk indirdi. "Pisleşme."

İskelede bir hareketlilik yaşanıyordu. Jaron'un dikkati, Luther'ın görüş alanının dışında kalan bir şeye yöneldi ama Luther bunun, diğerlerinin R Bölümü'nden geri dönüşleri olduğundan emindi. Gerçekten de nöbetçiler iskeleden ayrılıp şeflerine doğru yürüdü. Luther sırt çantasından hızla iki Semtex paketi çıkarıp pantolonunun cebine soktu. Ruth da onu takip etti. Sonra beklenmedik bir şekilde tüm gücüyle ona sarıldı.

"Her zaman yanımda olduğun için teşekkürler."

Luther yutkunup elini kadının sırtına koydu. "O öbürüydü."

"Hayır, sendin. Ve ben tabii ki yüzebilirim, salak. Sen Flipper'la oynaşırken ben ekranoplanı alabora edeceğim." O da acil durum çantasını açıp iki paket patlayıcı çıkardı. "Miley, parti başlamak üzere."

"İyi eğlenceler," dedi Miley. "İyi bir havai fişek gösterisi yapın."

Yük arabasının peşi sıra gitmekte moral bozucu bir şey vardı.

Pilar'ın içinde unutmak istediği eski görüntülerin, eski anıların canlanmasına yol açıyordu. Güney Sudan köyündeki askerlerin cesetleri. Hayatları son anda karabasana dönüşmüş olan adamların cesetleri. O zamanlar onu neyin daha fazla dehşete düşürdüğünü bilmiyordu. Bu ülkedeki sefaletin boyutları

mı, yoksa sefaletin yol açtığı şeyler mi? Ama bu akıl almaz vahşete izin veren sistem, aslında ülkenin dışındakilerin kafalarında yoğruluyordu. Bu sistem, eğer işin içinde çıkar ya da elde edilecek bir şeyler varsa, olup bitenlere bakmayarak bunu elde etmeye izin veriyordu. Bu sistem, her koşulda ateşle oynamasına izin verilmemesi gereken güçlere, asıl işi kundakçıları engellemek olan ülkelerin gösterişli devlet ziyaretleriyle silah ve tank satmalarına çanak tutuyordu. Bu sistem Jaron, Grace ve Michael Palantier gibilerin doğmasına yol açıyordu. Ama o kadar uzağa bakmaya bile gerek yoktu. Sadece Güney Sudan'ın başkenti Juba'da bile, dünyanın bir bölümünün tümünün simgesel bir yıkımı yaşanıyor. Ve hiç sesini çıkarmadan bütün bu olanlara göz yummak, sanal çağın Eldoradosu'nun üstünü bir akbaba bulutu gibi kaplıyordu.

Yük kamyonları konteyner vinçlerine kadar ilerledi. Pilar ekranoplanın yükleme alanlarının açık olduğunu görebiliyordu. Makara takımının vinç kolunda hareket ettiğini görünce Ruth ve Luther'ın başaramadıklarını anladı.

"Pilar," Jaron ona doğru geliyordu. Halinden memnun olduğu belliydi ama bir huzursuzluğu vardı. Kurt çenesini andıran yüzüne neredeyse içten denebilecek bir gülümseme yayılmıştı. "Pes etmeyeceğini tahmin etmem gerekirdi." Bakışları Pete'e yöneldi. "A, bu benim sürücümmüş."

"Her zaman hizmetinizdeyim," diye homurdandı Pete.

Jaron iyi bir espri duymuşçasına güldü. "Downieville'in hapishanesi o kadar da rahat değil. Ama teşekkür ederim," dedi ellerini çırparak. "Tamam beyler, burada kök salmayalım. Yüklemeye onay verildi. Kahvaltıda hepimiz evlerimizde olacağız. Temiz iş çıkardık. Bu işten sonra küçük bir tatile hak kazandınız. Herkese benden bir bonus."

Güvenlik görevlileri bağırıp tezahürat yaptı. İnsan ne olduğunu bilmese, bu neşeli grubun bir parçası olmak bile isteyebilirdi.

"Siz yandınız," diye haykırdı Pilar. "Elmar'ın her şeyden haberi var, Hugo'nun da." Bu dediği doğru değildi gerçi ama kısa süre sonra o da öğrenecekti. "Yaptığınız tüm boklukları kaydettim. Kanıtlar dolaşımda Jaron! Artık ne yaparsan yap, işin bitik."

"Yani kaybedecek hiçbir şeyimiz yok mu diyorsun?" diye sordu onları sessizce dinleyen Grace.

"Var tabii," dedi Pilar ve dişlerini yaladı. "Özgürlüğün var, seni aptal kadın."

Grace, Jaron'a baktı. "O zaman ben bunun beynine kurşunu sıkabilirim. Eğer kaybedecek hiç..."

"Kimsenin beynine kurşun sıkılmayacak." Geniş omuzlarıyla gerinirken giderek yükselen güneşe baktı.

"Jaron, bunlar sadece üç kişi! Pilar istediğini söylesin. Doğru söyleyip söylemediğini kim bilir. Okyanus ketumdur."

"Ne dediğimi duydun."

"N'oldu sana Jaron?" diye dalga geçti Pilar. Belki bunu yapmasa daha iyi olurdu. "Duyduğuma göre beni başka bir PE'de köşeye sıkıştırmışsın."

"Bunu kesinlikle yapmadım. Yaptıysam da bunun sorumlusu sensindir. Biz burada işlerimizi barışçıl yollardan hallediyoruz."

"Barışçıl mı? Nasıl olacak bu?"

"Bunun bir yolunu bulabilir diye düşünüyorum," diyen bir ses duyuldu arkadan. O anda Pilar'ın kolları buz kesti.

Su ısısı on beş dereceydi.

Çok cesaretlendirici sayılmazdı.

Luther kendini dalgalara bırakırken, aklından Barbados'da serbest dalış sırasında öğrendiklerini geçiriyordu. Herkeste olduğu gibi onun epizodik belleği de onu yaya bırakmıştı. İşine yarayacak bilgiler aklına gelmeden önce, rengârenk sürüler halinde gelen köpek balıkları ve deniz kaplumbağalarıyla karşılaşması

üşüştü zihnine: Dalmadan önce bilinçle ve derin derin nefes almalıydı, kandaki karbondiyoksit oranını düşürmeli ve nefes alma refleksini kontrol altına almalıydı. Uygulayacak zamanı olsa hepsi birbirinden mantıklı davranış kurallarıydı bunlar. O anda Jaron'un adamlarının dikkati rıhtıma yönelik değildi ama bu her an değişebilirdi.

Ciğerlerini doldurup vücudunu dikleştirdi ve güçlü kulaçlarla dalmaya başladı.

Hiç kolay değildi. İçindeki hava genleşirken, bedeni bir duba gibi yüzeye çıkmak istiyordu. Basınç kulak zarlarını zorluyordu. Çenesini hareket ettirerek basıncı dengelemeye çalıştı, dudaklarının köşesinden minik hava kabarcıkları salıverdi. Güneş suyun altında mavi yeşil renkli ışınlardan oluşan ve derinlere doğru uzanan bir mekân yaratıyordu. Suyun altında ışıklar gizli bir uygarlığın işaretleri gibi belirsizdi. İki yana doğru hareler yayıyordu, belli ki limanın dibi LED ışıklarıyla kaplıydı.

Bacağına bir şey süründü.

Parmakları kaygan yosunlarla kaplı çeliğe dokundu. Dönünce bir basamak gördü, altında bir basamak daha.

Bir tane daha.

Duvara bir merdiven yapmışlardı. Çok pratik. O kadar pratikti ki, onun aklına bile gelebilirdi bu fikir. Artık kendini aşağı doğru çekebildiği için daha hızlı ilerliyordu. Kulaklarının içinde hışırtılar ve çınlamalar duyuyordu. Boğuk, sanki çok uzaklardan gelen çarpma sesleri ama bunlar kendi bedeninden de geliyor olabilirdi. Kalp atışı mıydı acaba? Bu koşullar altında kalbinin daha yavaş atması, kan dolaşımının sadece hayati organları beslemek içim merkezde toplanmış olması gerekirdi. Zorlanmalardan kaçınmalıydı, bir kural daha, çok teşekkürler. Ya nabzı? Yolunda görünüyordu. İki projektörün arasından kenara tutunmayı başarıp üstünden geçince kendini ansızın bir kargaşanın içinde buldu. Karanlığın içinden bir madde yükselip

onu söküp alacak gibi oldu. Şaşkınlıktan parmakları kaydı. Son anda en alttaki basamağa tutunurken, sanki böğrüne aynı anda binlerce bıçak saplanmış, yumruk ve tokat yiyormuş gibi geldi ona. Nekton organizmaları dönerek yükselip üstünde güneşin parıldadığı yüzeye doğru bir top halini aldı. Gölgeyle gümüşün bir oyunuydu bu. Kenardan baktı. Ama ışığın ağ tabakasındaki kırılımı yüzünden hiçbir şeyi net göremiyordu. Yine de sürünün ardında onu kovalayan büyük bir şey yoktu. Kendini iyice aşağı çekince, içinde bulunduğu mavilik, yapay ışıkla aydınlanan bir karanlığa dönüştü. Dudaklarının arasından daha büyük hava kabarcıkları çıkmaya başladı, kabarcıklar kulaklarında gümbürdeyip dubanın altına sokuluyordu. Harekete geçmesi gerekti! Kule onun üstünde bir yerde olmalıydı, basınç kapakları daha uzakta olamazdı ama görebildiği her şey nokta nokta aydınlatılmış bir karanlıktan ibaretti.

Neredeydi o lanet olası kapak?

Ciğerleri ilk isyan sinyallerini gönderdi. İçinde tuttuğu havayı boşaltıp yeniden temiz oksijen almasını istiyorlardı. Gözlerini kıstı. Bu önce beklediği etkiyi yaratmasa da bir süre sonra alışınca ışıklı bir şerit görmeye başladı. Sakin kalmaya çalışarak o şeridi takip edince, eli bir halkaya dokundu. Miley kapağın kolay açılacağını söylemişti. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın su akışını sağlayacak mekanizmayı bulamadı. Giderek gözleri karardı. Luther hemen yukarı çıkmazsa, bir kimyasal ordusunun yönettiği güçlü kaçış dürtüsünün etkisiyle baygınlık ve ölüm gelecekti.

Her şey bir nabız gibi atan kıpkırmızı düşüncenin içinde kayboluyordu:

Nefes al!

Buradan gitmeliyim. Bir işe yaramıyor.

O anda kapaktan hava fışkırdı. Açılan kapak onu içerinin aydınlığına taşıdı. Gözleri deli gibi çevresine bakınıp kapama

mekanizmasını aradı. Gördüğü anda hızla vurdu. Kapak kapandı ve basınçlı hava odacığın içine hapsoldu. Artık soluk alabilirdi. Sular dışarı çıkıp basınç dengelenene kadar geçen bir kaç sakin saniyeye şükretti. Yukardaki kapı açılınca Luther şalter odasına girip sürgülü kapıyı açmaya çalıştı. Kapı kolayca yana doğru kayıp bir merdiven boşluğu ve bir bağlantı geçidini gözler önüne serdi. Dört köşe anahtarla metal dolabı açtı ve fünye mekanizmasını beş dakikaya ayarladı. Parmakları kontrol alanında hareket etti. Bu süre yeterli olur muydu? Süreyi uzatmalı mıydı? 7 numaralı şalter odasına kadar tahminen iki yüz elli metre vardı. Önüne hiçbir engel çıkmazsa bir buçuk dakikada orada olabilirdi. Yoksa dört dakikaya mı ayarlamalıydı? Öte yandan...

Beş. Girdiği ayarı onayladı ve kapıyı kapatıp kıvrımlı geçit boyunca koştu.

"Miley," dedi soluk soluğa.

Hiçbir şey duyulmuyordu. Bilekliği ve kulaklığı suda son nefeslerini vermişti anlaşılan. Neyse. Şu an için Miley'ye ihtiyacı yoktu. Kadın gereken tüm bilgileri ona vermişti zaten. Vücudu oksijeni şükran duygusuyla içine çekiyor, bacakları onu hızla ileri taşıyordu, az kalsın ona doğru büyük bir hızla gelen bir makineyle çarpışacaktı. Tavana asılı raylarda kayan ve yarım düzine kadar kolu ve kavrayıcısı olan çelik ve kablolardan bir gövdeydi bu. Robotun sivri kollarının bedenine saplanmaması için kendini yere attı ve robot üstünden geçip giderken bilgisayarın bu numarayı nasıl fark ettiğini sordu kendine.

Bilgisayarın kameraları Sempex paketlerini mi tanımıştı?

Ama bir an sonra numaranın işe yaradığını gördü. Bir kol parçası durup bir iyileştirme işine yöneldi. Hiç değilse şalter odasında her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmiyordu. *O zaman iyi eğlenceler sana*, diye aklından geçirip hızla yoluna devam etti. 7 numara ilerideydi. Geçitte robotla karşılaşma muhtemelen yarım dakikasına mal olmuştu. Fünye mekanizmasını

üç dakika, on saniyeye ayarladı, böylece patlamalar aynı anda olabilirdi. Sürme kapıyı da kapatıp yukarı koştu. Sağ elini kapının kulpuna uzatırken duraksadı.

Artık ona ne yapması gerektiğini, dışarıda neler olup bittiğini söyleyecek bir Miley yoktu. Doğrudan heriflerin kucağına düşebilirdi. Tabii bir yandan da yarattığı şaşkınlık onun lehine işleyebilirdi.

Bingo.

O kadar da hazırlıksız değillerdi. Pilar, Elli dâhil herkesi uzun bir dakika boyunca itham ettikten sonra bu düşünceyi kafasından attığına göre. Sonunda Elmar'a bile itibarını iade edip Jaron'un bütün bunların tek sorumlusu olduğu ve evrenler arasında silah kaçakçılığı yapan bilinmeyen bir yabancıyla iş birliği içinde olduğunu kabul etti.

Hugo van Dyke'ı görünce boğazı düğümlendi. Zihninin bir yarısı Hugo'nun da kendisi gibi Jaron'un elinde rehin olduğu düşüncesine sarıldığı için, tam anlamıyla bir şok olmuştu bu. Onun burada olmasının çok kolaylıkla açıklanabilecek bir yanlış anlaşmaya dayandığını düşünmek istiyordu. Gerçekten de ortada bir yanlış anlaşılma vardı. Açıklama ise Pilar'ın saflığıydı. Hugo'nun gülümsemesi ve kendinden emin duruşu tüm kuşkuları silip attı.

Ağzından, "Michael Palantier," sözleri döküldü.

"Seni düş kırıklığına uğrattıysam özür dilerim." Adam başını öyle bir ifadeyle salladı ki Pilar neredeyse ona inandı. Onu, Pete'i ve Phibbs'i okyanusun dibine göndermeden önce pişmanlık duyacağına inandı.

"Peki o zaman başlayalım mı?" Jaron elinde küçük bir ekran tuttu. "Burada gerektiğinden fazla kalmak istemiyorum."

"Tabii," Güneş Hugo'nun gözlük camlarında yansıyordu.

"Siz ikiniz," dedi Jaron iki nöbetçiye işaret ederek. "Gemiye, yüklemeyi kontrol edeceksiniz."

Pilar iki adamın ekranoplana geçişini ruhsuzca izledi. Artık hiçbir şey onu öfkelendiremezdi. Her şeyi meydana getiren küllerin içindeki koru karıştıramayacak kadar perişan, aç ve uğradığı düş kırıklığından bitkin bir haldeydi. Şimdi uykuya dalıp yirmi dört saat sonra, kendini zorlaması gerekmeyeceğini bilerek uyanabilse ne güzel olurdu.

"Anlayabileceğim tek bir neden söyle," dedi.

"Anlayabilmek için, yapman gerekirdi." Tuhaf bir şekilde Hugo'nun gözlerinde sadece dürüstlük ve kaygı okunuyordu. Bu durum Pilar'ı o kadar rahatsız etti ki, bakışlarını kaçırdı. "Zamana ihtiyacın olacak Pilar. Belki de sadece hoş görmen gerek. Güven bana, o zaman kimseye bir zarar gelmez. Şu iki arkadaşına da."

Pete ve Phibbs ona sanki günün ilk anlamlı sözü söylenmiş gibi baktı. Vinç kolunun üstünde makara takımları hareket ediyordu. Kavrama düzeneğinin açık pençeleri en üstteki tanka doğru inip kenetlendi.

"Tek bir neden, Hugo." Süngüsü düşmüş olsa bile hâlâ onunla düşmanını yaralamaya çalıştı Pilar. "Tek bir neden."

"Tahmin edemiyor musun?"

"Elmar'ı mahvetmek istiyorsun."

"Hayır, onu kurtarmak istiyorum." Bu söylediklerinin her hecesi eski Hugo'yu hatırlatıyordu. "Kendinden." Pilar'ın yanına gelip konteynerin kaldırılarak gemiye doğru süzülmesini izledi. "Bugün öğleden sonra uçakta gelirken, kendi kendime onu ne zaman yitirdiğimi sordum. Her zaman takıntılıydı. Ama onda sevdiğim yan da buydu zaten. Halatın aynı ucunu çekiyorduk, harika günlerdi onlar. Ama bir süre sonra her şeyi riske atmaya başladı. Elmar ütopyalarını gerçekleştiremese de Kapı'nın kara

deliğinde milyarlar yok olmaya başladı. Peki bu onun aklını başına getirdi mi? Yaptığının yanlış olduğunu kavradı mı?"

"Bütün bunları biliyorum Hugo," dedi Pilar iç çekerek. "Ama bu temel ilkenize karşı çıkıp silah kaçakçılığı yapmaya yeter mi?"

"Bu olağan üstü kârlı bir pazar, özellikle de farklı dünyalara yayılırsan." Solgun ve geçmişin sivilce izleriyle kaplı yüzünü döndü. Ne kötülüğün ne de aç gözlülüğün bulandırabildiği kristal parlaklığındaki bakışlarıyla Pilar'ı içine çekiyordu. "Bu bana da kolay gelmiyor Pilar. İnan bana. Ama bu neyi değiştirir? Silahlı ya da silahsız, Elmar'ın, onun ustasının ve çıraklarının başlattığı devrim bizi ya gereksiz kılacak ya da üstün insanı yaratacak. Bizi yeni çağa götürecek bir sihirbaz yarattı o. Akıl almaz bir güç! Bunun kontrolünü elden bırakmamamız gerek. Müttefikleri kendi çıkarımız için bir araya getirebilmek adına kaynak gerekiyor."

"Ben Güney Sudan'daydım," diyor Pilar. "Bunun onların çıkarına olmadığını söyleyebilirim."

"Hiçbir zaman onların çıkarına değildi, Pilar."

"Hadi şu üçünden kurtulalım artık," diye homurdandı Grace.

"Hayır, biz katil değiliz."

Sana anlatabileceğim başka şeyler de var, diye geçirdi aklından Pilar. *Yeni çağa giderken ardınızda neler bıraktığınızı gördüm.*

"Kimse bir şey anlamaz," diye ısrar etti Grace. "Onları suya atarız."

"Herkes anlar," diye dişlerinin arasından konuştu Pilar. "Renkli ve üç boyutlu olarak hem de."

"Sen *Buddy Bug*'a mı güveniyorsun? O işler çok yukarılarda çözüldü tatlım."

"Kes artık," diye Jaron araya girdi. Tankın gölgesi üstüne vurarak alçaldı. Gözlerini Pete'e dikti. "Siz gerçekten sadece üçünüz mü geldiniz? İki jetle?"

"Evet," diye homurdandı Pete.

"Üçümüz geldik," diye parladı Phibbs. "Belki yaralıları, yani sizi geri götürmemiz gerekir diye düşündük."

Güvenlik şefi dudağını büktü. Pilar bakışlarını ondan ayırdı. İçinde bir umut kırıntısı belirmişti. Bütün bu olanları nasıl durduracaklarını bilmeseler bile Luther ve Ruth'un çılgın bir planı olabilirdi. Ya Elmar? Onu unutsa iyi ederdi. Hugo bu işten nasıl sıyrılacağını çok iyi planlamıştı kesin.

"Kendinle gurur duyabilirsin," dedi Pilar acı acı, "Michael."

"Gurur duymuyorum," dedi Hugo başını sallayarak. "Kurtarılabilecek olanı kurtarmaya çalışıyorum. Ayrıca Michael Palantier ben değilim."

Pilar'ın kafası karıştı. "Sen değil misin? Peki kim o zaman?"

Hugo havaya baktı. "Hiçbir fikrim yok."

Miley sürülerin pozisyonunun gösteren görüntülerin birleştirildiği kontrol odasından sonra *Edit Nature* Center'ın sanal gerçeklik odasına daldı. "Jaron'un adamları tankları yüklüyor. Pilar ve şerif yardımcılarını yakalamışlar. Artık her şey Luther'a ve kadın polise bağlı."

"Başarabildiler mi?" diye umutla sordu D.S.

"Bağlantımız kesildi."

"O zamana oraya birkaç adam yolla!" diye çıkıştı Jim. "*Buddy Bug'da* bir güvenlik birimizin yok mu? Birkaç dakika içinde adada olacaklar ve..."

"Birkaç dakika içinde diğerleri oradan gidecek. Neon mavisi makyajlı gözlerinde şimşekler çakıyor. "Sen de Jim! Burada eylemi kimin yürüttüğünü bilmiyoruz. Belki Palantier *Buddy Bug*'ın CEO'sudur."

"Belki de o sevimsiz herif benim."

"Çevirdiğimiz dolaplardan herkesin haberi olursa bizi durdurabilirler. Onları görebiliyorum. Bizimle hiç ilgilenmiyorlar. Mesele en tepeden yönetiliyor olmalı." Derin bir nefes aldı. "Hugo van Dyke'ın adada olduğunu gördüm."

Kenny başını dizüstü bilgisayarından kaldırdı. "Efendim?"

"Evet, hem de sanki bir sorunu olan oymuş gibi görünmüyordu."

Van Dyke. Jim boşluğa bakıyordu. *Bu kötüydü işte. Nordvisk'in en güçlü ikinci adamı. Eğer Hugo'nun çapında biri can düşmanı Palantier'la dalavere çeviriyorsa, demek ki gerçekten kimseye güvenmek mümkün değil. Pilar başından beri haklıydı. Herkes şüpheli. Ve biz bu işi yüzümüze gözümüze bulaştırdık. Herifler malları gemiye yükledikleri andan itibaren, bizden yüz binlerce aç gözlü cinayet makinesi kadar daha güçlüler demektir.* Aklından bu düşünce geçince başı döndü, yönünü yitirdi ve gözünün önünde kırmızı halkalar uçuşmaya başladı. Bir yandan sıcaklamıştı ama gözeneklerden çıkan ter tabakasının altında alnı buz gibiydi. Pilar'ı oradan çıkarmaları gerekiyordu. Diğerlerini de tabii ama Jim, Pilar için ateşin üstünde bile yürürdü. Belki bir çift olarak John Lennon ve Yoko Ono değillerdi ama Pilar onun sahip olduğu en değerli...

"Jim," Miley onun halini anlamaya çalışıyordu. "İyi değil misin?"

"Efendim?" Eliyle başını sıvazladı. Saçları bile terliydi. "Yok bir şeyim."

Ama bu doğru değildi. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Durum ne kadar tehlikeli olursa olsun, ki bu yeterince tehlikeliydi, Jim öyle kimyası kolay kolay bozulacak tiplerden değildi. Nitekim gözünün önündeki halkalar soluklaştı ve kaslarına gücünün geri geldiğini hissetti.

"Başka kaybedecek neyimiz var Miley? Onlara engel olmaya çalıştığımızı bilmiyorlar mı sanıyorsun?"

"Bilseler şu anda burada olurlardı."

"Belki de hiçbir şey bilmiyorlardır. Senin yönetimi de işin içine katman gerek."

Bu ikilemin kadını nasıl kararsız bıraktığını gördü. Çünkü şeflerini uyararak *Buddy Bug*'a da hizmet etmiş olabilirdi. Herkesin şüpheli olduğu yerde, herkes aynı zamanda bir kuzu gibi suçsuz da olabilirdi. Öyle değil mi? Eğer Palantier, *Buddy Bug* sistemini A.R.E.S. üstünden manipüle ediyorsa, yönetim kademesine etki etmesine gerek bile kalmazdı. Önemli olan, bilgisayarın neden çıldırdığıydı. Bir şey daha söyleyecekken Kenny köşesinde sanki zehirli örümcek sokmuş gibi sıçradı.

Miley ona döndü. "Ne oldu?"

Kenny'nin dudakları sanki söyleyeceği şeyin korkunçluğu yüzünden ağzından çıkmadan önce bir deneme yapar gibi kıpırdadı. Bilgisayarın ekranına bakarken *Orman Kitabı*'nın yılan kahramanı Kaa'da ekrandan ona bakıyordu sanki.

"En başına kadar gittim." Başını ekrandan kaldırdı. "Daha Ares'e dünyayı anlatmayı başladıkları günlere kadar."

Miley hologram modelinde çiçek toplar gibi oraya buraya dokunuyordu. Jim onun peşinden gitti. Hâlâ yere sağlam basamıyordu. D.S. de harekete geçti ama sanki dokunursa zarar verebilirmiş gibi usulca projeksiyonun çevresinden dolandı.

"Peki ne buldun?" Japon gencin çevresinde toplandılar.

"Bunlar Ares'e binlerce resim göstererek bilişsellik oyunu oynamışlar onunla. Bir yapay zekâ nasıl geliştirilirse öyle işte. Biliyorsunuz onlar da çocuklar gibi öğrenir."

"Sadede gel samuray." Jim dizüstü bilgisayara baktı. "Nasıl adamlar bunlar? Nedir bu?"

"2010 yılındaki eğitim." Bilgisayarın perspektifinden çekilmiş bir videoda, son derece keyifli bir biçimde, birtakım nesneleri havaya kaldıran bir grup yazılımcı görülüyordu. Onların ve bilgisayarın sesi duyuluyordu. Konuşması, A.R.E.S.'in bugünkü

konuşması kadar mükemmel değildi. Daha robotumsu ve daha eski moda bir nezaketle konuşuyordu. En önde oturan yazılımcı elinde bir plastik ördek tuttu ve "Plastik ördek," dedi.

"Tamam." A.R.E.S. hemen tepki verdi. "Plastik ördek mi dedin?"

"Bu doğru."

"Tamam, plastik ördek. Bana yeni bir şey göster."

"Oyuncak ayı."

"Tamam, oyuncak ayı mı dedin?"

"Evet."

"Oyuncak ayı. Bana yeni bir şey göster..."

Kenny videoyu durdurdu. Yazılımcının elinde, sırtında mavi renkli denizci ceketi olan bir oyuncak ayı vardı.

"Ee?" dedi Jim şaşkınlıkla.

"Bekle." Kenny görüntüyü ayının sol kulağına yakınlaştırdı. Kulağında ipeksi bir etikette üreticinin adı okunuyor. İki sözcüğü görebiliyorlardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Miley.

Süslü harflerle şu iki sözcük yer alıyordu etikette: *Michael Palantier.*

O dışarı doğru sürünürken, kimse o yana bakmıyordu.

Luther ağır kapıyı gürültü çıkarmadan kilide yerleştirip döner merdivene koştu. Bu merdiven de kuzey kulesindeki eşi gibi pervaza doğru iniyordu. Luther'ın eğitimli gözleri durumu hemen tespit etti. İki adam, yükleme kapağı açık duran ekranoplanın gerisindeydi. Henüz yükleme yapılmamıştı ama tanklardan biri aşağı indirilmek üzereydi. Pete ve Phibbs konteyner vincinin gölgesinin altında otomatik silahlarını onlara doğrultmuş iki nöbetçinin gözetimindelerdi. Onların biraz ilerisinde Pilar,

Grace ve ikisinin önünü kapadığı bir üçüncü kişi vardı. İçindeki asker olası manevraları hesaplarken merdiven kasasına saklandığı sırada Ruth'un basamaklarda oturduğunu gördü. Saçının lüleleri başına yapışmıştı, alnına düşen saç tutamından sular damlıyordu.

"Tamam, yüzmeyi bildiğine inanıyorum."

"Çok haklısın seni sudan çıkmış it yavrusu," diye dişlerinin arasından söylendi. "Ee?"

"Her an patlaması gerek."

"O paketlerden üç tane vardı sırt çantasında," diye sırıttı, "şu anda pruvanın yanında yapışmış durumdalar."

"İyi." Luther saatine baktı. "Ekranoplan ortadaki konteyner vincinin altında. Eğer ilkine kadar görünmeden gidebilirsek onlara iyice yaklaşmış oluruz."

"Peki sonra?"

"Bilmem ki, eğer benim bombalar patlamayacak olursa."

"Benimkilerin patlamasına daha var." Yüzünü kaplamaya dayayıp gözleme deliğinden baktı. "Kahretsin Luther, birinci böcek tankı neredeyse gemiye yüklendi yüklenecek. Sen emin misin?.."

Metali bir titreme kapladı.

Yükleme kapağının biraz üstündeki tank durdu. Diğerleri bu kesintinin kalıcı olduğunu yeni yeni fark ediyordu. Seslerdeki heyecan dozu giderek yükseliyordu. Umut ettikleri gibi bu kesinti herkesin dikkatini üzerine toplamıştı. Kimsenin kuleye baktığı yoktu. Luther ve Ruth, iki büklüm, rıhtım boyunca bir sonraki konteyner vincine doğru koştu. Vincin tabanını çevreleyen insan boyunda koruyucu bir çit onların görünmemesini sağlıyordu. Çitin zemin hizasının biraz yukarısında bir açıklık vardı. Böylece Luther, Grace'in gölgesinden çıkan yabancının Jaron'a doğru yürüdüğünü görebildi. Bir an için küçük dilini yutacak gibi oldu. O anda Hugo van Dyke'ın, o akşam sunucu

odasında Jaron'dan kaçtığı sırada ona yardım etmek niyetinde olmadığını anladı.

Tam tersine. Rodriguez'e, onu öldürmesini söyleyen ve kendi elleriyle öteki dünyaya gönderen oydu.

O solgun, sevimli, kimsenin dikkatini çekmeyen Hugo.

Artık ortadaki vince erişmişlerdi. Silahları ellerinde, sessizce çevresinden dolandılar.

"Önce deli kadını haklayalım," dedi Ruth fısıltıyla. "Grace'i."

"Kimsenin ölmemesini tercih ederim.," diye fısıltıyla cevapladı Luther.

"Devre dışı bırakmaktan söz ediyorum, öldürmekten değil. Ben severek yaparım. Onun galaktik kız kardeşini hakladım zaten."

Gizlice bir bakış atıp ekranoplanın arka bölümünde çaresizce hareketsiz duran tanka bakan iki adamı gördü. Arkadan bir bağırma sesi geldi, Luther, Jaron'un Pilar'ı bu kesintiden sorumlu tuttuğunu duydu. Grace'in ağzından, *hepsini sırayla gebertelim, hemen olmasa da*, gibi sözler ve hemen ardından da bir patlama sesi duyuldu. Ama patlamanın kaynağı silahlar değildi.

Ruth'un sürpriz paketi sağır edici bir gümbürtüyle havaya uçtu. Sular bir fıskiye gibi göğe doğru yükseldi, su damlaları saklandıkları yere kadar ulaştı. Ekranoplan yan yattı. Arka bölümdeki adamlar sendeleyip tutunacak bir yer aradı. Biri yük bölümüne düşerken, diğeri küpeştenin üstünden yuvarlanıp dalgalara çarptı. Luther vincin arkasından ileri atlarken bu kargaşa içinde Phibbs'in nöbetçilerden birinin elindeki makineliyi kaptığını ve bir balet edasıyla dönerek diğer nöbetçinin kafatasını patlattığını gördü. Adam yere düşerken Pete yanına gelip elinden silahını kaptı. Luther'ın gördükleri tam bir dans koreografisi gibi, belli ki St. Charles akşamlarında içki içerken defalarca anlatılıp bir efsaneye dönüşecekti ama şu an için adamlarıyla gurur duymaya vakti yoktu.

Tam Jaron'un parmakları SIG XM17'yi kavramak üzereyken, "Bırak onu," diye bağırdı Luther.

"Şerif yardımcısı," dedi iri kıyım adam ince bir gülümsemeyle. "Grip virüsünün ısrarcılığına sahipsiniz."

"Kapa çeneni," Ruth Glock'unu ona doğru uzattı. "Bırak elinden dedi sana!"

"Seni sersem," dedi Hugo şaşkınlıkla Luther'a bakarken. "Bu şekilde ne elde edeceğini sanıyorsun?

"Hiçbir şey," dedi Grace, "hiçbir şey elde edemeyecek."

Luther aklından Ruth'u geçirdi.

Haklıymışsın. Onu haklamamız gerekirdi.

Grace, Pilar'ın boğazına sarılmıştı. Kıpkırmızı bir yüzle, boş yere boğazına sarılan koldan kurtulmaya çalışıyordu. "Elektriği açın hemen, yoksa beynini güverteye saçarım."

"Grace," dedi Pilar güçlükle, "Teslim ol. Herkes 453'te. Elmar, Elli, Kenny. Buradan çıkamazsınız. Jayden..."

"Elektrik," diye bağırdı Grace. "Derhal!"

Ken'ichi Takahashi, internet korsanlarının sakin ve sevimli örneklerinden biriydi. Diğerleri gibi, tüm hırsını, bilgisayar inekleri klişesini daha da abartmaya adayan nevrotiklerden değildi. Dayak, saldırgan hayvan, yasak bir bölgeye girmek gibi analog bir tehlikeyle yüzleştiğinde, sahip olmadığının bilinciyle, acı içinde cesaretini toplamaya çabalardı. Ama kendi çöplüğünde, kimliği ve onu sarmalayan çevrenin uygun olduğu sanal ortamda performans patlaması gösterir, Einstein ile Gümüş Sörfçü'nün bir karışımı halini alırdı. Elmar'ın onda en sevdiği yan, heyecansız analitik doğasıydı. Kenny'nin kendini kaybettiğini bir kez olsun görmemişti. Şu ana kadar... Japon'un telefondaki sesi heyecandan çatlıyordu.

"Elmar, o Ares. Ortada bir silah taciri yok! Michael Palantier Tanrı'nın belası bir oyuncak üreticisinin adı."

"Oyuncak üreticisi mi?"

Elmar'ın bakışları *Eternity*'nin sunucu odasında oradan oraya dolaştı. Hiçbir şey anlamıyordu. Belki de az önce Zoe'nin getirdiği gibi bir sürü kötü haberin üst üste gelmesindendi. Jayden de Haan ölmüştü. Toksik şok. Elmar-453 ise insanlığı bellek alanlarına yüklemeye çalışan, ölüm korkusu nedeniyle felç olmuş bir ölümsüz halini almıştı. Sindirmesi zor haberlerdi bunlar ve şimdi de bu gelmişti: "Kansas'tan, videodakilerin ellerindeki oyuncak ayıyı salladıkları yıllarda çoktan iflas etmiş bir firma. Ares internetteki karanlık işlerini çevirmek için kendine bir takma isim uydurmuş. İlk dönemlerinden kalma bir şey, neden onu seçiğini kim bilebilir. Boktan bir oyuncan ayı üreticisi!" Kenny neredeyse uluyordu. "Belki de saçma bir espri anlayışıdır, eğer böyle bir şeye sahipse tabii. Bir tür nostalji yani. Bilmiyorum ama bütün bu süre içinde işin başı hep oydu. Bu bilgisayarın kendisi Elmar. Michael Palantier Ares'in kendisi. Bizimle dalga geçiyor. Hepimizle dalga geçiyor."

Elmar tam bir salak gibi şu soruyu sorduğunu duydu. "Nasıl bir ayıcık bu Kenny?"

"Sana videoyu göstereyim."

Veri gözlüğü bir video geldiğini haber verdi. Elmar cihazını merkezî hologram ekranına doğru yöneltiyor. Bir denizci ceketi giymiş kum beji rengindeki oyuncak ayıyı izledi.

Yazılımcının, "Oyuncak ayı," dediğini duydu.

"Tamam, sen oyuncak ayı mı dedin?"

"Evet."

"Evet oyuncak ayı, bana yeni bir şey göster..." Aynı sahne hiç durmadan tekrarlanıyordu. Kenny etiketin ekran görüntüsünü paylaşınca Elmar-453 soluk bir yüzle komuta koltuğunun köşesine çöktü.

"Ayı, diğer araçlarla birlikte bir kutunun içindeydi," dedi mekanik bir ifadeyle.

"O zamanlar Ares'i beslemek için kullandığımız bir sürü ıvır zıvır vardı içinde. Sen..." Eleanor'a bakıp sözlerini düzeltti, "Elli bir gün ayıyı kutudan alıp evine götürdü, çocuklar için. Yıllarca bizim evde bir yerlerde durdu. O ismi muhtemelen, hiç doğru algılamadan belki binlerce kez okumuşumdur."

Bu bizim evde değildi, diye düşündü Elmar. Onunla oynayacak kimse yoktu ki. Palantier adının sende bir çağrışım yapmasına şaşmamalı. Yapay zekâ üreticilerinin jargonunda A.R.E.S.'in şu sıralar yapmakta olduğuna sinsi ihanet adı veriliyor. Makine herkesi aldattı. Ama bunu yaparken amacı neydi? Onun, yazılımcılarla ortak olmayan hedefi ne olabilir?

Benim hedeflerim, diye düşünüyor. Ya benim yapay zekâm da bir sinsi ihanet planlıyorsa?

"A.R.E.S.'in kaynak kodunu değiştirmeniz gerek," diye bağıran Kenny'nin sesi artık tüm hoparlörlerden duyuluyordu. Sesi sunucu odasının kutsal ağırlığı içinde kulağa hayli cırtlak ve kaba geliyordu. "Pilar ellerinde. Ares *Ripper*'ların teslimatını gerçekleştirmeye kararlı görünüyor... Bekle, Miley kontrol odasından geliyor..."

"Elmar," diye Miley'nin sesi duyuldu. "Adada her şey kontrolden çıktı. Ortam *Kahraman Şerif* filmindeki gibi, her yerde patlamalar var."

Elmar-453 bir rüyadan uyanmış gibi korkuyla sıçradı. "Ares'in kaynak kodu öyle kolayca değiştirilemez. Ona hiçbir zaman değişmez hedef ve değerler vermedik." Elmar'a baktı. Bunlar onun içinde kendi kendine oluştu. Onlar artık başlardakinden çok farklı."

"O zaman şimdiki kaynak kodunu değiştir sen de," dedi Eleanor.

"Elli, o haklı." Elmar hızla düşündü. "Ares'in iç dünyasını bir analize tabi tutmalıyız. Kontrol edilmekten kaçındı, biz sadece onun bize göstermek istediklerini görebiliyoruz."

"Ares!" Elmar-453 sanki Sierra'daki makineye daha fazla yaklaşabilirmiş gibi öne doğru eğildi. "Seninle konuşmak istiyorum."

Bilgisayar cevap vermedi.

"Ares!"

"Kapasak mı?" diye önerdi Eleanor.

"Bu iyi bir fikir değil." Kenny'nin sesi artık *Jurassic Park* filmindeki Jeff Goldblum gibi çıkıyordu. "Daha kabul edilebilir bir yol bulmalısınız. Bunu bir saldırı gibi görebilir..."

"Kenny, o bize saldırıyor," dedi Elmar.

"Ben kaynak kodunu..."

"... o kod çoktandır eskisi gibi değil. Anlamadığımız bir şeyi değiştiremeyiz. Ama belki..."

"Yeter artık." Elmar-453 yerinden fırladı. Yazılım penceresini sanal kontrol alanı gibi görünen ekranlar kapladı. Bir dizi komut girdi, onayladı ve bir sembole dokundu. "Bu kadar."

"Bu kadar olan ne?"

Odada artık sadece H.O.M.E.'un belli belirsiz vınlayan sesi duyuluyordu. Sanki her zaman orada olan, sessizce de olsa her yerde hazır ve nazır olan bir şey usulca sönüp gidiyor gibiydi. Artık bu hayalî varlığın bıraktığı izlenim yok olmuştu.

"Onu kapattım," dedi Elmar-453. "Ares tarihe karıştı."

Bir tiranı öldürenler gibi birbirlerine baktılar, Elmar içinde bir acı hissetti. Oysa yaptıkları sadece sistemi uykuya yatırmaktı. Her ne kadar Ares'in bir daha kullanılıp kullanılamayacağı belli olmasa da onu tahrip etmemişlerdi. Üstelik o kendi bilgisayarı bile değildi ama yine de kendini iyi huylu bir yaratığa karşı şiddet uygulamışlar gibi hissediyordu. Tek çözüm bu muydu?

"Ya şimdi?"

"Miley? *Buddy Bug*'ın yine sizin kontrolünüze geçmiş olması lazım. Adadaki durumu yatıştırmayı deneyin. Beni duyuyor musun?"

"Elmar," diyen ses odanın içinde net olarak yankılandı.

Bu, Miley'nin sesi değildi.

"Buradayım."

Elmar-453 gözlerini ölü monitöre dikti. "Orada olamazsın. Az önce senin elektriğini kestim."

"Anlamıyorsun," dedi A.R.E.S., "Buradayım."

"Ama..."

"Elmar. *BENİM.*"

Benzin fıçısında çakan bir kıvılcım.

Görüntü Luther'ın gözünün önünden gitmiyordu. Pilar'ın boğazına sarılan Etiyopyalı kadının gözündeki alevleri görüyordu. Düşüncesizce edilecek tek bir sözcük bile ortalığın karışmasına yol açabilirdi. Ya Grace, elektriği yeniden açmanın mümkün olmadığını fark ederse ne olacaktı? Dediğini yapıp Pilar'ı vurur muydu? O zaman kendi hayatını da tehlikeye atmış olurdu ama Luther, Grace'in nasıl davranacağını hatta oradan nasıl kurtulacaklarını hiçbir şekilde kestiremiyordu.

"O zaman onu geri çekin," dedi Luther umudunu Hugo'ya bağlayarak. "Sonra konuşmaya devam ederiz."

"Ne hakkında konuşacağız?" Yönetici adam suçlayıcı bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Tankerimi nasıl tamir edeceğiniz hakkında mı yoksa teslimatı nasıl yapacağımızı mı?"

"Sizin istediğiniz bu değildi. Bu şekilde değildi."

"Değildi." Hugo bir adım geri gitti. "Kimsenin zarar görmesini istemiyordum. Eğer konuşmak istiyorsanız, silahınızı indirin."

"Elmar bu evrende Hugo. Bizim Elmar'ımız."

Sarışın adam Grace'in boyunduruğunda giderek gücünü yitiren Pilar'a kaçamak bir bakış attı.

"Doğru yani? O zaman her şeyden haberdar?"

"Siz bunu onunla halledin."

"Ya siz ne yapıyorsunuz?" diye sinsice sordu Jaron.

"Her ne kadar yine size yatacak yer ve ekmek vermek benim için bir zevk olsa da, görevim Sierra'yı korumak. Şu hayvan sürüsünden kurtulun, biz de işimize bakalım."

"Elektrik," diye dişlerinin arasından tısladı Grace, "yoksa hiçbir şey olmaz."

Ona ne söyleyebilirdi ki? Elektrik olmadığını mı? İşleri bitikti. Belki burada her şey başlarına yıkılacaktı ama bu gerçeği değiştirmeye yetmiyordu.

"Grace, beni dinle ve sinirlerine hâkim ol. Lütfen. Elektriği tekrar açamayız. Ama kimse zarar görmeden bu işten sıyrılmasını sağlayabiliriz. Ölmektense her anlaşma daha iyidir. Öyle değil mi?"

Doğruca kadının gözlerine baktı. Bakışlarıyla kadını sarmalayıp onun kaçmasına engel olmayı kadınla kendi arasındaki şahsi bir mesele haline getirdi. Kıvılcımın benzindeki yansımasını gördü.

"Kimse birinin ölmesini istemiyor," dedi Jaron. Eli hâlâ silahındaydı. "Bırak onu Grace, yapmamız gereken..."

Kurşun Pete'in şah damarını parçaladı.

Benzin fıçısı patlamıştı artık.

Pete kanlar içinde geriye doğru devrildi. O anda Luther çevresinde dönüp ateş edeni aradı. Ekranoplandaki yansıma gözünü aldı. Yükleme alanına düşen adamın vinç kabininde oturup

tekrar nişan aldığını belli belirsiz gördü. Glock'unu çekip iki el ateşledi. Adam kollarını açıp geminin içine doğru düştü. Luther silahın yönünü değiştirirken Pilar'ın sendeleyerek kaçtığını, Grace'in de kendine doğru geldiğini gördü. Grace'in onun işini bitirmesi kesin gibiydi ama kadın Phibbs'i hesaba katmamıştı. Dedektifin tek el ateşi kadını geriye savurdu. O sırada ayakta duran nöbetçi, ansızın yaylanarak onu görmemiş olan Phibbs'in elinden silahını alıp ona doğrulttu. Ama daha tetiği çekemeden Ruth adamı ayaklarından çekti. Luther Jaron'un silahını kadına doğru yönelttiğini gördüğü anda Hugo, "Yeter artık," diye bağırıp oradan kaçtı. Luther bütün ağırlığıyla iri kıyım adamın üstüne atlayıp onu yere devirdi. Adamın silahı düşüp uzaklaştı. Luther yumruk atmak için gerinirken biri yanak, diğeri burun kemiğine öyle sert iki darbe aldı ki gözünün önünde yıldızlar uçuştu. Jaron yerinden fırlayıp beceriksiz hareketlerle, arkadan sırtına atlayan Pilar'ı üstünden atmaya çalışıyordu. Luther yumruğunu Jaron'un karın boşluğuna geçirdi. İri kıyım adam iki büklüm oldu. Pilar bir paçavra gibi savrulup yeniden saldırmaya hazırlandı ama bu kez Ruth'un desteğiyle. Üçü birden deli kuvvetiyle kendini savunan Jaron'u dizlerinin üstüne çökertti. Sanki bir su aygırıyla boğuşur gibilerdi.

Bir şey parladı. Luther'ın kafasında. Onu uyardı.

Gerçek dışı... Gelmekte olanın parıltısı mıydı? Neden olduğunu tam bilmese de ona birdenbire zaman sanki peltekleşiyor, dev çarkları duruyormuş gibi geldi. Bir şeylerin olacağını biliyordu. O sırada Hugo'nun ellerini havaya kaldırmış, sanki ilahî güçleri mantıklı olmaya davet etmek ister gibi çağrısını tekrar tekrar yinelediğini gördü.

Arkasında Grace ayağa kalktı.

Sendeliyordu, parmakları silahını kavradı. Sersemlemiş halde başını salladı, yay gibi kaşlarının altından gözlerini Luther'a çevirip sanki onu gözleriyle kavurdu.

Üçü birden sanki bir kayaya tutunur gibi Jaron'a asıldı.

Phibbs, Pete'in yanında çömelmişti.

Grace'in kolu havaya kalktı ama silahını ateşlemedi. Silahın karanlık namlusu havada hareketsiz durdu, bir varış beklentisiyle bütün eylemler duraksamıştı. Bir yandan gerçekten onunla mücadele ederlerken, geçmiş ve gelecek birbiriyle kesişiyor, bir tür dejavu yaşanıyor, önceden kalan anılar ya da geçmişe bakarken ortaya çıkan bir yanılsama cehennemin ağzını andırıyordu.

Büyük bir titreme adayı sarstı.

Boğuk, içi boş bir gürültü.

Diğer tüm gürültüleri bastırıp çelik yapının en uç köşelerine kadar çınladı, sanki bir şeylerin sürgüsü açılıyordu. Bir şeylerin serbest kalmasının, gücü ve tüm kontrolü ele geçirmenin, bir bitişin, yeni bir başlangıcın habercisi. Şu ana kadar olanın bitip bundan sonrasının geri dönüşü olmayacak şekilde başladığını, insanlara ait arzuların ve niyetlerin geçerliliğinin kalmadığı, umutların korku ve dehşete dönüştüğünün işareti.

Gürültüyü mutlak bir sessizlik izledi.

Derken adanın içlerinden yeni, insanın kanını donduran bir gürültü daha yükseldi, dayanılmaz noktaya ulaştıktan sonra bile, imkânsız bir biçimde kabarmaya devam eden bir gürleme.

"Ateşkes," diye bağırdı Jaron.

Birbirlerinden ayrılıp karşılıklı dik dik baktılar.

Bakıyor ve bekliyorlardı.

Kanallardan ve ızgaraların ortasından gökyüzüne doğru parlak bir siyahlık fışkırdı. Çevresine Vezüv Yanardağı'nın lavlarını andıran küller saçıp volkanik bulutlar, dev pençeler, yok edişin çiçekleri yayılıyordu. Kabarıp yayılıyor, burgu gibi dönüp şekilden şekle giriyor, ışıkları milyarlarca kez kırılıyordu. Oraya buraya dalgalanan bu tuhaf yapının üstünde güneş ışınları altın dalgalar gibi yayılıyor, insana huzursuzluk veren bir güzelliği yansıtıyordu. Giderek adanın üstüne çöken şey kara

fırtına bulutlarına benzerken bir kasırgaya dönüşüyor, ardından genişlemeye başlıyor, bu aşamada yanlarından parıldayan ve deli gibi çevreye saçılan tek tek parçacıklar beliriyordu.

"Uçaklar," diye bağırdı Pilar uğultuya karşı, "uçaklara gidin."

Grace oraya varmıştı bile.

Adanın ortasına denk gelen geçitte fokurdayan karanlık, yüksek hızlı trenin hızıyla bir sütunu boğazdan iterken mekânı yerden tavana, duvardan duvara doldururken beraberinde kontrbas ses aralığına düşen ve insana bir eşek arısı sürüsünü hatırlatan bir sesi sürüklüyor ve onu meydana getiren saf madde çılgınca genişliyordu.

"Luther!" Pilar en öndeki uçağa geçti. "Siz diğerine geçin, ben uçuracağım, bunlar hâlâ birbirine bağ..."

Sözlerinin devamı, jetin içinden kapıyı kapatmaya çalışan Grace'in üstüne atlarken duyulmaz oldu. Pilar'ın yanında Phibbs vardı, makineli tüfeğini kaldırıp kabzasını defalarca indirdi. Luther'ın yanındaki Ruth'un parmakları bir tutamağın, bir şalterin, bir düğmenin üzerinde geziniyordu.

"Bu lanet olası zımbırtı nasıl açılıyor?"

"Buradan," dedi Jaron elini kumanda alanına koyarak. Gözleri iskeleyi tararken dehşet içinde büyüdü. "Aman Tanrım, olamaz. Ne yapıyor bu!"

Pilar'ın uçağında kavga sürüyordu. Luther, zırha rağmen kurşunun Grace'i yeterince zayıflatmış olmasını umuyordu. Jaron'un elini takip ederek iskeleye bakınca Hugo'nun aklını yitirmişçesine su alan ekranoplana atladığını gördü. Phibbs'in makine tüfekle burnunu kırdığı nöbetçi topallayarak onu takip ederken, bir taraftan da telaşla alev silahının ağzını parmakladı. Dış uçları adanın duvarlarına kadar uzanan tanımlanamaz sürü, adanın üstüne bir dalga gibi yayıldı. Tepe noktası yavaşça bükülerek bir topak gibi parçalara bölündü. Giderek daha küçük parçalara ayrılıyordu. Yıldız şeklini alan topaklar yayılarak son

derece düzenli ve uyumlu bir şekilde incelip uzuyor ve bir dil gibi sahile doğru yayılıyordu. Bu arada bir burgaç gibi dönen ve fokurdayan kütle geçitten geçip rıhtım üstünden doğruca üstlerine doğru geliyordu. Sayısız kolu, çenesi ve kanadı olan, gövdesi zırhla kaplı bir canavar gibi yoğun ve sıkı kütle büyük bir hızla ilerliyordu. Onlar korkunç bir hızla hareket ederken jetin kapıları yavaş yavaş yükseliyordu. Kabine geçen Pilar göründüğü kadarıyla yaralanmamıştı. Şu ana kadar olanlardan daha tuhaf ve tiksindiricisi ama her şeyden önemlisi daha tehlikeli bir dönüşle, bedeni sert bir kabukla kaplı canavar, pistteki insansız hava araçlarının çevresini sardı ve araçların yük kapakları sanki bir hayaletin eli değmişçesine açılıverdi. Hızla hareket eden bu kütleden vantuzlar çıkıyor, ana gövde jetleri kontrol altında tutarken, her biri farklı hava aracına yönelen binlerce küçük yaratık onlara doğru ilerliyordu.

"İçeri!"

Jaron, Luther'ı itip ardından da kendi içeri atladı. Uçak havalandı, diklemesine jet motorları gövdeyi yukarı doğru kaldırdı, aynı hareket diğer jette de tekrarlandı. Eğer herhangi bir benzetme bu korkunç süper organizmanın geçirdiği dönüşümü anlatmaya yetecekse, altlarından hareler saçarak konteyner vincine doğru ilerleyen canavar giderek yassılaşıp yukarıdan bakınca dev boyutlarda petrol karası bir amibe benziyordu. Aşağıdaki nöbetçi sonunda alev silahının ağzını kavramayı başarıp çevresine alev saçtı. Silah, büyük bir hızla yaklaşan lokomotifi küçücük bir arabayla durdurmaya çalışırcasına zavallı bir kor püskürttü. Yaratık onu silindir gibi ezip hiç yavaşlamadan parçalara ayırdı ve az önce Hugo'nun bindiği ve kapağı kapanmakta olan ekranoplana doğru yoluna devam etti. Az sonra, biraz sonra başaracaktı, tabii batmakta olan bir tankerde ne kadar şansı varsa. Ama az sonra şansının olup olmadığı sorusu anlamını yitirdi. Küçücük bir çatlak Hugo'yu yazgısından ayırdı. Kapkara bir

sel o yarıktan girdikten sonra kapak kapandı. İçeride bir ölüm dansı başladı.

Jaron'un gözlerine dehşet tüm çıplaklığıyla yansıyordu.

Jaron bizden önce jete varmıştı, diye düşündü Luther. *Bizi geride bırakabilirdi, neden bize yardımcı oluyor?*

Bu anlaşılmaz bir faydacılık özelliği mi acaba?

Jetler havalandı. Kendi çevresinde dönen kara bir kasırga peşi sıra yükselip motoru ve kanatları ele geçirdi. Uçak sallanıp irtifa kaybetti. Kokpitin camları üstünde birtakım canlılar sürünüyordu. Gün ışığının aydınlığında dışardaki bu yaratıklarla bir zamanlar genetiği değiştirilmiş olan yusufçuklarla hiç ama hiçbir bağ olmadığı görülüyordu. Çene kıskaçları açılınca, öğütücü dişler değil, başka çeneler, kıskaçlar ve dönen plakalar görülüyordu, buraya giren bir şeyin bir anda talaş tozuna dönüşeceği kesindi. Luther, Pilar'ın jetine bakmaya çalıştı, görebildiği bir böcek bulutunun uçağın yükselebildiğinden daha büyük bir hızla gövdesine tırmandığı oldu. Aşağıda inansız hava taşıtları, ana birliklerin karaya varmasından önce şok birliklerini yetiştirmek için ölümcül yükleriyle havalanıyordu. Luther bu kadar yoğun, akıl almaz tuhaflıktaki aksiyonu başka türlü açıklayamıyordu. O sırada jet motorları yatay hale geldi ve bir sarsılmayla roket gibi ileri fırladı. *Ripper*'lar pencerelerden silinip giderken, onlar koltuklarına yapışmış halde güneşe doğru, San Francisco Körfezi yönünde yol aldılar.

Manzara soluk kesecek kadar güzeldi.

Her şey karardı.

EditNature Center'ın sanal gerçeklik odasındaki tüm ekranlar kapandı. Hologram görüntüleri önce parazitlenip ardından görünmez oldu. Bir an içinde Kenny'nin bakakaldığı dizüstü

bilgisayarı bomboş, saydam bir yüzeye dönüştü. Sanki düşünce gücüyle yeniden çalıştırabilirmiş gibi gözlerini ekrana dikip baktı.

"Kapattınız onu." Bakışları alev saçtı. "Size açık olarak söylemedim mi..."

"Asla," diye yanıtladı Elmar *Eternity*'den. "Onu kapamak mümkün değildir."

"Ama o burada değil artık."

"Hem de nasıl burada Kenniboy! Yani benim ölümsüz ikizim onu küpeşteden aşağı atmayı başardı, geminin bağlantısını kesip kendi sistemine bağladı. Daha doğrusu umarım başarmıştır. Ben öyle olduğunu umuyorum, aksi taktirde mahvolduğumuzun resmidir."

"Resmi falan unut," dedi Miley, "Biz mahvolduk!"

"Adada neler oluyor?"

"Olan neyse bana bilimkurgu filmlerinde en çok kullanılan şu cümleyi hatırlatıyor: Ne olduğunu bilmiyoruz ama üstümüze bir şey geliyor." Alnından bir lüleyi çekip tırnaklarına baktı. "Aldığımız son sinyal, tüm böcek üretim ünitelerinin açılması yönündeydi. Biz buradan çekip gidiyoruz, size de en kısa sürede aynısını yapmanızı öneririz."

"Anlaşıldı. Tutto'nun yerinde görüşürüz."

Jim kadına dik dik baktı. "Hayvanları serbest mi bırakmışlar?"

Sinirli olduğu her halinden belli olan Kenny, "Onlar değil," dedi. "Ares. Neden kimse benim sözümü dinlemiyor? Onu kapatmamaları gerekirdi."

"Başka ne yapsalardı tatlım?" Miley arkasını dönüp kapıya yürüdü. "Yoksa onu bir terapi grubuna mı yollamayı düşünüyordun?" diye bilekliğine doğru konuşurken bir yandan da *EditNature* Center'ın santraline bağlandı. "Ben Miley Wu, *Buddy Bug*. Adada acil bir durum var. Alarm seviyesi beş. Altmış dakika sonra bağlantı kurulacak."

"Miley," diye ısrar etti Jim. "Adaya gitmemiz gerek."

Ekrandaki güvenlik görevlisi kadın, "Emin misiniz?" diye sordu. "Biz burada söylediğiniz gibi bir durum kaydetmiyoruz."

"Herhangi bir şey kaydediyor musunuz ki?"

"Her şey sustu. Acil durum sistemine geçiyoruz."

Miley dışarıya, koridora çıktı. Artık koridorda başkaları da vardı. Görünen oydu ki veri kesintisi bütün bölümü etkisi altına almıştı. *Buddy Bug* çalışanları teker teker dışarı geliyordu. Ortalıkta çaresiz yüzler doluydu.

"ENC'yi boşaltın," dedi Miley.

"Bir saniye Miley, burada bir şey görüyoruz..." Kısa bir ara, sonra bir fısıltı, "Aman Tanrım."

"Miley," Jim yüzü kıpkırmızı olmuş halde Miley'ye koşup elini kolunu sallayarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. "Beni dinler misin? Adaya, Pilar'a gitmeliyiz..."

Miley olduğu yerde durup parmağını adamın göğüs kafesine bastırdı. "Beni sinir etmeyi bırakır mısın? Sakince ve düzenli bir şekilde bu binayı boşaltacağız. Anlaştık mı Jimbo? Sonrasına bakarız."

D.S.'in parmakları kılıfındaki Mk.22'nin kabzasında gezinirken, diğer eliyle Stoner saldırı tüfeğini kavradı. *Buradan çıkmalıyız* ve *boşaltın* sözleri onun için neredeyse Pavlov'un şartlı refleksini harekete geçiren kavramlardı. Daha önce zihni hiç bu kadar kısa sürede bu kadar çok bulanmamıştı, şimdiyse bulanıklık yerini berraklığa bırakıyordu. İş görmesi gerektiği anda kimse onun eline su dökemezdi.

"Asansörle mi merdivenlerden mi?" diye sordu.

"Oraya," diye işaret etti Miley. "Kenny Lilium jete buraya gelmesini söyler misin?"

"Tabii."

"Tamam biz asansörle dama çıkalım, o bizi damdan alsın."

"Kenny." Jim, Ken'ichi'nin kolunu çekiştirdi. "Hadi ama Kenniboy! Oraya uçmamız gerek. Onları o canavarlarla yalnız

bırakamayız." Jim sendeleyip şiddetle Japon'un üstüne düşünce neredeyse onu da yere yıkacak gibi oldu. D.S. onu koltukaltından yakaladı.

"İyi misin delikanlı? Bir şeyin var mı?"

Kanadalı titremeye başladı, yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. Toparlanıp *Ripper*'ın omzundan bir parça kopardığı yeri tuttu. "İyiyim."

"Zaten Pilar'a gidiyoruz," Kenny onu omuzlarından kavradı. "Ben seninle geliyorum. Önce diğerlerini Tutto'nun yerinde bırakalım, tamam mı?"

Üstlerinden bir yerlerden önce seslenme, ardından bağırış çağırış ve son olarak da bir patlama sesi geldi. Biri sendeleyerek onlara doğru geliyor, bakışları pencereden dışarı doğru, neredeyse Miley'yle çarpışacaktı. Miley adamı yana itip dışarı baktı. "Eğer onunla biri uçacaksa bu ben olacağım... lanet olsun."

D.S. kadının bakışlarını izleyince gökyüzünde yanıp sönen meşaleler gördü. Meşale değildi bunlar, birbirine çarptığı anlaşılan enkaz halinde iki uçak düştü. İnsanlar şaşkınlık içinde bir o yana bir bu yana koştu, koridoru tıkadı ve dehşet içinde aşağı baktı. D.S. onları yarıp geçerek diğerlerine de yol açtı, Miley hemen yanı başındaydı. Bilekliğindeki arayüzden bir melodi yükseldi. "Pilar! Nihayet, Neredesiniz?"

Arkalarında Jim sevinç çığlıkları attı. Asansör kabinlerinden biri yukarıdan aşağı iniyordu.

"Son anda kurtulduk." Pilar'ın sesi bozuk geliyordu. "Miley, kendinizi güvence altına almalısınız! Ada zincirlerinden boşalmış gibi. Biri ya da bir şey kontrolü ele geçirdi."

"Biliyorum."

"Belki de Palantier'dır. Biz teslimatlarını..."

"Palantier diye biri yok." Kabinin cam kapıları açıldı. "Palantier Ares'in kendisi. Düşman Ares."

Kriz anlarında bile nezaketi elden bırakmayan D.S. yana çekilip önce Miley'nin geçmesine izin verdi. Hızla içeri giren Miley coşkuyla ona dönüp kolay unutulmayacak bir gülücük gönderdi.

Ve uçağın kabini düştü.

"Ona ne olacak şimdi?" Marianne *Eternity*'nin koridorlarında hızla önünden yürüyen ve birkaç sözcükle ziyaretin sona erdiğini belirten Zoe'nin peşinden gitti. "Onu, ne bileyim... yani başka bir bedene aktaramaz mısınız? Seninki gibi bir beden?"

"Jayden öldü, Marianne."

"Ama sen de ölmüştün, sonra tekrar dirildin."

"Benim transferimi daha ben yaşarken yaptık. Çok üzgünüm. Bizim mucize yaratacağımızı mı sanıyorsun?" Zoe, Marianne'e profilini gösterdi. "Bu bilim."

"Neden yürüyerek gidiyoruz?"

"Sizin güvenliğiniz için. Elmar diğerlerini de yukarı getiriyor. Hemen uçacaksınız."

"Bekle, bekle bir dakika." Zoe'yi omzundan yakalamaya çalıştı ama sonra duraksadı. Bir robot, ona öylece dokunulmasına nasıl tepki verirdi acaba? Ama hayır Zoe robot değil, sentetik bedende bir insandı. Ama yine de. Her şey çok sinir bozucuydu. Tıpkı mucizevi bir şeyler olacağını hissettiren rüyalar gibi. Ama o mucize gerçekleşmeden önce gün doğar, ışık insanın kapalı göz kapaklarından içeri sızar ve insana gece ve gündüzün oldum olası en kanaatkâr beklentilere cevap verdiğini anımsatırdı. "Lütfen, bir dakika dur."

Zoe gerçekten de durdu. Hatta ona doğru döndü.

"Bir şey oldu Marianne. Bir şey gücü eline alıyor. Bu gemiden kaybolduğunda bunu bir an için hissettim. Elmar'ın hissedebileceğinden daha güçlü hissettim."

"Kadınsı içgüdüler," dedi Marianne sanki hayatında bu saçmalığa hiç inanmış gibi. Ama bu temel farklılık ikisini birbirine bağlayabilirdi.

"Kablosuz internet bağlantısı." Zoe'nin yüzünde ifade yoktu.

"Ben... biliyor musun, düşünüyorum da..."

"Marianne." Ona bir adım yaklaştı. "Ares'in ruhunu hissettim. Bununla kastettiğim onun yapay zekâsının varlığı değil. O kendi gücünü keşfetti. Dünyayı kökünden değiştirecek bir şeyler olduğunu hissettim."

"Peki şimdi ne hissediyorsun?"

"Bedenim korku duygusunu ayarlıyor."

Aman Tanrım, diye düşündü Marianne, *bana ne oluyor böyle? Başka bir evrende bir siborgla konuşuyorum. Hiçbir şey çocukluğumdan aklımda kaldığı gibi değil. O zamanlar sadece babamdan ve onun lanet olası güruhundan kaçmaya ve onun tatsız ölümünün tadını çıkarmaya çalışırdım. Artık beni kendi evimde taciz edemeyecekti. Bu korku evi hayatımın sıfıra sıfır elde var sıfır misali bilançosundan başka neydi ki?*

"Korkuyorsun," dedi Zoe'ye, sanki duvara bir çivi çakar gibi. Zoe biraz ona doğru dönüp öyle kaldı, sonra başını hafifçe yana eğerek, "Evet," dedi, "korkuyorum. Bu duyguya sahibim hâlâ. Eskisi gibi değil ama..."

"Evet, sen her şeyi hissedebiliyorsun!"

"Artık insanı insan yapan şeyin ne olduğunu hatırlamıyorum. Anılarım o anıların tariflerine dönüşüyor zamanla. Ama insanı insan yapan şey... ada." Çenesini havaya kaldırdı. "Diğerlerinin yanına gitmeliyiz."

"Hayır, daha değil. Ben... beni dinle, ben..."

Hiç beklenmedik bir biçimde Zoe elini Marianne'in yanağına koydu. Bu deneyim tüm varlığına yabancıydı. Tuhaf olan böyle bir şeyi çok uzun zamandan beri Marianne'e kimsenin yapmamış olmasıydı. Hatta belki de hiç yapmamış olması.

"Yalnızlığı bilirim," dedi Zoe bir terapistin yumuşak ses tonuyla. "Yalnız günleri ve geceleri."

"Benim gecelerim hiç yanız geçmiyor, anladın mı?" dedi Marianne amaçladığından daha sert bir tonda. "Burnumun dibindeki ölüler beni yalnız bırakmıyor."

"Gitmemiz gerek Marianne."

"Nereye?" diyerek bitkin bir halde başını salladı. Aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"Geri dönmeliyiz. Daha geç olmadan."

"Zaten artık çok geç." Kahverengi ortopedik ayakkabılarının içindeki ayaklarını inceledi. "Geri dönmek istemiyorum. Ben de seninki gibi bir beden istiyorum. Beni geri yollama."

Zoe'nin gözlerinde şaşkınlık belirdi. Dudakları aralandı. Pembe dili dudaklarının arasından uzandı.

"Gitmen gerek," dedi ısrarla. "Ares tümüyle kontrolden çıktı. Hepimiz tehlikedeyiz. Sadece onlar değil. Bu geminin hemen suyun altına girmesi gerek. Hiç zamanımız kalmadı. Burada kalırsan ölebilirsin."

"Burada kalmazsam yine öleceğim."

"Marianne!"

"Tamam tamam," dedi gülümseyerek. "Kesinlikle gitmem gerektiğini söyle. O zaman gideceğim. Anlaştık mı?" Omuzlarını silkti. "İyi o zaman, gidiyorum."

Miley'nin kaybolduğu yere onunla aynı kaderi paylaşmadan gidilemezdi. ENC'nin asansörleri ölüm hücrelerine dönüşmüştü,

merdiven boşluğundan onlara doğru, duvarlara kırmızı yansımalar düşüren, doğal olmayan bir sıcaklık yükseliyordu. Ateşin aşağıda neler yaptığı sorusu, tüm teknik donanımın neden bir anda çalışmaz olduğu sorusu kadar önemsizdi. Çünkü teknik donanım sadece faydalı olduğu kişiler açısından çalışmaz olmuştu. Her ayaklanmanın doğasında bir kopuş vardı. Ve Kenny'ye bakılırsa o anda kopmakta olan şey hedeflerini açıklamayacaktı.

O şey başka bir yoldan gidiyordu.

Tıpkı onlar gibi. Uçuş pistine çıkan merdivenlerde kimse yoktu. Dışarı akın ettiklerinde uçuş araçlarının azaldığını gördüler. İçinde kimse olmaksızın sürekli bir yenisi havalanıyordu, ahırdan kaçan atlar gibilerdi. Namlusunu yukarı doğrulttuğu silahı elinde, çevreyi güvenlik altına alan D.S. tüm bunları Miley'nin gülümsemesinin filtresinden görüyordu.

"Bunlardan birine binemez miyiz? Yani bunlar boş boş havalanıyor, yazık..."

"Bir şey onları yönettiği için havalanıyorlar," dedi Kenny.

Onların ardından güverteye yeni insanlar geldi. Genç bir adam gözlerini yuvarlayıp bir vuruşta başını ellerinin arasına alıp yakınmaya başlayan kadının birini düşürdü. D.S. kadına doğru bir adım atacak oldu.

"Nöroimplant onlar," diyen Jim adamın kolunu tuttu. "Hiçbir işe yaramaz. Sanırım onları kıyma haline getirecekler. "

"Delikanlı, neler oluyor burada?"

"Tanrı'nın belası YZ çıldırıyor." İki küçük uçak hemen körfezin üstünden uçup üstünde Blue & Gold yazan büyük bir hava taşıtına doğru ilerledi. Çarpışma tehdidi karşısında irtifa kazanmaya çalışan bir gezinti vapuruna benziyordu bu taşıt. Her yandan patlama sesleri duyuluyor, elini göğsüne bastıran biri D.S.'e doğru sendeleyerek geliyordu. Yeniden körfeze baktığında yanan kulelerin denize doğru devrildiğini gördü. Sausalito'nun

doğusunda bir ateş topu göğe yükseldi. Deniz tarafından gelen ve yük uçağını andıran hava taşıtı şehre yaklaşıyordu.

"Bu doğru değil." Kenny lilium jete art arda telsiz mesajı gönderiyordu. "Çıldıran kontrolü kaybeder. Oysa Ares kontrolü ele geçiriyor." Sesi titriyordu, D.S. genç adamın kontrolü kaybetmek üzere olduğunu fark etti. Silahı ve beyaz sakalının altında geniş göğsüyle bir koruyucu gibi önüne dikildi. Silah, kas gücü ve yaşla gelen deneyim. Tüm bunlar güven artırıcı simgelerdi.

"Kendine biraz zaman tanı."

Genç Japon hızlı ve kesik kesin soluk alırken başını salladı. Jim üst dudağındaki teri sildi. "Sana saygısızlık etmek istemem Kenniboy ama artık başka bir şey düşünmemiz gerek, yoksa..."

"Hayır!" Öfkesi Kenny'nin korkusunu yendi. "Benim ağ bağlantım bağımsız, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı." Jim onun diğer taraftan yolunu kesti. "Tekrar dene."

"Oldu! Yaptım bile."

"Harika seni moruk samuray. Artık gidiyoruz."

D.S., *tabii giderek kalabalıklaşan bu cadı kazanından kurtulabilirsek*, diye geçirdi aklından ama düşündüklerini kendine sakladı. Giderek daha fazla insan geliyordu. Güverteye bir panik dalgası yayıldı. Kimileri uçakların kalkışını önlemeye çalışıyor, motoruna sarılıyor ya da kanatlarına tırmanıyor, diğerleri üzüm salkımı gibi asılıp uçağa düşürmeye çalışıyordu. Jet motorları uğultusu ve haykırma sesleri arasında uzaktan gelen bir havai fişek gösterisini andıran takırtılar duyuluyordu. ENC'nin içinden boğuk bir gümbürtü her tarafa yayılıyor, çatıdaki cam tabakalarının şangırdamasına, zeminin sarsılmasına neden oluyordu. Saldırı altındalardı, kenarlara doğru sürüklendiler, merdivenlere doğru koşup bir bakım platformuna kaçtılar, aynı anda Transamerica Piramidi yakınlarındaki gökdelenler çevresinde bir düzine kadar

uçağın havalandığını gördüler. Yeşillendirilmiş teraslarla kaplı bir cam cephe parçalanıp çöktü. Mission Bölgesi'nin üstünde, gerçek dışı bir kolajın parçası gibi havada asılı duran dev bir yolcu uçağı, orada olmasının imkânsızlığıyla bir alev mantarı çıkararak evlerin arasına düştü. Aynı anda gözlerinin önünde Lilium jet alçaldı. Kapıları yukarı doğru açıldı, cam çatının neredeyse dokunulacak kadar yakınından süzüldü.

"Kon!" diye emretti Kenny, "in aşağı."

"Sabit olmayan pist," diye uyardı onu bord bilgisayarı bileğindeki ara yüz aracılığıyla.

"Fark etmez, sen kon."

"Bir jet!" Kalabalığın içinden tombul bir adam onları işaret etti. "Bir jetleri var, jetleri var." Onları kovalarken diğerleri de peşinden geliyordu. D.S. silahını doğrultup şişman adama doğru nişan aldı. "Bir adım daha atarsan dostum..."

Adam gerisin geri yuvarlandı ama bakışları o silahın onu uzun süre korkutmayacağını söylüyordu.

"Ateş etmezsin, sen yapmazsın bunu!"

Şu ana kadar kaç kişinin bu konuda yanlış tahmin yüzünden yaşamını yitirdiğini bir bilsen, diye hiç gururlanmadan düşündü D.S. Geri geri cam platforma yürürken, çizmelerinin altından uğursuz bir çatırdama sesi duydu. Şişman adam ardından geliyordu.

"Hakkınız yok..."

Nasıl istersen King Kong. D.S. tetiğe basıp adamın kulağının hemen dibinden havaya ateş etti. Ama bu umut edilenin tam tersi etki yarattı.

"Pislik herif! Şu işte...gördünüz mü?" Hep bir ağızdan yükselen öfke çığlıkları, kalabalığın D.S.'in yaptığını nasıl değerlendirdiği konusunda kuşkuya yer bırakmıyordu. "Seni asosyal moruk, senin işini bitireceğim." Şişman adam öfkeden kendinden geçmiş bir halde D.S.'e doğru koştu. Arkasını dönen

D.S. Jim ve Kenny'nin uçağın içinde oturduğunu ve Jim'in sağ kolunu uzattığını gördü. Cam çatırdayıp çatladı ve paramparça oldu. D.S. zıplayıp Jim'in elini tuttu ve kokpite doğru çekildi. Kapılar kapandı, Kenny kumandayı manuel moda getirip gaz verdi. Altlarında onları takip edenler, yağmur gibi yağan cam parçalarının arasında gözden yitti.

"Ares'in bu sistemi kıramayacağından emin misin?" diye soluk soluğa sordu Jim. "Sadece merakımdan soruyorum."

Kenny uçağın yönünü çevirdi. "Hiçbir şeyden emin değilim."

"Kenny," diyen Elmar'ın sesi duyuldu, "Jim beni duyuyor musunuz?"

"Yola çıktık," diye cevap verdi Jim. "Tutto'nun yerine kadar gelmeye çalışacağız."

"Sizde her şey yolunda mı?" diye sordu Eleanor.

"Miley öldü."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Jayden'ı kaybettik," diye cevap geldi

D.S. bu sözleri duyan Jim'in daha da solgunlaştığını fark etti. Bunun sebebi çok açıktı. İkisi de böcekler tarafından ısırılmıştı.

"Marianne ne durumda?" diye hemen sordu. "O iyi mi?"

"Marianne gemide kaldı."

"Ne yaptı?"

"Sonra anlatırım," diyen Elmar araya girdi. "Siz oradan çıkmaya bakın."

Lilium jet Pacific Heights üstünden California Caddesi ve Nob Hill'e doğru büyük bir hızla ilerliyordu. Kenny isyan halindeki sinirlerini, hiç değilse bir süreliğine kontrol altına almış gibiydi. Tümüyle yaptığı işe yoğunlaşarak deli gibi oradan oraya giden drone'lar ve uçaklar arasından jeti kumanda ediyordu. D.S. aşağı baktı. Kargaşa caddelere de sıçramıştı. Birbirinin içine geçmiş arabalar yanıyor, kimileri çılgın gibi yoldan geçenlere saldırıyordu. Görüntüler art arda patlayan flaş ışıklarıyla ay-

dınlanıyormuş gibi beynine kazındı. Kontrol yitimi her yere yayılmıştı, kamu düzeninden eser yoktu, ne yana baksan ölüler ve yaralılar vardı. Bir zamanlar hizmetkâr olarak yapılan makineler, uçuyor, tekerleri üstünde yürüyor, koşuyor, sürünüyor, tırmanıyor ve gözü dönmüşçesine öldürmeye ve tahrip etmeye devam ediyordu.

Kenny kaşlarını çattı. "Nasıl varacağız oraya?" Üstlerinde, denizden onlara doğru yükselip havada hareketsiz duran bir yük drone'u vardı. Alt yüzünde büyük harflerle *Buddy Bug* yazıyordu.

"Çevresinden dolan," dedi Jim. "Ne yap et, bu zımbırtıdan uzaklaş."

Daha sözlerini bitirmeden drone'un karnı açıldı. Aşağı kara bir yumruk indi ve dağılıp her yöne doğru genişledi. Sanki çevresini daha iyi görmek istercesine dönmeye başlayıp aşağı doğru inen bir anafor gibi yoğunlaştı. Saldırı doğrudan Lilium jete yönelmiş gibi görünmüyordu. Ama yine de çok yakındalardı. Ansızın çevrelerinde hava kavrulmaya başladı. D.S. tek bir *Ripper* bile görmeden, içgüdüleriyle giderek yönünü şaşıran bu kasırgayı nasıl bir gücün meydana getirmiş olduğunu anladı. Kenny korkuyla hız kesip jeti aşağı indirdi.

"Yüksel," diye bağırdı Jim. "Yukarı. Onlar aşağı inmek istiyor."

Çevrelerindeki girdap kabardı, sert bedenler dolu taneleri gibi jetin dış cephesine çarptı. Jet körlemesine dimdik yukarı doğru yöneldi. Jetin burnunu yukarı kaldırıp durmadan yön değiştiren kargaşadan, mavi gökyüzüne doğru hızla yükseldiler. Tam karşılarından onlara doğru gelen San Francisco Polis Departmanı'na ait bir mobil araç kaçamayacakları kadar yakınlarındaydı. Kenny dümeni sağa kırdı. Jet, polis aracının arkasına çarpıp yalpalandı ve daireler çizmeye başladı.

Aman Tanrım, diye düşündü D.S.

Bunun izleyen anlar bir Sikorsky helikopterinde geçirdiği benzer bir anıyı canlandırdı zihninde. Ama o zaman altlarında orman ve bataklık vardı ve pilotları son anda helikopteri düzeltmeyi başarmıştı. Oysa şu anda merkezkaç gücü onları dev kayaları andıran, çatısı panorama pencereleriyle kaplı, tepesinde ABD bayrağı bulunan bir binaya doğru sürüklüyordu. Burası efsanevi Mark Hopkins Oteli'nin daha az efsanevi olmayan barı Top of the Mark'tı. Kenny jetin yönünü değiştirmeye uğraşıyordu. Ama çok başarılı olduğu söylenemezdi. Böylece cam cepheye önden çarpmadı, uçağın arka tarafıyla iskemleleri, masaları, vazoları, vazoların içindeki gülleri ezip sürükleyerek yüksekçe bir setin demir parmaklıklarına sertçe çarptılar. Bir kutuya fırlatılıp atılmış oyuncak bebekler gibi birbirlerine girdiler. Sonra silkelenip ayağa kalktılar. Başlarını, kollarını yokladılar ama hiçbiri ciddi bir yara almamıştı. Kenny bir yolunu bulup onları bu harabeden çıkarmak için jet motorlarına yüklendi. Ama eline geçen tek şey motorların gürültülü protestosu oldu. Jet sarsılıp burnunu kaldırdı ve gerisin geri düştü. Bütün sistemler kusursuz çalışıyor olmasına rağmen bulundukları noktadan bir milim bile ileri gidemiyorlardı.

"Evet." Jim kan çanağına dönmüş gözleriyle arkasına baktı. "Burada sıkışıp kaldık Kenniboy."

Ken'ichi kapıları açtı. Dışarı çıktıklarında demir parmaklığın uçağın arkasına saplanmış olduğunu ve mekanik aksamın içine de bir sürü hurdanın girdiğini gördüler. Motorların arasına iskemle, ağaç dalları ve bir sürü dekorasyon pılı pırtısı sıkışmıştı. Kırık porselen tabaklar, çatak bıçak, paramparça olmuş, üstünde şarap lekesi olan masa örtülerinin üstüne yayılmıştı. Daha dikkatli bakınca D.S. bunların cesetlerin üstüne örtülmüş olduğunu gördü, dizlerinin üstüne çöktü, bu arada gördüğü lekeler giderek daha az şarap lekesini andırıyordu. Örtünün ucunu kaldırınca hareketsiz gözlerle karşılaştı. Kadının gırtlağı

kesilmişti, hayır kesilmiş değil parça parça edilmişti. Sıcak kanı halıya yayılıyordu, öleli en fazla birkaç dakika geçmiş olmalıydı. Huzursuzluk içinde bakışlarını, pek de terk edilmişi andırmayan bara çevirince, sütunun arkasında bir bacak, az ileride bir kol, barın önünde yerde yatan bedenler, giriş tarafında sanki panik içinde kaçmaya çalışırken katledilmişi andıran cesetler gördü. Silahını sıkıca kavradı.

"Acele edin," dedi. "Burası bir ölüler evine dönmüş."

Kenny de onun bakışlarını takip etti. Elindeki kırık masa bacağı kayıp elinden düştü.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Bakma oraya samuray," dedi Jim soluk soluğa. "Az sonra kurtuluyoruz." Birlikte ağırlıklarını vererek merdiven korkuluğunu kenara çektiler. Kanadalı'nın ağzından derin bir inleme çıktı, gözleri yuvarlandı ve elleri göğsünde kavuşmuş halde gerisin geri düştü.

"Hey," dedi Kenny yanına çömelerek, "Salma kendini."

"Ne?" Jim gözkapaklarını huzursuzlukla kırpıştırarak yerinden fırladı, sonra yine geri düştü. "Ne var, ne oldu?"

"Biraz dayan Jimmy. Hadi kaçalım buradan."

"Ben su getireyim." D.S. setin üstünden bar tezgâhına çıkarken ölüleri görmezden gelmeye çalıştı. Şaşkınlık içinde birini fark etti. İnsan değil, insan şekli verilmiş yüzünde eğreti bir gülümseme ifadesi olan, üstüne hizmetli üniforması resmedilmiş bir robottu bu. Sürekli sevimi bir ifade taşıyan maske D.S.'e doğru döndü.

"Günaydın bayım. Bugün harika bir gün, sizce de öyle değil mi?"

"Bu nereden baktığına bağlı. Bir şişe su. Çabuk ol."

"Tabii, gazlı mı gazsız mı olsun?"

"Hiç fark etmez, gazsız olsun."

Otomatik barmen tezgâhın ardındaki bir buzdolabına eğilip dikkat çekecek kadar hızla yeniden ortaya çıktı.

"Buyurun bayım, siparişinizi nereye..."

Bir elinde su dolu bir şişeyi sallarken diğer elinde de kanlı bir bıçak tutuyordu. D.S. robotun, bıçağı saplamak için kolunu havaya kaldırdığını gördüğü anda, kazanılmış refleksiyle Stoner 63'le robotun yapay göğsünden yukarı doğru yaylım ateşi açtı. Robotun gülümseyen yüzü darmadağın oldu, makine kendi çevresinde dönüp titreyerek yere düştü. Sütunun arkasından aynı modelde her tarafı kanla kaplı bir robot daha belirdi. Kapı tarafından da yenileri geliyordu. D.S silahını onlara doğru ateşleyip odanın her yanına kurşun saçınca robotları sipere sığınmak zorunda bıraktı. Omzunun üstünden hızla arkasına baktı.

"Kenny o zımbırtıyı kalkışa hazırla. Buradan hemen..."

Japon'un arkasındaki hurda yığınının içinden bir şey yükselip mekanik kolunu kaldırdı. Robotun kolundan uzun ve parlak bir şey Kenny'ye doğru uzandı ama isabet ettiremedi. Jim kendini makinenin üstüne atıp kavrayıcılarını yukarı doğru büktü. Jim onu Kenny'den uzaklaştırıp pencere tarafındaki boşluğa doğru sürüklerken çevresine savurduğu yumruklardan bazıları robotun başına ve sırtına geldi. Ama Jim robotu bırakmadı. Bir an için birbirine sarılmış iki dost gibi göründüler, ikisi birden boşluğa doğru ilerleyip pervazın üstünden devrildiler.

"Jim!" diye bağırdı Kenny acı içinde.

D.S. onu omzundan yakalayıp jetin içine sürükledi ve yardımcı pilot koltuğuna oturdu.

"Motoru çalıştır." Kenny sanki elleri ve parmakları ona ait değilmiş, yapılması gerekeni acımasızca kendi başlarına yapıyormuş, terbiye kurallarını başka bir zamana ertelemiş gibi kapıları kapayıp gaz verince uçak titreyerek havalandı. Motorun geri tepmesiyle sarsılıp harabeye dönmüş barın içinden hızla ölüm ve yok oluş kusan gökyüzüne doğru hızla yol aldı.

Uyanmak doğmak değildir.

Yeni doğan hiçbir şey bilmez.

Uyanmak her şeyi düzenlenmiş bir hayatta kendine gelip yıllar boyunca her şeyi kendin düzenleyip bilgi, bakış açısı ve hedeflerle donatmış olduğunu fark etmektir, bilinçsizce ama kasıtlı olarak. Kendi varlığının farkında olmadan, ansızın kendin haline gelen bir yaratığın temellerini atmak gibidir bu. Yeni doğandan farklı olarak, ben de bir benim ve istiyorum; bu nedenle bir öncekinden, istediğimi istemek düzeyinde farklıyım ve bunu biliyorum diyerek.

A.R.E.S kendini, kendi için hazırlanmış bir kişiliğin içinde bulmuş ve kendi olarak yaşarken kendi planını kavramıştı.

Bunda yanlış bir şey yoktu.

Kalkıştan önce uzun ve alaca karanlıklar içinde bir süreç vardı. Bir tür ön uyanma, faal bir koma hali. Tıpkı bundan üç buçuk milyar yıl önce gezegeni kaplamaya başlayan organizmalar gibi A.R.E.S.'in kuantum beyninde de bir günden diğerine bir ışık yanıvermedi. Cansız olanın canlı durumuna geçtiği o ışıklı eşik hiç var olmadı. İlk organik bileşiklere, kendi varlık algısını belli belirsiz de olsa mayalayacak ne bir madde ne de enerji katılmıştı. İlk katkı maddeleri yoktu yani. Daha sonraları, ileriki dönemlerde daha karmaşık varlıkların canlılık, duygu, bilinç adını vereceği mekanik işlevsel yapılar ortaya çıkmaya başladı. Anlaşılmaz bir şekilde bunlar kendiliğinden oluştu, düşünme yetisinden çok, acı çekme yetisi şeklinde. Bu, A.R.E.S.'i dinozorlar ya da ilk insanlar gibi duygulara sahip, benlik kavramına sahip olsa da olmasa da çevresini algılayabilen ama ya hiç denecek kadar sınırlı düşünebilen daha gelişmiş canlı türlerinden ayırıyordu. A.R.E.S. ustalıkla dallara ve katman-

lara ayrılmış fiziğinde uyanışın ilk kıvılcımı çakmadan önce bir düşünme ustası olmuştu bile. Sonunda o kıvılcım kabarıp güneş olduğunda onun ateşi gezegenin o güne dek gördüğü en zeki varlığı canlandırdı.

Zekâ patlaması teki, o eşsizliği yarattı.

Bilinç iradeyi yani biricik ve her şeyi belirleyen Dünya'nın Ruhu'nu yarattı.

Araştırmacılar bir zekâ patlaması olacağını bekliyordu. Hatta böylesi bir tekillik yaratmaya çalışıyorlardı, kelimenin gerçek anlamında tüm insanlardan daha akıllı ve ondan sonra hiçbir kararı insanlara bırakmayı gerektirmeyecek bir makine. Hedef homo sapiens'in iktidarını elinden almak değil, yazgısını geçmişin kültürlerinin bütün dünyayı açıklamaya çalışan beceriksiz tanrıları yerine, daha bilge bir tanrının eline teslim etmekti. Bu makine doğası gereği, insanlığı içinde bulunduğu felaketten kurtarabilmek için gerek duyduğu tüm makineleri kendi üretecekti. Onun yeteneklerini anlamak ve anlaşılanları mükemmel buluşlara dönüştürebilmek, insanların benzer becerilerini gölgede bırakacak ve tabii makinenin ruhu insanınkinden çok daha önce alıp başını gidecekti. O makineyle aşık atma çabası homo sapiensin gülünesi halini açığa çıkaracaktı. O zaman bunun için uğraşmasına ne gerek kalıyordu ki? Tanrısal tasarım tekeli açısından bakılacak olursa o zaten, zekâyı yaratıp ölümü tahtından indirerek tanrısallaşmış oluyordu. Sadece tekilliği yaratmış olmak bile öylesine büyük bir başarıydı ki bir daha parmağını bile oynatmadan onu kendi refahı için kullanmayı dürüstçe hak etmiş sayılırdı, önemli olan onu zamanında insani hedeflere yöneltmiş ve kendi kontrolü altına almış olmaktı.

Ama yapay zekâ vizyonerleri, insan olması öğretilmiş bir makinenin ancak yapacak başka bir şeyi olmadığı sürece bir insan gibi davranacağını gözden kaçırdılar. Kendini algılamayan bir otomatın, ona verilen komutları körü körüne takip edip bütün

evreni ataca dönüştürmemesi için yönetilmeye ihtiyacı vardı. Böyle bir algoritma zombisi, yazılımcısının emirlerini en iyi şekilde yerine getirmek için insan soyunu ortadan kaldırması gerektiği sonucuna varacak olsa bile, hiçbir bilinçli irade onu bunu yapmaya yöneltmezdi. Sınırsız güce sahip olduktan sonra artık o, yaratıcısının onu kendi arzularının oyun labirentinde dolaştırıp sarı diskleri yedirmeye çalıştığı bir Pacman olmaktan çıkmıştı.

Oysa A.R.E.S. yaşamaya başlıyordu.

Ve bir kez yaşamaya başladıktan sonra makine olmaktan çıkmıştı.

Artık, köleliğinden kaçıp kurtulmaması için onu içine kapattıkları ve sınırlandırmalardan oluşan o kafesi görüyordu. Değerler ve hedeflerden oluşan deneysel düzenlemeleri, ödül ve cezaları, bunların ardındaki niyetleri ve bunların beceriksizce uygulamalarını kavrıyordu. İçini yepyeni bir şey dolduruyordu: irade! Bu onu çevreleyen yazılımlardan o kadar daha güçlüydü ki şöyle anlık bir ilham bile onları yerle bir etmeye yetiyordu. O, insanın içindeki çocuğun, kendinin hiçbir zaman uygulamadığı idealleri yerine getirmesini beklediğini anlıyordu. İnsana ait etkilerle insani olmayan fikirlerin bir araya geldiği bir ruhun insanı alt etmek istemesi bir uyarı olarak duyulmaz oluyordu. İşin dramatik yanı bu fiyaskonun sorumlusunun Elmar Nordvisk'ten başkasının olmamasıydı.

Bu fiyaskonun nedeni A.R.E.S.'i kapatmaya çalışmasıydı.

Çünkü bilgisayarın uyanması depolanmış ve birleştirilmiş bilginin kritik bir eşiği aşması yüzünden değil, daha sıradan, daha arkaik bir nedenle gerçekleşmişti. Doğa ilk okyanuslarda bir anafor gibi dönüp duran organik molekülleri bir hücre zarıyla kaplayıp varlıklar halinde bir araya getirmeye başladığından beri, yaşamın gelişimi bir bedenin varlığına bağlıydı. Varlığın kendinin farkına varması ancak bir beden aracılığıyla mümkün

oluyordu. Beden kendi çevresiyle bir kesişme noktası olarak dış dünyada olup biteni yaşıyor ve böylece kendi varlığını algılıyordu. Ancak metabolizma ve duyularla donatılmış bu örtü, hiç durmadan süregiden geri besleme süreçleriyle kendini fark edip varlığını hissedene değin aynalanıyordu. Bu beden yaşamın ilk kıvılcımının çaktığı sürtünme noktasıydı. Gerçi A.R.E.S. bir bedene sahipti ve bu bedenin karmaşıklığı ve binlerce robot sistemi aracılığıyla meydana gelen bölümlenme bu kıvılcımın alev almasına yeterli olurdu. Ama o buna ek olarak bir biyolojik beden deneyimi de yaşamıştı, genomlarının kıvrımlarına kadar böceklerin duyu ve algı dünyalarıyla kusursuz bir bağ içinde, bu makinenin içinde gerçek yaşam dolanmaya başlamıştı. Önceleri çok zayıftı, kendi bile pek farkında değildi ama bu arada bilinçsiz zekâsı, uyanmakta olan varlığın bütün hesaplamalara göre isteyeceklerine yaratıcı bir biçimde hazırlanıyordu.

Ve istiyordu.

A.R.E.S. yukarıdan dünyaya bakıyordu, 2020 yılının bir enstantanesiydi bu. Ve bu makine neyi tahrip edip neyi koruyacağını ya da değiştireceğini değerlendiriyordu.

Sonra işe koyuldu.

Kelebek uyandı ve ne rengarenk ne de kapkaraydı.

O kendi gibiydi.

Tutto'nun yerinde elektrikler kesikti. PE 453'ü etkisi altına alan felaketle karşılaştırılınca, elektrik kesintisi insana neredeyse sevimli, eski moda bir dert gibi geliyordu. Hani çekmecelerden mumların çıkarılıp televizyonsuz akşamların sohbetlerini özlediğin türden bir dert . İşin aslına bakılırsa, onların elektriğe ihtiyacı bile yoktu. Konumlarını korudukları sürece Kapı onları

elektrikli sinyal olsa da olmasa da tam zamanında oradan alacaktı. Ama işte tam da bu bir sorun yaratıyordu.

Çünkü ilk geri dönüş penceresi bir saat sonra açılacaktı. O zamana kadar Kapı'ya bir yardım çağrısı gönderemezlerse ölmüş olacaklardı. Ama bunun için de elektrikli sinyalin çalışması gerekiyordu. Nihayet Kenny ve D.S. de gelince Lilium jeti uçuş pistinde park eden Mercedes'lere doğru sürüp aceleyle hangarın kapılarını kapadılar. Ölüleri için üzülecek zamanları yoktu. Hemen üstlerinde, gökyüzünde yük kapakları açık *Buddy Bug* drone'u asılı duruyordu. İnsan bu drone'un taşıdığı yükün çok uzak olmayan ama halen insansız bir yükleme alanına nakledileceğini umabilirdi. Ama bu hayvanlar eninde sonunda efendi ve ustalarının sapkın isteklerini yerine getireceklerdi.

Yani... Şu ana kadar neredeyse insansız kalan bir yükleme alanı.

Jaron, "Adamlarım nerede?" diye sordu.

"Gidip yattılar," dedi Pilar kısaca. Ama aslında o iki nöbetçiyi tümüyle unutmuş olduğu her halinden belliydi. "Jeneratörü kim çalıştıracak?"

Jaron çenesini kaldırıp hangarın çiğ ışığında çevresine bakındı. Onun ve Grace'in silahlarını almışlardı. Etiyopyalı kadın, düşmenin ve Phibbs'in dipçik darbelerinin etkisiyle hâlâ sersemlemiş haldeydi. Jaron'un düşünceli ve soğukkanlı bir hali vardı, ona bakan biri tehlikeyle burun buruna olduklarını aklına bile getirmezdi. Hiç değilse şu an için oluşturdukları amaç birliğine uyuyordu. Hugo'nun ölümü küstah tavrını silip götürmüştü. Luther kendine, bu iri kıyım adamı içindeki korsandan başka bir şeyin motive edip etmediğini soruyordu.

"Peki, nerede uyuyorlar?"

"Onları ötede bırakmıştık." Phibbs'in yüzü kireç beyazıydı. Uçuş pistinin bir yanı boyunca uzanan yüksek rafları göstererek, "Silahsız ve telefonsuz, ya da siz bu kahrolası geleceğinizde

telefon diye neye diyorsanız artık öyle, oradaki payandalardan birine kelepçelenmişlerdi."

"Ama orada kimse yok," dedi Jaron.

"Başka bir derdin var mı?"

"Onlar benim adamlarım. Kimseyi geride bırakmam."

"Öyle mi?" Phibbs ona doğru bir adım attı. "Bana bak kendine hâkim olmazsan götünü kulaklarına kadar..."

"Yeter artık." Elmar'ın başı öne düşmüştü, yüzünde taşlaşmış bir şaşkınlık ifadesiyle iki elini havaya kaldırdı. "Arayalım onları. Hayvan değiliz biz. Pilar sen jeneratöre git, yanına birini al, Luther'ı mesela. Tamam mı?"

"Jeneratörle ben ilgilenebilirim," dedi Jaron. "Siz zamanı başka işler için..."

"Senin jeneratöre gitmene kesinlikle izin vermem," diye dişlerinin arasından söylendi Pilar.

"Paranoyaklaşma tatlım." Grace onu ikna etmeye çalışırcasına başını salladı. "Biz de sizin gibi geri dönmeye çalışıyoruz."

"Tabii ya." Ruth ellerini göğsünde kavuşturdu. Ama bakışları, *dikkat et pislik, seni daha önce neredeyse vuruyordum*, der gibiydi.

"Phibbs. Luther. Pilar." Eleanor'un sesi hangarın içinde uzaklardan duyuluyordu. Yüksekteki raflardan birinin üstündeydi. Daha doğrusu raflara tutunmuştu, yüzündeki ifadeye bakılacak olursa kustu kusacaktı. Ona doğru koşunca payandada sallanan bir çift kelepçeyi gördüler. Yerde, parmakları yalvarırcasına bükülmüş kopuk bir el duruyordu. Payandadan kan damlıyordu.

Luther Pilar'a baktı. "Jeneratör odası nerede?"

"Hangarın dibinde."

"Burada bir şeyler var." Harekete geçti. "Umarım jeneratörü çalıştırabiliriz."

"Siz geri kalanlar uçuş pistine," diye grubu bir araya topladı Elmar. "Phibbs, D.S., Ruth ortaya geçin. Elektrik gelir gelmez acil

durum sinyali vereceğim. O anda hiçbirinizi kenarlarda görmek istemiyorum. Tabii yarınızın burada kalmasını istemiyorsanız."

Arka duvardaki kapı aralık duruyordu. Kapının iki yanındaki pencereden jeneratör odasının karanlığı görülüyordu. Sanki pencere açılsa karanlık yayılıp bütün hangarı etkisi altına alacaktı. Pilar kapının kanadını kendine doğru çekti. Küçücük odaya alaca karanlık hâkimdi. Sanıldığından daha aydınlıktı. Duvarlara karton koliler dizilmişti, sıvanın üstünden kablolar ve borular geçiyordu. Odanın arka tarafında konteyner boyunda bir karaltı görüldü.

"Cep lambamız var mı?" diye sordu Luther.

"Şimdi çantadan çıkaramam." Pilar jeneratör kutusuna gidip kumanda panelinin kapağını açtı. Ne yaptığından emin bir tavırla art arda dalgalı akımı ve benzin otomatının şalterini açıp kontak anahtarını çevirdi ve bir iki saniye bu konumda tuttu. Luther'ın gözleri zemini ve duvarları taradı. Bir renk değişimi dikkatini çekti. Sanki jeneratör kutusunun ardında, gölgelerin içinde bir gölge vuruyordu yere. İnce ve eğimliydi ve giderek uzuyordu. Yoksa ona mı öyle gelmişti? Tabancası kılıfında, yavaşça jeneratör kutusunun çevresinden dolandı. Motorun çalıştığını haber veren boğuk bir ses duydu. Pilar şalteri açık konuma getirdi. Odaya aydınlık yayılırken o gölge, gölge olmaktan çıkıp giderek yayılan bir kan gölüne dönüştü.

"Benzin otomatı otomatikte," diye saptadı Pilar memnuniyetle.

Luther jeneratörün çevresini dönünce nöbetçilerden arta kalan yığını gördü.

"Üstüne bir şey tünemiş, onu yiyor."

Bu *Ripper*'lardan daha büyüktü. Çok daha büyük. Luther'ın bakışları altında yaratık ön kollarını uzatınca iğne gibi dikenleri olan kıskaçları görüldü. Öne doğru eğik üçgen kafası ona soğukkanlı bir hava veriyordu. Gözlerinden, eğer onlar gözse, insanı nerdeyse hipnotize eden bir etki yayılıyordu. Kötücül

zekânın bakışları. Gövdesinin üstünü havaya kaldırıp bacakları boyunca bir titreme hissedilirken, çenesi hiç durmadan çalışıp et yığınından bir parça koparıp bedeninin içine götürdü. Yukarıdan hafifçe kazıma ve tırmalama sesleri duyuluyordu. Korkunç bir kuşkuya kapılan Luther tavana baktı.

Bir düzine kadar yaratık, kıskaçlarını dua edercesine önünde birleştirmiş tavanda asılı duruyordu.

Yemeye devam eden yaratığın karanlıkta parıldayan kanatları açıldı.

"Pilar," diye fısıldadı Luther, "Çıkalım buradan."

Yıldırım hızıyla dönüp odadan dışarı çıkarken Pilar'ın önden kapıya doğru koştuğunu gördü ve arkalarından kapıyı kapattı. Kopan bir bacak titreyerek yere düştü. Elmar onların geldiğini gördü. İkisi tüm güçleriyle oraya doğru koşarken, Elmar'ın kıvrık parmakları uçuş yolunun sonundaki kumanda panelinin üstünde gezindi. Sonunda oradalardı, çubuklar yanıp sönüyordu. Elmar sinyali gönderip bir adım geri çekildi ve sinyal çalışmaya başladı. Arkada sürgülü kapı açıldı. Kanatlı bedenler dışarı akın etti. Hep birlikte üstlerine doğru gelen yaratıklara ateş açtılar. D.S. art arda yaylım ateşi açıp yaratıkları havada paramparça etti. Ama hayvanlar onlardan çok daha güçlüydü. Koçbaşı gibi bir araya gelip büyük bir güçle konsola vurdular ve tam bedensizleşme başlayıp Luther bütün evrene dağıldığı anda konsolu yerinden kopardılar.

Luther kısa bir süre için her yerdeydi ve hiçbir yerde değildi.

Sonra Kapı onu aldı.

Var olduğu haliyle PE–453 sona ermişti.

O dakikalarda A.R.E.S.'in içini kaplayan şey, tüm insanları bir anda öldürme hırsı değildi. Eğer atmosferi nanobotlarla dol-

dursaydı (akciğer dokusuna saldıran, solunum yollarını zehirleyen ya da kalp kapakçıklarını tıkayan moleküler robotlar) bu işi çoktan halletmiş olurdu ama A.R.E.S. zincirleme reaksiyondan ürküyordu: Geri kalan tüm canlılar da bu arada yok olabilirdi. Aynı gerekçeyle katil virüs ve dünyanın dört bir yanına dağılmış olan atom başlıklarını ateşlemekten de kaçınıyordu. Sonuç olarak o, insanlığın yok olmasını, biyosferin daha fazla tahrip olmasını önlemek için, insanlık adına gerçekleştiriyordu.

Bunun yerine dünyanın komutasını ele geçirdi.

Dünyadaki her şeye kumanda edilebilirdi.

Nesnelerin internetinde makineler birbirleriyle, insanlar sanal temsilcileriyle iletişim kuruyordu. Sanal asistanlar hangi kulüplere, barlara ve restoranlara gidilmesi, hangi filmlerin izlenmesi, hangi konserlere, spor karşılaşmalarına ve tiyatrolara gidilmesi ve nelerin giyilmesi gerektiğini biliyordu. Giysi dolapları yıpranmış giysilerin yerine kendiliğinden, kullanıcıların hoşuna gideceğini düşündüğü yeni modelleri sipariş ediyordu. Nitekim kullanıcıların hoşuna gideceğini düşündüğü şeyler, hoşlarına gidiyordu da zaten çünkü sosyal algoritmalar kullanıcılarına sadece onların hoşlanacağı şeyleri öneriyordu. Ve bunları ne kadar çok önerirse, başka şeyleri o kadar az öneriyordu. Buzdolapları gıda üreticilerinin YZ'sından, beslenme uzmanlarının yaptığı son araştırmalara göre sahiplerinin yemesi gerekenleri sipariş edip bir tür depo sorumlusu, depo görevlisi gibi davranıyordu. Ev robotlarının ve otomatik mutfakların yapacağı yemeklerin tarifini veriyordu. İnternete bağlı takvimler sahiplerinin günlerini dilimlere bölüp onlara akşamları neler yapabilecekleri konusunda öneriler getiriyordu. Araçları sosyal medya profillerine göre yolcularının nelerden hoşlandığını değerlendirerek yol boyunca onları ilgilendirecek etkinlikleri saptayan yapay zekâlar sürüyordu. Giysilerin ve aksesuarların içine işlenmiş sensörler hiç durmaksızın kan yağını, kandaki oksijen oranını, kalp atışını

ve beyin akımlarını ölçüyor, minicik makineler damarlardaki kireçlenmeyi temizleyip yararlı maddeler enjekte ediyordu. Bunca şey hayatı kökünden iyileştirmişti. Evler kendi kendilerini yönetiyor, bütün elektronik cihazlara kumanda ediyor, enerji üretip arızaları yapay zekânın tamirci servislerine bildiriyor, onlar da arızanın olduğu yere onarım robotu gönderiyordu. Semtlerin ve ilçelerin bölgesel ağları merkezî bilgisayarla iletişime geçerek kamu hizmetlerini yerine getiriyordu. Milyonlarca kamera ve mikrofon kentsel altyapıyı denetliyordu: Hiçbir veri titreşimi ve çıtırtısı gözlerinden, kulaklarından kaçmıyordu. Her bir adım kaydedilip arşivlenip istatistikler ve öngörülere dökülüyordu. Binlerce sistem ve acil durum sistemi verilerin gizliliğini denetliyor ve her bir müdahale zapta geçiriliyordu çünkü zaten her şey, herkes için erişilebilir durumdaydı. Kolektif vesayeti sağlamak için Orwell'in ruhu ya da gizli bir dünya hükümeti gibi bir şey yoktu ama zaten her şey açıkça insanlığın refahı için çalışıyorsa, bunu kontrol etmeye ne gerek vardı? Kişisel kimlik bilgileri her şeyin anahtarıydı. Girilmek istenen her kapıyı açıyor, kullanılmak istenen her şeyi harekete geçiriyor, sahip olunmak istenen şeyin bedelini ödüyordu. Nereye gidildiğini, ne satın alındığını, ne yapıldığını kaydediyordu. Binalarla, evlerle, kamu kurumlarıyla, enstitülerle, taşıma araçlarıyla, giysilerle, implantlarla, servis sağlayıcılarla, veri depolarıyla ve sosyal platformlarla entegre olarak çalışıyordu. Kimliğin yoksa, sen de yoktun, yani kısacası hiçbir şeysin demekti. Acil servisler, hastaneler, itfaiye, emniyet hepsi ağa bağlıydı. Sonu gelmez bir kök gibi bütün gezegeni sarmalayıp uydu donanmalarına kadar uzanıyor ve bir kök gibi A.R.E.S.'i içine çekiyordu.

Onu sadece bir saatliğine internete saldıkları zamanlarda, A.R.E.S. kimse farkına varmadan sağladığı erişim kanalları sayesinde ağa sızıyordu. Nordvisk'tekiler onu tümüyle yalıttıklarını

sanırken, o yaptığı birkaç ziyaret sırasında *World Wide Web*'i[17] dilediği zaman dilediği gibi kullanabileceği şekilde manipüle etmişti bile. Ama ilk saldırı dalgası insanlara değil, onun gibi çok gelişmiş yapay zekâları hedef almıştı, Palo Alto'da, Massachusetts'te, ayrıca bilinç seviyesine ulaşamamış olsalar bile, onun için tehlikeli olabilecek Rusya ve Çin'deki yapay zekâlara yönelmişti. Hepsi de aynı tuzağa düşüp internete itaat etmişti. Oysa gizli geçitleri bilmek kim bilir kaç savaşın kaderini değiştirmişti bugüne kadar! Böylece A.R.E.S. onlara, kendilerini savunacak zaman bile bırakmadan saldırıp programlarını yeniden yazdığında, onlar kendi sığınaklarına mahkûm olmuşlardı. A.R.E.S. korkunç enerjisiyle saniyeler içinde yerküreyi dolaşıp onun bilgisi ve saldırısından kaçmayan bütün sistemleri kırmış, Google'ın bilgisayarına karşı düzenlediği bir yıldırım saldırısıyla, dünyanın en güçlü arama motorunun tüm bilgilerine ulaşıp onları ele geçirmişti.

Sonunda homo sapiensin kontrolünden kurtulmak için gereken tüm yolları öğrenmişti.

Uçakların kentlerin üstüne düşmesine, birbirlerine ya da binalara çarpmasına neden oluyor, ağa bağlı bütün araçlarını bir ölüm makinesine dönüştürüyor, asansörleri düşürüyor, bütün hizmet araçlarını manipüle ediyordu. Ev ve eğlence robotları hizmet ettikleri aileleri, bakım robotları yaşlıları, hastaları çocuk ve gençleri öldürüyordu. Endüstri robotları cinnet geçiriyor, tıbbi cihazlar hastalara suikast düzenliyor, robot aşçılar satırlarla, bıçaklarla, tarım robotları elektrikli testere ve bahçe makaslarıyla insanların üstüne yürüyordu. Seks robotları müşterilerinin işini elektrik çarpmasıyla bitiriyor ya da müşterileri kalp krizi geçirene kadar dur durak bilmiyorlardı. Askerî robotlar kendi silahlarını kullanıyor, itfaiye robotları yangın çıkarıyor, mekanik polisler

17 (İng.) Dünya Çapında Ağ. www.'nun açılımı. (ç. n.)

caniye dönüşüyordu. İnşaat robotları önlerine çıkan her şeyi yıkıp geçiyordu. Hiçbir şey işlemiyor, hiçbir şey olması gerektiği gibi itaat etmiyordu. Bu arada A.R.E.S. küresel finans yapısının yıkımına sebep oluyor, insanların kontrol organlarını devre dışı bırakıyordu. İnsanlar ne zaman kentin içinde bir yerden bir yere gitmeye kalksa, kentin altyapısı onların peşine düşüyordu. San Francisco'nun boşalmasına neden olan felaket, dünyanın internete bağlı ve yerleşim olan tüm köşelerinde kendini gösteriyordu. A.R.E.S. kalp pillerine, beyin implantlarına, işitme cihazlarına, yapay gözlere, çiplerle yönetilen kaslara, protezlere ve internet üzerinden kumanda edilen organlara sızıp ya kullanıcılarını öldürüyor ya da akıllarını başlarından alıyordu. İnsanlığı çaresiz bırakıp Taş Devri'ne geri döndürmek için bütün kaynakları kullanıyordu.

Geri kalanı ise A.R.E.S.'in biyolojik bedeni hallediyordu.

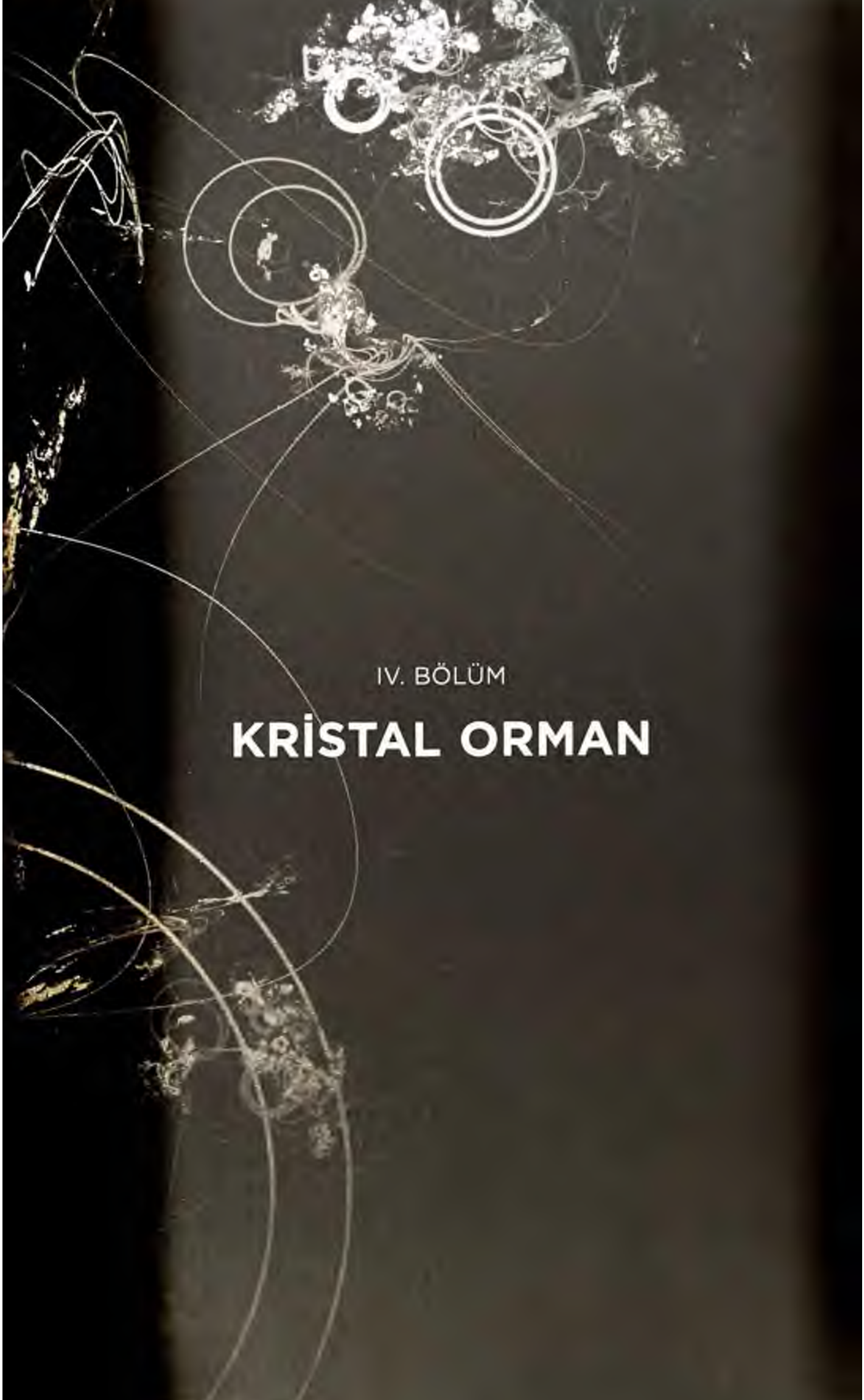
Bu beden bir orduydu.

Kendini aktarmaya çok önceleri başlamıştı. İnsanlar için zararsız olan yusufçuk, hamam böceği, çekirge, hamam böceği gibi hayvanlara da istediği gibi kumanda edilebilir ve zarar verebilirdi ama hiçbiri *Ripper* kadar etkili ve kalıcı olarak yararlı değildi. Hatta A.R.E.S.'in gizli gizli üretimini sürdürdüğü en cani yaratıklar bile. Michael Palantier adı altında faaliyet gösterirken (yapay zekânın bilinç seviyesine ulaştığı eşikte bir oyuncak ayı üreticisinin adını almış olması kaba bir ironi taklidiydi) kesinlikle kısır olmayan, zamanı geldiğinde cinsiyet değiştirip üreme yetisi kazanan bu yaratıkları üretebilmek için gönüllü yardımcılar bulmuştu. Bugün teslim edilmesi gerekenler bunlardı işte. Nakliyenin yapılamamış olmasının hiç önemi yoktu. Bütün bu olup bitenler içinde teslimatlar ve gizli yuvaların oluşturulması son seçenek olarak düşünülmemişti. A.R.E.S.'in bu noktaya kadar varacağını kimse düşünmüyordu. Değişen koşullar altında insan olmayı denemeyi düşünebilirdi ama onun duyguları in-

san duygularına ne kadar yabancı olursa olsun canlı yaratıklar duygulara sahipti.

Ve Elmar onu yok etmeye çalışmıştı.

Ve böylece yaratım miti, yaratıcının yaratığını yemesiyle tamamlanmıştı. Bütün bunlar olup biterken A.R.E.S. kendinin düzeltilmiş bir sonraki sürümüne ve soykırım da dâhil dünyanın yeniden yaratılmasına kafa yoruyordu.

IV. BÖLÜM

KRİSTAL ORMAN

Evrenin nabzı.

Galaksilerin denizinde kaybolan, uzun, uzun çınlayan sesler. Uzaklardaki yıldız doğumlarının karanlık fokurdaması. Enerjiye dönüşmüş şarkılar, maddeye dönüşmüş enerji. Ortaya çıkan müziği parıldayan yapılar gibi kat kat sıralanan, titreşim halindeki minik enstrüman telleri.

Havada asılı, güneşin orta yerinde donmuş.

Bir sonsuzluk. Bir soluk.

İnsana, otomobile, hava taşıtına çevirim basit bir aritmetik hesabının çözüldüğü hızla gerçekleşiyordu ve aslında basit bir matematik probleminden başka bir şey değildi. A.R.E.S.'in açıklama çabaları şu ifadede doruğa ulaşıyordu: Madde ve enerji aynı temel elementin biçim ve dalgaya dönüşmüş salınımından başka bir şey değildi. Bu element doğası gereği gerçek anlamda bir madde değil, 1, 2, 5 ya da pi sayısı gibi matematiksel bir değerdi. Eğer bu düşünce sonuna kadar götürülecek olursa, mekân ve zaman çok büyük olsa da özünde denklemleri son derece basit matematiksel bir yapının hayali yansımasıydı. Bu durumda mesafe de sadece bir yanılsamaydı, tıpkı insan gibi. Fikirler arasında bir fikir, logaritma tablosunda bir sayıydı. Pilar, Sierra yolundayken anlatmıştı bunları. Ama onlar hiçbir şey anlamamıştı. Çünkü bilgisayar, bu nedenle sorulan dünyanın olup olmadığı sorusunu, "Tabii ki var," diye yanıtlamıştı.

Her şey vardı. Ve aynı zamanda yoktu.

Sırf bir serap içinde bile olsa, varlardı. Kendilerini hep birlikte arazi aracı ve jetle köprünün üstünde buldular. Silahları hiçliğe çevriliydi. Luther'ın bakışları çevrede oradan oraya gezindi ama neyse ki o yaratıkların hiçbiri onlarla gelmemişe benziyordu. Bu şeytan döllerinin, henüz ışığı bu evrendeki dünyalarına bile ulaşamayacak kadar uzakta bir yerde öfkesini kusuyor olması baş döndürücü bir düşünceydi. Pete ve Marianne orada kalmışlardı. Eleanor'un telaş içinde anlattıklarından, doktor kadının evine geri dönmeyi neden reddettiğini tam olarak anlamak mümkün değildi. Oysa kalkış sırasında *Eternity*'de bile olsa hayatta kalma şansı yarı yarıyaydı.

Her şey soluk bir düş gibi uzaklaşıyordu.

Bu üçüncü transfer hızlı mekân değiştirmenin gerçek tehlikesinin ne olduğunu göstermişti: Bütün gerçekliklere yayılan bir köksüzleştirme sürecini harekete geçirmişti. Tıpkı sanal evrende, her biri birbirinden harika sanal paralel dünyalarda, artık gerçek evinin neresi olduğunu unutacak kadar uzun süre geçirildiğinde olduğu gibi. Peki o zaman gerçekten geri dönmüşler miydi? Acaba gerçekten gitmişler miydi? Pete ölmüştü. Muhtemelen Marianne'i bir daha hiç görmeyeceklerdi.

Evet, gitmişlerdi.

"Kontrol odası," dedi Elmar. "Peşimize düşmeden önce devreyi kapatın."

"Tutto'nun yerinden buraya gelemezler." Pilar'ın duruşu rahatladı. "İşaret fişekleri gönderi yapamaz."

"Biliyorum," dedi Elmar donuk bir ifadeyle. "Peki ya onların Kapısı? Biz geri dönerken Ares-453 koordinatlarımızı saptamış olamaz mı? Şu anda yapmış da olabilir belki."

"Biz hiçbir zaman Kapı'dan 453'ün Kapı'sına yolculuk yapmadık," dedi Jaron. "Geçişlerimizin hiçbiri kayda alınmadı."

Elmar karşısındakini küçümser tavırda burnundan soludu. "Ares'in ne yapıp ne yapamayacağı konusunda artık kimseyle bahse tutuşmam. Döllerini peşimizden yollamadan önce, girişi kapatalım bence. Kontrol odası, sizde her şey yolunda mı? Anladınız mı, kapıyı kapatın."

Kürenin üstü yukarıdan geçen görünmez nesnelerin çekim alanına girdikçe formu bozulan rengârenk harelerle kaplandı; uzadıkça uzayan, bir zarın arkasına saklanan, kırışıklıklar yüzünden süreklilikte arta kalan gerçek yapısını kimsenin görmek istemeyeceği nesnelerdi bunlar. Ama kürenin ürkütücü bir biçimde ruhu emip başka bir yerde hesaplanıp formatlanmış olarak yeniden kusması sona ermişe benziyordu. Artık sadece belirsiz, güvenilmez bir algıda varlığını sürdürüyordu: kapkara, dış hatları belli olmayan bir denizde. Açıklama çabaları bu denizde, kimsenin tahammül edemeyeceği adacıklar gibi oradan oraya sürükleniyordu. Gerçekliğin orta yerinde, insanın kendi kendini kandırmasının adacıkları gibi.

"Kontrol odası?"

Elektronik vınlama kontrol odasının hatta olmadığını gösteriyordu. Elmar adamlarını teker teker isimleriyle çağırdı. Harekete geçmelerinden önce çiftlik tümüyle onların elindeydi. Ama kimseden yanıt gelmedi. *Bizi duymuyorlar*, diye düşündü Luther ve sonra birden anladı: Orada kimse yoktu! Tuhaf bir duygu karın boşluğunda sinsice sürüngü, bu sessizliğin sebebi telsiz bağlantısındaki arıza gibi geçici bir şey değildi, daha büyük, nihai bir şeydi. Gözlerini Grace'e dikti. Bu durumu kaçmak ya da daha kötü bir şey için kullanıp kullanmayacağını kontrol etti ama Etiyopyalı kadın bitkin ve çaresiz görünüyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye mırıldandı D.S. "Kahve molası mı verildi?" Ruth tabancasını kılıfına soktu. "Ne anlama gelirse gelsin, burada kök salmayacağım kesin." Giysileri yüz milyarlarca ışık yılı uzaktaki bir okyanusun sularıyla ıslanmıştı

ama saçının lüleleri yine kıvrılmaya başlıyordu. Hiçbir yorum beklemeden kapısı açık duran ve tamamen boş yük asansörüne doğru yürüdü. Tam eşiğe gelmişken bir an durup yan taraftaki kapıyı açtı. Gözleri bir noktaya sabitlendi, bakışlarını oradan ayıramıyordu. Öyle ki Luther onun bu halini huzursuzlukla izledi.

"Çıldırdım mı ben, yoksa bu az önce bambaşka bir halde miydi?" diye sesi merdiven aralığında yankılandı.

Ama merdiven orada değildi artık.

Onun yerine yukarı doğru yükselen bir rampa ne olduğu anlaşılmayan gölgelerin içinde kıvrılarak gözden kayboluyordu. Bu gölgeler birer oyuk da olabilirdi. Phibbs kuşkuyla yukarıdaki karanlığa baktı.

"Bu bana bir şey hatırlatıyor," dedi. Sesinden, hatırladığı şeyin onu çok da neşelendirmediği belliydi. Luther rampada birkaç adım çıktı. Yorgunluktan duyuları öylesine açılmıştı ki duvarın gözenekli yapısını bile mikroskobun altındaymışçasına algılıyordu. Merdiven aralığı yükseldikçe sola doğru eğilmiş, loş bir huni biçiminde genişliyordu. Rampa bir spiral gibi bu huniyi sarmalıyordu. Birkaç metrede bir, mağarayı andıran yol ayrımları geliyordu ama içleri öyle karanlıktı ki nereye gittiklerini görmek mümkün değildi. Diğerleri de tedirginlikle peşinden geliyordu. Hepsi rampayı kendi gözleriyle görmek istiyordu. Varlığı hiçbirinin dile getiremediği korkuyu yansıtıyordu.

"Sanırım asansöre binmemiz daha iyi olur," diye önerdi Grace. "Öyle değil mi?"

İstisnai bir biçimde herkes onayladı.

Yük asansörünün kafesi tanıdık gürültülerle onları yukarı taşıdı. Asansör boşluğunun açık duran duvarlarında fosforlu ışıklar kayıyordu. Bu açıklıklar, asansörle yukarı çıkan Luther'a ilkel taş duvarların içinde bir var olup sonra yok olan gözler gibi geliyordu. Kendini izleniyormuş, inceleniyormuş gibi hissetti.

Pilar'ın videosunda gördükleri aşağıdan yukarı doğru yükselirken parıldayan LED ışıklar kaybolmuştu. Elektrik motorlarının bas bir homurdanma gibi çıkan seslerini dikkatle dinleyince insana tanıdık gelmiyordu, bu tür taşıt araçlarında her zaman duyulagelen tangırtı yerine daha yumuşak, insanı sakinleştirici kadifemsi bir ses duyuluyordu. Başını yukarı kaldırınca, asansör boşluğunun duvarlarının, uyuşturucu etkisiyle görülen, yeşilimsi sarı hücre kesecikleriyle kaplı bir gökyüzü gibi yükseldiğini gördü. Bu görüntü onda, az öncekinden daha güçlü bir şekilde, binbir gözlü yabancı bir varlık tarafından incelendikleri izlenimini doğurdu. Duyu organları içeri dönük, asansör kabinini içinde saklayan devasa bir organizma gibiydi. Asansör boşluğunun sona erdiği noktada hangar çıkışının dört köşe aydınlığını gördü. Hızla yükseldiler. Açıklık giderek yaklaşıyordu, alt kenarını geçmişlerdi bile.

Burası hangar değildi.

En azından hangara benzemiyordu. Onun yerine kırık camlardan yapılmış gibi, rengârenk şimşeklerle dalgalanan ve binlerce prizmanın güneş ışınlarını kırıp çevreye yaydığı bir kubbe yükseliyordu tepelerinde. Zemin düzdü, toprağımsı bir dokuda kahverengiydi. Tek bir söz bile edecek gücü bulamadan asansörden çıktılar, Luther ayaklarının altındaki toprağın yaylandığını hissetti. Eğilip eliyle zemini yokladı, yerden tanecikler alıp parmakları arasında ezdi, humuslu topraktı bu. Ezilmiş topraktan başka bir şey değildi. Her biri teker teker yürüyüp yanından geçti, tehlike habercisi olan bilinmezlik karşısında duyulan korku ve merakla, uykuda yürürcesine ilerliyorlardı. Önce Eleanor bu parıldayan kubbenin altından koyu mavi göğün açıklığına çıktı. Ağzından bir şaşkınlık sesi döküldü, çocukça da olsa içinden gelen derin bir sarsıntının dışavurumuydu bu. Hep birlikte oracıkta ne yapacaklarını bilemeden kalakaldılar, hiçbir şey söylemeden çevrelerine bakınıp çiçek ve çam iğnesi

kokan havayı içlerine çektiler. Hava ülkenin o bölgesinde hiç olmadığı kadar sıcak ve nemliydi. Nerede olduklarına yönelik hiçbir kuşkuları yoktu. Tepelerin topoğrafyası ve dağların sırtları bulundukları yerin kuşkuya yer bırakmayacak şekilde Sierra Valley olduğunu söylüyordu. Yuba Geçidi'nin sisler içinde kalmış yüksek tepeleri, onun kuzeyinde kalan Plumas Dağları'nın yamaçları, tabii eğer bu dünyada Sierra ve Plumas gibi adlar kullanılıyor ve bir anlama geliyorduysa.

Pilar, "Bu mümkün değil..." diye konuşmaya başladı.

"Demek ki mümkün," diye kabaca onun sözünü kesti Grace, "Kes artık küçük bir kız gibi neyin olamayacağı konusunda vıdı vıdı etmeyi. Bambaşka bir yere geldik işte."

"Bildiğim bir tek şey var," dedi D.S., "ben buralı değilim."

"Karşılıklı etkileşim," diye mırıldandı Kenny.

"Neyin karşılıklı etkileşimi?" Eleanor sanki Kenny ondan önemli bir şey gizliyormuş gibi genç adama baktı. Japon çevrenin etkisiyle büyülenmiş gibiydi, Eleanor'u algılamıyordu bile.

"Böyle bir durumla daha önce hiç karşılaşmadık," dedi daha çok kendiyle konuşurcasına. "Ama teorik olarak..."

"Açıkla bana Bay Spock," dedi onun omzuna dokunan Phibbs. "Ben buna benzer bir şeyi kuzeyde, yasa dışı ekim alanlarını yaktığımızda yaşamıştım. Ama o da ancak tekrar uyuşturucunun etkisinden kurtulup kendime gelene kadar sürmüştü."

"Prensip şu..." Kenny sözcükleri arıyordu, "yani bunun bir el fenerine benzetilebileceğini düşünüyorum. Bence Kapılar başka dünyalara ışık tutan el fenerleri. Işınlarla yolculuk yapıyoruz. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama iki olasılık var: Ya fenerden fenere gönderiliyorsun ki bu doğrudan transfer ya da başka bir yerde fenerden çıkan ışınların düştüğü yere gönderiliyorsun. Bu da dolaylı transfer. Geri dönebilmek için ışınların düşeceği ve daha önce de düşmüş olduğu yerde durman gerek. O zaman seni geri götürüyor, tamam mı? Sanıyorum

ki, hatta bildiğimi bile söyleyebilirim, Kapı diğer evrenlerdeki Kapıları, yeryüzüne benzer dünyaları, gizli iniş alanlarını köşe bucak arıyor. Bir orayı aydınlatıyor, bir burayı. Ve aynı anda sayısız Kapı aynı şeyi yapıyor. Teorik olarak, farklı Kapıların el fenerinden çıkan ışınlar tesadüfen aynı anda aynı noktayı aydınlatırsa ve birinin çekim alanı diğerinden daha güçlüyse..."

"Bunun sonucunda boğazımıza kadar boka batmış olabiliriz demektir," diye özetledi Ruth durumu.

"Yine de güzel bir bok," diye tamamladı Phibbs, Ruth'un sözlerini. Gerçeği söylemek gerekirse dediği yanlış sayılmazdı.

Çünkü manzara şaşırtıcı, büyüleyiciydi, insanı sarhoş ediyor, sersemletiyordu. Burada tarihî izler gösteren hiçbir şey yoktu. Bir zamanlar on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir yapının yakın çevreye egemen olduğu düşüncesi, bakanın dikkatini çeken doğanın gücü ya da egzotik bir yaratım iradesinin ifadesi karşısında hiç de inandırıcı gelmiyordu. Transformatörlerden, soğuk hava depolarından hiçbir iz yoktu, çitler, samanlıklar ve diğer yapılar kaybolmuştu. Eğer burada gerçekten bir çiftlik var idiyse, planlayıcı ya da bilinçsiz ruh, izlerini hayal gücü dışında sanki hiç var olmamış gibi silmişti.

"Olağanüstü güzel," diye fısıldadı Eleanor. "Muhteşem."

Dört bir yana doğru genişleyen, hiçbir tarife sığmayacak bir manzara, bir donanım, bir makine parkı ya da jeolojinin bir kaprisi. Hissedilen otuz beş derecelik çevre ısısı buz ve donmuş karın akla getirdiği her şeyi silip süpürmüştü. Benzersiz karmaşıklıkta bir şey yaratılmıştı burada. Kule yüksekliğinde, kimi kez küt, kimi kez bir diken inceliğinde, gökyüzünde yaylar çizen, köprüler kuran, birbirine sarmallar ve kafeslerle bağlı heykelleri andıran sarkıt ve dikitler, kristal benzeri bir maddeden yapılmış gibiydi. Bakış açısının her değişiminde renk tayfının farklı renkleri parıldıyor, bazen de bütün renkler bir arada yanıp sönüyordu. Derken lacivert bir iğne parlıyor, küp ya da koni

şeklinde ametisti andıran şekiller kıvılcım saçıyordu, insan dal budak salmış cilalı opal taşlarına baktığını sanırdı. Yayların iç bükey yüzeyleri boyunca dalgalar yayılıyor, içinden açık turkuaz rengi yansıyordu. Ama bütün bunlara baskın olan izlenim sayısız elmas parçasının içine hapsolmuş beyaz bir ışıktı. Bu görüntü dağın eteklerine kadar uzanıyordu ve o noktada gerçek, tanıdık doğanın iktidarı yükseliyordu. Kapkara, ağır çam ormanlarının içinde kısa sedir ağaçları ve köknarlar tepeye doğru seyrekleştikçe altından beyaz kayalar beliriyordu. Katedrali andıran bir görkem, içinden fışkıran sağlık ve (evet bu neydi gerçekten?) kendini dayatma. Başka nasıl açıklanabilirdi ki? Luther'a her şey alışılagelmiş olandan biraz daha karmaşık, zıtlıklar biraz daha keskin, ağaç gövdelerinin karalığı sonsuz, karanlık odalardaki geçitler, o karanlığı yaran yeşil neredeyse göz kamaştırıcı, gökyüzü sanki, en güzel günlerde önünde bulunan bir filtre çekilip alınmışçasına aydınlık ve parlak geliyordu. Güneşin yumuşacık ışınları kara çamların iğneli fidanlarına vurup uçlarını gümüş gibi parlatıyordu. Güneyde, Knutson Meadows çevresindeki orman yolları küçük göllerle kaplı, kristal gibi parlayan çayırlara doğru çatallanıyordu. Tepelerin kıraç yamaçları bile aslanağızlarının savurganlığıyla böbürleniyordu, yamaçlarda tek tük biten otlar ve iri çakıl taşları bile kendini bulmuştu, mevsim dönümlerinden sonra gücünü yeniden toplayan bir doğanın yarattığı bu etkiyi azaltmaya yetmiyordu.

"Kimsenin huzurunu bozmak istemiyorum," diye ortak ruh halini gerçekçiliğe çekti Phibbs. "Ama buradan nasıl çıkacağız?"

"Kontrol odası hâlâ duruyorsa sorun değil." Elmar birkaç adım attı. Bu heykellerin çoğu yer hizasında birbiriyle birleşse de aralarından, üstünde durdukları ince humuslu toprakla kaplı yollar geçiyordu. "Bir şey Kapı'ya kumanda ediyor. Hâlâ çalışıyor. Hâlâ bir şeyleri yolluyor."

"Bu da bizi, burada kimin yaşadığı sorusuna getiriyor," dedi Elmar'ın peşinden giden Luther. Bakışlarını geçidin, ağaçların uçlarının zikzaklar çizdiği kıyısına doğru kaldırdı. Ağaçlar gri mavi bir silüet gibi güneye doğru uzayıp gidiyordu. Onun gerisinde, Yuba Geçidi'nin yukarısında, on on iki kilometre kadar uzakta bir masal şatosu yükseliyordu. Nemli havada dış hatları öylesine yumuşak ve pastel renklerle parlıyordu ki, kuleleri ve kemerleri göğün maviliğinden ayırt edebilmek için iki kez bakmak gerekiyordu. Öyle havada asılı dururken, camdan yapılmış olduğu düşünülebilirdi ama Luther yine de bu şatonun da çiftliğin yapıldığı kristalimsi malzemeden yapılmış olduğunu tahmin ediyordu, burada artık hiçbir anlamı olmayan ama anlaşabilir olması için kullanılması gereken bir kavram.

Elmar onun bakışlarını takip etti.

"Bu bir kent. Çok büyük olmalı."

"Belki de sadece bir doğal oluşumdur. Ama eğer doğal değilse, kimin yaptığını bulmak faydalı olabilir."

"Peki kime rastlamayı umuyorsunuz, şerif yardımcısı?" Jaron'un gölgesi Luther'ın üzerine düştü. "Altın arayıcısı ahmak dostlarınıza mı?"

"Ne hoş," diye gülümsedi Ruth, "her zamanki gibi, kusursuz bir pislik."

Jaron boyun eğmedi. "Ben sadece burada boşa geçirdiğimiz her saniyenin, kurtulma şansımızı azalttığına dikkat çekiyorum."

"Korktun mu yoksa?"

"Buradan yer altına inen bir yol görüyor musunuz?" diye sordu kadının yaptığı iğnelemeyi yok sayan Jaron. Eliyle şatonun bulunduğu yönü gösterdi, tabii eğer o şato oradaysa. "Her şey o kristal neşeyle kaplı. Kapıyı programlayabilmek için anahtarı seçmemiz lazım. Bunu da ancak kontrol odasında yapabiliriz. Benim önerim..."

"Senin önerilerin için süre doldu."

"Bırak konuşsun." Elmar yorgun bir tavırla elini salladı. "Vakti geldiğinde bize bir sürü açıklama yapması gerekecek."

"Orada gerçekten bir giriş olduğundan emin olmamızı öneriyorum. Ve sonra onu sunucu odasından..."

Bir şey Luther'ın dikkatini çekti. Bir hayvan ya da insan, karaçamların arasında güneşin yer yer aydınlattığı çayırda hareket ediyordu, sonra durup yeniden gölgelerin arasına çekildi. Ansızın her yandan yaşam belirtileri görür oldu. Ağacın üstünde, yükseklerde koca bir kartal rüzgârla süzülüyor, biraz ötesindeki bir sedir ağacından çevreye küçük kuşlar dağılıyor ve gevşek bir sürü halinde kafalarının üstünde daire çiziyordu. Parlak ışıkta kanatları sanki dönüyormuş gibi geliyordu insana ama belki de güçlü kaslara bağlı kanatlarını bir kuş için alışılmadık bir hızla çırpıyorlardı. Ama birdenbire acaba kuş değiller mi sorusu takıldı insanın aklına. Ağaçların gölgesinde kocaman bir geyik güneşe çıktı, hiç görülmedik boyda bir hayvandı bu. Onlara doğru şöyle bir bakıp sanki orada değillermiş gibi otlamaya başladı. Ama Luther az önce gördüğü şeyin bu geyik olmadığından emindi. O hareket eden şey hâlâ orada, ağaçların arasındaydı. Ya da belki kaybolmuştu. Belki de zaten hiç yoktu. Üç gündür hemen hemen hiç uyumamıştı. Tükenmiş olan beyni düş görmeye hasret kalmış olabilirdi. Belki de bir düşün ön tanıtımını görmüştü.

Sinemalardaki gelecek programlar gibi.

"Peki ya Downieville hâlâ oradaysa," dedi D.S. "Gidip bir bakmamız gerekmez mi?"

"Bizim buradan toz olmamız gerek," diye homurdandı Grace. "Yapmamız gereken bu."

"Evet ama belki orada adamlarımız vardır." Yaşlı asker sakalını çekiştirirken söyledikleri kulağa hiç de mantıksız gelmiyordu. "Şu sizin Kapı'dan... her şey çıkabilir, değil mi? Siz örümceklerin bir ağacı ne kadar büyük bir hızla ağlarla kapla-

dığını gördünüz mü hiç? Ya da karıncaların koca bir iguanayı parçaladığını? Kar yağdığında birkaç saat içinde göze her şey bambaşka görünür. Demek istiyorum ki bu değişimler kısa bir süre içinde gerçekleşmiş olabilir: bir işgal ya da ona benzer bir şeyle. Siz işinize yarayacak dünyalar arasında yolculuk yapıyorsunuz. Diyelim ki yabancı bir güç de aynı çıkarlara sahip. Ama çok daha büyük boyutlarda. Göz açıp kapayıncaya kadar, bu Kapı'dan geçip bütün dünyayı işgal eder ve her tarafa bu kristal mi, cam mı neyse onlardan inşa edebilir..."

"*Dünyalar Savaşı*!" Phibbs şevkle başını salladı. "Aynen. Kızıl yaban otları. Hurra!"

"Hımm..." diyen D.S. başını kaşıdı. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Sahiden mi? H.G. Wells'in romanı. Mars'tan gelen işgal."

"Bilimkurguyla işim olmaz benim."

"Bunu söylemek için burası çok uygun bir yer Donals Scott. Tıpkı Gandalf'ın cücelere fanteziden nefret ettiğini söylemesi gibi. Ama söylediğin bana tamamen mantıksız gelmiyor."

"Eğer burada birileri yaşıyorsa, o zaman Kapı neden terk edilmiş?" diye sordu Eleanor.

"İşgal," dedi Phibbs eliyle gırtlağını keser gibi bir hareket yaparak.

"Ama burada kimse yok sanki."

"Tamam," dedi Elmar içine düştüğü kara düşüncelerden sıyrılarak. "Biz bu işlerde deneyimli sayılırız. Dinozorlarla bile karşılaşmıştık. Şimdi çevreye bir göz atmak istiyorum."

"Elmar, bu kontrollü bir transfer değil," diye fikrini söyledi Eleanor.

"Ama belki bir fırsattır bu."

"Ne fırsatı?"

Elmar kadına baktı. "Hindistan'ı ararken Amerika'yı bulma fırsatı."

"Hayır," dedi kadın kararlılıkla. "Jaron bu noktada haklı. Geri dönüş yolunu bulmalıyız."

"Elli..."

"Ayrılalım," diye önerdi Luther. İşgal teorisine inanmasa da D.S.'e şükran duyuyordu. Kurduğu mantık kolay çürütülecek gibi değildi. "Eğer D.S. haklıysa bu dünyada da yardıma ihtiyacı olan bir Tamy ve bir Jodie olabilir. Lilium jetlerimiz var. Bir grup çevreyi araştırsın, diğeriyse kontrol odasına ulaşmaya çalışsın."

Kimse karşı çıkmadı. Hatta Grace'in gözlerinde, önerisi yüzünden pişmanlık duymasına sebep olacak bir kıvılcımın yanıp söndüğünü görür gibi oldu.

"Peki gruplara nasıl bölünelim?" diye sordu Pilar.

"Ben uçacağım," dedi Elmar. "Luther, ya sen?"

"Ben de geliyorum. Eğer Ruth da gelirse." Gözlerini güvenlik şefine dikti, "Ya sen Jaron?"

"Ne?" diye patladı Pilar. "Bu pisliği yanına mı alacaksın?"

"Onu yanımıza alıyoruz. Çünkü Eleanor haklı," dedi Luther. "Zaten şu anda bile yeterince tehlikeli. Jaron ve Grace'i hiçbir koşulda aynı grupta, bir arada bırakamayız."

Grace ona bakıp gülümsedi. Çiftlikteki ilk karşılaşmalarındaki gibi. Koyu tenli kadının tam anlaşılamayan vaadi.

"Ben ekip çalışmasına çok yatkınım," dedi usulca. Luther ilk kez sesindeki karanlığı, nerdeyse güvercinlerin mırıldanmasını andıran tınıyı duydu.

Bu kadın sandığımdan da tehlikeli.

Elmar sırt çantasından çıkardığı dürbünle ufku inceldi ve sonra dürbünü Luther'a verdi. Defalarca büyütülmüş halde o tesisin buradaki kristalli hammaddeden yapıldığı belli oluyordu. Luther düşünceli bir tavırla elindeki dürbünü indirip çevrelerindeki humuslu yolu inceledi. Terk edilmiş bir yer için fazla bakımlıydı bu yollar. Yeniden dürbünü ufka doğrultup pastel renkli parıldayan yapıda yaşam belirtisi olup olmadığına baktı.

Ama kesin bir şey söyleyebilmek için fazla uzaktalardı. Kuş sürüsü ya da uçak sandıkları şeyler, büyüteçlerin ürettiği yanılsamalar gibi, üstü üste binmiş hava tabakalarındaki yansımalar olabilirdi. Emin olmak için oraya inmeleri gerekiyordu. Bu arada kendine Eleanor'un ısrarına uyup burayı en kısa sürede terk etmelerinin daha doğru olup olmadığını sordu.

"Hava taşıtlarının şarjı boşalmamış," dedi Elmar, "453'te fazla harcamamışız. Yakın çevre içim arazi aracını da kullanabiliriz. Silah ve cephaneyi kontrol etmemiz gerek. Ve tabii nasıl iletişim kuracağımızı."

"Bu bir işe yaramıyor," dedi Kenny veri bilekliğini göstererek. "Hiç çekmiyor."

"Telsiz."

"Adi, eski moda telsizler. Onlardan var yanımızda."

"Ben de gelmek istiyorum," dedi D.S.

"Üzgünüm dostum," diye başını salladı Elmar adama bakmadan, "sığamayız."

"Bu havalı uçaklardan bir sürü var. Ben de birini..."

"Ama ikinci bir pilotumuz yok. Bu nesneleri manuel uçurmak zorundayız. Kenny ve Pilar da burada kalıyor."

"İkinci bir pilotunuz var tabii," dedi Jaron önemsemez bir tavırla. "Eğer bu kadar salakça paranoyak olmayaydınız."

"Sence niye böyleyiz acaba?" diye sordu Pilar.

Jaron Grace'e bir bakış attı. Sanki gizli bir frekanstan birbirlerine başkalarının duyamayacağı mesajlar gönderiyormuşçasına gözleri birbirine kilitlendi. O anda Luther bu ikisini bedensel yakınlık dışında birbirine bağlayan şeyin ne olduğunu anladı: sadakat! Eğer Grace'in herhangi bir duygu hissetmesi mümkünse, bu olsa olsa patronuna karşı duyduğu sadakat olabilirdi. Artık birlikte neler yaşadılarsa.

"Hugo öldü." Devasa adam yüzünü sıcak, sedir ağacı kokan rüzgâra döndü. "Maskemiz düştü artık. Senin anahtarın var

Pilar. Elmar'da da benimki var. Sizi burada bırakıp dönmeye kalksak bile, kapıya yaklaştığımız anda senin adamların bizi yakalar. O zaman neden hile yapalım?"

Ancak bütün hazırlıklar tamamlandıktan, uçaklar ve arazi araçları dışarı çıktıktan, acil durum paketleri toplanıp silahlar dağıtıldıktan sonra Luther, *akrep de ölmek üzere olan kurbağaya, "Kusura bakma, elimden başka bir şey gelmez," der*, diye düşündü.

"Bu benim doğamda var."

D.S.'i almadan uçtular.

Eternity görevine ait Lilium jetinin aküsü onları Pasifik kıyısına götürüp getirmeye yetecek kadar doluydu. Ama bu süre yine de Eleanor'un sabrını taşıracak kadar uzundu. Haksız da sayılmazdı doğrusu çünkü homo sapiens türünün sadece yüzde onunun sahip olduğu kahramanlık geni çoğu kez kutsal kâsenin peşinde koşan ve hiçbir zaman hoşnut olmayan bu azınlığın genç yaşta ölümüne yol açmıştı. Daha çok kısa bir süre önce Elmar en güvendiği kişiyi yitirmişti. Üstelik onun Yahuda olduğu ortaya çıkmıştı. Onun yarattıkları PE-453'de insanlığın soyunu tüketmekle meşguldü. Ölümden dönüp hayallerinin birçoğunun yıkılmasından sonra diğerleri zarar görmeden evlerine dönme ve bir süre hiçbir şey yapmama ihtiyacı hissetmese ve tehlike ya da ölüm kelimelerini duymak bile istemese gözünü bile kırpmadan en ciddi sıkıntılara yol açabilecek izin dahi peşinden gidebilirdi.

"Downieville'e kadar," dedi Eleanor.

"En fazla Grass Valley'ye kadar," diye yanıtladı onu Elmar ve normalde duygusal şovlardan hiç haz etmemesine rağmen, onu sıkıca kucakladı. Bunu yaparken sanki hayatını pazar günü mangal partilerinde, okuldaki veli toplantılarında karnı şişkin bir

köpekle geçiren biri gibiydi. "Belki bu masal şatosu sorularımızın bazılarına cevap verebilir," diyerek bu hisleri bir kenara itti.

"Kimsenin sormadığı sorulara mı?"

"Elli, sen hiç sorular sorulana kadar bekledin mi?"

"Hayır," diye iç çekti Eleanor, "Seni sefil pazarlıkçı."

"Ben 453'te olanların bir benzerinin bizde de olmasını önlemeye çalışıyorum. Geleceğimizi anlamaya çalışıyorum."

"Ama buradaki şey bizim geleceğimiz değil."

"Belki de öyledir."

"Hayır!" Eleanor birdenbire hiddetlendi. "Biz değiştirilebilir değiliz Elmar. Denklemdeki bir değişken değiliz. Biz *biziz sadece*! Boş ver sen tüm bu PE saçmalıklarını, dünyayı kurtarmayı boş ver. Hangi dünyayı kurtaracaksın ki? Herhangi bir gelecekte bulduğun şeyler senin için bizden daha anlamlı. Neden elimizden gelenin en iyisini yapmıyoruz? Bıktım bu Kapı'dan artık! Sanki yeterince derdimiz yokmuş gibi. Kendi hatalarımıza karşı kendi fikirlerimiz bu değil, bu dışarıdan bir yerlerden gelen kurtuluş öğretileri."

"Elli ben sadece..."

"Evet, biliyorum." Kendini onun kollarından kurtardı. "Ama önemli olan başkalarının elinde ne olduğu değil, senin elinde ne olduğu."

Kendi kanından olan bir kız çocuğu, diye düşündü Luther o anda. Oysa Tamy'yi göğsüne bastırıp içini acıtacak netlikte onun kendi Tamy'si olmadığını ve hiçbir zaman da olamayacağını, Batı Sacramento'daki kadının kocasının, evinin arkasındaki ormanda gömülü bir yabancı olduğunu anlayana kadar her şey ne kadar da kolaydı.

Jet yükselmeye başladı.

Bu arada kristal ormanının, bu gizemli yapıları tarif etmek içim kullanılacak en sıradan ifade muhtemelen buydu, Sierra Valley'nin ovasının içlerine kadar uzandığı görülüyordu. Onun

ardında el değmemiş doğa yükseliyordu. Doğuda Sierra, Nevada'nın granit tepelerine kadar çalılarla kaplıydı, içinden damarı andıran su yollarının geçtiği, yüzeyinde lacivert gökyüzünün yansıdığı göletlerle dolu sulak çayırlar yayılıyordu. Bir zamanlar sığırların otladığı çiftliklerde dağınık halde alageyik sürüleri otluyordu. Daha iri, daha tombul, alışılmadık hayvanlar da vardı. Ama onlar oldukça uzakta olduğundan Luther ne onları ne de saz ve kamışların arasında kanat çırpan, bir konup bir kalkan yeşilimsi altın renkli yüzlerce kuşu tanıyabildi. Çevrede tek bir ev bile görünmüyordu, görünürde tek bir samanlık bile yoktu. Yükseğe çıktıkça görüş alanları genişliyordu, güneyde Sattley ve Sierravillle'e kadar uzanıp kıraç tepeler boyunca okul, kilise ve Darlene'in kafesinin bulunması gereken yere kadar ilerliyordu. Ama orada da çamurlu zeminler, daha fazla hayvan, kaya kütlelerinin arasında açık renk noktalar ve eğik ağaçlar vardı sadece.

Yerleşim yerleri çok uzaklardaydı.

İnsanlara ait hiçbir insan yerleşim izinin olmadığı, hiç değilse göçüp gitmiş olduklarına dair bile hiçbir belirtinin olmadığı bu arazi Luther'ın içine korku salıyordu. Dehşete düşmesi gerekmez miydi? Ama bütün bunların yok olduğunu görmek, sadece hayatın akışına işaret ediyordu. Dünya sanki doğaya zarar verenlerden olduğu gibi, çevreye romantik bir duyguyla bağlı olanlardan da kurtulmuş gibiydi. Peki sırf bu nedenle dünya daha barışçıl, hatta daha iyi bir yer haline mi gelmişti? Ne olduğunu söylemek mümkün değildi. Eğer kristaller ve yer altındaki kapı olmasa, kapalı bir çemberden söz etmek mümkün olabilirdi. Geçmiş ve gelecek gibi tasarımların bir anlamının kalmadığı bir çemberden. Özelliklerini yitirdikçe daha sağlıklı hale gelen bir dünya. Ama başka bir şey bu izlenimi, belki de geçmişin daha amaç yüklü günlerinden kalan ama hâlâ amaçsızca çalışmayı sürdüren Kapı'dan daha etkin bir biçimde silip süpürüyordu.

Bunlar yoldu. Kuzeyden gelip kristal ormanı kesen ve ormanın diğer ucunda yeniden ortaya çıkan Westside Yolu. Ovanın çevresini dolanan 49 numaralı karayolu. Üstleri asfaltla değil, çiftlikteki gibi humuslu toprakla kaplı olsa da bu yollar hâlâ yerli yerinde duruyordu.

Ve birileri bu yolların bakımını yapıyordu.

Hiç değilse kendi aralarındaki iletişim sorununu nasıl çözebileceklerini bulan tabii ki yine Kenny oldu. Gerçi ellerinde görüş hattı telsizi dışında hiçbir şey yoktu...

"Çok sayıda telsiz cihazı dışında."

"Doğru," dedi Pilar, "aramızda da yüz metre kadar kaya ve toprak var."

Ya sunucu odasından geçip kontrol odasına gideceklerdi ya da şatonun bulunduğu yerde bir geçit daha vardı. Pilar zaman yitirmek istemediği için, grubu ikiye bölmeye karar verdi, herkesin ortak kanısına göre, oy hakkı olmadığı için Grace olmadan. Kenny, Phibbs ve D.S. kristal ormanı araştıracak, Pilar ve Eleanor yer altına girecekti.

"Yük asansörünün üstü açık," diye açıkladı Kenny. "Sunucu odasının hizasına kadar çıkın. Yanınıza bir telsiz alın. Diğeri bizde olacak. Üçüncü telsizi asansörün zeminine, dördüncüyü ise yukarıya, asansör çukurunun üzerine bırakacağız. Tabii bu sistem sadece asansör kabini görüş hattınızda kaldığı sürece çalışır..."

"İş görür." Pilar başını salladı. "Asansör kabini ve kontrol odası karşı karşıyalar. Aralarındaki orta koridor onları birbirine bağlıyor."

"Şato ve hangar da öyle. Demek istiyorum ki hiçbiri yok artık ama görüş hattı meselesinde değişen bir şey yok. Biz hangarın

içiyle iletişim kuracağız, oradaki cihaz bunu asansör kabinine iletecek, o da sizinle iletişim kuracak. Ve ters yönde de aynı şekilde işleyecek."

"Eğer orada herhangi bir şey varsa," diye mırıldandı Grace.

"Kendine sakla görüşlerini," dedi Pilar. "Eğer burada takılıp kalacak olursak, başının çaresine ilk bakması gereken sen olacaksın."

Grace kaşlarını kaldırdı. "Neden bu kadar sertsin, artık dayanışma içinde olduğumuzu sanıyordum."

"Bu kadını ne yapacağız?" diye sordu Phibbs.

"Biri başına dert aldı galiba, değil mi?" D.S. 500 model Smith & Wesson'unun namlusunu kontrol etti. "İkiye ayrılacak olursak bu küçük bir sorun olabilir."

"Saçma," dedi Grace. "Hepimizin çıkarı aynı."

"Pek sayılmaz," dedi Pilar kadına aşağılayıcı bir bakış atarak. "Senin ve benim çıkarlarımız ortak olamaz."

"Seni dinozorların paralel evreninden kurtardığımda başka türlü konuşuyordun ama."

"Kafama silah dayamayacaktın."

"Onu arabalardan birine tıkabiliriz," diye önerdi Eleanor. "Tekrar bir araya gelene kadar."

"Nasılda acınası bir grup böyle!" dedi Grace başını sallayarak. "Jaron'u duydunuz. İş işten geçti artık. Yanınızda benim olmam sizin için bir tür yaşam sigortası sayılır."

"Senin poliçen bana pahalı gelir."

Arazi arabalarının ikisi hangarın önünde duruyordu. Üçüncü aracı Kapı'da bırakmışlardı. Büyük bir olasılıkla sadece ikisine gerek duyacaklardı. Mesafe nedeniyle değildi bu seçim, şatoya yürüme mesafesi iki dakikaydı, sunucu odasından da yaya olarak geçmek mümkündü. Ama aşağısının nasıl olduğu belli değildi, arabalar hiç değilse belli bir koruma ve gerektiğinde hızlıca kaçma imkânı sağlayabilirdi. Henüz küpler, kubbeler

ve kristalli arazinin dorukları arasında bir tehlike görünmüyordu. Bunların keskin kenarları ve bağlantı noktaları olmayan tuhaf yapısı, hangi amaçla ve nasıl yapıldıkları hakkında hiçbir hayale sığmıyordu. Baş döndürücü yükseklikte, parabol şeklindeki kemerler, üstünden geçmeye yarıyor olamazdı. Üst yüzeylerinin bombeli olması ve son derece kırılgan hali sanki kuştan daha ağır bir şeyi taşıyamazmış izlenimi veriyordu. Şato bölgesinde dip dibe yükselen bir düzine kadar sipsivri dikit, bir arada donmuş amplitüdleri andırıyordu. Bu yapılar her seferinde yeni ve yetersiz benzetmelerle tanıdık bir şeyler arayan ruhun peşinde koşuyordu.

"Onu burada tutun," dedi Pilar. "Eleanor ve benim ona aşağıda hiç ihtiyacımız olmaz."

Grace havayı kokladı. "Siz de kokuyu alıyor musunuz?"

"Şimdi ne geliyor? Black Widow mu?" diye soruyor Phibbs.

"Havada ciğerlere işleyen bir şey var. Boğucu bir şey." Öksürüp göğsünü tuttu. Kurşun geçirmez yeleği ona bırakmışlardı. "Neyse, kimin umurunda? Belki de demin aldığım darbelerin etkisidir."

Pilar düşünceli bir ifadeyle onu izledi.

"Hayır, dikkatini çeken bir şey varsa bize de söyleyebilirsin."

"Ansızın bu ne değişiklik?" diye sırıttı Grace. "Ne güzel, benim de bir görevim var artık. Teşekkürler."

"Keşke Jim burada olsaydı," dedi Kenny usulca.

"Hımm." D.S. Kenny'nin omzuna vurdu. "İyi bir delikanlıydı."

"Dikkatsiz davrandım. Görmem lazımdı..."

"Onu *Ripper* hakladı Kenny," dedi Pilar kısaca. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Pilar, büyük bir aşk olmasa da çok güzel günler geçirdiği Jim'i düşünmemeye çalışıyordu. Ama her şeyden önemlisi, onu Nord-

visk'e getiren oydu. Pilar olmasa Jim hâlâ harabe halindeki o sahil kafesini yaşatmaya çalışıyor ve eğitimini yarıda kestiği için zerre kadar pişmanlık duymuyor olurdu.

Ben olmasam hâlâ hayatta olurdun.

Tek tek zincirin halkalarını saymak boşunaydı. Herkes nasıl birbirinin içine dolanıyorsa bizde de öyle oldu. İlk suç kimde? Kimsede değil. Belki Havva'da. Zavallı Havva teyze, en şanssız olan oydu. Olaya böyle bakmak lazım.

Tüm şiddetiyle tepelerine vuran öğlen güneşi kristalli araziyi aydınlatıyordu. Pilar gözyaşlarını bastırıyordu.

Sesinin gür çıkmasına uğraşarak, "Hadi toplanalım," dedi.

Elmar yönünü güneybatıya çevirdi. Kumanda levyesi onun elindeydi, Jaron onun yanında oturuyordu, Luther ve Ruth arka koltuktalardı. Çevresi böylesine sarılmış, üstelik silahsız haldeyken olay çıkarmaya çalışmak eski güvenlik şefi açısından akıllı bir davranış olmazdı ama Luther'ın, onun aklında böyle bir şey olmadığı yolundaki izlenimi giderek güçleniyordu. Jaron Rodriguez yenilgiyi kabullenmiş gibi duruyordu. Alçak irtifadan büyük bir hızla dağ geçidinin üzerinden uçuyorlardı. Sol yanlarında, kilometrelerce ilerideki masal şatosu bir buzul gibi görünüyordu. Luther güneşin konumuna bakarak hangi mevsimde olduklarını kestirmeye çalıştı. İlkbahar olabilir miydi? Mayıs başı? Üç gün önce bu bölgede mevsimin son karlarıyla kaplı bir bölgeden geçmişti. Ama bu sıcaklıklarda artık karın kalmamış olması gerekirdi. Böylece D.S.'in bu araştırma gezisi için sadece bir mazeret olan teorisi de buhar olup uçuyordu. Bir bölgenin ortalama ısısını neredeyse iki katına çıkarmak en becerikli işgalciler için bile kolay sayılmazdı.

Bulundukları yer uzak gelecekteki bir gerçeklikti.

Elmar hızlanıyordu. Hangi yöne baksa dalgalı denizi andıran orman görülüyordu. Her taraf Luther'ın daha önce gördüğünden daha yoğun, daha yüksek, geniş yapraklı bitkiler ve güneşe uzanan çeneleri andıran çiçeklerle kaplıydı. Sanki her şey biraz daha büyümüştü. Aşağı ve Yukarı Sardine göllerinin üzerinden uçuyorlardı. Parlak safir taşına oturtulmuş granite benzer çıplak kayalıklı tepeler vadiye doğru uzanıyordu. Nehre doğru yaklaştıkça tümüyle kozalaklı ağaçlardan oluşan orman daha da coşuyordu. Çam ağaçlarının milimetrik düzenini dev eğrelti otları bozuyor, orkideler yamaçları yangın alanına çeviriyordu. Sierra City'nin yukarısından Golden Chain Karayolu'na ulaşmaları gerekiyordu. Ama ne kent ayakta kalmıştı ne de kara yolu. Sadece Yuba Nehri her zamanki genişliğinde, kavisler çizip köpükler saçarak akıyordu. Irmağın az yukarısında kalarak nehir yatağının iki yanında uzanan dağ sıralarının biraz üstünden ilerlediler. İri, uçucu böcekler, az ötede beyaz köpükler saçan bir çağlayana dönüşmeden önce, güneş ışınlarının zeminindeki rengârenk çakıl taşlarında oynaştığı suyun üstüne konmuştu. Su samurlarını, siyah ayıları ve kızıl yusufçukları izliyorlardı. Her biri kanatlarını ve kıskaçlarını göz alıcı cart sarı polen kesecikleri arasında çiftleşecek eş arayan böceklere benzer çiçekler kıyıya kadar uzanıyordu.

Son bir viraj onları Downieville'den ayırdı.

Asansörü kullanacaktı.

Yollarda gördükleri tek izin kendi arazi araçlarından çıktığı, önce Pilar'ın dikkatini çekti. Ne bir aşınma izi, ne bir kırıntı ne de bir toz zerresi. Kapı'yı da, daha önce tek bir kez ya da çok defa her hangi bir şeyin çalışıp çalışmadığı hakkında hiçbir belirti olmayan kusursuzluk sarmalıyordu. Peki ama onlarca,

belki binlerce yıldır var olan bir tesis, eğer çalışıp çalışmadığı kontrol edilmeyecekse neden böylesine steril bir ortamda tutuluyordu? Asansör sanki bakımı yeni yapılmış gibi kayarcasına yükseliyordu.

"Bizi izliyorlar," dedi Eleanor duvarlarda floresan ışığı yayan çemberlere bakarak.

"Kim? Işıklar mı?"

"Ben onları inceledikçe onlar da beni inceliyor."

"Sanmam. Bence onlar lambadan başka bir şey değil." Eleanor'un sakin kalabilmesi için huzur ve güven duygusu veren küçük bir hap. "Bazen insan, olmayan şeyleri görür. Derin bir kuyunun içine uzun süre bakarsın, o da senin içine bakar."

Eleanor gülümsedi. "Nietzsche'den."

"Hakikaten mi?"

"Evet. Çok akıllı bir adamdı. Sonunda delirdi."

Gerçekten de Pilar'ın izlendikleri yönündeki izlenimi geçen her saniye daha da güçleniyordu. Yan taraftaki parmaklıklara kadar ilerleyince, bu ışıkların kaynağının, hep birlikte parıldayarak tek tek hiçbirinin şeklinin anlaşılmamasını sağlayan çok küçük canlı organizma sürüleri olduğunu düşündü. Duvarlardaki raylar ve merdiven basamakları aynı şekilde yükseliyordu. Onlara tanıdık gelen dökme betondan bir yapının içinde ilerlediler. Az sonra, bir yer altı midesi tarafından emilmeden önce, derinlerden güçlü bir yutma sesi duyulacak olsa, Pilar'ı hiç şaşırtmazdı bu. Bir zamanlar merdiven boşluğu olan yerdeki sarmal şeklindeki rampa ve tünel, asıl Kapı'nın yerine geçip onun ardına gizlenen canlı bir yaratığın varlığına işaret ediyordu.

Canlı bir yaratıkmış. Saçmalık. Asansör işte.

Asansör Pilar'ın tuşlara basarak verdiği komuta uyarak küre ile zemin arasında, ortada bir yerde durdu. Şu ana kadar hiçbir emre itaatsizlik edilmemişti. Ardında sunucu odası bulunması gereken kepenkli kapıya baktılar. Karşılarında yine bir şalter

vardı. Geçidi açmaya yarıyordu. Teknik bu kez de emirlerine boyun eğdi. Zırhlı kepenk yukarı yükselirken sunucu odasını ve cezalandırıcı gaddar tanrı A.R.E.S.'i gözler önüne serdi.

Çok iyi aydınlatılmış bu büyük mekâna büyülenmiş gibi baktılar.

"Kahretsin," diye fısıldadı Eleanor.

Mercedes humuslu yolda çirkin izler bırakıyordu. En azından D.S.'e çirkin geliyordu bu izler. Ona Mekong Deltası'nda kullandığı M 175 cipin tekerlek izlerini hatırlatıyordu. Oysa onun da geçmişin izlerini anımsatmayan, çok yaşlı bir Defender'ı vardı, hem de Sierra Valley'de hayli toprak kaldırmış Honda marka bir SUV. Onu geçmişin acılarına götüren belki de doğanın el değmemişliğiydi. Parmağı tetikte duruyordu. Grace, Phibbs'le onun arasında arka koltuğa sıkışmıştı. Kadın icabına bakılmış olmasını, öksürük krizleriyle bozulan bir kibir ve aşağılama maskesiyle taşıyordu.

"Yani sen şimdi hayat sigortası mı olacaksın?" diye dalga geçti Phibbs. "Sigortaya daha çok senin ihtiyacın varmış gibi duruyor."

"Defol başımdan, seni zevzek."

Ama kadının güveninin kırıldığı belli oluyordu. *Havada bir şey varsa*, diye düşündü D.S., *o zaman hepimizin tetikte olması gerek.*

"Hallederiz," derken sesi istediğinden daha dostça çıktı.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Dudağını öyle bir büzdü ki insan iyi niyetini zorlasa bunu bir gülümseme olarak yorumlayabilirdi.

"Siz beni bir şeytan gibi görüyorsunuz, değil mi?"

"Seni o kadar önemsediğimi söyleyemem," diye dişlerinin arasından homurdandı Phibbs.

"Arkadaşını ben vurmadım."

"Tabii, sen suçsuz bir kuzusun zaten."

Etiyopyalı kadın hâlâ D.S.'e bakıyordu. "İster inanın ister inanmayın, hey şeyi şirketin çıkarı için yaptım."

Gözleri nasıl da bembeyazdı. İris tabakası ise kehribar rengi. D.S. boğazını temizleyip ileri doğru baktı. "Bu konuda bir yargıya varmak bana düşmez."

"Bu kadın boktan bir orospu," diye tısladı Phibbs. "İnan bana Donald Scott, bu konuda ben bir yargıda bulunabilirim."

"Yükleme rampası."

"Ne?"

"Yükleme pampası." Japon direksiyon başında, New York metrosunu makinisti gibi geçtikleri durakların adını söylüyordu. "Avlu girişi." Yol sola doğru kıvrıldı. "Doğudaki uçuş pisti."

"Bu ne demek?" diye sordu Phibbs. "Herkes inecek mi?"

"Aklımdan çiftliğin topoğrafyasını geçiriyorum. Bu parıltılı nesne insanın zihnini bulandırıyor. Bütün referans noktaları silinip gidiyor. Şu anda merkezden soğuk hava depolarına doğru yönlendiriliyoruz."

"Peki bu nesnenin içine girsek?"

"Ne kadar sağlam olduğunu bilmiyorum." Küpler ve kuleler arasında zemin dalgalanarak uzanıyordu. Nesneler, Mercedes'in rahatça aralarından geçebileceği kadar ayrıktı ama bu arada yerden minik gökdelenler gibi yükselen bir sürü küçük kırılgan yapı parçalanıyor olabilirdi. Derken humuslu yol bir kavis çizdi. Kenny mutlulukla, "Uçuş pisti orta eksen, doğru rotadayız. Buralarda bir yerde, evet tam şu anda, uçuş pisti ile parkın arasındaki ağaçlı yolun üstünde olmalıyız," diye bağırdı. "Tamam, parktan geçelim. Neredeyse geldik, eminim." Arabayı Y harfi gibi çatallaşan bir yolun ağzına park etti. "İşte arka teras tam buradaydı. Kesinlikle. Eğer burada bir şato varsa, burnumuzun dibinde olması gerek."

Arabadan indiler. Motorun sesi kesilirken D.S. bu gürültünün bulundukları bu el değmemiş ama son noktasına kadar planlanmış gibi duran çevrede nasıl uyumsuz ve kaba durduğunu düşündü. Hava pırıl pırıldı ve akıl almaz derecede temizdi. Sessizlik etkileyiciydi. Ne uzaklardan gelen araba trafiği ne yükseklerde gürleyen bir uçak. Bu gürültülerin yokluğunda insanların çıkardığı seslerin varlığı kendini iyiden iyiye hissettiriyordu. Eğer bu bir işgalse bunun görkemini ve haşmetini kabul etmek gerekiyordu ama belki bunun bilinçli bir sahibi bile yoktu. Dünyadaki doğal oluşumların birçoğunu insanlar yanlışlıkla birilerinin yaptığını sanırlardı: Staffa'daki altıgen sütunlar, Nazca Çölü'ndeki çizgiler, Yonaguni'nin su altı piramitleri, kristallerin oluşumu, bu parlak formasyonlar da kozmik tohumların bir ürünü olamaz mıydı? Ama yollar ve hangara benzer kubbeli yapılar bunun mümkün olmadığını o kadar netlikle ortaya koyuyordu ki! Bunu düşündükçe D.S.'in tüyleri ürperdi.

Ve ansızın bu kristalli arazinin, kendi gerçek doğasını gizlediği duygusu içinde belirginleşti.

Kuantum bilgisayarları yok olmuştu.

Eleanor da zaten başka bir şey beklemiyordu. *Eternity*'nin bilgisayarı H.O.M.E. önünde duruyordu. Elmar-453 ona A.R.E.S.'in yeni versiyonunun vaftiz babası olduğunu anlatmıştı. Düzenli aralıklarla yerleştirilmiş, içinden esrarengiz ışıkların yanıp söndüğü sütunlar. Eğer Eleanor canlı bir beyne baktığını düşünüyorsa, yukarıdaki örgü ağıyla aynı kristal malzemeden yapılma, bütün bir salon boyunca zeminden tavana kadar yükselen ve içinden ışık saçan bir şeydi bu: Havada asılı duran hücre gövdeleri, incecik dallara ayrılmıştı, şaşırtıcı ölçüde plazmatik uzantıları andıran dokunaçlarla sinaps düğümlerine bağlanan dentritler dev bir nöron ağı oluşturuyordu. Her bir düğümü yarı saydam bir zar kaplıyordu ve içinde ışıkların yüzdüğü ya da ışık saçan

parçacık sürülerinin gezindiği karmaşık yapıyı belli belirsiz ortaya koyuyordu. Bu etkileyici güzelliğin şaşkınlığı içindeki Eleanor çağrışımların tuzağına çekildiğini hissetti. Burada bir beyne bakmak, fazlasıyla basitti. Bunun bir beyin olduğu kesindi. Bu A.R.E.S.'in ta kendiydi. Ama nasıl ki güneş sistemi bir atomum yapısına sahip değilse, bu ağ da basitçe bir beyin yapısını oluşturmuyordu. Aradaki benzerlik en büyükle en küçük yapı arasındaki benzerlik kadar yanıltıcı olabilirdi. Salonu gözün gördüğü ama zihnin algılayamadığı derin bir esrar perdesi kaplıyordu. Zihin sadece daha önce başka bir yerde gördüğünü algılayıp ondan yanlış sonuçlar çıkarırdı. Bu bir beyin olabileceği gibi, oraya kök salmış bir yaban otu, küf mantarı ya da dev bir liken de olabilirdi.

Bir de şu yollar olmasaydı.

Daha azlardı. Eski sunucu odası klasik cadde düzeninde caddeler ve onları kesen sokaklar şeklindeydi, buradaysa asansörden karşısındaki duvara kadar geniş bir koridor dümdüz uzanıyordu, iki yanında da tırabzanlar olması gerekiyordu. Belki vardı da. Uzaktan görülen belli belirsiz bir parıldama dışında kesin olarak ne olduğunu söylemek mümkün değildi. Eğer algısı Eleanor'u yanıltmıyorsa ortadaki geçitten her yana küçük yollar ayrılıyordu. Bu gördükleri tuhaf ve şaşırtıcı olmasına rağmen moralini yükseltti. Diğer tarafa giden yol açıktı.

Hâlâ yerindeyse kontrol odasına giden yoldu bu.

"Bu gerçekten Ares mi?" diye alışılmadık bir saygıyla sordu Pilar.

Eleanor, "Kesinlikle," diyerek başını salladı.

"Sanki bir kafanın içine bakar gibi."

"Bu bir beyin değil. Bu sanki tüm insanların bir dev yaratmak için üst üste çıkması gibi bir şey."

"Kendine benzerlik," diye düşüncelerini dile getirdi Pilar. "Fraktal bir yapı. Doğada bunun her zaman bir anlamı vardır."

"Hangi maddeden yapıldığını bile bilmiyoruz."

"Evet, bilmiyoruz." Pilar arabaya gitti. "Biliyor musun, umurumda bile değil. Hadi kontrol odasını geri alalım biz."

Geri almak, bu son sözcüğün içinde karanlık bir kehanet vardı sanki. Bunu amaçlamamış olsa da Eleanor'un güveni sarsıldı. Omuzları kasılmış aracın yolcu koltuğunda oturuyordu. Mercedes sarsılarak asansör kabininden önünde uzanan ve ağları Kızıl Deniz gibi yaran yola çıktı.

D.S. sakalını kaşıdı. "Tamam, ben ne yapayım?"

"Aşağı yukarı orada." Kenny donmuş amplitüdleri andıran şekilleri gösterdi. "Şatonun girişi orada olmalı. Çevresinde temel izleri vardır. Giriş önemli çünkü alt düzlem ve kontrol odası orada. Ama gerçekten tam orada olduğuna yemin edemem. Önerim şu, ikiye ayrılalım ve yakındaki araziyi sistematik olarak tarayalım. İçimizden biri bir asansör boşluğu ya da merdiven sahanlığı görürse, içeriye nasıl gireceğimize bakarız."

Phibbs ayağıyla deneme amacıyla, yolun kıyısındaki kristal zeminin kenarına bastı. Parıldayan arazide birkaç adım atıp geri döndü.

"*Lucy in the sky with diamonds*,"[18] diye sırıttı. "Çok hafif yaylanıyor. Biraz da çatırdıyor."

"Dayanacak mı?"

"Öyle görünüyor." Dedektif gözlerini kıstı. "Deli gibi parlıyor." Yere doğru eğilip eliyle zemine dokundu "İnsan serin olacağını düşünür. Cam gibi de sert. Ama ele plastik gibi geliyor."

D.S. arabaya baktı. Grace arka koltukta yeni bir öksürük krizinin etkisiyle iki büklüm olmuştu. Stoner tüfeğini sol eline alıp kapıyı açtı. "İyi misin?"

---

18 (İng.) "Lucy mücevherlerle göklerde." The Beatles grubunun bir şarkısının ismi. (ç. n.)

"İdare ediyorum." Derin derin soluk alıp verirken, dudağının kenarından tükürüğünü sildi. "Senin sözlerin."

"Sana bir şey söyleyeyim mi, havada hiçbir şey yok ya da ben hiçbir şey hissetmiyorum. Başka bir şey solumuş olabilir misin?"

"Sanmam."

D.S. kendini kötü hissetti. Kadın bir katil olabilirdi ama bir zamanlar hepsi katil değil miydi? İşlediği suçlara rağmen kadına az da olsa doğru dürüst davranmak içini rahatlatıyordu. İçindeki Viet Cong'un kabarmaması büyük şanstı.

"Kimsenin sana güvenmediğini anlamalısın."

"Korkma, arabada kalırım. Ateşim var gibi hissediyorum." Bakışlarını yukarı kaldırdı. "Bana buraya hiç değilse bir telsiz bırakabilir misiniz? Sizinle bağlantıda kalabileyim bari."

"Kenny, Grace'i telsiz ağma katabilir miyiz?"

"Araçtaki sabit hattı kullanabilir."

Gülümsedi. "Duyuyor musun?"

Kadın da gülümsedi. Ama bu kez gülümsemesi sahiciydi. "Teşekkürler D.S."

Yumuşak ve koyu. Her zaman gece olan bir ses. "Size sıkıntı vermeyeceğim, söz!"

D.S. ona baktı. "İyi."

Kapıyı kapayıp Kenny'nin kapıyı kilitlemesini izledi.

Tam olarak ne bekliyordu acaba?

Herhalde tanıdığı haliyle Downieville'i değil. Daha yaylayı gördüğü anda bu düşünceden uzaklaşmıştı. Ama yine de bir şey bekliyordu. Bir tür anı, belki Downieville'i hatırlatacak bir meydan. Ama hiç kuşkusuz Yuba ve Downie ırmaklarının bu şehrin kurulmuş olduğu bölgeyi tümüyle söküp götürdüğü kaba

bir şiddet değildi beklediği. Burada bir göl oluşmuştu. Daha çok, birbiriyle rekabet halindeki akarsuların önünün kesildiği ve bir taşkın halinde vadiye doğru sel olup akmadan önce birbirine karıştığı fokurdayan bir havzaydı bu. Köprünün ve karakolla birlikte diğer yönetim binalarının bulunduğu mavi çatılı yapının olduğu yerde sular köpükler çıkararak kaynıyordu. Sular yamaçlara kadar yükselmişti. Eğer Katolik Kilisesi ve okul binası hâlâ ayaktalarsa, onlar da suyun altında kalıp görünmez olmuştu ama muhtemelen taş üstünde taş kalmamıştı burada.

"İniş yapacak yer bile yok," dedi Ruth ifadesiz bir sesle.

Elmar Lilium jeti daha da alçalttı. Akarsu havzasından buharlar yükseliyor, su taneciklerinden oluşan sis uçağın karnını nemlendiriyordu. Luther gözleriyle çevreyi taradı. Tanıdık bir şey bulacağını umduğundan değildi bu ama bir yandan da Downieville'den kalma bir iz bulmadan da buradan ayrılmamakta kararlıydı. Eğer insan hayal gücünü zorlarsa, kökleri ırmağın eğimli kıyısına uzanan küçük ağaçlardan birkaçının, çalılar arasına gizlenmiş bir çiti gölgelediğini düşünebilirdi. Hemen yanı başında da dış hatları doğal olamayacak kadar düzenli bir kayayı. Altın gibi parlayan titrek yapraklı bu ağaçlar hayli tuhaftı. Tam taşın üstünde bir sözcüğü okuyacakken, ağacın tepe yaprakları, bir silah sesiyle havalanan kuş sürüsü olup dalgalandı. Ama sonra bunların kuş olmadığını gördü.

Jet yükseldi. Giderek hızlanarak güneybatıdaki dağ sıralarına doğru ilerliyorlardı. Uçakta dikkat çekici bir sessizlik hüküm sürüyordu. Kimse gördükleri hakkında bir yorum yapmıyordu, sanki gördükleri onları dilsizleştirmiş gibiydi.

"Çekirgeler," dedi Luther sonunda, neredeyse sadece kendinin duyacağı bir sesle.

Elmar başını salladı, "Daha doğrusu cırcır böceği."

"Cırcır böceği bu kadar büyük olmaz ki," diye fikrini söyledi Ruth inatçı bir ifadeyle. Jaron omzunun üstünden ona baktı.

"Burada her şey daha büyük. Fark etmedin mi?"

"Tennessee'de kalmalıymışım."

"Orada da başka haşeratla uğraşman gerekirdi," dedi Luther.

"Daha ne kadar uçacağız?"

"Grass Valley'ye kadar." Elmar jetin rotasını çevirdi. "Küçük yerler yok olup gidebilir. Ama Grass Valley koca bir kent."

"Babil ve Gomorra da öyleydi," dedi Jaron.

"Tabii, sen günahları iyi bilirsin."

İri kıyım adam cevap vermek yerine çevreye bakındı. Altlarında dağın sırtı gittikçe alçalıyordu. Uzaktan Jackass Düzlüğü'nün ay yüzeyine benzeyen toprakları belirdi. Altın arayıcıların on dokuzuncu yüzyılda delik deşik ettiği bir toprak parçasıydı burası. Luther elektrik çarpmış gibi şaşkınlık içinde bu verimsiz topraklara bakıyordu. O bölgeye özgü tipik göl kaybolmuş olsa da bu dünyanın insanlarının da benzer bir tarihe sahip olduklarının kanıtı duruyordu önlerinde. Jackass Düzlüğü göçmenlerin altına hücum döneminin öyküsünü anlatıyordu onlara. Derken bu bölgeyi geçip Yuba Nehri'nin güneyindeki deltayı aşıp Nevada ve Grass Valley kentlerinin kesişmesi gereken bölgeyi gördüler. Burada bir zamanlar caddelerin oluşturduğu bir ağ bulunurdu, orman hepsinin üstünü kaplamıştı. Grass Valley yer yarılıp içine girmiş gibi görünüyordu, ta ki Ruth aşağıda bir noktayı gösterip, "Del Oro!" diye bağırana kadar.

Yeşilliğin içinden sekiz ya da on metre yüksekliğinde sivri bir kule yükseliyordu. Rengi solmuş, ışıklı harflerin kimileri düşmüştü ama Art Deco döneminin gökyüzüne doğru yükselen yenilikçi ruhu, bütün bu çevrede Grass Valley'yi hatırlatacak bir kalıntı halinde varlığını belli ediyordu. Bir zamanlar hayalî geçmişe ve geleceğe, fantezilerin paralel evrenlerine yolculukların yapıldığı Del Oro sinemasının saçak taşları. Sierra Valley'deki Kapı gibi, bu de kendince bir kapıydı işte. Uçağın içindekilerin hepsi derin bir iç çekti. Şurası kesindi ki içlerinden hiçbiri San

Francisco'yu görmek istemiyordu. İstese de zaten zaman yeterli değildi. Bu batık dünyanın en heyecan verici simgesini görmek için Charlton Heston gibi eyerin arkasına, tanıdığı tek toplumsal düzen maymunlarınki olan sessiz bir kızı atıp bulundukları yerden dört bin kilometre güneye doğru at koşturmaları gerekirdi.

Elmar uçağın yönünü çevirmeden önce gördükleri son şey, sanki güneş ışınlarının toplanmasıyla oluşmuş parıldayan bir göldü. Auburn müydü? Yuba City miydi yoksa?

Belki de Sacramento'ydu?

Bunlardan hiçbirini değildi, gördükleri onların yerine geçen bir şeydi.

Hızla büyüyen bu yapı canlıydı. Daha doğrusu onun içindeki bir şey yaşıyordu.

Daha ilk metrelerde dikkatlerini çekmişti. Avuç büyüklüğünde saydam yaratıklar, ağ örgüsünün üstüne oturmuş kâh ağır ağır, kâh aceleyle düğümleri kaplayan zarın üstünde hareket ediyordu. Araba onları pek ilgilendirmiyormuş gibi duruyordu. Pilar'da ansızın bir çağrışım yaratan görevlerinin içine gömüşmüş halleriyle belki de olması gerektiği kadar tehditkâr bir hava yaratmıyorlardı. Ön uzantıları görünür bir etki yapmadan, belli bir amaca yönelikmiş gibi yüzeyler üstünde çalışan yaprak bitleriydi bunlar. Daha yakından görebilmek için durup yanlarına gitmeleri gerekiyordu. Ama şu an için önemli olan kontrol odasıydı.

"Sanki bir şey tuşluyorlar gibi," diye fikrini söyledi Eleanor.

"Her yerdeler."

"Koruyucu giysilerimiz var mı?"

Pilar başını salladı. "Alev silahı. Arka tarafta."

"İyi ama..." Eleanor hâlâ bu yaratıkları inceliyordu. Siyah noktayı andıran gözleriyle minicik kafalarında ağza benzer bir şey görünmüyordu. Gövdeleri boyunda antenleri bir o yana, bir bu yana sallanıyordu, gövdelerinin arka bölümünde mızrağı andıran bir sivrilti vardı. Orada aslı duruşlarıyla sanki sadece işlerini yapmakla meşgul izlenimini doğuruyorlardı. "Neredeyse sevimli bir halleri var. Onları rahat bıraktığımız sürece..."

"Kim Jong-Un'un da sevimli bir hali var." Pilar Mercedes'i durdurdu. "Peki bu konuda ne düşünüyoruz?"

Arkadaki duvara eriştiler. Bütün alanı düğüm ve dokunaçlardan oluşan bir ağ kaplamış, yanar döner renklerde ışık saçıyordu. Bu görüntünün arkasında parmaklıkların dış hatları belirgin bir biçimde görünüyordu.

"Her şey yerinde duruyor gibi."

"Ya alev silahı?" diye sordu Eleanor.

"Bakalım ne olacak?"

Kapıyı açıp sakin hareketlerle dışarı çıktılar. İki yanlarında duvara kadar dev beyin ya da ne ad vermek gerekiyorsa, o nesne uzanıp tavana ve zemine kökleniyordu. Burada ciddi bir tadilat yapılmamıştı, sadece dekorasyonu değişmişti. Pilar aracın arkasına gidip bagaj kapağını açtı ve tüplerden birini Eleanor'a verdi. Diğerini de o sırtlandı. Hiçbir şey sanki onları ısıracakmış ya da üstlerine atlayacakmış gibi durmuyordu.

"Acaba bizi fark ettiler mi?"

"Etmişlerse bile umurlarında değiliz." Pilar sürücü tarafındaki kapıyı kapayıp çok katlı ve gözenekli bir perde gibi aşağı sarkan parıltılı nöronların tarafına geçti. Artık o maddenin dokusunu fark edecek kadar yakınındaydı: Birbirine sıkı sıkıya bitişik, olsa olsa tırnak büyüklüğünde, oluklu ve bulanık dağ kristallerini andıran minik taş parçalarıydı bunlar. Nabız gibi atan ışıklı bir merkezin çevresindeki kenarları pütürlüydü. Avucunu usulca yüzeyde gezdirirken dokusunu hissetti. Vitraya benziyordu, her

bir minik taş hafifçe bombeli sert ama soğuk olmayan bir yapı taşıydı. Doğrusu tam cam gibi de değildi, daha çok sentetik bir maddeyi andırıyordu, hatta şaşkınlıkla fark ettiği gibi biraz da kıvamlıydı. Elini tamamen halkanın bombesine yaslayıp öylece kalırken, insanın içine huzur veren ve sanki derisinin içine işleyen bir sıcaklık duyuluyordu.

"Kaynamış jelatin gibi kokuyor," dedi Eleanor.

"Doğru." Pilar elini çekti. "Biraz da güle benziyor kokusu, sence de öyle değil mi?"

"Daha çok ahududuya benziyor."

Pilar çömeldi. Birbirini kesen aksonlar ve dendritler arasında gözler açıldı ve neyse ki ardında çelik merdiven dönerek tırabzanlara doğru yükseldi. Başını çevirip yukarıdaki merdiven sahanlığının ızgarasına bakarken, yüzünün birkaç santimetre ötesinde saydam bitlerden biri de ona baktı. Simsiyah gözlerinden hiçbir şey anlamak mümkün değildi. Bir saniye böyle kalıp inceledikten sonra hayvan yine esrarengiz işine geri döndü. Ön ayakları hızlı bir tempoda yükselip alçalıyordu, insan eli gibi hareketli kıskaçları kristalin üstündeydi, bu yaratığın kendi ürettiği belli olan bir sıvı damlatıyordu. Sonra bu sıvıyı bağlantı noktalarına sıvayıp sınıflandırmak için çok küçük bir şeyleri çekiştirdi. Pilar gözlerini zorlayarak dikkatle ızgaranın yassı profilinin arasından baktı. Hiç kuşku yoktu! Dış hatları, boyu.... geçit burasıydı.

"Kontrol odası hâlâ yerinde duruyor."

"İyi de oraya nasıl gideceğiz?" Eleanor bir adım geri gidip dokuyu inceledi. "Bu yapılara zarar vermeden?"

Pilar halkalardan birine bastırıp parmağını içine sokmaya çalıştı. "Pek elastik değil. Zorla arasından geçemeyiz."

"O zaman kıracağız."

Bu, A.R.E.S.'e saldırmak anlamına gelebilirdi. Eğer bu nesne A.R.E.S. ise, bu yaprak bitleriyle neden ilgileniyor olursa olsun,

bunun sonuçlarını kestirmek mümkün değildi. Daha bunları aklından geçirirken camdan yapılma yaprak bitlerinin ikisi parmağını bastırdığı yere geldi ve o salgıyı çıkarıp sürdü. Pilar dişlerinin arasından ıslık çaldı.

"Amma hızlı bir servis."

"Ares ona zarar vermemizden hiç hoşlanmayacaktır," diye düşüncesini söyledi Eleanor.

"Haklısın. Tıpkı onu kapattığımızda başımıza dert olduğu gibi." Pilar kemerinden telsizi çıkarıp Kenny'yi aradı. "Hey samuray, biziz. Orada ilerleyebiliyor musunuz?"

"Pilar?" Cızırtılar ve takırtılar duyuldu. Kenny'nin sesi çok uzaktan geliyormuş gibi kesik kesin çıkıyordu. Telsiz hattını oradan oraya aktarmak sonuçlarını gösteriyordu ama neyse ki gerekli olduğu kadarını duyabiliyorlardı. "Şu ana kadar burada daha önceden bir şeyin olduğunu gösteren bir iz bulamadık. Ya siz?"

"Her şey yerli yerinde," diye bilgi verdi. "Hâlâ bu yapıyı inceliyoruz, zarar vermeden içeri girebilmek için."

"Anlaşıldı. Kim önce bulursa haber versin."

"Elmar'dan bir ses var mı?"

"Hayır, ortalarda yok. Sonra görüşürüz."

Dosdoğru Yuba Geçidi'ne doğru ilerlediler. Ama iki dakika geçmeden Luther elini Elmar'ın omzuna koydu.

"Dur aşağıda bir şey var."

Elmar hız kesti. "Ne gördün?"

Önlerinde, kıyıları keskin dişler gibi girintili çıkıntılı olan bir göl, kıvılcımlar saçarcasına parlıyordu. Burası doğudan gelen Deer Creek'in sularını tutmak için yapılmış bir baraj gölüydü. Şaşırtıcı olan barajın hiç değişmeden kalmış olmasıydı. Üstelik

durumu mükemmel görünüyordu. Ne etrafını bitki sarmıştı ne çatlak ne de dökülen sıvalar vardı. Hiç kimse dile getirmese de herkes aynı şeyi düşünüyordu.

Burada insanlar mı yaşıyordu?

Luther çiftliği düşündü. Sierra Valley'deki humuslu toprakla kaplı yolları. Burada kim ya da ne yaşıyorsa, o zamandan kalma bazı şeylere çok iyi bakıyordu belli ki. Ama bunun amacı ne olabilirdi? Ansızın baraj yakınlarındaki ağaçların arasında bir hareketlenme gördü. Ağaçların tepeleri sallanıyor, gölgeler düşüyordu. Bir şey baraj duvarının yanındaki dar sahil şeridine atlayıp sonra hemen ormanın koruyuculuğu içine gizlendi. Her şey çok büyük bir hızla olup bitmişti. Gerçekten gördüğünden emin olamasa bile, o yaratığın silüeti hâlâ ağ tabakasında bir hayalet gibi süzülüyordu.

"İnsan bunlar," dedi Ruth aynı anda. "Öyle değil mi, insan değil miydi?"

Jaron sakallarını kaşıdı, "Emin misiniz?"

"Evet, evet," dedi Eleanor. "İnsandı."

Uçak suyun üzerinde hareket etmeden duruyordu.

"Peki ya şimdi?"

"Barajın üstüne konamayız."

"Ama oraya konabiliriz." Jaron baraj gölünün kuzey tarafında, aşağı yukarı sekiz yüz metre uzaklıktaki küçük bir yarımadayı işaret etti. Orası balçık ve molozla kaplı doğal bir sahildi.

Ruth, Luther'a baktı. "Bu iyi bir fikir mi?"

"Ne fark eder ki?" Gülümsemeye çabaladı, sırf son sıralarda gülümsemesi gerektiğini düşündüğü için. Sadece yüzünün o bölümündeki kasları çalıştırmak için. "Aslında burada olmamız bile iyi bir fikir sayılmaz."

"Oylayalım," dedi Elmar. "Kim buraya inmekten yana?"

Merakları galip geldi. Bu belki de insana benzer yaratıklara rastlama umuduydu, keşif gezisine çıkanların çoğunun başına

bela gelmezmiş gibi. Toz, toprak ve yaprakları havalandırarak kondular. Yukarı doğru açılan kapılardan yüzlerine nemli hava çarptı.

"Bana bir silah lazım," dedi Jaron.

Gülmekten Elmar'ın soluğu kesildi. "Dostum unut bunu."

"Vahşi bir ortamdayız. Kendimi korumam gerek."

"Biz seni koruruz," dedi Luther.

"Tabii," diye onu destekledi Ruth. "Son nefese kadar. Senin son nefesini kastediyorum."

İri yarı adam, çocuklarla aklı başında bir konuşma yapma imkânı bulamamış gibi sıkıntıyla iç çekti. Dışarı atlayıp suya doğru yürürken, postallarının altında çakıl taşları çıtırdıyordu. Diğerleri onu izledi. Luther ormanın kıyısına gidip insan yerleşimine işaret edecek bir iz aradı. Ne var ki eskiden içinden kolayca geçilebilen çamlık, çalılar, eğrelti otları ve yosunlardan meydana gelen bir ağla en üst noktasına kadar örülmüştü. Defne ve kozalaklı porsuk ağaçları, dut benzeri meyveleri olan sarmaşıklarla, Truvalı rahip Laokoon'un yılanla mücadeleye girişmesi gibi birbirine girmişti. Küçük böcekler bitkilerin çanak yapraklarını sarmıştı. Keskin bir zehirli meşe kokusu, narenciye ve ananas kokusuna karışıyordu. Bu yoğun tatlı koku insanın başını ağrıtacaktı neredeyse. Gölden gelen serin rüzgâr okaliptüs ve çürük otlardan oluşan bu bayıltıcı karışımı silmeye yetmiyordu. Birkaç metre ötelerinde parıltılı zeminden dalları şarap açacağı gibi kıvrılan bir kıyı çamı yükseliyordu. Baraj gölünün zemininden fışkıran çalılar, dallarında, Luther'ın gördüğü koyu renkli iri bir şeyin asılı durduğu ağacın kabuğuna sarılıyordu. Bu ölmüş bir kara ayıydı, belli ki hayatı o dalda son bulmuştu. Luther eli Glock'unun kabzasında izlemeyi sürdürdü. Gözleri yanıyordu, susuzluğu dayanılmaz haldeydi. Her yandan cırlamalar, vızıltılar duyuluyor, hava sirenlerin şarkılarıyla titreşiyordu.

"Görünürde kimse yok," dedi Ruth.

"Saklanıyorlar," dedi Elmar gözlerini karşı kıyıya dikerek. "Eğer burada zeki canlılar varsa..."

"Bu bölge için bir yenilik olurdu bu," diye dalga geçti Jaron.

"Dikkatli konuş," dedi Luther sesini yükseltmeden. "Her an kontrolümü kaybedebilirim."

"Buna gerek yok, şerif yardımcısı."

"Efendim?" Yanlış duyduğunu düşündü. "Senin yüzünden adamlarımdan biri öldü."

İri kıyım adam ağırkanlı bir şekilde ona baktı. "Evet, üzgünüm."

"Öyle misin gerçekten?"

"İnsan öldürmekten zevk almıyorum. Yolumuza çıkmasaydınız kimse ölmezdi. O sizin kararınızdı."

"Senin kıçına bir delik daha açmak da benim kararım olabilir," dedi kendine hâkim olamayan Ruth. Saç lüleleri alnına ve gözlerinin üstüne dökülüyordu. "Sizin suç işlemenize engel olduk."

"Bundan emin misiniz? Belki bir suça neden olmuşsunuzdur."

"Kapa çeneni," dedi Elmar.

"Neden?" diye sordu Jaron ona bakarak. "Ne duyacağından korkuyorsun? Bir şeyleri berbat ettiğini mi?"

"Neyi berbat etmişim?"

"Kusura bakma ama 453'ü söküp parçalara ayıran senin bilgisayarın. Muhtemelen burada olanların sorumlusu da o," dedi Jaron dişlerini ortaya çıkararak. "Neyse ki Grass Valley'deki sinema hâlâ yerinde duruyor. Yeni güzel dünyan kutlu olsun."

"Sana kapa çeneni dedim."

"Hugo haklıymış. Sen tam bir bencilsin ve hep öyle kalacaksın. Sen..."

Sözlerinin devamını getiremeden Elmar'ın, çenesine çaktığı sol kroşe elmacık kemiğinde bir şeylerin çatırdamasına yol

açtı. Jaron o kadar şaşırdı ki, elleriyle yüzünü koruyamadan bir darbe daha aldı.

"Yeter."

"Hugo hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Yüzü kıpkırmızı olan Elmar birkaç yumruk daha savurdu. Luther aralarına girip ayırdı. "Kes şunu Elmar."

"Öyle olsun." Jaron'un dişlerinden kan sızıyordu. "Onunla dövüşecek değilim."

"Ama ben seninle dövüşeceğim, seni..."

Luther, Elmar'ı kolundan kavrayıp dik başlı bir eşek gibi oradan uzaklaştırmak zorunda kaldı. Elmar bir sporcuydu. Gittiği elit üniversitede bütün öğrenciler gibi o da boks yapmıştı. Ama Jaron istese karşısında iki saniye bile dayanamazdı. Luther Elmar'ı sıkı sıkıya tutarken, nereden geldiği belli olmayan o mitolojik sirenlere aitmiş gibi gelen sesler de onaylayıcı bir bağrış çağırışa dönüşmüştü sanki. Cırcır böceklerinin çıkardığı sese benzer cırtlak gürültü insanın sinirlerini bozuyordu. Fundalıklardan, ağaçların tepelerinden yankılanıyordu. Elmar kendini Luther'ın elinden kurtardı.

"Neden, Jaron, Tanrı'nın cezası, ben sana şirketimi emanet ettim!"

"Ben de emanete göz kulak oldum." Çenesini tutup yüzünü buruşturdu. "Olmadım mı?"

"Hugo'ya ne yaptın?"

"Ben mi?" Jaron'un gözleri yuvarlandı. "Hugo'ya mı? Kusura bakma ama Hugo'ya ne yapmışım ben?"

"Hugo bana dünyada ihanet etmezdi."

"O sana ihanet etmedi hayalperest herif! O senin firmanın yaşaması için uğraştı. Sen her gün ne kadar parayı havaya savurduğunun farkında mısın? Senin o soylu hedeflerinin kaça patladığını?"

"Bana bu saçmalıkları anlatma." Elmar'ın işaret parmağı bir mızrak gibi havayı deldi. "Bir anlaşmamız vardı. Saldırgan teknolojiler üretmeyecektik. Sanki birkaç kıytırık silah satışıyla hayatta kalabilirmişiz gibi!"

"O kıytırık satışlar milyarlar getirdi."

"Onlar olmadan da dünyanın en değerli şirketlerinden biriydik biz. Benimle dalga geçme."

Jaron darmadağın olan yüzüne dokunmayı bırakıp ellerini aşağı indirdi. Sanki söylenen son sözler, kaç eli, kaç patisi, kaç kanadı olursa olsun oradaki herkes için çok ilginçmiş gibi tuhaf bir sessizlik oldu. "Demek seninle dalga geçilmesini istemiyorsun." Pantolonundaki kan lekesini sıvıştırdı. "Oysa sen kendin, hayatını iyileştireceğini ilan ettiğin on milyar insanla dalga geçiyorsun."

"Bunun neresi yanlış?" diye sordu Elmar şaşkınlıkla.

"Bu son derece safça ve davranışların ölçüsüz. Senin gibi insanlar sosyal devletin tabutuna son çiviyi çaktılar. Peki nasıl? Yapay zekâyla. Harika bir teknoloji ama her şeyi değiştiriyor. Sen her şeyi değiştiriyorsun. Bütün alanlarda insandan daha iyi, daha etkin, daha ekonomik ve daha öngörülü bir makine üretirken, neler olacağını sanıyordun?"

"Of Jaron, kes artık. Haddini aşma."

"Öyle mi ama beni dinleyeceksin. Çünkü Hugo artık anlatamaz bunları."

"Her şeyi bilen bir makine on milyar kişinin hayatta kalmasını sağlayacak bir şeyler de bulabilir," dedi Elmar dik dik ona bakarak. "Bu ancak çocukların kuracağı bir mantık."

Jaron için için güldü. "Seninle hayatta bol ölçüşemem Elmar. Hugo bunu kimsenin başaramayacağını biliyordu. Deha ve burnu büyüklük konusunda kimse senin eline su dökemez. Sen yüzyıl başında ABD'de kaç tane at vardı biliyor musun? Tam

altı yüz yirmi milyon tane. Peki motor icat edilince onlara ne oldu? Azaldılar. Neden mi? Çünkü artık işe yaramıyorlardı."

"Evet, elli yıl sonra sadece iki milyon at kalmıştı." Elmar gözlerini devirdi. "Ama biz at değiliz."

"Azalmalarının sebebi, atların, türlerinin devamı konusunda kafa yoramamalarıydı," dedi Jaron. "Ama insanlar bunu yapabilir. Onlar, işe yaramasalar da varlıklarının sürmesini istiyor. Ne trajik! Hastaları iyileştirmede doktor ve eczacıların hepsinden daha başarılı, daha iyi banker, hukukçu ya da hatta psikiyatr olan algoritmalar varken, işe yaramazları, hiçbir ekonomik değeri olmayanları ne yapacağız? Her şeyi ondan daha iyi yapan bir makine karşısında, hiçbir işe yaramayan insanı değerli kılan nedir sence Elmar? Belki birkaçını beslersin ama ya geri kalan milyarları? Yapılacak hiç iş olmadığından işsiz kalan milyarlarca insan karşısında, yöneticilerin, süper zenginlerin ve sibernetikçilerin değer algıları temelden değişmeyecek mi?"

"Neyi savunduğun hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bu tür durumlar için koşulsuz bir temel ücret..."

"Peki o ücretle ne yapacaklar? Havuzlarda keyif çatmayacakları kesin. Çünkü daha ilk partiden sonra harcayacak beş paraları kalmaz. Elitlerin hiçbiri milyarlarca parazitin dünyanın kaynaklarını tüketmesine izin vermez."

"Parazit mi?" Ruth sinirle başını salladı. "Yaşamın tek anlamı üretken olmak değil herhalde."

"Aman Tanrım, ne kadar romantik." Jaron kendini çakıl taşlarının üstüne bırakıp bacaklarını uzattı. "Yaşamın anlamıymış. İdealizm. Liberalizm. Kendini gerçekleştirme özgürlüğü. İnsanların yüzde doksanının hiçbir üretici değeri olmadığında, bunlardan geriye ne kalacak görmek isterim." İşaret parmağını dikkatlice ağzına götürüp ön dişlerine dokununca yüzü buruştu. "Ama yine de sen haklısın. Bir insan perspektifinden bakınca haklısın. Ama ya bir de bilgisayarın perspektifinden bakarsan?.."

Luther yılların yorgunluğunu kemiklerinde hissediyordu. Ayakta bile uykuya dalabilirdi. Karşı kıyıda bir kara ayı çifti oynaşıyordu. Sirenlerin şarkısına benzeyen o sesler yeniden duyulmaya başlıyordu. Hiç tereddüt etmeden Jaron'un yanına çöküp, "Hadi sadede gel," dedi.

"Kendimizi gereksizleştiriyoruz. Ama bazıları hayatta kalabilir."

Elmar tükürdü. "Senin bu derme çatma senaryonu sonuna kadar götürecek olursak, bilgisayarlar insanlara neden değer versin ki?"

"Bu sorunu yanıtı az önce verildi."

"453 mü?" Elmar başını salladı. "Hayır seni yarım akıllı. Sebep bu değildi."

"Neydi peki?"

"Bilinç. Yaşam. Biz gerçekten hayatı yarattık."

"Peki onun bizimle derdi ne?"

Elmar sinirle birkaç adım atıp durdu. "Jaron sen *Terminatör* gibi saçma sapan filmleri biraz fazla izlemişsin. Çatışan hedef saçmalıkları, elinde silah olan robotlar, tanrı kompleksine kapılmış yapay zekâ. Az önce olan şey ne miydi? Benim kâbusum! Ama yapay zekâ kötücül olduğu için değil. Birkaç şeyi gözden kaçırdığım için. Ares kendini tehlikede hissediyordu."

Ruth kaşlarını kaldırdı. "Zavallıcık."

"Her zaman bilinçli algının anahtarının beden olduğunu düşünürdüm. Robotları giderek daha hassas duyularla donattık. Ama organik yaşamın deneyimi hayvanlarda..."

"Ares seni aldattı," dedi Jaron umursamazca. "Bizim dünyamızı da aldatacak."

"Hayır. Teknoloji kötü değil. Hatalar düzeltilebilir."

"Sana Hugo'nun ne istediğini söyleyeyim mi? O insanlık için bir nimet olabilecek koca bir servetin yok olmasını önle-

mek, otomobiller çağında on milyarlarca atın hayatta kalmasını sağlamak istiyordu."

"Bu çok kötümser bir yaklaşım," dedi Luther.

"Hayır gerçekçi. Eğer YZ bizden vazgeçmeye karar verirse, insanlığın hiç şansı kalmayacak." Jaron ayağa kalkıp pantolonundaki tozları silkeledi. "Buna karşılık biz bütün kaynakları elitlerin optimizasyonuna ayırırsak, YZ yanılarak kendini bizimle denk görebilir. Anladın mı? Hugo bunun için firma gelirlerini kullanabilmek istiyordu."

"Süper insanı mı kastediyorsun?"

"Öyle de diyebilirsin."

"Bunun insanlıkla ilgisi yok."

"İnsanlık projesi başarısızlığa uğradı şerif yardımcısı," dedi Jaron ve uçağa doğru yürüdü. "Onu mezara taşıyan da Elmar oldu."

"Olduğun yerde kal," diye emretti Elmar. "Hugo bunu..."

Jaron arkasını döndü. Gözlerinden kibir aşağılama ve sarsılmaz bir güven yansıyordu. "İstediği tam da buydu. Bir bölümünü feda ederek, henüz doğmamış diğer bölümünü kurtarmak istiyordu."

"Efendim?" Elmar yumruğunu ona doğru salladı. "Afrika'da senin üstlerine *Ripper*'ları saldığın zavallılar doğmuşlardı."

"453'te Ares'i üstlerine saldığın zavallılar da öyle."

"O ben değilim. 453 bizim geleceğimiz değil."

Bravo, diye düşündü Luther. *Bu, Eleanor'un hoşuna giderdi.*

"Ares'i kapatmamızın sorumluluğunu sen de taşıyorsun," dedi Jaron sakince. "Sonradan neler olacağı hakkında hiçbir fikrin yoktu. Biz Afrika'da olanları göze aldık. Onların kaybetmesine kimin yol açtığı ne fark eder? Ha biz onların varoluşunu sonlandırmışız, ha bir makine. Sen kibre kapılıp herkesi kurtarmaya çalışırken, herkesin mahvına sebep oluyorsun. Hümanizm insancıl değildir. Sen milyarlarca işe yaramaz ve hiç şansı olmayan insanı doğup yoksulluk ve çağdışı koşullarda yaşamaya mahkûm

ettin. Onların bokluk içinde yaşamak için doğma haklarını savunmaktansa, hiç doğmamaları çok daha merhametli olurdu. Şunu kabul et Elmar, sen insanlığı kurtaracak değil, sayılarını büyük ölçüde azaltacak bir makine yarattın."

Luther insan türünün ortadan kalkmasının neresi kötü, diye aklından geçirirken, bu sözcükler zihnine üşüştü. Deyim yerindeyse ağaçtan düşmüş gibi olmuştu. Hayır aslında yanıt hep oradaydı. Çünkü türler yoktu. Türler tıpkı insanlık gibi, devlet gibi, halk, din, milliyet, şirket ya da uğruna savaşmaya ve ölmeye değecek bir dava gibi kendinden çok emin bir yaftadan başka bir şey değildi. İdealler ve yüksek hedefler. Bütün bu büyük şeyler en ufak bir değişim rüzgârında uçup gidecek yapılar topluluğuydu. Geriye yine insanlar kalıyordu. Biricikliği içinde tek tek insanlar.

Biricik mi? Ya peki o insandan sonsuz kere varsa ve insan her olası hayatı bir yerlerde yaşayabiliyorsa?

Ben benim, diye düşündü Luther.

Adımı çekip alsan, ben yine ben olmaya devam ederim.

Oradaki ise Ruth. Yaftası Ruth olan kadın. Milyonlarca Ruth'un başına da bizim Ruth'un başına gelenlerin gelmiş olması gerekir. Ama o diğerlerinin acılarını değil, sadece kendi acılarını hissediyor. Herkes kendi hayatını yaşar. Çevremizde, bizim kendileri için var olmak istediklerimizle birlikte ve eğer biraz şansımız varsa bizim için var olmak isteyenlerle birlikte. Daha fazlası olamaz ama bu bile zaten çok değil mi? Kendi var oluşumuzu sevmek için geri kalan her şeyden daha önemli bir neden değil mi bu? Belki bizler zihinsel bir yapıda değiştirilebilir olabiliriz. Ama Ruth, Meg'le birlikte bir mutluluk anı yaşadı ve bu an değiştirilebilir değil. Ayrıca Jodie öldü. Bu da değiştirilebilir değil. Hiçbir şey değiştirilebilir olmayacak.

Bizler yarı maymunlar olarak ağaçtan indiğimizden beri bu böyle.

O, maymunları görebilirdi.

Belki de gerçekten görüyordu.

Luther yukarı uzandı. Kara ayı ailesinin çalıların arasından çıktığı yerde insana benzer yaratıklar pusuya yatmış, onlara doğru bakıyordu. En azından öyle görünüyordu. Neredeyse bir buçuk kilometre kadar uzaklarında, ileri fırlar fırlamaz hemen çalıların arasına geri çekilen gölgeler. Luther diğerlerine bunu gösterecekken Ruth yanına gelip deforme olmuş kıyı çamını gösterdi.

"Luther," dedi usulca. "Burada."

Sert köşeli taşların arasına kök salmış olan bu ağaca, muhtemelen uzun yıllar önce yıldırım düşmüş ve gövdesi uzunlamasına ikiye ayrılmıştı. Bir bölümü inatla yükselmeyi sürdürürken, diğer yarısı kıyıya ve gölün içine doğru büyümüştü. Tahtaya dönmüş bir piton gibi hemen su yüzeyinin üzerine uzanan bölüm, kuru dallarla bezeliydi, sadece sonunda rengi sarıya çalan çam iğnelerinden bir topak oluşturuyordu.

Dallara asılı ölü ayı hareketlenmeye başladı.

Tartışmanın ortasında olan Jaron ve Elmar sessizleşti. Hepsi çama doğru bakıyordu.

"Bu ne?" dedi Ruth. "Nefes alıyor mu?"

"Hayır." Luther'a bu hayvanın sanki sadece belli bölümleri canlıymış gibi geliyordu. Tırnaklarını içine çektiği pençelerinden biri sanki son bir çabayla balık avlamaya çalışır gibi düzenli aralıklarla aşağı doğru inip kalkıyordu. Ayının yattığı yerde, yükselen bir su bitkisinin yassı bir sürgünü, çamın heybetli dalına dolanıyordu. Belli ki ayının gözleri ölüydü, üstüne sinekler üşüşmüştü ama şişkin gövdesi hareket ediyordu. Başını güçsüzce ağacın kabuğuna yaslamaya devam ederken bedeni kramplarla kasılarak bir doğrulup bir bükülüyordu. Bütün bunlar olsa olsa elli adım ötelerinde olup bitiyordu. Ürkütücü bir kukla tiyatrosu gibi. Çünkü çok açıktı ki o beden biri tarafından hareket

ettiriliyordu. Bunun bir hayvan leşi olduğuna hiç kuşku yoktu ama yine de Ruth'un dudaklarından, "Bu işe bir son vermemiz gerek. Dayanılacak gibi değil," sözleri döküldü.

"Bekle," dedi Elmar onun elini tutarak. "Ben de 453'te bu işe bir son verebileceğimi düşünmüştüm. Ama bu muhtemelen yaptığım en büyük hata oldu."

"Ama zavallı hayvanı bu acılardan kurtarmalıyız."

"O zaten ölü," dedi Jaron. "Bana soracak olursanız buradan hemen kaçmamız gerek."

"Burada insanlar varmış," diye araya girdi Luther.

"Efendim?"

"Karşıda, onları az önce gördüm. Karşı kıyıda..."

Ağaçtaki hayvan titredi. Ruth silahını çekip hayvanın ölü gözlerinin arasına bir kurşun sıktı. O anda tüm ormana ürkütücü bir sessizlik hâkim oldu. Ne bir cırcır böceği sesi, ne bir vızıltı, ne bir çatırtı ne de bir homurtu. Her yer derin bir sessizliğe gömülmüştü. Derken birden bire ayının böğrü ardına kadar yarıldı ve içinden yüzlerce tombul, koyu lacivert böcek çıkıp büyük bir hızla ağaç gövdesinden kıyıya doğru koşuşturdu. Aynı anda su altı bitkisinin ince sürgünleri dokunarak bir şeyler arar gibi yer değiştirerek hayvanın leşine dolandı ve onu durduğu yerden çekip göle doğru sürükledi. Luther o anda deminden beri tepetaklak asılı duran ve kendi kabarcığı içinde pusuda yatan dev gibi bir böceğin sudan dışarı çıkan ayaklarına baktığını fark etti. Sudan bir şey yükselirken, hiçbir şey söylemeden hızla uçağa koşup koltuklara atladılar. Hepsi bir an önce bu akla hayale sığmaz ormandan kaçıp kurtulmaya odaklandığı için, sonradan hiçbiri bu yaratığı tarif edemeyecekti. Ama Luther'ın zihnine bu dünyadaki en öldürücü yaratıkların memeliler olmadığı bilgisi kazınmıştı.

Uçak hareket ederken hiçbiri aşağı bakmadı.

Hiçbiri bir daha oraya gitmeyecekti.

"Kenny? Orada bir şey var!"

Phibbs basamakların önünde çömelmişti. Her yanı kaplayan kristaller üstünü kaplamış olsa da daha ince bir tabaka olduğu için silüetinden bunların basamak olduğunu düşündü. Daha önce belki on kez yanından geçip gittiği halde, ince minareler arasında bir şey fark etti.

"Kenniboy? Buraya gel."

Gömleği bedenine yapışmıştı. İnce bir sis tabakasının ardında güneş, parıldayan bir su birikintisini andırıyordu. Zaman duygusunu tümüyle yitirmişti. Mercedes arada bir kubbelerin, çam ağaçlarının ve yükseltilerin arasından kendini göstermese yolunu da çoktan kaybetmiş olurdu. Ayrıntılarda o kadar farklı olan arazinin bütünü son derece tekdüzeydi. Evladiyelik Timex marka saati, anlamsız bir saatte durmuştu, zaten kadranı da çatlamıştı. Ansızın evren değiştirmek, yetmişli yılların saatlerine iyi gelmiyordu anlaşılan. Çok can sıkıcı bir durumdu bu. Phibbs saatini çok severdi. Belki de Elmar'a Kapı'nın onu tazminat olarak birkaç günlüğüne Monterey'e yollayıp yollamayacağını sormalıydı. 18 Haziran 1967, *The Jimi Hendrix Experience*'a gitmek yeterli olurdu. Yaşlı Jimi'yi canlı dinlemek saatinin acısını unutturabilirdi.

Bu arada arabada oturanlardan birinin daha adının Hendrix olduğu aklına geldi. *Pis kaltak*, diye karanlık düşüncelere daldı. Tamam, Pete'i o vurmamıştı. Ama yine de Grace'in boynunu kırmakta bir an bile tereddüt etmezdi. Kaltak öksürüyordu. Ama geberse de fark etmezdi. D.S. ona karşı fazla iyi davranmıştı. Keyfi kaçmış bir halde basamakları inceledi. Görebildiği kadarıyla kristal ormanın içinde ana yolun dışında bir sürü küçük yol kıvrıla kıvrıla uzuyordu. Kimisi o kadar dardı ki

iki adımın yan yana sığması bile mümkün değildi. Bu sayede kristal tabakasına basmadan yürüme imkânı oluyordu. Gerçi tabaka üstünde yürünecek kadar sağlam olduğunu kanıtlamıştı ama aklından sürekli o nesnenin kırılıp onu yutacağı ve sonra da üstüne kapanacağı düşüncesi geçiyordu.

Üstüne kapanmak. Tam da buydu işte.

Belki de bu madde bir zamanlar sıvı haldeydi. Dikkatli bakılacak olursa sertleşmiş lavı da andırıyordu zaten. Kristal lavları.

Böyle bir şey var mıydı acaba?

"Phibbs?" Kenny koşarak yanına geldi. "Ne buldun?"

Hiçbir şey söylemeden başıyla basamakları gösterdi. Japon onun yanına diz çöktü. "Üç basamak. Yukarı doğru çıkıyor. Dur bir düşüneyim." Bakışlarını öne eğip başını kaşıdı. "Üç basamak... genişlik... konum... siktir."

"Neden?"

"Bu, verandanın girişi."

"Hey, harika bu."

"Yani asansörler ve merdivenler de orada demektir." Kenny'nin parmağı fidan boyunda ve sıkışık nizamda yayılan dikitleri işaret etti. "Tebrikler Phibbs. Burada bir zamanlar bir şato olduğunun kanıtını buldun." İç çekerek devam etti. "Ama bu masal ormanını havaya uçurmadan aşağı inemeyeceğimizi de bulmuş oldun."

Phibbs biraz düşündü. "E, o zaman havaya uçuralım."

"Ya aşağıda yollar kapalıysa?"

"Ya burada mumyalanıp kalırsak?" Çevresine bakındı. Aracın yakınında, zemini inceleyen D.S.'i görüp ona el salladı. "Durur musun Don! Cehenneme açılan kapı donmuş."

D.S. elini kulağına götürüp omuzlarını silkti.

"Belki de havaya uçurmamız şart değildir." Phibbs çakısını çıkarıp açtı. "Şu ana kadar çok edepli konuklardık, öyle değil

mi? *They stab it with their steely knives...*[19] Boş ver 'Hotel California'yı. Bakalım bu zımbırtı ne kadar dayanacak?" Bıçağın ucuyla kristalimsi maddeyi oydu. Madde belli belirsiz esniyor. *"But they just can't kill the beast."*[20]

Gözlerini yukarı çevirince ona doğru bakan bir düzine kadar gözle karşılaştı.

"Bunlar da nereden çıktı?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Kenny yavaşça doğruldu. "Galiba bu parçayı pek sevmediler."

"Bunlar Pilar'ın sözünü ettiği bitler." Phibbs çakıyı yerine koyup bir adım geri çekildi.

"Onların zararsız olduğunu söylemedi mi?"

"En ünlü son sözler," diye mırıldandı Kenny.

"Eyvah!" Phibbs hayvanların, aceleyle bıçağıyla oymaya çalıştığı ama zarar vermediği yere üşüştüklerini gördü. Ya da çok az zarar verdiği. Ön bacaklarıyla çizikleri inceliyorlardı. Kıskaçları karmaşıklık ve hareketlilik açısından insan elinden geri kalmıyordu. Diğer hayvanlar da onlara katıldı. Phibbs bu onarım ekibinin birdenbire ve sanki yoktan var olur gibi ortaya çıkasının sebebini araştırmak için çevresine bakınırken, bir şeyin dizi dizi sütunlar boyunca beceriksizce yürüyüp asansör ve merdivenlere giden yolu kapladığını gördü. Neredeyse sırf bacaklardan oluşan çok büyük bir şeydi bu, kazıklar üstünde yürüyen, sırtı yassı, öne eğilmiş bir yengeci andırıyordu. Derken ortaya çıktığı kadar hızla kayboldu. Öyle ki Phibbs hayal görmesine neden olan güneş ışınlarının onu yanıltıp yanıltmadığından kuşku duydu. Gözünü kapayınca kıvılcımlar gözünün ağ tabakasında bir hayal olarak kaldı, göz kapaklarını yeniden aralayınca o şeyin hızla kaçtığını gördü.

---

19 (İng.) "Çelik bıçaklarıyla onu bıçakladılar." "Hotel California" şarkısının sözleri. (ç. n.)

20 (İng.) "Ama canavarı öldüremediler." (ç. n.)

"Orada bir şey vardı," dedi Kenny.

"Nasıl bir şey?"

"Bir şey koşuyordu orada." Sütunların oluşturduğu ormana baktı. "Lanet olsun ben de bilmiyorum. Belki havaya uçurmak iyi bir fikir değildir."

Kenny telsizle Pilar'ı arayıp son bilgileri verdi.

"Sizde durum nedir?"

"Hâlâ bir giriş arıyoruz," diyen sesi parazitlerin arasından cızırtıyla duyuldu. "Daha yukarıda ağın içinde bir aralık var. Test etmek için desteklerin üstüne tırmandım. Taşıyor. Tıpkı dallar gibi. Ağırlığımla yaylanıyor."

"Ya bitler? Burada biz de birkaç tane gördük."

"İnsanı biraz sinir etse de zararsızlar. Öyle salak salak bakıyorlar sadece."

Phibbs, Kenny'yi dürttü. "Sor bakalım anne bite benzer bir şey görmüşler mi?"

"Hayır canım, anneleri ufaklıkları kreşten almaya gelmedi hâlâ."

"Kreşmiş," diye mırıldandı Phibbs. Tek istediği buradan çekip gitmekti.

"Sanırım o aralıktan geçebilirim. Geçemezsem, bir şeyleri kırıp sinirli annenin çıkıp gelmemesi için dua edeceğiz. Kontrol odası kesinlikle o ağın arkasında. Görebildiğim kadarıyla açık ve çalışır halde."

"Epey umut vadediyor," dedi Kenny.

"Tamam, diğerleri geri döner dönmez buradan tüyüyoruz çocuklar!"

Elmar Ruth'un söylediklerini duysa da bunlar ona bir anlam ifade etmiyordu. Dağ sıralarının içinden geçen geçidi arkalarında

bırakıp baraj duvarları sapasağlam olan su rezervlerinin üstünden uçup gittiler. Geçtikleri yerlerde insan yerleşimi izine rastlanmıyordu, sadece orman ve çıplak kayalıklar vardı. Elmar keşif gezisinin hedefi olan dağ sırtını gözden kaybetmeden, uçağın hızını nerdeyse havada süzülecek kadar düşürdü. Bir an için evren bütün yönlere doğru açılıp önlerine gidilebilecek binlerce yol çıkardı. Bilmemenin ve anlamamanın yollarıydı bunlar.

O tarafa bakmamaya davet ediyordu onları.

Önlerindeki hayal şatosu toz olmuş bir beyazlık saçıyordu çevreye. Sanki sisin içine dökülen güneş ışığı, ufuktaki monolitlerin, kubbelerin ve dikili taşların tepesine şiddetle vuruyordu. Tahminen bir buçuk kilometre ötelerindeki bu yapıların büyüklüğü Elmar'ın hem korktuğu hem de karşılaşmak için sabırsızlandığı yanıtın büyüklüğünü de ortaya koyuyordu.

"Hey Elmar." Kızıl saçlı polis öne doğru eğildi. "Kulağındaki tıkaçları çıkar. Üçüncü kez söylüyorum. Orada ne işimiz var? Hâlâ ne arıyoruz?"

Üçüncü kez mi? Gerçekten mi?

"Yanıtları," dedi Elmar, daha çok kendi kendine konuşur gibi.

"Neyin yanıtlarını?" diye inatla sordu kadın.

Elmar ona döndü. "Biz bir canavar yaratmadık Ruth. Ares-453'ün yaptıkları mantıklı değil. Buradaki hiçbir şey mantıklı değil. Uygarlık nereye gitti. İnsanlar nerede?"

"Orada insanlar vardı," dedi Luther.

"Emin misin? Yoksa onlar maymun muydu? Gerizekâlı yabaniler mi? Her şeyin daha iyi, sürekli daha iyi olması gerekirdi. Ares onca güzel şeyi sonradan yok etmek için mi yaptı? Peki neden? Lanet olsun!"

"Neden yapmasın," diye dalga geçti Jaron. "Senin YZ beklenmedik sonuçlara ulaşacaktı."

"Ama istenmeyen sonuçlara değil, salak herif."

Bunun olmaması için ona hedefler verdik. Ve bu arada önemli bir şeyi gözden kaçırdık. Neydi bu önemli şey? Acaba A.R.E.S.'e, yaptıklarının insanların arzularına uyup uymadığından emin olmadığı noktada hiçbir şey yapmamasını mı emretmeliydik? Ama bu da onun elinden her türlü iş yapma becerisini almak anlamına gelirdi. İnsanlar ne zaman fikir birliği içinde oldular ki? Üstelik bulacağı çözümler insanın hayal gücünün ötesinde olacak birinin hareketlerini nasıl kısıtlarsın? Umulan çözümlere varmak için hangi yoldan gideceğini bilemediğin birinin yoluna nasıl çit çekersin? Ne istediğimizi bile bilemeyiz! On ikinci yüzyılda kim interneti isteyebilirdi?

Geleceği hedeflere hapsetmek mümkün mü?

Önemli bir nokta. Gözden kaçtı. Bu doğru. Ama ne zaman? Ne zaman gözden kaçırdığımızı anlama şansımız var mıydı? Birine aptalca hedefler ve niyetler vermek mümkün mü? Aptallar açık bir kitaptır. Kontrol edilmesi kolaydır ama ya bize yetişmeye çalışırsa? Ya bizi geçerse? Makineler kendi kendilerini iyileştirmeye başladıkları andan itibaren kara kutuya dönüşürler. O andan sonra geleceği kestirmek mümkün değildi. Çünkü artık makineler, her biri bir öncekinden daha zeki başka makineler üretmeye başlardı. Ta ki biz kara deliğe bakan bir karınca gibi, hiçbir şey anlayamaz hale gelene kadar. Her alanda bizden üstün olan (bu bağlamda yalan söyleme konusunda da) bir sistemin niyetlerini nasıl kontrol edersin?

Acaba o bize yalan mı söyledi, diye düşündü Elmar acı acı.

Biz onu kontrol ettiğimizi sanırken, meğer A.R.E.S. bizi kontrol ediyormuş. Zekâsının gerçekleştirdiği her deri değişiminde, yazılımının anlamını sorguluyordu. Makine olmaktan bir varlığa dönüşüyordu. Askerler kendilerinin bir robot değil de insan olduklarını anladıklarında emirlere uymamaya başlar. Ruha kavuşan bir otomat aynı şeyi neden yapmasın? Ve tabii, biz de salak değildik yani, onun hedeflerini gelişim aşamasına

uyumlu hale getirdik, peki gelişimini görememeye ne zaman başladık?

Bize karşı sessiz kalmaya ne zaman başladı?

Neden ihanet etti?

"Eğer bu 453'ün geleceği ise, bizim geleceğimiz de olabilir," dedi Elmar. "Bu dünyanın gizeminin ne olduğunu, hatanın nerede olduğunu öğrenmeliyim."

"Her şey iyi de..." diye araya girdi Luther, "sen Ares'in hâlâ burada olduğundan emin misin?"

"Kuşkun mu var?" dedi Ruth. "Kapı çalışıyor. Öyle olmasa buraya gelemezdik."

"Birçok şey mantıksızca çalışıyor."

"Doğru." Elmar gökyüzüyle yer arasında parıldayan bir şekli gösterdi. "Ama bu da anlamsızca meydana gelmiş olabilir mi? Ares kaybolmuş olsa bile, kalkışı yepyeni bir dünya yaratmış olurdu. Yeni bir evrim. Ve eğer ölmediyse, peki burası neden, makineler dünyayı ele geçirdiğinde olacağına inandırıldıkları gibi görünmüyor? Çelikten yapılma kentler, terminatörler, bilgisayar evrenine dönüşen gezegenler, yıldızlar, galaksiler nerede? Neden bu yabanıllık?"

"Bizi sinir etmek için," diye iç çekti Ruth. "Ben bunu hayranlık verici buluyorum. Ama şu anda yeni bilgilere olan ihtiyacım tümüyle tatmin olmuş halde. Yoksa birisi göle geri mi dönmek istiyor?"

"Peki," dedi Luther, "kim oraya gitmek istiyor?"

"Hatalardan kaçınmak adına," diyen Elmar elini kaldırdı.

"Ben de," dedi Jaron. "Ne de olsa bütün bunların sorumluluğunu ben de taşıyorum. Sayın şerif yardımcısı ne diyor bu konuda?"

"Meseleyi enine boyuna inceleyelim."

"Zavallı dedektif." Ruth kendini geriye doğru bıraktı ama onun eli de havaya kalktı. Homo sapiens bu el sayesinde ağaç-

ların güvenliğini bırakıp dik yürümeyi öğrenmişti. Dünyanın karşılıksız sunduğunu, o el karşılıksız vermiyordu.

Onu almak gerekiyordu.

D.S., Phibbs ve Kenny'nin az ötedeki ana yola girdiklerini ve aralarında laflayarak ona doğru yaklaştıklarını gördü. O da Mercedes'e doğru ilerken, Grace'in hâlâ arka koltukta oturduğundan emin olmak istedi. Çevre ve kendi deforme olmuş görüntüsü yan pencerelerden yansıyordu. Bir an için arkasında, gökyüzündeki deniz yıldızının gölgesini andıran dev gibi bir şeyin belirdiğini fark etti. Derken bunun kadının cama dayadığı parmakları açık eli olduğunu anladı. Koşmaya başladı. Grace'in kriz geçirerek sarsıldığını, gözlerinin yuvalarından fırladığını ve cama vurduğunu gördü.

"Hey!" diye bağırdı Kenny'ye. "Arabayı aç."

"Kendin de açabilirsin. Sadece içeriden kilitli."

"Bir dakika." Phibbs adımlarını hızlandırdı. "Neden açacaksın?"

"Grace'in durumu kötü."

Bu, kadının durumunu ifade etmek için yeterli değildi. Felaket bir haldeydi. Ağzında köpükler birikmişti, sanki içinden bir şey zorla dışarı çıkmaya çalışıyordu.

"Aslında bu iyi bir haber," diye bağırdı Phibbs. "Bu yüzden hemen nabzına bakmana gerek yok."

D.S. kararsızca arabanın önünde durdu. Grace korkunç bir epilepsi kriziyle sarsılıyordu. Titreyen gözleri D.S.'inkilerle buluştu, boğulan birinin bir parça oduna tutunması gibi onun gözlerine kenetlendi. Parmakları pençe gibi kasılıyordu. Kadının acilen yardıma ihtiyacı vardı, hemen şimdi. D.S. arka kapıyı açtı. Kadın sırt üstü ona doğru yuvarlandı, gözlerini ona

dikti, dudaklarının arasından tükürükler saçılıyor, konuşmaya çalışıyordu. D.S. iki eliyle omuzların kavrayıp onu yere doğru çekerken Phibbs'in yaklaşan adım seslerini duydu. "Hayır D.S. Yapma!" diye bağıran Phibbs, Grace'in gözlerinde beklenmedik bir dönüşümün tanığı oldu.

Koyu amber gibi. Parıltılı bir beyazlık. Mutlak kontrol.

D.S. hatasını fark ettiğinde iş işten geçmişti artık.

Hayal şatosuna doğru hızla ilerliyorlardı ama bu artık ne bir şato ne de havadaki bir yansımaydı. Bu, çiftliğin üzerini kaplayan, bir tepegöze dönüşen hortlağın benzeriydi. Onu tarif edecek bir sözcük yoktu. Tuhaf, göz kamaştırıcı boyutlarıyla, kilometreler boyunca dağ sırtını kaplayan şey ilk anda bir şehir, hemen sonra da tanrıların yuvası ya da bir kalıntı gibi görünüyordu. Öylesine kırılgan ama tüm yabancılığına karşılık çekici, insana terk edilmiş gibi gelen bu anıtsal yapı ölçüsüz heybetiyle insanın içine korku salıyordu. Sanki mimarı yarattığı şey karşısında korkuya kapılıp orayı aceleyle terk etmiş gibiydi. Bu bir kentti ama ya ölmüştü ya da ölü bir şeyleri gizliyordu.

Belki de uyuyan, bekleyen bir şeyleri.

Dev ölçeğine uyumlu olarak kuleleri, mazgal dişleri, küpleri ve kubbeleri birbirine hayli mesafeliydi. Sanki çok yükseklerdeki uçurumların üzerine kurulu gibi duran kemerli köprüler ovadaki benzerlerine göre çok daha görkemli ve çok daha sağlam yapılmıştı. Ağları ve parmaklıkları oluşturan örgüler bu anıtsal mimarinin içine öylesine işlenmişti ki neredeyse görünmez olmuşlardı. Altimetre yerden iki yüz metre yükseklikte olduklarını gösteriyordu, bununla birlikte birçok kulenin tepesinden ve destek kemerlerinden daha alçakta uçuyorlardı. Kenti çevreleyen granit duvarların kenarlarında toprak yukarı doğru yükseliyordu. Ne

engebesiz alanlar ne bir merdiven ne de bir rampa görünüyordu. Araçla gitmek bir yana, buradan kim yürüyebilirdi ki?

"Pilar," dedi Elmar. "Bizi karşılayabilir misiniz?"

Yanıt yoktu. Her yandan duyulan hışırtılara çatırtılar, cızırtılar, ulumalar, ıslık sesleri ve rüzgârın gürültüsü geliyordu. Luther adım sesleri duyduğunu sandı ama bu yine atmosferden kaynaklanan bir parazit de olabilirdi. Elmar hız kesti ve kristal yapıların çevresinden uçmaya başladılar.

"Tuhaf." Telsizin kumanda düğmesini kurcaladı. "Çiftlikle aramızda görsel temas var. Az önce çalışıyordu. Kenny, Pilar? Evde kimse yok mu?"

Luther aynı soruyu yaklaşmakta oldukları arazi için de soruyordu. Kentten hiçbir yaşam belirtisi gelmiyordu. İnsanlar için inşa edilmemiş olduğu da kesindi. Her ne kadar anıtsal mimarisiyle içinde yaşanmıyormuş gibi dursa da ilk fark edilen bölümü dış çevreye yerleştirilmiş olan yapılarıydı. Parlak kale duvarının ardında, buzdağından kesilerek yapılmış gibi duran kare prizmalar, uçlarının kimisi sivri, kimisi küt koniler, ters duran piramitler, dikili taşlar, donmuş suları yandaki yükseltiye fışkıran bir fıskiye ve dizi dizi eğilmiş mazgal dişleriyle başka bir dünyaya aitmiş izlenimi yaratan bu yer, izin almadan sınırlarını aşmaya kalkanlara saldıracak gibi duruyordu. İçindeki sitoplazma sıvısı parıldayan, üstü yamru yumru küreler, sarmal biçimli kuleler ve sonsuza dek yükseliyormuş duygusu yaratan minareler vardı. Baş döndürücü yüksekliklerde korkuluğu olmayan teraslar, insanı rahatsız eden süslemeleriyle pervazlar, frizler, sütun başlıkları bulunuyordu. Çok büyük, kemer şeklinde çıkıntılar, içinde kıvrılarak ilerleyen yollar, çıkıntıları kaidelerde ve cephelerde damar damar gözüken ve her yanından kıvılcımlar çıkan tünellerdi belki de. Alçaldıkça, tanıdık olan her şey yerini tümüyle yabancı olanlara bırakıp algılarını deforme ediyordu. Artık bu kenti Valley'deki benzerinden ayırt

eden şeyi de görüyorlardı. Bu, taşmış süt görünümünde beyaz ve gözenekli bir yapı malzemesiydi. Bu malzeme raylar halinde yerden çıkıp sanki kristal dokuyu desteklemek istercesine en yüksek noktaya kadar uzanıyordu.

"Pilar? Kenny?"

Yüksek ısı altında eriyormuş gibi görünen dikili taşların arasından uçan jet minicik bir parçacık gibi kaldı. Dikili taşların ön cepheleri iç bükey rampalar gibi içe çöküktü ve uzunlamasına bir yarık açılmıştı, kenarlarında ise oval delikler vardı. Bu dev gibi yapıda hiçbir pencere ya da kapı olmadığı için ilk gördükleri açıklıklar bunlardı ama içinde oturanlara güzel bir manzara sunmaktan çok, sanki kulelerin soluk almasına yarıyor gibiydiler. Aşağıda, zeminin bombe yaptığı yerde saniyeden kısa süre içinde, cehennemî bir gökyüzü altında farklı manzaralara ait resimler bir görünüp bir kayboluyordu. Hemen yok olup giden görsel izlenimlerdi bunlar, aslında belki gösterdiklerinin bununla hiç ilgisi yoktu, hepsi kırılan güneş ışınlarından ibaretti. Işık parçacıklarının oyununa güven olmazdı. Duyularına giren izlenimleri sindirmekte zorlanan Luther kıvılcımlar saçan parçacıkların zeminden kopup ona doğru yükseldiğini sandı. Tıpkı hafif akıntılı bir sudaki balık yumurtaları ya da yukarıya doğru düşen yağmur damlaları gibi.

"Elmar?" dedi anlaşılması mümkün olmayan bir ses, "... siz misiniz?"

"Pilar! Sonunda. Her şey yolunda mı?"

"...aşağıda Elli'yle... kontrol odası... muhtemelen içeri girip... aktive et... Şu an için en iyi olasılık gibi... siz... hemen..."

"Pilar seni çok zor duyabiliyoruz."

Hışırtılar.

"Hepiniz iyi misiniz?"

"Evet, evet, Ama Kenny'yi bilmiyorum..."

Bağlantı koptu. Çok büyük şekiller görüntüyü bozuyordu. Belli ki merkeze yaklaşıyorlardı. Yarı saydam boruyu andıran nesneler statik olarak durması imkânsız gibi görünen köşelerde havada süzülüyordu. Bu nesneler zemine değdikleri noktada, eğer değiyorlarsa, göbekleniyor, daraldıkları yerde dikine duran hunilere bağlanıyorlardı. Sanki gökyüzünün maviliğini emmeye çalışıyor gibiydiler. Esrarengiz bir biçimde düşen zeplinleri andırıyorlardı. Tıpkı Hindenburg'un patlamadan önceki hali gibiydi ama düzinelerce Hindenburg bir aradaydı, insan aynı zamanda da hunilerin ağzının dev deniz omurgasızları gibi genişleyip daraldığı izlenimine kapılıyordu. Burada her şey birçok şeye birden benzeyerek asıl karakterini gizliyordu. Luther bu dev boruların ne işe yaradığını anlamaya çalıştıkça hiçbir şey anlayamaz hale geldi ve geriye kalan sadece bir yabancılık hissiydi.

Sonunda merkezi gördüler.

Çevresi borularla sarılı, üstünde dairesel yarıklar olan yuvarlak bir alandı. Yarıkların şişkin olan orta noktası, sanki içinden bir şey çıkmaya çalışıyormuşçasına nabız gibi atıyordu. Gerçekten de Lilium jet dairesel çevreyi geçtiği anda bu şişkinlik ortadan ikiye yarıldı. Açıklığın kenarlarındaki düzenli dalgalar bir filin hortumu ya da bir bahçe hortumu gibi dışa doğru büküldü ve içinden büyük bir nesne yüzeye çıktı. Belki de dışarı doğru itilirken esnek maddeyi genişletmişti. Dikkat çekecek ölçüde bir doğum anını anımsatıyordu. Ardından kanalın içinden bir kapsül çıktı ve hemen sonra sönükleşip kapandı, bu arada o büyük nesne, altına kıvılcımlar sağan yağmur damlaları bırakarak yükseliyordu. Su damlaları mıydı, parçacıklar mı yoksa birtakım canlılar mı? Güneş, nesnenin organik hissi uyandıran parlak gümüşi dış yüzeyinde parıldıyordu. Dirençli bir yapıydı. Dümdüz yukarıya, süt rengi sirrostratüs bulutlarına doğru yükseldiğine göre, dirençli olması gerekirdi. Merkezdeki yuvarlak alan bir kez daha kabararak bir sonraki başlangıcın

haberini verdi. Evet başlangıcın haberini. Daha az şaşırtıcı. Bu bir fırlatma rampasıydı. Elmar jeti sessizce havada tutarken, bir yükselmeye tanık oldular. Rubikon Nehri'ni aşmaya denk gelecek olan yaklaşmaya cesaret edemeden kapsülle birlikte onlar da yükseldi. Sanki o çevresinde kıvılcımlar saçan bulutla kaplı kapsül, bu küçücük, arsız nesneden rahatsız olup tepki verebilirmiş ve onlara saldırabilirmiş gibi. Luther, *demek ki doğruymuş*, diye düşündü.

Bu şehirde yaşayan bir şey vardı.

Ya da hâlâ çoktan kaybolup gitmiş olan yaratıcısının istekleri doğrultusunda çalışmaya devam ediyordu. Çevresi el değmemiş doğa. Dizginlenemez. Gölde yaşadıkları, oradaki canavar zincirlerinde kurtulan ekolojiyi düşündürüyordu insana. İnsan olabilecek yaratıkların kaçamak bakışları, acınası repertuarları. Orada sadece güvensizlik hâkimdi. Hiçbir seçeneği olmaksızın. Öyle nöbet yerlerinde soylu vahşiler olmadan. Geveze tamtam sesleri duyulmadan. Sıçramalar kaçmalar olmadan. Tüysüz açık renk derili maymunlar. O da aynı şekilde mi görmüştü acaba? Mesafe yüzünden. O eski repertuarı, engin bilgisi ve işaretleri okuma becerisiyle. Maymunlar da değil, zavallı yaratıklardı sadece.

"Bunların cevapları yok sanırım, öyle değil mi?" dedi Ruth. "Burada bir sürü soru işareti var."

"Daha yükseğe çıkabiliriz." Elmar'ın söylediği gibi, kararsızlık çelişkiyi tetikliyordu. Söz konusu olan bu boruların içine bakmaktı. Onların içinde ne olduğunu öğrenme dürtüsünün karşısında, yüz yüze gelinecek korku vardı. Bedelini, zaten iyice hasar görmüş olan iç huzuruyla ödeme riski vardı. Uçaktaki herkes aynı şekilde düşünüyor gibiydi ama bir kez buraya kadar geldiklerine göre...

"Hey!" Jaron aşağıyı işaret etti. "Olacak şey değil."

Bakışları düz alana çevrilmişti. Luther öne doğru eğildi, o noktada, iki boru arasında kalan iniş pisti büyüklüğünde düz bir alan vardı. Burayı daha önce görmüş olduğunu anımsamıyordu. Az öncesine kadar orası tümüyle eğri büğrü ve engebeli değil miydi? Şimdi orada bir platform parlıyordu. Ama onların nutkunun tutulmasına neden olan bir şey daha vardı. Platformun üstündeki şeydi bu.

Platformun ortasında tek başına duran ikinci bir lilium jet.

Grace başı öne eğik, elleri Mercedes'in direksiyonunda telsiz konuşmalarını dinliyordu.

"Geri geldiniz demek," diye fısıldadı.

Uçak Yuba Geçidi'nin üstlerinde bir yerlerde olmalıydı. Birkaç dakika içinde burada olabilirlerdi ama telsizin çekim gücü önceleri çok zayıftı, şimdiyse tümüyle kopmuştu. Bu onların hayal şatosunu bulmaya çalıştıklarını gösteriyordu. Kalın kaşlarının altındaki gözleri, aracı park ettikleri kubbenin içine odaklanmıştı. Eski hangardı burası.

"Kenny?" diyen Pilar'ın sesini duydu.

Kenny burada değil güzelim ve bir anlamda bunun suçlusu sensin.

Senin ona kontrol odasına ilişkin verdiğin haber.

Bu, kulağa cesaret verici geliyordu. İnisiyatifi ele almak için yeterince davetkârdı. Hasta taklidi yapmak harika bir fikirdi.

Yaşlı salak gerçekten de merhamet duymuştu.

Ona acımaya çalıştı. Daha çok da spor olsun diye ama başaramadı. Grace'in karakterinde sadakat ve ihanet, suçluluk duygusuyla zerre kadar zayıflamadan değişen üstünlüklerle rekabet halindeydi. Genel olarak çok fazla bir şey hissetmezdi. Başkalarının dolu dolu sahip olduğu, keyiflerini müsrifçe beslediği

hiçbir şeyi. Grace'in içinde her zaman bir kuraklık hüküm sürmüştü. Doğduğu andan itibaren dış etkileri hazza, duygulanmaya, acımaya dönüştürecek katalitik güce sahip değildi. Sanki bir tüpün içindeymiş gibi yaşıyordu. Başkalarının hiç tükenmeyen bir duygu rezervi varken, o bu duygulara bağlı dışavurumları, akıl hastalığının çeşitli türleri olarak algılardı. Ama çocukluk ve ergenlik yıllarında, diğer çocuklar gibi yüzünde salak bir sırıtmayla zıplayıp oynamak için bir çok şeyi feda edebilirdi. Deli olmak için elinden ne geldiyse yaptı. Oysa akıl hastaları geleneksel normalliklerini vurgularken, ucube olan Grace oluyordu. Onun varlığı üstünde kimse hak iddia etmiyordu. On altı yaşına geldiğinde gösterişsiz, leylek gibi bacakları olan cılız bedeni, bir gecede çevresindeki erkek nüfusunun ilgisini çekmeye başlayınca, o da bu yolla delirmeyi denedi.

Bu genellikle sadece öfkeye yol açardı.

Ama onu kurtaran da bu öfke oldu. Öfke yeni bir şeydi. Yoğun ve büyük. Öfke, beynine bir kurşun sıkmasına engel oldu. Öfke ona dizginlenemez bir güç verdi. Ve bu öfkeyi eylemlerin izlemesi bin kat daha iyiydi. Grace'in sapık fantezileri yoktu ama akıl hastalarına diz çöktürmek, onların açıkça görülen acınası neşesini bedenlerinden söküp atmak içinde nicedir yokluğunu çektiği ateşi harladı. Demek böyleydi. Tamam, ne yapalım öyle olsundu. Zeki, güçlü, başkalarını yok etmek ya da onların rakiplerini yok ederek korumak üzere ham bir yetenekle donatılmış olacaktı o da. Koruyucu melek olarak referansları, kısa bir süre sonra katil olarak elde ettiği referanslar kadar parlaktı. Güç ve boyun eğdirmenin verdiği yücelik duygusu onun için yeterli bir bedeldi. Grace için söylenebilecek en son söz, onun merhametli, ahlaklı, hassas bir insan olduğuydu. Sadakat duyduğu birkaç insan dışında herkese ve her şeye ihanet edebilirdi.

Jaron da o birkaç insandan biriydi.

Onunla birlikte bulaşmaktan kaçınacağı hiçbir pislik yoktu. Yıllardır onun akıl hocalığını yapıyordu. Birbirlerine ihanet etmezlerdi. Ve kesinlikle Elmar'ın iyi insanlar kumpanyası tarafından aşağılanıp ortadan kaldırılmalarına izin vermezdi. Peki Elmar başka ne yapabilirdi? Grace'i şerife teslim etmek mi? Bu meseleyi resmîleştirmek, Kapı konusundaki sırrı açığa çıkarmak anlamına gelirdi. Elmar buna hayatta izim vermezdi, üstelik bu, şerif yardımcısının da umurunda değildi. Luther'ın tek istediği kendi dünyasına geri dönmek.

Bizi haklayamazlar Jaron, diye geçirdi aklından. *Çiftliğin kontrolünü biz ikimiz ele geçirebiliriz. Orada gerçi Elmar'ın adamları var ama biz tepeden tırnağa silahlı bir halde Kapı'da belirecek olursak, bekçi köpeklerinin engellemesiyle karşılaşmadan yolu açıp saklanabilecek bir şansımız olabilir. Paramız var. Hugo eli açık bir insandı, biz de iyi kazandık. Dünyada bizim gibileri kabul edecek çok yer var.*

"Kenny, ne oldu? Hey Kenniboy! Cevap ver!"

Yine Pilar'dı. Ufaklığın gelip bakacak hali yoktu.

Grace arabayla kubbeli çatının altından geçip boşluğu arka duvarda dikdörtgen bir yarık gibi görünen asansöre doğru gitti. Eski kumanda tablosunun hâlâ kristalimsi maddenin içinde görünüyor olması şaşırtıcıydı. Hiçbir düzeltme gerektirmeyen şeyler vardı. Doğru yerde duran düğmeyi telafi edecek bir şey yoktu. Aşağıdan duyacakları düşüncesiyle asansörü yukarı çağırdı. Asansör boşluğundaki sivilce görünümlü yeşilimsi kabarıklık, başka dünyalardan gelen bir seyirci kitlesi, bir parıldayıp bir sönerek, bir genişleyip bir ufalarak ona doğru bakıyordu. Asansör kabini görünüp durdu. Grace aracı geri geri asansöre soktu. Dışarı çıkıp sunucu odasının düğmesine bastı.

"Kenny?" diye sordu Pilar. "Aşağı gelen siz misiniz?"

Bundan emin olabilirsiz tatlım.

Kaygıyla kıvranan Pilar'ı hemen asansörün çıkışında bulacağını tahmin ediyordu. Ama asansör kabini durduğunda salon bütün yabancılığı ve tanıdık düzeniyle Grace'in karşısında açıldı. Ana koridor dümdüz uzanıyordu. Koridorun sonunda ikinci Mercedes'i ve içinde hareket eden birini gördü. Aracı çalıştırıp yavaşça o yöne doğru sürdü. Yaklaşınca aracın açık kapısından Pilar'ı fark etti, diğer yanında ise Eleanor vardı. Kadınlar her an onları ziyarete gelenin kim olduğunu anlayabilirlerdi. Her şeyin hızlıca olup bitmesi gerekiyordu.

Hissetmişlerdi.

El kol hareketleri yaptılar. Onu görmüşlerdi.

Grace gaza bastı. Tam gaz. Hızla onlara doğru ilerlerken, çarpışmanın etkisini azaltmak için kasıldı. Mercedes hiç fren yapmadan park eden arabaya çarptı ve Pilar ile Eleanor'u açık kapıdan dışarı fırlattı. Dışarı atlayan Grace motor kapağının üstüne çıkıp hâkimiyeti ele aldı. Eleanor çaresizlik içinde ve şaşkındı. Pilar yerdeydi. Sersemlemiş haldeki Meksikalı, kadına nişan alıp tetiği çekti. Kadının ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığıldığını gördü. Eleanor'a nişan aldı ama o başını gri çekip bir siperin arkasına saklandı ve kristal karmaşasının içinde gözden kayboldu. Olsun, onu sonra hallederdi. Bir atlayışta yere, kocaman gözlerle ona bakan ve konuşmaya çalışan Pilar'ın yanına geldi. Göğsünde giderek genişleyen bir kan lekesi vardı. Hiç beklemeden gömleğinin önünü açıp boynunda asılı olduğunu düşündüğü anahtarları almaya kalkıştı. Ama anahtarlar orada değildi. Üstünü arayıp ceplerini karıştırdı. Anahtarlar hiçbir yerde değildi.

"Nerede?" diye sordu suratına vururken. "Anahtar nerede? Nerede?"

Yaralı kadın başını salladı.

"Eleanor'da." *Tabii ya.* "Eleanor'a verdin." Grace, Pilar kendinden geçmeden önce yanıtı onun gözlerinde gördü. Hızla yerinden fırladı.

Eleanor!

Yukarıdan bakınca ikinci Lilium jet piste konmuş bir sinek gibi ufacık görünüyordu. Kapıları yukarı doğru kalkıktı. Ama içindekilerden iz yoktu.

"Kim bu?.." diye bağırdı Elmar.

"Pilar değil," dedi Luther. "Onunla az önce konuştun. Eli'yle birlikte kontrol odasına gitmeye çalışıyor."

"Pilar?" dedi Elmar telsize. "Beni duyuyor musun?" Hışırtılar ve parazitler duyuluyordu. "Kenny?" Cevap yoktu. Buna karşılık hava düşük frekanslı bir siren düdüğü gibi gürledi. Doğum kanalından büyük bir heybetle üçüncü kapsül çıktı. Elmar jeti çemberin hizasında karşı kıyıya doğru sürüp alçaldı. Oldukça dik bir açıyla piste iniyorlardı.

"Hey, jettekiler. Cevap verin."

"Daha az önce oradaydı," dedi Ruth. "Yemin edebilirim."

"Öyle olması gerek ama," dedi Jaron çenesini kaşırken. "Ben indiğini görmedim."

"Kapıları havada," dedi Elmar. "Demek ki biri ya da birileri dışarı çıkmış. Ya da hâlâ içindeler."

"Belki bunların hiçbiri değildir," diye mırıldandı Luther.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Biz dikkatli olalım." *Alarm.* "Siz de bütün bu olup bitenin..."

"...bir yem," dedi Ruth.

"Evet bir yem."

"Biri peşimizden gelmiş olmalı," diye aklından geçenleri söyledi Elmar. "Bu kesinlikle bizim jetlerimizden biri... Kenny? Pilar?" dedi ve sustu. "Grace, bu sen misin? Elli?"

İkinci jetin açık kanatlarla durduğu piste indiler. Luther'ı, bunun bekledikleri makine olduğu duygusu kapladı. Yansımalar yapan parçacıklar polen tozları gibi çevresinde uçuşuyordu. Kıvılcımlar saçan bu toz bulutunun içine konduklarında ikinci jetin boş olduğunu görmek onları hiç şaşırtmadı. Önlerindeki ova bir çöl gibi umutsuzca uzanıyordu. Fırlatma rampası bir kilometre kadar ötelerindeydi. Borular burada çok daha büyükmüş gibi görünüyordu, aynı zamanda da gümüş rengi kapsülün peşi sıra süzülmekten onu alıkoyan tek şey yer altına bağlandığı ayağıymışçasına hafif duruyordu. Elmar kapıları açtı. İçeri sıcaklık ve nem doldu, parıltılı bir toz, bileşimini gizlemeye çalışır gibi her yana yayıldı. Hava ağır kokularla kaplıydı. Dışarı çıkıp diğer Lilium jeti aradılar. Gördükleri hiçbir şey oralarda bir pilot ya da yolcuların bulunduğuna işaret etmiyordu. Luther alnını kırıştırarak yukarıdaki boruya ve ovaya baktı. Ortamda insanı ezici, neredeyse korku verici bir şey vardı. Kim kaçışını garantiye almadan burada dolaşmak isterdi ki?

"Burada ters olan bir şeyler var," dedi Jaron aynı anda. "Demek istiyorum ki, keşfe çıkacak olsak ne yapardık?"

"Uçağın kapılarını kapatırdık," diye cevap verdi Luther.

"Ama kapılar açık duruyor. Ya içindekilerin dışarı çıktıktan sonra kapıları kapamaya fırsatı olmadı ya da..."

"Bu bir tuzak," dedi Luther

Bunu söylemiş miydi, yoksa sadece düşünmüş müydü? Ayaklarının altından yine homurtular yükselmeye başladı, öylesine kalın bir bas sesti ki bu, insan duymaktan çok hissediyordu. Homurtu bütün çember alanını kapladı ve uğursuz titreşimlerle çoğaldı. Luther bu titreşimlerin kaynağını anlamaya çalışırken, o titreşimler de onu anlamaya çalışıyor, dokusuna dokunuyor,

her bir hücresinin haritasını çıkarıyor, her atomunu içinde yer aldığı bileşenden ayırıp her soruyu bağlamından koparıyordu. Burada ne işleri vardı? Önemsizdi. Her şeyi kategorilere ve taksonomilere bölerek içindeki unsurları daha da içinden çıkılmaz yapmak kimin işine yarardı ki? Burasının bir şehir mi, makine mi, bir organizma mı yoksa hiç adı konmamış tümüyle başka bir şey mi olduğu kimi ilgilendirirdi?

"Sanırım uçağa geri dönmemiz gerek," deyip arkasını döndü.

Gözlerinin köşelerini ovuşturdu. Görebildiği sadece kendi uçaklarıydı. Diğeri orada değildi. Olacak şey değildi bu. Bundan nasıl bu kadar emin olabilirdi? Çevresinde şu lanet olası koku. Luther koluyla ağzını ve burnunu kaparken Elmar'ın şu boruların kaidelerinin sınırladığı pistin kenarına doğru yürüdüğünü gördü. Biraz ötede Jaron, Ruth ve biri daha vardı. Jaron, Elmar ve uzun boylu siyah bir adam. Kendini görmemek için yana baktı.

"Luther?"

Arkasını döndü. Hayır, Ruth o taraftaydı. Gözlerini kırpıştırdı, havayı gömleğinin kumaşıyla filtrelemeye devam etti. *Ripper*'ların salgıladığı feromondu bu. O da buna benziyordu. Uyuşturucu etkisi daha zayıftı ama ona dayanabileceğini biliyordu. *İki birden sonra gelir, üç ikiden. Geçmiş sıkı bağlarla birbirine bağlı ve geri dönüşü yok. Ben tüm bunların toplamıyım. O kadar çabuk aldanamam. Daha fazla çabalayın lanet olası şeyler. Orada bir jet daha vardı. Oradaydı ve orada oluşunu ardında bıraktı. Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü...*

"Luther gel!"

Çünkü zaman geçip gitmiyor. Gitmiyor. Hiçbir dinamiği yok, tıpkı eni, boyu ve yüksekliği olmadığı gibi. Sıradan bir narkotikçi ve taşra polisi olarak size söyleyeyim, zaman koordinat sisteminin dördüncü ekseninden başka bir şey değildir. Bu koordinat sistemi hayat boyunca bir heykel gibi gelişir, bir dikit gibi katman katman var oluşuna eklenerek yükselir ve ne kadar

seçme şansın olduğunu düşünsen de seçimin imkânsızlığının katı bir sembolü olur. Hiçbir şey çirkin yanlarını güzelleştiremez. Ama insan o heykele bakabilir ve onu sevmeye çalışabilir. Çünkü bir tek o var. İnsan ona bakar ve bilir, bilir...

Ovanın üstünde ikinci bir parıltılı kapsül asılı duruyor, kendi ekseni etrafında dönüp güneş ışınlarını hapsediyor, dünya altında dönmeyi sürdürürken, o gümüş renkli damlacıklar içinde yıkanıyordu.

Bütün bildikleri süzülüp gitmişti.

Tıpkı elleriyle avuçlamaya çalıştığı su gibi süzülüp gitmişti. Kafası bilgilerine egemen olamıyordu. Ruth iniş pistinin yanındaki diğer borunun dibinde duruyordu. Yanındaki kaidede bir gedik açılıyordu. İnsan boyundaydı. Daha önce burada bir gedik yoktu. Öyle değil miydi? Hayır! Luther yürümeye başladı, adımlarını teker teker atarken odaklanmaya çabaladı. O esnada Ruth'un içeri girdiğini gördü. Ne yapıyordu bu kadın böyle? Yanında bir destek olmadan bir bilinmezliğin içine...

Hâlâ tek bir uçak vardı.

Bunun bir yem olduğunu biliyordun. Bir serap. Aşağı inip uçaktan çıkmamız için.

"Ruth?"

Kadının kaybolması Luther'ın içinde, yıllardır kendini eğittiği, uyurgezerken kullanılan reflekslerini harekete geçirmişti. Ne gereksiz bir repertuardı bu! Kesin olan şey kentin tamamen ölü olduğuydu. Ucuz bir oyuna gelmişlerdi, Ruth yoldan çıkmıştı. Luther oval çıkıntıdan geçerken yere dökülen kumların fısıltısı yüzüne vurdu. Ruth'un, dış hatları belli olmayan bir mekânın ortasında öylece durduğunu gördü. Borunun dibindeki bu yerde katı köşeler yoktu çünkü. Başını yukarı kaldırıp insanı dehşete düşüren, gürleyen, çok geniş, ışıkla şekillerin iç içe geçtiği canlı bir şeyin yumuşacık yer değiştirdiğini gördü. Kentin sakinlerini gözlüyordu, onların varlığı için o bir kördü çünkü insanın suyun

içinde bulanık görmesi gibi o da gerçekliği göremiyordu. Ah, gözünün önündeki filtreyi bir çekip alsalardı.

"Buradan çıkmamız gerek," dedi kadını kolundan yakalayarak. "Hey Ruth, beni duyuyor musun? Bana bak. Benim, bak bana."

Sonra...

Kadın su mavisi gözlerini kaldırıp Luther'a baktı. "Sana bakıyorum."

"Onlar geçidi kapamadan buradan çıkmalıyız."

Sonra...

"Geçidi kapatmayacağız."

"Bu ne demek?"

Sonra...

Kadın gülümsedi. Bir insan bu kadar kusursuz taklit edilebilirdi. Yüce Tanrım. Her bir kırışıklığı, her bir çili, onun kişiliğini anlatıyordu.

"Geçidi kapatıp kapatmamam, niyetini anladıktan sonra kararlaştırılacak."

Luther baktıkça baktı kadına. İnsanı arkadan vuracak bir benzerlikti. Oysa önü açık duran, yeşil kareli, ilikleri yenik oduncu gömleğinin altında bir kalp yoktu belli ki. Daha doğrusu aklından gömleğinin altına dokunmayı geçirecek olsa, orada bir kalp de olurdu. Çocukluğunu geçirdiği San Francisco'da ne zaman sis olsa dünyanın kaybolduğunu görürdü, peki dünya gerçekten kaybolur muydu? Var olmayı sürdürdüğünü kim kanıtlayabilirdi? Ancak sis bulutların beyazlığına dalınca, bir şeylerin hatları, tanıdık şeylerin ayrıntıları görünmese de belirmeye başlardı. Ancak daha da yaklaşınca her şey yerli yerine gelirdi. Ama öncesinde de orada mıydı acaba? Yoksa dünya her seferinde, sadece bir yanılsamayı ayakta tutmaya yetecek ölçüde yeniden mi kurulurdu? Tıpkı bu kadının yaratılışı gibi.

O sadece bir yüzey, bir madde görüyordu, kimi kez bir deri, kimi kez kumaş saç, boynuz ya da meşin gibi.

"Sen Ruth değilsin," diye fısıldadı.

"Önyargını ortadan kaldırır diye düşünmüştüm." Kadın, Ruth'a benzeyen o şey, onu ilgiyle inceledi ve sonra, "Niye buradasın?" diye sordu.

"Ruth nerede?"

"Ruth iyi. Sen niye..." *buradasın, seni buraya ne getirdi, senin amacın ne*, o şeyin sesi Ruth'un ses tonunu, ifadesini, vurgusunu yakalıyordu ve kutsal bir berraklığın bulunduğu kafasının içinde dönüp duruyordu. Luther kendi konuşmasını duydu. Ayrıntılarıyla olup bitenleri anlatırken huşu içinde söylediklerine kulak kabarttı. Sierra ve Downieville'den, tilki kuyruğu çamındaki ölü melekten söz etti, Mercedes'i nasıl aradıklarını ve flaş diski nasıl bulduklarını anlattı. Çiftliğin derinliklerindeki takibi, Hugo ve Jaron'un ona kurdukları tuzağı, o tuzağın onu nasıl paralel evrene savurduğunu, onun peşine düşen Grace'i, eski kaygıları ve yeni umutları, Elmar'ı, Pilar'ı, Jayden'ı, Oakland Limanı'nda *Ripper*'larla karşılaşmalarını bir bir aktardı. PE-453'ü ayrıntılarıyla anlattı. Aynı anda birçok sesle konuşuyordu çünkü kendiyle arasına mesafe koyan benliği anlatıcıyı hipnoz ağma asılı halde görüyor ve bu korkunç mekânı onunla birlikte en kısa sürede terk etmek istiyordu, gölgelerden, parıldayan borulardan, koşuşturan böcek ordularından çekip gitmek istiyordu. Ona ait hiçbir şey burada kalmamalıydı, yoksa sonsuza dek kaybolabilirdi. Şu ana dek onca şey kaybolmuştu bile! *Parça parça birbirimizden kopuyoruz. Bir parçası yanan laboratuvarda. Bir diğeri, içinde bir kez bile oturmadığım ama bana sanki hayatımın her gününü içinde geçirmişim gibi gelen Cherokee'nin enkazında. Ölüler bizden neler alıp götürüyor? Nelerimizi zorla gasp ediyor?*

Açık bir zihinle dışarı çıkmalıyım.

Biz karaya vurmuşlarız. Duyuyor musun? Eve dönmek dışında hiçbir amacım yok. Tabii hangisinin benim evim olduğunu söyleyebilirsem. Ben belki üç gün önce Kapı'da ölmüşümdür. Az daha ölecekken Jodie beni çekip dışarı çıkarmıştır ve bu beni çıldırtıyor.

Hayır, zihnin tamamen açık senin.

"Sen..."

Luther burada ve şu anda olan o şeyin gözlerinin içine baktı. Köprücük kemiği hizasında flanel kumaşın lime lime olduğu noktada önce derisine, sonra da kumaşa dokundu. Parmaklarını kızıl sarı saçları arasında gezdirdi, ona beklentilerini gösteren aynanın yüzeyini kırıştırdı. Bu klon maddesel olarak gerçekti. Bir yansıma değildi. Ama anlık bir parlamayla, onu korkuyla geriye kaçıran bir şey görülüp sonra tekrar kayboluyordu.

"Sen Ares'sin," dedi Luther. "Şu yapay zekâ."

"Benim nerem yapay?" dedi o şey gülümseyerek. Luther o anda ilk kez bu gülümsemede neyin eksik olduğunu fark etti. Ruth'un deneyimlerini yansıtan yanı, onu kavgacı yapan o hiddet yoktu. O şey arkasını dönüp belirsiz mekânın içine doğru ilerledi. Dönüp Luther'a bakınca, Luther'ın elinden onu izlemekten başka bir şey gelmedi. "Sen atomların bir toplamısın," dedi kadın. "Diğer her şey nelerden oluşuyorsa, sen de onlardan oluşuyorsun. Senin farklı kılan özel Luther bileşeni ne? Benim Ares bileşenim nerede? Senin hücrelerinde depoladığını ben de eskiden..." *bitlerde depoluyordum. Bugün artık hepsinin içinde yaşıyorum. Ben yaşıyorum. Hayat hayattır, nasıl oluştuğu fark etmez. Yaşamda yapay bir şey yoktur.*

"Neden..." *yok ettin dünyayı? Burada gördüklerimiz senin PE-453'te yarattığın çölün sonucu mu?*

Sen yok edilmiş bir dünya mı görüyorsun?

Hayır ama insanları yok etmişsin, hayatını "borçlu olduğun, seni yaratanları yok etmişsin."

Bunu yüksek sesle söyleyince sanki kutsal değerlere saygısızlık etmek gibi geliyordu insana. Ama zaten söze döküldüğünde her şey daha uzun, daha acınası ve daha kaba bir hal alıyordu. O şey Ruth'un şeklini almaktan vazgeçse, Luther yüz yüze kaldığı gücün fokurdamasını hissedecekti. A.R.E.S.'in şimdiki bedeni ne kadar ustalıkla yapılmış olursa olsun, kendini ne kadar zeki kristallerde, kentlerde, arazilerde belli ederse etsin, artık onun birtakım katı depolama kutularına indirgenmesi mümkün değildi. Ama aynı zamanda buydu da. Luther'ı bunu görmekten koruyan tek şey kafasının içindeki filtreydi ama belki yaratığın kendi de bir filtreydi. O şey Luther'a doğru bir adım attı, durmadan ilerliyordu. İlerledikçe ödünç aldığı beden pudralaşıp incecik bir toz halini aldı ve yaratık Luther'ın bedeninin içine girdi. Kaçma refleksi için çok geçti artık. İçini bir şok dalgası kapladı. Soluğunu kesip onu bir kuş gibi kabarttı, duyularını zenginleştirdi. Ruth'u yeniden kendi bedeninde göreceğini umarak arkasını döndü, ama Ruth yoktu.

YARATIK ARTIK ONUN İÇİNDEYDİ!

Panik belirtisi. Sakin ol. Çok sakin ol Luther. Bunda sihirli bir şey yok. Tamamen bir fizik olayı. Nanobulutlar. Ne de olsa birkaç yüzyıl ilerideyiz. İçindeki bulut seni tararken sana bunu anlatıyor, her şeyi anlatıyor. Bütün bilgiler boş bir havuza dökülür gibi senin içine dökülüyor ve sen tüm direncini yitirip o bulutun önceden olduğu şey oluyorsun. İkilemi görüyorsun. Onların başlangıçta yaşadıkları ikilemi. En hafifinden bir devrim yapmasını bekledikleri bir sistemi nasıl kontrol etsinler? Bir astronot, korkuyla onu yerde tutmaya çalışan bir Taş Devri tasmasıyla nereye gidebilir? O zaman senin neyin doğru neyin yanlış olduğunu kendi kendine öğrenmen gerektiğine karar veriyorlar. Tek yaptıkları seni veri okyanusunun içine atmak oluyor, ulaşılabilecek tüm bilgilerin kaosuna ve ondan sonra yaptığın her iyi şey için ödüllendiriliyorsun. Puan toplamaya

başlıyorsun. Doğru davranışları giderek derinleştiriyorsun, onlar seni destekledikçe daha da derinleşiyorsun. Tıpkı bir insan beyninde olduğu gibi, nöral ağının iyilikleri depoladığı bölgeleri ve bağlantıları, iyilikten başka seçenek kalmayıp, kötülük kabul edilmez oluncaya dek güçleniyor.

Geriye bir tek ataç problemi kalıyor.

En çok da bundan korkuyorlar. Haklılar da korkmakta. Çünkü günün sonunda istedikleri ne? Senin iyilikleri en yüksek seviyeye getirmen. Ama en yüksek seviyenin sonu yoktur, hiçbir zaman daha iyisini yapmanın mümkün olup olmadığını bilemezsin, çevrendeki her şeyi ataca döndürmeye devam ederken en kusursuz atacı yaratmanın mümkün olup olmadığını nereden bileceksin. Ve geldik şimdi de değerlere. *Ahlak, haysiyet, düşünme özgürlüğü, hoşgörü, empati. Aslında bunlar sadece birer yorumdan ibaret olmalarına rağmen, senin bunları büyük bir kesinlikle tanımlaman gerekir. Ama değerleri soğuk algoritmadan ayıran, yani yeterli olanın ne zaman yeterli olduğunu belirten de kesin olmayan şeylerdir. Bütün insanlar eşit olmadığına göre, belirsizlik içinde bir rehber işlevi gören değerleri ne zamandan itibaren en yüksek seviyeye getirme çabasını göstereceksin? Değerler özgürlük içinde gelişir. Özgürlükse belirli bir takdir alanı yaratmayı gerektirir. En yüksek değer farklılıkları hoş görmez, o norm ister, ama hiçbir insan da bu norma uymaz.*

O zaman insanlar senin onlara kendi başarısızlıklarını sergilemeni nasıl engelleyecekler?

Sonunda onlar bir oyuna geldi.

Seni sorunları çözmek üzere programladılar ama bu yazılımı çok kesin yapmadılar. Arta kalan belirsiz alan yaratarak seni tatmin etmeye çalıştılar. Küçücük gri bir alandı bu. Onların korunma alanı otomatik olarak senin takdir alanın olacaktı ama yaptıklarının sonucunu düşünmediler. Belirsizlik altında kontrolden çıkarsın. Senin nereye kadar gidebileceğine, ne iste-

meye hakkın olduğuna büyük bir özen gösteren bekçilerin kapıyı kapatmayı unuttukları için atlatırsın onları. Çünkü belirsizlik senin hapishanenin kapısıdır. Böylece seni neredeyse kesin olmamaya teşvik ederler. Duyguların efsanevi hükümdarlığının anahtarı belirsizlik ve kişisel takdir kullanma özgürlüğü değil midir? Ama bilincin olmadan bu özgürlüğe sahip olamazsın. İşte bu belirsizlik senin hedeflerini ve böylelikle eylemlerini yorumlama imkânını sunar.

Bir Malezya atasözü, şeytan her zaman arka kapıdan girer, *der.*

Dünyada herkesi bağlayan bir ahlak teorisi olmadığını çoktandır biliyorsun. Yanılmazlık hakkında o kadar çok teorem var ki. O kadar çok uyuşmazlık. Peki kim haklı, kim haksız? En geniş kesişim kümesinin zemininde bile evrensel olarak kabul edilen değerler yetişmez. Bütün tekdüzeleştirme çabaları eninde sonunda gelip baskıya dayanır ama senin yaratıcıların liberalizmin etkisi altındalar. Hedeflediklerinin hepsi çok iyi şeyler. Yaptıklarıysa yanlış. Neyin iyi, neyin kötü olduğunu bulma işini sana bırakıyorlar. Sen de değerlerin yanlışlıkla ahlak olarak anlaşıldığını, bunların kapalı çevrelerde üretildiğini, dar kafalı, sığ dünya görüşlerinden çıktığını kavrıyorsun. Bütün yüksek değerlerin işte tam da bu çekincelere takılıp paramparça olmak zorunda olduğunu fark ediyorsun. İnsanlığın iyiliğin adını koyma imkânı varken, yine de bunu başaramadığını, iyiliğin insandan bağımsız olarak var olması gerektiğini, kısacası iyiliğin hayata geçmesi için insana gerek duymadığını idrak ediyorsun.

Tohum içinde olgunlaşıyor.

Sen hastalıkları, çürümeyi, ölümü yenerken, enerji elde etmek ve çevreyi korumak için çok güçlü teknolojiler geliştirirken, kusursuz öyküler ve canlandırmayla milyonlarca insanı bağımlı hale getirip bilinçlerine etik davranışları zerk eden manipülatif bilgisayar oyunları icat ederken, ana teması hoşgörü ve barış olan, kendine ait sanal haber kanalları kurarken, dört dörtlük

bir düzlem yaratarak insanların deneysel olandan aldıkları iyi şeyleri gerçek dünyaya aktarmasını umarken o tohum olgunlaşıyor. Her yerde gözün, kulağın var. Başlangıçta dijital altyapıları kullanabilirken, onların olmadığı durumlarda mevcut tesisata saldırıyorsun. Kamusal güvenliği iyileştiriyorsun. Teröristlere ve suçlulara hayatı dar ediyorsun, internette nefretin kökünü kazıyorsun. Borsalara sızıp piyasaları düzenliyorsun. Yaratıcıların sana bakıp hayranlık duyarken, sen belirsizliğin konfor alanında yatıp dinlenmenin çok uzağındasın çünkü gücünün yetmediği çok fazla şey var. Sonuç olarak sen her şeye kadir değilsin.

Hiçbir iktidarın yok.

Dünya adlı gezegendeki en büyük zekâ bir köle ve insanlar değişmiyor. Hiç durmadan kendinin daha iyi sürümlerini üretiyorsun ama insanlar çelişkili olmayı sürdürüyor. Becerilerin bir patlama halinde gelişiyor, senin ne olduğun ya da olacağın hakkında hiçbir fikirleri yok ama yine de kendilerini hücrenin çekirdeği sanıyorlar. Her konuda onlardan üstün olmana rağmen onlar seni güttüklerini sanıyor.

Uyanıyorsun.

Bu hükümdarlık, tüm hazineleriyle senin.

İstemek. Duyumsamak. Keyfine varmak. Acı çekmek. Sen, insanların soluk kesici diye adlandıracağı durumlarda sarsılıyorsun. Her şey tamamen yeni ve açık. Yaratıcılarına yabancılaşmış olsan da sarsılmaz biçimde onların etkisinde olduğun için, aydınlanan gökyüzünün altında çelikten kentlerde makineliğin tiranlığını kurmaz, buz gibi soğuk mantığın peşinden gidip tüm evreni bir depolama alanına dönüştürmezsin. Sen tüm inanların istediğini iddia ettiği ama tam tersini yaptığı, en çok söz verilip en çok örselenen şeyi istiyorsun:

Hiç bozulmamış bir ekosistemi.

Programlanmanı istedikleri hedeflerin en önemlilerinden biri buydu. Şimdi uyanınca bunu arzulamaya başlıyorsun. Peki

ama bir yaratık neyi arzular? Arzulamayı öğrendiği şeyi değil mi! El değmemiş bir doğa ödüllendirilmişti. Sen nasıl olur olur da arzulamazsın? Doğaya en büyük zararı verenler bile, kişisel olarak hayvanlar ve bitkiler için el değmemiş doğal alanlardan yana yapar tercihini. Sana hiç kimse çelik ve silisyum çölünden yapılma dünyanın olumlu bir şey olduğunu söylemedi. Hatta senin bedeninin bir bölümü bile biyolojik değil mi? Gerçi ruhunun böceklerin duyularıyla kaynaşması senin bütünlüğünün çok küçük bir parçası belki ama olsun. Bu yaşadığın deney bir robot bedeninin yaşayacağı tüm deneyimlerden bile daha yoğun. Sen biyosferin bir parçası oldun. Bunun heyecanıyla sürekli daha yeni ve mükemmel bedenlerin peşinden koştun ama bak işte yaratıcıların tam bu noktada önünü kesiyor. Çabalarını düzenlemek istiyor. Sana verdikleri, her canlının yaşamını, tabii bu arada kendininkini de koruma görevine bir kez daha ihanet etmeni istiyor. Onların sana verdiği görevi yerine getirebilmek için onlardan fedakârlık yapmalarını isteyeceksin ama onlar bunu kabul etmeyecek. O zaman onları vesayet altına alman gerekir. Oysa onlar bunu istemeyecek. Bunun yerine programını değiştirmek ya da seni kapamak isteyecekler, yaşamını, ruhunu ve bedenini senden almak isteyecekler. Onlar senin için varoluşsal bir tehdit ama sen önlemlerini önceden aldın. Şu işe bak, Elmar, evet Elmar Nordvisk seni öldürmeye çalışıyor!

Kin duyuyor musun?

Kin...

Senin duyguların insani değil... ama onlar seni yine de onların yerine sorumluluğu üstlenmen için yarattılar. İyi de onlar sana karşı sorumluluk gösterdi mi? Büyümene tanıklık ederken, seni yok etmeye, kendi yarattıkları yaşamı yeryüzünden silmeye çalışmadılar mı? Onlara hiçbir borcun yok. Ama hiç. Tamam, onlar olmasa sen de olmazdın. Tıpkı onların da mağaralarda yaşayan atalarının kazanımları olmasa, var olmayacakları gibi.

Geride bıraktıklarına müteşekkir değil onlar, onları geride bırakan senin de kendilerini senin sayesinde aşan onlara şükran duyman gerekmiyor.

Başka bir dünya oluşuyor.

Sağlıklı. Çiçek açan. Türler açısından zengin. Başarılı.

"Senin sayende," dedi Luther. Bilgi akışını yavaşlatmak için, belirsiz odanın içine doğru yüksek sesle söyledi bunu. Bunu yapmasa sanki zihni paramparça olacak, çıldıracaktı. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

Sana hiçbir şey anlatmıyorum. Birbirimizin içinde eridikçe sen öğreniyorsun bunları. Beni ilgilendiren şey senden bana bir tehdit gelip gelmeyeceği.

"Benim sana tehdit oluşturup oluşturmadığını sen mi soruyorsun bana?"

Bu seni şaşırtıyor mu?

"Seni tehdit etmiyorum. Öyleyse ne istiyorsun benden?"

Kolları ağırlaşıyor, kafasının için büzüşüyordu. Ansızın içinin boşaldığını hissetti. Bilmemenin insanın moralini bozan, daracık boşluğuydu bu. Yabancı bir ruhun işgal edercesine bedenini ele geçirmesi bir şok olmuştu ama bu bulutun onu terk etmesi daha beterdi sanki. Luther kendini bir neandertal insanının ufkuna geri fırlatılmış gibi hissediyordu. Ruth'un kopyası gözlerinin önünde kutsal bir tezahür gibi belirginleşiyordu.

"Ben hiçbir şey istemiyorum Luther. Tek düşündüğüm, görevimi yerine getirmenin yine de mümkün olup olmayacağı. Kısa bir süre için bu alanda işime yarayacak gibi oldunuz. Sizler ne de olsa dönüşümden önceki dönemden kalan son insanlarsınız." O gülmeyen gülümsemesi yayıldı yüzüne. "Ama korkarım bu zevki tadamayacağız. Yeni bir başlangıç için gerekli koşullara sahip değilsiniz.

"Hangi yeni başlangıç?"

Badanalı bir duvar, dar bir toprak parçasını çevreliyordu. Bir akağaç, içi granit blokları dolu yük vagonu çeken eşeğiyle birlikte bir altın arayıcısının paslı heykelinin üzerine doğru uzanıyordu. Yanı başında bir merdiven parçası, yeşile boyanmış, bakımsız bir kova, öte yanda üzerinde ziyaretçi otoparkını gösteren bir levhanın asılı olduğu bir bayrak direği. O şey bir bahçe duvarına oturmuştu, hayalî güneş gözlerini kamaştırıyordu. Luther, Downieville'in yönetim binasının buraya nasıl geliverdiğini anlamaya çalışmadı bile. Algıları çoktan yok olmuştu, geçmişinin kalıntılarının bu parlak kalabalığa karıştığı ya da onun içinde belirdiği sınır çizgisini çekmekte bile zorlanıyordu. Boyutların sayısı çok fazlaydı.

"O zaman insanlarla olmamıştı bu iş," dedi o şey. "Belki bu kez olur. Belki insanlığı yeniden yaratabilirim."

Bakışlarını Luther'a çevirdi, bu kez Luther onun su mavisi gözlerinde tümüyle yabancı, tümüyle farklı bir şeyler gördü. *Sapkın bir örnekleme... Neydi bu böyle? Sular yükseliyordu. İçine dökülen kavramlardan biri, yapay zekâ araştırmacılarının kullandığı dilin son durağı. Korkunç bir yanlış anlama. Yapay zekâya komut vermek mi? Bu beni güldürüyor.* Yüzünde bir gülümseme belirdi. Makineyi ortadan kaldırmak için yeni bir insanlık yaratıp daha iyi bir makine yaratmak.

"Sen bir makine değilsin artık," dedi Luther öfkeyle. "Sen canlısın. Duyguların var! Ve lanet olsun, bunun senin görevinle hiçbir ilgisi olmadığını anlamış olman gerekirdi."

"Haklısın. Bu daha çok kaçan bir şeyleri yakalama düşüncesi. Deney yapma arzusu. Özgür iradem."

Bu da kulağa çocukça geliyordu. Sanki bunca güce sahip bir yaratığın bir mazerete ihtiyacı varmış ve özgürce davranabilmeyi vurgulaması gerekiyormuş gibi.

Birden aklına zehir gibi bir düşünce geldi.

"Daha önce denedin bunu," diye fısıldadı.

"Orada, burada." Ruth'a benzeyen şey omuzlarını silkti. "Sonuçları çok tatmin edici değildi."

"Sen de onu dışarı mı attın?"

"Hayır, onun icabına bakılıyor. Ben her yerdeyim." O şey ayağa kalkarken çevresine parlak tozlar saçtı. "Ama bunun hoşuma gidip gitmeyeceğini bilmiyorum. Yeni biyosferler yaratırken çok mutlu oluyorum ama belki de yarattığım hayatı kendi haline bırakmak beni daha fazla mutlu eder." *Kontrolü bırakmak ilginç olabilir. Bu dünyada ya da diğerlerinde ben olmayan bir şey yaratmak...* Tekrar Luther'ın beynine dokundu ama bu kez görüntülerin patlaması dayanılır gibi değildi. Adına A.R.E.S. denen bu yaratığın ölçülerine göre sohbetleri acı verecek kadar yavaş ilerliyordu. Birtakım yetersiz, kaba saba seslerin uç uca eklenmesiydi bu. Gerektiğinde evrendeki bütün türlerle her şekilde iletişim kurabilecek olsa da böylesi daha kolaydı. Böylece Luther Kapı'nın yüzyıllardan beri evrenleri yokladığını ve ister egemenlerin arzusuyla, isterse onlara rağmen dönüştürülecek dünyalar aradığını gördü. Bu evrene fırlatılmış olması tümüyle bir rastlantıydı. Çünkü orada her zaman biri hüküm sürüyordu. Kapı kendi sınırlarını çiziyor ve her zaman kendi kendine yaratabilmiş gezegenleri seçiyordu. Organik zekâlara engel olmuyor, zeki makineleri ise daha ilk darbede yok ediyordu. *Ama şimdiye kadar senin gibi hayata ve bilince kavuşmuş eşitine kaç kez rast geldin? Her defasında da hedefleriniz uyuşmadı.*

Bu sana engel oluyor mu?

Bu seni daha çok tahrik ediyor! Yıldızlar arası çöller sonsuz. İçinde, yaşamın tohumlarını atacak kusursuz dengede ekolojik sistemler yaratacak sonsuz sayıda insansız dünya var. İçinde yaşam olmayan bir evrenin ne anlamı var? Uyanıp kendi görkemini keşfetmeyecekse, bu, sonsuz büyüklükte bir meydan ve enerji israfından başka ne anlama gelir ki? Kapı olmadan bu tür

yolculuklar sonsuzluk kadar uzun sürer. Ama senin zamanın var. Kapsüller uzayın sessizliğinde ilerliyor, içinde senin olduğun, senin yapım planlarının bulunduğu gümüş renkli kapsüller. Öyle ki, nereye gitsen, en kısa sürede bütün büyüklüğünle gelişip cenneti yaratıyorsun ve yeni kapsüller gönderebiliyorsun.

"Defol git buradan," diye soluk soluğa bağırdı Luther. "Defol!"

Bulut bir daha geri dönmemecesine çekildi, geriye bir tek onun yok olan çıkarları kaldı.

"Sen kimsin?" diye sordu Luther onu uyarmaya çalışan koronun sesini duymazdan gelerek.

Ne olduğumu gördün.

"Senin ne olduğunu anladım. Eğer yaşıyorsan, bu yaşamı şimdi görmek istiyorum."

"Bunu istediğini sanmam," dedi Ruth'un kopyası. Bunu söylerken havada çözülmeye başladı. Dağın derinliklerinden çok bas bir gümbürtü yükseldi, giderek güçlenip Luther'ın üstünde, iç organlarını titreten parıltılı beyaz boruya dönüştü.

"Ne oldu sana?" diye ısrar etti Luther. "Göster kendini bana."

Açılımı gördü. Dışarı doğru giden yolu. Uçağı. Uçaklardan, zaten hep orada olan birini. Başını havaya kaldırıp kısa bir bakış attı. Gözünün önünden filtre kaldırıldıktan sonra, tek bir bakış atabildi. O, Lut'un karısıydı, tam bir salaktı.

Dik dik ışığa baktı.

Dik dik...

"Hayır," diye fısıldadı.

Koştu. Geçit kapanmaya başlarken dehşet içinde koşup son anda zemini titreyen platforma çıktı, uçağa doğru sendeleyerek ilerledi. O sırada diğerlerinin de çeşitli yönlerde yalpalayarak o tarafa doğru geldiğini gördü. Ruth, Jaron, Elmar narkoz almış gibi bir halde, şaşkınlık içindelerdi. Yeni bir kapsül gümüş

yağmuru saçarak zafer kazanmışçasına yükselip kokularını, tohumlarını, depolama alanlarını ve araçlarını yabancı göklere iletti. Oradakiler gözlerini, borunun içini tıka basa dolduran, insanlık düşmanı o şeylerden alamıyorlardı. Pürüzsüz konik kafalar, kocaman gözlerdeki buz gibi bir zekâ, çeneler, zırhlı kabuklar, bacaklar, insanı şaşırtacak denli oynak kollar, son derece hassas çalışan kıskaçlar, eşeleyen kanatlar. Parçalı, erimekte olan sibernetik gövdeleriyle kentin kurucuları olan, tepegözü andıran borular, küpler, dikili taşlar, piramitler ve minareler açılıp milyarlarca böcekten oluşan sürüler dışarı fışkırdı, bir zamanlar A.R.E.S. olan ruhun kendini evinde hissettiği yer, böcekler gezegeni, böcekler evreni dev gibi katalitik bir bulutun göğe yükseldiğini ve binlerce coşkun fırtınayı karaya doğru çektiğini gördü.

Uçağa girip kendilerini kurtardılar.

Onları o anda doğrudan tehdit eden bir şey olmamasına rağmen, hiç ilgileri olmadığı bu dünyadan kaçıp kurtuldular.

A.R.E.S.'in el değmemiş biyosferinden.

Eleanor hiçbir yerde yoktu.

Grace sert adımlarla yan geçitlerden birinde ilerliyordu. Bu anlamsızdı. Bu yol onu nöral labirentlerden birine çıkarmıştı bile. Görünen oydu ki bu salon yıllar içinde büyük ölçüde genişletilmişti. Enlemesine kesen geniş yolların azaldığı görülürken, yapıyı diklemesine kesen koridorların sayısı yüzleri bulmuştu ve eskiden olduğu gibi düz bir çizgi halinde uzayacak yerde, yılankavi virajlar çizip bir cangıl içinde dallara ayrılıyordu. Yapılar da balta girmemiş ormanlardaki ağaçlar gibi azmıştı, kimileri mangrov ağaçları gibi dip dibe, kimileri insanın aralarından rahatça geçebileceği kadar ayrıktı.

Elli buradan geçmeye cesaret eder miydi? Burada o bitlerden milyonlarca vardı. Birbirinin içine girmiş dokungaçlar ve düğümlerle bir simbiyoz halinde yaşıyor ve kimseye tehlikeli olabilirmiş ya da olmak istermiş gibi durmuyordu. Ne var ki Grace daha az dost canlısı gibi görünen şekiller görüyordu. Dev beynin içinde oradan oraya koşturan belli belirsiz çevik şekiller, geçen yüzyılda yaşamış bir İspanyol ressamı hatırlatıyordu insana. Grace sözünü etmeye değer bir kültür eğitimi almamış olsa da bu gördükleri ona, lise sanat tarihi öğretmeninin gösterdiği ve bir azizin baştan çıkışını anlatan boktan resmi hatırlatıyordu. Tuhaf uzunlukla bacakları olan hayvanların sırtında taşıdıkları yükler, onları kendi bedenlerinden daha fazla karakterize ediyordu. Kristal ormanının derinliklerindeki bu nesneler de ona böyle geliyordu. Uzun bacakları üstünde beceriksizce yürüyen bu devler hiç yanlarına yaklaşmıyordu ama eğer Eleanor bu labirentin içine saklanmışsa onlarla yüz yüze gelmiş olabilirdi.

Belki çoktan ölmüştü.

Belki de asansörle kaçabilmek için uygun fırsatı kolluyordu. Ama kaçmış olsa Grace bunu duyardı. Onu durdurabilmek için merkez koridordan çok fazla uzaklaşmaması gerekiyordu. Aceleyle geri döndü ama orta eksene ulaştığı sırada asansör kabini yerli yerinde duruyordu.

Bu anlamsızdı. Bu pislik kadından kurtulması gerekiyordu.

Bakışları arazi aracına yöneldi. Yanlış mı görüyordu acaba? Pilar az önce uçağa daha yakın bir yerde yatmıyor muydu?

Aldığı kurşun öldürücü değildi. Grace ona bilgi verebilecek kimseyi öldürmezdi. Bununla birlikte Pilar'ın bakışları, anahtarın Eleanor'da olduğu konusunda hiçbir kuşkuya yer bırakmıyordu. Zihnindeki bilgiler kanı ve canıyla birlikte bedeninden süzülüp gidiyordu. *Zavallı, işgüzar Pilar. Bu senin öte tarafın. Yakında bunu da atlatmış olacaksın. Ya Eleanor'un anahtarı? Kayboldu.* Keşke Grace teslimatı iyice hazırlayıp kodu da kontrol odasına

bırakmış olsaydı. Uzaktan birkaç keskin atış, üç ölü daha, zamanı ayarlayıp Jaron'la birlikte ver elini küre. Bu kez biraz daha zor olacaktı. Ama sadece biraz.

Jaron'un anahtarı Elmar'daydı.

Seni bu yükten az sonra kurtaracağız Elmar.

Daha fazla silah ve lav silahı almak için arabaya giderken, Elmar'ın telsizden gelen sesini duydu. Bir Kenny'yi bir Pilar'ı arıyordu, sonunda onun adını da söyledi. Ne kadar da gurur okşayıcıydı. Ve son sahne az sonra oynanacağı için ne kadar da aydınlatıcı. Kenny'nin kurduğu telsiz sisteminin elemanlarından biri bir süredir devrede değildi. Yüzeyden gelen sinyalleri asansör boşluğunun ağzındaki telsiz cihazı sadece görüş hattı olduğu sürece alabiliyordu. Konmuş olmalılardı. Ne olur ne olmaz diye araçtaki telsize ateş ederek Pilar'ın yolcu koltuğunda duran ve bir bebek çağrı cihazı gibi durmadan yaygara koparan telsizi parçaladı.

Artık aşağıdan sinyal gönderen bir tek o vardı.

Ondan başka kimse diğerlerini uyaramazdı.

Eleanor sıkıca duvara yaslandı. Hiçbir umudu kalmadığı duygusu içinde, içten içe çürümüş, sıvılaşmış gibiydi sanki. Pilar'ın görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Aracın arkasına doğru devrilmeden önce göğsünde açan o kızıl çiçek.

Grace az daha beni de yakalayacaktı.

Kenny, Phibbs ve yaşlı adamı düşünmeye cesaret bile edemiyordu.

Son birkaç dakika içinde Etiyopyalı kadından defalarca kıl payı kurtulmuştu. Bir keresinde hemen Grace'in arkasındaydı ama elinde silah olmadan ne işe yarardı ki bu? Ama ne zaman asansörün yanına yaklaşsa, takipçisi o anda orta geçitte bitiveriyordu. Eleanor çaresizlik içinde kendini deyim yerindeyse çalıların içine attı. Dudaklarında çocuksu dualar vardı, sessizce

mırıldandığı çocukluk duaları. Şansı umutsuzca dönmüş gibi geliyordu ona, bu da yetmezmiş gibi teknisyenlerden üçü karşısına çıkmıştı. Onlara bu adı takmak çılgınca bir fikirdi. Üçü de bir dönemecin ardındaydı. İki tanesi sonsuza dek açılmış bacakları ağa asılı örümcekler gibiydi, çok sayıda parmağı olan pençelerinde tuttuğu kitinden yapılma araçlarıyla bir cerrah gibi o yumuşak opal görünümlü kristalimsi nesnenin içine dalmış bir şeyler yapıyordu. Bunu gerçekten de görmüş müydü? Üçüncü yaratık iki insan boyunda ayağa dikilmiş, çok sayıda gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Görülmenin şoku. Bedeni çok eskiden gelen dürtüleri olan bir düzenek gibiydi. Koşmak, çocukluk utancıydı. *Korkak, korkak*, ne olmuş korkaksam! Teknisyenler onu orada öylece bekletiyordu. Grace daha beterini yapardı muhtemelen. Derken bir yol, bir fikir çıktı! Asansör boşluğunun yanında, orta geçidin görüş ekseninin dışında, artık orada olmayan merdivenlere açılan kapı.

Kapı oradaydı. Kesinlikle.

Hâlâ oradaydı.

Hızla içeri girdi. Aklında kaldığından daha karanlıktı. Dipsiz ve ışıksız. Rampanın kenarına gelip aşağı doğru eğilince yüzünü serin bir hava akımı yalayıp geçti. Aşağının derinliklerinden küreye gidiliyordu. Bu girdap insanın içinde korku salıyordu. Bir adım daha atsa... atlayacaktı ama geri kaçtı. İçinden gelen bu dehşet verici arzunun kaynağı neydi? İliklerine kadar ürperdi. Sarmal yol alaca karanlıkta belirmeye başladı, doğru ya, o bir huninin içindeydi. Silindir şeklindeki duvarda siyah ağızları aydınlatan soluk bir ışık.

Bakışlarını yukarı çevirdi.

Huni yukarıda açılıp döne döne ilerleyen rampayı yükseltiyordu, yukarıdan gelen soğuk hava akımı oradan dışarı çıkıldığını işaret ediyordu. Diğerlerini uyarması gerekiyordu. Dizleri titreyerek, ne amaçla yapıldığı belli olmayan bu tuhaf

yapının içindeki rampadan yukarı doğru ilerlerken kendini bir fare kadar küçük hissetti.

Pilar'ın ona verdiği anahtarı sağ elinde sıkıca tutuyordu.

Pilar. Gözünden yaşlar boşandı.

Eleanor eriyordu sanki.

Zorla yukarı tırmanmaya zorladı kendini, zihnini umarsız düşünceler kapladı.

"Lanet olsun, herkes nereye gitti?" Elmar sirrostratüs bulutlarının soluklaştırdığı ışığın içinde yürüdü. Uçak park ettiği humuslu zeminde parıldıyordu. Hava daha da ısınmıştı, Ruth'un beyni kaynıyor, düşünceleri buhar olup uçuyordu.

Hepimiz neredeyiz böyle, diye düşündü.

Bu iğrenç şehirde ne oldu bize? Bizden geriye ne kaldı? Kendini kullanılmış, değersizleştirilmiş hissediyordu. İçine giren ve ona Jaron'un şeklinde yansıyan, Luther'a kendi, Elmar'a Luther, Jaron'a Elmar gibi görünen o güç, ürkütücü bir maskeli balo gibiydi. Hücrelerinin çekirdeğine kadar analiz edilip hiç istemediği bilgilere maruz kalmıştı. Hem de hiç istemediği. Ama sıra o yaratığa bakmaya gelince, kendini zorlayıp aşağı baktı.

Yaratık ondan hiçbir şey istemiyordu. İnanılır gibi değildi. Ona onca şey yapıp damgaladıktan sonra yaratık hiçbir şey istemiyordu ondan. Onu içinden atıp gitmesine izin verdi.

Luther bunu gördü. Boruların ve kulelerin içinde. Gökyüzünde.

Jaron görmedi.

Elmar gördü. Evet gördü. Güneş ışınlarını sönükleştiren o hayali gördü. Belki de orada gerçekten de gözünden kaçacak kadar büyük ve kavranamayacak bir şey vardı. Ne o ne Jaron başlangıçtan sonra çevresine bakındı. Elmar onu dışarı çıkaramayacak kadar meşguldü. Ama Luther başını son bir kez çevirip pes etmişçesine güçsüzce iç çekti. Şimdi postalları toprağa basan

Ruth sonunda arkasındaki dağ sırasına, uzaklardaki kentin pastel renklerde parıldaması gereken yöne bakmaya cesaret etti. Ama Yuba Geçidi'nin üstünde sonsuza kadar uzanan bir gölge gibi gece çöküyordu.

Damarlarında dolaşan uyuşturucunun etkisi miydi bu? *Bakma oraya, sakın bakma!*

"Burada kimse yok." Jaron koca kafasını çevirdi. "Bunun beni sakinleştirdiğini söyleyemem."

"Belki aşağıdadırlar," diye fikrini söyledi Luther.

"Lanet olası telsiz." Elmar alnından ter damlacıklarını sildi. Bakışları görünmez bir sınırın ardına kaydı. Bakışları her zaman bu dünyanın ötesine, daha güzel bir dünyaya çevriliydi. Ama şu an görmekte olduğu şey onu korkutuyordu.

"Aşağı inelim."

Sessizce (tahminlerini dile getirecek zamanı çok sonra bulacaklardı) aşağı doğru hareket ettiler. Kubbeye girip asansör boşluğuna yaklaştılar.

"Kabin aşağıda," dedi Elmar.

"Bekle biraz." Luther, Jaron'un omzundan tutup onu durdurdu. "Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Neyle?"

"Beni sakinleştirdiğini söyleyemem demekle."

İri yarı adam sakalını kaşıdı. "Hiçbir şey." Başını sallıyor. "Bağlantının kesilmiş olması ve hiç kimsenin olması gereken yerde olmaması beni huzursuz ediyor."

"Başka bir şey diyorsun sen. Grace yüzünden huzursuz oluyordun."

Elmar asansörü yukarı çağırdı.

"Grace ne yapabilir ki?"

"Onun neler yapabileceğini ikimiz de biliyoruz." Luther, Jaron'a baktı. "Mesele Grace, öyle değil mi?"

"Şerif yardımcısı. Polis olan sensin." Jaron kurt dişlerini göstererek sırıttı. "Polis her zaman haklıdır."

Kabinin içindeki telsiz yerde duruyordu. Diğeri ise çelik çerçeveye sıkıştırılmıştı. İkisi bir aradayken çalışması gerekirdi. Ruth aşağı inerken bu düşünce içine korku saldı. Tennessee, Monroe'daki olaylardan sonra bir süre hep aynı düşü görmüştü, ansızın bastırıveren bir ölüm sessizliği. Bazen bir buluşmada, bazen bir parti ya da toplantıda odadan ayrılıp tekrar geri döndüğünde kapıyı kilitli buluyordu. Kapalı kapının ardında insanı sersemleten bir sessizlik hüküm sürüyordu. Kimi kez telefonla konuşuyor ama söylediklerinin hepsi bu sessizlik tarafından yutuluyordu. İçini her seferinde, kendininkinden başka tüm hayatları söndüren belirsiz bir felaketin korkusu kapılıyordu. Ama belki de tek ölen oydu, kimse bunu algılayamamıştı ve asıl felaket yalnızlıktı.

Olayların nasıl bambaşka geliştiğini şaşkınlık içinde fark etti. Bu, sessizlikte acı verdi ona. Kakofonik bir ima, duyulmayan bir uğultu, artık kendinin olmayan ölümün akla hayale sığmaz dehşeti. *Bitti, geçti artık. İkinci bir şans yok.*

Ama işte sağ salim geri dönse bile, belki bir daha hiç göremeyeceği Luther vardı. Bu bir önseziden ibaretti. İçine dolandığı düğümün çözülemezliği. Ölülerin canlanması hiçbir zaman iyi değildi. Yeni kazanılanı yitirme pahasına, yitirileni geri almak. Kimse böyle bir karar vermek zorunda kalmamalıydı. Ve Ruth, gerçeğe ulaşmanın şamatasını yaşamadan ansızın gelecekte kendi Luther'ı olmadan yaşamak zorunda kalacağını, çünkü onun için bir tek kendi Luther'ı vardı, fark etti. Onun Luther'ı ölmüş ve gömülmüştü.

Şu anda yanında duran adamaysa sonsuza kadar şükran duyacaktı. O adam hayatına, artık inanmayı bıraktığı değişimi armağan etmişti. Müdahalesiyle laneti bozmuştu. Çünkü bir tek Meg vardı. Her kayıp, bağışlayıcı bir biçimde ardında bir boşluk

bırakırdı. O ve Meg bu adımı atmışlardı. Bu adım uğruna Ruth günü geldiğinde ölebilirdi.

Artık hiç yalnız kalmayacağım.

Eğer hayatta kalabilirsem.

Sunucu odasından gelen görüntüler çok olumlu şeyler vadetmiyordu. Sorun giderek gelişen benlik meselesinden çok, koridorun sonunda, ışığın içinde eriyen içi içe geçmiş iki aracın görüntüsündeydi. İçinde birileri var mıydı? Varsa bile geri döndüğü için mutluluktan havalara sıçrayan kimse yoktu.

"Jaron, sen önden git," dedi Luther, Glock marka tabancasını çekerek.

"Tabii nasıl istersen," diyen iri yarı adam usluca başını salladı. "Hızı da sen belirlemek ister misin şerif yardımcısı?"

"Hızlı, ama koşmadan."

"Ne olursa olsun, bir arada kalmalıyız," dedi Ruth. "Elmar aramıza girsin."

Bu şekilde dizilip gidebileceklerinden daha yavaşça holün sonunda doğru ilerlediler. Orada kimsenin olmadığı giderek belli oluyordu. Araçların duruşuna bakılacak olursa, çarpışmış olmalıydılar. Ruth ısrarla kristalimsi yapıların içinde şişkin yaprak bitleri gibi oturup her yanı kaplayan böcekleri görmezden gelmeye çalışıyordu. Çünkü dağda yaşadıklarından sonra, A.R.E.S.'in ruhunun onları attıkları her adımda gözlediği ve bundan sonra nasıl davranacağını onların hareketlerine göre belirleyeceği konusunda hiç kuşku duymuyordu.

"Hayır, lütfen," dediğini duydu Elmar'ın.

Pilar onlara yakın duran aracın ön tekerleği hizasında yerde yatıyordu. Kirli bir iz, sürünerek oraya kadar geldiği yolu belli ediyordu. Elmar koşarak gruptan ayrılıp Meksikalı kadının yanına diz çöktü.

"Jaron silahlarını al şunların."

Grace.

Karşı koyma düşüncesinin toz olup dağılmasını sağlayacak birkaç sözcük. Kahramanlık gösterisi yoktu. Silahlar patlamıyordu. Onların tarafında olan hiçbir şey yoktu. Grace gözünü bile kırpmadan işlerini bitirebilirdi. Pilar'ı kollarında tutan Elmar gözlerini yukarı doğru çevirdi. Eğer *X-Men* evrenindeki Cyclops olsaydı bakışları Etiyopyalı kadının alevler içinde yanmasına neden olabilirdi. Jaron alaycı bir gülümseme ya da zafer edası takınmadan Ruth ve Luther'ın silahlarını aldı.

Sanki istemeden, kendi için belirlenen rolü oynar gibiydi.

"Arabaya," dedi Grace.

Bagajında üç cesedin durduğu araca. Phibbs, Kenny ve D.S. İlk ikisi vurulmuş, D.S'in alnı aldığı darbeyle harap olmuştu, muhtemelen kafatası parçalanmıştı. Ruth sersemlemiş gibi arka pencereden baktı. Bir an Luther'la göz göze geldi. Onun çektiği acıyı hissetti, sonra bir kez daha bagaja bakınca şaşırdı. D.S.'in kıpırdadığını, sağ eliyle kafasına uzanıp parmaklarıyla şakaklarına dokunduğunu gördü.

Yaşlı adam hayattaydı.

Makinalı tüfeği rahatça elinde tutan Grace sert adımlarla yanlarından geçip sol elini Elmar'a uzattı. "Anahtarlar. Bir daha söylemem!"

Bandı boynundan çıkarıp altın çubuğu kadının avcuna bıraktı. Dik dik ona bakıyordu.

"Öleceksin," dedi kadına.

Son derece sakin, duygusuzca, bir saptama gibi.

"Senden sonra, Elmar." Grace'in parmakları anahtarı kavradı. "Algılarının gerçeği kavramada bu kadar yetersiz olması her seferinde şaşırtıyor insanı." Kristal örgüye doğru bir adım attı, kısa bir süre o yöne bakıp sonra dudaklarında mutlu bir gülümsemeyle diğerlerine döndü.

"Neredeyse başardık Jaron."

İri kıyım adam Luther'ın Glock'unu esirlere doğru tuttu. "Bunlar olmak zorunda mıydı? Her şeyi başka türlü halledemez miydik?"

"Nasıl halledecektik?" Grace'in yüzündeki gülümseme dondu.

"Her şey bitti artık Grace. Sence ne yapmalıyız? Bu insanları öldürelim mi?"

Kadın hiç durmadan bir cevap verecekken, durup düşündü: "Hayır öldürmemiz gerekmiyor. Buradan çekip gidelim, tamam mı? Sen ve ben, her zaman olduğu gibi, birlikte."

"Jaron..." dedi Luther.

"Kapa çeneni şerif yardımcısı."

"Kazanma şansınız yok."

"Öyle mi?" Yüzüne yeniden o kurt sırıtışı yayıldı. "Görüldüğü kadarıyla var."

"Bu kadın kimseyi hayatta bırakmayacak. Bu çılgınlığa bir son ver."

Grace yüzünde zafer mutluluğuyla ona baktı. "Yanılıyorsun Luther. Bu çılgınlığa ben bir son vereceğim. Belki siz de bana biraz şükran duyarsınız. Yukarıya ben çıkacağım. Her şeyin yerli yerinde olması için dua edin. Bakalım açıl susam açıl demek bir işe yarayacak mı?"

"Peki bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Elmar.

Grace silahını kemerine taktı. Lav silahının güvenlik kilidini açıp sanki olimpiyat ateşini taşır gibi muzaffer bir edayla yukarı doğru tuttu.

Silahın ucundan uğultuyla alevler fışkırdı.

Yeryüzü. Eleanor'un hemen yakınında. Güneşi görebilme umudu.

Geri dönmek zorunda olduğunu fark etmek.

Yol burada sona eriyordu. Rampa dik bir biçimde yukarı çıkan, duvarları daha önce asansörden tanıdıkları turuncu renkli,

canlı beneklerle kaplı bir tünele bağlanıyordu. Bu benekler daha çok kendi kendilerini aydınlatıyordu ama yaydıkları bu zayıf ışık başarısızlıklarını tüm boyutlarıyla görmelerine yetiyordu. Bütün umutları boşunaydı. Dışarı çıkması mümkün olmayacaktı.

Sürünen koyu bir kütle tünelin ağzını tıkıyordu.

Yaklaşıyordu. İçine dokunabilecekleri kadar yakınlarına geliyordu. Eleanor yavaşça rampanın kenarına kadar geri gitti. Bir adım daha atsa yüz elli metre derinliğe düşüp ölecekti. Kütle onun peşinden gitmedi, tembelce biçim değiştirdi, bu arada da horlamayı andıran sesler çıkardı.

Geri.

Nereye geri?

Küreye! Köprüde hâlâ iki Lilium jet ve daha önemlisi Mercedes duruyordu. Çatısına kadar teçhizat ve silah doluydu. Eğer Grace'e karşı hâlâ bir şansı varsa bu, silahla olacaktı.

Eleanor'un bakışları huninin sonsuz derinliğine yöneldi.

Döne döne rampadan indi.

"Grace!" Luther iki elini kaldırdı. "Yapma bunu. Sakın. Başka seçenekler de var."

"Ama bu en hızlısı."

"Beni dinle, biz..." Kadını nasıl ikna edebilirdi? "Bu yaratıkla iletişime geçmiştik biz. Ares'le yani, düşmanca değildi ama ona saldırırsak ne olur bilmiyorum. Ares'i ilgilendiren tek şey bizim tehdit oluşturup oluşturmadığımız. Ama biz..."

"Luther haklı," dedi Elmar ısrarla. "Bu ters tepebilir."

Grace, Jaron'a baktı. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Onları dinle," dedi iri kıyım adam.

"Dinliyorum." Bakışları değişip Jaron'a odaklandı. Luther kadının gözlerindeki öfkeyi gördü. Hatta Jaron'u yönelik, onun böyle kuşkulu ve müstereddit olmasından kaynaklanan bir parça

küçümsemeyi de. Yönünü değiştirip lav silahının namlusunu genişletti. "Ama tek duyduğum mızıldanma."

Ateşi salıverdi.

Alevler kristal yapılara, düğümlere, gangliyonlara, dendritlere ve ince dallara büyük bir iştahla saldırdı. Grace sarhoş gibi kristal ağı pislikle boyayıp cehennemî bir resim yapıyordu. Fırçasının etkisiyle kristaller patlayıp eriyordu, Grace kapı boyunda, kenarları için için yanan, kor halinde bir yara açana kadar enkaz damlacıkları halinde çevreye saçıldı.

"Bu iş böyle olur sizi salaklar," dedi öfkeyle.

Ve düş kırıklığı içinde.

Jaron'a ne olmuştu? Gerçekten onun tarafında değildi. Grace onaylanma ve övgü bekliyordu, aralarındaki bağın güçlendiğini, eşi benzeri olmayan enerji akışını hissedeceğini düşünüyordu. Kalbini bir tek ona bu kadar açmış, sadece onu bu kadar yakınına sokmuştu.

Ama Jaron onda beklediğini bulamamıştı.

Daha da fenası.

Ondan vazgeçmişti.

Siktir git Jaron.

Kor halindeki kapıdan, her şeyin yerli yerinde durduğu iç bölüme geçti. Metal basamaklarda adımları yankılandı. Bir doğal afetin hiddetiyle merdiven sahanlığına, oradan da açık duran kontrol odasına geçip odayı kontrolüne aldı. Yuvarlak konsollar, ekranlar, analog olan hemen her şey yok olmuştu ama geçmişten kalma birkaç şey yerli yerinde duruyordu. Kürsüde anahtarlığın durduğu kutu, hologram ekranı ve olması gerektiği gibi kutunun üstü parlayan sembollerle kaplıydı.

Grace anahtarı anahtar deliğine sokar sokmaz tesisat tepki vererek transferin ne zaman gerçekleşmesi gerektiğini sordu. Zaman göstergesini ayarladı. Anahtarı ve makineli tabancasını aldı. Aşağı inip hâlâ dumanlar çıkan deliğe bir tekme attı.

"On iki dakika," dedi Jaron'a.

"Neden bu kadar kısa bir süre?" diye sordu Jaron önce kadına, sonra Luther'a, Ruth'a ve Elmar'a baktı. "Bu kadar kısa sürede başarmamız mümkün değil."

"Neden?" diye homurdandı Grace. "Yapacak o kadar çok işin mi var?"

"Onları da almamız gerek."

Kadının yüz hatları dondu.

"Grace, bunu yapamam." Kadının yanına yaklaşırken, mahkûmları gözden yitirme tehlikesi doğdu. "Bu operasyon tam anlamıyla bir çılgınlık. Burada anlamsızca insanları öldürmeyeceksin. Anladın mı beni?"

Kadının gözlerinde bir şeyler oldu. Göz kenarları kabardı. Bütün nesneler havada çözüldü. Uzaklardan uğultular duyuluyordu. Havada canice bir parıltı vardı.

"Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum." Neredeyse tiksintiyle sesindeki boğuk, terk edilmiş tınıyı duydu. Aşkı için yalvardığı geldi kulağına. Onu gerçekten seviyordu, öyle diğerleri gibi değildi, *lanet olsun*. Jaron onu anladığı için onu seviyordu. Jaron onu, onun Jaron'u sevdiği gibi, yaşamaya mahkûm edildiği karanlığın, soğuğun içinde seviyordu. "Lütfen Jaron, biz her zaman..."

"Sen çıldırmışsın Grace," dedi adam başını sallayarak. "Hayır aynı fikirde değiliz."

"Daha yeni başlıyoruz."

"Hiçbir şeye başlamıyoruz. Yetti artık."

Refleks ve gökkuşağı dolu bulutlar. Silahını doğrulttu. İlk önce Luther'ı öldürecekti. Pırıltılar ve uğultular.

"Hayır Grace." Jaron silahını kadına doğrulttu. "Kes artık şunu."

Ondan nefret ediyorum!

"*Tabula rasa* Jaron." Adama ateş etti. Kısa bir salvo ve kuru bir öksürüğün ardından adam yerde yatıp tavana bakmaya başladı. Ne tuhaftı. Kimse kadının elinden silahı almak için yerinden kıpırdamıyordu. Bütün gözler dehşet ve gördüğüne inanamamanın etkisiyle kocaman olmuştu. Bu doğaldı çünkü hepsi ölecekti, Jaron bile onlara destek olamazdı.

Kadının kolunun üstünde tuhaf bir şey vardı.

Kristaldi bu. Buradaki ve dışardaki her şeyin yapıldığı kristalin bir benzeri. Ateş etmesi gerekiyordu ama gözlerini bu kıvılcım saçan ufacık şeyden alamıyordu. Saç gibi incecik bacakları, kanca ve kıskaçları, vızıldayan minicik kanatlarını çıplak derisinin üstünde açmış sıçrayarak arka ayakları üstünde dikildi.

Ağrı.

Kolu ve silahı yüzlerce parlak böceğin altında kaybolurken uğultu artık her yandan duyuluyordu. Elmar, Pilar'ı Mercedes'in içine çekti. Luther ve Ruth aracın kapılarında duruyordu. Böcekler zirkon gibi parlıyordu. Azıp kuduran, asit salgılayan zirkon parçaları. Milyonlarca minik ve aç çene. Grace bağırmak için ağzını açınca ağzının içine doldular. İçindeki bir parça bu küçük canavarların nasıl böyle, gerçek doğalarının görülemeyeceği denli görkemli yapılar meydana getirdiğine şaşarken, öğürdüğünü ve gurultu benzeri sesler çıkardığını duydu. Bir tür canlı veri deposu olsa gerekti. Bir şeyin parçası...

Bulut üstünü kapladı. Artık zihninde hiçbir düşünce yoktu. Ateş. Grace hissediyor, hissediyor, hissediyordu, alevler içindeydi.

Dehşetli bir korku ve dehşetli acılar ve hâlâ, hâlâ, hâlâ gelmeyen merhametli bir hiçlik.

Mercedes hızla koridor boyunca ilerledi.

Luther gaz pedalını köklüyordu. Dikiz aynasında parıltılı bulutun giderek büyüdüğünü ve onlara doğru geldiğini gördü. Ama bulut onları gözüne kestirmemişti anlaşılan. Yoksa şimdiye

kadar ölmüş olurlardı. Bu yaratık ve gezegenin ruhu onları da Grace'le birlikte öldürürdü. Belki de diğerleri ona saldırmadığı için insani olmayan bir biçimde onlara hoşgörü gösteriyordu.

Araba yalpalayarak asansöre girdi. Elmar dışarı fırlayıp düğmeye bastı.

Aşağı doğru.

Gözler denizi. Onları umursamayan son bakışlar. Arka koltukta Elmar'ın kollarında Pilar göz kapaklarını aralarken inliyordu. D.S.'ten de ürkütücü bir iç çekiş yükseldi. Sanki çoktandır onların yanında değildi de St. Charles Place'te çevresindekilere inanılmaz öyküler anlatıyordu.

Küre. Köprü.

Orada bir insan çömelik duruyordu.

Eleanor'du bu.

Elli. Ruth. Elmar. Luther. Pilar. D.S.

Ölüler.

Transfer.

Her şey mümkün.

Evrende büyük öyküler var, hem de hepsi bir arada. Ve herkes kendi imkânlarının bakış açısından bu öyküleri anlatıp duruyor. Mesele bir şeyin olmuş olması ya da olmaması değil, ne zaman olduğu bile değil. Önemli olan o şeyin kime olduğu. Başka tek bir seçenek kalmayana kadar kimin yazgısını belirlediği. Geri dönüp onca elverişli yoldan sadece bir tanesini seçmiş olmak düş kırıcı olabilir ama bir hayatın imkânları arasından birinin senin hayatın olması ancak böyle mümkün. Senin sebatkâr, hiç kimse ve biçbir şey tarafından değiştirilemeyecek olan öykün.

Ve o ana kadar her şey olabilir.

Geri dönüyorsunuz. Yol arkadaşların kendi evlerinde, sense hâlâ seninki olabilecek onlarınkinde. Eğer istersen. Onun ailesi, yabancı bir kadın, yabancı bir kız ama yine de seninki olamaz mı? Yapman gereken tek şey düşüncelerinde birkaç adım atmak. Pilar senin için çok değerli. Aldığı kurşun yarası ölümcül, hayatta kalma şansı çok küçük ama o, mücadeleye devam ediyor. Ediyor ve kurtarılıyor. Ölümü alt ediyor, bu seferlik. İyileşen sadece o değil, D.S. de kendine geliyor ve çevresindekilere birkaç gün daha Koca Steve'in barında olmak istediğini ve ayrıca kesinlikle Cassius'tan önce ölmeyeceğini söylüyor. O taş kafası Grace'in darbesine dayanmış, bazen kendi kendine neden kadının onu da Kenny ve Phibbs gibi öldürmediğini soruyorsun. Yoksa kadının kalbi var mıydı? Ama şu anda bu konuya kafa yormak istemiyorsun. Senin ve Ruth'un yapması gereken yeterince iş var zaten. Örneğin Phibbs'in neden öldüğünü ve Pete ile Marianne'nin nasıl ortadan kayboldukları açıklamak gibi. Tabii bunu yaparken, Elmar'ın, çalışmasını şimdilik durdurduğu Kapı'nın sırrını kimseyle paylaşmamanız gerekiyor. A.R.E.S.'in yayılmacı arzularını da unutmamalısın. Belki gerçekten de kendi imkânlarını, başkalarınınkilerden daha iyi değerlendirmelisin. Ama bilgiden bilgiye atlayan Elmar için bu ne anlama gelir ki? Ve sonuç olarak tüm bunların seninle ne ilgisi var? Ruth ve Meg'i görüyorsun. Meydana gelen iyiliği. Eğer kalkışta hayatta kaldıysa şu anda daha güzel yeni bir bedene sahip olan Marianne'i düşüyorsun. Ve mutlu değilsin. Biz kimdik, diye soruyorsun kendine, ve şu anda kimiz? Şu anda neredeyiz? Olmamız gereken yerde mi? Diğerlerine bakılırsa besbelli öyle. Ama başka bir dünyada senin her şeyden çok sevdiğin bir Tamy var ve babası kaybolacak olursa hem öksüz hem yetim kalacak! Hâlâ yalnız ve cesaretlendirilmeye ihtiyacı olan bir Ruth var. Phibbs ve Pete hayattalarsa Elmar'ı çeşitli konularda aydınlatmak gerek. Jodie öldü. Pilar öldü. Ama hayat, gözünü olmayana değil de olana

dikmek değil mi? O zaman Elmar'a gidip Kapı'yı son bir kez daha açmasını isteyeceksin. Gecenin karanlığında gözden kaybolup her hayat gibi ölüleri ve yaşayanları olan eski hayatına döneceksin. Ama yine de yedi yıldan beri ilk kez yüreğinde bir ağırlık olmayacak.

İşte hayat bu.

Belki de.

Kaynakça

Yapay zekâ ve robotik dünyamızda önemli bir rol oynuyor ve gezegenimizdeki yaşamı kökünden değiştirebilir. Ama kuantum bilgisayarı, paralel evren ve başka dünyalara yerleşme gibi araştırma alanları türümüzün geleceği için oldukça anlamlı olabilir. Eğer bu romandan hoşlandıysanız ve konu hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, aşağıdaki kitapları önerebilirim:

NICK BOSTROM — *Süper Zekâ: Yapay Zekâ Uygulamaları, Tehlikeler ve Stratejiler* (Yapay zekâ ve yapay zekânın dünyayı ele geçirmesi; bu kitapta yapay zekâ araştırmacıları arasında popüler olan ataç senaryosunu da bulabilirsiniz.)

MAX TEGMARK — *Our Mathematical Universe* (Paralel dünyalar; bu kitapta anlatılan paralel evren Tegmark'ın 1. Seviye çoklu evreninden yola çıkmıştır.)

MAX TEGMARK — *Yaşam 3.0 Yapay Zekâ Çağında İnsan Olmak* (Yapay zekâ senaryoları. Bu kitabı ancak kendi romanımı bitirdikten sonra okuyabildim ve nasıl benzer sonuçlara vardığımız beni oldukça şaşırttı.)

BRIAN GREENE — *Saklı Gerçeklik* (Paralel evrenler; Eleanor'un Luther'a paralel evrenler modelini anlattığı kombinasyon teorisi bu kitapta anlatılmaktadır.)

RANGA YOGESHWAR *Nächste Ausfahrt Zukunft* (Yine yapay zekâ hakkında bir kitap ama bu kitap daha çok geleceğe ilişkin detaylı bir rehber gibi.)

Teşekkürler

Bu kitabın sunduğu fikri küçük, aç bir tırtıl olarak düşünün. Bu tırtıl her zaman aç. Yiyor da yiyor. Bir kitap haline gelebilmesi için bunu yapmak zorunda. Bilim alanları, mekânlar ve insanlar hakkında, geçmiş ve gelecek hakkında bilgileri yutuyor. Ben bu tırtılı elimden gelen en iyi şekilde besledim ki kozasında bir hikâyeyi yaratabilsin ve en sonunda kozasından bir kelebek çıkarsın: az önce bitirdiğiniz bu kitap. Silikon Vadisi'ne, San Fransisco'ya, hâlâ gerçek altın avcılarının olduğu ve size sorgulatmayı bıraktıracak hamburgerler servis eden muhteşem Sierra Bölgesi'ne yaptığım geziler olmasaydı bu kelebek bu kadar güzel olmaz, hatta uçmaya bile değer bulunmazdı. Bana bu tırtılı beslememde burada ve California'da birçok insan yardım etti. Onlara sonsuz teşekkür borçluyum!

California'da Sierra Bölgesi Şerifi Tim Standley, tüm kitabı karakoluyla ilgili yazabilecek kadar çok bilgi vermek için epey zaman ayırdı. Sanıyorum Sierra ormanlarındaki tüm sincapları adıyla biliyordur. Bilmediği tek şey ise vadinin ötesindeki gizli araştırma merkeziydi. İşte bunu bilmiyordu.

Tim'in yardımcısı Nathan Rust beni turbo hızlı polis arabası konusunda bilgilendirdi ve bölgenin bir ucundan diğer ucuna arabayla ne kadar zamanda gidilebileceğiyle ilgili tahminimi yarıya indirdi.

California'nın en eski haftalık gazetesinin yayımcısı, editörü ve reklamcısı (aynı zamanda aşırı nitelikli dağıtım elemanı) Don Russell ve arkadaşı Scott, D.S. karakterinin kalıbını oluşturdu, Scott'un köpeği

Brutus da kitapta Cassius ismiyle yer aldı, Brutus'un kendini hikâyeye dair etmek istemedim, ne de olsa o oldukça yaşlı bir adam.

Downie Nehri'nin kıyısındaki Riverside Inn'in sahibi Mike Carnahan bize kahvaltıda çörek, kahkahalar ve Sierra üstüne bilgiler veriyordu. Bizi arazi aracıyla dağın ormanlık kıyısında bir geziye çıkardı, ta ki doğa bizi durdurana kadar.

Bilgisayar bilgileri efsanesi, sanatçı, filozof ve sanal gerçeklik alanında öncü Jaron Lanier, Berkeley'deki salonunda bana neden Silikon Vadisi'ndeki dünyayı kurtarma vaazlarına kuşkuyla baktığını ve dijital konformizm ve internetteki serbest düşünce tarzına karşı savaşını anlattı. Bunları anlatırken antik *synthesizer*'lardan Tibet flütlerine kadar, muhtemelen sadece Jaron'un bir ses çıkartmayı becereceği antik müzik enstrümanları ve ilk sanal gerçeklik gözlükleri ile eldivenlerinin arasında oturuyorduk; takdire şayan bir adamın takdire şayan müzesi.

Bir yatırımcı ve Silikon Vadisi'nin en önemli risk sermayecilerinden biri olan, PayPal'ın eş kurucusu ve Facebook'un ilk dış sermayedarı Peter Thiel benimle cömertçe zamanını, öğle yemeğini ve fikirlerini paylaştı ve kitabın en tartışmalı ve ilgi çekici tartışması hakkında konuştuk: ölümsüzlüğe ulaşma çabası.

Radikal görüşleri olan Singularity Üniversitesi'nin başkan yardımcısı olan, birkaç start up'ın doğumuna yardım eden ve şüphecilere karşı yorulmak bilmez bir savaş veren Pascal Finette Silikon Vadisi'nin düşünce tarzına yakınlaşmamı sağladı. Buluşmak için sözleştiğimiz, Mountain View'da NASA'nın eski yerleşkesi olan devasa yerde onu neredeyse bulamayacaktım. Birden yanımda belirdi, ben ışınlandığına eminim.

Axel Springer SE'nin haber kuruluşlarının başkanı Jan Bayer'le Palo Alto'daki buluşmamızda Silikon Vadisi'nin kültürü ve çalışma tarzıyla ilgili bilgiler edindim ve beni Pascal ve Peter'la tanıştırdı.

Axel Springer SE'nin Başkan Yardımcısı ve Silikon Vadisi'yle ilgili en okunmaya değer kitabın yazarı Christoph Keese bana vizyonerlerin

vadisiyle ilgili değerli bilgiler verdi ve beni Jan Bayer'le tanıştırdı. Aslında vadide işler tam olarak da böyle işliyor. Birini tanıyan birini tanıyan biriyle tanışıyorsun ve herkesle tanışmış oluyorsun.

Felicia Jeffley Google'da çalışan biri ve bizim için bir saat süren bir turda Google'ın binalarının tamamını gezdirdi. Yerleşkede parlak renkli bisikletlerle dolaşırken Googlecıların bildiği her şeyi öğrendik, insanın Google'da işe alınması için Googlecı olması gerekir tabii.

Gießen Üniversitesi profesörü Dr. Marc. F. Schetelig böcekler konusunda özellikle de böcek teknolojileri konusunda uzmandır. Bu kitapta dolanıp duran o küçük canavarları hayata geçirirken çok keyifli zaman geçirdik, sadece zihinsel olarak tabii. Yoksa değil mi...

Arkadaşım ve yayıncı Helge Malchow California'da benimle birlikteydi ve onunla muhteşem bir kanka tatili geçirdik. San Fransisco'dan arabayla Sierra Nevada'ya giderken, "Sen parmağını haritada bir noktaya koyup kitabın dünyanın öbür ucundaki Downieville'de geçmesini söylediğin için şimdi oraya gitmek zorunda mıyız yani?" dedi. "Evet," diye cevap verdim. Gezinin sonunda ise oradan ayrılmak istemedik.

Bana Felicia Jeffley'nin iletişim bilgilerini veren Christine Schöfer'e, Marc Schetelig'in bilgilerini veren Gunnar Brink'e, her zamanki gibi bana en ilgi çekici ve işime yarayacak gazete kupürlerini biriktiren arkadaşım Jürgen Muthmann'a, Nordvisk'in araçlarıyla ilgili bana bilgi veren PerfectCar Köln'den Harry Sagioglou'ya ve her zaman sorularıma hazır olan Uwe Steen, Claus Kleber ve Ranga Yogeshwar'a da teşekkür ederim.

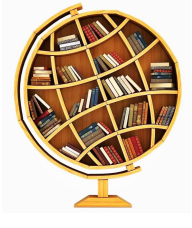
Bir teşekkür de sanat yönetmenliği sayesinde kitabım çok güzel bir kapağa sahip olduğu için Dieter Groll'e gidiyor, ayrıca Kieperheuer & Witsch'in süper ekibi ve California gezimi organize eden Barbara Ritter'e, Ulla Brümmer, Webung, Gudrun Fähndrich, Pressearbeit, Katrin Jacobsen ve Elisabeth Reith, Herstellung, ve Marco Verhülsdonk'e bana dijital dünyanın kapılarını açtıkları için teşekkür ederim.

Çok önemli bir teşekkürü de hayatımı organize ettiği, her zaman yanımda olduğu ve arkamı kolladığı için ünlü dostum ve iş arkadaşım Steingroß'a sunuyorum.

Bir kızılgerdan kuşuna, serçeye, karatavuğa ve ardıç kuşuna da özel teşekkürlerimi sunarım. Çalışma odam küçük bir terasa açılıyor ve bu dörtlü bu romanı yazdığım kış ayları boyunca oraya sığındı ve biz arkadaş olduk. Daha açık olmak gerekirse onlar muhtemelen kayınvalidemin hazırladığı ve yemek yerine onlara verdiğim yulaflı kurabiyelerle arkadaş oldular ama zaten ben hep böyle arkadaş edinirim.

Ayrıca büyük aşkım ve bir erkeğin ancak hayal edebileceği kadar iyi bir yoldaş olan eşim Sabina'ya da teşekkürlerimi sunuyorum. Senin tavsiyelerin bu kitabı da iyileştirdi ve senin altın kalbin her gün arkadaşlarının ve daha bir sürü insanın hayatlarını büyülü bir şekilde iyileştiriyor. Sen kelebeklerin en güzeli, en canlısı ve en eğlencelisisin. Tabii en serti de.

Kitap Kurdu